

Giới thiệu Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài

Truyện Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài là câu chuyện giữa một người phụ nữ thiên tài cùng với một anh chàng được mệnh danh là vua thể thao ngầm thứ hai sẽ là một tình huống cực kỳ thú vị và bi hài...

Cô chỉ quan tâm tới công việc nghiên cứu của mình, xem đàn ông như là vật thí nghiệm gây ra nhiều phiền phức cần phải tránh ngay. Anh là một con người chỉ biết nghĩ tới mẹ, không yêu và không hối hận...

Nhưng duyên số đã định, muốn né cũng không được. Cô bị một người lạ sắp đặt để gặp anh và cuộc sống đầy rắc rối giữa 2 người bắt đầu từ đó !!!!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cậu bé Trình Vũ

Sáng sớm khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuyên qua rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng trong phòng, da thịt màu cổ đồng hoàn mỹ, bắp thịt rắn rỏi dưới lớp da của hắn nhấp nhô vì hô hấp, mái tóc hỗn độn che nửa khuôn mặt của hắn, lại lộ ra nửa khuôn mặt khác hoàn mỹ làm người cảm thán, cái mũi thẳng tắp, đôi môi khêu gợi kia làm cho nhiều cô gái đều điên cuồng, đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, u ám, ánh mắt đó thâm thúy mê người giống như biển rộng, mặc dù là chết đuối tại hồ sâu kia, cũng khiến người ta cam tâm tình nguyện.

Nguyệt Độc Nhất nguyên rửa một tiếng rồi ngồi dậy,grap giường đang che dấu nửa người của hắn chảy xuống, hắn bới bới lại tóc đã đủ toán loạn trên mặt, nhật điện thoại di động ở trên mặt đất giọng nói lãnh lẽo như trời đông băng tuyết giá rét: "Thanh Á, ba ngày sau tôi không muốn ở Đông Nam Á này còn nghe được cái tên Vạn gia." Con mẹ nó dám bỏ thuốc hắn. "Mặt khác, cho người phụ nữ hôm qua ít tiền."

Điện thoại "Cạch" một tiếng bị cắt đứt, Thanh Á có chút vui sướng khi người gặp họa, thiếu chủ thật sự tức giận, nhưng mà Vạn gia cũng có gan lớn thật sự, dám gài bẫy thiếu chủ, cho rằng con gái mình leo lên giường thiếu chủ một lần là có thể suốt đời nhân nhả, buồn cười quá: "Ngụy Tề, Thiếu chủ giao phó cho người phụ nữ hôm qua một ít tiền."

"Người phụ nữ hôm qua trên đường đến khách sạn đã gặp tai nạn xe cộ đã chết." Hắn cũng chỉ vừa mới nhận được tin tức.

"Thật sao?" Thanh Á cảm thấy kì quái mặc dù đây cũng là chuyện nhỏ, cũng không nên truy cứu làm gì. Thấy bóng dáng thiếu chủ từ trong khách sạn đi ra, Thanh Á liền xuống xe mở cửa.

Chiếc xe nghiêng ngang rồi đi.

Đêm hôm trước.

Đây là một đêm nhảm chán, màn đêm màu đen buông xuống cảm dỗ mọi người, bên trong quầy rượu là thứ âm nhạc chói sủa cùng với những bóng người lay động theo nhạc, dội vào màng nhĩ, không có nơi nào là không ồn ào trong không gian đều là mùi mập mờ.

Trong tình huống như vậy, 2 cô gái đột ngột tiến vào quán bar, vừa nhỏ giọng trao đổi, vừa đi thẳng về phía trước.

"Trình Trình, em thật sự quyết định phải làm như vậy sao?" Bối Mễ vẫn cảm thấy không ổn, lôi kéo quần áo của cô gái gọi là Trình Trình.

"Bối, em đã quyết định." Trường Trình Trình có gương mặt quả táo, ánh mắt trong suốt, chiếc mũi xinh đẹp, tóc ngắn ngang tai sạch sẽ gọn gàng, đáng người 1m65, hai ống quần jean bao vây hai chân thon dài đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều đàn ông.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, mau tìm đi." Trình Trình kéo Bối Mễ đi về phía trước.

Trước mặt hai người, một người đàn ông mặc tây trang màu đen hướng về một người đàn ông khá cao nói: "Thiếu chủ, Vạn gia ở phòng phía trước."

Người đàn ông mặc áo somi đen lạnh lùng im lặng gật đầu, khuôn mặt xuất sắc khiến cho rất nhiều cô gái xinh đẹp can đảm ném ra lời mời, thế nhưng hắn cũng không để ý, nhanh chóng đi về phía căn phòng mà người kia chỉ.

Trong nháy mắt, vận mệnh trog giờ phút này đã xuất hiện, đã xếp đặt, sau đó gặp thoáng qua.

"Trình Trình em muốn có con có rất nhiều phương pháp, không nhất thiết phải sử dụng phương pháp này." Bối Mễ không ngừng cố gắng khuyên nhủ.

"Bối—" Trình Trình chăm chú nhìn cô, "Đàn ông đều là động vật không đáng tin, một giây trước thề non hẹn biển, giây tiếp theo có thể vứt bỏ vợ và con, cùng chạy với người đàn bà khác, em chỉ muốn đứa con, không muốn đàn ông. Yên tâm, em đã quan sát rồi, người đàn ông Anh quốc kia sẽ ở phòng 1006 trên lầu, tài liệu của anh ta em đã tra qua, thân thể rất đơn giản, người cũng không tệ, chính xác, ở một tháng sẽ trở về, không có tai họa về sau, sau khi tan tâm thích đến quầy rượu dưới khách sạn này uống rượu, em đã mua được người giúp em bỏ thuốc."

"Em bỏ-" Bối Mễ thiếu chút nữa hét chói tai ra tiếng, bị Trình Trình bịt miệng lại.

"Chị không cần kêu lớn tiếng như vậy!" Trình Trình nhìn khắp nơi, xác định không khiến cho người khác chú ý, "Đừng lớn tiếng như vậy, yên tâm đi, em đi đây chị về trước."

Trình Trình hít sâu một hơi, thật ra trong lòng có chút khẩn trương, cô tùy ý liếc nhìn số phòng, liền cúi đầu lặp lại động tác hít sâu, lấy ra chìa khóa vạn năng, cắm vào mắt chìa khóa, xoay tròn, kết một tiếng, cửa mở ra, rồi đóng lại, số "6" trên cửa xoay tròn trái phải, mà "1006" đang ở xéo đối diện.

Cô cẩn thận đi vào khoảng tối đen của phòng, mới nghĩ sẽ xem xét tình huống bốn phía, người đã bị một cỗ sức mạnh bá đạo ép trên cửa, không kịp đợi cô phản ứng, mỗi đối phương đã ép tới đây.

"Anh anh anh muốn làm gì!" Mặc dù có ý tưởng to gan, nhưng Trình Trình dù sao cũng là cô gái nhỏ chưa hiểu chuyện, tình huống bất ngờ làm cho cô phản ứng không kịp, đầm đã tới tấp, nhưng là đối phương mạnh hơn nhiều nên không mấy may lay động. Đột nhiên cô nghĩ tới mục đích của mình lần này, liền ngừng lại động tác giãy dụa của mình, bắt đầu mặc cho đối phương chà xát vân vân.

Một phút đồng hồ trôi qua ---

"Ôi! Đau chết tôi rồi, sao không ai nói cho tôi biết sẽ đau như vậy!"

Nửa giờ trôi qua---

"Thật thoải mái, tiếp tục."

Một giờ trôi qua----

"Tôi không còn hơi sức nữa rồi, anh tùy ý đi."

Đàn ông bị hạ thuốc đều mạnh như vậy sao? Lần sau đánh chết cũng không hạ thuốc nữa.

Nửa đêm, khi con mê man qua đi, Trình Trình đột nhiên từ trên giường đứng dậy, một trận đau lưng ập đến, cô nhỏ giọng rên một tiếng, xem thời gian lúc này, đáng chết, cô như thế nào lại ngủ lâu như chết vậy, cô nhanh chóng mặc xong quần áo, chạy trốn ra khỏi khách sạn.

Mười tháng sau, ở trong phòng bệnh

"Trình Trình em xác định ba của con trai em là người Anh?" Bối Mễ nhìn đứa trẻ hết sức đáng yêu trên giường nhiều lần, đáng yêu thật là đáng yêu, nhưng vì sao đáng về này hoàn toàn không nhìn ra là con lai.

"Gia tộc của anh ta đều là người Anh chính gốc." Trình Trình cắn quả táo một cái, rất ngọt.

"Nhưng tại sao con của em lại là hình dạng này." Tới thiếu tóc không phải màu vàng thì mắt cũng phải màu xanh đi.

Trình Trình nhún nhún vai: "Con em giống em có cái gì không tốt."

Cũng đúng, mặc dù dáng dấp của Trình Trình không tệ, chỉ là đứa trẻ này xinh đẹp quá mức.

Năm năm sau ---

Ánh mặt trời sáng sớm ôn hòa khác thường, gió dịu dàng, mang theo nhiều lo lắng, chim sẽ ở trên cây riu rít kêu, tại một khu nhà nhỏ xa hoa, tại cửa căn phòng thứ nhất, một đứa bé trai xinh đẹp đang đứng, cậu đeo cặp sách nhỏ, vẻ mặt bất đắc dĩ kêu lên: "Trình Trình, con đã nói rồi, con không muốn đi mẫu giáo."

Trình Trình thấy con trai bảo bối làm khó mình, ăn mặc chỉnh tề xong, liền đi tới cửa: "Gọi mẹ, con không có lớn nhỏ gì hết."

"Haiz! Mẹ, con thật sự nhất định phải đi nhà trẻ sao?" Trình Vũ nhìn Trình Trình gật đầu, bất đắc dĩ thở dài, "Được rồi, được rồi." Tuy rằng trẻ con ở nhà trẻ thật ngây thơ, tuy rằng cô giáo ở nhà trẻ cũng không thông minh cho lắm, cả ngày không có việc gì làm lại làm việc ngu ngốc là bóp nắn mặt cậu, tuy rằng cậu khiêm tốn không nói cho người khác biết đó là do đáng người cậu đặc biệt đáng yêu, nhưng mà cậu đã gặp qua Bob ở lớp kế bên, tuy rằng mẹ nó là người Trung Quốc, cha là người Mỹ, cho nên nó có tóc vàng và mắt đen, cậu cũng chưa biết không xấu hổ không muốn nói cho người khác biết cậu là con lai, cha của cậu là người Anh, bất quá có lẽ huyết thống không hoàn toàn, cho nên nửa điểm cũng không thấy.

Mẹ cậu cho tới bây giờ cũng không dấu diếm thân thế của cậu, thậm chí khi cậu biết nhận thức đã nói cho bé biết, cậu được sinh ra từ trứng và tinh trùng gặp nhau, mà cậu cũng không biết tên cha người Anh của mình cũng như tình huống sinh ra mình. Cậu không sao cả, mặc dù có khi sẽ có chút hâm mộ nhỏ nhỏ với Tiểu Cường cùng lớp, ba nó mỗi ngày đều đến nhà trẻ để đón nó đi ăn MacDonald, bất quá cậu còn có bà ngoại, còn có Trình Trình.

Trình Trình nhìn Trình Tiểu Vũ bất đắc dĩ đi ra cửa, kéo cổ áo cậu lại:

"Trình Vũ con đem mấy vi tính trong túi xách ra đây."

Trình Vũ bắt đầu mở túi xách ra: “Trình Trình, hôm qua có 1 ông chú ở trên MSN nói với con là con ông ta xảy ra chuyện, cần gấp 500 nghìn, còn đem số thẻ ngân hàng cho con.”

“Mẹ chẳng phải đã nói với con rằng vô luận ở trên mạng hay thực tế thì cũng không cần quan tâm đến người lạ sao?”

“Con chỉ nói cho ông ta biết, ông ta đợi một lát, người ta có rảnh rồi sẽ đốt cho hắn.” Hơn nữa cậu cũng hack máy tính của ông ta rồi.

“Được rồi, xe trường học của con tới rồi.” Trình Trình nhìn thoáng qua đồng hồ, “A! Không kịp rồi, mẹ với đi Bối của con hẹn 8 giờ, con đến trường cần thận đó.”

“Chào đi giúp con.” Trình Vũ lắc đầu, nhìn mẹ mình luống cuống tay chân cầm chìa khóa xe chạy tới gara, đây chính là mẹ cậu, là thiên tài có chỉ số thông minh 200, nếu không có đi cậu giúp đỡ, cậu cũng hoài nghi mẹ mình sống như thế nào đến lớn. Cậu chậm rãi đi lên xe mẫu giáo, cô giáo lại không ngoài suy đoán lại nhéo mặt của cậu lần nữa, cậu lại bắt đầu đi than thở, ở nhà trẻ thật chẳng thú vị chút nào.

Xe nhà trẻ lái qua một kiến trúc xa hoa, ánh mắt Trình Vũ lóe ra hào quang, sau khi tan học, Trình Vũ lại ôm máy tính loại nhỏ của cậu chạy như điên đến bên tường ngoài của kiến trúc xa hoa, trên có chính sách dưới có đối sách, Trình Trình sẽ không có biện pháp tịch thu máy tính của cậu, ngón trỏ mấp mấp gõ trên máy tính, lần này nhất định phải xâm nhập thành công hệ thống an toàn của nơi này, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của cậu

có chút cố chấp.

Các con số nhảy rất nhanh trên màn hình máy tính, cuối cùng thì dừng lại, hệ thống báo mật mã chính xác: “YES”. Cậu rất nhanh gõ vài cái, Trình Vũ khép máy tính, ngẩng đầu nhìn tường rào cao hơn bé rất nhiều, lại nhìn ông chú có vẻ mặt nghiêm nghị đang canh gác.

“Ye íe.....” âm thanh của chuông báo động vang lên. Rốt cục cậu cũng bò đến ngọn cây, chuẩn bị xoay mòng nhảy xuống, bịch, mòng không bị thương.

“Cậu bé, nhóc đương nhiên không đau rồi, có thể từ trên lưng tôi xuống chưa?”

Trình Vũ rất nhanh đi xuống: “Chào chú, con là học sinh lớp chồi Trình Vũ rất vui được gặp chú.” Mẹ nói trẻ em phải có lễ phép.

“Chào em, tôi là thầy giáo, rất hân hạnh được biết em” Thầy giáo đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé, trước mặt là một đứa trẻ nhìn rất đáng yêu, đứa bé này làm cho anh ta nhớ dáng vẻ của Độc Nhất khi còn bé, haiz, vật đổi sao dời, nhớ lại Độc Nhất khi còn bé, thật sự rất đáng yêu. Nhưng Độc Nhất hiện tại, từ nhỏ đã làm anh bức bối, đều là do Louis nuông chiều, “Chỗ tôi có kẹo, em muốn ăn không?”

“Mẹ nói không thể ăn lung tung đồ ăn của người lạ.”

“Cũng đúng.” Anh ta vừa định lấy kẹo lại

“Nhưng mà chúng ta vừa rồi có giới thiệu lẫn nhau, tất cả mọi người biết nhau vậy thì không là người lạ rồi, hơn nữa thầy có thành ý như vậy, mẹ nói khiến bạn bè thất vọng là không đúng, cho nên con sẽ cố gắng ăn một viên.” Về mặt Trình Vũ cực kỳ khó xử lấy tay cho một viên vào miệng, ăn thật ngon.

“Tiểu Trình Vũ em vào đây bằng cách nào?” Trên tường đều có hàng rào hồng ngoại bảo vệ, không thể vào một cách dễ dàng.

“Con nói cho thầy biết, thầy không thể nói cho người khác biết nha. Ở trên tường có hệ thống bảo vệ rất khó, con phải bỏ ra một tháng liền để giải quyết.” Thật ra đối với hệ thống an toàn, lần này cậu tiêu tốn thời gian lâu nhất, để cho cậu làm, tạm thời cậu không thể khai phá hệ thống an toàn hoàn mỹ như vậy, nhưng hiện tại không có khả năng không có nghĩa là về sau không có khả năng, cậu là thiên tài vô địch siêu cấp vũ trụ, làm sao có thể thừa nhận người khác giỏi hơn mình. Không biết Lãnh Nha của chúng ta biết mình biết cháu mình đánh giá bà như vậy sẽ có suy nghĩ gì đây. “Thầy ơi, con muốn đi về, bằng không mẹ sẽ tìm con. Đây là bí mật của chúng ta nha, thầy không được nói cho người khác biết. Nghe tay.”

Tròng mắt màu đen của thầy giáo nhìn Trình Vũ bò khỏi tường rồi đi:

“Cesar.”

“Ở đây.”

“Đi điều tra đứa trẻ này.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xem mắt

Bên trong nhà hàng cao cấp có khung cảnh đẹp đẽ và xa hoa là tiếng đàn piano chậm rãi mà êm ái, đến mức làm cho người ta cảm thấy vui tai vui mắt mà hưởng thụ, tại chỗ ngồi trong một góc, một cô gái có khuôn mặt quả táo đang nhìn xung quanh bên ngoài cửa sổ, khi nhìn thấy người đang tới cô gái tươi cười nhỏ giọng gọi: “Bối, ở đây này!”

Cô mặc quần đùi nhìn rất sexy, làm nổi bật lên vóc người xinh đẹp của cô, tóc dài màu nâu gọn sóng được buộc cao, nhìn trẻ trung nhưng không làm mất đi vẻ thanh lịch, mắt kính màu trà che đi đôi mắt linh động của cô, vừa đi vào đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, nhưng cô lại không thèm để ý chút nào, đi thẳng về phía của cô gái có khuôn mặt quả táo, lấy mắt kiếng xuống, Bối Mễ không nhịn được nhạo báng: “Ài chà, Trình Trình, em không phải là người theo chủ nghĩa ăn com sao, thay vì lãng phí thời gian để suy nghĩ ăn cái gì, có thể đây bụng là tốt rồi, khi nào thì tới nơi nổi tiếng này ăn com vậy.”

“Muốn ăn com ở đây không phải là ý của em, là chủ nhiệm Tường hẹn em.” Đột lại là cô mới không muốn tới đây ăn, không phải không trả nôi tiền, chẳng qua là cô cảm thấy lãng phí thời gian.

“Thành Thiên muốn làm quen với em?” Bối Mễ một hơi uống hết ly nước lạnh, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Bối, đừng nói chủ nhiệm Tường như vậy.”

“Phải rồi.” Bối Mễ cảm thấy kì lạ, “chủ nhiệm Tường hẹn em ăn com, em kêu chị đến làm gì.”

“Không phải lần trước chị hẹn em không mời chị ăn trưa sao, em đúng lúc có một cái thí nghiệm, có lẽ mười ngày nửa tháng không rảnh, đúng dịp rảnh rồi cùng nhau ăn đi.”

“Trình Trình, thì ra là em tiết kiệm thời gian để lấp liếm cho qua coi như xong?” Bối Mễ cố làm ra vẻ tức giận, cũng không phải giận Trình Trình thật, là bạn bè với Trình Trình nhiều năm như vậy rồi, còn không hiểu rõ thí nghiệm của cô làm sao, đơn giản là làm đến quên mất tính người, thật may là Trình Vũ là một đứa trẻ thông minh, biết tự chăm sóc mình từ sớm, mỗi lần người mẹ vô lương tâm kia vì làm thí nghiệm mà quên giờ nấu com, nhóc cũng gọi điện thoại cho mẹ nuôi là cô cầu cứu.

Trình Trình vừa định nói hai câu có ích thì liền có một người đàn ông mặc âu phục ngồi xuống phía đối diện, dáng dấp không tệ, anh ta cẩn thận chải tóc lại, trên sống mũi có mang một cặp kính gọng vàng, giọng điệu ngạo mạn của anh ta vừa mở miệng liền làm cho người ta không thoải mái: “Xin hỏi cô là tiểu thư Trình Trình sao?”

Trình Trình gạt đầu một cái, Bối Mễ bên cạnh đụng tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Em biết anh ta?”

“Không biết.”

Người đàn ông ngồi dựa vào thành ghế, nhấp ngụm cà phê: “Xin chào, tôi là Reynold.”

Bối Mễ lìm dìm mắt, có ấn tượng không tốt đối với loại người nói tên mình ra người ta phải biết mình là ai, mặt Trình Trình dờ dẫm, cô xác định không biết người đàn ông trước mặt, chỉ theo lẽ nghĩa, nói ra tên mình: “Xin chào, tôi là Trình Trình.”

Người đàn ông cau mày: “Cô không biết tôi là ai?”

“Xin hỏi vị tên sinh này tại sao chúng tôi cần phải biết anh là ai?” Bối Mễ nhìn sang, cảm thấy người đàn ông này tự đại đến mức hết thuốc chữa.

Đối với thái độ của Bối Mễ thì người đàn ông cũng không giận, sửa lại vạt áo một chút, cười cười phóng khoáng: “Chào các cô, tôi là tổng giám đốc của công ty Lôi Thị, đồng thời cũng là đối tượng xem mắt lần này của Trình Trình tiểu thư.”

“Xem mắt!”

“Xem mắt!”

Ánh mắt sắc bén của Bối Mễ quét qua bộ mặt vô tội của Trình Trình, giả bộ vô tội cái gì, em tốt nhất nói rõ cho chị!

Trình Trình lắc đầu vô tội, em thực sự không biết.

Bối Mễ vỗ trán có chút nhức đầu, nhỏ giọng hỏi Trình Trình: “Lúc chủ nhiệm Tường hẹn em ăn com, em đang làm cái gì?”

“Làm thí nghiệm, em mới phát hiện vi khuẩn.” Nói về thành quả thí nghiệm của cô, Trình Trình có một sự hài lòng nho nhỏ, bị Bối Mễ liếc một cái liền cúi đầu không nói lời nào.

Cho nên, Trình đại tiểu thư đang nghiên cứu vi khuẩn đáng yêu của cô ấy, hoàn toàn bỏ quên lời nói của chủ nhiệm Tường, cuối cùng chỉ nghe được một câu, buổi trưa tới khách sạn Kylie ăn com.

“Làm sao bây giờ?” Trình Trình nhỏ giọng hỏi Bối Mễ.

Bối Mễ bất đắc dĩ nói: “Ăn com đi, vừa nhìn cũng biết chính là người có tiền, gọi đồ ăn đắt tiền vào!”

Một bữa com, Bối Mễ đã phải chịu đựng quá đủ sự tự cao tự đại của người đối diện, Trình Trình giống như không có mắt, cố gắng ăn com, đối với người ở đối diện chỉ lo khoắc loác mình lợi hại thế nào, công ty mình lợi hại ra sao, còn về tài sản của anh ta, thì qua năm 2012 còn chưa đủ mua vé tàu.

Buổi cơm trưa kết thúc, Trình Trình và Bối Mễ cùng thở phào nhẹ nhõm, dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi khỏi, nhưng trong nhà hàng bỗng có một chút ồn xao nhỏ, Trình Trình quay đầu nhìn lại, có ba người đàn ông đang đi từ hành lang khách sạn vào phòng ăn, người đàn ông dẫn đầu đang nói gì đó với người bên cạnh, người bên cạnh có dung mạo hoàn mỹ vô cùng, không cần biểu hiện ra ngoài cũng tạo nên một khí thế cao ngạo, hấn vừa xuất hiện, đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Trình Trình nhìn một cái rồi trở lại thu dọn túi xách của mình, buổi chiều còn phải trả dụng cụ về sở nghiên cứu, đúng lúc này cô bị trượt tay, dụng cụ thủy tinh trong suốt bên trong có chứa những điểm nhỏ màu xanh lá trượt ra khỏi tay cô, bay hai vòng trên không trung. Cô hét lên: “A! Vì khuôn của tôi!”

Nguyệt Độc Nhất vốn đang giao dịch với đối tác Thái Lan, đột nhiên nghe một tiếng hét thảm thiết, ngay sau đó có một dụng cụ thủy tinh trong suốt bay ngang qua mặt của hấn, đồng thời có một cô gái đột nhiên nhào tới hấn, hấn theo phản xạ có điều kiện, một tay giữ được cô gái sắp ngã xuống đất, một tay bắt được rất nhanh vật đang rơi xuống rất nhanh, hoàn thành động tác rất hoàn mỹ, bộ dáng đẹp trai làm cho người ta không nhận được phải hét chói tai.

Nâng cô gái dậy, đem dụng cụ trả lại cho cô, sau đó Nguyệt Độc Nhất tiếp tục đi về phía trước, Trình Trình sững sờ nhìn một lúc, sau đó cẩn thận bỏ dụng cụ vào túi đeo lưng.

Nhưng mà người đàn ông đối diện tỏ ra không vui, anh ta chắc là mất hứng, bởi vì bị động tác đẹp trai kia làm tổn thất, động tác của Nguyệt Độc Nhất quá mạnh, làm đổ ly nước ở trên bàn vào anh ta, tất cả văng vào đôi giày da hạng sang. Đừng nói lòng ghen tỵ của phụ nữ làm người sợ, đàn ông ghen tỵ càng làm người khác không thể tưởng tượng nổi, huống chi anh ta là một người tự cao, vậy mà một người đàn ông khác đột nhiên xuất hiện, lấy đi sự nổi bật của anh ta, nói thế nào cũng không nuốt trôi con giận này, anh ta đuổi theo hai ba bước đến cửa đã thấy Nguyệt Độc Nhất đang chờ xe, nhưng còn chưa đến gần hấn (Nguyệt Độc Nhất) đã bị hai ba thủ hạ ngăn lại.

Từ hướng của Trình Trình nhìn ra ngoài, người đàn ông tên Reynold kia hình như rất tức giận và đang nói cái gì đó, còn hai người đàn ông kia cũng cố ngăn cản, anh ta muốn đến gần người đàn ông đang cho hai tay vào túi quần kia, người cho dù là đứng tùy ý cũng đẹp trai làm anh ta giận sôi gan. Hiển nhiên là anh ta không quá thành công, Reynold hình như cố ý muốn người đàn ông kia nhận lỗi, nhưng sau đó đã ảo não trở lại, người khác không nhìn thấy, từ góc độ của Trình Trình đứng lúc nhìn thấy, lúc Reynold đang cố ngăn cản người đàn ông kia lại, từ quần áo của hai người thủ hạ lộ ra khẩu súng, sau đó bọn họ lên một chiếc xe Lincoln rồi đi mất.

“Trình Trình, người đàn ông kia có lai lịch như thế nào?”

“Em làm sao biết được.”

Nói cũng đúng, Bối Mễ nhìn xong khung cảnh náo nhiệt thuận miệng hỏi một câu: “Con nuôi chị đâu rồi?”

Đi ra được nửa đường, Trình Trình đột nhiên dừng lại, sau đó hét âm lên: “Nguy rồi, em quên đi nhà trẻ đón Trình Vũ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Là Bạn trai của tôi

Khi Trình Trình và Bối Mễ vội vàng chạy tới nhà trẻ, đã không nhìn thấy bóng dáng của Trình Vũ đâu cả, Trình Trình suốt ruột khóc: “Bối, em lại bỏ quên Trình Vũ rồi, làm sao bây giờ?”

“Đừng khóc, Tiểu Vũ thông minh như vậy, nhất định là tự mình về nhà rồi, em đừng có gấp.”

Trình Trình nghe điện thoại, Trình Trình nghe điện thoại. Giọng nam đáng yêu, mang theo bắt đắc dĩ, từ di động của Trình Trình truyền tới, đó là tiếng chuông mà Trình Vũ đã ghi âm lại cho cô, cũng bởi vì cô luôn không nghe điện thoại.

Trình Trình vừa nhìn thấy dãy số nhà gọi đến, lập tức bắt máy: “Tiểu Vũ?”

“Mẹ!” Trong điện thoại là giọng nam đáng yêu mang theo bắt đắc dĩ, đầu điện thoại bên kia chợt cắt đứt, Trình Vũ nhìn điện thoại, đã cúp máy.

Không ngoài dự đoán của cậu, mười phút sau mẹ cậu trở về nhà, lúc đá văng cánh cửa, Trình Vũ vừa mới giải xong chương trình báo động, vừa làm xong, cậu quay đầu nhìn, còn chưa thấy rõ cái gì, đã bị Trình Trình ôm vào trong lòng, Trình Vũ thấy mẹ nuôi Bối Mễ đang dựa vào cửa kịch liệt nôn mửa, từ nhà trẻ về nhà ít nhất cũng nửa giờ, mẹ cậu mười phút đã về đến nhà, nhất định là chạy xe hết tốc độ về, cậu đồng cảm nhìn mẹ nuôi, thở dài: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

“Không có! Người ta nào có!” Đánh chết cô cũng không thừa nhận, không thể mặt thế diện trước mặt Trình Vũ được.

“Con biết ngay là mẹ quên đón con, nhưng con không muốn ở nhà trẻ nhàm chán đó chờ mẹ, nên tự mình về nhà.”

“Mẹ đảm bảo lần sau sẽ không quên nữa.”

Lần nào mà mẹ không bảo đảm. Trình Vũ liếc mắt coi thường, không biết mẹ cậu còn muốn ôm cậu bao lâu, chương trình của cậu chỉ còn viết chút nữa là xong rồi.

Trình Trình lau sạch nước mắt, ánh mắt cô nhìn máy tính đang mở của Trình Vũ để trên bàn một lúc lâu: “Trình Vũ, phương trình con viết sai rồi, cuối cùng phải là phương trình tương đương lớn hơn.”

“Thật sao?” Trình Vũ tránh khỏi lòng ngực Trình Trình, ngón tay nhấp nhấp lại bắt đầu gõ trên bàn phím, không thể nào, cậu đã kiểm tra ba lần rồi.

Tìm được Trình Vũ, Trình Trình yên tâm vào phòng thí nghiệm của mình, Trình Vũ chăm chú kiểm tra chỗ sai của mình, về điểm này cậu không hề nghi ngờ trí thông minh của mẹ, cho nên không có ai để ý tới Bối Mễ-người đang dựa vào cửa ối đến u ám trời đất.

Bối Mễ ối đến một lá, rồi ngửa mặt lên trời mắng to, Bối Mễ tôi còn quản chuyện xấu của mẹ con hai người nữa, thì không tên Bối Mễ!

Mắng cứ mắng đi, thế nào chứ như vậy không phải là mắng.

Ở trong phòng thí nghiệm một tháng, trừ ăn cơm ngủ rửa mặt ra Trình Trình không bước ra khỏi phòng thí nghiệm một bước, tâm tình của Trình Trình giờ phút này cực kỳ không tốt, chỉ vì một nguyên nhân, hiệu suất của Trình Trình chưa từng chậm như vậy, tại sao? Cũng bởi vì điện thoại chết tiệt kia, Trình Vũ chịu không nổi quấy rầy đã chuyển nó đến phòng thí nghiệm của cô, vì Trình Vũ thích yên tĩnh, khiến cô không có tâm tư tiếp tục thí nghiệm, năm ba phút chuông điện thoại sẽ vang lên một lần, cô không chịu được phải nhận điện thoại: “Reynold tiên sinh, anh rút cuộc muốn thế nào!”

“Ha ha.” Hình như đối phương không nhận ra Trình Trình đang tức giận, “Tôi chỉ muốn mời cô hôm nay ăn cơm thôi.”

“Có phải chỉ cần tôi đồng ý, anh sẽ không gọi tới nữa?”

“Có lẽ vậy.”

“Được, thời gian và địa điểm?”

“Tiểu Vũ, buổi tối con đến nhà đi Tiểu ăn, mẹ có chuyện phải đi ra ngoài.”

“Vẫn là chú ấy gọi tới? Chú ấy muốn làm ba con sao?”

Trình Trình rửa mặt, mặc quần jean và áo T shirt rồi đi tới cửa đổi giày: “Dĩ nhiên là không.”

“Nếu lần sau chú ấy gọi cầu hôn vào lúc mẹ đang làm thí nghiệm, có lẽ mẹ sẽ thỏa hiệp. Trình Trình con hy vọng mẹ sẽ kiên trì lập trường của mình.”

“Dĩ nhiên.”

Cửa đã đóng lại, Trình Vũ vui vẻ cầm điện thoại lên: “Chào thầy, mẹ con không có ở nhà, thầy cho xe đến đón con đi, vâng, được ạ.”

Trình Trình chạy tới nhà hàng Lan Kim theo lời Reynold nói, vừa bước một chân vào cửa, nữ tiếp tân đã ra tiếp đón: “Tiểu thư, xin vui lòng cho xem thẻ thành viên của cô.”

Lúc này Trình Trình mới phát hiện người ra vào ở đây đều mang giày tây, đều là giới thượng lưu, nhìn lại mình mặc quần jean bạc màu chỗ đầu gối còn rách hai lỗ, nhìn thế nào cũng không giống người có tiền. Khó trách sẽ bị người ta ngăn lại.

“Ồi! Trình Trình.”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Trình Trình xoay người lại, nhìn thấy Reynold, ăn mặc giống hệt lần trước, thoát nhìn giống như mặc cả một bộ nhân dân tệ vào người, Reynold nhìn lên nhìn xuống đánh giá Trình Trình: “Làm sao mà cô lại ăn mặc như vậy tới đây?”

“Anh muốn tôi mặc thế nào nữa.” Cô cảm thấy như vậy rất tốt, thoải mái là tốt rồi.

“Nơi này là nhà hàng cao cấp nhất thành phố G, thấp nhất là 500 vạn mới có thể trở thành khách VIP, người ra vào đều là giới thượng lưu, cô mặc như vậy làm sao có thể vào được.” Reynold không tán thành nhìn Trình Trình.

Trình Trình bĩu môi, ăn cơm đối với cô đã lãng phí thời gian rồi, còn tốn thời gian chọn trang phục làm chi, quá phiền phức: “Vậy chúng ta đi nơi khác ăn cơm.”

“A, đương nhiên không được, tôi đã đặt được chỗ ngồi tốt rồi. Tôi dẫn cô đi mua quần áo.”

“Không cần!”

Không cho Trình Trình cơ hội phản đối, Reynold kéo Trình Trình vào shop quần áo hàng hiệu ở đối diện, Reynold chọn rất nhiều quần áo, bởi vì lần trước gặp Trình Trình cô cũng mặc loại đồ bình dân này, làm người phụ nữ của anh ta dĩ nhiên không thể mặc mặc vậy được, nữ nhân viên phục vụ nhìn Trình Trình có chút khinh thường, phần lớn đều là ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ, Trình Trình cũng không để ý, lúc Reynold lấy ra thẻ tín dụng để trả tiền liền bị Trình Trình từ chối: “Tôi tự trả tiền được.”

Lấy lại thẻ mà nhân viên bán hàng đưa, một chồng quần áo giá ít nhất cũng phải mười mấy vạn, cô ta trả nổi sao, anh ta đang chờ xem kịch vui. Cô không đợi Reynold ngăn cản liền lấy thẻ của mình ra tính tiền. Lúc trở lại nhân viên kia có chút không dám tin, về mặt hết sức kì quái: “Tiểu thư, mời kí tên. Đây là thẻ của cô.”

Gói cẩn thận quần áo mới mua lại, Trình Trình viết địa chỉ: “Giúp tôi đưa quần áo đến địa chỉ này, cảm ơn.”

Mặc bộ lễ phục màu đen bước ra khỏi cửa tiệm cả người Trình Trình cảm thấy kì cục, nhưng không thể không thừa nhận ánh mắt của Reynold rất tốt, lễ phục màu đen dài đến đầu gối bó eo làm nổi bật dáng người mỹ lệ của cô, tóc dài được thả xuống sau lưng, nếu nói trước đây Trình Trình trẻ trung xinh đẹp, thì giờ đây lại dịu dàng đến động lòng người.

Vào nhà hàng, gọi món ăn xong, Trình Trình không nhịn được mở miệng: “Reynold tiên sinh, tôi thật sự không hiểu vì sao anh lại muốn mời tôi ăn cơm.”

“Trình Trình, tôi cảm thấy tôi đã bày tỏ rất rõ ràng rồi, tôi đang theo đuổi em.”

“Tại sao?”

“Lại nói, dáng người em không tồi, còn thông minh, từng đạt được rất nhiều giải thưởng khoa học lớn, cùng đi ra ngoài tôi cũng có mặt mũi, điểm quan trọng là em rất ngoan cường, đã cự tuyệt tôi nhiều lần.” Những cô gái kia đều tự lao vào anh ta, anh ta cảm thấy không thú vị, cô gái trước mặt này, làm cho anh ta có hứng thú chinh phục.

Thì ra là vậy. “Reynold tiên sinh, rất xin lỗi, tôi thật sự không muốn cự tuyệt anh, nếu biết sớm là thế này, lần đầu tiên anh gọi đến tôi nên tôi ngay để ăn bữa cơm này, có lẽ tôi sẽ đỡ phiền toái hơn nhiều.” Cô cảm thấy rối rắm.

“Ha ha, bọn họ đều nói em có chút khó chịu, nhưng tôi cảm thấy em rất thú vị, đây không phải chứng tỏ tôi đã bắt đầu thích em rồi sao?”

“Reynold tiên sinh, thật xin lỗi tôi không thể tiếp nhận ý tốt của anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi đã có bạn trai.” Thượng Đế sẽ tha cho cô tội nói dối, bởi vì cô cũng sẽ tha thứ cho Thượng đế đã tìm một người đàn ông như vậy tới ép buộc cô.

“Không thể nào, tôi đã điều tra rồi, bên cạnh em hoàn toàn không có đàn ông.” Reynold rất tự tin.

Thật đau đầu. Trình Trình nhìn thấy người đàn ông ở đối diện có chút quen mặt, đột nhiên nảy ra ý tưởng, khi người đàn ông đó đi ngang qua bàn của bọn họ, cô bèn đứng lên: “Anh yêu, sao anh lại ở đây.”

Cô cười ngọt ngào nhìn về phía Reynold đang sững sờ: “Vừa đúng lúc giới thiệu cho anh, đây là bạn trai tôi, anh yêu, đây là Renold.”

Nguyệt Độc Nhất nhú mày đẹp, tìm kiếm trong trí nhớ ấn tượng về người phụ nữ này, Thủy Bách Thiên cùng Thanh Á đứng phía sau không biết nên xử lý thế nào, Thiếu chủ không mở miệng nói chuyện, vẫn tạm thời không động thủ thì tốt hơn.

Nguyệt Độc Nhất cảm thấy bàn tay đang bắt tay hắn đang đỏ mề hôi, còn gương mặt đang cười duyên dáng này có chút mất tự nhiên, sau đó mắt hắn nhìn Reynold, một tay ôm Trình Trình, Reynold nhìn động tác của hắn nghĩ là hắn chấp nhận, nên anh ta không muốn làm mất phong độ của mình: “Xin chào, tôi là Reynold, tổng giám đốc của Lôi thị.”

Nguyệt Độc Nhất nhìn anh ta đưa tay ra, tỏ ra không muốn nắm lấy, ôm Trình Trình đi ra ngoài, Thủy Bách Thiên và Thanh Á đều rất kinh ngạc, khi thấy Thiếu chủ ôm cô gái kia đi, vội vã đuổi theo.

Reynold thu cánh tay đang cứng ngắc về, khóe miệng không kiềm chế được mà run rẩy, nhìn thấy Trình Trình bị người đàn ông kia mang lên xe, anh ta uống xong ly nước đá, mới dề xuống được con tức, kéo bừa một người phục vụ: “Người đàn ông vừa đi kia là ai?”

Người phục vụ cúi người lễ phép: “Xin lỗi tiên sinh, đối với tư liệu của khách VIP chúng tôi phải giữ bí mật.”

Khách VIP, nhà hàng Lan Kim chỉ phát tổng cộng hai thẻ thành viên VIP, người đàn ông kia lại là một trong số đó, rốt cuộc là có lai lịch gì!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Người đàn ông bá đạo

“Lão Trần, đến Đông Cảng.” Sau khi lên xe, Thanh Á dặn dò.

Mặc dù chiếc xe này có không gian lớn hơn xe bình thường, nhưng dù sao cũng là không gian kín, hai người đàn ông ngồi ở đối diện đang dùng ánh mắt dò xét nhìn cô làm cô cảm thấy khó xử, người đàn ông bên cạnh từ khi lên xe đến giờ một câu cũng không nói, làm cho Trình Trình có chút xấu hổ: “Việc này..... Tôi tên là Trình Trình, thật xin lỗi, khi này tôi không còn cách nào khác nên mới làm như vậy....”

Thủy Bách Thiên và Thanh Á im lặng, người đàn ông bên cạnh hình như cũng không để ý tới lời cô nói, điều này làm cho Trình Trình càng cảm thấy không tự nhiên, muốn ở chung với người đàn ông này thực sự cần có dũng khí: “Cho tôi xuống ở phía trước là được rồi, tôi sẽ tự đón xe về, cảm ơn anh.”

Nguyệt Độc Nhất vẫn đang nhắm mắt bỗng nhiên mở mắt: “Tôi có nói để cô đi rồi sao?”

Cứ như vậy, một ánh mắt thâm thúy nhìn Trình Trình chằm chằm, cô lập tức bị hút vào ánh mắt đó, tim không tự chủ được mà đập nhanh hơn, cô né tránh theo bản năng, mong không tự chủ dịch đến bên cạnh Thanh Á, muốn tránh xa người đàn ông nguy hiểm này: “Vậy anh muốn thế nào, giam giữ người trái phép là hành vi phạm pháp!”

“Ha ha.” Thanh Á và Thủy Bách Thiên không nhịn được cười ra tiếng. Cô gái này thật đáng yêu, có thể nói phạm pháp với Thiếu chủ.

Trình Trình quay đầu chu miệng: “Có gì đáng cười.”

“Lại đây.” Đối với hành động của cô khi rời khỏi mình lại tới ngồi gần Thanh Á, Nguyệt Độc Nhất cảm thấy không vui.

“Không cần.”

Cô ấy dám cãi lại Thiếu chủ, Thanh Á và Thủy Bách Thiên thờ dốc vì kinh ngạc, lần trước có dịp thấy người dám cãi lại Thiếu chủ là lúc nào, bọn họ đều mơ hồ không rõ người đó biến mất như thế nào.

Ánh mắt của Nguyệt Độc Nhất bỗng trở nên âm trầm khó đoán, âm thanh phát ra lại thấp hơn mấy phần: “Tới đây.”

Trình Trình có chút không tình nguyện: “Tôi thì tôi, hung dữ như vậy làm gì.”

“Tôi cần một người bạn gái.” Anh coi như đây là lời giải thích.

“Vậy có liên quan gì đến tôi đâu.” Về mặt Trình Trình không thay đổi.

“Cô nói tôi là bạn trai cô.” Nguyệt Độc Nhất nói rất nghiêm túc.

“Đó là vì..... Đó là vì không còn cách nào khác, hơn nữa tôi cũng cảm ơn anh rồi mà.” Anh ta không thể nói vô lý như vậy được.

“Ý của cô là cô lợi dụng tôi.” Nguyệt Độc Nhất nói rất chậm, hô hấp của Trình Trình trở nên nặng nề: “Không có, hoàn toàn không có.”

“Được rồi.” Nguyệt Độc Nhất gật đầu, sau đó gối đầu trên đùi Trình Trình rồi ngủ, Trình Trình có chút bối rối, được rồi là ý gì? Hơn nữa đây là đùi của tôi, sao anh lại gối đầu lên đây.

“Này!”

“Đừng nhúc nhích!” Nguyệt Độc Nhất cau mày.

“Tiểu thư Trình Trình, Thiếu chủ của chúng tôi đã ba ngày ba đêm không được ngủ rồi, để anh ấy nghỉ ngơi một chút, được không?” Thủy Bách Thiên nâng gọng mắt kính, phía sau là ánh mắt dịu dàng, làm cho người ta không đành lòng từ chối.

Được rồi, ba ngày ba đêm không ngủ nghe qua cảm thấy rất đáng thương, nhưng liên quan gì đến cô!

Trình Trình cảm thấy nhàm chán nên nhìn ra cửa sổ, cô cảm thấy chân đã tê rần, đại khái là cô muốn cử động một cái, nhưng theo bản năng cô lại không muốn quấy rầy người đang nghỉ ngơi trên đùi mình, anh ta ngủ rất say, một vài sợi tóc rũ xuống mặt, làm cho đường cong trên khuôn mặt cương nghị của anh nhu hòa rất nhiều, bộ dạng lúc ngủ giống hệt một đứa trẻ, cô không tự chủ vén một lọn tóc vén ra phía sau tai của anh, đợi khi cô ý thức được mình đang làm gì, thì phát hiện ra xe đã sớm dừng lại, Thủy Bách Thiên và Thanh Á đang nhìn cô mỉm cười, trên mặt cô nổi lên những rặng đỏ khả nghi, nhất thời không biết nên nói gì.

“Đến rồi sao? Sao không đánh thức tôi dậy.” Nguyệt Độc Nhất đứng lên, mặc dù chỉ ngủ một chút nhưng tinh thần tốt hơn rất nhiều.

“Mới tới thôi.” Thủy Bách Thiên phân tích, “Để những người đó chờ một lát cũng không sao!”

Thanh Á dĩ nhiên biết Thủy Bách Thiên là loại người bên ngoài ôn hòa lịch sự nhưng bên trong lại là người đen tối, dù sao thì anh ta đã không thích bọn người Đông Nam Á này từ lâu rồi.

Nguyệt Độc Nhất sửa lại quần áo, anh làm một cách thông thả chậm rãi, Trình Trình nhìn không vừa mắt, liền thay anh cài lại nút áo sơ mi, vừa quay người đã thấy ba người đàn ông chăm chú nhìn cô: “Tôi thấy anh ta làm quá chậm.... Tôi muốn làm xong sớm, về nhà sớm.”

Cửa xe được mở ra, Nguyệt Độc Nhất ôm Trinh Trinh vẫn còn đang tự trách mình nhiều chuyện đi vào Đông Cảng. Đông Cảng là một khách sạn xa hoa nằm ở ngoại ô, lúc này khách sạn đã được bao hết, vừa bước vào sân bọn họ liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, Trinh Trinh cảm thấy bên cạnh cô đứng là một vật phát sáng khổng lồ, Nguyệt Độc Nhất nói vài câu với Trinh Trinh, dặn cô đi tìm cái gì ăn, đừng chạy lung tung, anh ta vừa mới đi, Trinh Trinh liền buồn bực, dù sao mình cũng tới đây để đảm nhận vai trò bình hoa, vậy thì phải an phận làm bình hoa cho tốt, cô lấy vài món, một đêm không ăn quả thật có chút đói bụng, Trinh Trinh quan sát chung quanh rồi cuộc cũng nhận thấy những người phụ nữ xung quanh mình không quá thân thiện, mấy trăm đôi mắt như sói như hổ nhìn chăm chăm vào cô, Trinh Trinh ăn không có khẩu vị, vội vàng đi rửa mặt, xoay người vào toilet.

Cô rửa mặt sơ qua, cột mái tóc dài lại, trong lòng nguyên rủa người đàn ông bá đạo đó mười bảy mười tám lần, rồi cuộc thoải mái hơn rất nhiều, bước ra khỏi toilet, cô không muốn quay lại phòng ăn đó nữa, nên tùy ý đi ra ngoài một lát, cô không có ý muốn nghe lén, chỉ là không ngờ lại nghe được.

“Nguyệt thiếu, anh giữ đồng hàng kia của tôi, lại không cho tôi và các anh em đường sống sao, nhớ năm đó ở Đông Nam Á, ai cũng nể mặt tôi, cho dù là giáo sư cũng phải cho Toàn Đông tôi vài phần làm ăn.” Người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn mở to hai mắt nhìn anh.

Thủy Bách Thiên nhíu mày, khóe miệng mang theo nụ cười: “Đông gia, giáo sư đã không để ý tới sự đời từ lâu rồi, hiện tại mọi chuyện đều do Nguyệt thiếu chủ quản lý.”

Ý tứ của Thủy Bách Thiên rất rõ ràng, gọi ông một tiếng Đông gia coi như nể mặt ông lắm rồi, đừng hếch mũi lên mặt.

Nguyệt Độc Nhất ngồi ở ngay phía trước, bắt chéo hai chân có chút không để ý: “Tôi đã nói rồi, người nào mua hàng của Tạ Tư Lệ, chính là gây khó dễ cho Nguyệt Độc Nhất tôi, có bao nhiêu tôi trả lại ông bấy nhiêu.”

“Số hàng kia ít nhất cũng vài triệu, tôi làm sao biết anh không mượn danh nghĩa đó nuốt hàng của chúng tôi!”

Sự im lặng làm cho Trinh Trinh không dám thở mạnh, sau đó cô thấy Nguyệt Độc Nhất chậm rãi đứng dậy, còn kia là nét mặt không lạnh không nhạt: “Nếu Đông gia nghĩ vậy, xem như Tháng Độc Nhất tôi nuốt hàng của ông.”

Sau đó hai mươi mấy họng súng nhắm thẳng vào Nguyệt Độc Nhất, trong tình cảnh này Trinh Trinh phải dùng tay che miệng mới không kêu ra tiếng. Toàn Đông cầm trên tay một cái điều khiển TV: “Tao nhấn một cái, căn phòng kia là phòng kín sẽ không ai biết hôm nay xảy ra chuyện gì. Nếu mấy viên tri không giao hàng ra, cũng đừng nghĩ tới chuyện sẽ rời khỏi đây.”

Tiếng nói vừa dứt, cửa điện tử trước mặt Trinh Trinh liền đóng lại, không nghe được âm thanh gì bên trong, cô muốn rời khỏi đây, nhưng người ta đã giúp cô, cô không thể cứ thế mà đi được, cánh cửa kia hết sức chắc chắn, không có mật mã không thể mở ra được, cô gấp gấp mở mấy tính trong túi xách ra, nhanh chóng tìm cách giải mật mã trên cửa, không nghe được tình huống bên trong, cô cảm thấy rất lo lắng, sợ trễ một giây sẽ có người gặp nguy hiểm, con số trên màn hình nhảy liên tục, ngón trở thon dài không ngừng gõ trên bàn phím, chỉ ba mươi giây sau nghe “Đin” một tiếng, Trinh Trinh đã biết giải mật mã này như thế nào, cô suy nghĩ tình huống trước mắt một chút, một mình chống lại đông người như vậy, cô cứ như vậy mà chạy vào, nhất định sẽ bị bắn thành cái tổ ong vò vẽ, chợt cô nhìn thấy trong túi xách có ống thủy tinh chứa vi khuẩn thí nghiệm thất bại, cô hạ quyết tâm, vừa vào tới cửa liền đem ống thủy tinh ném vào bên trong.

“Xoảng!”, sau đó khói trắng bốc lên rất nhiều, thỉnh thoảng xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy làm cho tất cả mọi người luống cuống tay chân, Nguyệt Độc Nhất liền nhân cơ hội đó đánh rớt súng của Toàn Đông, sau đó nhặt súng lên bắn liên hai phát, Thủy Bách Thiên và Thanh Á cũng không thua kém, lấy ra hai khẩu súng giấu trong người, yểm trợ cho Nguyệt Độc Nhất và cùng chạy về phía cửa, lúc bọn người kia còn đang ngập trong màn sương khói màu trắng thì Nguyệt Độc Nhất đã ôm Trinh Trinh đang rớt lại phía sau ra ngoài, che lại mắt và tai của cô, che chở cho cô rời khỏi Đông Cảng, lão Trần đã chờ ở ngoài xe từ sớm, vừa lên xe, sắc mặt của Nguyệt Độc Nhất hết sức khó coi: “Thông báo cho Huyền Dịch xử lý đi, không được để chừa một móng!”

“Dạ!” Thanh Á hả hê nói.

Giờ thì Nguyệt Độc Nhất mới rảnh rỗi để quan tâm đến cô gái trong ngực: “Dạ cô sợ sao?”

Trinh Trinh nuốt nước miếng, nói không sợ là gạt người: “Một chút.”

Nguyệt Độc Nhất gật đầu, sau đó liền quay đầu đi, không nhìn Trinh Trinh nữa, Trinh Trinh liếc anh, cũng không an ủi người ta nữa, cô cứu mạng anh ta mà câu cảm ơn của anh ta cũng không có, bèn xoay người nhìn bên ngoài cửa sổ: “Phô mai Nhất Phẩm Duyên, nhưng nhiều người xếp hàng quá.” Cô sờ sờ cái bụng đang kêu vang của mình, vẫn là về nhà ăn mì ăn liền thôi.

“Đói bụng sao? Cô thích ăn phô mai à?”

“Đương nhiên, nhưng lâu lắm rồi tôi chưa có dịp ăn.” Mục đích ra ngoài của cô rõ ràng là ăn cơm tối, lãng phí của cô nhiều thời gian như vậy, nhưng một chút cũng chưa được ăn.

Nguyệt Độc Nhất nhìn Thanh Á, Thanh Á ngẫm hiểu liền xuống xe: “Cho tôi một hộp phô mai.”

“Cái người này sao lại chen ngang!” Người xếp hàng đều chỉ trích anh ta, có một số cô gái, vừa nhìn thấy trai đẹp, nên cũng thông cảm cho anh ta, đàn ông lại không như thế, phần lớn là mua cho bạn gái hoặc cho con của họ, vì đang xếp hàng nên hơi khó chịu, còn gặp phải người chen ngang.

Thanh Á không để ý nhiều lắm, anh lấy ra một xấp tiền: “Nhiều đây đủ cho các người buôn bán mấy ngày rồi, tôi chỉ muốn một hộp phô mai.”

Ông chủ Nhất Phẩm Duyên vừa nhìn thấy một xấp tiền dày như vậy, cái gì mà nguyên tắc với không nguyên tắc, nguyên tắc chính là tiền ở trước mặt mà

không lấy là thắng ngu, cười hi hi nhận tiền, đưa hộp phô mai ra bằng hai tay.

Nhận lấy phô mai, Trình Trình bắt đầu cảm thấy người đàn ông này cũng không tồi, về đến nhà, cô liền xuống xe, vẫy tay, hẹn không gặp lại.

Trình Trình thở nhẹ một hơi, đẩy cửa ra, đã thấy Trình Vũ đã ngoan ngoãn ngủ rồi, hôn lên trán cậu một cái, cô bước vào phòng thí nghiệm, vẫn là phòng thí nghiệm của mình là tốt nhất, cô nhớ lại chuyện ngày hôm nay, nghĩ tới người đàn ông đó, giống như một giấc mơ vậy. Vậy mà đây chỉ là khởi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nói không chừng là ba của con

“giáo sư à, lần sau ông đừng bắt con giả bệnh nữa được không?” Trình Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách, hai người một lớn một nhỏ ngồi trước màn hình lớn chơi game giác đấu đánh nhau kịch liệt.

“Con không giả bệnh, làm sao đến nhà ta chơi được.” Ông vô cùng tập trung vào trò chơi.

“Cũng đúng... giả bệnh thì có thể đến nhà của Giáo sư chơi, nhưng mà nam tử hán đại trượng phu lại phải giả bệnh giống hệt bé gái yếu ớt, Tiểu Cường sẽ cười con.”

“Nếu con không giả bệnh thì có cách nào tốt hơn không?” Lại bị đá một cước, nhân vật trong trò chơi mất đi 1/3 lượng máu.

“Lần sau Giáo sư giả bộ bệnh đi, con sẽ xin phép ra ngoài thăm ông, như vậy có thể xin nghỉ, còn có thể được khen là đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép nữa.” Lại thắng rồi, Trình Vũ thả điều khiển trên tay xuống, lần nào cũng thắng, không thú vị chút nào.

“Sao lại thua được, một ván nữa.” Trong lòng ông vô cùng bất bình, sao ông lại thua một đứa trẻ cơ chứ.

“Không chơi nữa, Giáo sư lần nào cũng thua, không hề thú vị.”

“Này! Nhóc kia, mẹ con không dạy con là không được kì thị người yếu hơn mình sao, phải biết cho họ cơ hội, đừng nói với ta là từ nhỏ tới lớn con chưa từng thua ai bao giờ!” Giáo sư nhìn Trình Vũ, ông càng nhìn càng thấy thích cậu.

Trình Vũ nhún vai: “Từ nhỏ tới lớn con đều thua, chỉ là thua dưới tay một người duy nhất, chính là mẹ con, không nói tới trò chơi, giải phần mềm máy tính, phương trình, mẹ nói có một ngày con sẽ vượt qua mẹ, về điểm này con rất tự tin, hi hi.”

“Con xem cái đuôi nhỏ của con vênh lên đến tận trời rồi kìa.” Giáo sư vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của Trình Vũ, càng ngày càng tò mò về mẹ của cậu, mặc dù mỗi lần nhắc đến mẹ là bộ dáng của cậu trông rất bất đắc dĩ, cậu nói rằng mẹ cậu rất ngốc, lại là người cuồng thí nghiệm, còn có một cuộc sống không khoa học, nhưng trong mắt Trình Vũ lại lấp lánh ánh sáng, ông biết, cậu rất thương mẹ.

Nguyệt Độc Nhất vừa vào nhà liền thấy trên màn hình cực lớn là trò chơi giác đấu, Giáo sư cùng một đứa trẻ đang trò chuyện, mặc dù trong lòng anh rất giận nhưng cố đè nén, ngồi vào sofa phía sau bọn họ, âm thanh lạnh lẽo phía sau vang lên: “Tôi nghĩ ông thay vì cùng một đứa trẻ chơi trò chơi, còn không bằng suy tính nên giải thích như thế nào về chuyện Tạ Tư Lệ lại biết được hành tung của tôi ở Thái Lan.”

Nghe được âm thanh, Trình Vũ quay đầu lại, miệng biến thành hình chữ O: “Giáo sư ơi, chú này với con giống nhau quá.”

Trình Vũ chạy tới chỗ Nguyệt Độc Nhất, cậu nhìn thấy trong con ngươi của anh chẳng hiện lên cảm xúc gì, anh thản nhiên nhìn đứa trẻ này, Trình Vũ giống như đang được soi gương: “Được rồi, con thừa nhận chú rất đẹp trai.... chẳng qua là con đẹp trai hơn chú, mẹ vẫn nói cha của con là người Anh, hay là chú ơi chúng ta đi giám định DNA đi, có lẽ sau này chú sẽ có một đứa con dễ thương như con.”

“Mẹ cháu tên gì?” Nguyệt Độc Nhất mở miệng.

“Mẹ con là Trình Trình.”

Cái tên này, sẽ không trùng hợp vậy đi, Thanh Á liền nhớ tới cô gái kia.

Ánh mắt Nguyệt Độc Nhất tối sầm, nhìn ông nói: “Đem tư liệu tôi cho tôi, tôi có thể không truy cứu chuyện ông làm lộ tung tích của tôi với Tạ Tư Lệ.”

“Tư liệu gì?” ông giả bộ ngu.

“Đừng nói với tôi, ông không có điều tra về đứa trẻ này, ông không đưa, tôi cũng có thể điều tra được, nhưng làm như vậy lại lãng phí thời gian.” Nguyệt Độc Nhất ôm Trình Vũ đi ra ngoài, người đàn ông ở phía sau gào thét: “Anh mở miệng cầu xin tôi một tiếng sẽ chết à! Thật không đáng yêu chút nào, tôi nhớ về ăn cơm! Nghe chưa!”

Nguyệt Độc Nhất không trả lời, nhưng ông biết anh nghe được, tâm tình trở nên vui vẻ: “Cesar, buổi tối thiếu gia sẽ về ăn cơm, dặn nhà bếp làm nhiều đồ ăn vào, phải có cả chếp nấu dầm đường mà thiếu gia thích ăn.”

“Vâng.”

“Còn có hoa lan tây nữa.”

“Vâng.”

“A, còn có.....”

Cesar là một điển hình của quân gia Anh quốc, dù quay lưng lại trên mặt cũng lộ ta nụ cười, lão gia đã lâu không có vui vẻ vậy rồi.

“Chú đem con đi đâu vậy?” Mặc dù cậu đã lớn rồi, không cần người khác bế, nhưng nếu được ba ôm, cậu rất rất thích.

Nguyệt Độc Nhất đi thẳng về phía trước rồi ngồi vào xe: “Gọi ba đi.”

Trình Vũ vui vẻ chu cái miệng nhỏ nhắn: “Ba bao nhiêu tuổi?”

“28.”

“Thì ra là lúc ba 24 tuổi đã sinh Trình Vũ rồi, ba làm nghề gì vậy?”

“Buôn bán vũ khí.”

“Woa! Xã hội đen” Mạnh hơn ba của Tiểu Cường nhiều, “Ba sẽ dạy con dùng súng chứ?”

“Chờ con đủ 18 tuổi đã.”

“Ba sẽ chờ con tan học rồi dẫn con đi ăn MacDonald chứ?” Mặc dù cậu không thích ăn MacDonald.

“Ừ.”

Trình Vũ vui vẻ ôm cổ Nguyệt Độc Nhất: “Ba biết đánh mông của mẹ chứ?”

“Cái này phải tính lại.”

Dù sao chỉ là trẻ con, cậu chơi mệt rồi ngủ luôn trên vai của Nguyệt Độc Nhất, Trình Vũ rất vui vẻ ngay cả ngủ cũng cười, có ba thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cha của con trai cô là xã hội đen

Tiếng chuông cửa vang lên rất có quy luật, không phải là Bối Mễ, cô nàng nhấn chuông cửa giống như bắn súng máy, cũng không phải là dì Tiểu hàng xóm của cô, bà ấy có chìa khóa nhà cô, nhà của họ thường không có khách đến, vậy thì tiếng chuông cửa vừa lễ phép vừa có quy luật này là của ai? Tay Trình Trình đang cầm mì ăn liền bỏ xuống, chạy ra mở cửa, nhìn thấy người tới, liền ngậy ngậy cả người, làm sao lại là anh ta, hơn nữa con trai cô đang ôm anh ta mà ngủ.

Cô ôm Trình Vũ vào phòng, lúc đi ra liền thấy Nguyệt Độc Nhất đang nhìn trên đầu tủ, nơi đó để hình Trình Vũ từ nhỏ đến lớn, Trình Trình đi tới, Nguyệt Độc Nhất cầm hình trong tay đặt ở mặt mình: “Tôi nghĩ cô nên giải thích một chút.”

“Giải thích cái gì?”

Nguyệt Độc Nhất để hình xuống, bắt chéo hai chân ngồi xuống sofa nhà cô, đôi chân thon dài bẽn lẽn kia làm căn phòng có chút chật chội, cô không có tâm tình đâu mà thưởng thức tư thế ngồi ưu nhã của mỹ nam, Nguyệt Độc Nhất liền mở miệng: “Trình tiểu thư, tôi nghe nói cô là thiên tài có chỉ số thông minh tới 200?”

Mặc dù những người cô quen biết đều nói cô rất ngốc, cô vẫn luôn thừa nhận điều đó, nhưng không có nghĩa là cô không nghe được người đàn ông này đang châm chọc cô: “Cho nên, Nguyệt tiên sinh, phiền anh nói cho rõ ràng được không, có lẽ ở phương diện nào đó tôi và kẻ ngu ngốc không có gì khác biệt, tôi cũng không phải thuộc hạ của anh, vừa nhìn thấy anh nhắc hai chân mày đã hiểu anh muốn làm gì.”

“Cô không thấy Trình Vũ rất giống tôi sao?” Louis đã dạy dỗ anh rất tốt, để anh dè dặt bản thân không phát điên với người phụ nữ này.

“Đúng vậy, anh thật sự rất giống với Trình Vũ nhà tôi đó.” Khó trách cô cảm thấy anh ta rất quen mắt, hóa ra là vậy.

“Là Trình Vũ giống tôi, bởi vì tôi là ba của nó.” Anh đã xét nghiệm DNA rồi.

“Gạt người, ba của Trình Vũ rõ ràng là người Anh.”

“Đây là giám định DNA.”

Trình Trình nhận lấy kết quả giám định, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đồng thời cũng bình tĩnh lại, cô cũng không biết sao mọi chuyện lại trở thành như vậy, mặc dù cô cũng thắc mắc, nhưng Trình Vũ vẫn là con trai cô, mặc kệ ba của cậu là ai, nên sẽ không nghĩ tới vấn đề rắc rối này, Trình Trình buồn kết quả giám định xuống, nhìn Nguyệt Độc Nhất bằng ánh mắt sâu như hồ nước: “Cho nên bây giờ anh muốn gì? Nếu như muốn đòi quyền nuôi dưỡng Trình Vũ, tôi sẽ không chấp nhận.”

“Trình tiểu thư, tôi tạm thời không truy cứu chuyện làm sao tôi lại không biết chuyện cô ở tình huống nào lại hạ sinh Trình Vũ.”

Trình Trình rụt cổ lại, đừng nói anh ta không biết, cô cũng không biết tại sao đây này.

“Theo tôi được biết, cô cũng không chăm sóc tốt cuộc sống hằng ngày của Trình Vũ.”

“Ai nói!” Trình Trình phủ nhận rất nhanh, nhưng nghĩ tới lại chột dạ.

“Hon nữa, Nguyệt Độc Nhất tôi cũng sẽ không để con mình lưu lạc bên ngoài làm con riêng

“Nói lâu như vậy rốt cuộc anh muốn đem Trình Vũ đi, tôi biết ngay mà, anh là người xấu, ô ô ô ô...” Trình Trình biết rõ nếu anh ta kiện ra tòa, cô sẽ nắm chắc phần thua, mà người đàn ông kia lại tỏ thái độ cứng rắn, càng làm cho cô cảm thấy không thể thương lượng được, sốt ruột mà khóc toáng lên.

Người xấu? Nguyệt Độc Nhất nhìn Trình Trình, nói anh là người xấu cũng không quá đáng, dù thế nào đi nữa anh cũng không thấy mình là người tốt, mục đích của anh là mang Trình Vũ đi, anh vẫn luôn cảm thấy đàn bà là một động vật phiền phức, nhìn Tạ Tư Lệ thì biết, hôm nay nhìn thấy một người phụ nữ thay anh sinh con, tâm tình bớt tệ đại một chút, nhìn dáng vẻ của cô đang khóc, anh cảm thấy phiền não: “Đừng khóc.”

“Không cần, làm sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy được, anh đã thay tã cho Trình Vũ từ nhỏ đến lớn ư, đã tắm cho nó ư, lần đầu nó biết đi, lần đầu biết nó nói chuyện, anh không biết tôi vui thế nào đâu, anh vừa xuất hiện đã đem nó đi, tôi ghét anh... Rất ghét anh.”

Miệng cô đột nhiên bị hôn, cảm giác xa lạ và quen thuộc, con người của Nguyệt Độc Nhất tới lại, người ở trong lòng anh rất nhỏ nhắn, giống như vừa sinh ra phải ở trong lòng anh, cảm thấy cô gãy dựa nên anh buông cô ra, mặt của Trình Trình vì thiếu dưỡng khí mà hồng hồng, cúi đầu một cái liền quên mới vừa rồi mình luôn miệng kêu là ghét người ta.

Nguyệt Độc Nhất không hiểu vì sao mình kích động như vậy, cũng vì không muốn nghe từ trong miệng cô nói ghét anh, nhưng anh lại có một ý tưởng rất tốt: “Từ ngày mai cô và Trình Vũ chuyển đến nhà tôi.”

“Không!” Trình Trình lập tức ngẩng đầu, mở to hai mắt khiến Nguyệt Độc Nhất nghĩ tới con nai con, có lẽ nuôi dưỡng cô là một ý nghĩ không tệ.

“Ngày mai tôi sẽ cho người đến đón hai mẹ con, cô mà thu dọn không xong, tôi sẽ cho nổ phòng thí nghiệm của cô.” Tâm trạng của Nguyệt Độc Nhất đã khá hơn, liền đứng dậy đi khỏi.

Nghĩ đến việc phòng thí nghiệm bảo bối của mình bị uy hiếp, Trình Trình liền phát điên: “Cái đồ xã hội đen! Đồ độc tài! Uy hiếp tôi cũng vô dụng! Tôi sẽ không đầu hàng đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cô đầu hàng

Khi Trình Trình bên này vẫn đang hô hào khẩu hiệu, thì bên kia vẫn phải thu xếp hành lý, bởi vì cô nghi ngờ Nguyệt Độc Nhất xã hội đen đó sẽ khó chịu mà cho nổ tung phòng thí nghiệm của cô, hơn nữa người đàn ông độc tài đó nếu tâm tình tốt sẽ cùng cô thảo luận vấn đề của Trình Vũ.

Nhưng mà, cô thật không lường trước tình huống này, căn phòng toàn màu đen này một chút cô cũng không thích, cái giường lớn cực kỳ mập mờ, vấn đề mấu chốt là tại sao phòng nhiều như vậy mà lại cố tình muốn cô và người đàn ông này ở chung một chỗ.

Đối mặt với Trình Trình đang phồng hai má như con cá nóc, tâm trạng Nguyệt Độc Nhất hết sức vui vẻ: “Tôi thích ôm vai thứ khi đi ngủ.”

Chuyện này liên quan gì đến tôi! Nói thừa!

Dưới con mắt đang nhìn chăm chú của Nguyệt Độc Nhất, cô không có chút tiền đồ nào mà bò lên giường, sau đó nhìn anh bắt đầu cởi quần áo của mình, Trình Trình đen mặt hỏi: “Sao ngủ mà phải cởi quần áo.”

“Tôi thích ngủ trần.” Nguyệt Độc Nhất giải thích.

Anh thích ngủ trần thì có liên quan gì đến tôi, anh cởi quần áo của mình là được rồi, tại sao cả tôi cũng phải cởi! Cô tưởng tượng một chút về dáng vẻ phòng thí nghiệm bảo bối của mình bị nổ tan tành, thôi thì cởi ra vậy.

Lồng ngực của anh ta rất rắn chắc, sờ vào rất thích, cho nên cô cũng không quá chịu thiệt.

Một phát là bắt được cái tay đang chơi đùa trên lồng ngực của mình, Nguyệt Độc Nhất mở miệng mang theo âm thanh khàn khàn kêu gọi: “Phụ nữ khiêu khích tôi là phải chịu trách nhiệm.”

Lúc này Trình Trình mới ý thức được hành vi của mình, chỉ là trong suy nghĩ trong đầu, không ngờ cô sờ thật rồi, nhưng mà cảm xúc rất tốt nha, cô liền bị ôm vào trong ngực anh, nhìn không tới vẻ mặt của người đàn ông ở trên, lúng túng tăng hằng một cái, muốn nói sang chuyện khác: “Làm sao anh bị cái sẹo này?” Vết sẹo hình tròn giống như vết thương do đạn bắn.

“Lúc tôi 18 tuổi làm nhiệm vụ nên bị thương, nhưng đối phương cũng không lành lặn.” Phát súng đó thiếu chút nữa đã lấy luôn cái mạng anh, cũng vào lúc đó, anh và tân Thiếu chủ của bang Tàn Lang đã kết thù cả đời.

“Thật là đáng tiếc.” Trình Trình thở dài, sao người đó không ngắm chính xác một chút.

“Cái gì?”

“Tôi nói anh không bắn chết người kia thật là đáng tiếc.” Trình Trình nhanh chóng chuyển chủ đề: “Rất đau phải không?” Nhìn rất đáng sợ, lúc đó chắc anh đau chết mất.

Nguyệt Độc Nhất nhắm mắt lại, anh thật thích nhiệt độ trong ngực, giọng nói vẫn bình thản như cũ, lại thiếu đi một chút lạnh lùng: “Quên rồi.”

Thần kinh của Trình Trình mặc dù rất đơn giản nhưng bản lĩnh chuyển đề tài là không ai bằng, cô thấy tâm trạng của Nguyệt Độc Nhất không tệ lắm: “Chúng ta nên nói chuyện của Trình Vũ một chút đi.”

Trên đỉnh đầu nửa ngày không có âm thanh đáp lại, Trình Trình có chút khó khăn ngẩng đầu lên, cô không ngờ là anh ta đã thản nhiên đi ngủ, dáng vẻ bình thản này giống như bị sét đánh cũng không chuyển động, Trình Trình liên bấu môi, lão đại xã hội đen đầu rồi, ngủ như chết vậy, bị người ta ám sát cũng không biết.

Người đàn ông này không phải đẹp trai bình thường, Trình Vũ được thừa kế phần lớn ưu điểm của anh, mỹ nam ở phía trước, Trình Trình không nhìn được liền muốn làm kẻ háo sắc, nhưng mà cô chỉ là nghĩ trong đầu thôi, thầm niệm chú trong lòng, ở trong ngực của Nguyệt Độc Nhất tìm tư thế thoải mái nhất, Trình Trình cũng mơ màng ngủ thiếp đi.

Nửa đêm cô có cảm giác bị một con chó nhỏ liếm láp trên mặt mình, làm cho ngứa ngáy một chút, sau đó cô nằm mơ thấy mình bỏ nhào về phía người đàn ông nào đó, sau đó ăn người ta sạch sành sanh, dù sao nằm mơ cũng không phải chịu trách nhiệm, vừa nghĩ như thế, Trình Trình liền không chút kiêng nể nào.

Sáng sớm cô tỉnh lại thì thấy toàn thân đau nhức, ánh sáng của gian phòng hết sức u ám, tới đến nỗi Trình Trình không biết giờ là buổi sáng, đừng nói đồng hồ sinh học của Trình Trình có vấn đề, cô là người làm việc liên quên thời gian, có lúc vì để kịp tiến độ của thí nghiệm cô có thể làm việc mấy ngày mấy đêm không ngủ, sau khi làm xong thì ngủ đến quên trời đất hai ngày hai đêm cũng không ăn cơm. Cô mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhận điện thoại lên thì nghe được tiếng rõ ràng: “Em chết ở trong phòng thí nghiệm rồi à? Con mẹ nó chị đứng ngoài cửa nhân chuông nửa ngày không ai ra mở cửa, mau ra ngoài mở cửa cho lão nương!”

Trình Trình đem điện thoại ra khỏi lỗ tai, dB của Bối Mễ ngày càng cao: “Bối, em không mở cửa được! Còn nữa, thực nữ...Chị thực nữ một chút!”

“Lão nương đời này đụng phải hai mẹ con nhà em thực nữ không nổi nữa rồi! Cái gì mà không mở được? Đợi lão nương cho nổ phòng thí nghiệm của em à?”

Cô nên đem Bối giới thiệu cho người đàn ông bá đạo đó, xem ra họ có nhiều điểm ăn ý. Phòng thí nghiệm của cô có trêu chọc ai đâu: “Bây giờ em không có ở nhà.”

“Không ở nhà?” Đầu kia điện thoại hạ thấp âm lượng: “Đang ở sở nghiên cứu?”

“Không phải.”

“Trình Trình, hôm nay em bị sốt à?”

Trình Trình tức đen mặt lại: “Không có.”

“Cái người này ngoại trừ phòng thí nghiệm thì là ở sở nghiên cứu, cho dù có bệnh cũng không ra khỏi cửa biến thái quái thai thể mà không ở nhà! Chị

nhất định nghe lắm, nhất định hai ngày nay quá mệt mỏi nên nghe lầm rồi.”

Trình Trình nghe được đầu kia của điện thoại đang nói lầm bầm lâu bầu không dứt, cô cảm thấy mình rất vô tội, đâu có đến nỗi quá đáng như thế, thật lâu sau đó Bối Mễ mới hết lời nhai: “Vậy bây giờ em đang ở đâu?”

Trình Trình ngồi dậy uống chút nước: “Ồ chung với ba của Trình Vũ.”

“Hả... Hả... Ba của Trình Vũ sao! Cái tên người Anh đó? Anh ta đột nhiên phát hiện ra mình không có để lại mầm mống nhưng ở đâu ra lại có đứa con lớn như vậy? Anh ta có nói muốn nuôi dưỡng Trình Vũ không? Trình Trình em đừng bao giờ đồng ý.”

Uống hết nước, Trình Trình quần chân đi tới phòng tắm, bên tai cô là Bối Mễ đang dặn dò như bắn súng máy, cũng không để cho cô giải thích nửa câu, cô đang muốn nói với Bối Mễ về chuyện ba của Trình Vũ thì nhìn thấy trên cổ loang lổ dấu vết chân thực như đang nhắc nhở cô, chuyện của tối hôm qua không phải là mơ: “A!!!!”

Nghe được tiếng hét chói tai, Bối Mễ ngừng việc dặn dò lại: “Trình Trình! Trình Trình! Đã xảy ra chuyện gì!”

Điện thoại lền rơi xuống đất, Bối Mễ thì sốt ruột kêu to, trong đầu Trình Trình đã xấu hổ đến nỗi muốn cắn lưỡi mà chết cho xong, cô thật sự đã bỏ nhào về phía người ta, ăn sạch sành sanh, được rồi, con họ đã lớn như vậy rồi, chắc sẽ không có gì để xấu hổ, cô nhìn đồng hồ tây trên cổ, che mặt, khóc ngao ngao.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lên đường đến Ý

Trở lại thư phòng, Nguyệt Độc Nhất ngồi nghiêm chỉnh ở phía sau bàn đọc sách, về mặt của anh lạnh nhạt nhìn Huyền Dịch đưa báo cáo tới, so với anh, những người khác lại ngồi tương đối thoải mái.

“Xem ra tâm trạng của Thiếu chủ không tệ.” Thủy Bách Thiên đẩy gọng kính trên mũi nói.

Thanh Á liếc mắt nhìn Nguyệt Độc Nhất, anh cảm thấy rất kì quái. “Sao tôi lại nhìn không ra.” Anh ta rất muốn học tập bản lĩnh quan sát tâm trạng Thiếu chủ của Thủy Bách Thiên, thì ra đây là nguyên nhân, anh ta luôn bị con bạch hồ ly này đem ra làm bia đỡ đạn, mỗi khi tâm tình của Thiếu chủ không tốt sẽ đưa anh ta ra chịu chết, dù sao thì bộ dạng của Huyền Dịch vẫn luôn là bộ dạng đó, Thiếu chủ lạnh nhạt, Huyền Dịch càng lạnh nhạt hơn, còn Chu Nhan là phụ nữ thì không tính.

Ánh mắt của Thủy Bách Thiên vẫn dịu dàng như cũ, nhưng Thanh Á vừa đứng lúc quay đầu lại đã nhìn thấy một tia sáng lóe lên từ mắt anh ta, môi mòng đẹp mắt của Thủy Bách Thiên có chút nhếch lên: “Không biết lát nữa khi Thiếu chủ nghe một tin tức tâm trạng có thể tốt như cũ hay không.”

Cái mòng Thanh Á không tự chủ mà dời sang bên cạnh một tấc, cái con bạch hồ ly này đáng sợ quá đi, ngay cả Thiếu chủ anh ta cũng dám đem ra đùa, anh ta đắc tội Thiếu chủ, nhiều nhất cũng là tới căn cứ làm cu li vài ngày, nếu đắc tội con bạch hồ ly này, ngay cả xương cốt anh ta cũng không chừa cho một cây đem về.

Huyền Dịch đã báo cáo xong, thông thả trở lại ngồi lên sô pha, trên khuôn mặt cương nghị anh tuấn vẫn lạnh lùng như cũ, Thủy Bách Thiên dịu dàng cười với anh ta, mắt của Huyền Dịch khẽ nâng một cái nhìn anh, rồi tìm chỗ ngồi cách xa anh ta ra nhất liền ngồi xuống, Thanh Á cảm thấy Huyền Dịch hiểu được, cách xa động vật nguy hiểm ra là tốt.

“Thiếu chủ, tin tức từ nước Ý truyền tới, Louis tiên sinh bị thương.”

Nghe được tin tức mất của Nguyệt Độc Nhất liền trở nên lạnh băng, ai có thể làm chủ Louis bị thương được: “Bắc Đường Quyết của bang Tàn Lang?”

“Ài!” Cảm nhận được hơi thở, Huyền Dịch phản xạ có điều kiện phóng phi đao ra. Cùng lúc đó phi đao trong tay của Thủy Bách Thiên cũng bay ra, hai cây đao giao nhau trên không trung, đụng vào chóp mũi của Trình Trình, rồi rơi xuống đất.

Cô thì cô không phải muốn nghe lén, chỉ là đúng lúc đi ngang qua, thật sự chỉ đi ngang qua, không biết nếu cô giải thích bọn họ có thể chấp nhận hay không, nhìn hai cây phi đao nằm trên mặt đất, cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nếu không phải có người kịp ngăn lại, chắc giờ này cô đã chết không nhắm mắt.

“Ha ha, lần sau đối với con gái anh phải dịu dàng một chút.” Thủy Bách Thiên liếc nhìn Huyền Dịch, lần này ngay cả mí mắt anh ta cũng không động.

“Lại đây.”

Lão đại lên tiếng thì không thể không làm được. Đây là đạo lý mà Trình Trình mới rút ra, nhưng lại nghĩ tới hôm qua mình đem lão đại ăn sạch, mặt cô liền nóng lên.

Đi tới bên cạnh Thủy Bách Thiên, anh ta liền nhường đường cho cô, Trình Trình đối với người đã cứu mạng mình, nên có chút cảm kích anh, không ngờ anh ta lại giả vờ vô ý: “Trình Trình tiểu thư bị bệnh à, sao mặt lại đỏ như thế, lại còn mặc đồ dày như vậy?”

Trình Trình ngẩng đầu theo bản năng, trên cổ của cô đều là dấu hôn, cô rất vất vả mới tìm được một cái áo cao cổ mặc vào, mặc dù giờ là mùa xuân nhưng thời tiết đã nóng lên, thấy Thủy Bách Thiên cười như không cười với cô, cô uất ức làm một hành động vĩ đại nhất của cuộc đời, cô ghét anh ta! Cô đi tới bên cạnh Nguyệt Độc Nhất, để anh kéo cô ngồi lên đùi của anh, anh thật không coi ai ra gì, Trình Trình giãy dụa thân người, bỗng nhiên bị Nguyệt Độc Nhất ngăn lại, anh nói thâm vào tai cô: “Đừng cử động! Mặc dù tôi rất thích em cử động, nhưng bây giờ không được.”

Nghe thấy âm thanh của anh có chút khàn khàn, thân thể Trình Trình cứng lại, máy móc quay đầu: “Việc đó.....Ngày hôm qua.....Tôi không phải cố ý...”

Nét mặt buồn cười của cô vĩnh viễn xem không chán, tâm trạng của Nguyệt Độc Nhất trở nên không vui: “Em nói vậy nghĩa là không muốn chịu trách nhiệm với tôi?”

Khụ khụ... Không phải về điểm này trong chuyện nam nữ, phụ nữ đều bị thua thiệt ư, sao cô vừa bị thua thiệt mà còn phải chịu trách nhiệm, nhưng là.....Chịu trách nhiệm?

“Khụ khụ... Chúng ta chỉ nên thảo luận chuyện hòa bình thế giới thôi.” Lời nói không trải qua suy nghĩ được thốt ra.

“Ha ha.” Thủy Bách Thiên cười ra tiếng.

“Phốc!” Nước trà trong miệng Thanh Á bị phun ra ngoài.

Huyền Dịch liếc anh ta: “Bản quá.”

Trong mắt của Nguyệt Độc Nhất cũng mang ý cười, buồn cười thật, muốn cùng với người buôn bán vũ khí số một số hai thế giới thảo luận chuyện hòa bình thế giới? Nếu vậy thì để anh ăn không khí mà sống à.

Biết mình lại phạm sai lầm, Trình Trình có cảm giác tại sao mình lại luôn như vậy....ở trước mặt người đàn ông này mà chập mạch: “Trình Vũ nhà chúng ta đâu?” Nói chuyện khác! Nói sang chuyện khác!

“Cha dẫn nó đi công viên Hải Dương rồi.”

“Ừ.”

Một người hỏi một người trả lời, trong phòng yên tĩnh trở lại, Trình Trình cảm thấy da đầu cô đang tê dại, đàn ông không phải là động vật đáng yêu, cô rất nhớ vì khuôn của cô, kính hiển vi của cô.

“Em trở về phòng thu xếp hành lý đi.” Không biết đã qua bao lâu, Nguyệt Độc Nhất mở miệng nói chuyện.

“Lại nữa! Đi đâu?” Ánh mắt của Trình Trình sáng lên, “Tôi có thể về nhà?”

“Đến Ý.”

Nguyệt Độc Nhất vừa mở miệng đã làm tan ánh sáng của Trình Trình, cô liền chu miệng, vừa ra khỏi phòng liền dùng âm thanh chỉ có mình nghe được mà mắng: “Đồ độc tài!”

Ba chữ kia truyền vào tai của tất cả người đàn ông có mặt trong phòng không sót một chữ nào.

“Phốc!” Thanh Á không nhịn được mà phun thêm một ngụm nước nữa, Huyền Dịch ghét bỏ nhìn anh ta một cái, anh đang suy nghĩ sau này nên dựa vào Thủy Bách Thiên có lẽ sẽ an toàn hơn.

Thủy Bách Thiên cười ha ha, tốt bụng nhắc nhở: “Thiếu chủ, nghe nói Tạ Tư Lệ cũng ở Ý.”

Xong rồi xong rồi, bạch hồ ly nhạo báng Thiếu chủ công khai, Thanh Á đỏ mặt hỏi hột thay Thủy Bách Thiên. Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng nhìn Thủy Bách Thiên một cái, sau đó không lạnh không nhạt phân phó: “Huyền Dịch, thông báo cho Chu Nhan bỏ chuyện đang làm đi, lập tức đến Ý gặp tôi.”

“Dạ!” Huyền Dịch lập tức lấy điện thoại ra.

Nguyệt Độc Nhất cũng không để ý đến Thủy Bách Thiên ngồi bất động, anh chậm rãi bước ra khỏi thư phòng.

Thanh Á bung ly trà chậm rãi đến bên cạnh Thủy Bách Thiên, thờ dài nói, ánh mắt giết người! Cái gì gọi là ánh mắt giết người! Anh đồng tình xoa đầu Thủy Bách Thiên rồi đem ly trà đã uống xong đặt vào tay anh ta, liền lắt đầu đi ra khỏi phòng, haizz, đứa trẻ đáng thương.

“Thiên Thủy cũng sẽ đi Ý.”

Không biết là vô tình hay cố ý, Huyền Dịch bổ sung câu nói sau cùng, sau đó cúp điện thoại, giẫm chân anh ta một cái, nhìn như không nhìn Thủy Bách

Thiên một cái, sau đó cũng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đạo nghĩa

“Trình Trình! Trình Trình!” Trình Vũ đá một cước văng luôn cửa phòng, đầu cậu đầy mồ hôi khoe ra cái máy tính mà giáo sư mới mua cho cậu. “Mẹ xem đi, đây là mẫu mới nhất đó, toàn thế giới chỉ có 500 cái.”

“Hôm nay đi công viên Hải Dương chơi vui không?” Trình Trình nhìn con, thay cậu lau mồ hôi.

Trình Vũ dùng sức gật đầu, Trình Trình có chút đau lòng, Trình Vũ dù có trưởng thành sớm đi nữa thì vẫn là một đứa trẻ, vẫn thích chơi đùa, mà cô lại không có nhiều thời gian để làm bạn với cậu, ông bà thì lại ở xa.

“Trình Trình, mẹ phải đi Ý sao?”

“Ừ, con nghe ai nói?”

“Con cũng muốn đi, nhưng ba không cho.” Trình Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Đó là chuyện bình thường, con còn phải đi nhà trẻ.”

“Vì sao con phải đi nhà trẻ, đám bạn nhỏ kia rất tốt, rất ngây thơ nhưng cô giáo cũng rất ngây thơ, suốt ngày nhéo mặt con, lại không nói chuyện một cách khoa học, Tiểu Cường vẽ bậy đầy phòng, cô giáo còn khen Tiểu Cường vẽ rất đẹp, có trí tưởng tượng rất tốt, haizz, quả nhiên là thiên tài thì phải chịu cô đơn.” Trình Vũ bắt đầu dĩ than thở, Trình Trình buồn cười vỗ nhẹ đầu cậu.

“Thiên tài à, trí tưởng tượng là rất quan trọng, dám nghĩ mới có thể phát minh sáng tạo được.”

“Dạ dạ, Trình Trình đi Ý phải tự chăm sóc mình, nhớ ăn cơm, ra cửa tốt nhất phải mang theo vệ sĩ đó.”

“Yên tâm đi, mẹ không sao.”

“Có ba bảo vệ dĩ nhiên mẹ sẽ không sao rồi, con chỉ sợ mẹ bị lạc đường.”

“Biết rồi, dài dòng quá!” Cô liếc tiểu đại nhân Trình Vũ một cái.

“Haizz, quả nhiên không phải ai cũng hiểu được thiên tài.”

“Có thể làm phiền thiên tài của tôi dịch cái móng sang một bên được không?”

“Vi phu nhân phục vụ là vinh hạnh của tôi!” Trình Vũ nói vậy, đã chọc cười Trình Trình, chỉ là lời nói kế tiếp khiến cô suyết học máu, cậu nhìn áo ngực của Trình Trình đầy bất mãn: “Trình Trình, mẹ không thể mặc áo ngực đơn giản như vậy nữa.”

“Tại sao?” Cô vẫn luôn mặc như vậy mà.

“Bây giờ không như trước nữa, mẹ mặc như vậy làm sao quyến rũ được ba?”

“Tại sao mẹ phải quyến rũ anh ta?”

Mặt Trình Vũ có chút đưa đám: “Mẹ không thích ba sao?”

Bị hỏi vấn đề kỳ lạ này, Trình Trình suy nghĩ một chút, giải thích vấn đề này với một đứa trẻ như thế nào đây: “Mẹ với ba con gặp nhau chưa bao lâu, không phải gọi là không thích.”

Ánh mắt Trình Vũ sáng lên: “Vậy ở chung lâu dài sẽ thích phải không?”

Nhìn đáng vẻ Trình Vũ đầy mong đợi, Trình Trình không đành lòng từ chối: “Thì có lẽ là vậy...”

“Mẹ, chúng ta ngoéo tay đi, mẹ phải cố gắng thích ba, được không?”

Trình Trình nhìn Trình Vũ bằng con mắt phức tạp: “Tiểu Vũ, con thích ba con lắm sao?”

“Thích, siêu cấp thích luôn!” Trình Vũ dùng sức khẳng định.

Nhìn Trình Vũ như vậy, Trình Trình không đành lòng, kiên cường là một chuyện, có lẽ cậu cũng có khát vọng muốn có một người ba: “Được, mẹ ngoéo tay với con, nhất định sẽ cố gắng yêu cha con.”

“Mẹ, mẹ còn phải cố gắng để ba yêu mẹ mới được.” Trình Vũ nhắc nhở.

Vì con trai bảo bối, Trình không nghĩ rằng áp dụng sẽ khó khăn, nên hùng hồn đồng ý.

ở trên máy bay, cô mới bắt đầu hồi hận, làm sao cô lại không suy nghĩ trước khi đồng ý với Trình Vũ chứ, quyến rũ anh ta sao? Để cô quyến rũ vì khuôn còn nhanh hơn.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Âm thanh trầm thấp của Nguyệt Độc Nhất vang lên bên tai cô, Trình Trình còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, không chút suy nghĩ mà nói: “Đang nghĩ làm sao để quyến rũ anh.”

Hô hấp của Nguyệt Độc Nhất đột nhiên ngừng lại, ánh mắt u ám, Trình Trình đột nhiên phát hiện mình đã nói hớ, ngẩng đầu, lúng túng cười cười: “Ha ha, việc này... Nếu anh xem như không nghe thấy tôi nói gì, nhất định anh sẽ đồng ý, đúng không?”

Mặt của Nguyệt Độc Nhất hơi nhăn lại, lại đột nhiên giãn ra, thân thể hơi nghiêng về trước liền tựa vào ghế ngồi: “Trên đường đi có một quy định, lời hứa đáng giá nghìn vàng đã nói ra thì phải giữ lời. Nếu không sẽ cắt lưỡi làm mồi cho cá mập.”

Trình Trình che lại miệng mình trong nháy mắt: “Đầu lưỡi của tôi quá nhỏ nên đó ăn không đủ no đâu... Hơn nữa, tôi cũng không đi trên đường của các anh, tại sao phải tuân thủ theo cái quy định đó.”

“Theo Trình Trình tiểu thư thì trên đường là như thế nào?” Thanh Á buồn cười hỏi.

Trình Trình mơ hồ suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi ngược lại Thanh Á: “Anh cảm thấy tôi là con đường như thế nào?”

Thanh Á trốn một bên cười trộm, Trình Trình nhìn một vòng, khoe miệng Thủy Bách Thiên khẽ nhếch lên, ngay cả trong đáy mắt của Nguyệt Độc Nhất cũng lộ ra ý cười, Huyền Dịch thì nhắm hai mắt tỏ ra không để ý, cứ cười đi, cười chết các người đi, Trình Trình tức giận gầm lên: “Dù sao tôi cũng không phải xã hội đen, nếu các anh thật sự đạo nghĩa như vậy, cũng sẽ không nuốt mất hàng của đối tác.”

Nụ cười của Thanh Á bỗng nhiên biến mất, hai mắt đang nhắm nháy của Huyền Dịch bỗng nhiên mở ra, chỉ còn Thủy Bách Thiên đang nở nụ cười vô hại, ý cười trong đáy mắt của Nguyệt Độc Nhất đã biến mất, Trình Trình có chút hồi hận, biết vậy đã không nói ra rồi.

Tất cả mọi người đều biết cô đang nói đến chuyện của Toàn Đông, Thủy Bách Thiên đẩy mắt kính một cái: “Trình Trình tiểu thư có phải đang cho rằng nếu người khác nuốt không fit hàng của cô mà có thể nhịn được thì gọi là đạo nghĩa, có phải nếu người khác giết chết huynh đệ của cô mà không nói lý, lại có người nhiều lần đến ám sát cô... cô còn muốn lùi lại mà nói đạo lý với hắn, có người chém cô một đao suýt chút nữa thì mất mạng, cô cũng không cần đánh trả thì gọi là đạo nghĩa?”

Anh vụng trộm liếc Nguyệt Độc Nhất một cái, vẻ mặt của anh ta nhìn không ra cái gì, Thủy Bách Thiên biết mình nói vậy là được rồi, nói nhiều cũng vô ích, không khí liền hòa hoãn trở lại. Trình Trình cảm thấy sau này cô không nên phản đối là tốt nhất, nếu có nói gì thì chỉ khiến mình lúng túng hơn, cô vốn định cách xa Nguyệt Độc Nhất một chút, nhưng nghĩ tới con trai bảo bối đã dặn dò: “Mẹ, mẹ phải cố gắng để cha yêu mẹ.” Cố gắng... Cố gắng... Haizz...

Đem cái mông dịch chuyển lại gần anh một chút, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh suýt chút nữa thì bị Toàn Đông giết sao?”

“Trên thế giới này ngoại trừ Bắc Đường Quyết ra, không ai có thể lại mạng tôi được.” Nguyệt Độc Nhất thần nhiên mở miệng, trong lòng Trình Trình dâng lên một cỗ bi thương, ai oán quay đầu lại trừng Thủy Bách Thiên, tôi hận anh! Khi cô mới nghe đã có lúc anh suýt nữa đã mất mạng, tâm trạng cô bỗng nhiên suy sụp, loại cảm giác đó làm cho cô cảm thấy hoảng hốt.

“Bắc Đường Quyết là ai?”

“Thiếu chủ của bang Tàn Lang, bang Tàn Lang cùng Thiếu chủ đã kết thù từ lâu, nghe giáo sư nói thù là do mẹ của Thiếu chủ gây ra, Thiếu chủ đã cố gắng nhưng không giải được ân oán.

“Nói nhiều quá rồi đó, Thanh Á.” Nguyệt Độc Nhất nhìn qua thì thấy Thanh Á đang cười hi hi.

“Đĩ nhiên, đĩ nhiên, thật ra thì Thiếu chủ của bang Tàn Lang bây giờ còn phải cảm ơn mẹ của Thiếu chủ, nếu không phải phụ nhân từng chơi đùa với Thiếu chủ tiền nhiệm của bang Tàn Lang, anh ta cũng sẽ không nhanh như vậy kế thừa bang Tàn Lang.

Không cần thận đem người ta chơi đùa đến tàn phế, Ha ha... A... Mẹ, mẹ phải cố gắng để cha yêu mẹ... Lời con trai dặn dò đang quanh quẩn bên tai cô, vì con, cho dù mẹ anh ta có là cạp đi nữa cô cũng muốn trèo lên, nếu có thể thân thiết với mẹ anh, sẽ có thể giải quyết xong anh ta, nghĩ như vậy xong, Trình Trình liền quyết định: “Mẹ anh có khỏe không, nhất định hôm nào tôi phải tới bái kiến Nữ Trung Hào Kiệt một cái.”

Nhắc tới mẹ của mình, trên người Nguyệt Độc Nhất tỏa ra làn khí lạnh mãnh liệt, khiến người ta phải nhượng bộ mà rút lui. Trình Trình thấy vậy nhanh

chóng lùi về phía sau và hỏi Thủy Bách Thiên: “Anh ấy và mẹ không hợp nhau sao? Anh ấy không thích mẹ mình?”

“Ha ha, hoàn toàn ngược lại, Thiếu chủ vô cùng thích mẹ của mình, chỉ là...Haizz, chuyện này cô tự mình hỏi Thiếu chủ đi.”

Không nói thì thôi nói một nửa làm gì, hỏi anh ta! Nhìn dáng vẻ này có lẽ là sẽ tự nguyện nói cho người khác biết, Trình Trình rất tò mò không biết mẹ của anh là người phụ nữ như thế nào nhỉ, Nguyệt Độc Nhất đẹp trai như vậy, nhất định mẹ anh phải là một đại mỹ nhân đẹp mê người. Tại một nơi xa xôi nào đó Lãnh Nha nếu biết được có người khen bà như vậy, bà có nằm mơ cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tạ Tư Lệ của Tạ gia

Ý là một quốc gia xinh đẹp, nơi đây có rất nhiều câu chuyện tình yêu mãnh liệt từ thời xa xưa. Nơi này quy tụ rất nhiều nhân hiệu thời trang cao cấp, và tràn đầy văn hóa Phục Hưng ở mọi nơi từ các công trình kiến trúc đến các tác phẩm nghệ thuật, còn có phong cảnh vô cùng thanh nhã, tươi đẹp. Mà đây cũng là một thế giới ngầm, quyền lực và lợi ích cùng tồn tại, tất nhiên sẽ có xung đột và chém giết, Mafia ở đây cũng rất nổi tiếng, quyền lực và máu tanh, âm mưu và ám sát. Đây chính là thế giới hắc ám.

Florence là một thành phố xinh đẹp, thật ra nó còn có một cái tên đẹp hơn- Firenze, có nghĩa là thành phố của những đóa hoa, nhưng bầu trời ở Florence không giống màu xanh lục như màu của ngọc phi thúy. Thời tiết điển hình của nơi này, là ánh mặt trời vàng óng, bầu trời màu xanh lam và mây trắng.

Cánh quạt của trực thăng tạo nên một trận gió lớn làm rối tóc của cô, vừa xuống máy bay Trình Trình liền nhìn thấy ngoài cửa sân bay đã có năm chiếc xe hơi đợi từ sớm, ở chiếc xe dẫn đầu còn có một người phụ nữ mặc váy đỏ đang dựa vào cửa xe, tóc vàng mắt xanh, cùng bộ ngực đầy đặn, thật ra Trình Trình biết bộ ngực của mình không tính là nhỏ, đặc biệt là sau khi sinh Trình Vũ, bộ ngực mềm mại của mình càng thêm đầy đặn, nhưng nếu so cùng với người phụ nữ trước mặt, chỉ có thể nói là lấy trứng chọi đá.

“Nguyệt.” Âm thanh ngọt ngào này phát ra từ đôi môi đỏ mọng truyền vào tai Trình Trình, cô không nhịn được rung mình một cái, Nhìn về mặt của Nguyệt Độc Nhất không biểu lộ cảm xúc gì, cô hết sức bội phục. Nhìn cô ta dựa hẳn vào người của Nguyệt Độc Nhất, đôi hung khí trước ngực còn không ngừng ma sát cánh tay của anh, Trình Trình quyết định cách xa hai người đó ra một chút.

Con à, không phải mẹ không cố gắng, nhưng mẹ thật sự không bằng người ta.

Thấy Trình Trình đang nấp ở một góc xa, Nguyệt Độc Nhất nhú mày, lạnh lùng mở miệng: “Lại đây.”

Gọi cái gì mà gọi, không thấy mỹ nữ bên cạnh anh đang nhìn tôi à, bộ dạng giống như muốn ăn thịt cô. Trình Trình muốn tiến lên cũng không được, đôi nam nữ trước mặt, một là sư tử bá đạo, một là con cọp ăn thịt người, nếu cô thực sự tới đó, chắc là tự chui đầu vào lưới, không lên cũng không được, nếu sư tử mà nhào tới thì cô chết là chắc, trái lo phải nghĩ vẫn là đừng lên còn tốt hơn.

“Nguyệt, cô ta là ai vậy?” Người phụ nữ vuốt ve sóng tóc, cười vui vẻ.

“Không liên quan tới cô!”

“Anh!”

“Tiểu thư Tạ Tư Lệ, cho phép tôi mạo muội thay mặt Thiếu chủ hỏi một chút, vì sao cô lại ở đây? Nếu tôi nhớ không lầm, đây là sân bay tư nhân, người ngoài không được phép vào.” Thủy Bách Thiên nâng tay của Tạ Tư Lệ lên, nụ hôn rơi xuống một cách lịch lãm.

“Thiên Thủy, nếu không phải tôi đã có Nguyệt rồi, nhất định sẽ yêu anh.”

“Cảm ơn tiểu thư Tạ Tư Lệ đã ưu ái.” Thủy Bách Thiên mỉm cười chờ đợi câu trả lời của cô ta.

“Tạ Tư Lệ tôi muốn đi đâu, ai có thể ngăn cản đây?” Tạ Tư Lệ cười lên kiêu diễm như một bông hoa, trong lòng Thủy Bách Thiên lại đang tính toán sẽ điều chỉnh lại thế lực ở Ý, mặc kệ Tạ Tư Lệ làm cách nào để vào đây, chỉ có thể nói do quản lý đã lơ lửng.

“Bỏ tay ra.”

“Nguyệt vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng mà muốn tôi thật sự bỏ tay ra sao? Nghe nói chú Louis của anh bị thương, vết thương đó bị nhiễm độc, ngoại trừ Bắc Đường Quyết ra, thì chỉ còn tôi có thuốc giải, nói đến Thiếu chủ của bang Tàn Lang đó, cũng là một người đàn ông dịu dàng biết chăm sóc phụ nữ, chẳng qua là tôi thích anh hơn, suy nghĩ một chút đi, anh làm sao để tìm được tôi.” Tạ Tư Lệ thổi một hơi bên tai của Nguyệt Độc Nhất, cười khanh khách không ngừng rồi rời đi, “Đừng suy nghĩ lâu quá, tôi chỉ sợ chú Louis của anh không chờ được đâu.”

“Thiếu chủ.” Súng trong tay Huyền Dịch đã lên nòng, chỉ cần chờ Nguyệt Độc Nhất ra hiệu một tiếng, Nguyệt Độc Nhất lại phẩy tay, nghĩa là không cần.

“Người phụ nữ kia vẫn phách lối như cũ, lần đầu tiên tôi thấy Thiếu chủ bị uy hiếp.” Thanh Á nhìn Thủy Bách Thiên, lại thấy anh ta đang cầm khăn tay để lau miệng mình.

Trình Trình cảm thấy rất kì quái, nếu không thích thì đừng có hôn, bộ dáng này của anh ta rất giống như bị nhiễm vi khuẩn.

Có lẽ thấy lau miệng vẫn chưa đủ, Thủy Bách Thiên liếc nhìn Thanh Á: “Có nước suối chưa?”

Thanh Á đưa nước qua: “Cho anh hết phở trương nhé, không thích thì đừng hôn. Thật tội nghiệp.”

“Tôi thích như vậy.” Thủy Bách Thiên khẽ mỉm cười, Thanh Á liền im lặng.

Đối với hành động của Trình Trình, Nguyệt Độc Nhất hết sức bất mãn, một mặt kéo cô qua trong phạm vi không chế của mình, mới ngồi vào xe, nhưng mà vẫn chưa thấy thoải mái: “Đến thẳng nhà chính.”

Từ lúc lên xe, Trình Trình không có tâm tình đâu mà thưởng thức cảnh dọc đường, bên cạnh cô là một cái máy lạnh cực lớn không ngừng phun ra khí lạnh, nói rằng người lạ chó đến gần nên cô chẳng còn tâm tình mà thưởng thức phong cảnh.

Khi đến trước cửa nhà chính, mắt cô bắt đầu co giật, nhà chính? Nhà gì mà nhà, chuồng gà cũng không giống, có thể miễn cưỡng gọi là tổ chim, bên trong lớn hơn so với lúc nhìn từ bên ngoài nhiều, thôi, người có tiền thích vậy không tới lượt cô xen vào.

Ở trong phòng đó cô nhìn thấy chú Louis, không ngờ lại như thế, hô hấp của anh ta rất yếu làm cô hiểu được nỗi khổ của anh ta, Louis thoát nhìn rất trẻ, không giống như trường bối, sau đó Thanh Á nói cho cô biết, Louis đã bốn mươi mấy tuổi rồi, cái người được gọi là giáo sư nhìn cũng rất trẻ, xã hội đen quả nhiên đều là quái vật.

Lúc này Thủy Bách Thiên đến gần, kiểm tra vết thương của Louis. Chờ anh ta đứng dậy Nguyệt Độc Nhất mới mở miệng: “Tình trạng ông ấy thế nào?”

“Đúng như Tạ Tư Lệ nói, vết thương do đạn bắn không có gì đáng lo, đạn đã được lấy ra, vấn đề là vết dao trên cánh tay, mặc dù không sâu nhưng vết thương không có cách nào khép lại được, xem ra cần có thuốc giải.”

“Anh cũng không có biện pháp nào sao?”

Thủy Bách Thiên thờ dãi: “Không phải là không có biện pháp, chỉ là tôi ần có thời gian, chỉ sợ Louis tiên sinh không đợi lâu như vậy được.”

Nguyệt Độc Nhất xoay người đi, Thủy Bách Thiên kêu lên: “Thiếu chủ.”

Nguyệt Độc Nhất xoay người lại, Thủy Bách Thiên đưa cho anh mấy cái ống tiêm, Nguyệt Độc Nhất nhận lấy rồi xoay người rời đi.

“Anh ấy đi đâu vậy?” Sao lần này không kéo cô theo nữa, Trình Trình đã có thói quen đi theo anh rồi.

“Đến chỗ của Tạ Tư Lệ.” Thanh Á biết rõ, “Anh đưa Thiếu chủ cái gì vậy?”

“Là thứ cần dùng để đối phó với Tạ Tư Lệ.” Thủy Bách Thiên không đáp, nhắm mắt lại, Huyền Dịch thay anh trả lời.

“Anh anh anh... Anh đã hạ độc?”

“Dám uy hiếp Thiếu chủ, phải cho cô ta nếm mùi đau khổ, phải không?”

“Anh cũng thấy rồi?” Thanh Á hỏi Huyền Dịch.

Vậy mà Huyền Dịch chỉ lạnh lùng trả lời: “Ngu ngốc mới không nhìn thấy.”

Thanh Á thấy đau lòng, Thủy Bách Thiên cười mà không nói, Trình Trình mặt đầy vạch đen, vì cô ngu ngốc nên mới không thấy, cô cũng không thấy, trong nháy mắt đó, ai cũng thấy.

Sau đó cô lại có một quyết định vĩ đại, trân trọng sinh mạng của mình, tránh xa Thủy Bách Thiên ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Nguyệt Độc Nhất hoạt bát? Đáng yêu?

Xe thể thao của Nguyệt Độc Nhất chạy thẳng một đường tới Tạ gia, anh đóng sầm cửa xe rồi đi vào cửa chính Tạ gia, người đàn ông vừa vào có khí thế bá đạo bức người tự tiện đi vào như vậy mà không ai dám tiến lên ngăn cản, người quản gia nhắm mắt tiến lên ngăn cản anh: “Nguyệt tiên sinh, tiểu thư

nhà chúng tôi đang tắm không tiện tiếp khách, mời tiên sinh ra phòng khách ngồi chờ.”

Cửa phòng tắm văng ra do bị đá một cước, hai mắt Tạ Tư Lệ đang nhắm chặt, mái tóc xoăn màu vàng được búi lên rất cao, hơi nước chảy dọc theo cái cổ thon dài của cô ta trượt xuống tới bộ ngực, bọt xà phòng che lại phong cảnh dưới nước, Nguyệt Độc Nhất làm như không thấy gì, đôi tay anh cắm trong túi quần, không nói một câu.

“Tiểu thư.”

Tạ Tư Lệ cười cười: “Ông đi xuống trước đi.”

“Vâng.”

Cuối cùng trong phòng tắm chỉ còn hai người bọn họ, Tạ Tư Lệ liền đứng dậy, cả người bại lộ hết trước mặt của Nguyệt Độc Nhất, đôi mắt với người đàn ông không hề nhúc nhích trước mặt, cô ta liền cười khanh khách, cầm cái khăn trắng quấy thân thể mình lại, sau đó cô ta liền choàng qua vai Nguyệt Độc Nhất: “Em biết anh sẽ đến.”

“Đưa thuốc giải ra đây.”

“Thật đáng ghét! Mỹ nhân ở trong ngực, sao chúng ta không nói chuyện tình cảm một chút, thật là sát phong cảnh mà. Bao nhiêu người đàn ông tìm cách leo lên giường của em còn không được, tại sao anh không thêm ngó ngang gì tới em vậy?” Tạ Tư Lệ cười kiêu kiêu: “Chẳng qua là em thích dáng vẻ lạnh lùng của anh như thế này.”

“Thuốc giải.” Một tia không kiên nhẫn thoáng qua đáy mắt của Nguyệt Độc Nhất.

“Thuốc giải ở trong miệng em, anh muốn không?” Tạ Tư Lệ nhú mày, “Tự mình tới lấy đi.”

Nguyệt Độc Nhất liền kéo tay cô ta, với sức mạnh mà người bình thường không thể chịu được, nhưng Tạ Tư Lệ vẫn cười yêu kiều: “Thật thô lỗ, cũng không cần gấp như vậy chứ!”

“Cô hiểu rồi chứ, nếu cứ kéo dài thời gian, chất độc sẽ phát tán ra, đến lúc đó đó Tạ gia sẽ rơi vào tay cậu của cô.”

Bây giờ Tạ Tư Lệ mới thấy lòng bàn tay của mình đang đổi thành màu đen, cô ta khẽ nguyên rủa một câu: “Thủy Bách Thiên chết tiệt!”

Nguyệt Độc Nhất im lặng chờ đợi câu trả lời của cô ta, Tạ Tư Lệ cắn răng nghiêng lợi liền vào phòng mặc quần áo vào, rồi đến thư phòng của mình, lấy ra thuốc giải từ trong két sắt, Nguyệt Độc Nhất cầm lấy, nhưng anh không hề nghi ngờ đó là thuốc giả, Tạ Tư Lệ mặc dù phách lối nhưng cũng là người biết giữ chữ tín, anh đem thuốc giải ra ném cho cô ta, Tạ Tư Lệ đang ngồi trên sofa hút thuốc, cô ta đưa tay ra bắt được bên ném lên khay trà: “Cô người hầu nhỏ bé của anh cũng không tệ, em thật sự muốn mời cô ấy tới Tạ gia làm khách.”

Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng xoay người lại, ánh mắt tối sầm: “Tôi chỉ nói một lần thôi, đừng động tới cô ấy.”

Người đã đi xa, Tạ Tư Lệ liền nhả ra một ngụm khói, cô ta hí hóp mắt lại: “Anh tức giận sao?”

“Tiểu thư, là điện thoại của Tạ Vi Kỳ.” Chú Bạch cúi đầu nói.

“Chuyện gì?” Tạ Tư Lệ vuốt mi tâm, cô ta cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Hình như cậu ấy thua bạc ở Las Vegas nên gây chuyện, đắc tội với Hồng gia, nên bị bắt giữ rồi.”

“Ha!” Tạ Tư Lệ liền cười lạnh một tiếng, “Ba của nó là người âm hiểm, tiếc là hậu sinh khả không úy, đưa điện thoại đây.”

Chú Bạch đưa điện thoại cho cô, cô liền nghe được bên kia điện thoại là tiếng khóc to: “Chị ơi! Mau cứu em với!”

“Chào Tạ tiểu thư, các người đây là chị em tình thâm, tên nhóc này làm sai việc cũng không gọi cho ba hấn, mà lại gọi cho cô đầu tiên! Khó trách Tạ tiểu thư còn trẻ vậy mà đã là chủ của Tạ gia.”

Nghe được hàm ý khác trong câu nói của Hồng gia, Tạ Tư Lệ cũng không giận: “Hồng gia đang nói gì vậy, ở phương diện này vẫn bối còn phải học tập tiền bối nhiều, xem như nể mặt Tạ gia lần này, Hồng gia muốn gì tôi sẽ nhất định làm ông hài lòng.”

“Được! Tôi muốn một phần ba địa bàn làm ăn của Tạ gia ở Thái.”

“Hồng gia cũng nên để cho tôi kiểm miếng com với chứ.” Lão già này đúng là tham lam thật, không sợ ghen chết hay sao.

“Tạ tiểu thư lại khiêm tốn rồi, ai mà không biết bây giờ ngoại trừ Tàn Lang Bang và Nặc thiếu chủ là lớn nhất, sau đó là Tạ gia, một phần ba địa bàn làm ăn so với cái mạng này lớn hay nhỏ, Tạ tiểu thư chắc sẽ tính lại.”

“Nói như vậy là không cho tôi thương lượng sao, tôi cũng không phải không thể cứu tiểu tử kia, dù sao ba nó và tôi cũng không hợp, chuyện này ai cũng biết.”

“Ha ha, vậy Hồng gia tôi cũng không sao cả, dù sao ba của anh ta cũng không thể bỏ mặc đứa con trai độc nhất được, tôi không ngại tốn chút tiền điện thoại mà gọi cho ba anh ta, chỉ là, cô uống phí gầy dựng tình chị em như vậy đã sập đổ sao?”

Lão hồ ly này! “Được, tôi nhường ông một phần ba địa bàn cho ông.”

“Tốt, theo hiệp ước Tạ tiểu thư có thể tới đón người được rồi.”

Tút tut tut.....

Tạ Tư Lệ liền ném điện thoại xuống đất, chú Bạch không đành lòng nhìn cô: “Tiểu thư, cô không cần phải như vậy.”

Tạ Tư Lệ ngăn ông ta lại: “Đừng để cho cậu tôi biết chuyện này.”

“Vâng.”

Louis tiên sinh là người rất kỳ lạ, Nguyệt Độc Nhất lại vô cùng bận rộn đến không thấy người, Trình Trình đem quả táo đã cắt xong cho ông, có chút không yên lòng.

“Đang suy nghĩ về Độc Nhất.” Đôi môi đẹp của Louis có chút nhếch lên, Trình Trình nghe được liền đỏ mặt: “Ai nghĩ tới người đàn ông độc tài đó chứ, cháu không có!”

“Độc tài sao?” Louis nhú mày, sau đó trầm tư một chút, rồi cười.

“Ha ha, hình dung rất đúng.”

Có lẽ thấy mình hình dung hơi quá, Trình Trình có chút ngượng ngùng: “Khụ khụ.....Việc này...Ý của cháu là...”

“Độc Nhất khi còn bé không phải như thế này.” Nhớ tới Độc Nhất khi còn bé, Louis lại cảm khái không thôi.

Trình Trình tò mò: “Khi còn bé anh ấy như thế nào ạ?”

“Hoạt bát, nghịch ngợm, thật đáng yêu.”

“Nhưng...Đáng yêu...” Trình Trình tưởng tượng một chút về gương mặt dù thế nào cũng không thay đổi cũng sẽ không để người ta cảm thấy mình đáng yêu, lắc đầu, bày tỏ mình không hiểu.

“Từ khi nó bắt đầu tiếp nhận Nặc Tĩnh, nó liền bắt đầu thay đổi. Thật ra thì cả ta và giáo sư đều không có ý để nó tiếp nhận chuyện của Nặc Tĩnh, chỉ hy vọng nó có thể vui vẻ mà sống, mà nó cũng không nghĩ đến chuyện tiếp quản Nặc, nhưng sau này tiếp quản Nặc là ý muốn của Độc Nhất, từ nhỏ thằng bé đã có khí chất quân vương rồi.”

“Nếu như anh ấy không muốn, thì sao lại làm ạ?”

“Vì mẹ nó.” Nhớ tới Nguyệt nhi, Louis lại nở nụ cười nhân hậu, “Bởi vì đây mẹ nó yêu nơi này, cho nên nó muốn dùng cách này để bảo vệ.”

Không phải không hiểu được, nhưng là: “Mẹ anh ấy nhất định là một người vô cùng dịu dàng, xinh đẹp.”

Nghe Trình Trình nói vậy, sau một hồi kinh ngạc, Louis cười phá lên: “Đúng vậy, có lẽ trong mắt bất kỳ ai Nguyệt nhi cũng không dịu dàng, xinh đẹp, cô ấy hẹp hòi, bá đạo, tùy hứng gây sự, chỉ là trong lòng tôi, cô ấy vẫn là người xinh đẹp nhất.” Đó là người ông đã từng nâng niu trong lòng bàn tay.

“Bà ấy hiện tại ở đâu ạ?” Trình Trình thấy Louis cười có chút cô đơn.

“Độc Nhất nói cô ấy còn sống, hơn nữa sống rất hạnh phúc, vậy là đủ rồi.”

Trình Trình lắc đầu, đã quá rõ ràng rồi, Louis yêu mẹ của Nguyệt Độc Nhất, nếu yêu một người thì nên ở cùng người ấy cả đời không phải sao, tại sao rời xa vẫn còn cảm thấy hạnh phúc, còn có thể thỏa mãn? Tình yêu, thật quá phức tạp.

“Trình Trình tiểu thư, ta thấy Độc Nhất rất quan tâm tới con, hãy chăm sóc Độc Nhất thay ta.”

“Không.....Phải...Không phải như vậy, là vì anh ấy.....Tóm lại không phải như người nghĩ đâu.” Quan tâm? Không để ý tới mong muốn của cô, chỉ làm theo ý anh, chính là quan tâm? Cô không cảm nhận được, hai người không ai biết ở tình huống nào mà lại sinh con, cho nên...Cho dù anh có quan tâm đến cô cũng là vì quan tâm con trai, nhất định là như vậy. Trình Trình vừa ngẩng đầu, Louis đã ngủ thiếp đi, haizz, thôi, dù sao cũng giải thích không được, kéo lại mền cho Louis, Trình Trình đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bắc Đường Quyết của bang Tàn Lang

Vào một ngày nhàn chán, hôm nay thời tiết rất tốt, Trình Trình muốn đi dạo bên ngoài một chút, cô thay quần áo xong rồi đến chỗ của Louis chào hỏi, ông chỉ nói sẽ cho cô một lái xe giới, muốn đi đâu thì nói với người đó, ra ngoài mua sắm nhiều vào làm Trình Trình có chút vui vẻ.

Mặc dù đi bằng ô tô, nhưng chân cô hơi mỏi, nên thấy một nhà sách cô liền đi vào, đối với cô mà nói đọc sách là phương pháp thư giãn tốt nhất, nhà sách hơi vắng khách, nên cũng rất yên tĩnh, tìm thấy một quyển sách thú vị nên cô đã đọc đến nỗi quên luôn thời gian, đợi cô đọc xong thì cũng đã hết một giờ, để người lái xe chờ lâu nên cô có chút ngượng ngùng, liền cầm quyển sách trên tay rồi đến quầy thu ngân tính tiền.

“Tiểu thư, tổng cộng là 134 đồng.”

Cô liền tìm trong ví da nửa ngày nhưng đều toàn là tiền Trung Quốc: “Có thể quẹt thẻ không?”

“Được”

Cô liền đưa thẻ trong ví ra, trong lúc chờ đợi thì nhìn sang người đàn ông bên cạnh, ông ta đeo kính mát và có bộ râu quai nón, người này mặc một chiếc áo gió màu đen, làm cho người ta có cảm giác rất kỳ quái, người đàn ông cảm thấy có người nhìn mình, bèn quay đầu sang đúng vào tầm mắt của Trình Trình, trông mắt lạnh lẽo khiến cho cô rung mình một cái, liền vội vàng nhìn sang chỗ khác.

“Tiểu thư, sách của cô.”

“Tiền sinh, sách của ông.”

Trình Trình nhận lấy thì bị trượt tay nên làm rơi túi giấy xuống đất, cô xoay người để nhặt, do nhất thời không chú ý nên đụng vào người bên cạnh, làm cho túi sách của người đàn ông cũng rơi xuống.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Trình Trình liền cúi đầu nói xin lỗi với ông ta, đối phương thì cau mày, bên trong ánh mắt lạnh lẽo là một tia giận dữ lóe lên, ngay lúc đó lòng của Trình Trình cũng dựng đứng.

Người đàn ông định vươn tay về phía cô, bỗng nghe thấy một âm thanh lạnh lẽo truyền vào tai từ phía sau: “Gia Hạ.”

Người đàn ông được gọi là Gia Hạ nhặt túi sách lên cũng không nhìn Trình Trình một cái, liền đi ra khỏi nhà sách.

“Lấy được đồ chưa?” Người mở miệng nói chuyện là một người đàn ông đẹp trai khác thường, hắn kéo khoe miệng một cách ưu nhã, trên gương mặt tái nhợt là đôi mày kiếm và đôi mắt sáng, đẹp trai một khác thường, giống như từ trong tranh đi ra, tóc dài đến eo được cột tùy ý sau lưng nhưng không nhìn thấy một điểm giống phụ nữ nào, trái lại càng tăng thêm thuần khiết.

Gia Hạ đưa túi sách cho anh ta, ngón tay thon dài tái nhợt giống như thấy được mạch máu bên trong liền cầm lấy, khi hắn mở túi ra, liền lấy ra trong túi một quyển “Nghiên cứu vi khuẩn ứng dụng vào đời sống”, mày kiếm của người đàn ông liền nhíu lại, Gia Hạ liền cúi đầu, giọng nói anh ta vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là thân thể khẽ run lên: “Tôi biết sai rồi, xin Thiếu chủ cứ trách phạt.”

Người đàn ông kia vuốt mi tâm, ném quyển sách qua một bên: “Trong quá trình đã xảy ra chuyện gì?”

Gia Hạ bèn suy nghĩ một chút: “Vừa rồi tôi đụng phải một cô gái trong hiệu sách, hàng cũng được đánh tráo vào lúc đó.” Sau đó bọn họ liền thấy Trình Trình đi ra rồi ngồi vào xe ô tô trước mặt bọn họ: “Thiếu chủ, chính là cô gái đó.”

Người đàn ông nhìn Gia Hạ, khẽ mỉm cười: “Đuổi theo chiếc xe trước mặt đi.”

Nhìn người đàn ông nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vẻ căng thẳng trên mặt Gia Hạ bây giờ mới được buông lỏng xuống, anh ta chỉ cảm thấy toàn thân toàn là mồ hôi lạnh.

Xe ô tô chạy thẳng một đường về phía trước, cô đang ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ thì thấy một nhà thờ nhỏ nằm ở ven đường, Trình Trình nói với người lái xe ngừng xe lại, nhà thờ ở Ý rất nổi tiếng, nhưng nhà thờ này có vẻ ngoài không giống với các nhà thờ lớn khác, nó rất bình thường. Trình Trình bắt đầu đi vào, ánh mặt trời chiếu xuyên qua các cửa sổ thủy tinh rọi vào khắp nơi trong nhà thờ, cả nhà thờ tuy yên tĩnh nhưng rất trang nghiêm, Trình Trình nhìn thấy thập tự giá ở phía trước, liền nhắm mắt lại cầu nguyện một lúc, sau đó cô đến trước phòng xưng tội: “Cha xứ William.”

“Vâng.” Đối diện với âm thanh lạnh lẽo lại hết sức êm tai, cô cảm thấy âm thanh kỳ ảo như vậy mới xứng với sứ giả của thần.

“Đối với cuộc sống bây giờ con cảm thấy rất hoang mang.”

Người đàn ông đối diện với cô lại cảm thấy cô rất quen thuộc, lại nhớ tới tập tư liệu trên bàn mấy ngày trước, người đàn ông liền nở nụ cười nhân hậu, nụ cười giống hệt một đóa hoa sen trắng, tinh khiết nhưng xinh đẹp: “Điều gì đã khiến cho con phiền não như thế?”

Trình Trình im lặng: “Con cũng không biết nữa, rõ ràng là con rất ghét một người, nhưng tại sao con không muốn rời xa người đó... Cha xứ William... Tình yêu là gì vậy...”

Mắt của cô liền từ từ khép lại, người đàn ông liền ôm cô vào xe rồi đi mất.

Ý, tại phân hội của Nặc

Trong phòng hội nghị hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, ngồi ở phía trước là Loius tiên sinh đang bị thương, người của Tạ Tư Lệ thì đang tìm kiếm ở khu vực sân bay tư nhân, những vị Đường chủ suy nghĩ một cách khó khăn, mặc dù trên mặt của Thiếu chủ không biểu lộ quá nhiều, nhưng ngược lại làm bọn họ cảm thấy sợ hãi, ánh mắt của họ đều hướng về Bạch đường chủ mà cầu cứu, nhưng mà Thủy Bách Thiên là ai, thuộc hạ dưới trướng rất ít tiếp xúc với anh, ấn tượng về anh là một người ôn tồn, nho nhã và khiêm tốn, Thanh Á có chút đồng tình với những vị Đường chủ này, cầu cứu Bạch hồ ly thì có lẽ chết sẽ đỡ thảm hơn.

“Không ai có thể giải thích cho tôi sao?” Ánh mắt Nguyệt Độc Nhất lạnh lẽo quét qua tất cả mọi người, ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng, nếu như không ai giải thích được thì tất cả mọi người phải cùng nhau chịu phạt.

“Thiếu chủ, có điện thoại.” Lão Trần cầm điện thoại vội vã chạy tới, khi Nguyệt Độc Nhất nhìn thấy ông vào cửa, chân mày anh liền hơi nhíu lại, lão Trần theo anh đã nhiều năm rồi, nếu không có chuyện gì quan trọng sẽ không đường đột xông vào như vậy.

Thấy Thiếu chủ nhận điện thoại, các Đường chủ ở dưới đều thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ đầu kia điện thoại là chuyện gì, ít nhất bây giờ cũng không cần phải đối diện với ánh mắt tàn khốc của Thiếu chủ. Lúc bọn họ đang thả lỏng tinh thần, liền nghe được Nguyệt Độc Nhất mở miệng nói chuyện: “Tất cả những người từ cấp Đường chủ trở lên trở về căn cứ để huấn luyện lại một tháng.”

Nói xong, Nguyệt Độc Nhất liền vội vã rời đi, sắc mặt cực kỳ khó coi, Môn Đường chủ còn không kịp suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra, cho đỉnh Thái Sơn có sụp xuống Thiếu chủ cũng không biến sắc mà hôm nay lại trở nên như vậy, nghe mình bị xử phạt, trong lòng mọi người liền kêu rên không dứt, trở về căn cứ huấn luyện một tháng sao? Cái loại huấn luyện địa ngục đó ai cũng không muốn thử, nhưng không ai dám nói đùa nữa, mọi người liền tản đi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sáng nay Trình Trình tiểu thư nói muốn ra ngoài đi dạo, sau đó lại đi vào nhà thờ rồi không thấy đi ra nữa.” Người lái xe đang cúi đầu, mồ hôi đầy trên trán đang chảy dài xuống.

“Trong lúc đó có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có, cô ấy chỉ vào nhà sách rồi mua một quyển sách.” Người lái xe liền đem túi sách đưa cho Nguyệt Độc Nhất.

Cầm lấy chiếc túi sách, chân mày của anh liền nhíu lại không hề giãn ra, trong quyển sách bị khoét ở giữa là hai ống nghiệm nằm trong đó, thấy được đồ vật bên trong thì người anh càng tỏa ra khí lạnh hơn: “Bắt đầu từ hôm nay anh hãy trở về căn cứ.”

“Vâng.” Nhật được cái mạng về, trong lòng người lái xe liền cảm thấy mình thật may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bị bắt

Đầu có chút đau, thân thể cô lại mềm yếu vô lực, trên cánh tay lại là ống tiêm truyền dịch đâm vào da đầu nhói khiến Trình Trình mở mắt ra liền thấy trong ống tiêm là chất lỏng màu đỏ đẹp đẽ, bên cửa sổ có một người đang đứng, cả người mặc một chiếc quần tây màu đen cùng chiếc áo sơ mi đen đơn giản, tóc dài tới eo được cột ở sau lưng, trong nháy mắt, anh ta xoay người lại liền được bao phủ bởi những tia sáng nhạt, lại còn có một dung nhan hoàn mỹ không có khuyết điểm, làm cho Trình Trình cảm thấy đây là một sứ giả bị rơi vào bóng tối.

Cô không có sức lực để phản kháng nữa: “Các người đã làm gì tôi?” Lời nói của cô cũng chẳng có hơi sức

“Độc được do tổ chức mới sáng tạo ra, chưa được thử nghiệm.” Người đàn ông mở miệng, đến gần cô và thay cô nâng cao gối đầu, giúp cô dễ dàng ngồi dậy, hành động thân thiết giống như hai người là bạn thân lâu năm vậy, giọng nói hơi hột đó giống như anh ta chỉ tiêm cho cô một liều thuốc bổ chứ không phải thuốc độc.

Âm thanh này: “Cha xứ William?” Trình Trình cũng không chắc lắm.

“Ha ha, thánh lực của cô rất tốt.” Người đàn ông nhẹ nhàng cười một tiếng, làm Trình Trình ngây ngẩn cả người, “Nhưng tôi không phải cha xứ William đâu, xin chào, tên tôi là Bắc Đường Quyết.”

Bắc Đường Quyết sao? Cái tên rất quen thuộc: “Bắc Đường Quyết của bang Tần Lang ư?” Mặc dù cả người đều vô lực nhưng cô vẫn nhẹ nhàng đọc nhẩm từng chữ.

“Rất vinh dự khi được tiểu thư xinh đẹp biết tên.”

“Này, cha xứ William đâu rồi?”

“Tôi nghĩ lúc này ông ta đang rất vui, vì ông ta có thể chân chính đến bên cạnh thần rồi, trở thành thánh đồ của Chúa.” Bắc Đường Quyết đứng dậy rót ly nước rồi hỏi Trình Trình: “Cô có muốn uống nước không?”

Cô nghe rõ lời của anh ta, mặc dù vẫn biết họ chưa bao giờ coi mạng sống của người khác là quan trọng, nhưng người coi thường mạng sống của người khác kia lại có khuôn mặt rất thuần khiết, nhưng cô cũng không để bản thân mình bị mê hoặc: “Anh đã tiêm thuốc gì cho tôi?”

“Trí nhớ của Trình Trình tiểu thư hình như không được tốt lắm nhỉ, tôi đã nói rồi mà, là độc dược mà tổ chức vừa chế tạo.”

“Tôi sẽ chết ư?”

“Việc này... Ha ha, còn chưa chắc, có lẽ là, có lẽ tôi cũng không biết.”

“Tại sao? Tại sao các người lại tùy tiện giết người vô tội?”

“Vô tội?” Bắc Đường Quyết nhú mày, “Một năm qua tôi cực khổ hao phí hơn cả 10 tỷ để đầu tư vào vũ khí sinh học vậy mà chỉ còn một bước cuối cùng là sẽ hoàn thành, vì cô mà thuốc của tôi không thấy đâu nữa, hơn nữa vì cô còn là người phụ nữ của Nguyệt Độc Nhất.”

“Tôi chưa từng thấy thuốc gì hết!” Cả ngày hôm nay cô chỉ đi dạo phố, không hề tiếp xúc với người lạ, nếu có thì chỉ ở nhà sách... nhà sách!

“Cô đã nhớ lại rồi sao?”

Cô không phải cố ý, cho dù là vậy... “Được rồi, cho dù là vậy đi nữa, thì cha xứ William đâu rồi, ông ấy đâu có làm gì sai, tại sao anh lại có thể làm như vậy!” Trong lòng Trình Trình rất đau, nếu không phải tại cô vô ý đi vào nhà thờ đó, ông ấy sẽ không bị cô hại chết.

“Thu hồi cái gọi là lòng thương hại của cô lại đi, cái người mà cô gọi là cha xứ William đó ở địa bàn của tôi mà dám buôn bán thuốc phiện, lần này chỉ là thuận tay mà thôi.” Bắc Đường Quyết liền cúi đầu nhìn đồng hồ, sau đó lại nhếch miệng, “Sắp tới giờ rồi, được nói chuyện với cô đúng là rất vui.”

Bắc Đường Quyết liền hạ xuống trán của Trình Trình một nụ hôn rất nhẹ, Trình Trình lại bắt đầu hôn mê rồi, trước khi hôn mê hoàn toàn cô nghe thấy được một giọng nói mơ hồ: “Hy vọng lần sau còn có thể gặp lại cô.”

Nguyệt Độc Nhất chỉ dùng một cước liền đá văng cửa phòng, theo sau anh là Thủy Bách Thiên và Huyền Dịch, họ chỉ thấy Trình Trình đang hôn mê nằm ngửa trên giường, cửa sổ ban công lâu hai bị mở ra, tám màn trắng bị gió thổi qua, ngoài ra không còn gì khác.

Reng reng reng... Điện thoại trong phòng vang lên, Nguyệt Độc Nhất liền đi tới đầu giường để nhận điện thoại.

“Tối nhanh hơn so với dự tính của tao đấy.”

Nguyệt Độc Nhất nắm chặt điện thoại: “Mày đã làm gì cô ấy?”

“Ha ha, mày gấp gáp gì chứ.”

“Đừng quên thuốc của mày đang ở trên tay tao.”

“Này, hai liều thuốc đó xem như quà ra mắt tao tặng cho Trình Trình tiểu thư, sau này còn gặp lại, đúng rồi, quên nói cho mày biết, trong phòng có gài bom, mày còn ba mươi giây để chạy.”

Tút tut tut.....

Huyền Dịch và Thủy Bách Thiên không lên tiếng, nhìn thấy tâm trạng rất tệ của Nguyệt Độc Nhất, anh liền vứt điện thoại xuống, rồi ôm lấy Trình Trình còn đang hôn mê bất tỉnh xông ra ngoài: “Trong nhà có bom!”

Huyền Dịch và Thủy Bách Thiên lập tức hành động không do dự, liền che chở cho Nguyệt Độc Nhất và cùng chạy ra ngoài, trong lòng Nguyệt Độc Nhất liền tính toán thời gian, vừa nhảy ra khỏi cửa sổ thì trong nháy mắt, phía sau vang lên một tiếng nổ cực lớn, anh không suy nghĩ nhiều, liền nhào tới ôm Trình Trình vào lòng. Lửa bốc lên ngàn ngút, trong lòng Huyền Dịch vẫn còn đang sợ hãi, anh xoay người nhìn ngôi nhà cổ chìm dần trong biển lửa, Bắc Đường Quyết đứng là xuống tay không hề lưu tình mà. Nguyệt Độc Nhất đang ôm Trình Trình, anh liền xoay người lại, từ đáy mắt của anh toát ra một tia lửa, thì ra xe cứu hỏa và xe cảnh sát đã tới trước mặt.

“Đứng im, các người đã bị bao vây!”

Ba người theo bản năng xoay người lại, liền thấy hai mươi mấy cảnh sát đang bao vây xung quanh bọn họ, hai mươi mấy khẩu súng đang chĩa thẳng vào họ, vị cảnh sát chỉ huy đến trước mặt họ và nói: “Chúng tôi nhận được tin báo rằng nơi này có phần tử phạm pháp dám đặt bom và có con tin bên trong, các người đã bị bao vây, hãy nhanh chóng đầu hàng và theo chúng tôi về cục để hỗ trợ điều tra.”

“Tên khốn Bắc Đường Quyết.” Thủy Bách Thiên hừ một tiếng.

Ba người lên xe cảnh sát, Trình Trình thì bị cảnh sát mang đi, sau khi họ đã bị nhốt một giờ đồng hồ, liền có người đến thăm vấn: “Anh tên là gì, làm sao lại có mặt tại hiện trường vụ án? Bom có phải là do anh đặt không? Tại sao anh lại bắt giữ con tin?”

Nguyệt Độc Nhất ngồi bắt chéo hai chân, đôi tay anh đặt trên đùi: “Tôi muốn gọi điện thoại.”

Người cảnh sát thăm vấn liền gật đầu: “Được, anh có quyền gọi luật sư tới, không tới cũng được, nhân chứng vật chứng đều đang ở đây.”

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Nguyệt Độc Nhất không mở miệng nói gì cả, viên cảnh sát thăm vấn thì cứ đi tới đi lui xung quanh cái bàn, trong lòng đã hết kiên nhẫn, nhưng ông ta vẫn ngồi chờ cùng anh, liền cảm thấy vui sướng khi người gặp họa, cho dù là luật sư tới cũng không làm gì được đâu.

Một lúc sau có người ở ngoài kêu lên: “Sếp, sếp có điện thoại.”

Viên cảnh sát liếc nhìn Nguyệt Độc Nhất, rồi nghi ngờ đi ra ngoài, sau khi trở lại, liền nhìn anh: “Anh có thể đi được rồi.”

Nguyệt Độc Nhất vừa đứng dậy, vóc người của anh thì cao và gầy, vừa đứng lên đã khiến cho phòng thăm vấn bị thu hẹp lại, viên cảnh sát thấy khí thế bức người của Nguyệt Độc Nhất liền không tự giác mà lui về sau một bước, anh vừa đi tới đại sảnh liền thấy Thủy Bách Thiên và Huyền Dịch đang ôm Trình Trình đang chờ ở đó.

Một chiếc xe ô tô màu đen dừng lại ở trước cửa, cửa xe liền được mở ra, Nguyệt Độc Nhất nhanh chóng ngồi vào xe, cửa sổ xe còn chưa kịp quay lên, viên cảnh sát lúc nãy nhìn thấy người trong xe là một người mặc quân trang màu xanh lá, trên vai là quân hàm thượng tá. Trong lòng ông ta thờ phào một hơi, nhớ lại vừa rồi may mà mình không có làm cái gì quá phận, cũng may cái mạng còn giữ được.

Thượng tá vừa nhìn thấy Nguyệt Độc Nhất đã mở miệng: “Đã xảy ra chuyện gì vậy, sao anh lại bị bắt đến cục cảnh sát?”

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn ông ta một cái, lạnh nhạt nói: “Không có gì, tôi bị người khác gài bẫy.”

Thượng tá liền gật đầu một cái: “Nguyệt đương gia, làm ơn từ nay về sau muốn đánh nhau thì chọn chỗ khác, đừng đến nước tôi gây chuyện, có nhiều chuyện tôi không tiện can thiệp được, hôm nay nơi này nổ tung, ngày mai nơi đó bắn nhau, làm cho lòng dân cả nước lo sợ, người ta cứ nghĩ là bị phản từ khủng bố tấn công, cả Cục An Toàn Quốc Gia cũng đang lo lắng.”

“Thượng tá, chúng tôi biết ông sẽ có biện pháp để giải quyết chuyện này.” Thủy Bách Thiên khẽ mỉm cười, thần kinh của Thượng tá liền chùng xuống.

“Chuyện lần này còn chưa kết thúc, tôi hy vọng cấp dưới của ông sẽ không điều tra chuyện này.” Ân oán cá nhân phải tự mình giải quyết, Nguyệt Độc Nhất mở miệng.

Thượng tá gật đầu một cái: “Tôi biết, chuyện này tôi sẽ xử lý.”

“Sau này chúng tôi vẫn còn chuyện phải làm ở đây, thỉnh thoảng cũng được trải nghiệm ngồi tù một chút, nếu không xảy ra chuyện gì thì tốt quá.” Câu nói của Thủy Bách Thiên còn chứa hàm ý khác, Thượng tá biết Thủy Bách Thiên bị thua thiệt, làm sao để dùng tay như vậy được.

“Tôi sẽ điều người chỉ huy lần này đi, cũng coi như cho Nguyệt đương gia một công đạo.”

Nguyệt Độc Nhất gật đầu: “Gần đây các ông có mua vũ khí sinh học của người khác không?”

“Không có, Nguyệt đương gia anh cũng biết rồi đó, tất cả vũ khí của chúng tôi đều là đến tổ chức Nặc để mua, hơn nữa chúng tôi cũng không nghĩ tới sẽ dùng đến vũ khí sinh học, sao Nguyệt đương gia lại nói vậy?”

“Không sao.” Nguyệt Độc Nhất lại cau mày.

Xe hơi dừng lại trước cửa lớn của tổ chức Nặc, Thượng tá thấy đã đến lúc hỏi, mới mở miệng: “Nguyệt đương gia, lô hàng kế tiếp...”

“Về sau chúng tôi sẽ cung cấp cho Ý lô hàng 0.7 như nhau”

Xe ô tô vừa mới rời đi, Nguyệt Độc Nhất liền ôm Trình Trình đi vào nhà.

Huyền Dịch không lên tiếng nhìn Thủy Bách Thiên, Thiếu chủ tức giận sao?

Thủy Bách Thiên, rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tác dụng phụ của chất độc

Trong phòng y tế của tổ chức Nặc, Trình Trình đang bị hôn mê liền được tiến hành các loại kiểm tra, sau đó tất cả các báo cáo được đem tới cho Nguyệt Độc Nhất, sau khi đọc xong sắc mặt anh liền âm trầm rất đáng sợ, báo cáo cho thấy cơ thể của Trình Trình rất bình thường, nhưng ngoại trừ việc cô đang bị sốt ra. Nguyệt Độc Nhất liền nhìn sang Thủy Bách Thiên, Thủy Bách Thiên mỉm cười vô tội: “Thiếu chủ, với loại kết quả này thì chỉ có hai tình huống thôi, một là dụng cụ kiểm tra có vấn đề, nhưng mà khả năng này chỉ có tỉ lệ là 0.1%, loại thứ hai chính là Trình Trình tiểu thư tạm thời không có nguy hiểm gì hết, chỉ có thể chờ cô ấy tỉnh lại mới biết được.”

Sang đến ngày thứ hai, Trình Trình đang được Nguyệt Độc Nhất ôm trong ngực đã tỉnh lại, tròng mắt của cô liền vụt sáng, rồi cô cắn ngón tay quan sát căn phòng xa lạ này, ánh mắt tràn đầy uất ức của cô lúc này trông giống như một chú nai con dễ thương, trên lông mi là nước mắt chỉ chực rớt xuống. Cô bỗng nghe được trên đỉnh đầu của mình là âm thanh lạnh lẽo: “Không được khóc!”

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, liền thấy một người đàn ông rất đẹp trai, nhưng anh ta thật hung dữ, bởi vì tò mò và sợ hãi mà nước mắt được nuốt trở về, muốn khóc cũng không được, cô liền nức nở nói: “Anh là ai, đối với người ta hung dữ như vậy làm cái gì!”

Ánh mặt của Nguyệt Độc Nhất liền tối sầm lại, thấy đáng vẻ đáng thương của cô anh lại mềm lòng: “Biết đây là đâu không?”

Trình Trình lắc đầu.

“Nhớ tên của tôi không?”

“Không biết.”

“Có biết tên của em không?”

Trình Trình nghĩ một chút, rồi lắc đầu.

“Tôi là Nguyệt Độc Nhất, tên của em là Trình Trình.”

Trình Trình chỉ vào Nguyệt Độc Nhất: “Nguyệt Độc Nhất?” Sau đó cô lại chỉ vào chính mình, “Trình Trình?”

“Nguyệt Độc Nhất, Trình Trình.”

“Nguyệt Độc Nhất, Trình Trình.”

“Độc Nhất, Trình Trình.” Giống như phát hiện ra trò chơi mới, Trình Trình cứ lặp đi lặp lại động tác này.

“Đúng vậy.”

Trình Trình mỉm cười rất vui vẻ, anh nghe được tên của mình bị một giọng nói ngọt ngào gọi, tâm trạng của anh đang giận dữ, nhưng bị lúm đồng tiền của Trình Trình lây sang Nguyệt Độc Nhất, anh không tự chủ mà nhếch miệng cười.

Nguyệt Độc Nhất liền đứng dậy mặc quần áo, anh đưa quần áo cô, chờ anh mặc xong rồi cô vẫn còn đang đấu tranh với chiếc quần dài của mình, Nguyệt Độc Nhất liền cầm lấy, thay cô mặc vào, sau đó cài lại nút áo sơ mi cho cô.

“Độc Nhất là người tốt, Trình Trình quyết định thích anh.” Trình Trình liền lớn tiếng tuyên bố, vì anh ta đã giúp cô mặc được cái quần mà nửa ngày cô vẫn chưa mặc xong.

Nguyệt Độc Nhất liền ngẩng đầu nhìn Trình Trình chăm chú, Trình Trình nghiêng đầu, tròng mắt cô trong suốt, sau đó cũng học từ anh mà nhìn anh chăm chú, sau đó cô hôn vào má anh một cái, động tác của cô liền làm anh ngây ngẩn cả người.

“Thật là thích.” Trình Trình cười khanh khách.

Nguyệt Độc Nhất đứng dậy sờ sờ vào đỉnh đầu của cô, thân nhiên nói: “Rất tốt.”

Sau đó anh gọi Thủy Bách Thiên vào, cùng với Thanh Á và Huyền Dịch nữa, Trình Trình đang nằm trên ghế dựa, cô nhìn người đàn ông đang kiểm tra cho mình, ánh mắt liền nhìn sang Nguyệt Độc Nhất, chờ mãi cho đến lúc kiểm tra xong, cô không chờ được liền mở miệng: “Độc Nhất, ôm”

Nguyệt Độc Nhất bình thân đi qua ôm cô, để cô dựa vào ngực mình, Trình Trình cảm thấy an toàn liền quay đầu nghịch ngón tay của cô, Nguyệt Độc Nhất bảo Thủy Bách Thiên báo cáo kết quả.

“Trước mắt thì ngoại trừ cô ấy đang sốt nhẹ ra thì không có gì đáng lo cả, cái mà chúng ta đang thấy có lẽ là ý thức đang trở về thời kì trẻ con.”

“Như vậy mà cũng được sao?” Thanh Á cảm thấy tò mò nên nhìn Trình Trình chăm chăm, cảm thấy có người nhìn mình, Trình Trình liền ngẩng đầu rồi cười với Thanh Á, ngay lập tức Thanh Á bị nụ cười kia làm cho mê mẩn, liền bị Nguyệt Độc Nhất liếc một cái sau đó anh lập tức quay đầu ho khan mất tự nhiên. “Chúng ta nên truy tìm tung tích của Bắc Đường Quyết rồi tra hỏi hần, hỏi Thủy Bách Thiên thử xem sao.”

Thủy Bách Thiên đẩy mắt kiếng một cái, liền cười nói: “Thanh Á, anh không cần truy tìm Bắc Đường Quyết đâu.”

“Là sao?”

“Nghĩa là ý thức của anh bây giờ phải giống như của Trình Trình tiểu thư.” Huyền Dịch lạnh lẽo liền mở miệng tốt bụng giải thích giùm anh.

“Thiếu chủ, bọn họ khi dễ tôi kìa.” Thanh Á không nhịn được, mắt anh rung rung tố cáo họ, nét mặt tức cười này liền chọc cho Trình Trình bật cười.

“Trình Trình quyết định sẽ thích anh.” Anh ta thật là khôi hài. Trình Trình lại lớn tiếng bày tỏ quyết tâm một lần nữa, liền khiến cho Thanh Á cảm thấy chột dạ: “Cảm ơn Trình Trình tiểu thư đã quan tâm, nhưng mà tiểu thư đừng thích tôi thì hơn.” Không thấy vị lão huynh đằng sau cô đang có bộ mặt như muốn nuốt sống tôi sao.

“Tại sao Trình Trình tiểu thư lại không thích tôi và Huyền Dịch, chỉ thích mình Thanh Á vậy?” Thủy Bách Thiên liền đồ thêm dầu vào lửa.

“Không thích, người kia quá lạnh lùng không đáng yêu chút nào.” Trình Trình liền chỉ vào Huyền Dịch, “Bên ngoài thì anh cười nhưng trong lòng thì không cười thật quá giả dối.”

Thủy Bách Thiên liền ngậy ngậy cả người, chuyện này mặc dù ai cũng biết, nhưng không ai dám nói thẳng ra trước mặt anh, Trình Trình cô quá thành thật rồi, thực là đáng yêu, Thanh Á đang đau bụng vì cố nén cười, sau đó liền dứt khoát ôm bụng cười lăn lộn trên sô pha, Bạch hồ ly à, cuối cùng thì anh cũng có ngày này! Sau khi sững sờ một chút, Thủy Bách Thiên liền lấy lại phong độ để bày ra dáng vẻ lịch thiệp: “Cảm ơn Trình Trình tiểu thư đã khen ngợi đúng trọng tâm.”

Trong đầu Trình Trình đều là dấu chấm hỏi, rõ ràng cô nói với người đàn ông kia rằng anh ta là người không tốt, tại sao anh ta không giận mà còn cảm ơn cô nhỉ, cô liền ngẩng đầu nhìn lên Nguyệt Độc Nhất: “Người đàn ông kì quái.”

“Phốc!” Thanh Á mới vất vả ngồi dậy liền lăn xuống sô pha mà cười tiếp.

Trán của Thủy Bách Thiên co quắp lại, liền bắt đầu đi lấy ra ống tiêm, Trình Trình tiểu thư đang sốt nhẹ nên cần phải tiêm thêm một mũi nữa, vừa nhìn thấy ống tiêm thì Trình Trình đang nằm trong ngực của Nguyệt Độc Nhất bèn phản ứng kịch liệt: “Tôi không muốn tiêm, không được tiêm cho tôi!”

Nguyệt Độc Nhất cho là cô chỉ là đơn thuần sợ đau mà thôi: “Ngoan nào, không đau đâu.”

Mặt của Thanh Á liền đen lại, Thiếu chủ không cần mang khuôn mặt nghiêm túc như vậy mà an ủi người khác được không.

“Độc Nhất, Trình Trình không muốn bị tiêm.” Ở bên kia, Trình Trình khóc ngày càng to, bộ dạng của cô tỏ ra sợ hãi, trong lòng của Nguyệt Độc Nhất cũng không muốn để cho Thủy Bách Thiên thu hồi ống tiêm lại: “Đừng khóc, Trình Trình nói cho tôi biết tại sao em lại sợ tiêm như vậy?”

Trình Trình liền liên tục lắc đầu, cô khóc quá nhiều rồi nên có chút chóng mặt.

“Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, có lẽ cô ấy đã trải qua chuyện đáng sợ, có thể dùng phép thôi miên một chút xem sao.”

“Thiếu chủ, máy chủ bị đã virus xâm nhập.” Ngoài cửa có người thông báo.

Bọn họ lập tức chạy đến phòng máy, Thanh Á liền thấy các màn hình tối đen như mực, ánh mắt bất cần đời của anh liền trở nên sắc bén, mười ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím, trên màn hình dần hiện lên vài chữ, Nguyệt Độc Nhất liền bảo Thanh Á ngừng tay lại.

“Nguyệt Độc Nhất, đối với quà tặng của tao mày có hài lòng không? Mặc dù thuốc mới tạo ra đã thất bại, nhưng không ngờ lại hiệu quả ngoài ý muốn, hưởng thụ cho tốt đi, Nguyệt Độc Nhất.”

“Thanh Á, tất cả thành quả nghiên cứu của bang Tàn Lang đều ở trong máy chủ, xem thử có cách nào điều chế thuốc giải không?” Thủy Bách Thiên nắm chặt thời điểm liền nói.

Mười ngón tay của Thanh Á liền bắt đầu hành động, mười phút sau anh cau mày dừng lại, Nguyệt Độc Nhất hỏi: “Thế nào?”

“Bọn chúng biết chúng ta sẽ theo dõi, nên đã tăng cường phòng ngự, cần có thời gian để tìm.” Vào lúc anh đang suy tính sẽ làm như thế nào, một đôi bàn tay mảnh khảnh thon dài bắt đầu làm thay công việc của anh.

Một phút đồng hồ sau Trình Trình đang cắn bánh sừng bò liền nhìn về phía Thanh Á mà cười ngọt ngào: “Anh xem này.”

Thanh Á liền sững sờ trong chốc lát, liền nắm chặt thời điểm mà gõ trên bàn phím, anh ta quên mất Trình Trình tiểu thư chính là một thiên tài.

“En làm rất tốt.” Nguyệt Độc Nhất liền xoa đầu cô, được khen nên Trình Trình có chút vui vẻ, đem cái bánh mà mình đang ăn đưa cho anh: “Ngon lắm đó.”

Anh liền há miệng cắn một cái, Trình Trình lại đem bánh còn dư bỏ vào miệng mình.

Lúc Thanh Á ngừng tay lại, theo thói quen anh liền giơ tay muốn cùng người khác chia sẻ thắng lợi, nhưng anh cũng đã quen khi không ai chú ý đến anh, đột nhiên một lòng bàn tay mềm nhũn dính vào lòng bàn tay anh: “Ừ.”

“Trình Trình, đi thôi.”

“Ừ.” Trình Trình liền thu tay lại, đi được ba bước liền quay đầu chột nhìn thấy Thanh Á đang kích động.

Rốt cuộc đã có người đáp lại nỗi khổ tâm nhiều năm của anh rồi, cái kích động này của Thanh Á không có từ ngữ nào có thể diễn tả được nha.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bắt nhầm người

Vào buổi chiều, khi ánh mặt trời đang chiếu xuyên qua vách thủy tinh trong vườn. Thủy Bách Thiên nhàn nhã tay đang cầm một quyển sách, thanh thần uống trà chiều, những người khác thì đã ra ngoài làm việc, thế nhưng anh ta lại bị bắt ở lại để trông nom Trình Trình đang bị bệnh, từ lúc Nguyệt Độc Nhất đi cô đã bắt đầu khóc rống lên, Thủy Bách Thiên đối phó với Trình Trình cũng dễ dàng, bởi vì mỗi lần cô khóc, anh lại lấy ra cái ống tiêm mà lúc nào cũng đem theo bên người, sau đó cô sẽ ngoan ngoãn khác thường, cho nên anh ta chỉ cần ở bên cạnh trông chừng cô chơi đùa, khó mà tranh thủ được thời gian của riêng mình.

Thanh Á đã trở về sau khi làm xong việc, liền nhìn sang chỗ Trình Trình đang chơi game trên máy tính không biết chán, anh liền ngồi xuống bên cạnh của Thủy Bách Thiên, tự rót cho mình ly trà: “Anh cứ cố gắng mà hưởng thụ đi.”

Thủy Bách Thiên lật một trang sách: “Tôi sẽ không ngại nếu anh thay tôi trông chừng cô ấy, để tôi ra ngoài làm việc.”

“Bên Mỹ như thế nào rồi.”

Đôi chân thon dài của Thanh Á tùy ý gác lên bàn, đôi tay liền gói sau đầu: “Cũng vậy thôi, Toàn Đông nhờ có Bắc Đường Quyết làm chỗ dựa, ngang nhiên tuyên bố chúng ta nuốt hàng của hắn, không nói gì đến đạo nghĩa, Bắc Đường Quyết liền mượn lý do này để khai thác vài đơn hàng của chúng ta.”

“Vào ngày đó Toàn Đông làm sao chạy thoát được?” Thủy Bách Thiên liền để sách xuống một cách ưu nhã, ung dung uống một hớp trà hời.

“Tôi làm sao biết được, anh đi mà hỏi Huyền Dịch ấy, anh ta làm việc chưa bao giờ thất bại, vậy mà.....”

Thủy Bách Thiên cầm sách lên tiếp tục xem, Thanh Á liền cảm thấy nhàm chán, chớp mắt một cái rồi nói: “Nghe nói hôm nay Chu Nhan sẽ đến đây.”

Con người của Thủy Bách Thiên cũng không động một cái: “Sau đó thì sao?”

Ánh mắt của Thanh Á liền nhìn về phía sau, đột nhiên gọi to: “Chu Nhan!”

“Anh cho là thủ đoạn của anh sẽ làm tôi mắc lừa lần thứ hai à?”

Thanh Á liền cười xấu xa, sau lưng của Thủy Bách Thiên vang lên một giọng nữ cứng rắn: “Há? Chuyện gì, nói cho tôi nghe với.”

“Hắc hắc, tôi đã nhắc trước với anh rồi, thời gian chạy trốn đã qua, đừng có mà trách tôi.” Thanh Á liền hướng về phía Chu Nhan chào một câu: “Hai người tán gẫu đi, tôi dẫn Trình Trình tiểu thư ra ngoài đi dạo.”

Một mái tóc xoắn màu đỏ rực như ngọn lửa, một bộ trang phục màu đen, giống như người của Chu Tước đường, làm việc nhiệt tình, sắc bén, là người độc tài. Trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười: “Muốn chạy trốn? Tôi thật không biết là đối với một Thủy Bách Thiên đối mặt với chuyện gì cũng bình tĩnh lại bỏ chạy khi gặp mặt tôi đấy.”

Thủy Bách Thiên liền để sách xuống, hai tay khoanh trước ngực: “Chạy? Em thấy tôi muốn chạy khi nào?”

“Không sao cả” Chu Nhan liền nhún vai, “Trước đây vì tôi đồng ý muốn cho anh một năm để suy nghĩ, cho nên tôi mới tự nguyện đến Nam Mỹ, hiện tại thời hạn một năm đã hết, chẳng qua là tôi không muốn biết đáp án của anh, bởi vì bất kể câu trả lời của anh là gì, thì bắt đầu từ bây giờ anh là người đàn ông của Chu Nhan tôi! Trừ khi....”

Chu Nhan liền kéo áo sơ mi trắng của Thủy Bách Thiên ra, lộ ra hình xăm Chu Tước đang giương cánh: “Trừ khi anh đem nó xóa đi, đánh vỡ lời nguyện của kiếp này!”

Một cái hôn lên đôi môi vừa lạnh vừa mỏng, một lời tuyên thệ không lưu loát, sau đó cô lùi lại, liền thanh nhiên xoay người rồi đi, không để cho Thủy Bách Thiên nói chuyện cùng cự tuyệt, Thủy Bách Thiên khẽ mỉm cười, lại sờ lại nhiệt độ trên môi của mình, một năm rồi, đã một năm rồi bọn họ chưa gặp nhau, nhìn hình xăm Chu Tước trên ngực, anh lại nhớ tới một năm trước khi người phụ nữ tên Chu Nhan bá đạo đó đã tuyên bố muốn làm người phụ nữ của anh, anh liền lắc đầu cười, theo như truyền thuyết của Chu gia, Chu gia đã nguyên rủa Bạch gia từ rất lâu, Bạch gia sẽ sinh ra một đứa con trai có hình xăm Chu Tước đang giương cánh, mà trong tương lai người con trai này nhất định phải cưới Trưởng nữ của Chu gia, nếu không anh ta sẽ phải chịu

khô sở trong bảy ngày rồi chết đi, anh cũng không hiểu tại sao truyền thuyết này lại xuất hiện trên người anh nữa, nhưng lần đầu tiên khi nhìn thấy Chu Nhan, anh đã yêu cô, anh đã thiết kế một cái bẫy dụ dàng để cô rơi vào đó, cũng không muốn Chu Nhan vì câu chuyện truyền thuyết kia mà phải lấy anh, anh muốn Chu Nhan thật lòng yêu anh, cho nên đã đồng ý thời gian một năm, nhưng anh không ngờ là cô ấy lại dứt khoát ra đi, mà kết quả của việc rời đi lại tốt ngoài ý muốn.

Qua mắt kính, tia sáng từ đôi mắt anh liền lóe ra, lúc anh nhếch miệng, nụ cười thật lòng của anh nhìn thật đẹp mắt, mà đáng tiếc là lúc này không có ai để thấy. Anh liền liếc nhìn hình xăm của mình, đúng như cô đã nói, trừ khi anh xóa nó đi, nếu không cô nhất định là người phụ nữ của Thủy Bách Thiên anh. Cô gái ngốc kia đến bao giờ mới phát hiện được tâm ý của anh đây, chẳng phải anh cũng đang hưởng thụ sự theo đuổi của cô sao.

“Thanh Á, chúng ta đi đâu vậy?” Trình Trình liền hỏi người bên cạnh.

Thanh Á liền vỗ đầu một cái, đúng vậy, anh muốn cho Bạch hồ ly kia có không gian riêng, lại lôi kéo Trình Trình tiểu thư đến chỗ này, anh vẫn chưa nghĩ ra được là mình muốn đi đâu.

“Trình Trình muốn đi khu vui chơi.”

“Cái này không được, nếu Thiếu chủ trở về mà không thấy cô, nhất định sẽ phạt tôi tới căn cứ huấn luyện nữa đó.”

“Chúng ta sẽ về trước khi Độc Nhất trở lại, sẽ không bị phát hiện đâu, được không, Trình Trình muốn đi khu vui chơi, nếu không tôi sẽ khóc, nói với Độc Nhất là anh khinh thường tôi, để cho anh lập tức đến căn cứ gì gì đó.”

“Trình Trình tiểu thư, sao cô lại nói như vậy được, rõ ràng là cô khinh thường tôi mà.” Vừa thấy nước mắt lưng tròng của Trình Trình, Thanh Á liền thấy mình thật oan uổng: “Được rồi, để tôi dẫn cô đi, nhưng mà cô không được chạy lung tung đâu đó.”

“Thanh Á là tốt nhất.”

Khổng Tử đã nói đối phó với phụ nữ và tiểu nhân là khó khăn nhất, hướng chỉ tình hướng của anh là hai người hợp lại, Thanh Á chưa từng trông qua trẻ em, cũng không biết đối phó với trẻ con như thế nào, dù sao để cho hai giới hắc bạch lưỡng đạo mà biết chuyện đường đường là Thanh Long đường chủ mà đi trông trẻ, chắc sẽ trở thành chuyện cười mất.

“Thanh Á, chúng ta lại chơi trò tàu lượn siêu tốc nữa đi.”

“Trình Trình tiểu thư, cô dừng lại một chút đi, để cho tôi thở với.” Thanh Á hai tay chống gối, liền thở hồng hộc, anh cảm thấy đối phó với kẻ địch cũng không một như vậy.

Trình trình nhìn thấy một quả cầu đang phát sáng từ xa, thật là đẹp, cô rất muốn chơi, nghĩ như vậy liền từ từ chạy ra xa khỏi Thanh Á, cô muốn nhìn gần thêm chút nữa. Nhìn chung quanh toàn là âm thanh ồn ào, người ta đang nói cười vui vẻ, không ai rảnh rỗi chú ý tới bên này, những đứa trẻ đang vây xung quanh chú hề để chơi với quả cầu, Trình Trình thật vất vả mới đến gần được, cô cũng muốn chơi thử, khi chú hề cầm quả cầu đi về phía trước, Trình Trình liền đuổi theo, đường càng ngày càng lệch, tới một khúc quẹo, cổ của cô liền đau nhói, không có cảm giác.

Chú hề liền dừng lại, cùng với một người đàn ông khác đem Trình Trình bỏ vào bao rồi mang đi, thần không biết mà quỷ cũng không hay.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tạ Vĩ Kỳ xui xẻo

Ánh sáng mờ mờ tối tối bên trong một căn phòng cho thuê, mùi bụi và nấm mốc rất khó chịu len lỏi vào mũi. Hai người đàn ông đang ôm một cái bao bố rồi để xuống đất, miệng túi được cởi ra, Trình Trình đã tỉnh lại từ lâu và đang giãy giụa bên trong: “Buông tôi ra! Tôi muốn về nhà! Thả tôi về nhà! Tôi muốn Độc Nhất cơ!”

Người đàn ông thứ ba trong căn phòng nhìn người trong túi, không phải là người hấn muốn, liền tiến tới tát Trình Trình một cái, một lát sau mặt cô đã bị sưng lên, máu tươi từ trong khoe miệng trào ra, cô không còn hơi sức đâu để kháng cự lại nữa, người đàn ông đó lại tát thêm một bạt tai vào mặt thuộc hạ: “Mẹ nó ông đây bảo mấy bắt người mặc áo màu hồng kia mà, mấy lại đem một đứa ngốc tới đây, đồ ngu!”

“Tạ thiếu gia, thì anh nói cô gái mặc trang phục màu đỏ mà.”

Bởi vì chính ma túy mà hai gò má vàng vọt của hấn có chút dữ tợn, một bàn tay của hấn lại tát thêm cái nữa vào mặt thuộc hạ: “Còn dám cãi lại ông đây nữa hả!”

Người thủ hạ liền xoa mặt có chút uất ức: “Bây giờ làm sao đây?”

Hấn liền nhìn sang Trình Trình đang sợ hãi, Tạ Vĩ Kỳ cười gian: “Đứa con gái ngu ngốc này có đáng đáp không tề, để cho lão tử chơi đùa một chút, còn

mày tiếp tục đi bắt người đi.”

“Vâng.”

Nhìn người đàn ông đáng sợ ngày càng ép tới, Trình Trình liền thu mình lại tới sát góc tường, đối với trí não của một đứa trẻ mà nói, ở tình huống này chỉ có thể khóc rống và giãy giụa mà thôi, ngoài ra không có biện pháp nào khác: “Anh không được tới đây! Tránh ra! Tránh ra!”

Bốp! “Ngoan ngoãn cho ông đây hưởng thụ một chút đi, em sẽ không phải chịu khổ sở!” Bàn tay của Tạ Vĩ Kỳ liền xoa má phải của Trình Trình, gương mặt mềm mại khác thường đã in dấu năm ngón tay.

Một tay của Tạ Vĩ Kỳ liền giữ chặt hai tay của Trình Trình, một tay kia thì nắm quần của Trình Trình kéo xuống, nhưng mà Trình Trình đang mặc quần jean, không thể bị cởi ra dễ dàng như vậy, theo bản năng Trình Trình liền há miệng cắn vào tay của Tạ Vĩ Kỳ.

“A!” Tạ Vĩ Kỳ hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó tay hắn đã đầm đìa máu tươi, máu răng của cô sâu tới thấu xương: “Mẹ nó chứ, lại dám cắn tao, ông đây bắn chết cô!” Trong cơn giận dữ, Tạ Vĩ Kỳ liền rút ra cây súng đang giấu bên hông của hắn nhắm vào Trình Trình rồi bắn một phát. Trong nháy mắt, cửa bị đá văng ra, Trình Trình có cảm giác mình được ôm vào một lồng ngực rất quen thuộc, cô nghe được âm thanh của đạn bắn vào người, vừa ngừng đầu lên đã thấy được người mà cô nhớ nhưng trong lòng, rốt cuộc không nhìn được mà khóc lên: “Ô ô ô.....Độc Nhất.... Ô ô ô...”

“Không sao rồi.” Nguyệt Độc Nhất liền ôm chặt Trình Trình, tuy chỉ là động tác an ủi vụng về, nhưng không ngờ lại ấm áp động lòng người.

Bị Huyền Dịch khống chế, Tạ Vĩ Kỳ không nhìn được mà kêu gào: “Các người là ai! Các người có biết ông đây là ai không? Ông đây là Tạ thiếu gia đó! Chỉ tao là Tạ Tư Lệ, đả tặc ông đây thì nhà chúng mày đều phải chết!”

“Ha ha, Huyền Dịch, hình như hắn đang cảnh cáo chú em kia!” Thủy Bách Thiên khẽ mỉm cười.

“Thế nào? Sợ thì buông ông mày ra, nếu vui tao sẽ tha cho cái mạng nhỏ của bọn mày!”

Trình Trình đang vuốt ve cánh tay của Nguyệt Độc Nhất, cô nhìn lại tay mình, cả bàn tay đỏ tươi: “Máu! Độc Nhất! Máu!”

Thủy Bách Thiên liền chạy đến, sơ cứu cầm máu cho Nguyệt Độc Nhất: “Không sao đâu.” Thấy máu đỏ trên mặt cô, Nguyệt Độc Nhất liền nhẹ nhàng chạm vào, dù cho anh đã hết sức cẩn thận, nhưng Trình Trình vẫn đau đến cắn răng.

“Đau sao?”

Trình Trình liền miễn cưỡng cười: Không đau nữa.” Thấy Độc Nhất liền hết đau rồi.

Đáy mắt của anh thoáng tối lại: “Dùng tay đánh hay vật gì khác?”

Thấy nét mặt của Nguyệt Độc Nhất, Tạ Vĩ Kỳ có chút sợ nhưng vẫn cố mạnh miệng: “Tại sao ông đây phải nói cho mày biết.”

“Không nói sao? Chặt đứt hai cánh tay!” Nguyệt Độc Nhất vừa định động thủ, liền bị Thủy Bách Thiên ngăn lại: “Thiếu chủ hãy để cho tôi làm, gần đây tôi vừa thiếu tiêu bản của người sống, vừa đúng lúc muốn nghiên cứu làm thế nào để cắt da người ra, bấp thịt, các cơ, sẽ làm cho mày đau đến nổi sống không bằng chết.”

“Người giao cho chú đó.”

Nguyệt Độc Nhất liền rời đi, Thủy Bách Thiên nhìn Huyền Dịch, tò mò hỏi: “Chẳng lẽ Huyền Dịch muốn ở lại xem sao?”

Về mặt Huyền Dịch rất bình tĩnh nhưng nhìn kỹ sẽ thấy anh có chút mất tự nhiên: “Không cần đâu.” Chân dài của anh liền bước qua rồi đi mất, đã có một lần anh thấy Thủy Bách Thiên đang mổ tử thi, sau đó thì cả thúng ăn cơm không được ngon.

Thủy Bách Thiên ưu nhã đeo bao tay giải phẫu vào, sau đó liền tiêm một mũi vào cánh tay của Tạ Vĩ Kỳ, “Mũi tiêm này sẽ làm mày không cử động được, tất cả cảm giác đau sẽ được phóng đại gấp năm lần... Cũng không quá đau đâu...” Một bên anh vừa nói một bên vừa dùng dao giải phẫu thật bén rạch lên lớp da ngoài cùng.

“A ! ! ! !”

“Mày yên tâm đi, không khổ sở lâu đâu, vết thương của Thiếu chủ vẫn còn đang chờ tao tới băng bó đấy.” Thủy Bách Thiên liền an ủi Tạ Vĩ Kỳ đang kêu to, “Nói thật thì tay của mày không đẹp chút nào, vì hút thuốc phiện nên các bấp thịt của mày đều rút lại cả rồi.” Cắt một tầng bên trong của bấp thịt, Thủy Bách Thiên liền lắc đầu, mà Tạ Vĩ Kỳ lúc này đang thở hổn hển, trán thì đầy mồ hôi hột.

“Mày có biết làm Thiếu chủ bị thương thì phải trả giá như thế nào không? Chết có lẽ là hình phạt nhẹ nhất! Cho nên...” Dùng bàn tay xinh đẹp thay hắn băng bó xong, Thủy Bách Thiên liền ném bao tay đi, “Yên tâm, tao sẽ không để mày chết như vậy đâu!”

Trước khi hôn mê Tạ Vĩ Kỳ liền nghe được âm thanh dịu dàng như thế, làm cho hắn như rơi xuống địa ngục. Nguyệt Độc Nhất cũng không so đo chuyện Thủy Bách Thiên về muộn hai phút, anh vừa vào nhà liền mặc áo khố trùm màu trắng vào, tất cả dụng cụ y tế cũng đã được sắp xếp xong, thật không hổ danh là đội y tế chuyên dụng.

Nhưng Bạch đại thầy thuốc của chúng ta lúc này, lại vô cùng đau đầu, anh muốn gây tê cho Thiếu chủ, nhưng bên cạnh lại có người lôi kéo không cho anh làm, anh thật sự muốn đánh ngất cô, nhưng vẫn nhìn Thiếu chủ trước: “Trình Trình tiểu thư, tôi bảo đảm sẽ không làm Thiếu chủ bị đau, tôi chỉ muốn gây mê cho anh ấy thôi.”

“Đừng!” Trình Trình lớn tiếng cự tuyệt, cô không cho phép thứ đáng sợ gì đó làm hại thân thể của Độc Nhất.

“Thôi, không cần thuốc mê đâu.” Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng mở miệng, Thủy Bách Thiên liền thở dài, để ông tiêm xuống: “Thiếu chủ hãy kiên nhẫn một chút.”

Anh liền cầm lấy dao phẫu thuật, đang muốn hạ xuống thì cánh tay lại bị kéo lại, Thủy Bách Thiên liền than thở thêm lần nữa: “Trình Trình tiểu thư, cô muốn Thiếu chủ bị mất máu mà chết sao?”

“Tôi... Nhưng mà... Hình như sẽ rất đau!”

“Trình Trình em đi ra ngoài trước đi.” Nguyệt Độc Nhất biết nếu cô ở chỗ này thì sẽ không thể làm tiếp được.

“Đừng!” Trình Trình cự tuyệt, liền chu miệng lên, “Em muốn ở lại chỗ này, em không ngăn cản anh ta là được mà.”

Rốt cuộc, Trình Trình cũng không có ngăn cản Thủy Bách Thiên nữa, thế nhưng cuộc giải phẫu lại trở thành cơn ác mộng của Thủy Bách Thiên, cô có cảm sợ như vậy không, cô vừa hét vừa khóc chói cả tai, làm cho anh rất mất tập trung để làm, hoàn toàn luống cuống tay chân, cho nên hãy tha thứ cho anh đem suy nghĩ trở thành sự thật, khi thuốc mê vừa có công hiệu Thiếu chủ liền chìm vào giấc ngủ, một đòn của Thủy Bách Thiên liền nhắm vào cổ của Trình Trình, cả thế giới liền chìm vào im lặng, Thủy Bách Thiên cảm thán thật là một thế giới tốt đẹp.

Lấy ra viên đạn trên cánh tay của Nguyệt Độc Nhất một cách hoàn mỹ, Thủy Bách Thiên liền thở ra một hơi, anh vừa bước ra đã thấy Chu Nhan đang dựa vào tường đứng chờ: “Thật không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.” Chu Nhan đương nhiên đang nói đến việc anh đánh Trình Trình một đòn kia.

Thủy Bách Thiên liền nhún vai: “Thanh Á đâu rồi?”

“A, anh ta khi biết Thiếu chủ và Trình Trình tiểu thư bình an liền tự mình quý ở Tiền Đường.” Cô liền thay anh cởi quần áo khảm trùng ra, “Nếu như Thiếu chủ đã theo đuổi, thì không phải phạt quý đơn giản thế đâu”, Thanh Á cũng không có thông minh thế.

“Anh không biết cũng không nói chỉ là anh ta chịu đòn nhận tội vì chuyện xưa.”

“Cũng bao gồm việc đổi toàn bộ vài bông trong ruột thành bi thép nhỏ à?”

Thủy Bách Thiên liền gật đầu: “Tự trách là phải, Thiếu chủ và Trình Trình tiểu thư đều bị thương, Thanh Á làm việc quá ẩu tả, phải dạy dỗ anh ta lại một chút.”

“Dù sao thì tốt là anh mà xấu cũng là anh.” Chu Nhan liền đi ra cửa.

“Em đi đâu vậy?”

“Đi ra ngoài đổi gió.” Đã có bản lĩnh làm Thiếu chủ bị thương, thì phải làm cho Tà gia trả giá một chút, Chu Nhan ung dung phát tay, ngồi lên chiếc Ferrari màu đỏ, vút một cái đã không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đăng ký kết hôn

Trong giấc ngủ, Nguyệt Độc Nhất bỗng nhiên cảm thấy ngực mình bị đè nặng nên rất khó thở, anh liền tỉnh dậy mới phát hiện thì ra là vật nhỏ đang gối lên ngực mình nhưng lại không an phận, có lẽ là cô đang gặp ác mộng, Trình Trình đang cau mày, không bao lâu sau cô liền mở mắt ra, chuyện đầu tiên mà cô làm, chính là liền ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Độc Nhất, nhìn thấy anh đã tỉnh lại, trong lòng cô rất vui vẻ rồi cười một cái.

“Em gặp ác mộng sao?” Nguyệt Độc Nhất hỏi rất nhỏ, liền điều chỉnh tư thế để cô có thể thoải mái dựa vào ngực mình hơn.

“Trình Trình nằm mơ thấy Độc Nhất đang tức giận với Trình Trình, rồi anh bỏ đi.” Trình Trình làm ỏ trong lòng anh, cô đang chơi đùa với ngón tay của anh, “Độc Nhất đừng tức giận có được không, về sau em sẽ không ham chơi nữa.”

“Được, anh sẽ không giận nữa.” Từ lúc nào anh đã coi trọng cô như vậy nhỉ, không cần suy nghĩ nhiều mà liền dùng thân mình để bảo vệ cho cô, chỉ là phản ứng đơn thuần, làm cho anh không thể tin được, càng ngày anh càng thích nụ cười của cô, nếu thích thì sẽ làm, đây là nguyên tắc trước sau như một của Nguyệt Độc Nhất.

Trình Trình liền rất vui vẻ: “Trình Trình phải lớn nhanh lên một chút, sau đó liền gả cho Độc Nhất.”

“Tại sao Trình Trình lại muốn gả cho anh?” Mặc dù lời cô nói anh làm anh rất thoải mái.

“Bởi vì Trình Trình thích Độc Nhất, Bạch hồ ly nói sớm muộn gì Độc Nhất cũng sẽ lấy vợ, đến lúc đó sẽ không thể thích Trình Trình được nữa, Trình Trình muốn Độc Nhất vĩnh viễn thích Trình Trình, cho nên Trình Trình phải làm vợ của Độc Nhất.”

Nguyệt Độc Nhất liền nở nụ cười: “Trình Trình muốn gả cho anh cũng không cần chờ lâu đâu, bây giờ cũng được.”

“Thật sao?”

“Đĩ nhiên.” Nguyệt Độc Nhất liền gạt đầu, nâng cằm của Trình Trình lên, anh thân nhiên dùng vẻ mặt lừa mình dối người mà hỏi: “Em sẽ không hối hận chứ?”

Mặc dù Trình Trình không biết rõ, nhưng vẫn gật đầu: “Dạ.”

Nguyệt Độc Nhất cũng không để ý tới vết thương chưa hoàn toàn bình phục của mình, liền đứng dậy nắm tay Trình Trình, đi ra khỏi phòng.

Thủy Bách Thiên liền hỏi: “Thiếu chủ, anh muốn đi đâu vậy?”

“Đi đăng ký kết hôn.”

Thủy Bách Thiên liền nói vọng theo sau: “Thiếu chủ, làm như vậy vết thương của anh sẽ khó lành lắm, thật ra đi đăng ký kết hôn không cần phiền phức vậy đâu.”

Bước chân của Nguyệt Độc Nhất liền ngừng lại: “Cho chú một giờ để thu xếp đây.”

“Vâng.”

Một giờ sau, người phụ trách việc đăng ký kết hôn đã đến “Nặc”, đối mặt với thái độ không quá thân thiện của việc mời khách, vị nhân viên công chứng vẫn còn có chút sợ hãi nói: “Xin đưa ra chứng minh nhân dân của hai bên, còn có sơ yếu lý lịch và giấy đăng kí kết hôn nữa, còn có...”

“Lấy ở đâu ra nhiều chứng minh như vậy chứ, trực tiếp tiến hành nghi thức ký tên là được.” Nguyệt Độc Nhất liền nhú mày, Huyền Dịch không nhịn được mà mở miệng.

Trong lòng người nhân viên thầm nói xấu, là các người nói muốn toàn bộ trình tự mà, nhưng anh ta không dám mở miệng, liền từ túi hồ sơ lấy ra hai phần tài liệu: “Nếu đồng ý thì xin mời cả hai người cùng ký tên lên đây.”

Nguyệt Độc Nhất liền ký tên của mình rất nhanh, Trình Trình không hiểu, liền chỉ vào nơi mà người khác nói với cô: “Như vậy là được sao?”

Người nhân viên thấy Trình Trình đang ngờ ngác ngây ngốc, chắc là bị lừa rồi, liền bị ánh mắt sắc bén của Huyền Dịch liếc qua, thôi kệ, bị lừa cũng không phải chuyện của anh ta. Đúng lúc đó anh ta nhìn thấy Thủy Bách Thiên lấy ra một đôi nhẫn cưới, đây là thiết kế cực kỳ đơn giản nhưng rất hạn chế về số lượng, nó không đính kim cương xa hoa, nhưng số lượng trên toàn cầu chỉ có vài đôi, anh ta cũng biết tới nó là do bạn gái anh ta rất thích, đáng tiếc là nó vô cùng đắt, anh ta không mua nổi.

Nguyệt Độc Nhất liền đeo lên tay cho Trình Trình, Trình Trình liền tò mò hỏi: “Sao lại phải đeo cái này?”

“Em không được tháo nó ra.”

“A, có phải như vậy là Độc Nhất đã là người của em rồi hả?” Trình Trình liền bắt chước bộ dạng của anh, đeo nhẫn cho anh.

Nguyệt Độc Nhất liền hôn lên tóc của cô, nhẹ nhàng nỉ non: “Đúng vậy, anh chính là của em.”

Trình Trình rất hài lòng liền vui vẻ cười, người nhân viên đã xác định được hai chuyện, cô bé này nhất định là thần kinh có vấn đề hoặc là cô bé đã bị lừa rồi.

Tất cả mọi chuyện rốt cuộc đã kết thúc, vị nhân viên liền thở nhẹ một hơi, rốt cuộc có thể kết thúc chuyến công tác đáng sợ này rồi, Thủy Bách Thiên lại không biết lấy từ đâu ra hộp bánh kẹo cưới, mỉm cười đưa cho anh ta: “Vắt và cho anh rồi.”

“Không cần, không cần đâu.” Bánh kẹo cưới này anh ta nào dám muốn, sao có thể ăn được.

“Không cần khách sáo làm gì.”

“Thực sự không cần mà.”

Đối mặt với người đàn ông cứ từ chối mãi, Thủy Bách Thiên liền đẩy mắt kiếng một cái: “Thiếu chủ của chúng tôi luôn làm việc rất hoàn mỹ, từ quá trình đăng ký kết hôn, cho tới chuẩn bị nhẫn, dĩ nhiên còn phải mời anh ăn bánh kẹo cưới nữa, tất cả mọi người ở đây đều không thích ăn ngọt, anh cũng không ăn, không phải là làm mất đi sự hào hứng của Thiếu chủ chúng tôi sao.”

Làm mất hứng của lão đại xã hội đen? Hình như là vấn đề rất nghiêm trọng, vị nhân viên lập tức nhận lấy bánh kẹo bằng hai tay, cười ha hả nói: “Ăn chứ, đương nhiên là tôi muốn ăn rồi, chúc hai vị bách niên giai lão.”

Thủy Bách Thiên liền gật đầu: “Cảm ơn lời chúc phúc của anh, để tôi cho người tiễn anh về.”

“Không cần đâu, tôi tự về được, các anh là người bận rộn, không làm phiền nữa.” Làm sao dám để người ta đưa về nữa chứ.

“Hả?” Thủy Bách Thiên gật đầu một cái, vậy thì không miễn cưỡng nữa: “Vậy thì không tiễn.”

Khi vị nhân viên đó đi ra đến cửa chính thì đã bắt đầu hối hận, lúc bị đưa đến nơi này, anh ta không hề chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, tòa biệt thự này ở trên đỉnh núi, lại còn là vùng ngoại ô, lại không hề có một chiếc xe chạy qua, muốn xuống núi thì ngồi xe phải vài tiếng, anh ta muốn quay lại, thì cửa chính đã khép từ lâu, nhưng anh ta cũng không có dũng khí gõ cửa nên bên phải lễ từng bước nặng nề mà đi xuống núi.

Chu Nhan cũng đồng tình nhìn bóng của người đàn ông kia, không nhịn được hỏi: “Anh ta đã đắc tội anh sao?”

Thủy Bách Thiên nhìn bóng lưng anh ta đang rời đi, liền dịu dàng mỉm cười: “Do anh ta thôi, cứ kéo dài suốt ba mươi giây, thiếu chút nữa là anh không thể hoàn thành công việc của Thiếu chủ trong vòng một giờ rồi, thật ra anh cũng không có làm gì đâu, là anh ta nói để mình tự về mà, không phải sao?”

Chu Nhan liền cười khẽ một tiếng, Thủy Bách Thiên liền nhẹ nhàng thủ thi: “Có lẽ kết hôn là một ý tưởng tốt.”

Mặc dù cô rất thích anh, nhưng cô cũng không muốn kết hôn và sinh con sớm như vậy: “Em chưa từng nghĩ sẽ lập gia đình sớm như vậy.”

Thủy Bách Thiên: “Không sao, anh không ngại gả cho em.”

Chu Nhan liền im lặng, một người trước giờ đều tự cao tự đại như anh, làm sao lại muốn gả cho cô, nhìn bóng lưng của Thủy Bách Thiên, cô cảm thấy cô hoàn toàn không có biện pháp để hiểu anh

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Người đàn ông kia của điện thoại

Móng tay được sơn màu đỏ tươi, ngón trỏ và ngón áp út đang cầm điều thuốc, đầu ngón tay vừa thon vừa trắng nõn không vì quanh năm hút thuốc mà lưu lại dấu vết xấu xí, mái tóc vàng óng gọn sóng thật to mềm mại rũ xuống che khuất nửa bộ ngực sữa, thật là phong tình khó tả, đuôi mắt xinh đẹp khẽ nâng, đôi môi đỏ mọng khẽ thở ra một làn khói trắng, sau đó liền đem điều thuốc dập tắt ở trong gạt tàn.

“Cậu cũng đừng nên trách cháu gái không giúp người, lần này con trai bảo bối của ông đã đắc tội với tổ chức Nặc, cậu nghĩ Nặc có thể cho Tạ gia bao nhiêu phần mặt mũi? Hơn nữa không phải cậu cũng có biện pháp sao?”

Tạ Vạn Quân là một người đàn ông trung niên điển hình, ở khỏe mắt là một vết sẹo dài làm cho mặt mũi của ông vốn nghiêm túc lại trở nên đáng sợ hơn rất nhiều, Tạ gia có được địa vị như ngày hôm nay, là nhờ rất nhiều công sức do ông bỏ ra, vậy mà anh trai của ông sau khi chết lại đem tất cả để lại cho con gái của ông ta, đây cũng là nguyên nhân mà ông không phục Tạ Tư Lệ, bởi vì ông đã vì Tạ gia mà vào sinh ra tử, vậy mà cuối cùng cái gì cũng không có, lại thua bởi một cô gái nhỏ.

Tạ Vạn Quân không cam lòng như vậy được, không phải là ông không đến gặp Nặc Thiếu chủ, mà là người ta đến cửa cũng không cho vào, họ nói nếu không phải là chủ nhân của Tạ gia đến thì không có tư cách để nói chuyện với Thiếu chủ, cho nên ông ta mới đến gặp Tạ Tư Lệ, Vĩ Kỳ là con trai duy nhất của ông, bác sĩ đó nói rằng ông không thể có con thêm nữa, nên Vĩ Kỳ là bảo bối của ông, ai ngờ nghịch tử này chỉ biết gây họa. “Nếu không phải do cô dung túng cho nó, nó cũng không biến thành như bây giờ!”

Tạ Tư Lệ cười khanh khách rồi đứng lên: “Cậu nói vậy là không đúng về tôi rồi, cậu nổi tiếng cưng chiều con trai, hơn nữa nó cũng là em của tôi, mỗi lần nó đều cầu cứu tôi, tôi có thể thấy chết mà không cứu sao?”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào mới bằng lòng cứu Vĩ Kỳ.” Tạ Vạn Quân mở miệng.

“Tôi muốn cái gì, đâu phải cậu không biết.”

Tạ Vạn Quân liền nghĩ một chút: “Được, tôi sẽ giao địa bàn ở Đông Nam Á và Nam Mỹ cho cô.”

Tạ Tư Lệ khẽ mỉm cười, tay phải chống trên bàn, chiếc nhẫn hồng ngọc ở ngón trỏ liền lay động: “No no no, thật ra thì cậu à, cậu cũng đã khổ cực hơn nửa đời người rồi, thiên hạ này đã sớm là của người trẻ, một lão già khom như ông đã sớm không cử động được rồi, ông có nghĩ đã tới lúc về hưu chưa?” Cô ta phát tay một cái, người thuộc hạ phía sau lưng liền đưa ra một tập tài liệu, Tạ Tư Lệ liền đẩy nó tới trước mặt của Tạ Vạn Quân, “Thật ra thì tôi đã sớm chuẩn bị cho ông một nơi rồi, nơi đó bốn mặt hướng ra biển, khí hậu mát mẻ quanh năm, tôi đã mua cả hòn đảo rồi, trên đảo không có bất

kì thiết bị truyền tin nào, tôi đảm bảo sẽ không có ai quấy rầy ông được, cho nên cậu có thể yên tâm mà dưỡng già, ông cảm thấy thế nào?”

“Cô!”

Tạ Vạn Quần tức giận tròn mắt nhìn Tạ Tư Lệ đang mỉm cười, mười giây đã trôi qua, rồi hai mươi giây lại trôi qua, liền một phút đã qua, Tạ Tư Lệ vẫn mỉm cười như cũ, Tạ Vạn Quần liền cúi đầu than thở, ông liền bắt đầu dĩ hòa vi quý: “Chỉ cần cô giúp tôi cứu được Vi Kỳ còn nguyên vẹn, tôi sẽ làm theo lời cô.”

Tạ Tư Lệ liền vuốt mái tóc dài: “Được thôi, nhưng tôi không chắc chắn lắm, vì nó đã đắc tội với Nguyệt Độc Nhất, muốn toàn vẹn là không thể nào rồi, nhưng chỉ cần cậu đồng ý, tôi nhất định sẽ cứu được Vi Kỳ ra ngoài, dù sao nó cũng là em trai duy nhất của tôi.”

“Được, tôi đồng ý.” Tạ Vạn Quần đã già đi rất nhiều không có cách gì khác hơn là đồng ý.

Trong khi nội bộ của Tạ gia đã có sự thay đổi lớn, tâm trạng của Nguyệt Độc Nhất sau khi vừa mới kết hôn hết sức vui vẻ, ngày tân hôn thứ hai liền dẫn theo vợ của mình đi hưởng tuần trăng mật, trước khi đi anh đã đem mọi chuyện giao lại cho Thanh Á, nói theo kiểu hoa mỹ của Thủy Bách Thiên là cơ hội rèn luyện năng lực, nhưng thật ra ai cũng biết là do Thanh Á đã bị xử phạt, cho nên khi tuần trăng mật vui vẻ của Nguyệt Độc Nhất đã kết thúc và trở lại thành phố G, Thanh Á vẫn nằm ở trên giường giả chết không muốn dậy.

Dĩ nhiên là lúc Thanh Á đang lo trong ngoài, ba người kia cũng không ở không, nội bộ của Tạ gia luôn bị biến đổi, mặc dù Tạ Vạn Quần đã buông tay rồi, nhưng thuộc hạ của ông ta vẫn không phục, thường xuyên đầu đá lẫn nhau vẫn không khỏi dính líu, Tạ Tư Lệ đang phụ trách địa bàn ở Nam Mỹ liền bị liên lụy, phải đi xử lý không ngừng. Bắc Đường Quyết ở bên kia cũng không yên ổn, Toàn Đông được bang Tàn Lang che chở, cả người trơn tuột giống hệt con cá chạch không thể nắm bắt được, cùng Huyền Dịch chơi trò mèo bắt chuột, nhân nhả nhất phải kể đến Thủy Bách Thiên, anh nhân thời gian này mà tìm cách điều chế thuốc giải cho Trình Trình đồng thời còn cải tạo lại độc dược của bang Tàn Lang, cho nên khi Trình Trình trở lại thành phố G thì anh đã đem thuốc giải đến.

Vì bận rộn nên đã lâu lắm rồi bốn người không có dịp tụ họp uống trà với nhau, Thanh Á không nhịn được liền hỏi: “Thuốc giải sao rồi?”

Thủy Bách Thiên liền nhủ mảy: “Anh nghĩ nó thế nào?”

Thanh Á liền lắc đầu: “Không cần đâu.”

Thủy Bách Thiên cắt miếng bánh ngọt một cách ưu nhã, rồi cho vào miệng, sau đó dùng khăn lau qua miệng một cái: “Thuốc giải có một tác dụng phụ nho nhỏ, mà tôi quên nói cho Thiếu chủ biết rồi.”

“Quên nói?” Huyền Dịch liền hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha”. Chu Nhan thì vừa uống trà vừa cười nhẹ.

Có trời mới biết biết là anh ta quên hay cố ý! Cho nên ba ngày sau khi Trình Vũ cùng với giáo sư đi dã ngoại về đến nhà, Trình Vũ chỉ nghe được tiếng hét chói tai của mẹ mình, Trình Vũ liền chạy chậm chậm đến căn phòng thì chỉ thấy ba của cậu mặt mày đen thui, còn mẹ cậu thì không ngừng hét chói tai.

Có lẽ màng nhĩ của Nguyệt Độc Nhất đã chịu đựng đủ sự tàn phá, anh liền khẽ quát lên một tiếng: “Em đừng hét nữa!”

“Anh...Em...” Trình Trình cả lăm nửa ngày mà không nói lên được một lời nào, tại sao cô lại ở chỗ này, cô chỉ nhớ được là cô đã bị Bắc Đường Quyết tiêm một mũi, “Em không chết thật ư?”

Trình Vũ liếc mắt nhìn, sau đó bỏ lại một câu: “Vợ của mình mình tự giải quyết đi.” Sau đó cậu kéo giáo sư đang rình ngoài cửa để xem kịch vui đi ra ngoài.

“Tiểu Vũ à, con cho ta xem một chút nữa đi, mẹ con thật lợi hại đó nha, lâu lắm rồi ta không thấy nét mặt của Độc Nhất bị biến đổi.”

“giáo sư gia gia à, ông có biết là là phi lễ chứ nhìn không, vô lễ chứ nghe đó.”

Giáo sư bị nói vậy nên có chút ngượng ngùng: “Được rồi, được rồi, không nhìn thì không nhìn, lát nữa đưa xe con để cho ta thắng một ván là được.”

“Lần nào con cũng nhường cho ông rồi, ông lớn tuổi rồi mà không thấy ngại sao.” Trình Vũ im lặng.

“Em thật sự không chết sao?” Sau một hồi kinh ngạc là sự mừng rỡ, cô không nhịn được mà dùng sức hôn người bên cạnh một cái. Lần này nét mặt đang khó coi của Nguyệt Độc Nhất đã có chuyển biến tốt.

“Làm sao chúng ta trở về được, Bắc Đường Quyết đâu rồi, làm sao anh lại tìm được em vậy?” Cô nói liên tiếp khiến cho mặt của Nguyệt Độc Nhất liền đen lại, tốt lắm, người phụ nữ này hoàn toàn không nhớ gì cả, chuyện họ đã kết hôn, cô cũng không nhớ khoảng thời gian mà cô luôn bám chặt lấy anh không muốn xa rời.

Nguyệt Độc Nhất liền đứng dậy, mặc quần áo tử tế xong rồi đến thư phòng, Trình Trình cảm thấy người đàn ông này thật khó hầu hạ, lúc cô bị bắt cóc anh không giải thích cô cũng không tức giận, vậy mà anh lại không nói câu nào, liền bày tỏ rằng mình đang cực kỳ tức giận. Chỉ là Bối Mễ không hề liên lạc với cô, theo tính cách của cô nàng mà nói, Bối Mễ sẽ mắng cô một trận to, sau khi chuẩn bị tinh thần xong, Trình Trình liền gọi điện thoại cho Bối Mễ:

“Bối.”

Đầu điện thoại bên kia không phải là âm thanh nghiêm khắc của Bối Mễ, mà là một âm thanh trầm thấp hết sức dễ nghe êm dịu vang lên: “Vâng?”

Trình Trình liền sững sốt một chút, không lẽ mình gọi nhầm số? Nhìn lại điện thoại một chút, không sai mà: “Xin chào, tôi muốn gặp Bối Mễ.”

“Ha ha, xin cô chờ một chút.”

Sau đó, Trình Trình nghe được đối phương dùng âm thanh dịu dàng đó kêu lên: “Hạt gạo nhỏ, có điện thoại này.”

Khoảng chừng ba mươi giây sau đó, Trình Trình nghe được âm thanh loảng xoảng vang lên, chắc là làm đổ cái gì rồi, sau đó cô nghe được một âm thanh giận dữ rất quen thuộc: “Anh muốn chết sao, lại dám tự tiện nhận điện thoại của tôi vậy! Ai đó?”

“Bối.”

“Nha đầu chết tiệt kia, còn biết gọi cho chị à! Không biết chị lo cho em nhiều thế nào đâu! Em đúng là không có lương tâm mà, con nuôi chị đâu! Em đem nó đi đâu rồi! Bối Mễ tôi đòi có người bạn vô lương tâm như em đúng là xui xẻo mà, kiếp trước đúng là làm chuyện có lỗi với hai mẹ con các người, cho nên kiếp này các người trả thù tôi đúng không!”

Trình Trình không dám mở miệng nói chuyện, Bối Mễ liền mắng cho cô một trận, cô vừa định lên tiếng, thì điện thoại đã cúp rồi, Trình Trình liền im lặng một chút, lại nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi, cô cũng sờ nhìn điện thoại, âm thanh của người đàn ông đó... Rất quen thuộc.

“Này! Này! Nha đầu chết tiệt! Nói chuyện đi chứ!” Bối Mễ nhìn điện thoại đã hết pin, tức giận ném nó đi. Nhìn người đàn ông đã đứng dậy, mái tóc mềm mại rũ xuống sau lưng, nhưng lại xinh đẹp hơn cô nhiều, Bối Mễ liền tức giận, vừa thấy hâm mộ vừa ghen tỵ: “Đều tại anh, làm đồ sặc pin của tôi rồi xuống nước.”

Người đàn ông cũng không giận, mười ngón tay thon dài đang cài nút áo sơ mi, từ từ nghiêng người sang ôm Bối Mễ, hôn một cái lên mặt cô: “Là tôi không tốt, buổi chiều sẽ mua cái mới bồi thường cho em, buổi sáng muốn ăn gì, để tôi đi làm.”

“Bồi thường ư? Anh có tiền sao?” Đây là người do cô nhặt được, ngoại trừ trên người có quần áo coi như tạm được, nhưng lại không có nửa xu dính túi, nhưng lại đẹp trai khác người vừa nhìn đã biết là trai bao, chịu thôi, ai bảo cô lại nhặt được một tiểu bạch kiểm về nhà.

Đối với câu hỏi của Bối Mễ người đàn ông chỉ cười: “Em đi tắm đi, tôi đi làm điểm tâm, em sẽ bị muộn đó.”

Bối Mễ nhìn thời gian đã sắp trễ thật, đá người đàn ông một cái, đều tại anh ta, làm cho kỷ lục làm việc chăm chỉ của cô bị hỏng mất, một tuần đi trễ nhiều lần, dù sao không có cắt thưởng chuyên cần là hay lắm rồi, cô đã chạy vào phòng tắm rồi khóa cửa ra: “Tôi muốn ăn sandwich với trứng.”

“Được.”

Dù sao thì người đàn ông này rất nghe lời, lại nấu ăn rất ngon, cô liền nhin, nuôi một tiểu bạch kiểm cũng tốt, dù sao tiền lương của cô cũng không phải là không nuôi nổi.

Nhìn Bối Mễ đã vào phòng tắm, đáy mắt của Bắc Đường Quyết lóe lên một tia dịu dàng, lúc này hắn mới vung tay áo xuống phòng bếp. Lúc Bối Mễ đi ra ngoài thì cô đã mặc một chiếc váy công sở màu vàng nhạt, cũng không tính là quá ngắn, chiếc váy làm đôi chân thon dài xinh đẹp của cô lộ ra ngoài, áo sơ mi màu trắng cũng không che được vóc người mũ lẹ của cô, thấy cô ăn mặc như vậy Bắc Đường Quyết liền khẽ nhíu mày, rất nhanh lại giãn ra: “Sữa tươi tôi đã hâm nóng rồi, lúc còn nóng mau uống đi.”

“À được.” Bối Mễ giống như nhớ ra cái gì, chạy đến đầu tủ tìm kiếm nửa ngày, Bắc Đường Quyết kì quái nhìn cô, thấy cô lấy ra một vỉ thuốc, thật may là vẫn còn, từ ngày thứ hai khi cô và Bắc Đường Quyết ở chung, cô phải đi mua một vỉ thuốc tránh thai, nói đùa sao, lên giường là một chuyện, nhưng cô không muốn có con sớm như vậy. Đối mặt với hành động của cô Bắc Đường Quyết liền buông đôi lông mày đang nhíu lại ra, đáy mắt hiện lên màu xám xịt. Lúc cô đang ăn ngấu nghiến, Bắc Đường Quyết liền đứng dậy giống như muốn đi thay quần áo, không cần thận liên làm đồ sữa tươi của cô.

“À! Quần áo của tôi.” Bị sữa tươi đổ lên người, Bối Mễ nhìn quần áo của mình đã dơ hết rồi, cô cảm tức nhìn Bắc Đường Quyết.

“Thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy.” Cô nhìn thấy hắn rất có thành ý, “Em sắp trễ rồi, đi vào phòng tắm trước đi, tôi lấy quần áo giúp em.”

Cô nhìn đồng hồ, cũng chỉ có thể như vậy thôi, kết quả lúc Bắc Đường Quyết đưa quần áo cho cô, Bối Mễ liền nhìn kiểu dáng của nó, đó là kiểu của nhiều năm về trước rồi, thôi kệ, cô tùy tiện mặc vào rồi cầm túi hồ sơ hấp tấp đi ra cửa, vẫn không quên dặn dò: “Anh phải ở trong nhà, đừng có đi lung tung, cứ xem TV thoải mái, nếu muốn ra ngoài thì chìa khóa nằm trong chậu hoa, còn có...”

“Tiền để ở tủ đầu giường, tôi biết rồi, không đi là muộn thật đó.” Bắc Đường Quyết chỉ vào đồng hồ, Bối Mễ gật đầu một cái, rồi đóng cửa.

Nhìn đồng quần áo đã mặc rồi, Bắc Đường Quyết mới đem quần áo đi thay, rồi nhét quần áo vào máy giặt, dọn dẹp xong hắn đi thu dọn chén đĩa, nhìn quần áo trên người mình, làm một quyết định, đem nó ném vào thùng rác, kể cả thuốc tránh thai của Bối Mễ, rồi đem túi rác ra khỏi chung cư. Sau khi hắn làm xong những việc này, điện thoại của hắn rung lên: “Chuyện gì? Ừ, đem tài liệu tới đây, không, tôi còn muốn trở về nữa, đúng vậy, không cần phải theo dõi Tạ gia nữa, đúng vậy”

Ngón tay thon dài có khớp xương rất rõ ràng bắt đầu làm việc trên máy tính, đây là chuyện mà mỗi ngày sau khi Bối Mễ đi hắn đều làm, mãi cho đến ba

giờ chiều, hần vuốt mi tâm, rồi tắt máy tính, lấy chút tiền từ trong túi ra, lúc lấy tiền hần sững sờ một lúc, loại cảm giác này rất kỳ lạ, khẽ mỉm cười, cầm chìa khóa khóa cửa lại.

“Tiểu Quyết lại đi mua thức ăn sao? Tiểu Bối thật là có phúc nha.”

Di Vương ở đối diện cũng định đi ra ngoài, thấy Bắc Đường Quyết thì không nhìn được mà nói vài câu, người đàn ông vừa tốt tính vừa đẹp trai như vậy, thật tiếc cho con gái của mình. Bắc Đường Quyết khẽ gật đầu, trong lòng đang nghĩ xem sẽ mua thứ gì, cá và hạt dẻ đã ăn hai ngày rồi, cũng thấy ngán, cô gái này lại kén ăn, lại thích vị cay, nghĩ một chút hần lại đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tôi đã kết hôn khi nào vậy

Lúc Trình Trình đang ăn phở mai, thì cô thấy Tạ Tư Lệ cùng với thuộc hạ của cô ta cùng tới, sự phô trương này làm cô liên tưởng hợm, quần short ngắn, đôi chân thon dài cùng với bộ ngực khủng, mỗi lần cô nhìn thấy lại tự ti thêm một chút.

“Thì ra là ba thích kiểu người như vậy, mẹ à nghe nói nếu sử dụng phương pháp matxa thì sẽ biến cup A thành cup B đó, mẹ hãy thử làm xem sao.” Trình Vũ đang đứng trong góc, nhìn người phụ nữ toàn thân đỏ rực đang lại gần ba của cậu.

“Ai nói cup của mẹ là cup A, ít nhất cũng là cup B chứ.” Trình Trình liền buồn bực.

Cậu liền nhìn thấy môi đỏ mọng của Tạ Tư Lệ đang áp sát mặt của Nguyệt Độc Nhất, Trình Vũ lắc đầu một cái: “Con cá là bà ấy sẽ không hôn được cha đâu, người thua sẽ phải làm osin một tuần.”

“Ok, lẽ nào anh ta lại từ chối mỹ nữ sao chứ.” Trình Trình liền xem thường, “Nhắm mắt lại mau, Trình Vũ, phi lễ chó nhìn đó.”

Trình Vũ liền kéo tay của Trình Trình ra: “Mẹ che như thế thì làm sao biết được bà ấy có hôn hay không chứ.”

Gân xanh trên trán của Nguyệt Độc Nhất gần như suýt nhảy ra ngoài, đoạn đối thoại của hai mẹ con họ lọt vào tai anh không sót một chữ, vậy mà họ vẫn ngang nhiên đem anh ra đánh cuộc như vậy: “Ra ngoài.”

Mẹ con cô vẫn còn đang ồn ào, không cam lòng đi ra ngoài, Trình Trình liền cười cười mà xin lỗi: “Chúng tôi không cố ý quấy rầy hai người đâu, là chúng tôi đang ở đây trước thì các người đi vào đó chứ, chúng tôi sẽ đi ngay đây, các người cứ tiếp tục, tiếp tục đi ha.”

Trình Trình nói xong liền dắt Trình Vũ ra ngoài, Tạ Tư Lệ thì cười khanh khách: “Người bạn gái nhỏ của anh rất thú vị.”

Nhìn sang Tạ Tư Lệ đang dựa vào mình, Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

“Thật là lạnh nhạt trước sau như một nha, anh thật sự không muốn em sao? Anh và Bắc Đường Quyết đối đầu nhau đến ngày hôm nay, người nào lôi kéo được Tạ gia thì đồng nghĩa với việc chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu như anh lấy em, thì sinh lễ chính là Tạ gia, em sẽ không ngại việc anh có tình nhân, chuyện tốt như vậy, anh không hề suy nghĩ tới sau?”

“Nguyệt Độc Nhất tôi làm việc, sẽ không dựa vào một người phụ nữ.” Nguyệt Độc Nhất nhàn nhạt mở miệng, “Cô không phải tới đây để nói chuyện này.”

“Dĩ nhiên, hôm nay em đến đây để nhờ Nguyệt đương gia nể mặt Tạ gia mà tha cho Tạ Vĩ Kỳ.”

“Không thể nào.”

“Em cũng không biết tại sao mà Vĩ Kỳ lại đắc tội với anh, đắc tội với anh dĩ nhiên sẽ không thể toàn mạng, em chỉ muốn Nguyệt đương gia có thể cho Tạ gia một chút thể diện, đem hần về nhà mà chịu giáo huấn, coi như là cho em một chút mặt mũi, một người sắp chết của Tạ gia đòi lấy một phần ân tình, chuyện mua bán có lợi này không lí nào Nguyệt đương gia lại không làm.”

Nguyệt Độc Nhất liền suy nghĩ một chút: “Có thể được.”

“Haha, em biết là anh sẽ đồng ý mà.” Một tay Tạ Tư Lệ đang giữ lại trên khóa cửa, liền xoay người lại tặng cho Nguyệt Độc Nhất một cái hôn gió, “Nếu như con cừu nhỏ kia không thể thỏa mãn được anh, rất hoan nghênh anh tới tìm em, haha.”

Trình Trình đi ra cửa để nhận điện thoại, vừa nhìn thấy là chủ nhiệm Tường gọi đến nên có bất giác có chút bất đắc dĩ: “Chủ nhiệm Tường.”

“Trình Trình à, cháu nói cô bị viêm ruột thừa nhưng cũng đã hơn hai tháng rồi, cho dù bị mười viêm ruột thừa thì cũng đã khỏe lại, mặc dù sức khỏe là quan trọng, nhưng thí nghiệm của cháu lại không thể bỏ được, đề án thí nghiệm đã được báo cáo lên trên rồi, họ vừa đến kiểm tra, rốt cuộc tới khi nào

cháu mới cho tôi thời gian hoàn thành thí nghiệm xác định, để tôi sắp xếp chứ.”

Bị viêm ruột thừa à? Cô bị viêm ruột thừa lúc nào nhỉ, nhưng cái này không nghiêm trọng: “Chủ nhiệm Tường, là cháu không đúng, ngày mai cháu sẽ đến phòng thí nghiệm ngay.”

Bên kia chủ nhiệm Tường vui vẻ ra mặt, bên này Trình Trình lại nhú mày, trong khoảng thời gian cô vô thức mất đi trí nhớ rốt cuộc cô đã làm những gì, cô đã không đến phòng thí nghiệm hai tháng rồi, mặc kệ có ai đó tốt bụng đã giúp cô xin nghỉ phép, bệnh viêm ruột thừa này có tác dụng rất tốt, cô đứng do dự hồi lâu trước cửa thư phòng của Nguyệt Độc Nhất, có lẽ anh sẽ không để cho cô đi, nhưng cô cũng không phải bán mình cho anh, không lẽ tự do của cô phải phụ thuộc vào anh sao, Trình Trình nghĩ như vậy liền có thêm dũng khí, cô đẩy cửa vào, Nguyệt Độc Nhất đang xem tài liệu liền ngẩng đầu lên: “Em có chuyện gì sao?”

Vừa nghe được giọng nói lạnh nhạt của anh, Trình Trình đã cảm thấy chột dạ, nhưng cô đã kịp lấy lại tinh thần: “Ngày mai em phải trở về phòng thí nghiệm rồi.”

“Được, để Thanh Á đi theo em.”

“Không phải như vậy, ý của em là em phải trở về làm việc.”

Nguyệt Độc Nhất liền để văn kiện xuống, anh dựa lưng vào thành ghế: “Anh không nuôi nổi em sao?”

“Đây không phải là nuôi hay không nuôi, đây là sự nghiệp mà em theo đuổi, hơn nữa em cũng không phải người của anh, tại sao anh phải nuôi em?”

“Chúng ta đã kết hôn rồi, em là vợ hợp pháp của anh, em nói em không phải là người của anh sao?” Nguyệt Độc Nhất nhàn nhạt giải thích.

“Gạt người! Em kết hôn lúc nào?” Cô hoàn toàn không nhớ.

Nguyệt Độc Nhất liền lấy ra giấy đăng ký kết hôn, Trình Trình cảm lên lật xuống, mặt của cô liền đen lại, đúng là chữ kí của cô, nhưng cô không hề nhớ đã làm thứ này lúc nào, cô liền thấy chột dạ: “Cái này không tính, anh nhất định là lợi dụng lúc em không tỉnh táo mà làm ra chuyện kì quái, em không hề biết gì về chuyện này cả. Hơn nữa kết hôn phải có lễ cưới, bánh kẹo cưới, tuần trăng mật nha, vậy mà hoàn toàn không có gì hết, làm sao gọi là kết hôn được.” Trình Trình liền lật bài, thật ra cô không muốn bị ràng buộc bởi những thứ này, nhưng lại mơ hồ cảm nhận được là mình đã từng kết hôn, cho dù là vậy thật, cô cũng không cam tâm đâu.

“Em nói là muốn có lễ cưới và cầu hôn à?” Nguyệt Độc Nhất bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

“Ý của em không phải như vậy.” Trình Trình muốn điên rồi, phát tay liền đi khỏi, mặc kệ anh là xã hội đen, mặc kệ anh là ba của con em, cô phải về phòng thí nghiệm của cô, mặc kệ anh ấy có đồng ý hay không, ngày mai cô nhất định phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cô ghét ăn ruột heo

Gặp lại máy vi tính của mình Trình Trình liền cười trộm, không biết có phải vì cô đối với hệ thống bảo mật của mình quá có lòng tin hay không, nhưng khi nhìn những con số nhảy liên tục không ngừng, sau đó nghe được âm thanh báo rằng mật mã chính xác, cô rất vui vẻ liền đem máy tính cất vào túi xách. Cô cứ tưởng là thần không biết quỷ không hay nhưng đâu ngờ tất cả những điều đó lại rơi vào tầm mắt của Nguyệt Độc Nhất đang ngồi quan sát qua màn hình trong thư phòng.

Không sai, nếu như Nguyệt Độc Nhất không ra lệnh, thì bảo vệ làm sao đơn giản như vậy được, nếu như Nặc có thể để cho Trình Trình tay không tắt sắt tùy tiện ra vào như vậy thì cũng không cần làm nghề bảo vệ nữa, nhưng chỉ cần cô vui vẻ là được, báo cáo xem như xong.

Màn hình ngừng lại ở cửa lớn không có một bóng người, Nguyệt Độc Nhất liền tắt camera, ký tên lên tài liệu mà Thủy Bách Thiên vừa mới đưa tới: “Tôi giao phó mọi chuyện cho chú.”

“Chuyện đó tương đối phức tạp đấy, nếu như anh muốn được Trình Trình tiểu thư hài lòng, hay là anh hỏi qua cô ấy một chút đi, rốt cuộc kiểu cô ấy thích là hôn lễ kiểu phương tây hay kiểu truyền thống, bởi vì Thiếu chủ hy vọng lễ cưới càng long trọng càng tốt, cho nên quyết định danh sách khách mời là cả một vấn đề lớn rồi, còn có khách mà Thiếu chủ muốn mời hay không mời, còn có...”

“Nói đi.”

“Đến giờ Thiếu chủ vẫn còn chưa tới gặp ba mẹ vợ nữa.”

“Điều này rất quan trọng sao?” Nguyệt Độc Nhất liền cau mày.

“Vô cùng quan trọng ạ, Thiếu chủ.” Thủy Bách Thiên liền kiên nhẫn giải thích, “Bây giờ anh muốn kết hôn với con gái nhà người ta, đương nhiên là phải khiến cho hai vị đó cam tâm tình nguyện mà gả con gái cho anh rồi.”

Nguyệt Độc Nhất liền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Chú đi xuống trước đi.”

“Vâng.”

Vừa bước ra khỏi Nặc, Trình Trình liền cảm thấy nhẹ cả người, giống như chim mọc thêm cánh, tâm trạng của cô vô cùng vui vẻ, liền đón xe đến cơ quan, sau đó liền mặc áo vô trùng rồi bước vào phòng thí nghiệm. Trên đường đi cô liền gặp những đồng nghiệp đã lâu không gặp cô nên rối rít chào hỏi.

“Tiểu Trình, em đã khỏe hẳn chưa?”

Trình Trình lúng túng liền gật đầu.

“Trình Trình, nghe nói cô phải nhập viện để mổ ruột thừa, giờ như thế nào rồi?”

“Khụ khụ, tôi ổn rồi.”

“Nha đầu Trình Trình kia, làm thế nào mà để bị viêm ruột thừa vậy?”

“Khụ khụ, ha ha.”

.....

Trình Trình liền bước nhanh về phòng thí nghiệm của mình, ở đó chủ nhiệm Tưởng đã sớm đợi cô, ông thấy Trình Trình thì rất vui mừng bởi vì ông xem Trình Trình như con gái của mình, Trình Trình vốn là tinh anh lớn nhất của đơn vị bọn họ, cô vừa đi, thì công trình nghiên cứu liền ngừng lại, vừa thấy cô ông đã nói huyền thuyên, Trình Trình lại không chịu nổi: “Chủ nhiệm Tưởng, cháu đã khỏe rồi, hiện tại vô cùng khỏe mạnh, chúng ta nên thảo luận chuyện dự án nghiên cứu thôi.”

“Sao? À được.”

Trình Trình bận rộn đến nỗi quên luôn giờ cơm trưa, đến lúc ăn cơm cô nhìn thấy ruột heo thì lại cảm thấy bao tử của mình đau, vì không có hứng thú nên cô chỉ ăn vài miếng rồi lại chui vào phòng thí nghiệm. Lúc cô đang làm thí nghiệm, thì chủ nhiệm Tưởng đến nói với cô vài câu.

“Trình Trình, cháu cảm thấy Reynold như thế nào?”

“A, đó là ai vậy?”

“Chính là người lần trước hẹn cháu ăn cơm đó.” Chủ nhiệm Tưởng liền nhẹ nhàng cười.

“A, cũng không tệ.” Trình Trình nhìn phản ứng của ông nghiệm, cô liền cau mày, nên chỉ tùy tiện nói vài câu.

“Thật sao? Tiểu tử kia cũng không phải là tệ, mặc dù trước kia đúng là có chút lẳng nhăng, chỉ là từ khi nhìn thấy cháu nó liền có ý với cháu, người nó đẹp trai với lại điều kiện cũng tốt nữa, từ lúc cháu không tới đây, nó luôn gọi điện hỏi ta hỏi về cháu, nếu ấn tượng của cháu về nó tốt thì nói với ta, ta sẽ nói lại cho nó biết.”

“Tốt.” Trình Trình chỉ đang suy nghĩ tại sao lại phản ứng lại thất bại, cô chỉ nghe được chủ nhiệm Tưởng thì thảo gì đó, một chữ cô cũng nghe không lọt.

Đợi đến lúc cô xoay người lại, muốn hỏi tại sao thí nghiệm lại thất bại, thì chẳng thấy người đâu. Mãi cho đến lúc tan tầm, Trình Trình đang dọn dẹp đồ đạc của mình, thì chủ nhiệm Tưởng liền đi vào.

Ông vừa đẩy cô đi ra ngoài vừa nói: “Sao cháu vẫn còn ở đây chứ, không phải đã đồng ý ăn cơm với người ta rồi sao, Reynold đã đợi cháu ở bên ngoài từ rất lâu rồi đó.”

“Ăn cơm? Cháu đã đồng ý lúc nào đâu?”

“Cái đứa bé này, đương nhiên là mới vừa rồi, cháu mau đi đi.” Chủ nhiệm Tưởng liền kéo cô đến cạnh xe Hummer của Reynold, rồi đẩy cô lên. Cô chưa kịp kêu lên, thì cửa xe liền đóng lại, xe bắt đầu lăn bánh.

“Đây là tình huống gì vậy?”

“Trình Trình tiểu thư, đã lâu không gặp em rồi nhì.”

“Reynold.”

“Thật vui mừng khi em còn nhớ tên của tôi.”

Ặc, không phải là cô muốn nhớ đâu, điểm quan trọng là trí nhớ của cô quá tốt. “Vậy em muốn đi đâu ăn đây?” Reynold liền cười cười, kể từ khi nhìn

thấy Trình Trình anh ta không phải là không gặp gỡ cô gái nào khác, nhưng anh ta vẫn không quên được cô, cho nên anh ta liền dứt khoát kiểm chế, dù sao trong nhà cũng đang giục anh ta về chuyện kết hôn, nếu như thích hợp, thì liền kết hôn thôi.

“Nếu tôi nhớ không lầm, tôi đâu có đồng ý ra ngoài ăn cơm với anh, anh mau dừng xe lại đi, tôi muốn xuống xe.”

Reynold liền đạp thắng lại ngay lập tức, thân thể Trình Trình nhào ngay về phía trước, hấn nhìn cô đầy bất mãn: “Không phải em cũng thích tôi sao?”

“Tôi nói thích anh lúc nào?” Người đàn ông này luôn tự cho mình là đúng nha.

“Này, chủ nhiệm Trương nói...” Reynold mới nói được phân nửa, bỗng nhiên anh ta liền suy nghĩ một chút, nhưng thôi kệ, “Không sao, rồi em sẽ từ từ thích tôi thôi. Chúng ta đi ăn cơm trước đi.”

Trời đã khuya lắm rồi, là cô tự mình đi ra, nếu trời về thì thế nào người đàn ông kia cũng tức giận, Trình Trình liền vò đầu mà suy nghĩ, lại nói về chuyện ăn cơm, đúng là lúc trưa cô chưa ăn được cái gì, vừa đúng lúc cô cũng đói bụng, suy nghĩ một chút thì liền chấp nhận. Reynold nhìn thấy Trình Trình không nói gì, cũng nghĩ là cô đồng ý, liền lái xe đến nhà hàng.

Reynold là người đàn ông rất giỏi trong việc dỗ dành bạn gái, một buổi chỉ toàn anh ta nói, nhưng Trình Trình lại là người kiêu lời, cho nên đối với những chuyện mà anh ta kể Trình Trình đều im lặng, bởi vì Reynold toàn kể với cô chuyện kinh doanh, hoặc những nhãn hàng xa xỉ, hay là những style thời trang mới, mà đối với những chuyện này cô đều không có hứng thú.

“Trình Trình.”

Nghe được âm thanh quen thuộc nên Trình Trình liền ngẩng đầu lên, thật là ngoài ý muốn: “Tri Mặc.”

“Thật là trùng hợp.” Trên khuôn mặt của Tri Mặc hoàn toàn là nét mừng rỡ, sự vui mừng đó khiến cho Reynold có chút đề phòng.

“Đúng vậy, lâu rồi không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe, bây giờ tôi đang công tác ở công ty R&D, còn cậu?”

“Sau khi tốt nghiệp tôi đã vào sở nghiên cứu rồi.”

Cô ấy vẫn như vậy, một chút cũng không thấy, Tri Mặc liền cười cười: “Tôi đã thấy được báo cáo nghiên cứu mà cậu viết rồi, viết rất tốt.”

“Khụ khụ, xin chào tôi là Reynold.” Reynold liền thức thời chen vào, Tri Mặc mới phát hiện thì ra bên cạnh cô còn có người, nên có chút ngượng ngùng: “Xin chào, tôi là Tri Mặc.”

“Trình Trình, cậu có số điện thoại không?”

“Đây.” Trình Trình liền đọc số di động của mình lên.

“Vậy thì tôi không làm phiền hai người ăn cơm nữa, hôm nào chúng ta gặp lại.”

“Được.”

Tri Mặc đi rồi, Reynold liền hỏi Trình Trình: “Anh ta thích em à?”

“Đừng nói lung tung, anh ấy là bạn thời đại học của tôi, rất quan tâm tới tôi.”

Reynold liền cười cười, mặc dù không có tiếp xúc nhiều với Trình Trình, nhưng nhìn biểu hiện chậm hiểu của cô là anh ta đã hiểu, nhưng anh ta không thích đáng về như vậy của cô.

Đúng lúc này điện thoại của cô vang lên, cô phải mất một lúc lâu mới nhận được điện thoại: “Mẹ, với tư cách là một đứa con hiếu thảo, con phải nói cho mẹ biết một chuyện, vừa rồi khi ba biết mẹ cùng một người đàn ông xa lạ ăn cơm tối, ba đã rất giận dữ rồi liền đi ra ngoài, chắc cũng sắp đến rồi, đừng nói con không báo trước cho mẹ đó, con cúp điện thoại đây.”

“Này! Này! Đúng là đứa con không có lương tâm, giờ này mới gọi điện thoại tới báo, cô nhìn Thủy Bách Thiên đã vào tới cửa, Trình Trình liền phản xạ có điều kiện: “Xin lỗi tôi phải đi toilet.”

“Trình Trình tiểu thư, nếu cô còn muốn ngày mai có thể ra ngoài được, thì cô phải cùng tôi trở về thôi.”

Chân của Trình Trình còn chưa đi được mấy bước liền ử rử than thở: “Trở về, trở về.”

“Trình Trình!” Reynold liền ngăn Trình Trình lại.

Cô cũng rất bất đắc dĩ mà: “Cám ơn anh đã mời tôi ăn cơm tối, hẹn gặp lại.”

Thủy Bách Thiên liền cười híp mắt nhìn Reynold, anh gật đầu một cái, rồi bảo vệ Trình Trình rời đi, Reynold nhìn bọn họ đi khỏi nhà hàng, đi lên một

chiếc ô tô màu đen đậu ở ven đường, người đàn ông kia anh ta đã từng gặp qua rồi, cùng với một người thuộc hạ có mang súng, cùng với một người luôn cười hí hí theo sau, không biết họ có lai lịch gì.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đến gặp cha mẹ vợ

Trên đường trở về, Nguyệt Độc Nhất âm thầm không nói một câu nào, Trình biết là anh đang giận về chuyện cô tự ý trốn đi, thật ra thì cô cũng có tự do cho riêng mình mà, anh có quyền gì mà tước đoạt tự do của cô chứ, chỉ là vừa thấy nét mặt lạnh nhạt của Nguyệt Độc Nhất, cô cũng không dám lớn tiếng cãi lại, liền ở trong lòng tự khinh thường mình.

“Người đàn ông kia là ai?”

“A, anh ta là Reynold, anh cũng gặp rồi mà.”

Nguyệt Độc Nhất đang cố gắng nhớ lại ấn tượng về Reynold, nhưng anh suy nghĩ hồi lâu mà cũng không thấy, đối với anh những thứ râu ria thì không đáng để ở trong lòng, cũng không cần phải nhớ tên: “Em đã ăn cơm cùng với anh ta à?”

Đây chính là sự thật, không sai, Nguyệt Độc Nhất đang nói sự thật, cũng không sai, lúc đó Trình Trình cũng không biết nên trở về như thế nào, cô liền dứt khoát không về, theo suy nghĩ của cô thì chính là cùng với mấy người râu ria ăn cơm, huống chi từ đầu tới đuôi cô cũng chỉ toàn ăn, cho nên đúng là đã ăn cơm. Nhưng mà Nguyệt Độc Nhất đang chờ Trình Trình trả lời, vấn đề là đây không phải là câu hỏi, cho nên cô phải làm thế nào đây: “Em vẫn thường ăn cơm với anh mà.”

Nguyệt Độc Nhất liền không nói gì, cho nên không gian trong xe rất im lặng và ngột ngạt, nhưng Thủy Bách Thiên lại không bị ảnh hưởng, anh chỉ mỉm cười và lắng nghe hai người trò chuyện với nhau, ngón tay còn gõ nhịp lên mặt bàn.

“Ngày mai anh sẽ đến gặp ba mẹ của em.” Đột nhiên Nguyệt Độc Nhất mở miệng.

Trình Trình vừa nghe xong tóc gáy của cô đều dựng đứng cả lên: “Không được!” Cô liền tỏ ra rất sợ hãi trước ánh mắt dò xét của Nguyệt Độc Nhất, nhưng cô lại lập tức cười lạnh, “Ba mẹ em đều là người bình thường, nhân vật lớn như anh mà đến gặp họ, chắc chắn là sẽ dọa cho ba mẹ sợ đó.”

“Anh đã sắp xếp xong cả rồi, ngày mai sẽ đi sớm.” Nguyệt Độc Nhất liền bỏ qua sự từ chối của Trình Trình.

Trình Trình liền chu miệng về phía Nguyệt Độc Nhất: “Đồ độc tài!”

Trình Trình đang rất giận, cho nên để bày tỏ sự tức giận của cô, lúc hai người trở về nhà, cả đêm cô liền ngủ quay lưng lại với Nguyệt Độc Nhất, nhưng anh cũng chẳng nói gì với cô. Cho nên đến lúc cô thức dậy, toàn thân thì đau nhức, cũng vì cô cố gồng người để thẳng lưng mà ngủ một đêm. Nhưng dọc đường đi về nhà, Nguyệt Độc Nhất vẫn dịu dàng giúp cô xoa lưng, đáng tiếc vẫn không giảm bớt sự sợ hãi của cô được, Trình Trình liền có cảm giác là mình đã chết khi xe về đến cửa nhà cô.

Chuông cửa vừa vang lên, mẹ Trình liền ra mở cửa, thật không ngờ lại nhìn thấy cô con gái đã lâu không gặp, bà liền vui vẻ gọi: “Trình Trình của ông đã về rồi à, mình à, con gái ông đã về rồi.”

“Trở về thì trở về chứ, bà kích động làm cái gì.” Đang ngồi trên ghế đọc báo, ông chủ số một của Trình gia chỉ giả vờ trấn định vậy thôi, thật ra thì ông cũng rất nhớ cô con gái đã lâu không về nhà của mình, “Chị về nhà rồi sao, ba cứ tưởng con còn không bỏ được cái phòng thí nghiệm của con cơ đấy, cháu ngoại của ba đâu?”

“Ba, Trình Vũ đang đi học.” Đã lâu không gặp ba mẹ, Trình Trình rất vui liền quên mất người đàn ông đang đứng sau lưng của cô mất rồi.

“Hừ, nhà trẻ có cái gì tốt đâu, cháu ngoại của ba thông minh như vậy đã có thể lên được tiểu học rồi, xin nghỉ một ngày thì sẽ chết à, ba xem con không muốn dẫn nó về đây thì có, vì sợ ba tranh giành nó với con.”

“Ông nói gì vậy, nó là con gái của mình mà.” Mẹ Trình liền liếc chồng mình, chợt bà liền nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở sau lưng Trình Trình, “Vị này là?”

“Bác gái, xin chào bác, tên của cháu là Nguyệt Độc Nhất, là chồng của Trình Trình.”

“Chồng sao?” Mẹ Trình liền ngây ngẩn cả người, bà nói cũng không ra hơi.

“Anh đang nói bậy gì đó, mẹ, đừng nghe anh ấy nói lung tung, anh ấy là... Bạn trai của con.” Trình Trình nhìn người đàn ông bên cạnh cô rồi suy nghĩ một chút, làm sao để vừa có thể lừa được ba mẹ vừa có thể khiến cho anh ấy không tức giận, “Hai người không phải đang lo con suốt ngày làm thí nghiệm, không lo kiếm bạn trai đấy sao, con mang anh ấy về giới thiệu với hai người đây.”

“À ra vậy... Hai đứa vào nhà ngồi đi.” Mẹ Trình vội vàng mời cả hai người vào nhà.

Nguyệt Độc Nhất cũng không phải không chuẩn bị trước, liền lấy ra quà tặng mà Thủy Bách Thiên đã chuẩn bị sẵn từ trước đó: “Bác gái, đây là vé xem Hí kịch, sẽ trình diễn vào thứ hai tuần sau ở Viện Hí kịch, còn đây là tranh thư pháp của Tống Triều, hy vọng hai bác sẽ thích nó.”

“Ai, cháu đến là tốt rồi, cần gì phải khách sáo chứ.” Mẹ Trình rất bất ngờ, vì vé xem kịch này rất khó mua, hơn nữa bà cũng rất thích nghe Hí kịch, đứa nhỏ này cũng thật có lòng: “Các con đã ăn cơm chưa, nếu chưa thì ở lại ăn cơm đi.”

Trình Trình liền im lặng, người này ngay cả ba mẹ của cô thích gì cũng đã điều tra kỹ lưỡng cả rồi, đây gọi là hối lộ nha, thật không biết xấu hổ! Ba Trình từ nãy đến giờ vẫn không mở miệng nói gì, ông đang im lặng quan sát người con trai trước mặt, khí phách hiên ngang mà chững chạc, thật sự là một người đàn ông tốt, mặc dù trong lòng ông đã ngầm công nhận Nguyệt Độc Nhất, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài mặt, cha vợ nhìn mặt con rể thì không nên quá đề lễ: “Tiểu tử, cháu làm việc ở đâu?”

“Ba, anh ấy làm kinh doanh.” Trình Trình liền mở miệng trước, bị ba Trình liếc mắt một cái liền im lặng không nói lời nào.

Có thể mua được tranh thư pháp của Tống Triều làm quà tặng, ra tay cũng thật hào phóng, chắc là làm ăn cũng không nhỏ nh: “Cháu kinh doanh cái gì vậy?”

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn sang Trình Trình, Trình Trình dùng ánh mắt cảnh cáo hắt, nếu anh dám nói ra anh làm nghề buôn bán vũ khí, em sẽ trở mặt với anh ngay lập tức, nhưng cô hiểu Nguyệt Độc Nhất, anh sẽ không nói dối như vậy, cho dù là bán vũ khí hay bán trái cây đối với anh cũng đều như nhau cả thôi.

“Cháu kinh doanh hàng công nghiệp nặng a.” Nguyệt Độc Nhất nhàn nhạt mở miệng, Trình Trình liền thờ phào nhẹ nhõm một hơi, công nghiệp nặng cũng không phải là nói dối nha.

Ba Trình liền gật đầu một cái, xem như hài lòng với đáp án này: “Nhà cháu ở đâu vậy, ba mẹ cháu làm việc ở đâu?”

“Ba mẹ cháu không có ở đây.”

Không cha không mẹ sao? Như vậy cũng tốt, sẽ không gặp phải vấn đề mẹ chồng nàng dâu, đối với con gái của mình sẽ không chỉ tay năm ngón: “Cháu có biết Trình Vũ cháu ta không?”

Nguyệt Độc Nhất liền gật đầu một cái, ba Trình coi như đã đồng ý, nếu không ngại quá khứ của con gái họ, điều kiện thì tốt, thân thể cũng trong sạch, như vậy thì ông cũng không quá bắt bẻ, chỉ cần con gái mình thích là được rồi: “Con gái của ta trước đây không biết nhìn người, ta cũng chưa kịp dạy dỗ tên tiểu tử kia một trận, chỉ là về sau con hãy đối xử tốt với nó, biết không?”

Không biết nhìn người?

“Ba! Anh ấy biết mà.” Trình Trình không đợi Nguyệt Độc Nhất mở miệng liền giành nói trước.

“Được rồi, mọi người tới ăn cơm đi.” Mẹ Trình ở bên kia kêu lên.

“Ăn cơm, ăn cơm.” Trình Trình liền lôi kéo Nguyệt Độc Nhất đến bàn cơm, đối với hành động khó hiểu của Trình Trình, trong mắt của Nguyệt Độc Nhất, anh lặng lẽ ghi lại ở trong lòng, anh biết nhất định là cô đang có chuyện gì giấu anh.

“Độc Nhất à, ăn nhiều một chút đi, tay nghề của bác không tốt lắm, cháu thông cảm nhé.”

“Thực ăn rất ngon.” Nguyệt Độc Nhất chỉ nói sự thật, thức ăn rất ngon, nếu không ngon anh sẽ không ép buộc mình phải ăn, dĩ nhiên anh cũng không ngại mà nói ra những lời nịnh nọt ba mẹ vợ, liền bị Trình Trình liếc mắt xem thường.

Được con rể tương lai khen ngợi, Mẹ Trình liền rất vui vẻ, cho nên rất nhiệt tình mà gấp thức ăn cho anh, làm cho Nguyệt Độc Nhất sững sờ một chút, anh không thích người khác gấp thức ăn cho mình, nhưng Thủy Bách Thiên nói rằng phải làm cho ba mẹ vợ được vui vẻ, cho nên anh cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra trong lúc ăn: “Trình Trình nhà bác còn tùy hứng lại không hiểu chuyện, con hãy nhường nhịn nó.”

“Mẹ, sao mẹ lại nói vậy.” Làm gì có ai nói con gái mình như vậy,

“Con không phải là người tùy hứng sao, nếu không phải là lúc trẻ tuổi gây họa sao, lại gặp phải người đàn ông bội bạc đó chứ, làm sao lại sinh ra Trình Vũ chứ! Hừ! Con tốt nhất đừng để ba gấp lại tên tiểu tử đó, nếu không ta gấp hẳn một lần sẽ đánh hẳn một lần!” Ba Trình liền nổi giận, nhắc đến chuyện này ông liền tức giận. Con gái bảo bối của ông có một ngày chạy về khóc với ông rằng mình đã mang thai, do ba của đứa bé bội tình bạc nghĩa kia không muốn chịu trách nhiệm đã chạy mất, lúc đó ông vừa giận vừa thương con, ông muốn cô phá đi đứa bé trong bụng, nếu không nhờ Trình Trình kiên trì xin nên ông mới thỏa hiệp, thật may là con gái ông rất kiên cường, nếu không thì ông cũng sẽ không yêu đứa cháu này như vậy.

Thật ra thì lúc đó Trình Trình nào dám nói với ba mẹ cô về ý tưởng đó, không bị đánh chết mới là lạ, cho nên cô đã viện cớ nói rằng ba đứa trẻ là một người phụ tình bạc nghĩa, chuyện như vậy xảy ra rất nhiều, cho nên ba mẹ cô cũng có thể tương đối dễ tiếp nhận, hơn nữa lúc đó cô cũng không muốn có sự ràng buộc với ba đứa bé, càng không nghĩ rằng ba của đứa bé sẽ tìm tới tận cửa, bây giờ thì xong rồi, cô cảm thấy người đàn ông bên cạnh đang muốn lột da rút gân của cô.

Chỉ là cô không ngờ tới việc Nguyệt Độc Nhất chỉ rất bình tĩnh mà đặt chén đĩa xuống, chậm rãi giải thích: “Cháu chính là ba ruột của Trình Vũ.”

Ba Trình liền không thể tin được nữa, ông trừng mắt nhìn người đàn ông này, không cần nói ra ông cũng cảm thấy người đàn ông này nhìn rất quen, thì ra là giống Trình Vũ nhà họ, thì ra đây chính là người ban đầu đã vứt bỏ con gái của ông. Thế nào, bây giờ trở lại là có ý gì, muốn đòi quyền nuôi dưỡng Trình Vũ sao, hừ, đừng có mơ tưởng!

“Anh cắt đi! Lập tức cắt đi cho ta! Ta không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Bác trai, xin hãy nghe cháu nói.” Trái ngược với ba Trình đang kích động, còn Nguyệt Độc Nhất thì lại trầm ổn bất động.

“Tôi không muốn nghe anh nói, nếu anh muốn đòi quyền nuôi dưỡng Trình Vũ, tôi nói cho anh biết là chuyện không thể nào! Anh đã bỏ rơi con gái của tôi, hiện tại tôi không thể nào mà chấp nhận anh được, cắt ngay lập tức!” Ba Trình đã bắt đầu thờ dốt, bệnh viêm phế quản lại bắt đầu có dấu hiệu phát tác, Nguyệt Độc Nhất biết rằng nếu anh ở lại thì mọi chuyện chỉ càng hỏng bét, đây không phải là kết quả mà anh muốn.

“Bác trai, vậy cháu đi trước, hôm nào sẽ trở lại.”

“Cút đi, nhà chúng tôi không hoan nghênh anh! Anh không cần phải đến đâu!”

“Ông à, đừng nên kích động, sức khỏe của ông quan trọng hơn!”

“Ba à!” Trình Trình thay ông vỗ ngực, cô thấy Nguyệt Độc Nhất đang rời đi, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời có chút áy náy.

“Ba cảnh cáo con, không được gặp lại nó nữa!”

Ba Trình được mẹ Trình dìu vào nghỉ ngơi, Trình Trình liền có chút nổi giận, làm sao cô lại đem mọi chuyện biến thành như thế này vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Để lấy lòng phụ nữ

Mặc dù Nguyệt Độc Nhất đã bị Trình gia đuổi ra ngoài, nhưng anh vẫn bước đi từ từ, vẫn hào phóng và trầm ổn như cũ, giống hệt như con người của anh, cẩn thận và tỉ mỉ, cho nên khi anh đã ngồi vào trong chiếc xe ô tô màu đen thì cũng bình thường như cũ, chỉ là vẻ mặt có hơi khó coi một chút, ngoại trừ không khí trong xe hơi ngọt ngào ra, thì thoát nhìn anh cũng không có gì khác biệt.

Dĩ nhiên tất cả những chuyện đó đã được Bạch hồ ly đang đứng nghe lén ngoài cửa nghe hết rất rõ ràng, dĩ nhiên là anh ta không hề cảm thấy có lỗi khi nghe lén, nhân viên tốt phải nên hiểu rõ nỗi phiền não của lãnh đạo, sau đó đứng vào lúc lãnh đạo cần mà cung cấp đề xuất đúng đắn.

“Thiếu chủ, để cho Trình lão gia có thể tiếp nhận anh thì cần phải có ba người ủng hộ, người thứ nhất là Trình Trình tiểu thư, chỉ cần là cô ấy kiên trì cùng với anh, dù sao thì cô ấy cũng là con gái của mình nên lâu dài sẽ chấp nhận anh, nhưng mà Trình Trình tiểu thư cũng không biết rõ ràng tình cảm của mình, nên phương pháp này hiển nhiên không được.”

Nguyệt Độc Nhất liền khẽ nâng mi mắt, cho dù Thủy Bách Thiên đang mỉm cười nhưng cũng bị ánh mắt sắc bén của anh chiếu qua, nhưng Thủy Bách Thiên chính là Thủy Bách Thiên, cho dù là trời đất điên đảo cũng khó mà thay đổi được tính khẩu thị tâm phi của anh: “Người thứ hai chính là thiếu gia Trình Vũ, Trình lão gia chắc chắn rất thích cháu ngoại của mình, chỉ cần Trình Vũ thiếu gia kiên trì làm nũng, sẽ có hai khả năng, hoặc là Trình lão gia sẽ xiêu lòng, hoặc là ngược lại ông ấy tưởng anh muốn giành cháu ngoại với ông ấy mà càng đề phòng anh hơn. Khả năng thứ hai sẽ có khả năng tương đối lớn, bởi vì ông ta sẽ không hiểu tại sao một người đàn ông phụ tình bạc nghĩa như vậy lại bỗng đột nhiên suy nghĩ thông suốt, mà tôi để lấy lòng ông ấy, mục đích này chỉ có thể là vì cháu ngoại thông minh đáng yêu nhà mình mà thôi.”

Phụ tình bạc nghĩa? Thủy Bách Thiên không hề để ý mà nói ra kết quả nghe lén của mình, chỉ là Nguyệt Độc Nhất không hề thích bốn chữ này, ánh mắt của anh càng thêm đen lại, mà nụ cười của Thủy Bách Thiên càng sâu hơn, anh ta biết rất rõ rằng câu nói này của anh sẽ khiến cho Thiếu chủ sẽ không do dự mà ném anh về căn cứ để “cải tạo lao động”: “Người thứ ba và cũng là mấu chốt chính là Thiếu chủ đó.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhún mày, tất nhiên là có hứng thú với chuyện này.

“Thiếu chủ, có một thượng sách gọi là đánh vào tâm lý, còn có một câu gọi là chân thành sở chí kiên định, Trình lão gia chính là một người ngoan cố, nếu như anh thường xuyên bày tỏ sự vô hại của mình, rồi lặp đi lặp lại mục đích thật sự, hơn nữa anh cũng nên biểu hiện một vài hành động tốt đẹp của mình, lâu ngày rồi ông ấy cũng sẽ tiếp nhận anh một cách tự nhiên.”

“Biểu hiện tốt là thế nào?”

“Để xem. ...Một người đàn ông tiêu chuẩn. ...” Ngón tay thon dài của Thủy Bách Thiên liền gõ trên bàn phím, sau đó thì hai mắt anh tỏa sáng, đem màn hình đưa cho Nguyệt Độc Nhất xem.

Người đàn ông tốt sẽ vào một buổi chiều vì cô gái mình yêu mà dùng một thanh sắt và kềm mà nghiêm túc làm ra một chiếc nhẫn, mặc dù thoát nhìn trông nó không được đẹp.

Làm nhẫn? Thanh sắt?

“Thiếu chủ, muốn làm điều này thì người đàn ông phải có tâm mới được.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhú mày, thật vậy sao?

Người đàn ông tốt sẽ vì bạn mà đánh nhau với bọn lưu manh, mặc dù có lẽ anh ta đánh không lại, nhưng anh ta sẽ kéo bạn ra sau lưng để bảo vệ cho bạn.

Đánh nhau? Hơn nhiều năm nay anh cũng không có động thủ đánh nhau với người khác, đánh không lại lưu manh? Hoàn toàn không có khả năng này, chẳng lẽ muốn anh giả vờ đánh thua người khác, cái này thì hơi khó, bây giờ thần kinh và cơ bắp của anh luôn có phản xạ có điều kiện rồi.

“Khụ khụ, Thiếu chủ, điều này thật ra là người đàn ông tốt phải luôn bảo vệ cô gái mà mình yêu mến.”

Nguyệt Độc Nhất liền liếc mắt nghi ngờ, điều này là cơ bản rồi, bỏ qua.

Khi trời mưa vào buổi tối, người đàn ông tốt sẽ đứng dưới lầu gọi điện cho bạn biết rằng anh ta để quên chìa khóa, lúc bạn chuẩn bị ném chìa khóa cho anh ta, liền phát hiện ra anh ta đang đội mưa đứng bên dưới đèn đường, cầm đóa hoa và kêu tên của bạn.

Nhà của họ đâu có chìa khóa, Trình rình cũng sẽ không ném chìa khóa cho anh đâu, điều này thật không khả thi.

“Thiếu chủ, đây là sự lãng mạn, người đàn ông cần sự lãng mạn.”

Người đàn ông tốt sẽ thừa lúc bạn ngủ mà nhét thẻ vàng dưới gối của bạn, tuyệt đối sẽ không đưa trực tiếp, vì điều này làm bạn giống như ăn mày.

Thẻ vàng? Anh ra cửa cũng không cần thứ đó, tất cả đều do Thủy Bách Thiên xử lý giúp anh, anh lấy đâu ra thẻ vàng đây?

“Thiếu chủ, đây chính là sự săn sóc của người đàn ông.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn chăm chăm vào Thủy Bách Thiên, anh ta cười lúng túng, sau đó đóng lại laptop rất nhanh: “Tóm lại, Thiếu chủ à, người đàn ông tốt chính là người phải biết dịu dàng săn sóc phụ nữ, biết nấu cơm và làm việc nhà, ít nhất không phải giống như mặt lạnh của anh bây giờ.”

Nguyệt Độc Nhất liền nghiêng người về phía trước, lưng tựa vào ghế ngồi, khép mắt lại không nghe lời biện hộ sai trái của Thủy Bách Thiên nữa, mới vừa rồi khi nhìn thấy những thứ kia thì trong lòng anh đã có tính toán, nhưng không biết có thể làm được bao nhiêu.

Sau đó vào buổi tối anh bắt đầu ngây thơ mà tính lịch khi nào thì trời sẽ mưa nữa, sau đó Nguyệt Độc Nhất có chút suy nghĩ nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, ước chừng sau một phút anh liền buông bút xuống, cầm lấy chìa khóa rồi lái xe đi.

Kể từ lúc ba Trình nổi giận, Trình Trình đã không dám nói gì nữa, lúc ăn cơm cô vẫn cảm thấy ánh mắt của ba cô như một cây kiếm lợi hại dường như muốn xuyên thủng đầu của cô, cô đúng là kẻ nhát gan, cô lại không dám nói sự thật cho ba của cô biết, với tính khí của ba cô mà nói, nếu ông biết mình bị lừa nhiều năm như vậy, chắc sẽ đánh cô đến chết? Nhưng cứ nghĩ đến đường đường là lão đại của Nặc lại bị ba cô đuổi ra khỏi cửa như vậy, cô lại có chút lo lắng đến lòng tự ái của Nguyệt Độc Nhất, anh kiêu ngạo là vậy, vậy mà cô lại đem anh nói thành kẻ bạc tình, lần này cô không phải là người rồi, thật đúng là đầu heo mà.

Trình Trình đang tự trách mình liền ôm gối trút giận, nhưng lại nghe được có người khẽ gõ nhẹ cửa ban công nhà cô, đã trễ thế này ai lại đi gõ cửa ban công nhỉ, bên ngoài trời vẫn đang mưa, gió đang thổi qua khe cửa, liền phát ra âm thanh thật đáng sợ. Trình Trình đã từng xem một bộ phim kinh dị, thần chết cầm lưỡi hái từ cửa sổ tiến vào phòng, cô không nhìn, không nhìn, không nhìn tới nữa.

Trình Trình liền coi như không thấy gì, rồi nằm giả chết ở trên giường, ngoài cửa tiếng gõ không ngừng vang lên, âm thanh không lớn, từng tiếng một, làm cho trong lòng cô run rẩy bầy. Một tia sét làm cho cô theo bản năng nhìn ra ngoài cửa, cô liền thấy một bóng người không thấy rõ mặt, Trình Trình thật hy vọng là mình sẽ ngất xỉu cho rồi, không ngất liền không thể làm như không thấy được, cô thật không có lá gan đối mặt với người đó. Cho nên khi anh phá cửa mà vào, cô liền lúng túng cười cười không biết phải nói cái gì cho phải: “A, thật đúng lúc.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô liền hận không thể cắt đứt đầu lưỡi của mình, chẳng lẽ người ta ăn no không có việc gì làm liền chạy đến gõ cửa nhà cô sao?

Cả người Nguyệt Độc Nhất đều ướt sũng, là ai nói phải nhân lúc trời mưa mà chạy đến dưới lầu nhà người ta, anh thật muốn bóp chết người đã viết ra điều đó.

“Anh ướt hết rồi, có muốn tắm hay thay quần áo không?” Trình Trình nói ra liền hối hận, tắm cái gì mà tắm! Thay quần áo cái gì chứ! Cô nên phải hỏi anh có chuyện quái gì mà chạy tới đây mới đúng! Nói xong thì mau cút đi. Nhưng nhìn Nguyệt Độc Nhất gật đầu, cô lại rất vui vẻ mà nín nọt, “Đề em giúp anh.”

Trình Trình liền cầm áo ngủ của ba Trình mà len lén trở lại phòng mình, vừa đúng lúc Nguyệt Độc Nhất mới từ phòng tắm ra ngoài, anh ướt sũng từ đầu đến chân, anh chỉ quần một cái khăn tắm ngang eo, Trình Trình nhìn thấy liền đỏ mặt tới mang tai, cầm quần áo đưa tới. Sau đó cô liền cầm khăn lông giúp anh lau tóc.

“Quần áo em đã đem tới rồi, lát nữa anh mặc đi.”

“Ừ.” Âm thanh phát ra từ cổ họng của Nguyệt Độc Nhất, trầm thấp mà khàn khàn, Trình Trình liền cảm thấy miệng lưỡi mình có chút đắng khô.

Trình Trình rất muốn hỏi tại sao anh lại chạy đến đây vào lúc trời mưa gió thế này, nhưng cô lại không dám hỏi, nhưng Nguyệt Độc Nhất cũng không mở miệng, cô cũng bèn im lặng, nhưng lại chỉ có mình cô cảm thấy lúng túng thôi, còn anh thì hai chữ lúng túng viết thế nào cũng không biết. Cô nhìn tấm thẻ mà Nguyệt Độc Nhất đưa tới liền nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tất cả tài sản của Nặc đều ở đây, mà đây là thẻ bạch kim, không có giới hạn về định mức.”

“Cho em sao?” Trình Trình do dự hỏi.

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm nhìn không thấy đáy: “Nếu em không thích anh, có thể đem giấy đăng kí kết hôn trả lại cho anh, dù sao cũng chỉ là hai tờ giấy.”

Tại sao ánh mắt của anh lại mê người như vậy chứ, Trình Trình liền nuốt nước bọt: “Em không có ý đó, chỉ là tại sao anh lại đưa thẻ ngân hàng cho em?” Cô cũng không có thiếu tiền xài.

“Cho em thì em lấy đi, hỏi nhiều như vậy làm gì!”

Nguyệt Độc Nhất liền đem thẻ nhét vào tay cô, hương thụ sự dịu dàng của mười ngón tay cô đang di chuyển trên tóc mình.

Thẹn quá hóa giận sao? Cô cũng bình thường mà! Không phải chỉ là thẻ ngân hàng thôi ư, cô cảm là được rồi chứ gì. Đây chính là đem quyền lực tài chính giao cho cô sao? Nghĩ tới khả năng này, Trình Trình liền 囍, giao cho cô thì đã sao chứ, dù sao thì cô cũng không quản lý được tài sản của mình mà giao hết cho Bối làm gì. “Ồ trong thẻ này chắc có rất nhiều tiền nhĩ.” Ít nhất chắc cũng vài chục triệu.

Nguyệt Độc Nhất liền nhân nhạ mở miệng: “Ừ, mấy chục tỷ.” Anh cũng không biết bao nhiêu được gọi là nhiều nữa, chỉ biết như vậy cũng không phải là ít.

“Mấy...mấy chục tỷ?” Trình Trình liền dừng tay lại, Nguyệt Độc Nhất lại có chút không vui liền cau mày, “Nếu như em không cẩn thận làm mất thì thẻ nào?”

“Mất thì mất. Anh muốn ngủ rồi.” Nguyệt Độc Nhất nói xong liền nằm sấp trên giường của Trình Trình rồi ngủ.

Trình Trình đang nắm cái thẻ trong tay, trong lòng liền nom nớp lo sợ, lỡ như cô đánh rơi thì sẽ thế nào đây? Lời nói ra nhẹ nhàng như vậy, Nguyệt Độc Nhất nhìn Trình Trình đang lăm bằm, anh thấy khó chịu liền kéo cô lên giường, ôm cô vào lòng, giường có hơi nhỏ, cho nên bọn họ chỉ có thể chen chúc chung một chỗ, đối với điều này Nguyệt Độc Nhất liền rất hài lòng, tự hỏi xem có nên đổi giường lớn nhà mình thành giường nhỏ hay không.

Mà Trình vẫn còn đang ôm tấm thẻ trong tay, liền bị ép buộc đi ngủ.

Cô vẫn không biết, thật ra ở trong đây là hàng trăm tỷ dollar, thật may là cô không biết, nếu không chắc sẽ không có cách nào mà ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Gặp lại bạn học

Editor: Rea

Trình Trình đang nằm mơ, trong giấc mơ cô đang bị chôn giữa một đồng tiền, không có cách nào để ngoi lên được, vào lúc cô không thể thở nổi được nữa, thì bị rớt xuống giường, lúc cô ngoi lên thì bên cạnh đã không còn ai, không lẽ tất cả đều là mơ sao? Cô sờ sờ đầu, muốn xoay người đi lấy nước uống, thì mới thấy trên tủ đầu giường là một tấm thẻ vàng kim, thì ra hôm qua là thật, có lẽ cô nên trả lại cho anh thì tốt hơn, dù sao cô cũng không thiếu tiền, đem theo vật này ở trên người cho dù người ta không biết đi nữa, cô cũng cảm thấy nguy hiểm.

Điện thoại trên đầu giường đang reo liên tục, cô xem thì thấy là số lạ, bèn nghi ngờ bắt máy: “Ai vậy?”

“Trình Trình phải không? Tôi là Trì Mặc đây.”

“A, chào cậu.” Chuyện ở nhà hàng ngày đó, vì cả hai ngày nay cô đều bận rộn nên đã quên mất.

"Ngày mai có buổi họp lớp cậu đi nhé?"

“Tôi...” Trình Trình hơi do dự, bạn cũ tập trung lại ư? Lúc cô học đại học, chỉ một lòng chăm chỉ đọc sách..., cho dù cô vẫn luôn chú ý tới bên ngoài, nhưng đối với bạn học cũng không thân thiết lắm, ngoại trừ một hai người, Trì Mặc chính là một trong số đó. Vì là do Trì Mặc mời nên Trình Trình mới do dự.

“Đến đây đi, cậu gọi cả Bối Mễ nữa, chúng ta đã lâu ngày không gặp rồi, mọi người đều nói là hai người các cậu tốt nghiệp xong liền quên bạn cũ đó! Ha ha, ngày mai mười một giờ tại khách sạn Hoàng Triều, cậu đến đại sảnh rồi thì gọi điện cho tôi, tôi liền ra đón cậu.”

“Này! Này!”

Đầu bên kia điện thoại đã cúp máy, Trình Trình liền bắt đầu đi từ trên đường bỏ chạy, nghĩ tới sự quan tâm của Trì Mặc đối với mình, nếu không đi sẽ làm mất mặt mũi của cậu ta, cô mở tủ quần áo ra, ăn mặc vẫn như cũ, một chiếc quần jean bạc màu và một cái áo màu xanh nhạt, một đầu đuôi ngựa, cả người toát lên nét thanh xuân, ai nhìn qua cũng không biết cô đã là mẹ của một đứa trẻ sáu tuổi.

Cô vừa đánh răng rửa mặt xong thì liền gọi điện thoại cho Bối Mễ.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy.”

Trình Trình để điện thoại xuống, tiếp tục rửa mặt, rồi xách túi xuống lầu, tiếp tục gọi cho Bối Mễ.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy.”

Điện thoại của Bối Mễ chưa bao giờ khóa máy, Trình Trình liền nhìn điện thoại chăm chăm, lúc xuống lầu, ba Trình đang ngồi trên sofa xem báo, thấy Trình Trình lỗ mũi của ông liền hừ hừ hai tiếng, Trình Trình liền le lưỡi.

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút.”

“Tốt nhất là không phải đi gặp người đàn ông kia là được.” Ba Trình liền nhìn sang.

“Ba! Con đi gặp bạn học cũ, bạn thời đại học đó, là Trì Mặc, ba cũng gặp rồi mà.”

Ba Trình liền suy nghĩ một chút, ông đã gặp qua rồi sao, hình như là một người trẻ tuổi thì phải, còn rất nhiệt tình, ông lại bĩu môi, tiếp tục xem báo. Trình Trình liền bắt taxi, sau khi lên xe cô liền gọi cho Bối Mễ lần nữa, lần này điện thoại đã gọi được: “Bối!”

“Nha đầu chết tiệt kia, có chuyện gì? Mới sáng sớm đã âm ỉ như vậy rồi.” Giọng của Bối Mễ nghe rất mệt mỏi.

“Hôm qua chị làm việc suốt đêm à?” Trình Trình liền hỏi, việc thức khuya đối với Bối Mễ là rất bình thường.

Bên kia điện thoại liền đáp ứng một lúc, “Ừ!”, Trình Trình rất vô tâm liền nói: “Đừng cố gắng quá, em cũng không gấp đâu, chị làm xong chừng nào cũng được, thân thể mà mệt quá thì không tốt đâu.”

“Biết rồi, không có chuyện gì nữa thì chị cúp đây.”

“Khoan đã, chị nhớ Trì Mặc không, là bạn học cũ của chúng ta đó?”

“Nhớ nhớ, chị nhớ tiểu tử kia hàng ngày đi theo đuôi em, chị nói rằng anh ta có ý với em nhưng em lại không tin, phải không?”

“Bối, đừng nói lung tung nữa, Trì Mặc nói có một buổi tụ tập bạn học cũ, mọi người đã lâu không gặp rồi.”

“Không đi, không có hứng thú.” Bối Mễ cương quyết cự tuyệt, cô ghét nhất là tụ tập kiểu này.

“Em cũng không có hứng thú đâu, nhưng vì Trì Mặc, lúc ở đại học em được cậu ấy quan tâm cũng không ít, đi đi, xem như là vì em. Bối...Chịu là tốt nhất đấy.” Trình Trình liền làm nũng, cô biết Bối Mễ sẽ không có biện pháp đối phó với cô.

Quả nhiên, Bối Mễ đã chịu thỏa hiệp: Được rồi, được rồi, không có lần sau đâu đó, phải hy sinh ngày nghỉ của chị mà đi tham gia mấy buổi nhàm chán này, đúng là náo loạn mà.”

Cúp điện thoại không bao lâu, Trình Trình đã tới khách sạn Hoàng Triều rồi, cô liền gọi cho Trì Mặc: “Trì Mặc, tôi đã đến rồi.”

“Tôi thấy cậu rồi.”

Trình Trình liền xoay người theo bản năng, Trì Mặc đã đứng ở phía sau lưng cô, anh ta đang cầm điện thoại di động cười hi hi, cô bỗng cảm thấy Trì Mặc không hề thay đổi một chút nào, vẫn giống như khi còn ở đại học, mỗi lần anh hẹn cô đi ăn đều im lặng đứng sau lưng cô không một tiếng động.

Rea Rea Rea Rea-----Ta là đường phân cách

“Đi thôi, tôi dẫn cậu đi vào.” Trì Mặc muốn kéo tay Trình Trình, giống như khi hai người còn đang ở đại học. Nhưng lúc trước thì Trình Trình không ngại, bởi vì khi đó cô còn rất vô tư, nhưng cô cũng theo phản xạ có điều kiện mà lùi lại, nhưng Trì Mặc vẫn không để ý, vẫn đi trước Trình Trình một bước.

“Là phòng ở phía trước.” Trì Mặc liền mở cửa ra, Trình Trình đi vào, liền thấy có những người nam nữ, một số thì cô biết nhưng cũng có người mà cô không biết. Thấy Trình Trình đi vào, liền ồn ào cả lên.

“Trình hoa khôi của trường chúng ta tới rồi.”

Trình Trình liền có chút thận trọng, đối với sự đùa giỡn của bọn họ, thật ra chỉ có mình Trình Trình là không biết, vào thời đại học cô được gọi là hoa khôi của trường, bởi vì dáng vóc của cô vừa nhỏ xinh, lại ngọt ngào, thành tích học tập cũng tốt, nhưng bản thân cô lại chưa từng để ý đến điều đó, nhưng nói cô không để ý không có nghĩa là người khác không để ý, ví dụ như Lâm Tây.

“Hoa khôi của trường có khác, phải ba lần bốn lượt mời mới chịu tới.”

Mọi người đều nhìn phía phát ra âm thanh, Trình Trình cũng sững sờ, cô ta cũng có ở đây.

“Hoa khôi số một của trường đã ở đây, vậy Bối đại mỹ nữ đâu rồi, nếu cô ấy cũng đến thì hai đại hoa khôi của trường học chúng ta đã đủ mặt.”

Người mở miệng là chị em tốt của Lâm Tây, Tôn Tiểu Huệ, Trình Trình cũng không muốn nhớ tên của cô ta, bởi vì theo bản năng cô rất ghét hai người này, Trình Trình rất ít khi ghét người khác, mà hai người này chính là một trong số đó. Trình Trình nhìn về phía Dương Thanh đang ngồi cạnh Lâm Tây, so với trước kia anh ta đã ít nói rất nhiều, nghe mọi người ồn ào như vậy cũng không nói chuyện mà chỉ uống rượu.

“Đúng đó, đúng đó, Bối đại mỹ nữ đâu rồi, khi nào thì tới?”

“Trình Trình, Bối Mễ sẽ không tới sao?”

Ở đây đa số ai cũng biết Bối Mễ và Dương Thanh trước kia đã từng quen nhau, đều mang tâm trạng để xem chuyện vui, nhưng Trì Mặc lại không hiểu chuyện, cho nên Trình Trình cũng không thể trách anh ta, nhưng nếu Bối mà tới, với tình huống như vậy nhất định sẽ rất xấu hổ. Cô phải gọi điện thoại thông báo cho Bối Mễ biết gấp.

“Thật xin lỗi, tôi phải đi toilet.”

Sau khi Trình Trình đi rồi, Lâm Tây không nói tiếng nào liền trừng mắt với Dương Thanh.

“Bối, chị đang ở đâu vậy, nếu không muốn đi thì đừng tới, một lát em cũng sẽ rời đi.”

“Nha đầu thôi, em đang đùa chị à, chị đã đến cửa rồi, mau ra đón chị đi.”

Trình Trình liền do dự đi tới cửa, khi thấy Bối Mễ, có lẽ hai người đã lâu không gặp nên rất nhớ nhau, nhưng Trình Trình lại nghĩ tới đám người đang ngồi trong đó, về mặt của cô vô cùng đau khổ không biết phải nói thế nào.

“Thế nào, lâu quá không gặp chị, nhớ chị sao? Cảm động muốn khóc sao?” Bối Mễ vô cùng vui vẻ.

“Không phải như vậy, Bối, một lát nữa... Hay chúng ta đừng vào nữa.” Trình Trình liền áp a áp ứng, cô muốn đi khỏi đây.

“Có gì thì nói, có phải ở trong đó có người mà chị không muốn gặp không?” Suy nghĩ của Trình Trình rất dễ đoán, Bối Mễ suy nghĩ một chút đã đoán ra, “Đi, đi vào thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu, muốn lúng túng là chị lúng túng mới đúng.”

“Bối...”

“Đi thôi, chúng ta đã lâu không gặp rồi, chúng ta gặp nhau nói chuyện còn hóa đơn tính tiền để người khác trả có cái gì không được, sợ gì chứ, có chị bảo kê cho em rồi.”

Trình Trình bị Bối Mễ kéo đi, trong lòng có chút lo lắng, Bối là người mà vệt chết còn cứng mồm, nếu nhìn bề ngoài thì cô không thêm để ý, nhưng bên trong lại rất so đo.

“Bối, hay là thôi đi.” Vào lúc Trình Trình đang kiên quyết muốn đi, cửa phòng được mở ra, Dương Thanh ngẩng đầu lên liền đụng phải hai người, Trình Trình liền than thở, muốn tránh cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bị theo đuổi

Editor: Rea

Mặt đối mặt, Bối Mễ chỉ khẽ liếc nhìn, sau đó liền mỉm cười rồi gật đầu lên tiếng chào hỏi, dáng vẻ này vừa lạnh nhạt vừa xa cách, giống như giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì cả, thái độ này làm cho Trình Trình không hiểu, cô không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ việc đã lâu như vậy rồi, có lẽ Bối đã thật sự thông suốt rồi.

Lúc Bối Mễ đi vào phòng, Dương Thanh liền nắm tay nắm cửa thật chặt, cửa phòng được đóng lại, bên trong ánh sáng cũng mờ mờ, cũng đóng lại luôn những ánh mắt dò xét. Có lẽ là màn kịch hay đã không thể trình diễn, cho nên mọi người cũng đều hăng hái nói chuyện, bắt đầu nhớ lại kỉ niệm thời đại học.

Nói xong mọi người liền đem đề tài chuyển qua Trình Trình cùng với Trì Mặc: “Tôi nói này Trình đại mỹ nữ, chừng nào thì cô mới để cho tình yêu marathon của Trì Mặc được tốt nghiệp đây, Trì Mặc đẹp trai của chúng ta chạy lên chạy xuống cũng vất vả lắm rồi, e là bây giờ đã chạy không nổi nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Trình Trình đang tập trung ăn bỗng nhiên nghe thấy tên mình được xướng lên, cô bèn nhìn sang Trì Mặc, liền thấy được ánh mắt thâm thúy của anh đang nhìn mình, cô liền cười nói: “Các người đem chuyện này ra đùa đã nhiều năm như vậy rồi còn không chán sao?”

“Trì Mặc, huynh đệ à tôi không giúp được cậu rồi, Trình đại mỹ nữ của chúng ta không phải là người chậm chạp bình thường rồi, nhiều năm như vậy mà cô ấy còn tưởng là chuyện đùa, trái tim ơi.... Một dòng sông xuân chảy về biển đông,”

Trì Mặc liền sờ mũi một cái, mỉm cười không nói lời nào, Bối Mễ liền huých Trình Trình một cái: “Chị đã nói rồi, tiểu tử kia là nghiêm túc đó, người ngu ngốc cũng biết, em không thích thì phải sớm từ chối một chút, chớ lãng phí tuổi thanh xuân của người ta... Cái này không tốt đâu.”

“Nhưng... em... anh ấy...” Trong tay Trình Trình còn đang cầm một cái chân gà, ánh mắt của mọi người đang hướng về cô, dường như đang chờ đợi câu trả lời, cô liền tức giận: “Nhưng em đã có con rồi.”

“Đã nhiều năm rồi cô dùng lý do này để cự tuyệt cậu ấy, một chút sáng tạo cũng không có, cô luôn nói con trai cô đã 5, 6 tuổi rồi, nhưng chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy đó.” Không biết ai lại ồn ào lên.

Trì Mặc đã đợi Trình Trình nhiều năm như vậy, lúc trước khi gặp lại cô, anh mới biết mình đối với cô vẫn nhớ mãi không quên, cho nên anh thấy rằng sự chậm rãi của mình đối với cô là không có tác dụng, anh đã sắp đặt cuộc họp lớp này, chính là để nhìn thấy cô một lần nữa, nói rõ ràng với cô, nếu không nói trực tiếp, sợ rằng cô gái nhỏ này sẽ vĩnh viễn không biết được thành ý của mình, bên trong ánh đèn sáng lóa, Trì Mặc không biết lấy từ đâu ra một đóa hoa hồng rất to, một chân quỳ trước mặt Trình Trình: “Trình Trình em đồng ý làm bạn gái của anh không?”

“Đồng ý đi... Nhận lời anh ấy đi... Chấp nhận đi.”

Bên tai cô là tiếng kêu vang dội âm ỉ chấn động của màng nhĩ, đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống này, chuyện xảy ra quá đột ngột, một chút chuẩn bị cô cũng không có, sau một chút sững sờ là sự khó xử, nhưng trước mặt nhiều bạn học như vậy cô không muốn làm anh bị mất mặt, nhưng cô lại làm không được, đang lúc cô không biết phải làm sao, thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

“Thật là náo nhiệt, tôi có đang quấy rầy mọi người không nhỉ?” Lúc Thanh Á miệng đang cười cợt đứng ngoài cửa, Trình Trình không biết là mình may mắn hay là sợ hãi, Thanh Á ở đây làm cho cô nghĩ đến một chuyện, đó chính là Nguyệt Độc Nhất định cũng đang ở đây.

“Sao anh lại ở đây?” Trình Trình liền hỏi.

“Thiếu chủ nghe nói cô và bạn học tổ chức gặp mặt, cho nên bảo tôi tới chuẩn bị.” Thanh Á liền tránh đường, để cho người phụ vụ đem vào những món ăn đặc sắc đặt trên bàn của bọn họ, “Đây đều là những món ăn đặc sắc của nơi này, là những món chỉ có hoàng gia mới có thể dùng, Thiếu chủ đã thanh toán cả rồi, mọi người cứ từ từ hưởng thụ đi.”

Thanh Á liền giả bộ vô ý rồi đi, giống như nhớ ra điều gì liền quay đầu lại hướng về phía Trình Trình: “Đúng rồi, Trình Trình tiểu thư, Thiếu chủ còn nói hy vọng cô sẽ chơi vui vẻ.”

Trình Trình đột nhiên giật mình, mở miệng theo bản năng: “Thanh Á!”

“Trình Trình tiểu thư có chuyện gì cần sai bảo?”

Trình Trình 囧, Thanh Á à anh diễn quá mức rồi, “Anh ra ngoài đợi tôi một chút.”

“Được.”

Thanh Á đi rồi, trong phòng lại hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều nhìn chăm chăm một bàn đầy món ngon, không biết mở miệng như thế nào, ngồi ở đây đa số là người cũng có chút sự nghiệp, còn có mấy Phú Nhị Đại, nhưng bọn họ chưa từng thấy qua những món như vậy, những món ăn hoàng gia này đều có chi phí rất cao, bọn họ vẫn còn đang đoán Trình Trình đang nói gì với người đàn ông kia, liền nghe được Trình Trình nói với Trì Mặc: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Trình Trình liền đi trước, Trì Mặc theo phía sau, ra đến cửa, Trình Trình liền tìm nơi vắng vẻ, cô liền im lặng, nghĩ làm thế nào mới có thể đem tổn thương giảm đến thấp nhất, không ngờ Trì Mặc lại mở miệng trước: “Cậu thật sự đã có con rồi sao?”

“Ừ, ở đại học tôi nghỉ một năm.”

Thì ra là vậy, anh biết Trình Trình sẽ không nói dối, nhưng chuyện này là rất lớn, anh vẫn cho là cô chỉ lấy cớ để từ chối anh thôi, nhưng mà suy nghĩ một chút thì muốn từ chối cũng không cần lấy lý do như vậy: “Khi đó thầy chủ nhiệm nói là cậu ra nước ngoài du học.”

“Trì Mặc... Tôi...”

“Chúng ta vẫn là bạn tốt đúng không?” Hai tay của Trì Mặc để ở túi quần, mỉm cười nhìn cô.

Trình Trình liền thở phào nhẹ nhõm, dùng sức gật đầu một cái: “Ừ.”

“Mau đi đi, người đó chờ cậu lâu lắm rồi.” Trì Mặc liền nhìn về phía Thanh Á.

“Vậy thì cậu...”

“Một lát nữa tôi sẽ vào sau...”

Trình Trình do dự chạy về phía Thanh Á nhưng mắt vẫn nhìn về phía Trì Mặc, cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể nói xin lỗi thôi. Cùng góc độ với Trì Mặc là Bối cùng Dương Thanh, cô có chút lo lắng.

Thanh Á thấy Trình Trình đi quá chậm, lại thấy cô nhìn về phía Trì Mặc, lại thấy dáng vẻ lo lắng của cô, anh không nhịn được mà nhắc nhở: “Trình Trình tiểu thư nên lo lắng cho chính mình đi.”

“Tôi có gì mà lo lắng.”

“Chuyện lúc nãy Thiếu chủ đều thấy được toàn bộ. Từ camera theo dõi phía trong.”

“Toàn bộ sao?”

“Vâng, bao gồm cả chuyện một người đàn ông khác cầm bó hoa quỳ gối trước mặt cô.”

“Thanh Á.”

“Hả?”

“Thật ra thì anh không cần phải cường điệu đâu.”

Thanh Á liền suy nghĩ một chút: “Được rồi, đúng là tôi đã cường điệu.”

Thanh Á liền đẩy ra một cánh cửa khác, Trình Trình nhắm mắt đi vào, cô liền thấy Nguyệt Độc Nhất đang nhìn chăm chăm vào màn hình rất to không nói một lời, màn hình bị phân thành nhiều màn hình nhỏ, mỗi màn hình đều giám sát một góc của nhà hàng, mà anh đang nhìn chăm chăm vào màn hình nhỏ bên góc phải. Thủy Bách Thiên và Huyền Dịch đang đứng sau lưng anh, thấy cô đi vào, vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ mỉm cười chào hỏi, nửa ngày cũng không thấy Nguyệt Độc Nhất có động tĩnh gì, trái tim đang lơ lửng của Trình Trình liền được thả xuống, cô cũng nhìn vào màn hình kia, trên màn hình đang tiến hành cuộc đánh bạc, mà người đàn ông ngồi đối diện thì cô không biết, nhưng mà người phụ nữ đang xoay lưng lại chính là Chu Nhan.

Đối với bài bạc Trình Trình một chữ cũng không biết, cô chỉ thấy trên màn hình là người đàn ông lúc cười thì lộ ra hàm răng vàng còn chói hơn cả đồng tiền để trong ngực mình cũng biết là hần thắng. Nhưng Chu Nhan vẫn rất nhàn nhã, bốn người đàn ông đang xem cuộc chiến này cũng rất bình tĩnh tự nhiên, cô nghĩ bọn họ cũng đã có chiến thuật gì để chiến thắng rồi.

Qua một thời gian khá lâu, Trình Trình đã nằm trên sofa chớp mắt được một lát, cô liền mở mắt ra, đã thấy giữa màn hình lớn là một đồng tiền thật tío, còn có các loại giấy tờ về vũ khí, hai bên đầu của người đàn ông kia bị chĩa súng vào, Trình Trình nhìn cũng đã quen nên không có ý kiến.

“Thật ra thì Kim gia à, không phải cái gì cũng mua được bằng tiền đâu, chỉ cần ông nói ra tung tích của Toàn Đông thì những thứ này liền trả về nguyên vẹn cho ông, ông cũng biết là Nặc luôn nói một không nói hai, chỉ cần ông nói ra, thì việc bảo vệ tính mạng của ông là không thành vấn đề, nhưng nếu ông không nói mà giúp đỡ Toàn Đông thì ông là kẻ địch của chúng tôi, đến lúc đó ông nói xem bang Tàn Lang còn có thể che chở cho ông như đã che chở cho Toàn Đông hay không?” Mối đồ mọng của Chu Nhan lúc mở lúc đóng, cùng hần ta kiên nhẫn giải thích.

Người đàn ông được gọi là Kim gia liền suy nghĩ một chút rồi cắn răng mở miệng: “Hắn đang ở nước Mỹ, Las Vegas, ngoài ra tôi còn một tin tức nữa, phải 50 triệu.”

“Vậy phải xem tin tức của Kim gia có đáng với số tiền đó hay không?”

“Toàn Đông có thể trốn được không chỉ vì được mình bang Tàn Lang che chở, điểm mấu chốt là trong Nặc có nội gián. Cụ thể là chuyện của nội bộ các người, tôi cũng chỉ biết như vậy.”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trình trình liền theo sau Nguyệt Độc Nhất, nhưng bước chân của cô quá gấp, nên theo không kịp, sau hai ba lần xoay người, Nguyệt Độc Nhất liền ôm lấy thắt lưng của cô rồi rời đi.

Một đám bạn học sau khi ăn xong vẫn còn chưa giải tán mà đang tụ tập trước cửa, nhìn thấy Trình Trình được một nhóm người bảo vệ xung quanh rồi ngồi vào chiếc xe hơi màu đen, không hẹn mà nhìn về phía Trì Mặc, Trì Mặc chỉ nhún vai cười cười mà không lên tiếng.

“Hoa khôi của trường chúng ta quả là khác biệt, chỉ dựa vào mặt mà ăn cơm, chúng ta không làm được vậy đâu.” Tôn Tiểu Huệ liền bĩu môi, đây chính là sự hâm mộ và ghen tỵ, mới vừa rồi Bối Mễ cũng được đón bằng một chiếc xe ô tô hạng sang, người đàn ông kia hình như là được tạp chí Fashion Magazine bầu chọn là người đàn ông độc thân hoàng kim Thẩm Từ Hằng. Mặc dù người đàn ông bên cạnh Trình Trình là ai, nhưng anh ta cũng có khí chất vô cùng lớn, vừa xuất hiện đã hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người, tất cả mọi chuyện tốt đều bị người ta giành hết rồi.

Mấy người đàn ông bên cạnh đều biết Tôn Tiểu Huệ đang nghĩ gì, bọn họ đều thích đùa giỡn nhưng đối với hành động trêu trên ban đầu của Lâm Tây và Dương Thanh, gì, nên tất cả liền giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tức giận?

Từ nhỏ Lãnh Nguyệt đã rất cưng chiều Nguyệt Độc Nhất, Lãnh Nguyệt là ai, chính là một người vô cùng bá đạo và ích kỷ, để có thể khinh thường được con trai bà, ngoại trừ bà ra thì không còn ai khác, cho nên ngay từ nhỏ Nguyệt Độc Nhất đã là người muốn cái gì thì có được cái đó, cách giáo dục của Lãnh Nguyệt rất khác người, chỉ cần không giết người phóng hỏa khinh thường kẻ yếu là được, vậy còn khuyết điểm của con trai mình là gì, nếu lỡ gây họa cũng có thể bỏ qua được, cho nên từ nhỏ Nguyệt Độc Nhất đã không biết ghen tỵ là như thế nào, vì anh luôn hơn người khác về mọi mặt, cho nên chỉ có người khác mới hâm mộ và ghen tỵ với anh thôi, về sau này, giáo sư và Louis vừa hết sức cưng chiều anh, nhưng cũng không đến mức trở thành một kẻ ngu ngốc, như vậy cũng coi là nhân phẩm của Nguyệt Độc Nhất rất tốt.

Trong từ điển của Nguyệt Độc Nhất không có từ ghen tỵ, chỉ cần anh muốn cái gì thì chưa kịp mở miệng, đã có người ngầm hiểu mà đưa đến trước mặt cho anh, cho nên anh tức giận không phải vì người đàn ông kia cầm bó hoa đeo đuổi người phụ nữ của anh. Anh chỉ đơn giản là mất hứng, vậy mà cô gái chết tiệt kia vẫn dám vào thời điểm anh mất hứng mà lại xa lánh anh như vậy

Xe liền dừng lại, Nguyệt Độc Nhất nhân nhạ nhìn lướt qua Trình Trình, rồi không nói tiếng nào mà xuống xe.

“Anh ấy tức giận sao?” Trình Trình liền thận trọng hỏi Thủy Bách

Thủy Bách Thiên xuống xe, rất lịch lãm mà vươn tay đỡ Trình Trình, sau đó đóng cửa xe: “Đáp án rất rõ ràng mà.”

Suy nghĩ muốn đi lên đối diện với anh làm cô khiếp đảm: “Nếu anh không đưa tôi về, thì coi như tôi chưa từng tới.”

“Tôi cũng muốn vậy, nhưng Thiếu chủ sẽ càng tức giận hơn.”

Trình Trình liền thờ dài, cô không biết anh lại vô duyên vô cớ tức giận cái gì, chẳng lẽ vì chuyện nội bộ của Nặc? Người thuộc hạ mà mình bồi dưỡng lại đi phản bội mình, sao có thể không giận được chứ, nhưng liên quan gì tới cô, tại sao anh lại giận cô chứ, chẳng lẽ đáng đáp cô rất giống với bao cát sao?

Lúc cô vào phòng, Nguyệt Độc Nhất đang quay lưng coi áo sơ mi về phía cô, Trình Trình đứng cạnh giường, ngón tay xoắn vào nhau: “Thật ra chuyện có nội gián là bình thường, chế độ đẳng cấp của Nặc rõ ràng như vậy, không phải với ai cũng bình đẳng, khó trách được người bất mãn sẽ làm ra chuyện xấu đối với tổ chức, lợi ích trước mắt ai mà không động tâm, anh thấy đúng không?”

Thật ra là Trình Trình muốn an ủi anh vài câu, nhưng đối với người đàn ông trước mặt hình như không quá cảm kích cô, Trình Trình liền cúi đầu, có chút uất ức, cô vốn không giỏi ăn nói, nhưng cùng người đàn ông này tiếp xúc đã lâu nên cũng thành quen, nghĩ như vậy trong lòng cô đã khá hơn nhiều, mới ngẩng đầu lên, cả người liền bị choáng vì bị đặt trên giường, cô theo bản năng liền lấy tay chống lên người anh, lại sờ được một mảng da thịt bóng loáng gầy gò nhưng lại đàn hồi, cô mới ý thức được nửa người trên của anh đã sớm xích lõa, chân dài của anh chen vào giữa hai chân cô, để cho cô không thể cử động được nữa, hơi thở nóng hổi nhưng lại mang theo hương vị tươi mát phả vào gò má của cô, cô không cần ngẩng đầu cũng có thể thấy được mái tóc đen đang rũ xuống che khuất đôi mắt của anh, đôi mắt màu mực đó sau một giây đã khắc sâu vào lòng cô.

Lòng của cô liền bị xao động, liền bị hai tay của anh kiềm chặt, mồ hôi của cô tuôn ra, Trình Trình liền nuốt nước bọt một cái, cô không biết anh muốn làm gì, mà Nguyệt Độc Nhất lại vô cùng kích động muốn đâm chết người phụ nữ có dây thần kinh quá đơn giản này, cô vẫn nghĩ anh tức giận là vì chuyện nội bộ của Nặc, lại mang bộ mặt phớt tỉnh tới để an ủi anh, nhìn gương mặt vô tội của cô, anh lại dè xuống lửa ghen trong lòng, hung hăng bỏ lại một câu: “Người phụ nữ ngu ngốc!”

Nguyệt Độc Nhất liền buông Trình Trình ra, đi vào phòng tắm, Trình Trình không hiểu liền từ trên giường ngồi dậy: “Này! Anh nói cho rõ ràng đi, cái gì mà người phụ nữ ngu ngốc hả! Ai là người phụ nữ ngu ngốc chứ! Anh mới là đồ ngốc! Đại ngu ngốc! Đồ độc tài!”

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, không biết Nguyệt Độc Nhất có nghe được lời mắng của Trình Trình không, dù sao nghe hay không nghe, cô cũng không muốn đề ý tới người đàn ông khó hiểu đó nữa, cô muốn dọn đồ, về nhà!

Lúc mở tủ quần áo ra, lấy ra cái vali nho nhỏ của cô, dù sao lúc đến đây cô cũng không mang nhiều thứ.

“Bịch!” Thứ gì đó bị rơi ra ngoài, giống như là một cuốn photo album, Trình Trình liền tò mò mở ra, cô lật từng trang để xem, bên trong đa số là hình một cô gái, từ lúc còn nhỏ, thỉnh thoảng còn có hai người khác chụp chung, người đàn ông kia cô biết, là Louis, vậy người phụ nữ kia là...

Nguyệt Độc Nhất từ phòng tắm đi ra ngoài, một tay anh đang lau tóc, chỉ nhàn nhạt liếc qua Trình Trình đang ngồi dưới đất xem ảnh chụp, sau đó khoác khăn lông lên cổ, lên giường ngồi xem tư liệu của Nặc.

“Người phụ nữ này là ai?”

“Là mẹ anh.” Nguyệt Độc Nhất liền lật qua một trang tài liệu, về mặt không chút thay đổi.

“Gạt người!” Trình Trình quay đầu lại nhìn Nguyệt Độc Nhất, lại nhìn bức hình trong tay mình.

“Anh giống ba nhiều hơn.”

Nhưng anh và mẹ anh không hề giống nhau nha....Trình Trình nghĩ tới hình ảnh mình đã từng ảo tưởng, dịu dàng? Xinh đẹp? Trang nhã? Cô nhìn tấm hình mà người phụ nữ không hề dịu dàng mà nhéo gò má của Louis, Ếc....Xinh đẹp? Nhiều nhất cũng chỉ là ngũ quan cân xứng, Trang nhã?

Cô ấy còn đoạt kẹo của người khác. Cô bị đá kích, đá kích nghiêm trọng.

Nguyệt Độc Nhất nghe thấy nửa ngày không có động tĩnh gì, từ trong tài liệu giường mắt ra nhìn cô, cô đang cúi đầu xuống, tinh thần không được tốt lắm, anh lại vui đầu vào trong tài liệu, nhưng Louis lúc trẻ nhìn rất đẹp trai, ảnh của họ chụp chung không nhiều lắm, nhưng trong mỗi bức hình đều nhìn ra ánh mắt dịu dàng của ông dành cho người phụ nữ, trong mắt ông chỉ có hình bóng cô ấy thôi, mẹ của anh nhất định đã rất hạnh phúc. Nhưng người phụ nữ lại không để ý đến bạch mã hoàng tử ở cạnh mình, cô thật ghen tỵ với bà ấy. Ngón tay của cô nhẹ nhàng lướt qua hình của Lãnh Nguyệt cùng với Louis.

“Louis nhất định rất thích mẹ của anh.”

Nguyệt Độc Nhất không hề phủ nhận, bởi vì đây là sự thật.

“Vậy mẹ anh thì sao? Bà ấy có yêu Louis không?”

“Bà ấy chỉ yêu ba anh.”

“Ba anh?”

Nguyệt Độc Nhất không nói gì, hiển nhiên là không muốn trả lời, Trình Trình cũng không hỏi nữa, chỉ cảm thấy tiếc thay cho Louis: “Louis thật đáng thương.”

“Không có gì để tiếc bởi vì đây là phương thức sống mà ông ấy đã lựa chọn.”

Trình Trình không nói gì, cô cũng không rõ, tình yêu so với vi khuẩn còn phức tạp hơn, tim của cô buồn bã như bị bay mất, khi đến tấm hình cuối cùng, là Nguyệt Độc Nhất khi còn bé, đang mặc một bộ trang phục kì quái, trang phục đó giống như trang phục được mặc vào thời xưa, rất là đáng yêu: “Anh tới nơi nào mượn đồ hóa trang vậy, nhìn thật là đáng yêu nha.”

Nguyệt Độc Nhất liền ngẩng đầu lên nhìn, đem tài liệu cất đi, đi tới bên cạnh Trình Trình, đoạt lấy tấm hình trong tay Trình Trình, sau đó ôm cô lên, Trình Trình giống như bị anh mê hoặc để cho anh ôm cô bước đi, để anh tùy ý đặt cô lên giường, sau đó tất cả mọi chuyện xảy ra đều rất thuận lợi giống như thuận nước đẩy thuyền.

Tủ quần áo đang mở ra, và cả cái vali nho nhỏ của cô nữa, bên cạnh là cuốn photo album đang mở, trong đó là tấm hình cô gái đang cười rục rịch, về phần kế hoạch chạy trốn của Trình Trình, để qua ngày khác đi rồi tính.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Khi đàn ông giao dịch

Khi Trình Vũ mang bộ mặt mất hứng đá văng cửa phòng của Nguyệt Độc Nhất thì hai người kia vẫn còn chưa dậy, như vậy thì Trình Vũ cũng mặc kệ, hôm nay cậu ăn mặc nhìn rất đẹp mắt, toàn thân là một bộ tiểu comple màu đen, chân thì mang giày da, dùng lời của Trình Vũ mà nói, thì đây là không thể không đẹp trai được, người đẹp trai quá cũng khổ, đi đường bị chú ý quá nhiều cũng không phải ý của cậu, mặc dù có rất nhiều nhìn thấy cậu mà kinh hỷ liền chạy theo đưa danh thiếp, cậu cũng đã xác định mình đối với làng giải trí cũng không có hứng thú, mà người kinh hỷ lớn nhất là Tiểu Cường, hết lần này đến lần khác liên quấy rầy đến cậu. Cái này cũng chỉ có thể trách gen trên người cậu quá ưu tú, ví dụ như người đang từ bước từ trên giường

xuống là ba cậu chẳng hạn.

Cậu liền nhìn dáng người của ba cậu: “Ba à, vóc người của ba đẹp thật nha.” Trình Vũ quan sát từ trên xuống dưới sau đó liền khen ngợi.

Không quá thích thú đối với lời khen của con mình, Nguyệt Độc Nhất đang lấy áo somi mới từ trong tủ ra: “Lời này ai dạy con nói vậy?”

“Là Trình Trình.”

Nguyệt Độc Nhất liền buồn bực liếc mắt sang người đang giả vờ ngủ trong chăn, Trình Vũ cũng cười trộm liếc mắt nhìn: “Ba à, con nói cho ba nghe một bí mật.”

Tuy Trình Vũ nói là bí mật, nhưng lại không hề nhỏ giọng một chút nào, giống như cố ý khiến cho người khác nghe được: “Trình Trình rất thích nhìn người mẫu nam trên tạp chí nha, chính là mấy người mẫu nam có cơ bắp đó. Bọn họ nói đó là loại mà trạch nữ thích nhất.”

“Tiểu tử kia, những thứ đó đều là do mẹ nuôi của con mang đến mà, mẹ không có mua chúng.” Trình Trình muốn giả bộ cũng không được, liền bò dậy từ trên giường xuống, nếu không thức dậy, thì không biết tiểu tử kia còn nói những gì nữa.

“Chẳng lẽ mẹ chưa từng xem qua sao?” Động tác nhú mày của Trình Vũ giống hệt như ba của cậu, làm cho người ta có một kích động mà muốn đập bẹp cậu ra.

“...Thì cũng có xem một chút, nhưng đó chỉ là tiện đường thôi mà....Mua mà không xem thì thật lãng phí đó...Ha ha....Ha ha...” Trong cái nhìn soi mói của Nguyệt Độc Nhất, Trình Trình liền cười ngốc nghếch.

“Đẹp không?” Nguyệt Độc Nhất đã mặc xong quần áo liền hỏi.

“Sao?” Trình Trình còn cho là mình nghe lầm.

Nguyệt Độc Nhất liền kiên nhẫn lặp lại, trong giọng nói giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh chẳng mang một cảm xúc nào: “Đẹp không?”

“Ha ha...Cái đó...Anh đẹp hơn nhiều.” Nói xong Trình Trình liền 囧 rồi, cô biết nói làm sao đây, cô ăn nói thật vụng về! Ngượng chết đi được.

Khỏe miệng của Nguyệt Độc Nhất không tự chủ mà cong lên, rồi lại rất nhanh biến mất, nhưng tất cả đã bị thu hết vào tầm mắt của Trình Vũ, khuôn mặt của cậu liền cười xấu xa: “Ba, Bạch hồ ly nói ba muốn đi nước Mỹ sao?”

“Trình Vũ, con phải gọi là Bạch thúc thúc chứ.” Mặc dù Thủy Bách Thiên đúng là một con bạch hồ ly, nhưng đối với trẻ con thì phải giáo dục từ nhỏ mới được, cô luôn hy vọng Trình Vũ là một đứa trẻ có lễ phép.

“Haizz! Haizz!” Trình Vũ liền bắt đầu dỗi, cậu cũng đang nói thầm trong lòng, không phải mẹ cũng gọi là Bạch hồ ly sao, “Lần này con cũng muốn đi.”

“Không được.” Một âm thanh kiên quyết.

“Không được.” Một âm thanh lạnh nhạt.

“Tại sao chứ?” Trình Vũ liền có chút tức giận, đừng tưởng cậu còn nhỏ rồi lừa cậu, cậu có chút cáu kỉnh, hơn nữa ba và cậu là cùng một phe, ba nhất định phải đồng ý, nếu không, con liền lừa mẹ đem gả cho người đàn ông khác, cho ba tức chết luôn!

“Bởi vì con còn phải đi nhà trẻ nữa!” Đối với việc Trình Trình muốn Trình Vũ đi nhà trẻ, cô vẫn kiên định như cũ. Điều này khiến cho Trình Vũ tức đến nổi muốn học máu.

“Con muốn ăn điểm tâm không?” Nguyệt Độc Nhất đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, sau khi Trình Vũ sững sốt một chút thì liền gật đầu.

“Đến thư phòng của ba đi.”

Trình Trình nhìn cha con hai người họ đi ra khỏi phòng, đang suy nghĩ không biết bọn họ muốn làm gì đây. Cô đang tính đi theo nghe lén, thì điện thoại liền đổ chuông. Cô nhìn vào thì thấy là số nhà gọi tới, nhớ lại chuyện ngày hôm qua mình không về nhà, nguy rồi.

Trình Vũ vừa vào đến thư phòng liền chiếm đóng luôn cái ghế ở đối diện của Nguyệt Độc Nhất, Nguyệt Độc Nhất cũng không kiêu cách nữa, liền trực tiếp mở miệng: “Ba cần sự trợ giúp của con.”

Trình Vũ rất thông minh, cậu suy nghĩ một chút liền nghĩ ra vấn đề, nghe nói hình như ba cậu cùng với mẹ vừa đến nhà ông ngoại: “Ba không giải quyết được ông ngoại đúng không?” Ông ngoại cậu nổi tiếng là người bảo thủ. Hơn nữa chuyện năm đó mẹ cậu nói dối, cậu cũng giúp đỡ nói vào không ít, cái này không thể trách cậu được, là trẻ con, chỉ cần ngoan ngoãn một chút là sẽ được tha thứ.

“Phải.”

“Ba muốn con giúp ba khuyên ông ngoại và bà ngoại đúng không?”

“Phải.”

“Vậy con được lợi gì?” Đàm phán giữa đàn ông và đàn ông không phải lúc nào cũng có điều kiện sao?

“Con có thể không cần đi nhà trẻ nữa.”

“Con đồng ý!” Trình Vũ liền vui vẻ đồng ý. “Nhưng hôm nay lúc tan học ba phải tới mẫu giáo đón con, phải cùng với ba mẹ của những bạn nhỏ khác đứng chờ ở ngoài cửa, không được ngồi trong xe.”

“Có thể.”

“Con muốn ăn MacDonald.”

“Được.”

“Con còn muốn đi công viên Hải Dương.”

“Được.”

“Không thành vấn đề.” Trình Vũ liền nhảy xuống từ cái ghế có hơi cao với cậu, không quấy rầy ba cậu làm việc nữa, trước khi đi cậu liền nghĩ đến một vấn đề mẫu chốt: “Ba à, ba không hề nghĩ đến việc để con theo họ của ba sao?”

“Con rất đề ý đến việc mang họ của ai sao?” Nguyệt Độc Nhất liền đề văn kiện xuống, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Không phải.” Cậu chỉ muốn hỏi vậy thôi, những gia tộc lớn đều như vậy mà, ngay cả nhà trai tìm được con tư sinh cũng đều cầu xin đem đôi họ của đứa trẻ, chẳng phải phim truyền hình đều gạt người sao, “Con sợ ba đề ý.”

“Ba không có cái khái niệm đó.” Anh và tổ tông của anh khác thời đại, không cần phải nối dõi tông đường.

“Vâng.” Sửa lại họ là chuyện rất phiền phức, hơn nữa mặc dù Trình Trình đặt tên không có sáng tạo, Trình Vũ, là thành ngữ. Nhưng nếu cậu đổi tên lại là Nguyệt Vũ? Thôi, cứ để là thành ngữ đi.

Trình Vũ liền hưng phấn rời đi, thật ra thì cậu cũng không ghét nhà trẻ, nhưng hôm nay ở nhà trẻ cậu rất kích động, bởi vì ba cậu đã hứa sẽ tới đón cậu. Cho nên lúc người khác bóp mặt của cậu, cậu vẫn cười hi hi, Tiểu Tuyết người thích cậu tìm cậu để chơi cậu cũng cười hi hi mà không hề cự tuyệt.

Thật ra hôm nay Nguyệt Độc Nhất rất bận rộn, bởi vì gần đây anh rất ít xuất hiện, cho nên mỗi lần ra cửa đều tạo nên tiếng vang rất lớn, thật ra thì anh luôn luôn khiêm tốn, nhưng hôm nay anh đã nhận lời sẽ đón con trai tan học, anh còn cố ý bảo Thủy Bách Thiên chuẩn bị sẵn hai mươi mấy chiếc xe, sáng sớm đã dẫn theo Trình Trình chờ ở cửa của nhà trẻ, nhưng hôm nay thời tiết không được tốt lắm, có chút mưa nhỏ, vừa đến giờ tan học là nhà trẻ sẽ rất đông đúc, cộng thêm cái ô trên đầu rất tốn diện tích, nhưng Nguyệt Độc Nhất không nhanh không chậm che ô, ôm Trình Trình và chờ con trai tan học về.

Ở đây có rất nhiều nhà biết Trình Trình, lại là lần đầu tiên nhìn thấy anh, mặc dù là phụ nữ đã kết hôn, nhưng hễ nhìn thấy trai đẹp là thì luôn như vậy, liền ríu rít nhìn qua hướng Trình Trình, còn mang theo ánh mắt hâm mộ.

Bạn của Trình Vũ là một cậu bé con bình thường cũng có bảo mẫu đưa đón, người bảo mẫu cũng đã bốn mươi mấy tuổi, cũng có lúc sẽ cùng Trình Trình trò chuyện, nhìn cũng không lớn hơn mẹ của Nguyệt Độc Nhất bao nhiêu nhìn cô cười hi hi: “Trình tiểu thư, mấy ngày rồi không thấy cô tới đón con trai, vị này là bạn trai của cô sao?”

Trình Trình không biết trả lời làm sao, cười cười.

“Nhìn thật là đẹp trai, tôi chưa từng gặp qua ba của Trình Vũ, ai cũng nói Trình Trình là con riêng, tôi muốn nói là nếu chồng của tôi đẹp trai như thế thì cũng muốn cất giấu ở trong nhà không để cho ông ấy ra ngoài.”

“Ha ha.” Trình Trình lúng túng liền cười cười, Nguyệt Độc Nhất không nói tiếng nào, ánh mắt anh chẳng hề xao động, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa lớn.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, rất nhiều trẻ em đã được cô giáo dẫn ra, Trình Vũ đã nhìn thấy được ba cậu rồi, liền nhìn sang Tiểu Cường nói: “Cậu xem ba tới đón tôi rồi kìa, sau đó sẽ dẫn tôi đi ăn MacDonald.”

Tiểu Cường nhìn sang hướng mà Trình Vũ chỉ, trong màn mưa phùn mờ mịt, chỉ cần nhìn một cái là thấy được người đàn ông đó trong đám người, chắc chắn chú ấy là một ông vua, tuy rằng một đứa trẻ không có bao nhiêu ý nghĩ, nhưng bằng trực giác cậu cũng có thể cảm nhận được đây là một người mạnh mẽ, mà ba của nó thì đang đứng cạnh người đàn ông kia, trên cổ là sợi dây chuyền vàng to đùng, ngón tay mập mập đang cầm điện thoại cũng đeo hai chiếc nhẫn vàng to, còn lớn tiếng nói chuyện điện thoại. Người đàn ông kia đẹp trai cứ như từ trong tạp chí bước ra vậy, rõ ràng là không cùng đẳng cấp. Cậu có chút hâm mộ, nhưng cũng rất buồn nên không nói lời nào.

Trình Vũ liền nhanh chóng chạy về hướng của Nguyệt Độc Nhất, anh nhìn thấy con trai không có ô, bèn đưa cái ô của anh cho Trình Trình, sau đó bế cậu lên, để tránh cho cậu bị ướt, rồi cả nhà ba người đều đi về phía chiếc xe. Tiểu Cường liền nhìn ba của cậu: “Ba, con cũng muốn được ôm như vậy.”

“Ba đang bận, con lên xe trước đi.”

Tiểu Cường thấy chán nản, liền lên xe ngồi, đúng lúc đối diện cậu thấy Trình Vũ cũng lên xe, nhìn chiếc xe màu đen kìa, cậu nghĩ ít nhất thì xe của ba cậu cũng là Mercedes-Benz.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tiểu Cường bị bắt

"Ba, con muốn ăn MacDonald." Tiểu Cường cào cào vào cửa sổ mở miệng yêu cầu.

Ba của Tiểu Cường liền ngừng điện thoại lại một lát, phân phó cho tài xế, rồi lại tiếp tục nói chuyện điện thoại, Tiểu Cường nhớ lại lúc này Trình Vũ có nói muốn đi ăn MacDonald, cậu liền nói với bác lái xe: "Cháu muốn đến cửa hàng MacDonald."

"Đã được, Thiếu gia."

Khi Tiểu Cường đến MacDonald, vừa liếc mắt đã trông thấy Trình Vũ, nghĩ tới ba của mình mặc dù không đẹp trai như ba của cậu, nhưng ít ra ba của cậu cũng giàu hơn, nghĩ như vậy nên trên khuôn mặt mập mạp có chút hả hê: "Ba, chúng ta qua bên kia ngồi đi."

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại

"Tiểu Cường, hiện giờ ba đang có khách, ba đã gọi điện cho mẹ rồi, cứ để lão Trần ở đây với con, một lát nữa mẹ con sẽ tới sau."

"Ba!!!" Tiểu Cường chu miệng lên, cũng không thể gọi ba cậu quay lại, lúc cậu đang muốn khóc nhè, thì thấy Trình Vũ nhìn sang đây, cậu liền cố nín khóc vì không muốn bị Trình Vũ xem thường: "Bác Trần, cháu muốn ăn gà, khoai tây chiên, còn có hamburger và coca nữa."

"Được rồi, Thiếu gia, cậu ngồi đi, tôi đi mua cho cậu."

Trình Vũ đang nhàm chán với sự vật xung quanh thì thấy Tiểu Cường đang ngồi, lập tức liền trở nên hưng phấn: "Ba, ba xem này, món đồ chơi này thật là thú vị nha." Ngoài miệng cậu nói xong, trong lòng lại thầm khinh thường, có cái gì mà thú vị chứ, chơi mấy tính còn vui hơn.

"Ba à, khoai tây chiên này ngon lắm, ba ăn một miếng đi."

Nguyệt Độc Nhất liền cau mày, anh không ăn mấy thứ này, anh là người thích sạch sẽ, nên sẽ không ăn thứ đồ ăn đã bị người khác chạm qua, cho nên anh chưa bao giờ đi tới tiệm thức ăn nhanh kiểu này, nhưng anh cũng nhìn ra Trình Vũ không thích những thức ăn này, cho nên mới đem tất cả nhét vào miệng anh, nhưng mà để cho cậu vui vẻ, dù thức ăn thế nào anh cũng có thể nuốt xuống được.

Trình Trình thấy Tiểu Cường, cô biết cậu vì Trình Vũ hay nhắc đến, liền cười hi hi chào hỏi: "Tiểu Cường, cháu cũng tới ăn MacDonald sao?"

"Chào đi Trình ạ." Tiểu Cường liền lễ phép chào hỏi, lập tức lấy được hảo cảm của Trình Trình, thật là một cậu bé lễ phép.

Lão Trần đã mua được thức ăn mà cậu yêu cầu, nhưng cậu lại nhìn thấy món đồ chơi mà Trình Vũ đang chơi không chán, lập tức hâm mộ: "Cháu cũng muốn món đồ chơi giống như vậy."

"Trình Vũ, con không thích thứ này thì cho Tiểu Cường đi." Trình Trình biết con trai mình đối với loại đồ chơi ngây thơ này đều không có chút hứng thú, căn cứ vào tính thần không lãng phí của cô thì nên đưa cho những bạn nhỏ khác thì tốt hơn.

"Ai nói con không thích, con đang rất thích mà, mẹ không thấy con đang rất vui sao." Để tỏ ra mình thật lòng vui thích, Trình Vũ còn cầm lấy máy bay nhỏ, miệng nhỏ chu lên: "Bay nào, bay nào."

Trình Trình liền im lặng, cô biết chắc là con trai cô đang cố ý, cố ý chọc giận Tiểu Cường. Cô muốn nhân cơ hội này mà dạy dỗ tinh thần đoàn kết cho các bạn nhỏ, nhưng không ngờ lại xuất hiện một người to béo, đụng vào sau lưng cô, làm cho cô bị sặc thức ăn ở trong miệng: "Khụ khụ khụ khụ."

"Bảo bối, để con chờ lâu rồi, mẹ vừa nhận được điện thoại của ba con là vội chạy tới đây ngay đó, đừng giận mẹ nha." Người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ, thân hình to béo ngồi không vừa chiếc ghế làm cho cả chiếc bàn rung rinh. Minh đụng vào người khác mà còn không xin lỗi, nhưng Trình Trình thấy bà ta cũng không có cố ý, chuyện này coi như đã xong.

Người phụ nữ to béo liền đưa tay nheo mắt con trai một cái, Tiểu Cường liền cảm thấy bị mất thể diện, mặt bị nắn bóp biến dạng cả nói chuyện cũng nghe không rõ: Mẹ, đừng bóp nữa."

Trình Vũ thấy thế, cậu liền cảm thấy thì ra cô giáo nắn bóp mặt mình là còn nhẹ, nhìn thấy Tiểu Cường như vậy, cậu thấy gò má của mình cũng đau. Mẹ của Tiểu Cường dĩ nhiên cũng nhìn thấy Trình Vũ rồi, chưa kịp chào hỏi đã mở miệng nói: "Đây không phải là đứa trẻ có mẹ mà không có cha đây sao..."

Lời còn chưa nói dứt, đã bị ánh mắt sắc bén của Nguyệt Độc Nhất quét sang, người phụ nữ liền bỗng nhiên hóa đá, một người rất đẹp trai, trời ạ, tại sao lại có người đẹp trai như vậy chứ, nhất định là người mẫu nào đó rồi. Trình Trình thấy người phụ nữ chanh chua lúc này bỗng biến thành một chú chim nhỏ e lệ, liền hết sức bội phục công lực của Nguyệt Độc Nhất, chỉ cần một ánh mắt của anh liền giết người trong nháy mắt.

Người phụ nữ vẫn không hề cảm thấy, liền đem Trình Trình quăng qua một bên: “Xin chào tôi là Kim Mỹ Lệ, mẹ của Tiểu Cường, xin hỏi anh là...?” Ánh mắt của Kim Mỹ Lệ liền nhấp nháy liên tục, Trình Trình rất muốn hỏi là mắt của bà ta có bị gì không, nhưng cô nhịn được.

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại

“Ba của Trình Vũ.”

“Ha ha..Ha ha...Hèn gì mà Trình Vũ lại đáng yêu như vậy, hóa ra đều là di truyền từ ba của nó, rất vinh hạnh được gặp anh.”

Trình Vũ nhà cô từ nhỏ chỉ có mẹ mà không có ba, lại được thăng cấp thành đứa trẻ đáng yêu, khoảng cách cũng thật lớn đi, cô còn đang ăn hamburger, tất cả cũng do Trình Vũ gọi quá nhiều món, nhưng hai người bọn họ lại không ăn.

“Mẹ!!!” Tiểu Cường liền kêu lên, nhưng Kim Mỹ Lệ lại nghe không được, hiện tại trong mắt đều là trai đẹp rồi, đâu thể chú ý được cái gì khác nữa.

“Tiên sinh có muốn uống cùng uống cà phê với tôi không, hiện tại chiều này tôi cũng rảnh.” Kim Mỹ Lệ liên tục nháy mắt, còn cố ý hoạt động thân thể mặc dù bộ quần áo của bà ta không được chắc chắn lắm, mắt của Trình Trình cũng sắp lòi ra rồi, hung khí so với Tạ Tư Lệ thì càng lợi hại hơn, cô đang nghĩ là nó sắp nhảy hết ra ngoài rồi. Cô lớn như vậy lại bị hai người kia xem như không khí, chẳng lẽ cô không thật sự tồn tại sao? Thôi, ăn Hamburger thôi.

“Tôi không rảnh.” Nguyệt Độc Nhất liền liếc qua Trình Vũ đang xem trò vui, “Con đã ăn no chưa?”

“Vâng.” Cậu đùa cũng chán rồi.

“Đi thôi.”

Nguyệt Độc Nhất liền dẫn mẹ con hai người xuống tầng hầm để lấy xe, Kim Mỹ Lệ nhìn trai đẹp sắp đi, cũng kêu lão Trần cùng con trai, chúng ta cũng đi thôi.

“Nhưng mẹ, con còn chưa no.”

“Gói lại rồi mang đi.”

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại

Tiểu Cường liền bị Kim Mỹ Lệ lôi kéo đi xuống tầng hầm, Nguyệt Độc Nhất cũng vừa mở cửa xe, tất cả xảy ra quá nhanh làm cho người ta mất cảnh giác, lúc Kim Mỹ Lệ và Tiểu Cường đang rẽ qua ngã quẹo, phía trên liền có một người lao xuống tóm lấy Tiểu Cường, ngay sau đó một nhóm cảnh sát cầm súng cũng đuổi tới.

“Tiểu Cường!” Kim Mỹ Lệ thấy súng đang chĩa vào người con trai mình, liền không nhịn được mà ngất đi.

“Mẹ ơi, cứu con ô ô ô...”

“Đừng tới đây, nếu không tao nổ súng, tất cả không được động đây” Một người đàn ông có bộ râu rậm rạp cùng với đôi mắt hằn lên tia máu dữ tợn, tất cả mọi người đều sợ hãi, sợ hãi sẽ bắn thật, cho nên đều ăn ý mà nín thở.

“Ô ô ô ô...Mẹ..Mẹ...” Tiểu Cường nhỏ giọng khóc nức nở, đối với một đứa bé mà nói sợ thì không thể khống chế được nhưng một tên côn đồ thì sẽ không có nhiều kiên nhẫn.”

“TM,còn khóc nữa tao bắn chết mày.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tám danh thiếp được mạ vàng

Bị tiếng quát làm cho giật mình nên Tiểu Cường liền ngừng khóc theo bản năng, bắt buộc bản thân phải nuốt xuống, người sĩ quan dẫn đầu tay cầm súng đã đầy mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn là nét lạnh lùng: “Nhất Nhĩ, anh hãy thả đứa bé xuống đi, làm như vậy ở trên tòa anh sẽ được nhẹ tội.”

“Hừ! Mày cho là ông đây là kẻ ngốc sao, nếu tao thả nó thì tao chỉ còn đường chết thôi.”

“Anh muốn gì? Chỉ cần anh thả đứa bé ra, cảnh sát sẽ đáp ứng cho anh.”

“Lập tức đem tới đây cho tao một trăm vạn, ngay lập tức!”

Người cảnh sát thuộc hạ ở bên cạnh liền nói nhỏ cái gì đó vào tai anh, lập tức có người từ trên xe cảnh sát nhảy xuống đem cái rương vừa lấy lại được từ trong nhà hắt ra: “Cảnh sát Hoàng, tiền đã đến rồi.”

Người được gọi là cảnh sát Hoàng vốn muốn nhân cơ hội giao tiền để đến gần Nhất Nhĩ hơn, tìm cơ hội chế ngự hắn, nhưng vừa tiến lên một bước đã bị ngăn lại: “Mày không được cử động!” Hắn liền nhìn một vòng chung quanh, sau đó liền nhìn thấy Trình Vũ đang được Nguyệt Độc Nhất bảo vệ ở sau lưng, “Để cho đứa trẻ kia đem tới đây.”

Trình Vũ cũng rất sợ, nhưng cậu nhìn sang Nguyệt Độc Nhất, trong ánh mắt anh là sự bình tĩnh như trước, nên cũng không sợ nữa, bước từng bước một đến gần viên cảnh sát, lúc giao cái rương cho Trình Vũ trên khuôn mặt nghiêm túc của cảnh sát Hoàng cũng có điểm lo lắng: “Cháu hãy cẩn thận.”

“Nói nhỏ cái gì đó! Động tác nhanh lên một chút!” Nhất Nhĩ nói xong, liền dùng sức lớn hơn một chút, Tiểu Cường sợ đến nỗi không dám nói gì, cũng không dám khóc nữa.

Trình Vũ từ từ bước đến gần Nhất Nhĩ, đem theo chiếc rương, trông thấy Tiểu Cường đã sợ đến nỗi con rúm lại, trong lòng cậu liền khinh thường, nói ra một cái quyết định ngoài ý muốn: “Chú à, hay là chú đổi cháu và Tiểu Cường đi, chú xem cậu ấy đã sợ lắm rồi, nếu chú đem theo con tin chạy trốn cũng không dễ dàng gì, nếu lỡ bị chú dọa chết, chú cũng không còn con tin, những chỉ cảnh sát kia chắc cũng không bỏ qua cho chú đâu.”

“Trình Vũ!” Trình Trình không ngờ con trai mình lại xung phong chịu làm con tin, bình thường cô luôn dạy Trình Vũ phải dũng cảm, nhưng việc này không giống nhau, đó là tên côn đồ đang có súng mìn. Nguyệt Độc Nhất liền kéo Trình Trình qua lắc đầu với cô một cái.

Nhất Nhĩ nhìn bé trai mắt đã trợn trắng, miệng sùi bọt mép trong tay mình, cũng nghĩ rằng nếu không có con tin, thì trước sau gì cũng bị những tên cảnh sát kia bắn chết, nhưng đứa trẻ ở trước mặt, thật sự quá bình tĩnh, hần hơi do dự mở miệng: “Mày qua đây, đừng có giờ chiều trò gì đó!”

Trình Vũ liền cười cười: “Cháu là một đứa trẻ, có thể làm được gì chứ.”

Nhất Nhĩ liền vứt Tiểu Cường qua một bên, đồng thời cũng kéo luôn Trình Vũ, lão Trần ở phía trước đã đỡ được thiếu gia nhà mình, Nhất Nhĩ liền chỉ vào Trình Trình đang đứng ở một bên cửa xe: “Người phụ nữ này sẽ lái xe.”

Trình Trình liền run tay một cái, Nguyệt Độc Nhấp thấp giọng dỗ dành cô: “Đừng sợ.”

Trình Trình liền hít sâu một cái, bởi vì cậu nói mà anh mà tâm đang nhiễu loạn trở nên bình tĩnh. Nhất Nhĩ không nhịn được mà thúc giục: “Nhanh một chút đi, chớ có mè nheo nữa!”

Trình Trình liền ngồi vào ghế lái, Nhất Nhĩ đặt Trình Vũ vào ghế phụ: “Lái xe đi, đừng hòng giờ ra chiều trò gì, đây là con trai cô, đừng nghĩ sẽ làm loạn nếu không thì cái mạng nhỏ của con trai cô cũng khó mà giữ được.”

Trình Trình liền khởi động xe, chậm chậm rời khỏi bãi đậu xe, lúc đi ngang qua Nguyệt Độc Nhất, cô liền nhìn anh thật sâu, nhìn thấy đôi mắt vẫn vĩnh viễn trầm tĩnh như cũ của anh, giống như có được một sức mạnh vô hình đang bảo vệ cô, anh nhất định sẽ cứu được hai mẹ con cô, cô tin điều đó.

Chiếc xe vừa rời khỏi tầm mắt của bọn họ, cảnh sát hoàng liền phát ra mệnh lệnh, đuổi theo chiếc xe kia, Nguyệt Độc Nhất liền gọi cho Thanh Á: “Mở hệ thống định vị, truy tìm hành tung của Trình Vũ. Lập tức phái người đến đường Thanh Sơn, cho người lái xe đến đón tôi tại bãi đậu xe của tòa nhà Thanh Sơn, cho chú hai phút.”

“Vâng.” Thanh Á còn không kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, âm thanh của Thiếu chủ như vậy đã lâu lắm rồi mới được nghe, có phải là tiểu thiếu gia đã xảy ra chuyện gì hay không.

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại

Trình Vũ bị bắt cóc, trước tiên cậu mở hệ thống định vị trên đồng hồ ra, Trình Trình đã cố gắng lái xe với tốc độ bình thường, nhưng Nhất Nhĩ vẫn chê chậm: “Lái xe nhanh một chút.”

“Đây là trong nội thành.” Cô dừng lại ở đèn đỏ trước mặt, ngoài trời lại đổ mưa.

“Vượt đèn đỏ luôn đi.” Nhất Nhĩ không ngừng nhìn ra phía sau để xem cảnh sát có đuổi theo hay không.

Trình Trình hơi do dự một chút, liền đạp chân ga xông về phía trước, vì đang ở ngã tư nên bốn phía đều là xe, nhất thời nổi lên tiếng thắng xe liên tục, mang theo tiếng chửi tục từ bốn phía.

Trình Trình cũng không để ý nhiều như vậy, cô liên tục vượt qua rất nhiều đèn đỏ: “Chúng ta đi đâu?”

“Bến tàu Á Long.”

“Thiếu chủ, bọn họ đi về phía nam, tiểu Thiếu chủ đang gửi đi con số.” Thanh Á nhìn hồi lâu liền hiểu ra: “Là tọa độ.”

“Địa điểm.”

“Bến tàu Á Long.”

Mưa ngày càng lớn, xe của Trình Trình vừa đến được bến tàu, sau lưng cũng vừa có hơn mười chiếc xe cảnh sát và một chiếc xe thể thao màu đen cũng dừng lại, không giống với hành động nhanh nhẹn của cảnh sát, Nguyệt Độc Nhất và Chu Nhan vẫn bình tĩnh như cũ, Chu Nhan liền thừa dịp không ai chú ý, liền đi dọc qua phía đông của bến tàu, dưới sự che chở của nhiều container, cô liền đi vòng từ phía sau qua, cố gắng tiếp cận ở phía sau của Nhất Nhĩ.

Nhất Nhĩ đến được bến tàu, không còn sự hung hãn như lúc trước nữa, đối mặt với mọi người là hàm răng vàng đang kêu lách cách: “Tôi tới chỗ an toàn tự nhiên sẽ thả người, nhưng nếu các người làm liều, đừng trách súng đạn không có mắt.”

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại

Tất cả mọi người đều thấy Chu Nhan đang đứng trên thùng container, trừ Nhất Nhĩ ra, tất cả cảnh sát cũng đều giữ bình tĩnh, không ai muốn để cho Nhất Nhĩ phát hiện ra điều gì, Trình Vũ cũng nhìn thấy, Chu Nhan liền nhảy mất ra hiệu với cậu, Trình Vũ liền hơi hơi gật đầu, thấy được ám hiệu của Nguyệt Độc Nhất, Chu Nhan liền nhanh nhẹn liền nhảy xuống từ phía sau, đánh úp về phía của Nhất Nhĩ.

Sau lưng bị tập kích nên Nhất Nhĩ liền buông Trình Vũ ra, một tay Chu Nhan liền xiết chặt cổ hắn, đem hắn chế ngự nằm trên mặt đất, nhanh chóng móc khẩu súng bạc ở sau lưng ra: “Đừng nhúc nhích!”

Ngay vào lúc Chu Nhan hành động, Nguyệt Độc Nhất cũng liền nhanh chóng hành động, anh vững vàng đón được Trình Vũ, sau đó hạ giọng thật thấp phân phó cho Chu Nhan: “Chuyện kế tiếp giao cho cô xử lý.”

“Vâng.”

Nguyệt Độc Nhất nhanh chóng muốn mang vợ và con trai đi khỏi đây liền bị cảnh sát Hoàng cau mày ngăn lại: “Tiền sinh, rất cảm ơn anh đã giúp chúng ta bắt giữ được tên côn đồ này, mời tiền sinh giao tên này lại cho chúng tôi, còn nữa, mời đi theo chúng tôi một chuyến, tự ý mang theo súng bên người là phạm pháp.”

Cảnh sát Hoàng cũng không biết vì sao, nhìn người đàn ông ở đối diện anh ta nói chuyện có chút phấn khích, anh ta nổi danh là thần thám nổi tiếng, nhưng người đàn ông kia đang lẩn vào cơn mưa, trên người tỏa ra một loại khí chất trầm ổn đặc biệt, nước mưa đem đường cong trên gương mặt người đàn ông vẽ hết sức rõ ràng, từ khi bắt đầu mọi chuyện đến giờ về mặt của anh cũng chưa từng thay đổi, anh ta cũng cảm nhận được là anh đang không vui, loại tâm trạng này chỉ khi anh ôm lấy con trai và vợ thì mới dịu lại đôi chút.

Nguyệt Độc Nhất liền trừng mắt, cũng không để con trai xuống mà để cậu ngồi một bên cánh tay của mình, còn cánh tay khác lấy trong túi ra một tấm danh thiếp: “Tôi không biết các anh đã làm gì mà lại để một tên tự ý mang súng xông vào khu công cộng quấy rối, chuyện này tôi sẽ phái người điều tra cho rõ.”

Cảnh sát Hoàng nắm tấm danh thiếp mạ vàng trong tay, sững sờ nhìn người đàn ông kia mang theo vợ và con trai ngồi vào xe đã chờ sẵn từ sớm.

Trên tấm danh thiếp là danh hiệu được viết bằng màu đen, làm cho anh ta không tự giác mà run rẩy.

Bộ trưởng Bộ an ninh quốc gia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bộ trưởng Bộ an ninh, là giả đấy

E hèm, bắt đầu từ chương này thì anh nam phụ đầu tiên đã lên sân rồi đấy mọi người và thêm một em suýt nữa là tiểu tam, cũng may nhờ anh Nguyệt Độc Nhất nhà ta công phu cao cường

Ở trong xe, Trình Trình đang nhìn chằm chằm vào tấm danh thiếp mạ vàng được lấy ra từ trong túi của Nguyệt Độc Nhất, bộ dạng giống như là muốn đốt thủng một cái lỗ trên đó, cô đã nhìn nó chằm chằm suốt ba phút đồng hồ, và cô cũng đã xác định rằng danh hiệu này nhất định là thật, nhưng mà chuyện này lại làm cho cô không thể tưởng tượng nổi, thà để cho cô làm người ngoài hành tinh thì còn dễ hiểu hơn một chút.

Cho nên cô mới rụt rè mà hỏi anh: “Là giả phải không?”

Nguyệt Độc Nhất cảm thấy cô thật nhàm chán, liền ôm Trình Vũ đang ngủ trên người anh xoay lại, thấp giọng nói: “Chuyện này có thể tùy tiện đem ra đùa được sao?”

Nhìn dáng vẻ của Nguyệt Độc Nhất đối với cái danh hiệu này không hề tỏ ra phiến toái, Trình Trình rút cuộc đã chịu đối mặt với cái hiện thực tàn khốc này rồi, thực tế đúng là, TM, cô liền xoay người nhìn lại vị lão đại xã hội đen siêu cấp nguy hiểm này là Bộ trưởng Bộ an ninh quốc gia. Tha thứ cho cô không hề lịch sự mà nói tục đi, bởi vì cô thực sự không tiếp nhận nổi.

Thật ra thì cái danh hiệu này của Nguyệt Độc Nhất hoàn toàn là trên danh nghĩa thôi, bởi vì chính phủ kiêng kỵ thế lực của anh, nhưng lại không có biện pháp để tiêu diệt, cho nên đã đưa ra một biện pháp, đó là trao tặng cho anh danh hiệu Bộ trưởng này, chỉ cần anh không gây chuyện quấy rối, chúng tôi sẽ hoàn toàn cung phụng cho anh, cũng không trông mong anh sẽ vì quốc gia mà cống hiến cái gì. Nhưng Nặc cũng đã cung cấp cho quốc gia số lượng vũ khí hiện đại hơn so với các nước khác vài phần cũng không phải là giả, điều này cũng đã làm cho danh hiệu của anh chân thực đi vài phần rồi.

Mặc dù chuyện đi chơi công viên Hải Dương đã không thành nhưng anh cảm thấy chuyện này so với đi chơi công viên còn kích thích hơn, chỉ là cậu nhóc khá mệt mỏi, đã sớm đã nằm bò lên người của Nguyệt Độc Nhất mà ngủ, nhìn thấy Trình Vũ mang theo nụ cười mà bò lên vai của Nguyệt Độc Nhất ngủ yên, Trình Trình liền suy nghĩ rằng nếu không gặp phải chuyện như vậy, nếu không có anh ở bên cạnh, có lẽ cô cũng thật sự không biết phải làm thế nào, lại nhìn đến khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của anh, hình như cô cũng không chán ghét.

Đi Las Vegas nước Mỹ trên máy bay tư nhân, cả năm người nhàn chán đang chơi bài, Chu Nhan, Thủy Bách Thiên và Huyền Dịch đã sớm từ bỏ vì bài xấu, chỉ còn lại Trình Trình đang rối rắm và Thanh Á, Thanh Á đang cười rặng rờ còn Trình Trình thì đang vò đầu bứt tai.

Thanh Á mang theo nụ cười giả hoạt, ném ra tất cả tiền của mình, sau đó nhìn sang Trình Trình đang khó xử: “Trình Trình tiểu thư.”

“Anh đừng vui mừng sớm thế!” Cô vẫn còn đang suy nghĩ nha, mặc dù cô không phải thiếu tiền, nhưng nói thua thì cũng hơi miễn cưỡng.

“Tới đi.” Nguyệt Độc Nhất vốn là đang nhắm mắt nghỉ ngơi liền mở mắt ra rồi liếc nhìn mặt bàn sau đó nhàn nhạt nói ra chữ này. Nghe được Thiếu chủ nói chuyện, Thủy Bách Thiên hết như con hồ ly nở nụ cười càng sâu hơn, Chu Nhan nhàn chán giữa móng tay còn Huyền Dịch thì bĩu môi.

Nghe được lời nói của Nguyệt Độc Nhất, Trình Trình liền quyết tâm, tay mới vừa động, Thanh Á liền cười hi hi nói: “Trình Trình tiểu thư, tôi và cô đều giống nhau, cô phải hiểu cho rõ ràng chứ.”

Nghe được lời nói của Thanh Á tràn ngập sự tự tin, tay của Trình Trình vừa mới thò ra đã vội rút về.

Nguyệt Độc Nhất cũng không xem bọn họ nữa, trên màn hình máy tính là tin tức mới nhất, ngón tay của anh không ngừng gõ: “Anh ta đang nói láo.”

Căn cứ vào lời nói của Nguyệt Độc Nhất, Trình Trình liền cắn răng, đường cùng rồi, sợ cái gì nữa chứ, cô còn có thẻ vàng mà anh cho cô nữa đó. Về mặt của Thanh Á đau khổ liền đưa bài của mình ra: “Thiếu chủ à, không cần phải khinh thường người khác như vậy chứ.”

Lần đầu tiên đánh bạc thắng được tiền, Trình Trình liền rất vui vẻ, liền nhìn ra bên ngoài một chút, chẳng bao lâu sau máy bay đã hạ cánh: “Mọi người muốn đi đâu vậy?”

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại

“Las Vegas, anh sẽ cho người đưa em về trước.”

Las Vegas? Sòng bạc?: “Em cũng muốn đi nữa, dẫn em đi với.”

Đối mặt với Trình Trình đang làm nũng, Nguyệt Độc Nhất liền nhún mày, Thanh Á cười hắc hắc: “Trình Trình tiểu thư chơi bạc bị nghiện rồi sao?”

“Tôi không có, chỉ là đi va chạm xã hội thôi.”

“Em đi đi.” Dù sao cũng không có gì nguy hiểm

Vào ban đêm khi Las Vegas lên đèn, ở ngoài cửa chính có một đài phun nước rất lớn, Trình Trình nhìn thấy thì sợ hãi kêu lên, Thanh Á liền trêu chọc: “Trình Trình tiểu thư, xin cô đừng chảy nước miếng nữa, thật giống như người ở nhà quê mới lên, lát nữa đi vào thì hãy khiêm tốn một chút, nơi đây không ít người biết Thiếu chủ, đến lúc đó người ta sẽ biết được người phụ nữ của Thiếu chủ là một kẻ quê mùa thì không hay cho lắm.”

Nghe được từ người phụ nữ của Thiếu chủ khiến cho mặt của Trình Trình đỏ lên, không nhịn được mà kháng nghị: “Nhà quê thì đã sao, tôi là người nhà quê đấy, chính Thiếu chủ nhà anh đã cưới một người nhà quê như tôi.” Cô cũng không quên tờ giấy đỏ nền trắng chữ đen kia đâu đấy, đến giờ vẫn còn buồn bực đấy này.

Sau đó Trình Trình dứt khoát phát huy tinh thần lộn chết không sợ nước sôi, tính toán triệt để trở thành một người nhà quê chính hiệu, thấy cái gì đẹp cũng sờ một cái nhìn một chút, Thanh Á liền sờ mũi một cái, dù sao đi nữa thì Thiếu chủ nhà bọn họ cũng không để ý, bọn họ có cái gì mà ngại chứ.

Mất thấy Nguyệt Độc Nhất đang bước vào phòng VIP bên trong, Trình Trình liền buồn bực, cô muốn đi ra đại sảnh xem một chút: “Tôi xuống dưới chơi, các người xong việc thì gọi tôi.”

Sau khi Nguyệt Độc Nhất suy nghĩ xong, muốn để cho Chu Nhan đi theo cô, sống chung cùng anh lâu như vậy, Trình Trình có thể nói chuyện mà không nhìn mặt: “Không cần phải người đi theo em đâu, như vậy em sẽ không thoải mái, hơn nữa em lớn như vậy rồi, cũng không đi lạc đâu.”

[Chỉ có tại]

Nguyệt Độc Nhất liền gật đầu, Trình Trình mới vui vẻ đi vào, vừa bước vào trong cô đã bị khung cảnh trước mắt làm cho chấn động, trong hành lang có rất nhiều người, khắp nơi đều là mùi nước hoa hạng sang, dùng từ lãng phí thì không thể hình dung được. Giống như người lần đầu tiên vào sông bạc, đầu óc của Trình Trình liền nóng lên, Trình Trình cảm thấy thì ra bài bạc cũng có thể được hưởng thụ như vậy.

Nhìn các loại thiết bị đánh bạc chưa từng thấy qua, cô liền đè nén hưng phấn, rồi đi tới nơi đổi tiền, đang suy nghĩ xem nên đổi bao nhiêu cho tốt. Nghĩ thật lâu, Trình Trình liền lấy ra thẻ vàng của Nguyệt Độc Nhất, nhỏ giọng nói: “50 vạn.”

Bởi vì lượng khách mỗi ngày là vô cùng lớn, trong đó không thiếu những cô gái ngoại quốc trẻ tuổi, nhưng mặt Trình Trình trẻ con mà “hào khí” lại lớn như vậy làm cho người nhân viên phục vụ phải ghé mắt xem một chút, thật ra thì Trình Trình muốn nói là nhân dân tệ, chỉ là 500 vạn nên không để trong lòng, nhưng không ngờ lại đổi thành dollar trắng xanh. Cầm tiền còn nóng nên Trình Trình liền đi dạo một chút, cô liền nhìn ngắm muôn hình vạn trạng loại cá độ, sau cùng cô dừng lại tại một bàn cá độ, đây là phương thức trực tiếp nhất cũng là loại đơn giản nhất.

Trước bàn tròn có rất nhiều người vây quanh, nên không có ai chú ý nhiều đến Trình Trình, cho nên khi Trình Trình đem tiền đặt ở cửa lớn, mọi người đều xoay lại nhìn cô một cái, Trình Trình đối diện với nhiều con mắt như vậy, chỉ gật đầu mỉm cười. Người chia bài cũng nhìn cô, sau đó mở ra cái chén lắc——lớn.

Trình Trình liền vui vẻ mỉm cười, thắng được 50 vạn dollar hình như cô cũng không vui mừng quá lớn, chỉ là trong lòng có một chút kích động nho nhỏ, nhưng cô không có ôm tiền thắng được về, mà lại tiếp tục đặt lên cửa lớn.

Người chia bài lại một lần nữa mở chén ra——lớn.

Hai trăm vạn, mọi người đều nhìn sang hướng của Trình Trình. Trình cũng không có ý kiến gì, thắng được tiền tất nhiên là cô vui vẻ, thua cũng không sao, có 50 vạn tiền vốn đến lúc đó trả lại là được.

Trình trình cũng không ôm tiền về mà lại đặt ở cửa nhỏ. Lần này rất nhiều người thấy cô may mắn như vậy, liền đặt theo cô, người chia bài mở ra——nhỏ

Bên cạnh có rất nhiều người ngoại quốc giờ ngón cái lên với cô, Trình Trình liền gật đầu ra hiệu, cô cũng cảm thấy vận của mình cũng không phải là tốt bình thường, tại ván kế tiếp chỉ còn mình cô đặt tiền, cái này không thể trách cô được, nhưng nếu có người vui vẻ, thì cũng có người không vui, mất thấy có người tới ngày càng nhiều, nên tại bàn này đã khiến cho sông bạc chú ý tới.

“Tina tiểu thư, nơi đó có khách lại thắng tiền, lần này đã lên tới hơn ngàn vạn rồi.”

Người được gọi là Tina là một cô gái mặc một bộ quần áo màu đen, quần dài nhưng tà xẻ cao vẫn lộ ra hai chân thon dài, đuôi mắt kẻ dài hết như hồ ly hướng về bàn của Trình Trình: “Có chơi bản sao?”

“Không nhìn thấy.”

“Hả?”

Tina liền chậm rãi đi về phía của Trình Trình, đang lúc Trình Trình muốn đi khỏi, thì Tina liền nháy mắt, đã có người kéo cô vào góc chết.

“Các người muốn làm gì?” Trình Trình muốn kêu lên nhưng không thể mở miệng nói nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tina

Trình Trình không biết người phụ nữ áo đen trước mặt đang muốn làm gì cô, nhưng trực giác nói cho cô biết rằng chắc chắn không phải chuyện gì tốt, cô liền nhú mũi lại cảm giác rằng từ khi mình gặp Nguyệt Độc Nhất thì mọi thứ bắt đầu xui xẻo.

“Vị tiểu thư này, chúng tôi cần phải soát người, yêu cầu cô phối hợp.” Tina nói chuyện rất khách sáo, nói là phối hợp, nhưng Trình Trình không nghe ra được một chút thành ý của đối phương, ý của cô ta rất đơn giản, hi vọng cô sẽ phối hợp, nếu không phối hợp thì sẽ dùng biện pháp cứng rắn với cô.

Trình Trình liền nhìn bộ dáng của cô ta, chắc là nhân viên của sông bạc rồi, cô ta muốn kiểm tra người mình, không phải là vì việc cô liên tục thắng bạc đấy chứ: “Sông bạc mở cửa làm ăn sẽ có thắng thua, không lẽ không cho phép khách thắng tiền sao?” Ai đối mặt với chuyện này đều sẽ phản kháng, Trình Trình cũng không ngoại lệ.

Câu từ chối này Tina đã nghe qua rất nhiều, nhưng cô ta không phải là loại người sẽ cho người khác cơ hội, cô ta ở đây đã khá lâu rồi, cũng đã gặp qua quá nhiều người cùng loại chuyện tương tự, ở chỗ này người người đều kiêng dè cô ta đến ba phần, ai thấy cũng gọi là chị Tina, lại thêm vào mối quan hệ mập mờ với ông chủ sông bạc, càng làm cho cô ta không sợ ai cả, càng ngày càng coi trời bằng vung, đặc biệt là cô gái trước mặt này lại mặc áo T-shirt cùng với quần jean rách càng làm cho cô ta không thêm dè vào mắt.

“Lục soát!” Tina liền ra lệnh, hai người đàn ông đang khống chế Trình Trình liền hành động, Trình Trình không ngờ rằng bọn họ lại dùng biện pháp cứng rắn với cô, cô trở nên luống cuống, không biết phải làm thế nào, không thể làm gì khác hơn là liều mạng giãy giụa để bảo vệ thân thể của mình.

Chỉ là nhân viên sông bạc đối với người im lặng chịu trói, ngoan ngoãn để cho họ lục soát cũng không có mấy người, cho nên đối với việc Trình Trình đang liều mạng để phản kháng không tính là gì. Một người đàn ông liền bắt được hai tay của cô, một người khác nắm được áo cô đang muốn xé ra, nước mắt nhệch nhả của Trình Trình liền trào ra từ trong hốc mắt, Trình Trình là loại người đơn giản, loại chuyện ngược đãi này đối với cô không có gì là không thể vượt qua được, cho nên mọi sự cực khổ cô đều chịu được, ngoại trừ chuyện Trình Vũ bỏ rơi cô thì cô sẽ khóc, ở lúc khác cô sẽ cảm thấy lạc quan, nhưng vào lúc này cô cảm thấy mình bất lực, cho dù có liều mạng giãy giụa cũng không thể làm khác.

Vào lúc người đàn ông đang muốn xé áo của cô, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi nhìn tình cảnh trong phòng liền có chút kinh ngạc, dáng dấp của người đàn ông kia tương đối anh tuấn, nhưng đàn ông đẹp trai rất nhiều, anh ta cũng không phải là người đẹp trai nhất, nhưng lại có phong cách quý tộc bẩm sinh, làm cho người ta không dời mắt nổi, tất cả mọi người liền dừng động tác lại, chăm chú nhìn anh.

“Thật xin lỗi tôi đi nhầm phòng.” Người đàn ông kia khẽ mỉm cười.

Truyện được chuyển ngữ và đăng chính thức tại:

Sắc mặt của Tina rất khó coi, cô ta cũng nhận ra người đàn ông kia, thấy người đàn ông kia nói một câu xin lỗi xong rồi muốn rời đi, sắc mặt của cô ta cũng dịu lại, nhưng Trình Trình không thể để cho cơ hội thoát thân duy nhất này rời đi được, mặc dù cô biết loại chuyện thế này trong sông bạc vẫn thường xảy ra, một người xa lạ sẽ không thể vì một người không liên quan mà đắc tội đến người khác được, nhưng cô phải thử, nếu như Nguyệt Độc Nhất không tìm thấy cô sẽ đi tìm cô, nhưng như vậy thì quá muộn rồi: “Đừng đi!”

Người đàn ông có chút kinh ngạc, nghe được Trình Trình kêu lên, anh liền dừng lại rồi xoay người theo bản năng, anh nhìn cô, nhìn thấy hai mắt cô đầy nước như một con nai con đã khơi gợi lên lòng trắc ẩn trong anh, ánh mắt của cô rất chân thật.

“Công tước William, đây là chuyện của sông bạc chúng tôi, hi vọng anh sẽ không nhúng tay vào. Anh cũng biết quy định của sông bạc rồi đó, cô bé này đã chơi bẩn, tôi phải theo quy củ mà làm việc.” Tina thấy anh muốn ra mặt cho cô bé này, liền mở miệng nhắc nhở.

“Tôi không có!”

William Hill liền cười lịch lãm: “Vị tiểu thư này nói không có làm, có thể thả người rồi chứ?”

Tina liền cắn răng không nói lời nào. Cô ta suy nghĩ nửa ngày rồi hung tợn trừng Trình Trình một cái, liền ra hiệu một cái, hai người đàn ông liền rời khỏi phòng, Tina liền đập giấy cao gót rồi kiêu ngạo rời đi, cô ta là công chúa cao ngạo mà, cho dù là thua trận cũng phải kiêu ngạo.

Sau khi được thả Trình Trình không hề có tiền đồ mà ngã phịch xuống đất, sững sờ thở khè một hơi, vì hành động lỗ mãng của mình mà hối hận. Vào lúc mà cô vẫn còn đang sợ hãi, trước mặt cô liền có một bàn tay đẹp xuất hiện, người đàn ông kia liền mỉm cười dịu dàng với cô, nụ cười này dịu dàng giống hệt như nụ cười của Thủy Bách Thiên, nhưng lại thiếu một phần giả dối hơn so với Bạch hồ ly, cô liền không tự chủ được mà đưa tay cho anh, để mượn lực đứng lên: “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo, tôi là William Hill.” Người đàn ông lịch sự nói ra tên của mình.

Đối với người đã cứu mình một mạng này, Trình Trình liền vô cùng cảm kích: “Tôi là Trình Trình.”

“Tên cô rất dễ nghe.” William Hill dùng tiếng Trung lặp lại một lần nữa, khiến Trình Trình rất kinh ngạc, không ngờ anh ta phát âm rất chuẩn.

“Anh nói được tiếng Trung?”

“Phải, mẹ tôi là người Trung Quốc.” William Hill liền giải thích.

Ở nước ngoài mà gặp được người nói được tiếng mẹ đẻ thế này, Trình Trình liền có cảm giác rất thân thiết, điều khiến cô cảm thấy vui vẻ là William Hill rất tự nhiên chứ không hề miễn cưỡng, vóc dáng của Trình Trình nhỏ bé cộng thêm tính tình dịu dàng khiến cho William Hill luôn luôn thích người phương Đông hết sức thích: “Tôi dẫn cô ra ngoài.”

“A, được.” Trình Trình có cảm giác là cô vẫn ở trong phạm vi sông bạc, lại còn có William Hill đi theo nên hết sức an toàn.

Lúc mới bị bắt cóc nên cô không hề phát hiện ra, đến giờ đã được thả ra cô mới phát hiện, thì ra bên trong của sông bạc lại phức tạp đến thế, giống hệt như một mê cung, nếu không có William dẫn đường thì chắc cô vẫn không đi ra được, lúc cô ngẩng đầu lên thì liền phát hiện, đoàn người kia từ trên lầu hai đi qua hành lang, người đàn ông kia luôn mang vẻ mặt lạnh lùng đi trước, Tina đi bên cạnh anh vừa nói vừa cười chuyện gì đó, đôi chân dài như ẩn như hiện của ta và nụ cười kiêu kiêu, lúc ở cùng với cô, quả là rất khác biệt.

William dừng lại ở phía sau Trình Trình, cũng nhìn lên lầu hai liền cười cười: “Đó là Phil, là một trong hai Vương tử của thế giới ngầm, đã đầu độc rất nhiều phụ nữ đó, nhưng cách đây không lâu tiểu tử đó lại đột nhiên lên lút kết hôn.”

Trình Trình liền thu hồi ánh mắt, cô kinh ngạc vì cách nói của William, tiểu tử kia? Anh ta và Nguyệt Độc Nhất có quen biết sao?

“Đi thôi.” Trình Trình liền mở miệng, xem ra Nguyệt Độc Nhất đã xử lý chuyện xong rồi, cô muốn đem thẻ đánh bạc đi đổi ra tiền.

“Cô thắng được rất nhiều tiền sao?” William nhìn chiến lợi phẩm trên tay cô, có chút kinh ngạc.

Trình Trình liền gật đầu một cái: “Tôi cũng không biết nữa, chỉ là cảm giác thôi, nhưng cũng không thua nhiều quá.”

“Thật là một cô gái có vận số tốt.”

Lời nói của William Trình Trình cũng không phủ nhận, cô cũng bắt đầu cảm thấy vận của mình rất tốt, đáng tiếc là sau này lại quá xui xẻo, Thượng đế cũng thật công bằng, bỏ qua hay nắm được cơ hội đều là do mình cả, Trình Trình rất hiểu điểm này: “Tôi lại không cảm thấy mình may mắn, nếu hôm nay không phải nhờ anh giúp một tay, có lẽ hôm nay sẽ trở thành ngày xui xẻo nhất của tôi.”

William liền cười cười, cô bé ở trước mặt thật là thắng thần đáng yêu, đáy lòng anh liền chảy qua một tia cảm xúc khác thường, ánh mắt nhìn Trình Trình lại càng dịu dàng đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bạn cũ William Hill

Hai người liền đi về phía của Tina và Nguyệt Độc Nhất, ngay từ lúc Tina thấy Trình Trình và William Hill ở chung đã nhũn mảy, nhưng vì người đàn ông ở cạnh cô ta nên cô ta liền cười rất tươi, ít ra đây là người đàn ông có tư cách để cho cô ta theo đuổi, ở trong mắt Tina, cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới có tư cách ở cạnh cô, ông chủ sòng bạc so với người đàn ông này thì chỉ là đem cây cỏ ven đường so với cây cổ thụ. Chỉ cần cô trối được người đàn ông này thì không phải là công tước William Hill cũng sẽ phải nể mặt cô ta ba phần sao.

Bọn họ dừng lại trước mặt của Nguyệt Độc Nhất, ánh mắt của anh nhàn nhạt quét qua Trình Trình, nhìn thấy cô không có chuyện gì, thì mới chuyển sang nhìn William Hill. Hai người đã nhìn nhau rất lâu, vào lúc mà mọi người đều không hiểu cả hai đang muốn làm gì, thì William đột nhiên làm trái với hành động lịch lãm thường thấy của anh, tung ra một nắm đầm nện lên vai của Nguyệt Độc Nhất: “Cái tên tiểu tử này, thật không biết suy nghĩ gì cả, lâu như vậy cũng không liên lạc với tôi, còn lén lút kết hôn cũng không mời nữa.”

Ánh mắt của Nguyệt Độc Nhất luôn luôn lạnh lùng thì giờ cũng nổi lên một tia nhu hòa, nhưng anh vẫn nhàn nhạt hỏi: “Cậu tới nơi này làm gì?”

William rất không nghiêm chỉnh nhìn qua Trình Trình, liền nói đùa: “Tôi có hẹn với mỹ nữ.”

Thấy ánh mắt của anh lại lần nữa rơi vào mình, Trình Trình yên lặng một lát rồi ngây ngốc cười: “Anh xem này, em thắng được rất nhiều tiền đó.”

“Hai người biết nhau à?” William liền nhìn cả hai bên.

Tina đang đứng một bên lúc này sắc mặt cũng đang trắng bệch, từ lúc William nói chuyện với Nguyệt Độc Nhất, sắc mặt của cô ta đã trở nên tái xanh rồi, nhìn về mặt của hai người, cô ta chưa từng thấy qua vẻ mặt này của Phil khi nhìn người khác (Phil là tên tiếng Anh của anh Độc Nhất đấy ạ), trong lòng âm thầm kiêng dè William Hill, sợ anh ta nói ra chuyện vừa rồi, nhưng thoạt nhìn thì cô bé kia cũng có vẻ quen biết với Phil. Có lẽ là có quan hệ họ hàng. Tina bắt đầu thấy hối hận về hành động lỗ mãng vừa rồi, nhưng cô ta vẫn tin tưởng có thể đền bù lại khuyết điểm vừa rồi.

Giọng của Nguyệt Độc Nhất trầm trầm vang lên: “Trình Trình, vợ của tôi.”

Trình Trình nhìn anh một cái, mặc dù trong lòng cô không quá thừa nhận đi, nhưng bọn họ đã đăng ký kết hôn rồi là sự thật, nhưng mà trong mắt của Tina và William Hill, chính là ánh mắt nũng nịu đưa tình, trong mắt của Tina lóe lên một tia không cam lòng, tính tình kiêu ngạo cầu cô ta không cho phép một người phụ nữ mà cô ta nhìn không vừa, mất cướp đi người đàn ông mà cô ta đã nhắm trúng, nhưng cô ta vẫn biết hiện giờ thì mình không thể làm gì được. Trái ngược với Tina, trong mắt của William Hill thoáng qua một tia kinh ngạc, sau đó là cười tự giễu mình, chẳng lẽ người phụ nữ mà anh động lòng, lại là vợ của bạn tốt, cái này không biết có tính là nghiệt duyên không nữa.

“Cậu đi du lịch sao?”

Trình Trình liền phát hiện ra trong con ngươi lạnh nhạt của Nguyệt Độc Nhất xẹt qua một tia hài hước, xem ra quan hệ giữa anh và William Hill rất tốt, ít nhất cô chưa từng thấy anh nói với ai nhiều như vậy.

William Hill liền nhún nhún vai: “Cứ phải xem chừng lãnh thổ như vậy rất chán.”

“Nếu không có dự tính gì, thì hãy cùng tôi trở về Nặc.”

Đây không phải là lần đầu tiên mà Nguyệt Độc Nhất mời William Hill, trước kia mỗi lần như vậy anh đều rất sáng khoái mà đồng ý, thế nhưng lần này anh hơi do dự một chút, vừa định từ chối thì nghe Trình Trình nói: “Chuyện vừa rồi tôi còn chưa kịp cảm ơn anh, hay là anh theo chúng tôi về để tôi có dịp cảm ơn anh.”

William Hill nhìn tia hy vọng lóe lên trong mắt của Trình Trình, anh cũng không đành lòng từ chối: “Cũng được, chỉ là đến lúc đó Phil cũng đừng đau lòng vì phải tốn tiền com cho tôi.”

Nguyệt Độc Nhất liền có chút đau đầu, William Hill từ nhỏ sinh ra đã là quý tộc, nên đối với việc ăn uống rất đề ý, mặc dù anh tự nhận là thức ăn trong nội bộ của Nặc cũng không tệ, ít ra là ở những khách sạn bình thường thì không ăn được nhưng thứ đó, nhưng mà ở nơi này, thì anh cũng không chắc được, hy vọng đầu bếp ở đây sẽ không quá tồi.

“Đi thôi, tôi vẫn còn tiền để mời đầu bếp.” Lời nói của Nguyệt Độc Nhất là nghiêm túc, chỉ là trong mắt của Trình Trình đã đạt được hiệu quả hài hước, ít nhất trong mắt của hai người đã tràn ngập nụ cười ẩn ý.

Nhìn thấy Nguyệt Độc Nhất phải đi, Tina đang bị bỏ rơi ở một bên không nhận được mà mở miệng: “Phil tiên sinh.”

“Chuyện gì?” Nguyệt Độc Nhất chậm rãi xoay người lại, ý cười trong mắt anh đã biến mất, chỉ còn lại ánh mắt lạnh lẽo, đối với những thứ râu ria trong việc buôn bán, chưa kể tới những người râu ria, anh đều không để vào trong mắt.

Vừa chạm phải một ánh mắt lạnh lẽo, lời nói đang lượn lơ ở trong miệng Tina cũng không dám phát ra, cũng chỉ tùy tiện tìm chuyện để nói: “Ông chủ muốn mời anh cùng hợp tác làm ăn.”

“Cô hãy nói lại với Bob, đối với chuyện này Nặc không hề có hứng thú để hợp tác, một chút hứng thú tôi cũng không có, tôi không nhìn thấy được thành ý của ông ta, mặc dù địa bàn kia cũng không tồi, nhưng cũng không tốt đến mức để tôi quan tâm, làm người thì đừng quá tham lam, trước đó phải cân nhắc cho kĩ lại đối thủ của mình là ai thì mới tốt.”

Nhìn bóng lưng của Phil, Tina đã biết lần hợp tác này thật sự thất bại rồi, cô ta cũng đã xem qua thỏa thuận hợp tác cùng Nặc, mặc dù bên phía họ đã không để cho Nặc phần lợi ích lớn nhất, nhưng những chỗ tốt và nơi tiếng nghi cũng không ít, vậy mà anh vẫn không hài lòng, chẳng lẽ đúng như lời người trong giới nói, nếu không phải là chỗ thật tốt thì Nặc sẽ không ra tay?

Nghe giọng nói của Phil, thì lần hợp tác này vẫn chưa đạt tới trình độ đó được, thế lực của bọn họ mặc dù không nhỏ, nhưng nếu nhân cơ hội này có thể nắm được thóp của Nặc, như vậy thì so với lợi ích cần đạt được thì lợi ích ở bên trong còn lớn hơn nhiều, đây cũng là nguyên nhân tại sao mà Bob lại đi tranh thủ làm gấp, nhưng Phil cũng không phải đứa ngốc, anh ta cũng biết được trong lòng của Bob đang tính toán những gì, nếu muốn phụ thuộc vào người khác, thì đương nhiên phải bỏ ra một cái giá tương xứng, mặc dù thế lực của Bob không nhỏ, nhưng anh ta vẫn không đủ để hấp dẫn ánh mắt của anh, nếu như hôm nay Tạ gia đề cập với anh những thứ này, có lẽ anh sẽ đồng ý, nhưng thế lực của Bob không thể so sánh với Tạ gia, cho nên nếu nói về điều kiện, thì còn kém hơn một chút.

“Một người đàn ông rất ưu tú đúng không, cô động lòng sao?” Sau lưng Tina truyền tới một hồi cười khè như chuông bạc.

“Là cô!” Tina liền quay đầu lại, sau lưng cô ta là một cô gái xinh đẹp trong bộ trang phục màu đỏ.

“Đã lâu không gặp, Tina.” Tạ Tư Lệ liền cười khanh khách, một chiếc váy ngắn màu đỏ lộ ra hai chân thon dài mà Tina không thể sánh kịp, người đàn ông bên cạnh cô ta cũng không nhận được mà liếc tới: “Cô không tính sẽ trở về Tạ gia sao, di Tô San vẫn đang chờ cô đấy.”

“Không cần cô quan tâm.” Tina liền liếc mắt một cái, cô ta cảm thấy rất khó hiểu, bản thân cô ta đã rất ưu tú rồi, tại sao thượng đế lại an bài một Tạ Tư Lệ còn ưu tú hơn cô ta nữa chứ, từ nhỏ đến lớn cái gì cô ta cũng không thể tranh lại, cô ta không cam lòng, ở Tạ gia cô ta chỉ là kẻ sống dưới hào quang của Tạ Tư Lệ, cho nên cô ta mới đánh liều, nhưng hôm nay Tạ Tư Lệ đã là người đứng đầu Tạ gia, còn cô ta chỉ là thế lực ba chìm ba nổi, nhớ lại người đàn ông ưu tú kia, cô ta phải giành được anh, mặc kệ anh có kết hôn hay không.

Tạ Tư Lệ lắc đầu cười nhìn Tina rồi đi, thật ra thì cô không ghét Tina, thậm chí còn khâm phục dũng khí làm liều của cô ta khi rời bỏ Tạ gia, nhưng làm người thì phải hiểu rõ, Nguyệt Độc Nhất không phải là người đàn ông mà những người phụ nữ như họ có thể chọc tới. Cho nên cô đã hiểu rõ tình cảnh mà tự động rút lui, có khi còn đem tới những lợi ích khác. Chỉ là người ta không muốn bị cô quản, cô còn có thể nói được gì khác đây. Nghĩ tới tin tức của Toàn Đông trên tay, Tạ Tư Lệ liền cười giảo hoạt, không biết có nên bán tin tức này cho anh để làm người tốt một lần hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bữa trưa ưu nhã

Trình Trình rất hối hận vì hành động lỗ mãng của mình nên muốn mời William Hill ăn com, nhưng đây cũng không phải lỗi của cô nha, Nguyệt Độc Nhất có chuyện phải đi ra ngoài, dù sao người ta cũng là khách, cũng không thể đối đãi tùy tiện được, cho nên anh đã có kế hoạch chuẩn bị bữa trưa này, thật ra thì Trình Trình rất hiểu rõ con người của mình, thói quen ăn uống của cô bây giờ tốt hơn so với trước kia nhiều, nếu Bối Mễ thấy được cô ăn uống ngoan ngoãn thế này, thì nhất định mắt cũng sẽ chớp liên tục, nhưng mà cô vẫn rất kinh ngạc đối với trình độ ăn com của người đàn ông ở đối diện, người đàn ông ở đối diện cô không chỉ đơn giản là dùng com, đây gọi là biểu diễn nghệ thuật và làm mẫu, động tác của anh vô cùng cao quý và ưu nhã, quả thật đã làm cho Trình Trình cảm thấy tự ti.

Cho nên Trình Trình vốn là muốn dùng nĩa xuyên qua miếng bít tết để từ từ gặm, nhưng cô cũng học theo cách của William, từ từ cắt ra thành từng miếng

nhỏ, bỏ vào miệng rồi từ từ nhai, sau đó nuốt xuống, cô cứ nhìn chăm chăm vào William, nhìn mười ngón tay thon dài của anh đang biểu diễn điều khiển dao nĩa, động tác kia thật là đẹp mắt nha. Sau đó anh liền nuốt xuống, kĩ thuật nhai nuốt chậm rãi này thật là ưu nhã, rồi anh để dao và nĩa xuống rồi cầm ly rượu trước mặt lên, dùng sức lắc nhẹ, rượu đỏ trong ly nhẹ nhàng mà sóng sánh lên, rồi anh nhẹ nhàng mà uống một hớp, thần thái kia thật là cao quý. William liền khẽ mỉm cười, anh đã phát hiện ra Trình Trình đang nhìn anh chăm chú: “Phần ăn của chúng ta đều giống nhau cả mà, tôi không thể nói với em rằng phần ăn của tôi ngon hơn em được.”

Trình Trình liền giật mình, mình thế mà lại nhìn chăm chăm một người đàn ông khi ăn, thật là xấu hổ quá, cô liền đỏ mặt, vội cúi nhìn chăm chăm vào phần bò bít tết của mình, cũng không dám nhìn loạn nữa: “Làm sao anh lại quen với Độc Nhất?” Cô thật sự rất tò mò, Nguyệt Độc Nhất và anh ta vừa nhìn đã biết là hai dạng đối lập rồi, phân đối lập nhất chính là William Hill, cho nên Trình Trình thấy vô cùng tò mò.

William Hill liền sửng sốt một chút, anh nhớ tới Phil trước đây rồi khẽ cười: “Năm Phil mười bảy tuổi đã cưới nhầm ngựa của tôi, là tôi đã cứu cậu ấy. Đừng nhìn vào dáng vẻ lạnh lùng của cậu ấy như hiện tại, hồi trước cũng cùng tôi gây ra không ít chuyện xấu đâu.”

“Hắc hắc, chúng tôi đã cùng nhau trộm ngôi sao màu xanh trên vương miện của Nữ hoàng, kết quả là ngày hôm sau tên kia liền bỏ trốn, hại tôi bị Nữ Hoàng cầm tù một năm, không được ra khỏi lãnh thổ.” Nhớ lại chuyện cũ William Hill vẫn còn thấy tức giận.

“Chạy trốn, anh ấy đúng là người có thể làm ra được chuyện đó.” Trình Trình nhớ lại dáng vẻ của Nguyệt Độc Nhất khi còn bé, lại thấy buồn cười.

“Đúng vậy, em không thể tưởng tượng được đâu, một tên có bộ mặt nghiêm trang như vậy lại không được tự nhiên đứng trước mặt em và nói: Hill, nhà tôi có việc, tôi phải đi trước. Kết quả anh ta lại bỏ chạy một cách đường hoàng như vậy chứ.” William Hill liền bắt đầu đi mà lắc đầu.

Trình Trình liền cảm thấy điệu bộ của anh giống với Nguyệt Độc Nhất đến bảy tám phần, vì muốn diễn lại cho giống còn đem mặt mình kéo dài xuống, bộ dạng kia thật là hài hước, làm cho cô ôm bụng cười ha ha, William Hill ngồi ở đối diện dịu dàng nhìn cô có chút mất hồn, dáng vẻ khi cười này của cô giống hệt mẹ của anh. Vừa bắt đầu thì anh đã cảm nhận thấy, mẹ của anh, cũng luôn dùng đôi con người màu đen như vậy dịu dàng nhìn anh, trong trí nhớ của anh, mẹ luôn dùng đôi tay ấm áp mà dịu dàng ôm anh vào trong lòng, nói thầm thì với anh, Hill là con trai, phải luôn dũng cảm.

Khi Trình Trình ngừng cười mới phát hiện ra William Hill đang nhìn mình, liền sờ sờ trên mặt rồi hỏi: “Trên mặt tôi có dính cái gì sao?”

William Hill liền hồi hồn, lắc đầu một cái: “Không, không có.” Trong lòng anh liền cười cười tự giễu, đây là vợ của người bạn tốt nhất của anh mà, anh còn đang suy nghĩ cái gì vậy.

Trong suốt thời gian dùng cơm, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười của Trình Trình, cô vẫn cho là đàn ông người anh rất cứng nhắc, nhưng anh lại vô cùng hài hước. Khi Nguyệt Độc Nhất bước vào đại sảnh liền nghe được tiếng cười của Trình Trình, thấy hai người ngồi trong phòng ăn, đáy mắt anh lại xuất hiện một tia lạnh lẽo, liền đi tới bên cạnh Trình Trình mà ngồi xuống.

“Em cười gì thế?”

“Hill đang kể chuyện anh ăn bột khi còn bé.” Trình Trình không nhịn được lại nở nụ cười, thấy Nguyệt Độc Nhất lại càng cười thêm: “Lúc anh học cười ngựa lại rồi từ trên lưng ngựa xuống.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhún vai, tỏ ra không hề kiêng dè về mục đích của mình, William Hill liền đánh phủ đầu: “Hướng dẫn viên du lịch như tôi đây giá cao lắm đấy.”

“Công việc của anh xong rồi sao?” Trình Trình sau khi ngừng cười liền hỏi, cô cũng biết anh đến Mỹ là để làm việc, chỉ là cô còn đang hy vọng khi anh rảnh rỗi sẽ dẫn cô đi dạo, chuyện lần trước cô vẫn còn sợ, cô cũng không phải là người không có đầu óc, cũng không dám tự mình hành động nữa.

“Nếu như em muốn ra ngoài, để cho Hill đi với em đi, anh ta rất quen thuộc nơi này.” Anh liền nhìn ra suy nghĩ của Trình Trình, tạm thời anh cũng chưa rảnh lắm, có Hill đi theo, anh cũng thấy yên tâm.

“Phil, thì ra cậu mời tôi tới là để làm hướng dẫn viên du lịch cho Trình Trình.” William Hill liền lắc đầu cười.

Nguyệt Độc Nhất liền nhún vai, tỏ ra không hề kiêng dè về mục đích của mình, William Hill liền đánh phủ đầu: “Hướng dẫn viên du lịch như tôi đây giá cao lắm đấy.”

“Nói đi, cậu muốn gì?”

William Hill liền cười xấu xa: “Cậu cũng biết mà.”

“Trừ cái đó ra.” Nguyệt Độc Nhất liền không chút suy nghĩ mà từ chối.

“Quý hẹp hòi!” William Hill liền bĩu môi, anh cũng giải thích một chút, cái mà anh muốn chính là viên ngọc lưu ly mà mẹ của anh ta đã để lại cho anh, anh ta đương nhiên sẽ không để cho người khác cướp được, “Vậy lô hàng kế tiếp phải giảm giá cho tôi 50%.”

Nguyệt Độc Nhất liền lạnh lùng nhìn William Hill một cái, Hill liền cười hắc hắc không ngừng, anh cũng biết mình cũng có chút công phu sư tử ngoạm, anh cũng không xác định được Phil có đồng ý hay không, dù sao sao thì không đồng ý cũng không sao, chỉ cần là lô hàng 0.7 là được.

“Được rồi.”

William Hill liền nhếch miệng cười một tiếng: “Trình Trình tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi quý cô muốn đi đâu, bản công tước liền nhất định hết sức trung thành

mà phục vụ cho cô.”

“Ha ha ha, tôi đi thay quần áo.” Ném lại cho Hill một câu, Trình Trình liền vui vẻ rời khỏi bàn ăn.

Đợi cô đi rồi, Hill mới hỏi: “Thế nào, tên Bob bên kia không đồng ý sao? Loại chuyện như vậy không thể làm khó được cậu mà, tại sao cậu lại không vui?”

Nguyệt Độc Nhất liền dựa lưng ra sau ghế, một tay chống trán: “Trong nội bộ của Nặc có nội gián.”

William Hill liền nhăn mày lại: “Đã tra ra chưa?”

Nguyệt Độc Nhất liền lắc đầu: “Cấp bậc cũng không thấp, đừng lo lắng quá, tôi sẽ xử lý tốt thôi.”

“Cần tôi trợ giúp gì thì cứ nói. Nhưng mà đây là chuyện trong nội bộ các cậu, có lẽ tôi cũng không giúp được cái gì.”

Nguyệt Độc Nhất liền gật đầu, giữa anh và Hill đã không cần những thứ khách sáo lễ nghi: “Hãy giúp tôi chăm sóc tốt cho Trình Trình.”

Hill liền khẽ mỉm cười: “Nghĩa bất dung từ.”

“Hill, chúng ta đi được rồi.” Trình Trình đã thay quần áo khác, một cái mũ che nắng đơn giản và một bộ quần áo công sở, nhìn có vẻ thanh xuân điểm lẹ. Vừa ngẩng đầu cô đã thấy hai người đàn ông nhìn mình chăm chú, mặt của Trình Trình liền đỏ lên: “Nhìn kì lắm sao?”

“Không có, rất xinh đẹp” William Hill cũng không keo kiệt lời ca ngợi người phụ nữ xinh đẹp.

Nguyệt Độc Nhất cũng không mở miệng, chỉ nhìn Trình Trình bằng ánh mắt nhu hòa: “Đừng làm anh lo lắng.”

“Em biết rồi.” Trình Trình liền nhú cái mũi đáng yêu, kéo Hill chạy mất.

Nguyệt Độc Nhất nhìn bóng lưng của bọn họ biến mất ở cửa, mới xoay người đi vào phòng.

“Thiếu chủ, có Tạ Tư Lệ tới.” Người quản gia vào báo lại, Nguyệt Độc Nhất liền gật đầu một cái: “Cho cô ta vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Vết thương do bị đạn bắn của Hill

William Hill là một người dẫn đường dịu dàng và kiên nhẫn, chỉ cần Trình Trình chỉ cần nói là muốn đi nơi nào, anh đều tận tình hướng dẫn, đối với danh lam thắng cảnh Trình Trình đều không có một chút hứng thú nào, mà ngược lại, mặc kệ là viện bảo tàng quân sự, viện trưng bày thành tựu khoa học kỹ thuật, hay là viện bảo tàng đồ cổ, chỉ cần là có dính líu đến viện bảo tàng, Trình Trình đều muốn vào xem một chút, sờ thử một chút, mà William Hill thì phụ trách việc dẫn đường và giải thích.

Sau khi đi chơi một, Trình Trình ngồi nghỉ ở quảng trường, dùng nón để che nắng, nằm ngửa ở trên ghế, liền thấy trên mặt có cảm giác lạnh như băng, cô lấy cái mũ xuống thì thấy Hill đã cầm chai nước và thay cô cầm lại nắng mặt trời.

Nhận lấy nước mà Hill đưa tới, Trình Trình liền cầm uống một ngụm lớn: “Hill này, được làm bạn gái của anh khẳng định là sẽ rất hạnh phúc.”

“Vậy sao?” Hill liền nhàn nhạt trả lời.

Trình Trình nhìn đáng vẻ thờ ơ của anh, liền trang trọng nói: “Anh xem, thân phận của anh rất cao quý, lại biết dịu dàng săn sóc, đẹp trai phong lưu, lại nhiều tiền, trên quảng trường này giờ có rất nhiều cô gái nhìn lên anh đấy.”

“Em đã nói thân phận của tôi rất cao quý lại nhiều tiền, làm sao mà biết được những cô gái kia không vì thứ này mà tới gần tôi chứ.” Hill liền trêu ghẹo mà hỏi.

“Cũng không phải là mọi phụ nữ đều vì thứ này mà tới, nếu vì nguyên nhân này mà anh từ chối họ, chẳng phải là đã bỏ qua những người có tình cảm thật sự với anh rồi sao, hơn nữa có danh phận thì sao chứ, đó cũng là vì anh rất có giá trị đấy thôi.”

“Cái lý luận này rất là mới mẻ đó.” Hill vừa uống nước vừa cầm tay nhìn ra đằng xa, hưởng thụ giờ phút thoải mái này.

“Anh thích cô gái như thế nào?” Trình Trình liền đổi đề tài.

“Cô gái này...Dịu dàng...Thẳng thắn....Đáng yêu...Phải có một đôi mắt như một đôi ngọc trai đen.” Hill liền nghiêng đầu nhìn Trình Trình, suy tư nói.

“Vậy ra anh thích một cô gái phương đông sao?”

“Ha ha.” Hill liền thu hồi ánh mắt, khẽ cười một tiếng. Ánh mắt anh liền phát hiện ra sau bồn hoa có người đang ẩn nấp, đáy mắt liền xẹt qua một tia lạnh lẽo, vội kéo Trình Trình không kịp chuẩn bị gì lẫn xuống đất.

Tất cả đều diễn ra quá nhanh. Trình Trình còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe được một tiếng “Đoàng!”, mọi người xung quanh đều hét chói tai rồi chạy toán loạn.

“Đáng chết!” Hill liền khẽ nguyên rủa một tiếng, hai người lăn vài vòng trên đất, sau đó cả hai lần về phía sau bồn hoa ven đường, người nọ thấy sự tình đã bại lộ, thừa dịp đám đông đang hỗn loạn, liền thừa cơ biến mất không một tiếng động

Trình trình liền ngẩng đầu lên từ trong ngực của Hill, cô thấy anh toàn thân đều ướt đầm mồ hôi, hô hấp cũng gấp rút, mới phát hiện ra có điểm không đúng, sắc mặt của anh đang trầm xuống, dùng một tay ấn lên cánh tay, mũi máu tươi xộc vào mũi.

“Anh bị thương rồi.” Trải qua nhiều chuyện, Trình Trình không ngừng hít sâu, cô cũng không thể sợ, sợ cũng không làm gì được.

“Tôi không sao.” Nghe được tiếng xe cảnh sát từ đằng xa, Hill liền đưa chìa khóa xe cho Trình Trình, “Em lái xe đi, thừa dịp cảnh sát còn chưa tới, mau rời khỏi đây.”

Trình Trình biết rằng lấy thân phận của Hill mà nói thì dù cho cảnh sát tới cũng sao, nhưng nếu lỡ có tạp chí rảnh rồi mà viết lung tung, cô liền nâng anh dậy, thừa dịp tán loạn mà ngồi vào xe, nhìn chiếc xe thể thao phức tạp này, cô cắn răng một cái rồi đạp ga phóng ra ngoài.

Chờ khi cảnh sát đến nơi, chỉ còn vài người đang hoảng loạn, mà nhân vật chính cũng đã đi mất rồi.

Hill không biết thì ra phụ nữ cũng có thể lái xe giỏi như vậy, nhìn Trình Trình đang lái xe thành thạo, cũng khó tin đây là lần đầu tiên cô lái xe thể thao, tốc độ này may là xe thể thao cấp thấp cũng không thể đuổi kịp: “Em lái xe cũng không tệ.”

Trình Trình đang nhìn chăm chăm vào đường phía trước: “Là do Trình Vũ mà luyện được.” Cũng vì mỗi lần làm thí nghiệm mà cô đều quên thời gian, cho nên đều đón Trình Vũ trễ, cho nên đã luyện thành một kỹ thuật lái xe khá tốt, chiếc xe cũ nhà cô cũng có thể chạy tới 180km/h, đừng nói tới một chiếc xe thể thao, vừa mới bắt đầu đi, cô còn ngại Hill sẽ sợ, nhưng bây giờ thì cô đã phóng hết tốc độ.

“Trình Vũ?”

“Là con tôi.” Trình Trình nhìn anh cười cười, thấy sắc mặt của anh có chút tái nhợt, nên cô không khỏi lo lắng, “Anh đừng nói chuyện nữa, cố gắng lên một chút.”

“Trước mặt quẹo phải.” Hill liền mở miệng, sau đó bấm điện thoại, “Janssen, tới nhà của tôi một chuyến, có chút phiền toái nhỏ.”

Trình Trình không hề do dự mà quay ngược đầu xe, và một tòa lâu đài hiện ra trước mắt.

“Em dừng xe ở phía trước.” Hill liền ngừng nói chuyện, Trình Trình đã dừng xe lại, sau đó đỡ Hill vào nhà.

“Thiếu gia, cậu đã về rồi.” Quản gia vui mừng kêu lên, nhưng khi ông nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của Hill thì kinh ngạc kêu to: “Trời ơi, thiếu gia cậu bị thương rồi.”

Hill vẫn dịu dàng mỉm cười với người quản gia: “Do Ti, đừng lo lắng như vậy, vết thương nhỏ thôi.”

“Nhanh, cậu vào nhà nằm đi.” Do Ti cũng đỡ một tay khác của Hill, để cho anh mượn lực của ông vào phòng.

Mười phút sau, Janssen liền chạy tới, thay anh chữa trị vết thương, Trình Trình được sắp xếp vào nghỉ ở thư phòng, mặc dù cô có chút lo lắng, nhưng cũng không muốn vào quấy rầy, cô liền đi tới đi lui, nhiều lần muốn gọi điện thoại cho Nguyệt Độc Nhất rồi, nhưng lại chịu đựng, Hill cũng vừa dặn dò không cần gọi cho anh, để làm anh lo lắng. Vì để cho tim mình bình tĩnh lại, cô cầm một cuốn sách lên để dời đi sự chú ý của mình, đồng thời lại bị bức tranh rất to treo giữa thư phòng hấp dẫn, trong bức tranh là người phụ nữ ngồi theo tư thế của Mona Lisa, người phụ nữ ngồi trên một cái ghế phụ cổ, một bên cửa sổ được ánh mặt trời chiếu vào, chiếu vào khuôn mặt của cô, trên mặt là nụ cười trầm tĩnh, tóc của cô được vén ra sau một bên tai, làm tăng thêm vẻ thủy mị, uyển chuyển của phụ nữ phương Đông. Cô không nhận được, liền nhìn xuống dưới, thấy có một dòng chữ “Người mà tôi yêu, Công tước William”

Quản gia Do Ti đã bung trà đến, liền nhìn chăm chăm vào cô gái phương Đông mà thiếu gia đã mang về: “Đó là mẹ của thiếu gia, rất đẹp phải không?”

Trình Trình liền thu hồi ánh mắt, hơi có chút ngượng ngùng: “William không sao chứ?”

“Vâng, đạn đã lấy ra rồi, đã gây mê, cần phải nghỉ ngơi một lúc.”

“Ông cũng nói tiếng Trung rất tốt.” Trình Trình liền có chút kinh ngạc.

“Ha ha, tất cả người làm cho gia đình Công tước William đều phải nói tiếng Trung lưu loát, đó là lão gia đã yêu cầu như vậy.”

“Công tước William?”

“Vâng, đó cũng là bức tranh do lão gia tự mình vẽ cho phu nhân.”

“Phu nhân?”

“Là mẹ của Thiếu gia, bọn họ không kết hôn, nhưng lại vô cùng yêu nhau, đáng tiếc là phu nhân lại ra đi sớm, khi đó thiếu gia rất đáng thương.” Do Ti nói chuyện trước kia, ông có chút không đành lòng, “Mà thôi, nói chuyện này làm gì?”

Trình Trình liền lắc đầu một cái: “Không sao, tôi thích nghe. Tôi có thể đi thăm Hill không? Tôi sẽ không làm phiền anh ấy.”

“Dĩ nhiên là được, Janssen cũng ở đây, anh ta là bác sĩ tư nhân của thiếu gia.”

Trình Trình liền đẩy cửa vào, Janssen vốn là đang ngồi đọc sách trên sofa liền ngẩng đầu lên, thấy Trình Trình thì gật đầu xem như chào hỏi, Trình Trình cũng gật đầu một cái rồi mỉm cười, sau đó đảo mắt lên giường của Hill, mặc dù cô giải thích được vì sao lại gặp phải chuyện này, bụng Hill bị thương là vì bảo vệ cô, điều này làm cho cô có chút tự trách mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Sự lo lắng của Hill

“Thiếu gia rất ít khi mang phụ nữ về đây.” Janssen liền đẩy mắt kính một cái, sau trông kính là ánh mắt sắc bén liền quan sát Trình Trình.

Trình Trình biết anh ta đang hiểu lầm, liền mở miệng giải thích: “Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

Janssen không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú đọc sách y thuật trong tay, anh ta biết cô gái này đối với thiếu gia không đơn giản chỉ là bạn bè, anh biết rất rõ rằng một cô gái phương Đông có bao nhiêu sức hút đối với thiếu gia.

Janssen trời sinh tính tình lạnh lùng, không thích nói chuyện huớng chỉ đang đứng trước mặt anh ta lại là cô gái đã làm cho thiếu gia bị thương làm cho anh không có nhiều thiện cảm. Trình Trình cũng nhận thấy Janssen không thích cô, nên cô cũng không mở miệng, xem chừng Hill rồi không biết lúc nào mà ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là rất lâu rồi, cô nghe được bên tai mình là tiếng nói chuyện thật nhỏ: “Lúc nào?”

Cô liền mở mắt ra, thấy Hill đã tỉnh lại, anh đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ: “Đã trễ như vậy rồi, chúng ta nên trở về Nặc thôi.”

Trình Trình biết anh không muốn để cho Nguyệt Độc Nhất lo lắng, thế nên đây là lúc mà anh nên an tâm nghỉ ngơi mới đúng, cô còn chưa kịp ngăn cản thì đã nghe Janssen ngồi đối diện mở miệng: “Tôi thấy đây là thời điểm mà anh không nên cậy mạnh, thiếu gia phải nghỉ ngơi thật tốt thì vết thương mới mau bình phục.”

Hill sững sờ nhìn Janssen một lúc, rồi gật đầu: “Tôi hiểu.”

“Tôi chỉ hy vọng thiếu gia biết rõ mình là người thừa kế của Công tước William, đem đặt mình vào tình thế nguy hiểm cũng không phải quyết định gì sáng suốt đâu, tôi cũng không hy vọng thiếu gia sẽ bị cảm tức đâu.” Janssen lạnh lùng nhắc nhở.

Cảm tức! Nghe được hai chữ kia, Hill hơi rung động một chút, sau đó trong ánh mắt lóe lên một tia cô đơn, mắt hắn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, cặp mắt màu xanh lam giống như biển rộng nhìn Trình Trình một lúc rồi cố trở nên bình tĩnh lại: “Tôi hiểu.”

Thấy bộ dạng kia của thiếu gia, Janssen vốn định an ủi vài câu, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, lại thốt ra những lời nhắc nhở lạnh lùng: “Thiếu gia có thể hiểu rõ là tốt rồi, tôi hy vọng thiếu gia có thể hiểu rõ thân phận cùng địa vị của mình, không nên làm những điều vô vị, mặc dù thế lực của gia tộc William là vậy nhưng cũng thế làm được gì, nhưng làm sao để đẩy một người vào chỗ chết, trong gia tộc William thủ đoạn cũng không ít, cho nên thiếu gia hãy suy nghĩ cẩn thận.”

Hill đột nhiên quay đầu, mắt xanh dương kia nhanh chóng hiện lên tia tức giận, tiếp xúc với tia lạnh lẽo đó, Janssen liền sững sờ một chút: “Tôi đã nói rồi, đừng động đến Phil, nếu không tôi sẽ làm cho những lão già đó hối hận cả đời.”

“Trở về nói cho những lão già đó, William Hill tôi nói lời giữ lời, nếu bọn họ dám động đến Phil, cũng đừng trách tôi không khách khí, đừng cho là tôi không biết tại sao mà cha mẹ tôi lại chết.”

Lời nói không mang theo nhiệt độ này khiến cho bước chân của Janssen hơi dừng lại một chút, sau đó liền chậm rãi rời đi, người đã trung thành với hai đời của gia tộc William, lão quân gia liền lo lắng nhìn thiếu gia, khi Hill nhìn ông về mặt của anh đầy nhu hòa trở lại: “Do Ti, giúp tôi chuẩn bị, tôi muốn ra cửa.”

“Vâng, thiếu gia.” Chỉ trong nháy mắt, lão quản gia lại trở lại như cũ, liền cung kính cúi đầu xoay người đi giúp anh chuẩn bị quần áo.

Trên đường trở về, nhiều lần Trình Trình muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không biết nên nói gì, ngược lại Hill thì nói cười rất vui vẻ, cô thì thỉnh thoảng cũng cười cười, giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy, nhưng trong lòng lại có cảm giác lo lắng. Xe dừng lại ở trước cửa của Nặc, Hill liền thở dài một hơi: “Trình Trình à, những điều vừa rồi em nghe thấy được, đừng nói lại cho Phil biết, được không?”

Trình Trình còn hơi do dự nhưng khi nghe giọng điệu thỉnh cầu chân thành của Hill thì cô cũng mềm lòng đồng ý: “Được rồi, nhưng nếu anh có gặp khó khăn gì thì hãy nói cho tôi biết được không, mặc dù tôi không thể giúp được cái gì, nhưng ít nhất có thể chia sẻ với anh một chút, chúng ta là bạn bè mà, đúng không?”

Hill thì hơi sùng sốt, liền cười cười: “Em thật lương thiện giống như tôi, phải, chúng ta là bạn bè.”

Lấy được sự bảo đảm của Hill, Trình Trình mới bỏ qua sự lo lắng vừa rồi, vừa mới mở cửa xe, vừa vào nhà đã thấy Nguyệt Độc Nhất đang tiễn tạ Tạ Tư Lệ ra ngoài, vừa thấy bọn họ trở về thì mới thu lại khí lạnh người lạ chớ tới gần, tuy đây chỉ là biến hóa rất nhỏ, nhưng không thể nào qua mắt của Tạ Tư Lệ được, trong lòng cô liền âm thầm thở dài, xem ra cũng không phải là không ai có thể đến gần được người đàn ông này, đây đúng là hai người may mắn nha.

“Trình Trình tiểu thư, đã lâu không gặp.” Tạ Tư Lệ liền nhu mì chào hỏi.

Trình Trình không ngờ rằng Tạ Tư Lệ sẽ chào hỏi mình, nên nhất thời bị á khẩu, lúc trước người phụ nữ này không phải đem mình biến thành tình địch sao?

Cô liền lắp bắp trả lời: “Chào cô.”

“Ha ha, cô thật là đáng yêu, khó trách Nguyệt Độc Nhất lại nhất kiến chung tình với cô, nếu có một ngày anh ta không cần cô nữa thì rất hoan nghênh cô tìm đến tôi.” Tạ Tư Lệ liền trêu đùa Trình Trình một phen, thổi một luồng hơi bên tai cô, chọc cho cô khẽ run một hồi: “Thật là một vật nhỏ nhạy cảm nha.”

Cảm thấy ánh mắt của Nguyệt Độc Nhất trở nên lạnh lẽo, Tạ Tư Lệ liền biết rằng nếu mình tiếp tục chơi đùa nữa thì sẽ chạm phải ranh giới cuối cùng của anh, nên liền vẫy tay tạm biệt. Nguyệt Độc Nhất đang cầm hai tay trong túi quần liền dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào vết thương trên cánh tay của Hill.

“Người phụ nữ kia to gan thật, này Phil tôi đói bụng quá, hướng dẫn viên du lịch cũng không phải là làm chơi, nếu không cho tôi ăn ngon thì tôi sẽ không làm nữa.” Hill liền mỉm cười đi lướt qua Nguyệt Độc Nhất, thế nhưng bị anh kéo cánh tay lại, chọc cho anh khẽ cười một hồi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ánh mắt của cậu trở nên lợi hại từ khi nào vậy. Tôi cảm thấy mình đã che giấu rất tốt rồi.” Hill liền buồn bực hỏi.

“Cơ bắp của cậu không linh hoạt.” Đây được xem là lời giải thích của Nguyệt Độc Nhất.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, vết thương đã được xử lý rồi, không cần phải lo lắng.” Nhìn thấy chuyện sắp bị lộ, Hill liền dứt khoát không che giấu nữa, anh biết rằng muốn qua mặt Phil thật là một điều không dễ dàng.

“Đề cho Thủy Bách Thiên xem qua một chút đi.” Nguyệt Độc Nhất vẫn không yên lòng.

Hill liền ngồi vào bàn ăn, “Cậu cũng biết là bác sĩ tư nhân của tôi so với Đường chủ Bạch Hồ là không hề thua kém mà, hiện tại tôi rất đói bụng, cậu không chỉ ngược đãi tay tôi mà còn ngược đãi cả dạ dày của tôi nữa.”

Anh liền chòng chọc Hill một lát, nhưng người nọ vẫn thủy chung giữ nguyên nụ cười vô hại như cũ, anh cũng không thể làm gì khác hơn là bảo người chuẩn bị bữa ăn tối. Sau khi ăn tối xong, William Hill đã sớm về phòng nghỉ ngơi, còn Trình Trình thì đã tắm xong và đang ngồi trước gương sấy tóc, nhưng cô vẫn có chút không yên lòng, cô vẫn thấy lo lắng về chuyện của Hill, cho nên khi Nguyệt Độc Nhất đi tới bên cạnh cô cô cũng không nhận ra.

Anh liền liếc mắt nhìn cô, sau đó cũng lấy khăn lau tóc, giả bộ như vô ý nhắc tới: “Hôm nay em cũng đã thấy bác sĩ tư nhân Janssen rồi đúng không?”

“Sao?” Trình Trình nghe được có người nói chuyện liền quay đầu lại, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt xám xịt của Nguyệt Độc Nhất, liền chột dạ xoay người tiếp tục động tác trên tay: “Dạ.”

Cô đang suy nghĩ xem nếu như anh tiếp tục hỏi nữa thì phải trả lời như thế nào, nhưng lúc cô cho là anh sẽ tiếp tục hỏi nữa, thì anh lại không nói gì và chui vào trong chăn, Trình Trình liền thở phào nhẹ nhõm, dù sao cô cũng không biết phải nói những gì, liền bỏ khăn xuống rồi tắt đèn chui vào chăn.

Theo thói quen, cô liền tự động áp sát đến bên trong ngực của người đàn ông, Nguyệt Độc Nhất liền kéo cô qua, nghe được mùi vị quen thuộc kia, Trình Trình thấy yên tâm nên cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ngàn cân treo sợi tóc

Vết thương của Hill đang khôi phục từng ngày, còn về phần đầu mót của Tạ Tư Lệ cung cấp vẫn không thể bắt được Toàn Đông, nhưng Nguyệt Độc Nhất cũng không vội mà truy bắt nội gián, mà chuyện hợp tác với Bob cũng có chút khởi sắc, hẳn cũng tình nguyện lui về sau một bước, đem toàn bộ địa bàn chia lại cho Nặc, nhưng điều kiện tiên quyết vẫn là đảm bảo cho thể lực của Bob ở Mỹ, hai bên đã đến thỏa thuận bằng miệng, chỉ còn chờ đến ngày kí hợp đồng nữa thôi.

Cuộc họp diễn ra trong phòng khách lớn, sau đó hai bên đều nhìn tài liệu có sẵn ở trong tay, rồi không còn nghi ngờ gì mà ký tên lên đó, tất cả đã xong, Bob liền vui vẻ vươn tay ra: “Nguyệt đương gia, hy vọng sẽ hợp tác vui vẻ.”

Nguyệt Độc Nhất cũng vươn tay ra, chỉ có điều là vươn ra rồi thu lại ngay, chỉ lạnh lùng nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Bob liền nháy mắt ra hiệu với Tina, lập tức cô ta liền hiểu rõ: “Phil tiên sinh, xin mời theo lối này, tôi sẽ đưa anh ra ngoài.”

Đoàn người của Nguyệt Độc Nhất liền không do dự đi theo sau lưng của Tina, một cửa lại một cửa, đang sắp đi qua cánh cửa cuối cùng thì thành linh có một tiếng nổ mạnh vang lên, hành lang thì không ngừng rung chuyển, bụi màu trắng trên trần nhà không ngừng rơi xuống. Tiếng chuông báo động liên vang lên, lông mày của Nguyệt Độc Nhất lập tức liền nhăn lại, trong lúc đó người kia Bob liền móc súng ra, bọn họ vô cùng sợ hãi, so với họ thì người của Nguyệt Độc Nhất lại bình tĩnh hơn nhiều.

“Gấp gấp cái gì chứ!” Tiếng quát trầm thấp vang lên trong không khí, giống như một ngọn núi lớn đè ép trong lòng của mọi người, những người đang hoang mang sợ hãi kia cũng bắt đầu bình tĩnh lại rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Bob đang đi ở phía sau vội chạy đến trước mặt anh.

“Hình như là có bom, cửa đã bị khóa.” Sắc mặt của Tina không được đẹp mắt cho lắm.

Nguyệt Độc Nhất liền trầm giọng: “Mở cửa ra.”

“Không được, đây là cửa vì tính tự động, gặp phải tình huống nguy hiểm sẽ tự động khóa lại, có chìa khóa cũng không mở được đâu.” Tina liền lắc đầu, trên mặt cũng là vẻ không kiên nhẫn.

“Mấy chủ ở đâu?” Thanh Á liền trầm giọng hỏi, cái nơi tồi tàn này đang làm cái quái gì vậy, còn bày đặt chơi một cái cảm ứng tự động nữa, quả thật là tự mình tìm chết, tiếng nổ kia ngày càng đến gần, đến lúc đó bọn họ bị hãm tập thể cũng không chừng.

“Ở trong phòng này, nhưng mà...” Tina còn chưa nói hết câu, tất cả mọi người liền vội vàng chạy đến phòng máy.

Nguyệt Độc Nhất vẫn luôn bảo vệ Trình Trình ở trong ngực, nhưng mặt của cô vào lúc này ngoại trừ trắng bệch ra thì vẫn coi là bình tĩnh, gặp phải nhiều chuyện như vậy thì không muốn bình tĩnh cũng khó.

Thanh Á nhanh chóng nhận lấy máy tính, nhưng anh càng gõ thì sắc mặt lại càng khó coi, Tina sắc mặt khó coi liền mở miệng: “Điều này cần hai người khởi động cùng một lúc, một giây cũng không được, nếu lúc bình thường thì chúng tôi có chuyên gia vì tính thao tác, nhưng hôm nay bọn họ đều không ở đây.”

Mọi người vừa nghe thấy tia hy vọng sắp thất bại, đều rất tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay mình phải chết ở đây sao?

“Đề tôi thử xem sao?” Nghe được âm thanh vang lên, mọi người đều nhìn về hướng mà thanh âm phát ra.

Đầu Thanh Á liền sáng lên, sao lại đem Trình Trình tiểu thư thiên tài này bỏ quên cơ chứ, trên phương diện máy tính cô còn mạnh hơn cả anh nữa. Tina liền cau mày, giọng nói cao ngạo của cô ta vang lên: “Đây không phải là món đồ chơi tùy tiện đâu, phải có đủ chuyên môn và kiến thức kỹ thuật đó, hơn nữa nếu hai người làm lệch ba giây, cửa sau lưng chúng ta sẽ tự động nổ tung, hệ thống sẽ khởi động, đến lúc đó tất cả chúng tôi sẽ bị chôn vùi, cô đang nói đùa sao?”

Lời nói của Tina liền đem tới những đồng minh khác, mọi người đều nhao nhao cả lên, chất vấn cô gái bé nhỏ này, mặc dù Bob đã sớm xác định là Nguyệt Độc Nhất chú ý tới cô gái này, mặc dù trong lòng ông ta cũng có nghi ngờ giống họ, nhưng lại không dám mở miệng giống như Tina được: “Nguyệt đương gia, vị tiểu thư này có làm được không vậy?”

Nguyệt Độc Nhất liền nhàn nhạt nhìn qua Trình Trình, cô liền hơi sững sốt một chút, mặc dù cô có lòng tin 100% nhưng lại không dám cam đoan, nghe họ nói là phải có hai người kết hợp, nếu không may thì kết quả sẽ là tan xương nát thịt, nhưng cô biết rõ lúc này đã không còn đường lui nữa rồi: “Còn có biện pháp khác sao? Nếu các người còn có người khác tốt hơn tôi thì tôi cũng không muốn nhúng tay vào đâu.”

Trình Trình liền tỉnh táo hỏi lại, bên trong phòng máy hoàn toàn yên tĩnh, ngược lại lúc này trên mặt của Trình Trình lại càng bình tĩnh hơn, cô vô cùng nghiêm nghị ngồi vào bên cạnh của Thanh Á, sau đó hai người nhìn nhau, tâm linh thông suốt rồi cùng gõ, tiếng gõ gõ vào lòng của tất cả mọi người, tiếng nổ ngày càng đến gần, làm cho lòng của họ ngày càng lo lắng và chờ đợi, chỉ có ba phút ngắn ngủi thôi nhưng lại dài như một thế kỷ, trán của Thanh Á đã

đắm mồ hôi còn Trinh Trinh vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm như cũ, thái độ lạnh lùng trầm tĩnh kia làm cho những người đang ngồi chờ cô cũng bắt đầu có lòng tin.

Nhưng thứ này không thể chỉ dựa vào việc ngoài mặt bình tĩnh là có thể giải quyết được, trong lòng của Tina thậm chí nghĩ như vậy.

Ngón tay của Trinh Trinh gõ càng ngày càng nhanh, Thanh Á cần phải tăng tốc hết sức mới có thể theo kịp, đang vào lúc hai người cùng nhau gõ một chữ cuối cùng, âm thanh tinh tảo của Trinh Trinh lại một lần nữa vang lên: “Ba...Hai...Một!”

Đầu ngón tay của hai người cùng lúc rơi vào phím Enter, tiếng nổ âm ỉ ở bên ngoài đã được dừng lại, bên trong phòng máy là âm thanh tim đập như sấm rất rõ ràng, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng nghe được, mọi người đều nín thở nhìn trên màn hình, sau đó cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng họ vẫn chưa kịp hoan hô mừng thắng lợi, tiếng nổ mạnh đã ở gần bên tai.

“Chạy đi nhanh lên.” Nguyệt Độc Nhất liên tục phân phó.

Mọi người đều mới ý thức được là nguy hiểm vẫn còn chưa hết, liền nhanh chóng chạy ra cửa, Tina vẫn còn đang kinh ngạc về biểu hiện của Trinh Trinh, cô ta vẫn không cam lòng, nhìn Nguyệt Độc Nhất vẫn đang bảo vệ cho Trinh Trinh, cũng vội chạy đi.

Sau khi người cuối cùng đã chạy ra khỏi cửa, thì mọi người ngã chổng lên nhau, tiếng nổ liên tiếp vang lên, phòng ốc đã rung lắc không ngừng.

“Phòng này sắp sập rồi!” Không biết là ai đó đã hét lên như vậy, đám người đang chạy tứ tán ngoài đại sảnh ngày càng thêm hỗn loạn, không có phương hướng, có một số người thậm chí còn bị giẫm đạp lên.

“Chạy bên này!” Huyền Dịch mở một đường thoát hiểm, nhanh chóng hướng về phía của Nguyệt Độc Nhất mà kêu to.

Khói ngày càng dày đặc, nước mắt của Trinh Trinh đang chảy ròng ròng, cô không thấy rõ được con đường ở phía trước, tất cả là do Nguyệt Độc Nhất dẫn cô chạy đi, mọi người liền chạy theo cửa sau, chui vào xe đã được chuẩn bị từ trước, lúc này không còn phân chia người của Nặc hay của Bob nữa, chỉ đề ý là chui vào xe rồi đạp ga phóng đi.

“Pằng! Pằng!” Xe bị trượt.

“Đáng chết! Có súng bắn tia.” Chu Nhan liền móc ra khẩu súng lục màu đen, nhìn vào bóng người màu đen ở nóc nhà ở đối diện, bắn liên tiếp.

Trong lúc hỗn loạn cũng không biết là ai đang lái xe, Trinh Trinh cũng không thuận mắt, liền kéo anh ra qua: “Đổi chỗ đi, tôi lái cho.”

Mọi người, bao gồm cả Nguyệt Độc Nhất cũng nhìn cô, Tina trong lúc bối rối cũng chui vào chiếc xe này liền mở miệng châm chọc: “Đây cũng không phải là xe đồ chơi đâu.”

Đã đổi chỗ với người lái xe kia, Trinh Trinh liền đạp ga một cái, chiếc xe tựa như một mũi tên lao đi với tốc độ kinh hoàng, bỏ lại chiếc xe của Bob đang chạy ở phía sau.

Sớm nhận thấy người phụ nữ kia có thù với mình, Trinh Trinh lúc này không định cãi vã mồm với cô ta, nổi giận quát một tiếng: “Cô cầm miệng lại cho tôi!”

Nguyệt Độc Nhất cũng không nhíu mày, chỉ lo chuyển tâm đối phó với bọn súng bắn tia.

Bị Trinh Trinh quát to, trong lòng Tina rất ám ức nhưng cô ta không thể làm gì được, vì biết rõ đây là lúc nào. Trinh Trinh liền gia tăng tốc độ, tốc độ khiến cho mọi người trên xe đều lo lắng, nhưng nhìn lại sau lưng đã không còn tiếng súng nữa, thấy mình đã ra đến vùng ngoại ô, cô mới dừng lại, mơ hồ cảm thấy trên lưng mình đã đổ đầy mồ hôi hột.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bị rơi xuống vách núi

Xe dừng lại ở ven đường, sắc mặt của mọi người đều hoàn toàn trắng bệch, Tina ngồi trong xe đã nôn mửa từ sớm, sắc mặt của Chu Nhan vẫn đẹp mắt như cũ, nhưng cô đang cố chịu đựng chưa hề khó coi giống như Tina, Thanh Á liền liếc nhìn cười khổ mà liếc nhìn Trinh Trinh, ngược lại Nguyệt Độc Nhất vẫn bình thường như cũ, anh nhìn Trinh Trinh đang im lặng, liền nhẹ nhàng đưa tay vuốt lưng của cô, sờ thấy áo của cô đã ướt đầm mồ hôi, mới nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói còn mang theo ý trêu chọc: “Anh còn cho là em không sợ cơ đấy.”

Trinh Trinh liền vỗ ngực, trợn mắt nhìn Nguyệt Độc Nhất một cái, cô cũng biết là đi theo người này sẽ không có chuyện gì tốt đâu mà, cô là một người địa cầu nhỏ bé hết sức bình thường, đừng phải loại chuyện nổ tung này không sợ mới là lạ đó. Nguyệt Độc Nhất đang vuốt ve tóc của cô, ánh mắt của anh liền chuyển sang chiếc xe màu đen đang đậu ở phía sau.

Bob vừa xuống xe, đã chửi tục liên hồi: “TMD nếu để cho ông đây biết người nào dám làm nổ sòng bạc của ông, lão tử sẽ làm cho nó sống không bằng chết.”

“Ông cho rằng còn ai có thể có gan lớn như vậy?” Thủy Bách Thiên liền cảm thấy thật buồn cười.

Bob liền suy nghĩ một chút, mặc dù hẳn ta không có gì để kiêng kỵ, nhưng Nguyệt đương gia đang có mặt ở đây, dám nghĩ thì dám làm, chỉ có bang Tàn Lang thôi, nghĩ tới đây mặt của hắn lại lúc xanh lúc trắng, nếu quả thật là bang Tàn Lang, thì chuyện này hẳn ta thua lỗ chắc rồi, thua thì thua thôi, có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám đến bang Tàn Lang để gây sự, nhưng khi nhìn đến Nguyệt Độc Nhất, trên khuôn mặt đầy thịt lại hiện lên vẻ đắn đo: “Nguyệt đương gia à, nói thế nào thì cũng chúng ta cũng đã hợp tác rồi, về cách làm của bang Tàn Lang lần này thì...”

“Ông cứ yên tâm, cho dù ông không nói thì chuyện nợ nần này sớm muộn gì cũng tới.” Nguyệt Độc Nhất liền lạnh lùng liếc nhìn Bob một cái, đương nhiên là anh biết hắn ta đang nghĩ gì.

“Hôm nay sòng bạc đã bị phá như vậy rồi, tốt nhất là ông hãy trở về xem xét lại một chút, những chuyện khác ông không cần phải lo lắng, chuyện hợp tác vẫn tiến hành như trên hợp đồng đã kí, tôi sẽ làm đúng như vậy.”

“Hết thầy đều trông chờ vào Nguyệt đương gia.” Bob liền cười hi hi rồi rời đi, Tina có chút không cam lòng liếc mắt nhìn anh, rồi cũng rời đi.

Sóng gió sòng bạc đã qua, mọi việc lại trở về như cũ, hai ngày trước Hill đã nhận được thư của gia tộc gửi đề kêu anh trở về một chuyến, cho nên chỉ còn lại Trình Trình, bình thường thì cô đi dạo nhà sách một chút, tuy không được làm thí nghiệm nhưng có thể gián tiếp học tập kỹ thuật một chút, các loại khoa học kỹ thuật cô học được từ trong sách, lâu dần cũng trở thành một hệ thống kiến thức, Trình Trình chính là một người như vậy, một khi đã bắt đầu sẽ toàn tâm toàn ý nhập tâm, cho nên công việc hằng ngày của cô trở thành việc đọc sách, Nguyệt Độc Nhất nhìn chuyện mà cô đang làm, cũng biết là cô đang buồn chán, cho nên đã phải vài người đi theo bảo vệ cô, cho phép cô đi ra cửa.

Hôm nay Trình Trình vừa mới từ trong nhà sách bước ra xe, cô liền ngồi vào trong xe, thì thấy tài xế biến thành một người khác nên có chút nghi ngờ: “Tiểu Triệu đâu rồi?”

“Trình Trình tiểu thư, Tiểu Triệu còn có chuyện nên nhờ tôi tới làm thay, đưa tiểu thư trở về.”

Không nhìn rõ mặt của người lái xe do bị vành nón che thấp lại, Trình Trình liền nhìn chòng chọc một hồi, trong lòng cô hết sức nghi ngờ: “Anh tên là gì? Anh thuộc Đường nào?”

Người đàn ông ở đối diện im lặng rất lâu, nhưng lại lái xe đi, đi theo Nguyệt Độc Nhất đã lâu, Trình Trình cũng đã học được vài thứ, vừa thấy người đàn ông kia muốn lái xe, cô liền mở cửa xe ra, nhưng không ngờ đã bị khóa lại rồi.

Người đàn ông vẫn đang điên cuồng lái xe, Trình Trình cũng không để ý nhiều, liền nghiêng người về phía trước công kích người đàn ông, ai nói phụ nữ là phải yếu chứ, thấy bộ dáng Trình Trình đang la hét om sòm, anh ta vừa phải lái xe, vừa phải phòng ngự, trong lúc nhất thời cho nên Trình Trình cũng không thể bắt được cái gì.

“Bốp!” Một cái tát đã đánh lui Trình Trình về phía sau, đầu cô rất đau, nhưng cô không thể ngất lúc này được, cô liền cắn vào lưỡi mình, mùi máu tươi làm cô thấy khó chịu nhưng cũng giúp tỉnh táo không ít, vừa thấy xe đang được lái vào vùng ngoại ô vắng vẻ, lại còn là đường núi, cô liền nhất thời linh động, người đàn ông nhất thời không kịp chú ý, cô đã dùng hết sức bẻ tay lái lại.

“Cô làm gì thế!” Người đàn ông thấy xe đang lao tới vách núi, nghĩ rằng cô ta không muốn sống nữa, liền liều mạng đạp thắng xe, tiếng thắng xe chói tai vang lên cùng với một đường kéo lê thật dài.

Đầu của chiếc xe chồm ra hẳn ngoài vực, chiếc xe cứ như vậy mà vọt vèo trên sườn núi, liền lắc lư muốn rơi xuống, Trình Trình không còn chú ý kịp đến nguy hiểm nữa, liền đẩy cửa xe lao ra ngoài.

Người đàn ông thấy cô muốn chạy, liền lập tức xuống xe đuổi theo, Trình Trình vừa chạy vừa nhìn về phía sau, dù sau thì sức của đàn ông và phụ nữ khác nhau, khoảng cách giữa hai người từ từ gần lại, Trình Trình liền nghe được tiếng tim mình đập như sấm, miệng cô thì thở hổn hển, thấy trước mặt không còn đường để chạy, Trình Trình liền dừng lại, cô xoay người thì thấy đối phương cũng dừng lại, đã đến bước đường này, hẳn cũng không nóng vội nữa, từng bước một đến gần cô cứ như trò chơi mèo vờn chuột.

Trình Trình đã đến bước đường này, vẫn còn có thể bình tĩnh như thế, ngay cả cô cũng không thể tưởng tượng nổi, cô biết được gần đây Nặc đang truy bắt nội gián: “Anh là ai?”

“Trình Trình tiểu thư, cô không cần phải sức đoán tôi là ai nữa đâu, chỉ cần biết là cô đã đắc tội một người.”

Nghe giọng của đối phương nói như vậy, hình như là cô đã đắc tội với ai đó: “Nếu anh bắt tôi, chắc chắn Nặc sẽ không bỏ qua cho anh.”

Người đàn ông liền cau mày, trong tài liệu cũng không nói qua cô cùng với Nặc có quan hệ gì, Trình Trình nhìn dáng vẻ của hắn hình như cũng không phải là muốn giết cô, mà là muốn bắt cô trở về, nhưng xin lỗi, ngồi chờ chết không phải là chuyện gì tốt, mặc dù khả năng cô kích bằng miệng của cô không tốt lắm, nhưng cứ như vậy mà bị bắt, cái rắm! Thừa dịp người đàn ông đang bàn thân, cô liền muốn chạy đi, nhưng người đàn ông liền phản xạ có điều kiện nên đuổi theo cô, Trình Trình liền lui lại phía sau một bước, nhưng lại không chú ý đến đường ở dưới chân, liền bị trượt chân rồi rơi xuống dưới.

“A!!!”

Trong tay của hắn ta chỉ chụp được chiếc vòng tay của Trình Trình, thấy cô bị rơi xuống vách núi thì sắc mặt của hắn rất khó coi, nếu chẳng may cô cùng với Nặc có quan hệ gì, thì tội của hắn sẽ không nhỏ, Tina thật đáng chết, vậy mà lại không nói cho hắn biết trước, người đàn ông liền trầm mặc một lát rồi quay lại xe, nhún ga rời đi.

Cả đường núi lại khôi phục lại sự yên tĩnh như cũ, chỉ còn lại vết thắng xe như để chứng minh chuyện vừa xảy ra, dưới ánh mặt trời gay gắt, có một chiếc hoa tai kim cương đang chiếu lấp lánh. Trong nháy mắt nó liền phát ra ánh sáng màu xanh dương, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại ánh sáng như cũ.

Một giờ đồng hồ sau, Nguyệt Độc Nhất liền vội vã chạy tới, anh chỉ tìm được chiếc hoa tai kia, nhiều lần Trình Trình gặp nạn anh cũng có thể tìm được cô là vì anh đã tặng cho cô đôi hoa tai có hệ thống định vị bên trong.

“Thiếu chủ, tôi đã xem xét rồi, ở đây có vết thắng xe, bước chân ở đây cũng rất lộn xộn.” Thanh Á thấy sắc mặt của Nguyệt Độc Nhất rất khó coi nên anh cũng không thấy dễ chịu, vẻ mặt này giống hệt như trong quá khứ nhưng lại đau khổ hơn nhiều.

“Phải người đi tìm, phải tìm cho ra mới thôi!” Nguyệt Độc Nhất chỉ bỏ lại câu nói lạnh lùng rồi cất bước rời đi. Thanh Á đang nhìn chăm chăm vào vách núi, sắc mặt cũng hết khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Viêm Hạng

Cả người đều đau nhức hết sức khó chịu, một tiếng ngâm khổ sở liền tràn ra từ trong miệng của cô gái, Sally đang hút thuốc liền nói với người đang rên rỉ trên giường: Không có chết thì tỉnh lại nhanh một chút cho tôi, lão nương còn tưởng khi nhặt được cô sẽ có ích lợi gì đó, không ngờ lại tốn không ít tiền thuốc thang. Có thể đứng dậy được thì cũng đừng nằm trên giường già chết! Có nghe hay không?”

Thật là ồn ào! Trình Trình vừa mở mắt đã thấy được ánh đèn vàng mờ mờ, đối diện với cô là một cô gái ăn mặc lộ liễu, gương mặt được trang điểm rất đậm nên không nhìn ra được số tuổi của cô ta: “Đây là đâu?”

“Ha ha, vận số của cô cũng không tồi đâu, được tôi cứu ở dưới chân núi, đây là hộp đêm Dạ Lan, tôi là thủ lĩnh của nơi này Sally.” Sally vuốt ve đôi môi màu đỏ như máu, hướng về phía của Trình Trình phun ra một vòng tròn khói thuốc, làm cho cô bị ho sặc sụa.

“Cảm ơn cô đã cứu tôi.”

“Không cần phải cảm ơn sớm như vậy đâu, tôi không phải là Thượng đế nên không có làm việc miễn phí, cô đã tiêu tốn nhiều tiền như vậy, tôi còn đang chờ cô kiếm tiền trả về đây.” Sally vừa nhìn thấy Trình Trình thì đã biết mình nhặt được một kho vàng, cô ta làm nghề này đã lâu như vậy nên ánh mắt rất tốt, vừa nhìn đã biết đây là một món hàng tốt, về sau chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút là sẽ trở thành con át chủ bài của cô ta, xem người đàn bà LiLy chết tiệt đó còn dám khoe khoang trước mặt cô ta hay không.

Trình Trình vừa nghe thấy như vậy mặt đã biến sắc: “Cô có ý gì?”

“Tôi có thể có ý gì, đã vào cửa của Sally tôi, làm sao có thể dễ dàng mà đi như vậy được, nhưng cô cứ yên tâm, cô là người mà tôi nhìn trúng, tôi sẽ không bạc đãi cô đâu, nhưng mà quán bar Dạ Lan của chúng tôi không phải là nơi mà nơi mà đủ loại hạng người như các hộp đêm khác có thể lui tới, đến đây đều là những người có vai vế lớn, cô hãy đi phục vụ cho những người này, nếu có thể làm họ vui vẻ thì không cần phải lo về tiền bạc về sau nữa. Tôi đây cũng không phải là người tốt tính gì đâu, cho nên đừng có đại dột mà bỏ trốn, Sally tôi đã làm nghề nhiều năm như vậy nên cũng có chút thủ đoạn đây.”

Những lời này của Sally rất rõ ràng, hàm chứa cả sự lợi dụng và đe dọa, Trình Trình cũng không phải người ngu ngốc, cô cũng biết lúc này mà dùng cứng rắn thì cũng không phải chuyện tốt, hơn nữa trên người cô cũng không có bất kì thiết bị truyền tín hiệu nào để thông báo cho Nguyệt Độc Nhất cả, chỉ có thể làm cho đối phương buông lỏng sự cảnh giác rồi sau đó tìm thời cơ thôi, thấy Trình Trình không nói tiếng nào, Sally liền cho là lời nói của mình có tác dụng, lại thấy Trình Trình khéo léo cư xử như vậy, trong lòng cô ta cũng vui vẻ, liền tỏ ra là người chủ tốt, vết thương của cô vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đợi hai ngày nữa rồi sẽ bắt đầu làm việc.

Hai ngày sao? Trình Trình liền cau mày, nhanh như vậy. Sally liền rời đi, Trình Trình liền thử xuống giường tập đi lại, mặc dù trên người vẫn còn vết thương, nhưng cử động cũng không quá khó khăn rồi, thật không ngờ là mình lại bị thương nhẹ như vậy, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh nữa, liệu Nguyệt Độc Nhất có thể tìm thấy cô hay không.

Trong phòng không hề có bất kì thiết bị truyền tin nào, không có điện thoại và máy tính, cô liền mở cửa ra thì có hai gã bảo vệ đứng bên ngoài, Trình Trình liền cười hi hi một tiếng: “Tôi muốn đi nhà vệ sinh.”

Một trong hai người đàn ông cao lớn liền lạnh lùng mở miệng: “Trong phòng có.”

Trình Trình liền lập tức đóng ngay cửa lại, canh gác chặt chẽ như thế, bỏ trốn là chuyện không thể nào rồi, cô liền nhào lên giường nằm, Trình Trình có chút buồn bực, cái gì cũng không làm được, nằm lộn lộn một chút rồi cũng ngủ thiếp đi.

Hai ngày nay, đều có thức ăn đưa đến tận phòng. Trình ngoại trừ việc ăn và ngủ ra, dĩ nhiên là cô cũng nhiều lần muốn lấy có để đi ra ngoài, nhưng không hề nghĩ ngờ gì là bị từ chối. Hai ngày đã qua, Sally đã mang giày cao gót và quần áo tới.

Cô ta liền ném những thứ này trước mặt của Trình Trình: “Thay đi!”

Trình Trình liền nhìn bộ trang phục kia, cũng không tính là lộ liễu lắm, nếu cho cô mặc bộ quần áo của Sally lên người, trước ngực thì che cũng như không che, phía dưới xé cao đến tận bắp đùi, cổ cũng trễ rất sâu, nhìn ra được Trình Trình đang lo lắng, Sally liền cười cười: “Khí chất của cô không hợp với việc ăn mặc hở hang, ngược lại lại giống với sinh viên đại học hơn, bây giờ nhiều khách chán ăn thịt cá rồi, thỉnh thoảng ăn rau xanh để đổi khẩu vị, yên tâm đi, tôi sẽ để cô làm phục vụ, không bắt cô phải tiếp khách uống rượu đâu, tôi cũng chưa muốn đập nồi cơm của mình.”

Trình Trình liền thở phào nhẹ nhõm, liền mang giày cao gót vào, cô liền đi được rất thành thục, hình như đôi giày quá cao, nhìn cô đi như vậy Sally liền hết sức bội phục, giày cao như vậy mà có thể đi như đi trên đất bằng.

“Sally, có khách tới kia, quản lý bảo cô đưa người tới.”

Đối phương lại gần bên tai Sally nói thì thầm vài câu, vẻ mặt lại còn rất nghiêm túc, Sally liền gật đầu một cái, đem Trình Trình sắp xếp vào trong đội của mình rồi nói: “Khách tới rồi, lát nữa cùng tôi đi vào, lát nữa nếu được chọn thì hầu hạ cho tốt, nhưng người này không thể đắc tội được đâu, cẩn thận một chút, biết không?”

“Vâng.”

Trình Trình nhìn thấy những ánh mắt lạnh lùng chết lặng của các cô gái kia, hình như họ đã sớm quen như vậy rồi, cô không nhận được mà run rẩy, cuối cùng cũng phải đi vào phòng. Cô liền cố gắng núp vào trong góc, chính là không muốn bị chọn trúng, nhưng không được như mong đợi, có năm người được giữ lại, ba người tiếp rượu, hai người tiếp khách, đó là Trình Trình.

Trước khi đi ra Sally liền nhảy mắt ra hiệu với Trình Trình một cái: “Thông minh một chút cho tôi.”

Mắt của Trình Trình liền tròn trắng, thông minh thế nào cơ chứ, là cái gì cô không biết, cửa phòng liền bị đóng lại, Trình Trình liền thấy một cô gái đang quỳ trên đất để rót rượu cho khách, ánh mắt của cô sắp tròn ngược rồi, quỳ rồi mà còn phải lạy nữa, mắt thấy ai cũng nhìn cô, cô cũng liền nhanh trí quỳ xuống để cùng rót rượu, cô cũng không muốn bị người ta để ý.

Trong phòng có 6 người đàn ông, một người đang nói chuyện hình như là ông chủ lớn, cũng có rất nhiều người đi theo hắn, nhưng một người đàn ông khác ngồi ở tay phải thì không nói chuyện, hình như là lợi hại hơn cả, cả người đàn ông kia cũng liền tiếp mời rượu cho anh, mặc dù anh ta không nói ra lời nào nhưng cũng không từ chối, dù sao có rượu thì anh ta liền uống, mặc dù anh ta cũng ôm một cô gái, nhưng hình như vẻ mặt hơi kỳ lạ, Trình Trình cảm thấy anh ta rất kì quái, đã không thích vẫn phải chấp nhận.

“Viêm lão đại à, anh xem đi, đám hàng kia thì chừng nào giúp tôi giải quyết đây, chúng tôi cũng phải ăn cơm nữa.”

Thì ra người đàn ông không nói chuyện kia họ Viêm.

“Gấp cái gì.” Viêm Hạng liền không nhanh không chậm mà trả lời.

“Viêm lão đại à tuy anh không vội, nhưng đám hàng kia nằm ở bến tàu đã hơn hai tháng rồi, mong anh giúp cho, nếu không thì anh em chúng tôi chỉ có thể ăn không khí mà sống thôi.” Người đàn ông chỉ cười, “Viêm lão đại là phân hội trưởng của Nặc mà, nếu lấy danh nghĩa Viêm lão đại của Nặc để ra mặt, tôi tin là Hồng bang cũng không thể không nể mặt.”

Nặc”? Trình Trình liền run tay một cái, làm rượu liền đổ vào người đàn ông đang nói chuyện.

“Làm việc như thế nào đây!” Người đàn ông liền hét lớn một tiếng.

“Thật xin lỗi, tôi không có ý.” Trình Trình liền nhanh chóng xin lỗi.

“Không chỉ xin lỗi là xong đâu.” Người đàn ông bây giờ mới chú ý đến Trình Trình, mượn ánh đèn mà nâng cằm của cô lên: “Dáng dấp của cô cũng không tệ lắm.”

Chịu đựng kích động muốn vứt cái bàn tay heo này ra khỏi mặt, Trình Trình liền cười theo: “Tôi chỉ là người mới tới.”

Dạ Lan có quy định, nếu chỉ là phục vụ thì không phải tiếp rượu, nhưng nếu đụng phải người không hiểu chuyện mà lại là khách có thế lực lớn, thì lúc này chỉ có thể coi như mình xui xẻo. Ở trong mắt của những cô gái kia, dĩ nhiên Trình Trình chính là người xui xẻo đó, đây là Hoàng lão đại mặc dù cũng là bang trưởng, nhưng cho dù là Dạ Lan có bảo vệ Trình Trình đi nữa, thì hắn cũng dám làm cản, nhưng hôm nay làm vậy chẳng qua là cáo mượn oai hùm, là mượn danh tiếng của Viêm Hạng. Cho nên trong mắt của những cô gái kia trừ tia thương hại ra thì còn là hả hê.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hẻm tối

“Lão từ muốn cô hầu hạ, có nghe hay không.” Người đàn ông một phát là bắt được cổ tay của cô, không để ý đến việc cô đang giãy dụa mà kéo mạnh cô lên ghế sofa.

“Tôi chỉ là phục vụ, không tiếp rượu!” Trình Trình liền quật cường từ chối.

Sau đó đã có người thông báo cho Sally, cô ta liền vội vã đi vào phòng, thấy Trình Trình liền lườm cô một cái: “Hoàng lão đại, thật sự xin lỗi, cô bé này là người mới tới, không hiểu quy tắc, tôi lập tức gọi Luna đến cho ngài.”

“Không cần.” Người đàn ông bị từ chối hiển nhiên cảm thấy mặt mũi mình bị xem nhẹ, hắn ta đường đường là lão đại của một bang phái nhưng lại bị một cô gái phục vụ nho nhỏ từ chối, không chút nghĩ ngợi liền chuẩn bị hạ tay xuống, lúc mà mọi người đang há hê xem kịch vui thì bỗng nhiên có một bàn tay nắm được cổ tay của hắn ta, người đàn ông liền giãy giụa mấy lần nhưng không thể nào thoát ra được.

“Một vị lão đại mà làm khó một cô gái phục vụ nho nhỏ, nếu truyền ra ngoài thì danh tiếng của Thanh bang cũng không đẹp mắt đâu.” Viêm Hạng liền nhàn nhạt nói.

Mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng người đàn ông vẫn thả tay ra, liền cười theo: “Viêm lão đại nói đúng lắm.” Chỉ là hắn cũng nhìn ra được Viêm Hạng đối với vị tiểu thư này có chút cảm tình, lại ra tay cứu giúp cô, liền cười cười đem Trình Trình đẩy đi ra.

“Hôm nay tôi nể mặt mũi của Viêm lão đại nên không so đo với cô đó.”

“Dạ dạ dạ, còn không cảm ơn vị tiền sinh này đi.” Sally liền dùng sức nháy mắt với Trình Trình, nếu nha đầu này còn không rõ tình hình, một lát nữa sẽ biết tay cô.

Trình Trình liền hướng về phía anh cảm kích cười một tiếng: “Cảm ơn anh.”

Viêm Hạng liền mắt nhìn Trình Trình một cái, rồi lại nhìn về mặt của Sally đang không được tốt lắm: “Ồ lại đi.”

Sally liền định đưa Trình Trình rời đi, liền bị người đàn ông kia mở miệng nói vậy nên đành phải nghe theo, đối phương rõ ràng là có thể lực mạnh hơn cả Lâm lão đại, Trình Trình còn hơi do dự, nhưng gặp phải ánh mắt hung tợn của Sally, liền hơi gật đầu, vì đối phương cứu cô cho nên cô hơi có một chút hảo cảm, nhìn đáng vẻ của anh ta cũng không phải là người hạ lưu gì.

Những lời nói kế tiếp làm cho Trình Trình không hiểu được, đó là về sự việc của các bang phái, mà người gọi là Viêm lão đại cũng không có hành động gì xấu với cô, nếu thấy ly rượu của anh ta gần hết thì rót thêm rượu, cũng không biết anh ta có chú ý hay không, dù sau ly đầy thì anh ta liền uống cạn, rồi sau đó Trình Trình lại rót thêm, cứ như thế, đối phương vẫn không nhúc nhích, cũng không hề tỏ ra đáng vẻ bị say rượu, nhìn chai rượu rỗng tuếch trong tay, Trình có chút xấu hổ rồi lắc đầu, vừa ngẩng đầu thì đã thấy Viêm Hạng đang nhìn cô trêu đùa, cô liền sờ mũi một cái.

Nhìn thấy bọn họ đang đứng lên, Trình Trình biết họ muốn rời đi, cô liền nghĩ sẽ xin Viêm Hạng đưa cô đi theo, anh ta là người của Nặc, nếu đi cùng sẽ liên lạc được với Nặc, nhưng cô biết Sally sẽ không để cô đi như vậy.

Đi được một nửa thì Viêm Hạng liền quay đầu lại, nhìn Sally đang đứng cười cười ngoài cửa: “Cô gái kia tôi muốn rồi.”

Nụ cười của Sally liền cứng ngắc ở trên mặt, nhưng cô ta vẫn không có can đảm để đắc tội người trước mặt, vừa rồi cô ta mới nhận được tin, người đàn ông này là phân hội trưởng của Nặc, thân phận như vậy, không thể chỉ là một thủ lĩnh của Dạ Lan có thể đắc tội được, mặc dù rất coi trọng cô gái vừa mới được nhặt về, nhưng nếu đắc tội với người trước mặt thì vừa phí sức lại không có kết quả tốt đẹp: “Được, hiện tại ngài có thể đem cô ấy đi.”

Viêm Hạng liền quay đầu lại nhìn Trình Trình, người ở đằng sau liền hấp ta hấp tấp đuổi theo, cô vẫn còn đang phiền não chuyện này, nhưng người ta đã giúp cô mở miệng rồi, ngược lại còn giúp cô bớt đi không ít phiền toái, nhưng cô vẫn không hiểu tại sao họ Viêm kia lại giúp cô.

Trình Trình liền rất ngoan ngoãn đi theo phía sau lưng của Viêm Hạng, bọn họ ra khỏi Dạ Lan rồi liền ngồi vào xe, điện thoại của Viêm Hạng bỗng nhiên vang lên, từ đầu tới cuối anh ta chỉ nói mỗi chữ “Vâng” rồi sắc mặt lại vô cùng khó coi, Trình Trình vốn định mượn điện thoại của anh ta nhưng lại không dám, nhưng mà nếu ra khỏi Dạ Lan rồi mà không có gì nguy hiểm thì nên chờ một chút thôi.

Lúc xe dừng lại Viêm Hạng liền đi xuống mà không hề có ý định kéo theo Trình Trình, cô liền bấu môi đuổi theo, lúc ở đầu hẻm đã nghe được một mùi hôi thối, cái ngõ rất hẹp lại còn trơn ướt, có thể nhìn thấy được xác một con chuột chết, bước chân của Viêm Hạng càng nhanh hơn, Trình Trình liền bịt mũi đuổi theo, bên trong của hẻm ngày càng rộng hơn, nhưng về mặt nghiêm nghị của anh không hề giảm ra, mà ngược lại còn trầm trọng hơn.

Trình Trình không thể tin vào ánh mắt của mình được nữa, tất cả phòng ốc nhỏ hẹp lại thành một không gian hình vuông, tất cả mọi người đều tụ tập ở đây, hoặc là ngồi, nằm, hoặc đứng, vừa đi đến đầu hẻm đã nghe thấy mùi hôi thối, nơi này lại càng thêm nồng nặc, một số người ở đây đã lơ loét, nhìn thấy có người đi vào, tất cả mọi người đều nhìn ra, trong mắt họ đều là vẻ tỉnh mạch, khiến cho Trình Trình không tự chủ được mà lui về phía sau một bước, đó là hơi thở của sự tuyệt vọng.

“Tại sao lại như thế này.” Trình Trình đang tự mình lẩm bẩm.

“Mọi người không cần phải khẩn trương, đây là phân hội trưởng của Nặc, nơi này là địa bàn do Nặc quản lý, chúng tôi sẽ không đối xử tệ với người bệnh, xin mọi người hãy yên tâm.” Người đi theo Viêm Hạng lớn tiếng nói xong, liền chạy đến bên cạnh một vị mặc áo khoác trắng mang khẩu trang cùng đi lấy mẫu của một bệnh nhân.

Đối với những chuyện này, những người ở đây cũng không hề phản kháng, bọn họ là những người nghèo khổ nhất rồi, cư ngụ ở dưới thế lực của xã hội đen, được Nặc bảo vệ, vốn cho rằng ở nơi hẻo lánh này bọn họ sẽ chết do không ai để ý tới, nhưng Nặc lại phái người tới cứu bọn họ, điều này không thể nghi ngờ là đã gieo cho họ một niềm hy vọng mới.

Từ Hẻm tối trở về, Viêm Hạng vẫn đang đợi kết quả xét nghiệm, nhìn cửa sổ thủy tinh màu trắng trong phòng thí nghiệm, anh một bước cũng không rời đi, một câu cũng không nói, vào lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào trong phòng, người vẫn đi theo Viêm Hạng liền đi tới, nhìn thấy lão đại như vậy, cũng không nói gì, đúng lúc này một phòng thí nghiệm đi ra, Trình Trình nhận ra anh ta chính là người đã lấy mẫu thí nghiệm kia.

“Mặc Vũ, thế nào rồi?” Viêm Hạng liền tiến lên hỏi thăm.

Người đàn ông gọi là Mặc Vũ liền lắc đầu một cái: “Trương đối phức tạp, nhìn thì giống như vi khuẩn đấy, nhưng trước mắt vẫn chưa biết là vi khuẩn gì.”

Nghe được kết quả như vậy, chân mày đẹp của Trình Trình liền nhíu lại: “Có thể cho tôi xem được không?”

Trình Trình vừa mới mở miệng, Viêm Hạng vừa giống như mới nhớ lại điều gì đó: “Làm sao cô lại ở chỗ này?”

“Anh cũng không nói là để tôi đi nha.” Trình Trình liền có chút vô tội nói.

Nghe cô nói như vậy thì ngược lại Viêm Hạng lại xin lỗi cô, còn Mặc Vũ thì lại cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu rồi.

“Có thể để cho tôi xem một chút không?” Trình Trình liền hỏi lại lần nữa.

“Đây không phải là đồ chơi.” Không phải là Lâm Trần xem thường cô gái này, là người phục vụ hộp đêm nhưng lại đòi xem vi khuẩn, ngay cả anh ta và lão đại đều không hiểu những thứ này.

“Xem một chút thì sẽ hiểu thôi.” Trình Trình liền bĩu môi, Viêm Hạng không biết có phải ầm đầu không, thế nhưng lại gật đầu. Mặc Vũ liền lắc đầu một cái, anh ta cũng chưa từng thấy qua lão đại lại coi trọng một cô gái nào, vậy mà ngược lại cô gái nhỏ này lại mà được.

Mặc áo khoác trắng và đeo khẩu trang, Trình Trình liền đi vào phòng thí nghiệm, ngay cả nhân viên làm việc cũng quăng tới một ánh mắt khác thường, nói thật là muốn vào phòng nghiên cứu của Nặc, phần lớn cũng phải có chút bản lĩnh, vậy mà phòng công tác lại bị một người tùy tiện đi vào, nói thế nào cũng là trong lòng không phục, giống như người ngoài hành tinh đi xâm chiếm địa cầu, mà hiện tại Trình Trình lại đang đảm nhận vai trò của người ngoài hành tinh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đại mỹ nữ Thẩm Kiều

Trình Trình chính là một người có dây thần kinh đơn giản, chỉ một lòng lao vào nghiên cứu vi khuẩn trên kính hiển vi, dù sao thì đối mặt với những ánh mắt không thân thiện kia cô cũng trực tiếp coi thường, điều này làm cho mọi người đều tròn mắt và hết sức khó chịu, dĩ nhiên ngoài khó chịu ra thì trong lòng còn nghĩ tới một thứ gì đó, một mình tiêu nha đầu như cô lại có thể nhìn ra được cái gì chứ, ngay cả Mặc ca còn phải bó tay nữa kia.

Kết quả lại lớn hơn mọi người dự kiến, Trình Trình còn tăng cường tạo ra các loại thuốc thử nghiệm, thao tác trên các loại công cụ vô cùng thành thạo, trừ lúc cô động vào thì liền có người ra tay ngăn cản, liền bị Mặc Vũ liếc mắt phải trở về, bởi vì không có cái này thì còn có cái khác, tay nghề của Trình Trình còn tốt hơn anh nhiều lần.

Trình Trình liền nhập tâm đến nỗi quên mất mình là ai, còn bất chợt sai bảo người bên cạnh, lấy cho cô cái này, cầm giúp cô cái kia, mà Mặc Vũ lúc này cũng hiển nhiên trở thành trợ lý của cô, cứ như vậy mà qua hết buổi trưa, mà Trình Trình cũng lộ ra nụ cười đầu tiên, dĩ nhiên là đang đeo khẩu trang, nên không nhìn ra cô đang cười, nhưng ánh mắt cong cong như vầng trăng kia lại không che giấu được nụ cười: “Cũng thật may mắn, đây là loại vi khuẩn mà gần đây tôi cũng đang nghiên cứu, cũng không phải là không có thuốc chữa, thật may là tốc độ lây bệnh không nhanh lắm, tốt nhất là đem những người bệnh kia cách ly, giữ không khí trong sạch, quần áo sạch sẽ.”

“Cô chắc chắn chứ?” Mặc Vũ liền hỏi thật nghiêm túc.

Trình Trình liền gật đầu một cái, nhưng bây giờ cô mệt lắm rồi, tốt nhất hãy để cô nghỉ ngơi rồi lại thảo luận vấn đề này, đi ra khỏi phòng thí nghiệm, Mặc vũ lại càng thêm chắc chắn là anh đã gặp cô ở đâu rồi.

“Mặc ca, cô ấy thật sự có năng lực giải quyết sao? Đây cũng không phải là chuyện đùa.”

“Cậu đã gặp qua một người một chữ cũng không biết lại sử dụng thành thạo dụng cụ nghiên cứu thế này hay sao?” Mặc Vũ liền hỏi ngược lại.

Người nọ liền lắc đầu một cái, cũng không nói gì nữa.

“Anh là Viêm lão đại à, hiện giờ tôi rất mệt mỏi, có thể tìm cho tôi chỗ nghỉ ngơi một chút được không?”

Ánh mắt phức tạp của Viêm Hạng liền nhìn sang Trình Trình, hiển nhiên là anh ta cũng đã nghe được đoạn đối thoại kia, hơi do dự một chút, liền gọi Lâm Trần đưa Trình Trình đi nghỉ ngơi.

Sau này mỗi ngày Trình Trình đều chạy tới chạy lui giữa Hắc Hạng và phòng thí nghiệm, cô và Viêm Hạng càng ngày càng ngày thân thiết hơn, từ Viêm lão đại biến thành Viêm đại ca, cả phân hội ai cũng biết lão đại đã cứu một nhân viên phục vụ từ trong Dạ Lan ra. Hôm nay Trình Trình vẫn từ Hắc Hạng trở về như mọi ngày, thật trùng hợp nghe được Lâm Trần và một người khác hay ở cạnh Viêm Hạng là Tề Hạo nói chuyện.

“Thật ra thì Trình Trình tiểu thư cũng không tồi đâu, nếu có thể ở chung cùng với lão đại thì tốt quá.” Lâm Trần nói nhỏ.

“Nghĩ gì thế, Trình Trình tiểu thư là một nữ phục vụ tại Dạ Lan cơ mà, sao có thể xứng với đại ca của chúng ta được, bên cạnh đại ca phụ nữ nào mà không có0s, Trình Trình tiểu thư mặc dù không tệ, nhưng thân phận thấp kém, không được, không được.”

“Vậy thì đại ca phải thích thì mới được, chú xem đi đại ca đâu có đối xử với ai tốt như Trình Trình tiểu thư đâu.”

Tề Hạo liền suy nghĩ nửa ngày, cũng gật đầu: “Cũng đúng, nhưng đừng có quên là còn có Thẩm tiểu thư nữa nhưng nghe nói chuyện của trình Trình tiểu thư, nên đã vội vã trở về rồi.”

Trình Trình liền làm như không có chuyện gì xảy ra, liền đi tới cạnh bọn họ, cười hi hi chào hỏi: “Chào Lâm đại ca, Tề đại ca.”

Thấy trình Trình nên hai người lập tức ngậm miệng lại, không biết cô có nghe được gì không, có chút xấu hổ nên cười cười. Sau khi đi qua bọn họ, Trình Trình mới thở nhẹ một hơi, nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi giữa hai người, cô cảm thấy cũng có điểm đúng, liền mỉm cười, liền đoán mò về cô gái mà họ nói.

Vừa đẩy cửa ra, lúc này Viêm Hạng còn chưa trở về, vốn là phòng khách không có ai, lại có một cô gái đang ngồi, cô gái kia mặc một bộ quần áo có in hoa, cộng thêm mái tóc dài tới eo, là một người đẹp trong veo như nước. Khiến cho Trình Trình nhìn thấy cũng có chút ngây người, mặc dù Tạ Tư Lệ rất thu hút nhưng cô gái nhu nhược như nước này lại càng dễ hấp dẫn ánh mắt của đàn ông, làm cho Trình Trình có chút ngây người.

“Trình Trình?” Mỹ nữ liền lên tiếng, Trình Trình đang thờ người ra liền hỏi hồn, gật đầu một cái.

“Xin chào, tôi là Thẩm Kiều.” Mỹ nữ liền đưa đôi bàn tay mềm mại không xương ra, Trình Trình liền cầm lấy, nhưng vừa tiếp xúc cô đã nhăn mày lại, chờ đối phương buông tay ra, tay của cô đã đỏ bầm, liền có chút cảnh giác nhìn người trước mặt, thì ra những người đẹp đều là hoa hồng có gai. Có lẽ Thẩm Kiều mà bọn Lâm Trần nói lúc trước chính là người này rồi.

“Nghe nói cô là cô gái mà Viêm đại ca mang từ Dạ Lan về?” Thẩm Kiều liền nhìn Trình Trình từ trên xuống dưới, “Không tệ, Dạ Lan lúc nào thì đã sử dụng người như cây ôliu non thế này? Viêm đại ca chỉ là nhất thời thích cái mới lạ thôi, thời gian dài rồi cũng chán, chớ mong mỏi mà được làm phượng hoàng. Chim sẻ thì chỉ là chim sẻ mà thôi, cùm lăm thì chỉ là một con gà núi.”

Trình Trình liền tròn tròn mắt, đối với lời nói vũ nhục của đối phương thì chỉ có thể giận quá hóa cười, cô không biết tại sao những lời vô học này lại có thể từ trong miệng của một người đẹp như vậy nói ra, nhưng cô cũng xác định là mình không bao giờ hiểu được loại người này: “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm Phượng hoàng gì đó, nếu như Thẩm tiểu thư không còn gì để nói, tôi đi trước.”

Trình Trình liền nói giọng bình thản, không muốn cùng người tranh chấp, trong mắt của Thẩm Kiều lại trở thành thái độ tự cao tự đại, không muốn nói chuyện với mình, một kỹ nữ hộp đêm lại dám coi thường đại tiểu thư của Thẩm gia như cô ta, trong con giận dữ cô ta liền vung ra một cái tát, nhưng lại dừng giữa không trung.

Trình Trình theo bản năng liền ngây người, sau đó lại thấy buồn cười rồi cong cong khóe miệng, có lẽ là bị đánh hơi nhiều cho nên cô phát hiện ra, hờ một chút là người ta lại động tay, cô cũng mơ hồ bị biến thành bản năng trốn tránh rồi, nụ cười của Trình Trình ở trong mắt của Thẩm Kiều liền biến thành nụ cười khinh thường cô ta không biết tự lượng sức, vừa định vung tay lên lần nữa thì nghe Trình Trình sùng sốt một chút rồi kêu lên: “Viêm đại ca.”

Thẩm Kiều liền lập tức xoay người, khôi phục lại nụ cười hoàn mỹ: “Viêm đại ca.”

Đối với việc Thẩm Kiều nhanh chóng thay đổi sắc mặt, Trình Trình chỉ hơi bất ngờ trong chốc lát, sau đó lại cười cười, Viêm Hạng nhìn Trình Trình đang cười cười, sau đó lại nhàn nhạt liếc qua Thẩm Kiều: “Sao cô lại tới đây?”

“Rất lâu không gặp anh rồi, anh em nói em qua thăm anh.” Thẩm Kiều liền nhu hòa trả lời.

Ánh mắt của Viêm Hạng lại trở nên nhu hòa: “Sao Thẩm Lỗi lại không tới đây được?”

“Anh ấy có việc, anh ấy đã gọi điện thoại cho em rồi.”

“À.” Viêm Hạng liền gật đầu, rồi xoay người nhìn về phía Trình Trình: “Hôm nay em đã đến Hắc Hạng rồi à?”

“Dù sao thì cũng không có chuyện gì, em đi nghỉ ngơi một chút, hai người cứ nói chuyện đi.” Trình Trình liền cảm thấy luồng áp lực đến từ Thẩm Kiều, dù sao cô cũng không muốn cùng cô ta tranh chấp.

“Đi đi, ăn cơm tối anh sẽ gọi em.” Con người của Viêm Hạng nhìn Trình Trình có chút dịu dàng.

Không nghĩ là anh sẽ cùng Trình Trình lên lầu, thế nhưng lại không thể chạy theo Viêm Hạng, hàm răng của cô ta liền cắn chặt môi dưới, lòng càng thêm hận người phụ nữ không tìm không phổi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nguyệt thiếu tìm vợ

Hắc Hạng, hèm tối, bởi vì nó xứng đáng với tên gọi này, vừa tối, vừa ướt lại vừa lạnh. Nhưng Hắc Hạng hôm nay, lại vô cùng có sức sống, giữa sân là những niềng grap giường đã được phơi nắng sạch sẽ, nhưng tình nịch trong mắt của người dân nơi này giờ được thay thế bằng nụ cười, tất cả phòng ốc được mở ra để thông gió, tiêu độc.

Mọi người ở đây dùng ánh mắt nhu hòa nhìn vào bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn, cũng là bóng dáng nhỏ nhắn mang đến hi vọng lần nữa cho họ.

“Trình Trình tiểu thư hình như vĩnh viễn đều có sức sống.”

“Đúng vậy, cô ấy là cô gái đẹp nhất tôi từng thấy.” Cô gái đang vô tình nghịch nước dưới ánh mặt trời là cô gái đẹp nhất mà bọn họ đã gặp.

“Không biết Trình Trình tiểu thư đã kết hôn chưa nhỉ?” Ông lão đang nhìn thấy Trình Trình đang nói chuyện cùng với cháu của mình, liền lẩm bẩm.

“Cái xú lão đầu này, lại nghĩ lung tung rồi, cháu của ông vĩnh viễn không xứng với Trình Trình tiểu thư đâu, phải là Viêm lão đại mới đúng.”

“Đúng vậy, thật là một cô gái tốt.”

Lúc mà hai ông lão đang nói chuyện, một cô gái mặc áo liền váy

và mang nón cỏ đang đứng cạnh bọn họ, cô vừa mới xuất hiện đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Felix vốn đang cùng nói chuyện với Trình trình, màu da màu lúa mạch khỏe mạnh lộ ra dưới ánh mặt trời, anh ta liền nở nụ cười thân thiện: “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tìm ai?”

Thẩm Kiều liền liếc mắt nhìn Felix, sau đó liền nhìn trái nhìn phải, động tác bỏ rơi Felix khiến cho mọi người có chút cảm giác: “Viêm đại ca đâu rồi, không phải anh ấy tới đây sao?”

Cho dù lúc này Hắc Hạng đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi, nhưng vẫn không thể so với bên ngoài như cũ, trong không khí toàn là mùi thuốc sát trùng, khiến cho Thẩm Kiều có chút không chịu được, tay ngọc liền phẩy phẩy ở chớp mũi.

“Nơi này không phải cho thiên kim đại tiểu thư tới đây đâu, cô tới từ đâu thì trở về đó thôi.” Felix liền châm chọc nói.

Thẩm Kiều cũng không cùng anh ta nói nhảm, với loại người kém hơn cô một bậc này cô ta cũng không xem vào mắt, ánh mắt của cô ta thấy Trình Trình đang nói chuyện cùng với người khác, liền che lại lỗ mũi như cũ.

“Cô cũng ở đây à?”

Nghe được có người gọi cô, Trình Trình liền xoay người lại, nhìn thấy Thẩm Kiều liền khẽ mỉm cười: “Thẩm tiểu thư vì sao lại ở đây.”

Thấy Trình Trình đang xăng ống quần, dưới chân còn đạp grap giường, tóc đuôi ngựa đã bung loạn, Thẩm Kiều liền thấy buồn cười: “Quả nhiên người cấp thấp cũng chỉ có thể cùng người cấp thấp ở chung một chỗ.”

“Cô nói cái gì đó!” Vừa nghe xong những lời này, một người trung niên liền trừng mắt muốn xông lên.

“Leo!” Trình Trình liền gọi ông lại, lắc đầu với ông một cái, Leo lúc này mới hết giận, bèn bước qua một bên dù trong lòng vẫn còn ầm ứ.

Bị Leo dọa cho, Thẩm Kiều lúc này có hơi sợ, dù sao với vóc người của Leo, nếu ông ta thật sự xông lên thì người chịu thiệt vẫn là cô, nhưng thấy ông ta ngưng lại động tác: “Vẫn còn thông minh đấy chứ, thân phận của tôi không phải để các người muốn động là động được đâu. Thật là một người quê mùa!”

Sau khi nhìn Leo xong Thẩm Kiều lại chuyển qua Trình Trình: “Viêm đại ca đâu?”

“Anh ấy vốn là đang ở đây, nhưng lại giống như có chuyện muốn ra ngoài rồi, lát nữa sẽ về.”

“Vậy tôi phải ở đây tới chừng nào, nóng như vậy thật muốn đốt chết tôi rồi.” Thẩm Kiều liền buồn bực nói.

Trình Trình liền nhún vai, bày tỏ mình cũng bất lực, nơi này không có máy lạnh làm lạnh không khí: “Nếu không thì cô về trước đi, nếu anh ấy về tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Không cần.” Thẩm Kiều liền liếc nhìn Trình Trình, rõ ràng không tin là cô sẽ gọi mình, liền tìm nơi có bóng râm rồi ngồi xuống.

Trình Trình liền nhún vai, tiếp tục đập grap giường dưới chân. Sau khi đem grap giường giặt xong, Trình Trình liền cùng với Felix đem phơi từng món một.

Lúc này trong hẻm đột nhiên xôn xao, tất cả mọi người đều đột nhiên quay đầu lại, đều đồng thời rung động, mặc dù không biết người đàn ông xuất hiện ở đây là ai, nhưng cái khí chất để vương làm cho ai cũng không thể chú ý, cái phong cách này thì không phải người bình thường nào cũng có được, đó là người mà trời sinh ra để đứng trên đỉnh cao cho mọi người ngưỡng mộ.

Thấy Viêm lão đại đang đứng sau lưng người đàn ông kia, ai cũng hiểu đây không phải là nhân vật tầm thường rồi, từ khi người đàn ông này bước vào thì cô ta đã ngây người, cô ta cho là Viêm Hạng đã rất xuất sắc rồi, nhưng người đàn ông trước mặt này lại không thể nào đẹp hơn được nữa, cô ta không biết thì ra đàn ông cũng có thể đẹp được như vậy, cả người toát lên một khí chất cao ngạo sẵn có, nhưng mà anh ta đến đây làm gì.

Felix cũng đang nhìn đến ngây người, đến khi Trình Trình đưa grap giường tới mà cả không biết, thấy Felix không có nhận lấy grap giường, Trình Trình liền xoay người: “Felix, cậu nhìn cái gì thế?”

Trình Trình liền nhìn ra đầu hẻm, thấy người đàn ông kia trong lòng cô liền chấn động. Lâm Trần liền nhìn mọi người rồi mở miệng: “Mọi người không cần phải khẩn trương, đây là Thiếu chủ của Nặc, lần này tới đây là vì tìm người vợ bị mất tích.”

“Mất tích?”

“Anh ta kết hôn rồi? Thật là đáng tiếc.”

“Không kết hôn thì cũng không còn phần của cô đâu.”

“Nhưng là ai nhỉ?”

Mọi người đang bàn luận rất sôi nổi, đang lúc họ cãi nhau âm ỉ, bọn họ liền thấy người đàn ông kia không nhanh không chậm tiến vào bên trong, tất cả mọi người đều nín thở, không biết người mà anh ta đang tìm là ai. Lúc mọi người đang suy đoán lung tung, liền thấy anh đang dừng lại bên cạnh của Trình Trình, lại dùng âm thanh lạnh lẽo nhưng hết sức dễ nghe nói: “Cùng anh về nhà được không?”

Thấy được bàn tay ở trước mặt, lại biết mọi người đang chăm chú nhìn mình, trên mặt của Trình Trình giống như có đốt lửa, lấp bắp nửa ngày không biết nói gì cho tốt, nửa ngày sau cô mới lên tiếng: “Grap giường của em còn chưa giặt xong.”

Tất cả mọi người liền 囧, vợ của Thiếu chủ lại giặt grap giường cho họ, cho họ mượn mười lá gan cũng không dám, bà cô của tôi ơi, đến từ đâu thì trở về đó đi. Trình Trình vừa bước ra đã làm cho ánh mắt của mọi người nổ tung.

Ngay cả Viêm Hạng cũng sững sờ không nói được câu nào, còn Mặc Vũ thì cả kinh kêu lên: “Tôi nhớ ra rồi, tôi đã thấy cô ấy trên tạp chí khoa học, cô ấy là nhà khoa học trẻ tuổi nhất đoạt được giải thưởng, được đánh giá là khoa học gia có tiềm lực nhất...Khó trách...Khó trách...”

Nghe được Mặc vũ nói vậy, Viêm Hạng liền cười khở một hồi, nhìn Trình Trình được Thiếu chủ ôm vào trong ngực, anh cũng chỉ có thể đem tình cảm chưa nói ra dồn nén vào trong lòng.

Bị ôm vào ngực như một đứa trẻ, Trình Trình không thuận theo liền gõ lên vai của anh một cái: “Thả em xuống.”

“Không được.” Nguyệt Độc Nhất liền trực tiếp từ chối khiến cho Trình Trình 囧

“Cái đó...” Thẩm Kiều liền lấy hết dũng khí, mở miệng thật thấp rồi tiến lên: “Xin chào, tôi là Thẩm Kiều, thật vui khi được gặp anh.”

Nguyệt Độc Nhất liền bước đi như một làn gió, để lại Thẩm Kiều ở lại một mình dưới ánh mặt trời hỗn loạn, nhìn Thẩm đại mỹ nữ bị bỏ lại, Trình Trình liền cảm thấy cô ta thật đáng thương, không còn nghi ngờ gì nữa, Nguyệt Độc Nhất chính là người như vậy, nếu là người và việc mà anh không quan tâm, anh sẽ không lãng phí thời gian

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Buổi cơm trưa kinh khủng

Nguyệt Độc Nhất liền ôm Trình Trình đi lướt qua Viêm Hạng, Trình Trình vốn là muốn cảm ơn người ta, nhưng anh lại không cho cô cơ hội đó, liền trực tiếp ngồi lên xe.

“Cái người này làm sao vậy nha, em còn chưa có cảm ơn người ta đấy. Nếu không nhờ anh ấy, thì chắc giờ em đang phải tiếp khách ở hộp đêm rồi.” Trình Trình bất mãn liền oán trách anh.

“Anh sẽ an bài cho một người khác cảm ơn thay em, hiện tại để cho anh ôm một lát.” Nguyệt Độc Nhất hết sức mệt mỏi, liền dựa vào Trình Trình một lát rồi ngủ mất.

Thủy Bách Thiên liền khẽ mỉm cười: “Trình Trình tiểu thư à, sau khi cô mất tích, Thiếu chủ vẫn chưa hề nghỉ ngơi, về chuyện cảm ơn thì cô không cần lo lắng đâu, sẽ có người thu xếp thôi.”

Thủy Bách Thiên liền hết sức chăm chú nhìn trình Trình, nụ cười trên gương mặt của anh ngày càng sâu hơn: “Trình Trình tiểu thư, có lẽ cô là người độc lập, bao gồm cả việc sinh hạ tiểu thiếu gia, bao gồm cả chuyện của cô, chắc cô cũng đã có bước đi của riêng mình, nhưng tôi hy vọng cô cũng có thể hiểu rõ, có lẽ lệnh tôn và lệnh mẫu có thể trước sau bo dung như một thông cảm cho cô, đó là vì họ là ba mẹ của cô, nhưng đây không phải là lý do để cô có thể xem thường cảm nhận của người khác, đặc biệt là một người quan tâm đến cô. Tôi chỉ hy vọng là lần sau nếu cô có làm chuyện gì thì hãy suy nghĩ đến cảm nhận của người bên cạnh cô đã.”

Sau trông kính của Thủy Bách Thiên là một sự nghiêm túc.

Lời của anh giống như một hồi chuông cảnh tỉnh giống vào lòng của Trình Trình, cô đúng là một người rất độc lập, bao gồm cả chủ trương sinh hạ Trình Vũ, cô cho là đây là cuộc đời của cô, phải do cô làm chủ, nhưng lại không hề nghĩ tới cảm nhận của ba mẹ cô khi nghĩ tới chuyện này, nhưng khi chuyện đã xảy ra rồi, thì ba mẹ cô lại vô tư đón nhận sự ích kỷ của cô, cô lại cảm thấy điều đó là đương nhiên, cô vốn có rất ít bạn, bạn thân duy nhất là Bối Mễ lại vô cùng cưng chiều cô, cho nên cô ấy đã bỏ quên những người quan tâm tới cô ấy, thì ra cô lại là người ích kỷ như thế, lại cảm thấy hơi thờ ơ nặng nề của Nguyệt Độc Nhất, cô biết người đàn ông đang gối lên chân của cô mà ngủ đã có nhiều sự mệt mỏi như thế nào. Nếu cô có thể sớm liên lạc với anh thì biết đâu anh sẽ khá hơn một chút, nhưng cô luôn nghĩ đêm chuyện của Hắc Hạng xử lý xong thì cũng không quá muộn đâu, việc mà cô nghĩ cho người khác thật sự là quá ít.

Sau khi đi đón Trình Trình về, Nguyệt Độc Nhất có được một giấc ngủ đến sáng, hôm nay anh muốn chuyên tâm ở nhà để phụng bồi cho người phụ nữ kia, vào lúc xuống cầu thang anh đã nghe thấy mùi thơm từ trong phòng bếp bay tới, đầu lông mày của anh hơi nẩy lên, liền nhìn thấy cô gái nhỏ đang bung một tô canh từ trong phòng bếp ra ngoài. Thấy anh đã xuống lầu cô liền trưng ra một nụ cười sáng lạn: “Anh tỉnh rồi à, em nấu cơm xong rồi.”

Kéo ghế cho Nguyệt Độc Nhất ngồi xuống xong, Trình Trình liền cời tạp dề, ngồi xuống bên cạnh anh, múc ra một chén canh thơm phức: “Anh nếm thử đi, là do em tự nấu đấy.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn cô một cái, anh có chút không hiểu tại sao cô lại vui như thế, nên anh cũng vui theo, nếu trước khi ăn mà rửa tay thì sẽ làm cho người phụ nữ của mình mất hứng. Anh liền lấy thìa gấp một miếng rồi bỏ vào miệng từ từ nhai, lông mày đẹp mắt nhíu lại rất nhanh đến mức không thể nhìn thấy rồi lại giãn ra khôi phục lại như cũ, Trình Trình liền thận trọng hỏi: “Ăn ngon không?”

Nguyệt Độc Nhất liền nhai kỹ nuốt chậm, dùng một ánh mắt thâm thúy nhìn Trình Trình chăm chăm rồi gật đầu một cái, Trình Trình liền vui vẻ cười lên: “Ăn ngon là tốt rồi.”, liền múc thêm một chén canh nữa đưa cho anh, “Em đã bỏ ra hai tiếng đấy, đây là lần đầu tiên em nấu cơm.”

Nguyệt Độc Nhất đang uống canh, tay anh liền hơi dừng lại một chút, lại tiếp tục ăn như không có chuyện gì xảy ra: “Em học nấu ăn từ ai vậy?”

“Trên sách đó.”

“Em không ăn sao?”

Trình Trình liền lắc đầu: “Em đã sớm ăn cơm chống đói rồi, anh ăn nhiều thêm một chút đi.” Trình Trình liền gấp thêm rau cho anh.

Đây được coi là lần đầu tiên anh được cô gái này gấp thức ăn cho, Nguyệt Độc Nhất liền cho thức ăn vào miệng, ăn không nhanh không chậm.

Thanh Á vừa vào cửa đã nghe thấy mùi thơm, không nhịn được mà chảy nước miếng: “Thơm quá đi.”

Trình Trình liền vui vẻ gọi Thanh Á: “Anh còn chưa ăn cơm sao, mau đến đi cùng ăn đi.”

Thanh Á liền liếc qua ông chủ, thấy anh không có phản đối, cũng không khách khí liền ngồi xuống, thật là thơm quá đi, nhìn món rau xanh này màu thật đẹp chỉ cần nhìn là liền muốn ăn, chắc là ngon lắm đây.

Anh liền gấp nhanh một miếng, vốn là miệng to đang nhai thức ăn bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt của anh có hơi cổ quái, vừa ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt sắc bén của Nguyệt Độc Nhất đang nhìn mình, liền sững sờ đem thức ăn đã ra đến miệng nuốt vào, vừa ho khan hết sức khổ sở: “Trình Trình tiểu thư, cơm này là do cô nấu sao?”

“Đúng vậy, ăn ngon không?” Trình Trình liền mang theo hy vọng hỏi anh.

Thanh Á liền nuốt nước miếng một cái, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Ngon lắm.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Vẻ mặt của Nguyệt Độc Nhất không hề thay đổi liền gấp một đĩa thức ăn bỏ vào chén của Thanh Á, không hề chú ý gì đến vẻ mặt thố khổ của anh.

Thiếu chủ à, muốn lấy lòng phụ nữ cũng không cần phải làm thế đâu.

Lại được một người nữa khẳng định, Trình Trình liền hết sức vui vẻ. Thật khó cho Thanh Á không có cách nào để hạ đĩa xuống, nhất thời mắt anh liền sáng lên khi thấy Huyền Dịch đi tới, liền hưng phấn khác thường: “Huyền Dịch, anh còn chưa ăn cơm phải không, mau đến cùng ăn đi.”

Huyền Dịch cũng đã sớm đói bụng, vốn cũng có một số chuyện muốn nói cùng với Thiếu chủ, thấy Nguyệt Độc Nhất liền ngồi xuống: “Thiếu chủ, chuyện nội gián có chút manh mối.”

Nguyệt Độc Nhất liền gật đầu một cái, đi theo Thiếu chủ đã lâu, nên biết anh cũng chưa muốn nghe những chuyện này, Huyền Dịch rất thông minh liền lựa chọn cách im lặng, thôi để lát nữa rồi nói. Thanh Á đang nhiệt tình múc canh cho anh, anh cũng không hề nghi ngờ gì mà cho vào miệng, Thanh Á thấy anh ta ăn không có chuyện gì, trên mặt cũng không có, không thể nào nha, canh kia rõ ràng là... Tại sao nét mặt của người này lại không có gì?

“Huyền Dịch, đây là canh do Trình Trình tiểu thư tự tay nấu đấy, ăn ngon không?” Thanh Á liền dò hỏi thử.

Huyền Dịch liền giương mắt nhìn Trình Trình một chút, rồi lạnh lùng nói: “Ngon lắm.”

Mặt của Thanh Á liền co quắp lại, Huyền Dịch cái người này nói dối không chớp mắt nha, nói dối như vậy là chuyện đương nhiên, liền liếc anh một cái.

“Ăn cơm vậy mà không gọi tôi.” Chu Nhan đang đi tới liền cười hi hi, nhìn tất cả mọi người đang ở nơi này, liền ngồi xuống.

Thấy được nhiều người ủng hộ mình như vậy, Trình Trình liền rất vui vẻ, làm nhiều món ăn như vậy quả là sự lựa chọn chính xác, liền bới cho Chu Nhan một chén cơm, cô liền nhận lấy, mặc dù không có gấp gáp như Thanh Á, nhưng cô vẫn là người hào phóng, lúc ăn cơm cũng không giống phụ nữ bình thường mà nuốt nhỏ đầu, liền lấy một miếng to cho vào miệng, nhưng lúc này cũng không kịch liệt ho khan như Thanh Á, nhưng vẻ mặt của cô cũng rất khó coi, Huyền Dịch ở bên cạnh liền đưa cho cô một chén canh, âm thanh của anh vẫn lạnh lẽo như cũ: “Uống đi.”

“Cảm ơn.” Lúc này Chu Nhan cảm chén canh cho vào miệng, cho nên vẫn quay sang cảm ơn Huyền Dịch, một bên là Thanh Á trong lòng đã sớm hả hê, nhưng Nguyệt Độc Nhất sắc mặt vẫn không thay đổi đã gấp thêm cho anh một đĩa thức ăn, tên Huyền Dịch kia, giết người thật vô tình, đúng là kẻ bịp bợm lại còn lạnh lùng.

“Thật là vui vẻ nha, sao mọi người lại cùng nhau ăn cơm thế này?” Thủy Bách Thiên là người đến cuối cùng.

“Cùng nhau ăn đi.” Thanh Á, Chu Nhan và Huyền Dịch cùng nhau ba miếng một lời, bộ dạng nhiệt tình mời cơm kia khiến cho trong tâm của Thủy Bách Thiên kêu lộp bộp, sau đó liền cười tà mị mà từ chối: “Không cần, tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Nhưng đã bị thua thiệt, Chu Nhan sẽ không bỏ qua cho anh ta như vậy, liền kéo ghế của cô ra, vắt hai chân lên, vì cô mặc sườn xám cực ngắn cho nên lộ ra đôi chân thon dài, dưới váy là cánh xuân tươi đẹp, Chu Nhan liền quyen rũ cười một tiếng: “Ăn thêm một chút thôi.”

Thủy Bách Thiên liền hơi nhú mày, anh hơi do dự một lát, nhưng nữ nhân kế đã dùng rồi, người ta muốn giết anh cũng đành chịu chôn, huống chi nữ nhân này lại là người của anh nha, biết rõ núi có hổ vẫn đi, thiêu thân vẫn lao đầu vào lửa, quả nhiên phụ nữ vẫn là họa thủy mà.

Chu Nhan liền phục vụ anh rất hoàn hảo, bộ dạng kia chính là hôm nay anh mà không ăn thì em sẽ liều mạng với anh, Thủy Bách Thiên liền bắt đầu đi lác đầu, ném một ngụm nhỏ: “Cơm này ai nấu vậy?”

“Là tôi.” Trình Trình liền hưng phấn giơ tay lên.

Mọi người đang ngồi đều biết Thủy Bách Thiên là loại người mà lời nói ra không làm người ta chết vì kinh ngạc thì cũng là chết vì tức tối, trong lòng mọi người đều âm thầm cầu nguyện anh ta đừng nói ra lời không nên nói, Thủy Bách Thiên lại ưu nhã lau miệng: “Thật là ngon, tôi và mọi người đều hy vọng sau những ngày ở Mỹ sau này đều được ăn thức ăn do Trình Trình tiểu thư nấu.”

Lời của anh ta vừa thốt ra xong, Trình Trình liền vui vẻ đến hấp ta hấp tấp: “Có thật vậy không, vậy tôi phải mua thêm nhiều sách nấu ăn nữa mới được, tôi sẽ nấu thêm mấy món nữa.”

Trình Trình vừa chạy đi nghiên cứu thực đơn mới, cô vừa đi Thủy Bách Thiên đã nhận được mấy ánh mắt giết người phóng tới.

“Bạch hồ ly, chú vừa nói cái gì thì sau này hãy nhớ lấy, mỗi ngày chú phải ăn hết những thứ này đó.” Thanh Á vừa nói vừa nghiêng răng kèn kẹt.

“A, tôi quên nói cho các người biết, ngày mai tôi phải đi Canada rồi, tôi phải tham dự một hội thảo y học quốc tế.” Thủy Bách Thiên liền để lại một bóng lưng ưu nhã cho những người trên bàn cơm, một chén cơm của Nguyệt Độc Nhất đã xuống bụng, anh thấy vẫn còn dư lại rau liền nhân nhặt mở miệng: “Đem đồ còn dư ăn hết đi.”

Một câu nói ra làm cho cả ba người đều chết tâm. Nhìn mỗi ngày phải ăn thức ăn này, bọn họ có nên nói thật với Trình Trình tiểu thư không, thức ăn này về sau đừng cho nhiều muối như vậy nữa, canh không biết hầm xương thế nào lại quá ngọt. Điểm quan trọng là bọn họ phải che dấu lương tâm để ăn. Thật là quá khi dễ người khác mà.

Chương 42: Giết chết nội gián

Thư phòng được trang trí theo kiểu cổ xưa, tủ sách đứng dựa vào tường chất đầy những cuốn binh pháp Tôn Tử, đằng sau ngã rẽ là một bàn chân cao hình vuông màu gỗ đỏ, trên đó đặt một chậu Lục La, mọi người đều nói Lục La là loại cây trồng tốt nhất, bởi vì bạn chỉ cần tưới đủ nước cho nước, nó sẽ sinh trưởng vô cùng tốt, mà hiển nhiên chậu Lục La trước mắt này được chăm sóc vô cùng tốt, bên cạnh tủ sách kia là một bàn đọc sách rất lớn, phía trên treo toàn là tranh chữ thư pháp.

Viêm Hạng cứ cách một khoảng thời gian lại tới nơi này để báo cáo tình hình trong khu vực mà anh quản lý, đối với người cấp trên trực tiếp của anh là Lâm Bình, anh cũng không có ý kiến gì, Lâm Bình đối với anh vẫn rất khách sáo. Bởi vì phải đợi một thời gian nên rất nhàm chán, anh liền tiện tay lấy một quyển sách ra để giết thời gian, đang lúc anh vừa mới mở cuốn sách ra, thì ở trong lại rớt ra một tờ giấy, anh liền lui về sau một bước rồi cúi người nhặt nó lên, vừa định bỏ lại vào quyển sách thì cửa thư phòng đã mở ra rồi, thấy Lâm Bình đi tới anh liền nhanh chóng khép quyển sách lại, bỏ vào vị trí cũ, thấy Viêm Hạng thì Lâm Bình liền sững sờ, ánh mắt đầu tiên là nhìn vào quyển sách kia, trong đáy mắt liền xẹt qua một tia âm hiểm, nhưng mà Viêm Hạng lại đang xoay người sắp xếp lại sách nên anh không nhìn thấy.

“Nhật Hạng, đến đây lúc nào vậy?” Lâm Bình liền hướng về phía anh, sắc mặt nhu hòa hỏi.

“Mới đến thôi.” Viêm Hạng chỉ thuận miệng đáp lại, thật ra thì anh đã đến từ lâu rồi, chỉ là không muốn nói cho người khác biết anh đã đợi từ lâu.

Lâm Bình liền gật đầu một cái, mời anh ngồi, Viêm Hạng liền ngồi xuống ở đối diện hẳn, theo phép tắc báo cáo tình hình trước, nói được khoảng nửa giờ, Lâm Bình đều nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn cười đùa với anh một chút...

Báo cáo xong Viêm Hạng liền đứng dậy, chào tạm biệt Lâm Bình rồi đi ra ngoài, thật ra thì bình thường Viêm Hạng là người rất ít nói, cái này dĩ nhiên là Lâm Bình đều biết, khi mà một người trong lòng có chuyện gì đó thì đều đặc biệt rất cẩn thận, suy nghĩ lung tung, mà bây giờ Lâm Bình chính là người như vậy, nếu là lúc bình thường hẳn sẽ không cảm thấy hành động của anh ta không có gì là không ổn, nhưng hiện tại thì hẳn lại cảm thấy đáng về trầm mặc này Viêm Hạng có gì đó không ổn, nhất định là đã thấy cái gì không nên thấy rồi. Nếu người này đã không dùng được thì tai họa về sau sẽ rất khó lường, đáy mắt của Lâm Bình liền toát ra một vẻ sát khí.

Viêm Hạng vẫn giống như thường ngày, lái xe về nhà, sau đó liền tắm rửa sạch sẽ, rồi bật TV lên, tự rót cho mình ly rượu, vừa nghe tin tức vừa đọc báo, tất cả đều vô cùng bình thường. Một trận gió chợt thổi qua, màn cửa ban công liền bị tốc lên, sau đó cửa sổ đánh bật vào tường đã phá vỡ âm thanh yên tĩnh, Viêm Hạng liền đứng lên, đi tới ban công, anh liền cau mày một chút nhìn cửa sổ, ở đây là lưng chừng vách núi, trừ đèn đường bên đường núi đang phát ra thứ ánh sáng êm dịu ra, thì cũng không có gì bất thường cả, anh liền đóng chặt cửa sổ lại, rồi bước trở về.

Sau khi bản tin thời sự kết thúc, anh liền tắt TV, rồi đi tới bên giường uống ly nước, liếc mắt như có như không ra ngoài cửa sổ.

“Xoảng xoảng xoảng!”

Một hồi tiếng thủy tinh bể tan tành vang lên.

Đầu tiên Viêm Hạng liền lấy súng ở dưới gối ra, sau đó cũng không nghe được âm thanh nào khác, anh liền đứng lên, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, mắt của anh liền quét qua góc chết một chút, dưới chân thì từ từ di chuyển ra tới cạnh cửa.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Đột nhiên một loạt súng quét qua làm cho Viêm Hạng có chút trờ tay không kịp, anh liền nhanh chóng chạy ra tới cạnh cửa, đã kịp lách vào tường, sau khi nhắm mắt lại được ba giây, thì hô hấp đã thay đổi trở nên nặng nề.

Sau khi càn quét một hồi, trong nhà xông ra ba người, một người trong số đó còn hướng về phía mà Viêm Hạng đang ẩn nấp mà cười ha ha: “Đã biết bí mật của tôi mà còn muốn thoát thân sao? Viêm hội trưởng!”

Viêm Hạng liền hoảng sợ, lại là Lâm Bình, bí mật gì? Trong lòng của Viêm Hạng cảm thấy lo lắng, dĩ nhiên là anh sẽ không ngu mà xông ra hỏi hân: “Anh cho là bí mật của anh có thể giấu được bao lâu?”

“Giết chú xong rồi, dĩ nhiên là sẽ giấu được, cho dù Nặc có tra bao lâu cũng không thể tra ra được nội gián là tôi đâu, nếu như hôm nay chú không phát hiện ra, thì tôi tin sẽ không có ai biết được đâu.”

Nội gián của Nặc là hẳn! Sự thật khiến cho người ta khiếp sợ làm cho Viêm Hạng hít một hơi sâu. Lấy một chọi ba, không phải là sự lựa chọn sáng suốt, anh liền nhanh chóng lướt ra cười, Lâm Bình liền lạnh lùng hô to: “Đuổi theo!”

“Đoàng!”

“Đáng chết!” Viêm Hạng liền kêu đau một tiếng, liền xoay người về phía sau bắn một phát, một người trong bọn họ liền ngã xuống đất, trên mặt của Lâm Bình liền hiện lên một nét dữ tợn.

Viêm Hạng sau khi trúng đạn liền chui vào một bụi cây, một cơn gió từ dưới núi thổi qua tai, cho dù là mùa hè cũng là cho lỗ tai của anh đau, liền ù tai một hồi.

Được cây cối che giấu làm cho việc truy kích cũng khó khăn, Viêm Hạng liền một đường chạy ra khỏi rừng cây, thân thể liền bị trượt chân, liền theo sườn núi mà lăn xuống, trước mặt là bến tàu địa bàn của anh, địa hình container giúp anh có chỗ ẩn nấp.

Lâm bình liền đuổi theo anh đến đây, liền thận trọng đi tới, muốn tìm ra được chỗ mà Viêm Hạng đang ẩn nấp, trên mặt liền hiện lên một nét âm hiểm: “Người ở đây nghe cho rõ, hôm nay tôi đến đây để truy kích Viêm Hạng là tên phản đồ đang bỏ trốn, Viêm Hạng là kẻ phản bội, đem tin tức bán cho bang Tàn Lang, là tội đồ của Nặc, hôm nay tôi được cấp trên giao phó truy đuổi, bắt sống tại chỗ.”

“Viêm lão đại là nội gián, làm sao có thể được?” Một số người đang làm việc ở bến tàu nghe thấy như vậy, liền tranh luận ầm ĩ.

“Đó là Lâm đường chủ nói vậy, Lâm đường chủ cũng đã làm ở Nặc mấy chục năm rồi, chắc cũng phải nói lung tung đâu.”

Lão đáng chết kia, thế mà lại kêu mình là giặc, hôm nay hắn nói như vậy, hóa ra mình đã trở thành nội gián, nếu hôm nay sợ mà lui là điều không thể nào, chẳng thà xông ra một lần.

Đang lúc mà Viêm Hạng đang muốn xông ra, trong bến tàu đột nhiên lại xuất hiện ba chiếc xe, Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng bước từ trong xe ra ngoài, đi theo phía sau anh là Chu Nhan, Lâm Bình vừa thấy anh thì đã biến sắc.

Một đám tiểu lâu la bình thường dĩ nhiên là sẽ không biết được tầng lớp cao cấp của Nặc, dĩ nhiên là không biết Nguyệt Độc Nhất và Chu Nhan, đều đang cẩn thận suy đoán người đàn ông khí thế bức người kia là ai.

Lúc này Lâm bình còn đang ôm ấp một ý tưởng ngây thơ, trên nét mặt già nua liền lộ ra một nụ cười khó coi: “Thiếu chủ, nội gián tôi đã tìm ra rồi, vừa đúng lúc tới nơi này để truy đuổi.”

Thiếu chủ? Anh ta chính là Thiếu chủ của Nặc?

Đám người đang ồn ào, nghe vậy đều lộ ra vẻ khiếp sợ, chỉ nghe nói Thiếu chủ của Nặc là người trẻ tuổi, ai ngờ lại trẻ như thế.

“Ha ha! Lâm Bình, ông cho là tất cả mọi người ở đây là kẻ ngốc sao?” Chu Nhan liền hừ lạnh một tiếng.

Lời nói của Chu Nhan khiến hắn biết được mọi chuyện đã bại lộ rồi, sợ là sẽ hôm nay sẽ không có đường sống, chỉ còn dứt khoát làm hoặc không làm thôi, đã làm thì phải làm cho xong, phải lấy được cái đầu của Nguyệt Độc Nhất, nếu như giết được Thiếu chủ của Nặc, thì bang Tàn Lang nhất định sẽ giúp hắn.

Mọi người ở đây đều ứng phó không kịp khi mà Lâm Bình hướng liền chĩa súng về phía của Nguyệt Độc Nhất, tất cả mọi người đều thất kinh, nhưng trên mặt của anh lại không hề tỏ vẻ hốt hoảng, thân thể quý mị liền di chuyển tới trước mặt của Lâm Bình, không biết là anh có động tác khi nào, chờ khi bọn họ đã thấy rõ dáng người, thì Nguyệt Độc Nhất đã bóp chặt cổ họng của Lâm Bình.

Mặt của Lâm Bình vì hít thở không thông mà phồng lên đỏ bừng, âm thanh của Nguyệt Độc Nhất lạnh lẽo giống hệt như ác quỷ tới từ địa ngục, làm cho người ta phải run sợ: “Nếu đã dám phản bội Nặc, thì phải bỏ ra cái giá tương xứng. Cái giá cao này thì phải dùng mạng của ông để đổi thôi.”

“Kh.Kh.” Trong miệng của Lâm Bình liền phát ra một tia âm thanh yếu ớt, sau đó âm thanh của hắn ngày càng yếu: “Thiếu chủ... Tha mạng... Tôi biết rõ toàn bộ... tin tức của Toàn Đông... Bình thường là tôi đem tin tức bán cho bang Tàn Lang...”

Nguyệt Độc Nhất nghe thấy lời nói cuối cùng của hắn, tay của anh liền giãn ra đôi chút, Lâm Bình liền cho là mình nắm được ngọn cỏ cứu mạng, thật là may mắn, ai ngờ sau một khắc tay của Nguyệt Độc Nhất liền co rút lại rất nhanh, về mặt của Lâm Bình không thể tin nổi.

“Về Toàn Đông tôi sẽ không để cho hắn yên ổn, nhưng ông cũng không có tư cách để ra điều kiện với tôi!”

Hơi thở của Lâm Bình ngày càng yếu, cho đến khi biến mất hoàn toàn, đầu của hắn cũng vô lực mà rũ xuống.

Tất cả mọi người đều nín thở, đó chính là Thiếu chủ ư, tay không bóp chết một người, khí thế màu cầu vòng hoàn chỉnh của Thiếu chủ giờ đã biến thành khí chất lạnh như băng khiến cho người ta khiếp sợ, vào giờ phút này trong lòng những tiểu lâu la cũng mơ hồ có ý sùng bái.

“Viêm Hạng, ra ngoài đi.” Nguyệt Độc Nhất liền hướng về phía bóng tối mà gọi.

Viêm Hạng liền do dự một hồi, liếc bước ra từ trong bóng tối, vì lúc này anh đã mất quá nhiều máu cho nên đôi môi liền trắng bệch: “Thiếu chủ.”

Ánh mắt của Nguyệt Độc Nhất liền khóa tại vết thương trên vai anh: “Đi về.”

Mọi người thấy Viêm lão đại cùng Thiếu chủ rời đi, bến tàu lại khôi phục lại sự yên tĩnh như cũ, mắt của họ liền nhìn nhau, sợ là cả đời không thể quên được chuyện hôm nay đã nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Anh em nhà Thảm gia

Bên trong thư phòng yên tĩnh, Nguyệt Độc Nhất liền nhìn tư liệu mà Viêm Hạng đưa tới, tài liệu kia Thanh Á cũng đã sớm xem qua, cũng có vài phần khen ngợi đối với Viêm Hạng: “Viêm tiên sinh cũng có bản lĩnh đấy chứ, đúng là một người không tệ.”

Nguyệt Độc Nhất liền ném tài liệu lên bàn: “Để Viêm Hạng thay chỗ Lâm Bình, còn về phân hội trưởng, hãy để nội bộ của họ tự giải quyết.”

“Vâng.”

“Trình Trình đâu?”

“Khụ khụ.” Thanh Á liền giả vờ ho khan một tiếng, “Lại đi thăm Viêm Hạng rồi.”

Viêm Hạng hôn mê hai ngày, Trình Trình tiểu thư đã bỏ lại phòng bếp, hai ngày, chả trách Thiếu chủ lại ăn giấm, anh ta sợ Thiếu chủ sẽ không đồng ý chuyện thăng chức, nhưng mà Thiếu chủ là một người công tư rõ ràng, dù sao thì tiểu tử họ Viêm kia cũng là một người có tài.

Trong phòng bệnh màu trắng, ánh mặt trời mãnh liệt được màn che ngăn cách, liền trở nên nhu hòa, trên bệ cửa sổ là một lọ hoa bách hợp màu hồng tán ra mùi hương thơm ngát, người đàn ông đã ngủ trên giường hai ngày liền chậm rãi mở mắt ra, nhưng ánh sáng lại làm cho anh có chút không thích ứng liền nhắm mắt lại, rồi lại mở ra.

“Anh tỉnh lại rồi sao?”

Rất nhiều lần trong mơ anh đã nghe được âm thanh đó, nhưng lại nghe thấy gần bên tai, Viêm Hạng liền nghiêng đầu, thấy ảo giác gần ngay trước mắt, anh cứ tưởng mình đang nằm mơ, nhưng nụ cười kia lại rất chân thật, liền sững sờ một lát nhớ lại chuyện trước khi hôn mê. Về mặt kinh ngạc lại được thay thế bằng thần thái lạnh lùng như cũ.

“Muốn uống nước không?” Trình Trình thấy anh đã tỉnh lại, liền thở phào nhẹ nhõm, Viêm Hạng đối xử với cô cũng không tệ, cô coi anh như là anh trai của mình, nhìn anh bị thương nên cô rất lo lắng.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Viêm Hạng liền nhàn nhạt từ chối. Trình Trình thấy Viêm Hạng lại xa cách với mình, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái: “Viêm đại ca, sao anh không hề giống với trước đây vậy? Lúc trước anh đâu có nói cảm ơn.”

Viêm Hạng liền nhìn Trình Trình đang cúi đầu, dáng vẻ ủ rũ của cô làm cho anh không đành lòng, là thái độ thương hại của cô sao, thấy trái táo vừa gọt xong, anh liền cầm lấy: “Là gọt cho tôi ư?”

“Vâng.” Thấy anh không khách sáo nữa, Trình Trình liền khẽ mỉm cười, dịu dàng đưa cho anh.

Ăn táo, trên khuôn mặt nghiêm nghị của Viêm Hạng không hề có vẻ gì là tươi cười, chỉ là không khí này không giữ vững được bao lâu thì đột nhiên có người vào phá vỡ, Nguyệt Độc Nhất vừa tiến vào đã làm cho cho bầu không khí trở nên nặng nề, Trình Trình liền tức giận trừng anh một cái, thật ra thì lần này Viêm đại ca bị thương có quan hệ tới Nặc, Trình Trình nhỏ mọn liền đem món nợ này tính trên đầu của Nguyệt Độc Nhất.

“Thiếu chủ.” Viêm Hạng liền chào hỏi Nguyệt Độc Nhất, người đằng sau chỉ hơi gật đầu.

“Viêm tiểu tử, thật không tệ nha, Lâm Bình chết rồi, Nặc quyết định để chú thay thế hắn, chờ chú khỏe lại rồi sẽ chính thức tiếp nhận.” Thanh Á vừa tuyên bố chuyện đã quyết định xong.

Viêm Hạng liền sững sờ rồi lắc đầu một cái: “Tôi đâu có làm được gì, nếu lần này không phải là nhờ Thiếu chủ ra mặt, thì sợ lần này tôi đã không giữ được mạng đâu.”

“Đừng tự ti như vậy chứ, nếu như Nặc đã tin tưởng anh thì chắc chắn sẽ đã có căn cứ, nói như anh vậy thì ý anh là chúng tôi không có mắt nhìn người à.” Hào cảm của Thanh Á đối với Viêm Hạng liền tăng vọt, người này an phận thủ thường, ngược lại không có tâm địa tranh quyền đoạt lợi, người này có thể dùng được.

“Đúng vậy đó, Viêm đại ca à, người ta đều có ý tốt thăng chức cho anh có gì mà không tốt, sao lại không cần chứ.” Trình Trình liền cầm lấy. cô thấy Viêm đại ca được thăng chức, phần nợ này xem như không tính đi, “Thăng chức sẽ được tăng lương đúng không?”

Trình Trình vừa mở miệng hỏi, ba người đàn ông đã dùng ánh mắt mà nhìn cô hết như quái vật, từ chức phân hội trưởng tới chức Đường chủ thì cũng không được tăng lương đơn giản như vậy, nếu để cho Trình Trình biết một đường chủ của phân hội Nặc có thể lực bao nhiêu, thì chắc chắn cô sẽ không hỏi vấn đề ấu trĩ như thế.

“Trình Trình tiểu thư, không ngờ mục đích của cô lại thấp như thế?” Thanh Á liền xấu hổ.

Trình Trình liền buồn bực, mục đích thấp thì sao chứ, cái này gọi là dễ dàng thỏa mãn, cô là người dân bình thường dĩ nhiên là không thể theo kịp chân bọn họ được, cô liền tức giận nhìn Thanh Á: “Mục đích thấp thì sao, đời này bản tiểu thư ngoại trừ theo đuổi nhân dân tệ thì chính là nhân dân tệ đấy, anh có ý kiến gì.”

Thanh Á thấy Thiếu chủ đang liếc nhìn mình: “Không có ý kiến, cũng không dám có ý kiến.”

Viêm Hạng ở đây nghỉ dưỡng được hai ngày thì Thẩm Kiều và Thẩm Lỗi cùng vợ vã chạy đến, nhìn thấy anh không có gì đáng ngại thì cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Cái tên tiểu tử này, xảy ra chuyện lớn như vậy thật là hủ chết tôi mà.” Dáng dấp của Thẩm Lỗi rất thô kệch, so với Thẩm Kiều thì thật sự rất khác biệt, người không biết còn không tin họ là anh em, chỉ là Thẩm Lỗi so với tính tình Thẩm Kiều thì còn tốt hơn.

“Thẩm đại ca à, đây là đâu vậy, người bị thương sao không đến bệnh viện, lại ở trong nhà người khác vậy?” Thẩm Kiều chỉ là theo chân Thẩm Lỗi tới đây, thật ra thì Thẩm Lỗi cũng không biết đây là đâu, chỉ là theo địa chỉ mà Viêm Hạng cho rồi đến đây.

“Thiết bị y tế của nơi này so với bệnh viện cũng không hề thua kém, hơn nữa đây còn là phân hội của Nặc ở Mỹ.” Viêm Hạng liền nhắc nhở hai người họ, địa bàn nhỏ của anh không thể so với nơi này, không phải là nơi có thể tùy tiện tới được.

“Anh nói Nặc sao?” Thẩm Kiều liền kêu lên, không lẽ người đàn ông ngày đó cũng ở đây?

“Tiểu tử rút cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Viêm Hạng liền đem chuyện bị đuổi giết và được thăng chức kể lại rất đơn giản, Thẩm Lỗi liền kích động bắt lấy anh: “Cậu nói Nguyệt đương gia? Thiếu chủ là Nguyệt đương gia?”

“Đúng vậy.” Viêm Hạng dĩ nhiên là biết Thẩm Lỗi kích động cái gì, anh ta vẫn luôn muốn được vào Nặc, nhưng vẫn chưa có cơ hội: “Nhật Hạng, giúp tôi một lần đi.”

“Tôi chỉ có thể cố hết sức, không thể bảo đảm được.” Viêm Hạng chỉ có thể gật đầu một cái.

“Được, tôi biết rồi.” Thẩm Lỗi liền vui mừng.

“Viêm đại ca.” Trình Trình đang ôm hoa đi tới, liền thấy anh em của Thẩm gia, “Bạn cô sao, Thẩm Kiều, cô cũng tới thăm Viêm đại ca sao?”

“Đúng.” Thẩm Kiều liền không tự nhiên mà đáp lại một tiếng, cô ta dĩ nhiên là còn nhớ một màn tại Hắc Hạng, cô gái này lại là vợ của người đàn ông kia, cho dù là nhìn không thuận mắt thì hiện tại cũng không thể biểu hiện ra được.

“Đây là Thẩm Lỗi, bạn của tôi, Trình Trình tiểu thư, Vợ của... Thiếu chủ.” Viêm Hạng liền giới thiệu.

“Thiếu phu nhân.” Thẩm Lỗi vội vàng nịnh nọt.

“Ha ha, Thẩm đại ca đừng có gọi là Thiếu phu nhân gì đó, nghe kỳ lắm, gọi Trình Trình giống Viêm đại ca là được rồi.” Trình Trình liền đem hoa đi thay, sau đó liền cùng bọn họ nói chuyện đến hết giờ.

Thẩm Lỗi mặc dù dáng vẻ thô kệch, nhưng nói chuyện cũng rất trơn tru, lại biết cách ăn nói, mọi người đang cùng nhau nói chuyện vui vẻ, Thẩm Kiều đang thừa dịp mọi chuyện hăng say, liền nói là muốn đi toilet, rồi ra khỏi phòng.

Nguyệt Độc Nhất đang ở trong phòng xem tài liệu, hai ngày trước quá bận cho nên đã bỏ quên nhiều ngày, hôm nay xem ra phải bỏ ra cả ngày để xem văn kiện cho xong, mắt anh nhìn vào chữ kí cuối cùng, sau đó kí tên mình lên, đem tài liệu đã xử lý xong để qua bên tay trái.

Thẩm Kiều liền đi lung tung, vừa muốn đi tiếp đã bị người ta ngăn cản, vừa muốn mắng người, liền ngẩng đầu lên thì trông thấy một con người đen láy như đầm lầy, lòng của cô ta liền kịch liệt rung động.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cô gái xinh đẹp kiêu ngạo

Nguyệt Độc Nhất đang uống cà phê liền cau mày, chỉ là trong nhà anh và Trình Trình bình thường cũng không có quá nhiều người lui tới, cho nên bên ngoài sẽ không có bảo vệ ở, nhưng người bình thường muốn vào đều bị ngăn ở ngoài cửa: “Cô là ai, vào đây bằng cách nào?”

Thẩm Kiều nuốt nước miếng một cái, liền đỏ mặt: “Cái đó... Xin chào, tôi là Thẩm Kiều, chúng ta đã gặp nhau rồi, lần trước là tại Hắc Hạng.”

“Thẩm Kiều? Không nhớ rõ. Tôi hỏi là cô làm sao lại vào được đây?” Nguyệt Độc Nhất liền cau mày, trong mắt hàm chứa không có sự kiên nhẫn.

Bị sắc mặt lạnh lẽo của Nguyệt Độc Nhất dọa cho sợ, Thẩm Kiều liền lui về phía sau một bước, nhưng lại nghĩ đây là cơ hội khó mà có được, hơn nữa cô ta cũng không phải không thích bộ dạng lãnh khốc này của anh, cô ta còn tự tin về điều kiện của cô ta chẳng hề thua kém cái người gọi là Trình Trình kia, nếu như anh nguyện ý, cô ta có thể làm tình nhân của anh, sau đó để cho anh từ từ yêu thương mình, cuối cùng sẽ làm chủ mẫu của Nặc.

Nghĩ tới từng bước của câu chuyện, Thẩm Kiều liền lấy lại dũng khí: “Tôi tới đây là để thăm Viêm đại ca.”

Bạn của Viêm Hạng? “Anh ta đang ở khu bệnh phía trước, đây không phải là nơi mà cô nên tới.” Nguyệt Độc Nhất liền bưng chén cà phê lên rồi xoay người lại.

Lúc này đây Nguyệt Độc Nhất đang mặc quần áo bình thường ở nhà, một chiếc quần kaki dài màu đất, cộng thêm một chiếc áo T-shirt màu trắng, so với ngày đó càng thêm vẻ tùy tiện, nhưng càng thêm hấp dẫn mê người, Thẩm Kiều đã bị bóng lưng của anh hấp dẫn đến choáng váng đầu óc, hình như vẫn không nhận ra ý định đuổi khách của Nguyệt Độc Nhất.

Đang lúc còn muốn nói chuyện, Trình Trình liền đi vào: “Thẩm Kiều, cô không tìm được phòng vệ sinh sao?”

“A, ừ, nơi này lớn quá, đi tới đi lui liền bị lạc đường.” Thẩm Kiều nhìn thấy Nguyệt Độc Nhất nghe được âm thanh của Trình Trình liền ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như là không hề bận tâm tới, xem ra anh cũng không có yêu vợ lắm.

“Lại đi xem Viêm Hạng sao?” Nguyệt Độc Nhất liền mắt hững hờ. Thế nhưng trong mắt của Thẩm Kiều là biểu hiện anh không thích cô.

Trình Trình liền hậm hực: “Thì tán gẫu chứ sao.”

“Buổi trưa đi ăn cơm với anh.” Lão đại liền mắt hững, đi lên lầu, mỗi ngày đi xem còn không nói, ăn cơm cũng ở lại đó, anh nghĩ nếu hai ngày sau vết thương của Viêm Hạng lành thì sẽ cho anh trở về nhận chức, không được, cùng lắm thì khiến cho Thủy Bách Thiên chứng minh là thân thể của anh đã khỏe lại. Chỉ cần không ở lại đây thì sao cũng được.

“Khụ khụ, hôm nay em không nấu cơm.” Trình Trình liền xin lỗi rồi đỏ mặt, sau ngày thứ hai cô tự ăn cơm do mình nấu, mùi vị đó quả thật là cực phẩm nhân gian, khó trách bọn họ nói ngon nhưng sắc mặt lại rất khó coi, thật ra là cô coi theo sách nấu ăn, nhưng mùi vị lại không giống, quả nhiên thiên tài cũng có chuyện không thể làm, ví dụ như nấu cơm.

“Anh nấu. Nguyệt Độc Nhất liền nhàn nhạt mở miệng.

“Anh biết nấu sao?” Trình Trình liền kinh ngạc, lại thấy Nguyệt Độc Nhất liền nhàn nhạt gật đầu, hình như là anh cũng không kinh ngạc, “Vậy em có thể mời Viêm đại ca và bạn anh ấy cùng ăn không?”

Nhìn ánh mắt mong đợi của Trình Trình, lời từ chối của Nguyệt Độc Nhất lại nuốt xuống: “Được.”

Nói xong câu kia, anh liền lên lầu, Thẩm Kiều đột nhiên không hiểu, anh là đối với Trình Trình không lạnh không nhạt, lại nguyện ý vì cô mà nấu cơm, rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì, nhưng mà không sao, chỉ cần ở lại chỗ này, thì cô ta vẫn cơ hội, nhất định phải để cho anh trai vào Nặc, như vậy thì cô ta sẽ có được cơ hội gần anh nhiều hơn.

Mặc dù đã đồng ý với Trình Trình là để cho Viêm Hạng cùng tới ăn cơm, đã đồng ý thì phải đồng ý, lúc ba người kia đến ăn thật, trong lòng của Nguyệt Độc Nhất vẫn rất khó chịu.

Thẩm Lỗi không ngờ mình lại có thể cùng với Nguyệt đương gia ăn cơm, trong lòng kích động không có từ ngữ nào có thể giải thích, nhất thời không khí trên bàn cơm có hơi lúng túng, Nguyệt Độc Nhất trong lòng khó chịu, dĩ nhiên là sẽ không nói chuyện. Viêm Hạng lại vốn là người ít nói, thấy Nguyệt Độc Nhất không nói gì, trong lòng Thẩm Kiều đang tính toán làm sao để đến gần Nguyệt Độc Nhất, cũng không chuyên tâm ăn cơm. Trình Trình biết anh đang khó chịu, nhưng lại không biết nguyên nhân, đành phải tự suy đoán.

Nhưng phải luôn có người phá vỡ bầu không khí này, Thẩm Lỗi rốt cuộc cũng không nhịn được, một người anh hùng đại trượng phu lại đỏ mặt giống như một cô gái: “Cái đó... Ha ha... Nguyệt đương gia... Tôi muốn gia nhập Nặc, không biết có thể được không?”

Thẩm Lỗi liền quyết tâm nói ra, Viêm Hạng lại không ngờ như thế, anh có chút nóng lòng, thấy anh ta mở miệng cũng nói giúp vào vài câu: “Thiếu chủ, anh em của tôi đã muốn vào Nặc từ lâu lắm rồi, nhưng vẫn không có cơ hội, tôi biết là Nặc không cần người vô dụng, nhưng điều kiện của cậu ấy rất tốt, hi vọng anh có thể suy nghĩ một chút.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn anh ta, mặt của Thẩm Lỗi đầy mong đợi, lúc mà đối phương liền không có chút phòng bị chút nào, đột nhiên một chiếc đĩa liền bay tới, Thẩm Lỗi liền kinh ngạc một lúc, nhưng phản ứng cũng không chậm, liền thấp mình khẽ tránh, liền thoát một kiếp họa, chỉ là chuyện của Thẩm Lỗi vẫn chưa dừng lại, mà lấy tốc độ thật nhanh ghim anh ta vào trong tường.

Nụ cười của Thẩm Lỗi liền cứng lại trên mặt, nếu như vừa rồi anh ta không tránh được, thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, vậy mà người khởi xướng ra chuyện chiếc đĩa này, lại ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra, đang lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, liền nhàn nhạt nói: “Phản ứng cũng không tệ, bản lĩnh cũng được, hai ngày nữa tôi sẽ sắp xếp cho anh làm khảo nghiệm toàn diện, nếu như thông qua, liền an bài thủ hộ cho anh, cụ thể thì chức vụ gì

thì phải do anh.”

Viêm Nhật không ngờ anh lại đồng ý thật, hơn nữa còn do anh trực tiếp sắp xếp, cho là người bình tĩnh như anh cũng có chút vui sướng: “Cảm ơn Thiếu chủ.”

“Tôi không phải là kẻ mặt anh, là do Nặc đang theo người mới, nếu như anh ta thật sự có thể thông qua sách hạch, Nặc tự nhiên sẽ không để cho người tốt ra đi.”

“Tôi nhất định sẽ không để cho Thiếu chủ thất vọng.” Thẩm Lỗi liền vui mừng mở miệng.

Nguyệt Độc Nhất cũng không chú ý, lại nhìn vào chén cơm của Trình Trình này giờ vẫn không vui được bao nhiêu, lại còn ngăn người không biết đang nghĩ gì, lén gấp một đĩa thức ăn cho cô: “Mau ăn đi.”

“À.” Trình Trình liền lấy lại tinh thần, thấy sắc mặt của anh không được tốt, liền vội vàng im lặng mà ăn cơm.

Vào ban đêm, Trình Trình liền sắp xếp cho hai anh em nhà họ Thẩm ở lại phòng khách trên lầu hai, đối với cuộc sát hạch ngày mai của Thẩm Lỗi sẽ bắt đầu, cho nên họ không về, với lại Trình Trình nghĩ tới Viêm Hạng sẽ không có ai để nói chuyện nên mới giữ bọn họ ở lại. Cô đang ngồi trên giường đọc sách, nhìn đồng hồ cũng đã 10h, Nguyệt Độc Nhất cũng sẽ không ngủ sớm như vậy đâu, nghĩ như vậy ánh mắt của cô có chút mất mát, nhưng nghĩ lại vẫn tiếp tục đọc sách.

Ở trên cầu thang lầu hai, một bóng người uyển chuyển bước đi như ẩn như hiện, áo ngủ bằng sợi tơ màu trắng, mỗi bước đi của cô ta có thể khiến cho váy ngủ lay động, ánh đèn chiếu vào người cô ta không bỏ sót cái gì, thân hình có lỗi có lỗm. Thẩm Kiều liền nhẹ nhàng đi lại, trên mặt là nụ cười động lòng người, tay thì cầm ly sữa nóng, cô ta đã quan sát lầu hai đã lâu rồi, anh đã ngồi ở thư phòng rất lâu, đến nay cũng không trở lại, lạnh nhạt với vợ mình như vậy nhất định là không thích rồi, người đàn ông nhất định sẽ không chịu được cám dỗ, đây là cơ hội tốt nhất.

Vừa đến cửa thư phòng, cô ta liền lấy thêm dừng khí, liền đẩy cửa đi vào, lại thấy thư phòng không có người, nhưng bên trong thư phòng còn có một gian phòng khác, nhưng mà mỗi lần làm việc đến khuya, Nguyệt Độc Nhất liền trở ngủ lại thư phòng, Thẩm Kiều liền đem sữa đặt ở trên bàn, hứng thú xem tài liệu mà anh để ở trên bàn, phía dưới còn có một chữ kí cứng rắn, giống hệt như con người anh vừa đầy sức quyến rũ và khí phách.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Thẩm Kiều đáng thương

“Cô làm gì ở đây?” Nguyệt Độc Nhất chỉ là vừa đi rửa mặt, vừa ra ngoài đã thấy có người đang xem tài liệu của anh, âm thanh lạnh lẽo liền không mang theo một chút nhiệt độ nào cả.

Cô gái nhỏ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Thẩm Kiều bị người ta làm cho hết hồn, sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn vào Nguyệt Độc Nhất, trên trán của anh có vài sợi tóc ướt nhưng thể này lại tăng thêm phần sức quyến rũ hơn bình thường nha, Thẩm Kiều liền nghe được tiếng tim của mình đập rộn ràng, liền hít sâu một hơi, cô ta nỗ lực mỉm cười: “Tôi... Tôi thấy anh còn chưa ngủ, nên mang cho anh ly sữa nóng.”

Nguyệt Độc Nhất nhìn ly sữa tươi trên bàn, lại nhìn cô gái kia có tình ăn mặc lộ liễu, dĩ nhiên là hiểu được trong lòng cô ta đang nghĩ gì, nếu không phải vì mặt mũi của Trình Trình, thì anh đã sớm đuổi cô người phụ nữ điên loạn vì tình này ra khỏi đây rồi: “Đi ra ngoài ngay lập tức.”

Thẩm Kiều bị từ chối liền không thể tin nổi, dĩ nhiên là cô ta biết được sức quyến rũ của mình lớn như thế nào, những người đàn ông khác thì cứ như con ruồi bám lấy cô ta, hôm nay được cô ta chủ động yêu thương, nhưng anh lại chẳng hề mảy may xao động, anh có phải là đàn ông không vậy! Cô ta liền cắn môi uất ức rồi đi, rồi lúc đến gần Nguyệt Độc Nhất, liền giả vờ bị trật chân té, cả người nhào vào lòng anh, lúc này những người đàn ông bình thường đều sẽ diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng anh lại khẳng định mình không thuộc về loại người bình thường đó.

Anh liền nhanh chóng tránh ra, ánh mắt nhìn cô ta giống như nhìn thấy thứ gì bẩn thỉu, Thẩm Kiều bị té xuống đất, nhưng bên trong thư phòng có trái thảm lông cho nên cũng không quá đau, nhưng nước mắt của cô ta cứ thi nhau tràn ra ngoài, cô ta liền nhìn chăm chăm vào anh, hy vọng là anh có thể kéo mình đứng lên, về mặt kia vừa nhìn thấy là đã động lòng, nhưng Nguyệt Độc Nhất liền nhắm mắt nhìn cô ta một cái, về mặt câu anh đã hết kiên nhẫn đến cực điểm: “Không bị ngã chết thì mau cút đi cho tôi.”

Thân thể của Thẩm Kiều liền bị chấn động, không ngờ người đàn ông này lại không hề ăn cô, lúc này nước mắt uất ức liền tràn ra, lập tức từ dưới đất liền đứng dậy.

“Trở lại!”

Đang lúc cô ta muốn chạy khỏi thư phòng, vậy mà Nguyệt Độc Nhất liền lên tiếng, Thẩm Kiều liền thầm nghĩ cô ta quả nhiên vẫn còn cơ hội, đàn ông quả là loài động vật khó chịu, cô ta liền mang theo bộ mặt tươi cười mà xoay người lại, lại thấy trên khuôn mặt lãnh khốc của Nguyệt Độc Nhất lại có vẻ chán ghét: “Mau đem sữa của cô đi đi!”

Từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đàn ông làm nhục như thế, Thẩm Kiều liền tức giận, muốn cầm sữa tươi đi, nhưng khi thấy được gò má tuấn mỹ của Nguyệt Độc Nhất, cô ta liền bị mê hoặc, chỉ có người đàn ông xuất sắc như thế mới có tư cách đứng bên cạnh cô ta, cô ta cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này, liền cắn răng một cái, cời áo ngủ ra, áo ngủ bằng sợi tơ mềm mại như nước cứ thế mà chảy xuống đất, tạo thành một vòng tròn dưới chân. Thân thể trần truồng trắng như tuyết của Thẩm Kiều lúc này đang kịch liệt run rẩy, cả người trắng như ngọc được phơi bày dưới ánh đèn, rực rỡ như một viên ngọc quý, không thể không nói sự tự tin của Thẩm Kiều là không có cơ sở được, thân thể mềm mại này trong mắt của đàn ông mà nói rõ ràng là một sự hấp dẫn trí mạng.

Nhưng đối với thân thể này, Nguyệt Độc Nhất cũng lười phải ngược nhìn, cô ta liền giận đến mức mất hết lý trí, thậm chí quên luôn đây không phải là người đàn ông bình thường mà còn là Thiểu chủ của Nặc, đặc tội thì không có quả ngon để ăn đâu, chỉ là vào lúc này cô ta đã không còn phân biệt được nữa: “Tôi đâu có gì thua kém Trình Trình! Tôi còn là xử nữ đây, anh có biết Viêm Hạng tìm thấy cô ta ở đâu không, là Dạ Lan! Là ở Dạ Lan đó! Không chừng đã bị biết bao nhiêu người đàn ông chạm qua rồi!”

Một giây sau Thẩm Kiều liền không thể nói chuyện, bởi vì cổ họng của cô ta lúc này đã bị bóp chặt, hô hấp cũng khó khăn, người đàn ông trước mặt cứ như ác quỷ đến từ địa ngục vậy, lúc mà cô ta còn chưa kịp phản ứng thì cổ họng đã bị bóp chặt, hai hàng lông mày đang nhíu lại của anh biểu hiện cho cô ta thấy vào giờ phút này anh đang nổi giận.

“Ở đâu cô cũng không thể so với Trình Trình được, tôi thấy cô thì đã ghê tởm rồi.” Âm thanh của anh lạnh lẽo thấu xương, lúc Thẩm Kiều đang hít thở không thông thì anh liền buông cô ta ra, giống như đứa con nít đang vứt bỏ một món đồ chơi cũ: “Cút!”

Thẩm Kiều liền thở gấp từng ngụm, cũng không để ý tới cái khác nữa, liền nhặt lấy áo ngủ rồi chạy ra khỏi thư phòng, người đàn ông này đúng là ác ma, anh ta nhất định là ác ma, anh ta muốn giết mình, nước mắt của cô ta đang điên cuồng mà chảy ra. Cô ta cũng không hề chú ý tới lúc cô ta chạy ra khỏi thư phòng, ngoài cửa có một bóng người đang kinh ngạc nhìn mình.

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn thấy Trình Trình đang giận dữ đứng ngoài cửa, liền thu lại hàng lông mày tàn khốc: “Sao còn chưa ngủ?”

“Anh cũng chưa ngủ đấy thôi!” Trình Trình rất bình tĩnh liền nghĩ tới chuyện có một mỹ nữ lửa thể chạy ra từ trong thư phòng của chồng mình, đáng về giường giường tự đắc đưa lên một ly sữa nóng: “Em cũng mang sữa tới cho anh đây, hy vọng sẽ không bị đuổi ra ngoài.”

Giọng nói của mình có chút chua, nhưng Trình Trình không hề phát hiện ra, Nguyệt Độc Nhất liền nhận lấy sữa rồi uống một hơi hết sạch, nhìn cô đang ngập liên dịu dàng nói: “Đi ngủ đi, anh làm xong sẽ qua ngay.”

“Được.” Trình Trình liền nheo mắt, quả thật là rất mệt, liền ngập một cái rồi xoay người trở về phòng.

Vào ngày thứ hai, sau bài thi sát hạch Thẩm Lỗi đã được nhận, hơn nữa thành tích cũng không tệ chút nào, bốn người ở trong phòng bệnh của Viêm Hạng liền tính toán muốn ăn mừng một phen, Thẩm Kiều cũng không có gì bất thường, nhưng ở trên cổ lại đeo một sợi dây chuyền ngọc trai thật to, Thẩm Lỗi liền cười nhạo em gái mình cứ như là bọn nhà giàu mới nổi. Nếu là bình thường thì Thẩm Kiều đã sớm mắng lại rồi, nhưng lần này cô ta chỉ cười cười, nhưng vẫn còn mặt tự nhiên mà liếc nhìn Trình Trình, nhưng cô vẫn không có phản ứng gì, làm cho Thẩm Lỗi hết sức không quen, liền chặn cô ta lại nói xin lỗi, nhìn thật là đẹp mắt mà.

Thẩm Kiều lần này bị Nguyệt Độc Nhất làm cho mất mặt, vốn là đã an phận rồi, chỉ là nhìn đáng về xuề xòa của Trình Trình, trong lòng lại có chút ầm ục muốn ghen lại liền muốn phát tiết trên người của Trình Trình: “Chúng ta chơi bài đi, người nào thua thì sẽ bị đánh.”

“Vậy không được, nếu đánh đau người khác thì sao?” Thẩm Lỗi liền phản đối, bọn họ là đàn ông mà, làm sao có thể đánh phụ nữ được.

“Đánh nhẹ thôi, không sao đâu.” Thẩm Kiều liền nói.

Trình Trình vẫn đang cười, thấy nhìn Viêm Hạng nhìn mình cô liền nhún vai: “Chỉ là trò chơi thôi mà, cứ chơi đi.”

Anh chỉ là hơi bận tâm về Trình Trình nhưng vẫn gật đầu đồng ý, Thẩm Lỗi cũng đồng ý, dù sao nếu các cô thua thì đánh nhẹ một chút, hơn nữa bọn họ cũng đã có ý nhường, vừa mới bắt đầu Thẩm Lỗi đã thua hai bàn, Viêm Hạng thì thua một bàn, nhưng Thẩm Kiều vẫn không tha, nung nấu ăn vạ với bọn họ, hai người cũng đành phải chơi nghiêm túc, Thẩm Kiều liền nghĩ chẳng lẽ cô ta lại đánh không lại người phụ nữ ngốc nghếch này sao? Hơn nữa mọi người đều cùng chơi, nếu đánh đau cô thì cô cũng không dám đi nói lại với Nguyệt Độc Nhất.

Thật ra thì Trình Trình cũng không thường chơi bài, ngày thường cô cũng hay nhìn thấy mọi người chơi rồi, nên cũng có dịp luyện tay một chút, hay là lần này để cho Thẩm Kiều thắng đi, nhưng mà không được, Thẩm Kiều đối mặt với kết quả là Trình Trình thắng thì không cam lòng, nhưng lại nghĩ tới tính tình của cô chắc cũng không quá mạnh tay đâu, liền cầm lấy tay cô: “Tôi thua rồi, cô đánh đi.”

Trình Trình liền cười hi hi, sau đó thì mọi người đã ứng phó không kịp nữa “Bốp!” Một cái tát trời giáng lên mặt của Thẩm Kiều.

Sau đó cô liền cảm thấy những tức giận tích tụ trong lòng từ hôm qua đã vơi bớt nên dễ chịu hơn, khó trách nhiều người hề cứ dựng chuyện là lại dựng tay dựng chân, thật sự là thoải mái nha.

“Trình Trình tiểu thư.”

“Trình Trình.”

“Cô dám đánh tôi?”

Thẩm Lỗi thấy em gái bị đánh, vì không rõ chân tướng nên anh ta có chút tức giận, nhưng Viêm Hạng lại hiểu rõ tính tình của Trình Trình, sẽ không đánh người vô duyên vô cớ, Trình Trình liền thấy tay mình cũng đau, xem ra lần này đánh cũng không nhẹ, nụ cười trên mặt cô liền biến mất: “Tôi làm gì cô phải tự biết chứ? Cô đã làm gì thì tự mình phải hiểu, mặc dù tôi không muốn tính toán với người khác, nhưng cũng không phải để cho người khác trèo lên đầu tôi.”

“Viêm đại ca, em đi trước đây.”

Nhìn bóng lưng của Trình Trình đang rời đi, Thẩm Kiều liền dậm chân một cái, nghiêng răng nghiêng lợi vì tức giận, nhưng cũng không dám xông lên cùng so đo với cô.

Thời gian mà Thẩm Lỗi tiếp xúc với Trình Trình không lâu lắm nên không hiểu tính cô, nhưng thấy em gái mình bị đánh dĩ nhiên trong lòng thấy không thoải mái: “Dù là Trình Trình tiểu thư thì cũng không thể tùy tiện đánh người đâu đấy.”

Viêm Hạng dĩ nhiên là hiểu rõ Trình Trình, bình thường tính của cô rất ôn hòa, không tính toán với người khác, lần này sợ là Thẩm Kiều đã làm chuyện gì quá phận rồi, hơn nữa Viêm Hạng cũng không phải là kẻ ngốc, nhìn ra nhiệt tình mà cô ta chuyển từ anh sang Nguyệt đương gia, liền liếc nhìn Thẩm Kiều rồi trầm giọng nói: “Đây là Nặc, không phải là địa bàn của tôi, cũng không là nhà của Thẩm gia các người, làm việc gì cũng nên thận trọng một chút, đừng nên có tà niệm gì khác, Trình Trình sẽ không vô duyên vô cớ mà đánh người, cô hãy thu lại tính nết của mình đi.”

Lời này là nói cho Thẩm Kiều nghe, đồng thời cũng là nói cho Thẩm Lỗi nghe, bị Viêm Hạng nhắc nhở, Thẩm Lỗi mới phát hiện ra bọn họ đã quá phận, nơi này là Nặc, không phải là Thẩm gia của bọn họ, hơn nữa theo như tính nết của em gái anh, nếu có bị chịu thiệt thì chỉ có thể im lặng chịu đựng mà thôi, vậy thì đáng về cam chịu như thế chắc là nó đã làm chuyện gì quá phận rồi, anh ta nghĩ đến chuyện này thì toàn thân đều toát mồ hôi: “Em gái à, đây không phải là nhà chúng ta đâu, đừng có làm chuyện tùy ý như vậy nữa.”

Trong lòng Thẩm Kiều không phục liền lẩm bẩm: “Biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tiểu Trình Vũ thật phúc hắc

Hai anh em Thẩm gia thức thời liền rời đi vào hai ngày sau, trong phòng bệnh của Viêm Hạng lại khôi phục yên tĩnh như cũ, ngày hôm đó giống như mọi ngày Trình Trình vẫn đến thăm anh, nhìn thấy sắc mặt của anh đã tốt hơn rất nhiều: “Viêm đại ca, sắc mặt của anh đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Ừ, tôi cũng thấy như vậy.” Viêm Hạng liền gật đầu một cái.

Nguyệt Độc Nhất liền đẩy cửa phòng đi vào, Viêm Hạng nhìn thấy anh liền gật đầu chào hỏi: “Thiếu chủ.”

“Vết thương thế nào rồi?”

Lời nói không lạnh không nhạt của anh nghe ra hình như là quan tâm đến anh, nhưng dù thế nào Viêm Hạng lại nghe ra được một hàm ý khác, vết thương lành rồi thì nhanh rút đi cho tôi.

“Rất tốt.” Viêm Hạng liền mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng.

“Được.” Nguyệt Độc Nhất liền hừ mũi, sau đó liền nhìn về phía mà Trình Trình đang le lưỡi: “Đi thu dọn đồ đạc đi, ngày mai chúng ta sẽ trở về.”

Ánh mắt của Trình Trình liền sáng lên, phải về rồi, cô thật sự rất nhớ Trình Vũ, nhưng Viêm đại ca...

“Vết thương nhỏ thôi không sao đâu.” Viêm Hạng đã nhìn thấu về chuyện mà Trình Trình đang lo lắng cho anh.

“Vậy thì được, em đi thu dọn đồ đạc đây.”

Sau khi Trình Trình rời đi, Thanh Á cũng thức thời đi khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Nguyệt Độc Nhất và Viêm Hạng, một lúc sau, ngay cả Viêm Hạng cũng không chịu nổi loại áp lực đó: “Thiếu chủ, anh còn có gì cần dặn sao?”

Nguyệt Độc Nhất liền nhìn chậu bách hợp mới thay trên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi thích đồ của người, nhưng tôi lại không thích người khác nhìn đồ của mình, ngay cả len lén cất giấu trong lòng cũng không thể.”

Thân thể của Viêm Hạng hơi cứng lại, cho dù động tác của nguyệt Độc Nhất vào lúc này không có vẻ gì là uy hiếp, cho dù âm thanh của anh vẫn nhàn nhạt như cũ thì anh ta vẫn cảm thấy một cỗ khí lạnh bức người đang tiến đến, làm cho hô hấp của anh có chút khó sở: “Thuộc hạ hiểu rồi.”

“Hiểu là tốt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Cho đến khi Nguyệt Độc Nhất ra khỏi phòng, thì cổ áp lực vô hình kia mới được giãn ra, lưng của Viêm Hạng đã ướt đầm mồ hôi, căn bản anh không thể so sánh cùng người đàn ông này được, một chút cũng không được, còn muốn đấu tranh cái gì chứ, nếu là anh, thì anh cũng muốn trở thành người đàn ông như vậy, cái loại khí phách đó nghĩa là, đây là người phụ nữ của tôi, không kẻ được phép dòm ngó cả. Nếu như Trình Trình thật sự thích anh, thì cho dù phải đối mặt với một người đàn ông đang uy hiếp như vậy anh cũng không do dự mà kháng cự đến cùng, nhưng mà có lẽ Trình Trình cũng không phát hiện ra, khi cô nhìn thấy Thiếu chủ, thì thần thái trở nên rạng rỡ, đó là nhu tình thoát ra từ trong lòng của phụ nữ nên không thể cho anh được.

Rời khỏi Las Vegas, lần này Trình đã gặp rất nhiều chuyện, quen được Hill, bị bắt cóc tổng tiền, lúc chào tạm biệt Viêm đại ca, phát hiện vết thương của anh đã thật sự khỏi rồi, cô mới bỏ xuống được sự lo lắng trong lòng. Trở lại thành phố G, cô mới phát hiện ra rằng, cho dù thế giới bên ngoài có tươi đẹp thế nào, chơi vui về đến đâu thì cũng không thể thân thiết và ấm áp như nhà của mình được.

Sau khi Trình Trình trở về vào ngày thứ nhất, ba Trình liền gọi điện thoại đến, bảo Trình Trình dẫn theo Nguyệt Độc Nhất về nhà cùng ăn cơm, cúp điện thoại xong, về mặt của cô còn ngờ ngác liền quay sang nhìn người đàn ông đang làm việc hỏi: “Ba em sao thế nhỉ? Ông ấy vậy mà lại gọi anh về nhà ăn cơm?”

Nguyệt Độc Nhất cũng không nhớ đến chuyện Trình Vũ đã giúp mình làm hòa: “Khi nào.”

“Ngày mai.”

“Được rồi.”

Trình Trình liền thấy rối rắm, không phải là vấn đề mà cô có biết hay không, vấn đề là cô không biết ba cô lại gọi anh về làm gì, theo như tính tình ba cô mà nói, không chừng sẽ làm ra loại chuyện dã man.

Hôm sau, khi đi tới cửa Trình Trình liền ngại ngần xoay lưng lại với anh: “Để hôm khác rồi tới được không?”

Khi đã đến trước cửa nhà, Trình Trình còn muốn lôi kéo Nguyệt Độc Nhất trở về, nhưng cửa lại mở ra.

“Trình Trình, lâm trận lùi bước thì không phải là anh hùng hào hán đâu.”

Tiểu đại nhân Trình Vũ đang tựa vào cửa, hôm này cậu mặc áo T-shirt trắng và quần cụt màu đen, làm cho cậu thật đáng yêu, đã hơn mấy tháng không nhìn thấy con trai của mình, Trình Trình liền nhào tới cậu.

“Trình Vũ, mẹ rất nhớ con.” Trình Trình liền ôm lấy cậu hôn tới tấp, càng ngày tên nhóc này càng đẹp trai, quả thực là đẹp trai đến ngây người nha.

“Không muốn cũng khó, ai bảo chúng ta là ruột thịt có chứ?”

Về mặt của Nguyệt Độc Nhất rất khó coi, nhìn cô gái nhỏ đang ôm con trai mình, quả thực là trong lòng đang cuộn sóng, nhìn ánh mắt đang phóng lửa của ba cậu, Trình Vũ liền biến đổi: “Mẹ, nước miếng!”

Chuyện làm xong chưa?

Tất nhiên rồi, con ra tay mà lì!

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ dùng ánh mắt trao đổi hiệp nghị mà chỉ có bọn họ mới hiểu.

“Trở lại cũng không vào nhà, lại đứng ngoài cửa làm cái gì?” Ba Trình liền hung hăng kêu lên.

Trình Trình liền sờ mũi một cái: “Ba!”

Ba Trình hai tay ôm ngực, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Nguyệt Độc Nhất hồi lâu: “Mặc dù anh sẽ không đoạt Trình Vũ nhà chúng tôi đi, mặc dù cũng đồng ý sẽ không đòi họ của Trình Vũ, nhưng muốn kết hôn với con gái của tôi cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

“Ăn cơm đi, lão già này, nói cái gì đó, Độc Nhất, mau vào ăn cơm đi. Đừng để ý tới ba của Trình Trình.” Mẹ Trình liền trừng mắt nhìn, ba Trình rất áy náy nhưng nhìn dáng dấp quật cường của ông mà lại ngoan ngoãn vâng lời của bà như vậy.

“Ba, con đã giúp ba giải quyết chuyện của ông ngoại rồi đó, chuyện đi nhà trẻ, ba cũng không thể chơi xấu được đâu.” Trình Vũ liền len lén cắn lỗ tai của Nguyệt Độc Nhất.

“Ba bảo đảm”

Trình Vũ liền thờ dài, ý vị sâu xa mà vũ vai của Nguyệt Độc Nhất: “Chờ khi ba nói chuyện với mẹ đã, rồi ba sẽ biết mẹ đối với chuyện này có bao nhiêu cổ chấp.”

Giọng điệu già dặn của Trình Vũ khiến cho Nguyệt Độc Nhất cảm thấy buồn cười liền nhún mày, tên tiểu tử này, ngày càng trưởng thành rồi.

Từ Trình gia trở lại, Nguyệt Độc Nhất thấy tâm tình của Trình Trình rất tốt, lúc cô tắm xong còn hát, mặc dù lời của Trình Vũ nói hơi khoa trương, nhưng cũng may là tính tình của Trình Vũ không giống như Trình Trình, xem ra chuyện này có chút khó khăn... nhưng mà anh là Nguyệt Độc Nhất, chuyện này chắc chắn sẽ có cách giải quyết.

“Trình Vũ sắp lên lớp lá rồi sao?”

“Đúng vậy.” Trình Trình đang sấy tóc, vừa ngâm nga hát một bài

“Theo như trí thông minh của Trình Vũ, có thể không cần phải đi học lớp lá đâu.” Nguyệt Độc Nhất liền cầm quyển sách anh vẫn trên tay, nhưng anh nhìn mãi mà không ra một chữ, bởi vì anh đang cầm ngược.

“Trình Vũ đã sớm không cần học lớp lá rồi, sự thông minh của nó có thể tốt nghiệp tiểu cũng không thành vấn đề.” Con trai kiêu ngạo của cô, quả là được di truyền của cô, nhưng về diện mạo của cậu, thì có phần di truyền của anh một chút.

“Vậy thì không cần phải đi học nhà trẻ rồi.”

Lời của Nguyệt Độc Nhất vừa nói ra khỏi miệng, bài hát của Trình Trình liền ngưng bật, âm thanh của máy sấy tóc cũng liền ngừng lại. Một giây kia cho dù là đỉnh Thái Sơn có sụp xuống thì cũng không sao nhưng giờ đây nhịp tim của anh đang rối loạn.

“Không được.” Lời từ chối nói ra từ miệng của Trình Trình, rất gọn gàng, không hề mang một chút do dự nào.

Nguyệt Độc Nhất rất hiểu Trình Trình, đối với đề nghị của anh cô cũng sẽ thỏa hiệp, cho dù là khó khăn vô cùng cũng không từ chối dứt khoát như thế, vừa mới bắt đầu, cũng không cho một tia cơ hội. Nhưng mà anh đã đồng ý con trai rồi, cũng không thể nói lời mà không giữ lời được.

“Chúng ta có thể mời giáo viên tốt hơn, nếu cứ học ở nhà trẻ sẽ làm chậm sự phát triển của nó.” Anh liền cố thuyết phục Trình Trình.

“Em đã nói không được là không được!” Trình Trình liền hai tay chống nạnh, từ chối trao đổi.

“Dù sao thì cũng phải có lý do chứ!”

“Không có lý do gì hết, chuyện Trình Vũ học ở nhà trẻ là không có thương lượng. Em không biết tại sao anh lại quan tâm tới chuyện đi học của Trình Vũ như vậy, nhưng nếu giữa anh và Trình Vũ có hiệp định gì, là nó kêu anh đến làm thuyết khách, thì xin lỗi, chuyện này không cần thảo luận nữa!”

Ngay cả một người nhạy bén như Nguyệt Độc Nhất cũng liền cảm thấy nhức đầu: “Anh không chấp nhận chuyện từ chối không có lý do được.”

Trình Trình liền nhìn chăm chăm vào anh, im lặng không nói gì suốt hai phút, ánh mắt của cô tràn đầy sự kiên định, sau đó: “Vậy thì anh cứ coi như em là người phụ nữ không nói lý lẽ đi! Tối nay em ngủ ở phòng khách!”

Cô liền đá cánh cửa rồi rời đi.

Tính tình của Trình Trình rất tốt, mọi người ai cũng biết, bình thường cô luôn cười hi hi, nếu không ép cô thì cô sẽ không nổi giận, nhưng bọn họ chỉ nói có vài câu, thì cô gái nhỏ này liền đá cửa rồi đi, chỉ còn lại Nguyệt Độc Nhất đang thở phì phò, anh cảm thấy giao dịch này có chút thua lỗ lớn.

Nhưng cảm giác của hai ngày sai lại cho anh thấy cuộc giao dịch này không hề có giá trị chút nào. Hai ngày nay Trình Trình đã không để ý đến anh, nhìn thấy anh cô liền xoay người bỏ đi, hai ngày nay con trai anh còn dùng bộ mặt phớt tình ngời đối diện với anh trên bàn làm việc nữa: “Ba à, nghe nói giới hắc đạo các người có quy định bất thành văn là là lời hứa đáng giá ngàn vàng, nếu không giữ lời sẽ phải làm mồi cho cá mập đó.”

Đáng chết! Là ai nói cho nó biết.

“Ba à, ba hãy cố chịu đựng, thật ra thì trước kia bởi vì chuyện này mà con và mẹ đã chiến tranh lạnh đấy.”

“Kết quả thế nào?”

“Kết quả là mẹ đã một tháng không hề chú ý tới con.”

Một tháng? Nếu như anh chịu cắn răng nhẫn nhịn thì sẽ qua thôi.

Thanh Á thấy Thiếu chủ đang cắn chặt răng hình như là muốn chịu sống qua một tháng, thì liền len lén hỏi tiểu thiếu gia: “Một tháng sau Trình Trình tiểu thư đã chịu để ý tới cậu rồi à?”

Trình Vũ liền ngạc nhiên nhìn Thanh Á: “Làm gì có!”

“Không phải tiểu thiếu gia nói là sau một tháng thì Trình Trình tiểu thư liền chú ý tới cậu sao?”

“Đúng vậy, đó là bởi vì một tháng sau cháu nhẫn nhịn không được nữa liền chủ động tới xin lỗi mẹ, bảo đảm sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, thì mẹ mới bỏ qua.”

Tiểu Thiếu gia à, cậu nghĩ là Thiếu chủ sẽ nhẫn nhịn được một tháng sao: “Vậy sao cậu lại không nói cho Thiếu chủ biết?”

Trình Vũ liền bắt đầu dĩ lắc đầu: “Ba có hỏi cháu đâu.”

Nhìn bóng lưng hã hê của tiểu thiếu gia, Thanh Á liền xấu hổ, ba của mình mà cũng dám đào hố.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chiến tranh lạnh

Vào ngày thứ năm mà Trình Trình đang cùng Nguyệt Độc Nhất chiến tranh lạnh, cô liền nhận được điện thoại của Bối Mễ, nói là công ty của cô ấy có party hằng năm, muốn cô cùng đi cho vui, đã rất lâu không gặp Bối Mễ, cộng thêm năm ngày này đang chiến tranh lạnh với Nguyệt Độc Nhất, thật ra thì tâm tình của cô cũng không được vui, ra ngoài để giải khuây cũng không tồi. Mặc trên người một bộ đầm ngắn màu bạc cùng với giày cao gót không được cao lắm, cô cũng có chút mất tự nhiên. Lúc đi vào hội trường, Trình Trình nhỏ nhắn động lòng người đã thu hút được vô số ánh mắt của đàn ông, cho dù hôm nay cô vẫn chưa phải là người đẹp nhất, nhưng mà khuôn mặt như trẻ con vẫn được vô số người đàn ông yêu thích.

Được người khác chú ý, thì Trình Trình cũng hơi lúng túng một chút, chắc là do cô ăn mặc kỳ quái rồi, lúc đi Bối Mễ đã dặn là phải ăn mặc quần áo lịch sự một chút, nếu cô dám mặc quần jean thì sẽ cho cô biết tay, thật ra thì cô rất muốn mặc quần jean nha, nhưng lại suy nghĩ một chút về party của công ty, ha ha cũng may là mình không phải là nhân viên của công ty... nhưng trước khi vào đã nghe Bối Mễ nói qua, đây không chỉ đơn thuần là party của công ty, mà còn là một buổi tiệc rượu cao cấp.

“Nha đầu chết tiệt kia.”

Trình Trình liền xoay lưng lại, gọi cô như vậy không phải Bối Mễ thì còn ai vào đây chứ. Cánh tay của Bối Mễ đang lôi kéo một người đàn ông đến trước mặt cô, Trình thấy Bối thì liền vui vẻ cười nói: “Bối, Từ Hằng ca.”

Thẩm Từ Hằng liền cười nhe nhả: “Trình Trình, đã lâu không gặp em, làm sao mà em lại không hề thay đổi vậy.”

Trình Trình liền ừ, Bối Mễ thì cười ha ha: “Nó nha, đúng là một yêu tinh, năm mười bảy tuổi chính là gương mặt này mà bây giờ vẫn còn là gương mặt này.”

“Ha ha.” Thẩm Từ Hằng liền cung chiêu nhìn Bối Mễ một cái: “Hai người cứ nói chuyện đi, anh qua bên kia chào hỏi khách một chút.”

Nhìn chằm chằm vào bóng lưng cao gầy của Thẩm Từ Hằng đang rời đi, Bối Mễ liền trêu ghẹo: “Sao vậy, anh ta quả thật rất đẹp trai đi, thích rồi phải không?”

“Chị nói cái gì đó.” Trình Trình liền nhìn Bối Mễ một cái, “Chị và Từ Hằng ca...”

Bối Mễ liền phát tay một cái: “Đừng nói nữa, cứ để cho anh ta chết tâm đi.”

Trình Trình liền nhìn khuôn mặt không hề để ý gì của Bối Mễ, nhưng cũng biết thật ra trong lòng của cô cũng đang rất lo lắng, liền thờ phỉ phò: “Chị cũng vậy thôi.”

“Thôi đừng nói nữa.” Bối Mễ liền cảm thấy rất nhức đầu, “Đúng rồi, con nuôi chị đâu, không phải em nói sẽ dẫn nó theo sao?”

“Không mang theo! Tiểu tử kia hứa với ba của nó đối phó em.” Trình Trình tức giận liền phồng má lên, y hệt như con cá nóc.

“Chuyện gì?” Có thể làm cho Trình Trình kia giận thành như vậy, người đàn ông đó cũng không đơn giản đâu.

“Còn không phải là chuyện đi nhà trẻ sao?”

Về chuyện đi nhà trẻ, Trình Trình và Trình Vũ đã chiến tranh, người ở giữa là Bối Mễ đương nhiên hiểu rõ nhất, mặc dù cô cảm thấy cả hai phe đều có lý, nhưng cô vẫn có chút không chịu nổi tính bướng bỉnh của Trình Trình: “Chị biết em cũng vì thông minh mà học nhảy cóc rất nhanh, nhưng sau đó lại không có bạn bè, cũng chịu áp lực rất nhiều, chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đối với em, nhưng em cũng không thể quơ đũa cả nắm đâu.”

“Em luôn hi vọng Trình Vũ có một tiểu thư bình thường, có thật nhiều bạn bè, không phải vì sự thông minh của nó mà dẫn đến sự cô độc.”

“Em cảm thấy Trình Vũ có như vậy sao?”

Bối Mễ liền hỏi ngược lại, Trình Trình thì im lặng.

“Hơn nữa, em vẫn luôn kiên trì lý do của mình, chưa bao giờ cùng Trình Vũ hay là người khác nói rõ nguyên nhân, có phải vì em không tìm thấy lỗi ra cho những ám ảnh của mình.”

Bối Mễ thấy cô không nói lời nào, biết lời mình đã có tác dụng, còn lại sẽ để cho Trình Trình tự suy nghĩ: “Nhưng mà Trình Trình lâu lắm rồi mới không thấy em giận như vậy, em trước giờ nếu không đem người khác để trong lòng thì sẽ không tức giận như vậy. Chẳng lẽ...”

Đổi mặt với nụ cười xấu xa của Bối Mễ, Trình Trình liền có chút chột dạ, liền bĩu môi cào cào tóc: “Chẳng lẽ cái gì?”

“Chẳng lẽ em yêu người đàn ông kia rồi à?”

“Yêu! Không thể nào, em làm sao lại yêu loại người độc tài, ích kỷ, còn đem mình kêu tới đuổi đi, chưa bao giờ cảm thụ đến suy nghĩ của người khác, lại còn muốn đem nỗ lực thí nghiệm của em!”

“Ha ha....A...Ha ha ha ha...”

Nhìn Bối Mễ mới lúc đầu nén cười, sau đó lại ôm bụng cười to, âm thanh của Trình Trình ngày càng nhỏ: “Có gì đáng cười chứ!”

“Em xem em thành người hay để ý từ khi nào vậy, em để ý đến người đàn ông đó như vậy, chẳng lẽ còn gọi là không thích sao?”

Thích? Trình Trình liền lắc đầu, Bối Mễ cũng không muốn tranh luận cùng cô nữa, nha đầu này đúng là vệt chết còn cứng mỏ, nếu lúc có mà không biết quý trọng cho tốt, đến khi mất đi mới thấy hối hận.

Trình Trình còn đang cúi đầu suy nghĩ, Bối Mễ cũng không quấy rầy cô nữa, cô liền nhàm chán mà quét mắt xung quanh hội trường, đột nhiên cô liền thấy một ánh mắt quen thuộc, anh ta đang đứng trong góc, cứ nhàn nhạt nhìn cô như vậy, tâm trạng của Bối Mễ liền trở nên căng thẳng, sau đó nhìn anh ta mở ra cửa hông bên cạnh rồi biến mất.

“Trình Trình, chị có việc phải đi, chờ chị!”

Nghe Bối Mễ nói vậy xong liền vội vã chạy đi, Trình Trình liền ngẩng đầu lên, thấy bước chân của cô ấy vội vã biến mất ở cửa hông, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi Bối Mễ rời đi, không khí trong hội trường cũng rất nhàm chán, nhưng Bối Mễ muốn cô chờ, cho nên ý tưởng muốn rời đi đã tan biến.

“Trình Trình.”

Nghe thấy có người gọi mình, Trình Trình liền xoay đầu lại, cô thấy một người đàn ông đang mỉm cười: “Reynold.”

“Đã lâu không gặp.” Reynold liền nhìn cô gái nhỏ, càng nhìn càng thích mắt, mỗi lần anh đều chuẩn bị dốc toàn lực để theo đuổi cô, cô lại biến mất, sau đó khi anh không hề nghĩ tới thì cô lại xuất hiện. Có lúc anh cũng nghi ngờ cô có phải là sứ giả mà Thượng đế phái xuống để hành hạ anh hay không. Dáng người nhỏ nhắn như vậy thật là khiến cho người ta muốn ôm vào trong ngực, khó trách tên kia lại thích một cô gái phương đông như vậy, nghe được tiếng nhạc vang lên. Dạ vũ party thường niên đã bắt đầu rồi, Reynold liền lịch lãm vươn tay ra: “Có thể mời quý cô nhảy một bản không?”

“Tôi không...”

Không đợi Trình Trình từ chối, Reynold đã dắt tay cô đi vào sàn nhảy, từ chối vài lần cũng không được, nên cô đành thôi, dù sao thì nhảy nhảy một bản nên chắc cũng không sao, đang lúc cô cố ý đập vào chân của Reynold mấy lần, liền rất không có thành ý mà nói lời xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ.”

Reynold cũng không giận: “Không sao, để tôi dạy em.”

Cái thái độ đó khiến cho Trình Trình liền cảm thấy thật có lỗi, cho nên khi Reynold dạy cho cô cô cũng kiên nhẫn học, khi vừa kết thúc, Reynold vừa gọi điện thoại vừa nói có chuyện phải đi trước. Thẩm Tử Hằng liền bụng bành phở mai đến gần Trình Trình: “Anh nhớ là em thích ăn cái này.”

“Cảm ơn Tử Hằng ca.”

“Em quen Reynold à?” Thẩm Tử Hằng liền cau mày.

“Không tính là quen được.”

“Tốt nhất là đừng cùng anh ta tiếp xúc nhiều quá, con người anh ta không thể nhìn qua bề ngoài được đâu, ngay cả anh cũng không thể nhìn thấu hết.” Anh liền nhắc nhở Trình Trình, sợ cô gái đơn thuần như cô bị Reynold mê hoặc đến choáng váng.

“Vâng.”

“Bối Nhi đâu rồi?”

“Cô ấy có chuyện, một lát nữa sẽ trở lại.”

“Thật sao?” Thẩm Tử Hằng liền trầm mặc, “Vậy em hãy tự chăm sóc cho mình.”

“Được, vậy anh cứ đi tiếp khách đi, em đi lấy thêm thức ăn đây.”

Lúc party kết thúc, Bối Mễ cũng không có trở lại, Trình Trình liền thất vọng đang tính đón taxi quay về, thì một chiếc SUV màu bạc đã đến trước mặt

của cô: “Anh đưa em về.”

Trình Trình nhìn thấy là Thẩm Tử Hằng liền lắc đầu một cái: “Không sao đâu, em tự đón xe về là được rồi.”

“Lên đây đi, anh sẽ không làm gì em đâu.” Thẩm Tử Hằng liền cười cười, bị anh nói như thế, Trình Trình liền xin lỗi rồi lên xe.

“Đường Hoài Nam”

Ánh mắt của Thẩm Tử Hằng liền hạ xuống, đường Hoài Nam có rất nhiều ngôi nhà, Trình Trình rốt cuộc là ở đâu: “Bối Nhi có nói với em chuyện cô ấy ở chung với một người đàn ông không?”

“Ồ chung? Khi nào? Chị ấy không có nói.”

“Cô ấy thậm chí không nói cả với em.” Thẩm Tử Hằng liền lẩm bầm, rồi sau đó chuyển tâm lái xe.

Trình Trình cũng nhận ra sự mất mát của anh, nhưng cô lại không biết an ủi người khác, cho nên dứt khoát không nói, xe đến trước cửa của Nặc liền dừng lại, Trình Trình liền tạm biệt anh, rồi nhìn cho đến khi xe khuất hẳn mới thở dài đi vào trong, hy vọng Tử Hằng ca sẽ sớm tỉnh ngộ. Cô không biết là tất cả mọi chuyện đều rơi vào tầm mắt của một người đàn ông đang đứng bên cửa sổ, cặp mắt luôn bình thản kia giờ phút này lại ngập tràn lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Bối Mễ và Bắc Đường Quyết

Đi lên lầu hai, sao lại không có mở đèn? Trình Trình liền liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn 12h rồi, chắc là giờ này Nguyệt Độc Nhất đã ngủ rồi, cô liền đẩy cửa phòng ra, cô hơi mệt mỏi liền định bật công tắc đèn trên tường lên, lại bị một người kéo lại.

Đầu của cô liền bị choáng, mặt của cô liền đối mặt với trần nhà, người thì bị đặt trên giường liền nghe được âm thanh lạnh lẽo từ trên giường truyền tới: “Ăn mặc đẹp như vậy để đi hẹn hò với người đàn ông khác à?”

Chống lại cơn giận dữ trong mắt của nguyệt Độc Nhất, Trình Trình liền có chút kinh ngạc, cô chưa từng thấy qua anh lại kích động như thế, hơn nữa hẹn hò cái gì chứ, cô đâu có: “Em không biết anh đang nói gì, nhưng anh làm em đau!”

“Người vừa mới đưa em trở về là ai? Em cùng đi với hắn à?”

Người đàn ông? À... “Đó là Tử Hằng ca.” Trình Trình liền hiểu ra là anh đang nói cái gì.

Tử Hằng ca! Thân thiết quá nhỉ! Anh không hề biết rằng thì ra ghen tỵ là như thế, nó có thể khiến cho con người ta đánh mất lý trí, liền cúi đầu hôn người phụ nữ, không để ý chuyện cô đang giãy giụa, ánh trăng chiếu rọi khắp phòng, nhưng sau đó lại đổ mặt trốn hết vào chỗ sâu của tầng mây.

Khi mặt trời đã lên cao, người đàn ông vốn là nên đi tới phòng để xử lý công vụ, thế nhưng lúc này còn đang cau mày nằm trên giường, mặt của anh tràn đầy bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ đang co rúc nằm bên cạnh, trong chăn còn phát ra tiếng nước nổ nghẹn ngào.

“Anh đã xin lỗi rồi mà.”

“Anh không hề có thành ý gì cả...Ồ Ô Ô...”

“Anh không phải cố ý.” Nếu như không phải cô được đàn ông đưa về, anh sẽ không ghen tỵ đến nỗi mất đi lý trí.

“Anh không hề nói đạo lý mà là dùng sức mạnh...Ồ ô ô...”

“Không phải sau đó em cũng rất...”

“Không cho nói! Trình Trình đột nhiên từ trong chăn chui ra, che miệng của anh lại, mặt đỏ bừng cả lên.

Thấy cô đồng ý chui ra khỏi chăn, anh liền thở phào nhẹ nhõm, anh đúng là bị cô dọa cho sợ mà chết: “Đứng dậy được rồi sao?”

Trình Trình liền hồn dỗi nhìn anh một cái, rồi bực mình lại chạy vào phòng tắm. Nguyệt Độc Nhất liền đứng dậy, xem như chiến tranh lạnh giữa bọn họ đã kết thúc, anh cũng sẽ không nhắc lại chuyện đi nhà trẻ nữa, đúng là lời hứa đáng giá ngàn vàng, nếu phải đi làm mỗi cho cá mập, mặc dù nói mà không làm thì sẽ mất uy tín, nhưng so với chuyện cùng với bà xã chiến tranh lạnh thì còn đáng sợ hơn, làm mỗi cho cá mập thì có gì là đặc biệt chứ, hướng chỉ anh chính là đại Boss, ai lại dám đem anh đi làm mỗi cho cá nào. Cho dù Trình Trình hôm qua đã giải thích rồi, người đàn ông kia là anh của bạn cô, nhưng ăn mặc xinh đẹp như vậy lại đi gặp người đàn ông khác là điều không thể được, anh cũng chưa từng thấy qua đâu, sao có thể để cho người khác nhìn được chứ.

Sau khi Trình Trình xuống giường đã xin phép Nguyệt Độc Nhất cho cô đi thăm Bối Mễ, ngày hôm qua Bối Mễ không nói lời nào mà bỏ đi làm cho cô vô cùng lo lắng, cô có nghe nói là hôm nay Bối Mễ xin nghỉ phép. Cho nên cô nhất định phải đánh liều đi xem sao.

Bính Boong!

“Bối.” Cửa được mở ra, Trình Trình không chút nghĩ ngợi liền kêu lên nhưng khi thấy người mở cửa thì cô liền ngây người, tại sao hần lại ở đây, tại sao lại là hần.

“Nha đầu mau vào đi, đứng đó làm cái gì!” Hiển nhiên là Bối Mễ cũng nghe thấy Trình Trình gọi, cô đang mặc đồ ngủ, ngay cả tóc cũng chưa lau, đã ra khỏi phòng.

Đối với Bắc Đường Quyết, Trình Trình liền vô cùng sợ hãi, đây là người đàn ông có nụ cười thiên thần, cô đã từng trải qua giây phút đáng sợ đó, giờ phút này tay cô nắm cửa đang còn run rẩy, thân thể này đối với người đàn ông kia liền sợ hãi, giống như là đã ăn sâu vào máu.

“Anh...”

Bắc Đường Quyết cũng không ngờ người tới lại là cô, dĩ nhiên là hần đã sớm biết Bối Mễ có bạn tốt, có ai ngờ lại chính là Trình Trình, nhưng không ngờ hai người lại gặp mặt như thế này: “Xin chào, cô là bạn của Millie phải không, mau vào đi.”

Đối với Trình Trình đang sợ, Bối Mễ còn tưởng là cô đang giật mình, dù sao cô cũng không biết về chuyện này: “Em ngồi đi, chị đi thay quần áo đã.”

Trình Trình liền bối rối ngồi trên ghế sofa, lòng bàn tay đều là mồ hôi hột, Bối Mễ đi rồi, ánh mắt của cô liền theo cô ấy vào phòng.

“Uống trà đi.” Bắc Đường Quyết liền dịu dàng mang trà đến cho cô.

Trình Trình liền lắc đầu, cắn môi dưới, mặt trắng bệch.

“Hạt gạo nhỏ không biết thân phận của tôi, hy vọng Trình Trình tiểu thư sẽ không nói cho cô ấy biết, được không?”

Nghe giọng nói của người đàn ông giống như là đang thương lượng, nhưng Trình Trình biết hần ta đang uy hiếp cô.

“Tôi biết cô là người thông minh, nếu nói ra sẽ không ai có lợi, đúng không?”

“Trình Trình, sao em lại tới đây?” Bối Mễ thay quần áo xong liền ra khỏi phòng, Bắc Đường Quyết liền dời đi tầm mắt, dịu dàng nhìn Bối Mễ cười: “Tôi đi nấu cơm, hai người cứ cùng nhau tán gẫu đi.”

“Tốt, tôi muốn ăn sườn kho.” Bối Mễ liền lớn tiếng hét.

“Ăn ít thịt một chút đi, không tốt cho sức khỏe đâu.” Bắc Đường Quyết không đồng ý liền cau mày.

“Anh dám quản tôi à!” Bối Mễ liền nhe nanh múa vuốt với hần, Trình Trình liền sững sờ xem một màn này, trong lòng không biết là mùi vị gì nữa, “Bắc Đường Quyết, tiểu bạch kiểm mà chị bao nuôi.”

Bối Mễ liền nói với Trình Trình, nhưng mà một chút cô cũng không nghe được, cô nhìn sắc mặt của Bối Mễ, cô chưa bao giờ thấy sắc mặt của cô ấy như vậy: “Bối, Từ Hằng ca nói chị đang sống chung, chính là người này sao?”

“Đúng vậy.”

“Làm sao hai người biết nhau?”

“Là chị đừng trúng anh ta.” Bối Mễ liền lúng túng cười, đem chuyện mà mình tông phải Bắc Đường Quyết ra kể, cuối cùng liền bắt đầu đi nói: “Dù thế nào đi nữa anh ta cũng không có nhà để về, chị cũng đang ở một mình, cho đến tận hôm nay.”

“Bối...Chị...”

“Ăn cơm.” Trình Trình liền muốn nói gì đó, thì Bắc Đường Quyết đột nhiên xuất hiện, nụ cười làm cho Trình Trình toàn thân run rẩy, lời muốn nói ra lại nuốt xuống.

“Nha đầu, ăn cơm đi.” Bối mễ biết là Bắc Đường Quyết rất yêu nghiệt, thấy Trình Trình bị choáng, liền không nhìn được mà vỗ vỗ đầu cô.

“Em không ăn đâu, trong nhà có việc, em phải đi trước đây.”

Trình Trình liền chạy ra khỏi nhà trọ của Bối Mễ, vừa xuống dưới lầu đã cảm nhận được ánh mắt sáng rực của hần ngay phía sau lưng mình, liền nhanh chóng đón taxi rồi trở về nhà. Khi Trình Vũ gọi cô, cô cũng không có để ý mà lại trực tiếp chạy thẳng lên lầu.

Trình Vũ liền nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang biến mất của cô ở cầu thang, rồi chậm rãi bước đến thư phòng của ba cậu, lúc này bên trong đang mở hội nghị quan trọng, ngay cả cậu cũng không thể vào được, nhưng mà trình Vũ cũng không quan tâm, không cho vào thì không vào vậy, liền ho khan hai

tiếng rồi hướng về cửa phòng mà kêu to: “Ba à, vợ của ba hết sức không bình thường mà chạy về nhà, sau đó giống như con rùa trốn vào trong phòng, nếu như ba không ngại, thì tan họp hãy đi xem mẹ một chút, nếu như mẹ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng không phải là lỗi của con đâu. Con vốn là định đi an ủi mẹ một chút, nhưng hôm nay giáo sư đã hẹn con cùng đánh golf rồi, hiện tại con phải đi đây, bái bai.”

Nói xong Trình Vũ cũng không vội vàng mà đi khỏi, liền lùi về phía sau hai bước, để dễ dàng quan sát người bên trong ra ngoài, trong lòng cậu đang đếm thầm tới ba, thì quả nhiên là trông thấy Nguyệt Độc Nhất đang kéo cửa phòng đi ra ngoài nhìn cậu, cậu liền chỉ chỉ vào cửa phòng kia, sau đó liền vuốt vuốt tay.

Nguyệt Độc Nhất liền hướng về phía sau nói một câu: “Tan họp.” Rồi anh liền đi vào trong phòng kia.

Lúc đi ra khỏi thư phòng Thanh Á liền giơ ngón cái lên với Trình Vũ, cậu liền cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Học bắn súng

Trình Trình vừa vào đến phòng là đã đem màn cửa sổ kéo hết ra, vốn là căn phòng đang mờ mờ tối tối lại tràn ngập ánh sáng mặt trời, cảm giác sáng chói làm cho cô thấy chân thật rất nhiều, nhưng không làm cách nào đẹp yên được nỗi lo sợ trong lòng. Cô biết hiện tại Bắc Đường Quyết sẽ không làm Bối Mễ bị thương, nhưng tại vì sao chứ, cái cảm giác lạnh lẽo toát ra từ tận đáy lòng làm cho cô thấy thật khủng khiếp.

Nguyệt Độc Nhất nhìn thấy thân thể cô ro đang ngồi ngầy người dưới ánh sáng mặt trời, sóng trong lòng mắt đen liền hạ xuống, hai bước đã đến bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Trình vốn kiên cường nhưng được thất lưng bèn chắc kia ôm vào, nước mắt liền chảy ra, trên mặt của Nguyệt Độc Nhất hoàn toàn là lạnh lẽo, nhưng giọng nói của anh lại rất dịu dàng: “Bất kể xảy ra chuyện gì cũng đều có anh ở đây rồi.”

Trình Trình liền khóc một hồi lâu rồi mới lau khô nước mắt, lại ôm chặt thân thể của anh không muốn ngắt đầu lên: “Em đã nhìn thấy Bắc Đường Quyết rồi.”

Nguyệt Độc Nhất liền sững sốt một chút, sau đó mạnh mẽ đem Trình Trình kéo ra, hình như là cô không có bị thương, Trình Trình liền đỏ mặt, Bắc Đường Quyết không hề làm cô bị thương, xem bộ dạng khấn trương của Nguyệt Độc Nhất, hình như là do cô khóc nhiều quá: “Em không có bị thương.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay em đi thăm Bối Mễ, liền thấy Bắc Đường Quyết đang ở nhà chị ấy, hẳn là còn uy hiếp em không được nói ra thân phận của hắn cho Bối Mễ biết, anh nói xem hắn có thể làm chị ấy bị thương hay không, làm thế nào bây giờ?”

“Bọn họ ở cùng nhau bao lâu rồi?”

“Không biết, có lẽ là rất lâu rồi.” Cả Từ Hằng ca cũng biết.

“Có lẽ Bối Mễ sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, nếu như Bắc Đường Quyết muốn làm cô ấy bị thương thì cũng không kéo dài đến hiện tại.”

Trình Trình liền suy nghĩ một chút: “Cũng đúng.”

“Đừng khóc.” Lần đầu tiên Nguyệt Độc Nhất thấy cô khóc thảm như vậy, lúc thấy cô đã bình tĩnh trở lại, liền lau đi nước mắt trên mặt của cô: “Tốt lắm, anh dẫn em ra ngoài đi dạo.”

“Không phải hôm nay anh còn có việc sao?” Trình Trình liền hơi bất ngờ.

“Hủy rồi.” Nguyệt Độc Nhất nhàn nhạt nói xong, nhưng âm thanh này lại đập vào lòng của Trình Trình, cô không phải kẻ ngốc, mỗi ngày anh đều rất bận, vì mà cô mà hủy công việc đi, chỉ vì tâm trạng cô không tốt, người đàn ông làm như vậy vì mình, là phụ nữ đều cảm thấy có chút hoang tưởng.

Tại sao cô lại vui mừng như vậy?

Nha đầu, em thích anh ta có phải không?

Lời câu Bối Mễ đột nhiên hiện ra trong đầu cô, trong lòng của Trình Trình liền giật mình, hai chữ thích anh cứ quanh quẩn trong lòng mãi, làm thế nào cũng không bay đi.

“Sao thế, mặt đỏ như vậy, bệnh à?”

“Không có.” Trình Trình liền thấy gương mặt tuần tú đang phóng đại trước mắt thì mặt càng đỏ hơn.

“Nguyệt Độc Nhất liền sờ trán cô để xem nhiệt độ, khi thấy không sao rồi thì liền hỏi: “Em muốn đi đâu nào?”

Nói đến việc này thì mặt của Trình Trình liền sáng lên, giống hệt như một chú sóc lanh lợi làm cho anh có chút nhướng mày.

“Em muốn đến căn cứ.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhướng mày, mặc dù anh biết cô sẽ nghĩ đến những nơi không có gì tốt, nhưng vẫn không ngờ là cô lại nói ra nơi đó: “Đến đó làm gì?”

“Thì tò mò chứ sao.”

“Chỗ đó ở châu Phi, hiện giờ không có chuẩn bị trước, để có dịp anh sẽ dẫn em đi đến đó.”

“Xa như vậy sao?” Cô cũng không muốn ra cửa tân bộ ngồi ngắm máy bay đâu, “Vậy anh dạy em bắn súng đi.”

“Sao tự nhiên lại muốn học bắn súng?”

“Ít nhất có thể tự vệ đó.” Trình Trình liền tự lẩm bẫm, “Được rồi, đi nhanh lên.”

Trình Trình mới vừa đến trường huấn luyện bắn súng của Nặc, có cả thật nhiều người ở đây rồi, cảnh quan khiến cho cô liền nuốt nước miếng một cái, vừa thấy Nguyệt Độc Nhất đi tới, một người đang hướng dẫn những người khác liền đứng dậy: “Thiếu chủ.”

“Ừ.” Nguyệt Độc Nhất liền khẽ gật đầu, “Đây là Trung Sâm, là người đứng đầu của nơi này.”

“Thiếu chủ.” Huyền Dịch từ bên ngoài liền vội vã chạy tới.

Trình Trình thấy anh ta hình như có chuyện muốn nói với nguyệt Độc Nhất: “Không sao đâu, em xuống với Trung Sâm học bắn súng, anh có chuyện thì đi đi.”

Nguyệt Độc Nhất liền gật đầu một cái: “Vậy một lát anh sẽ trở lại.”

“Trình Trình tiểu thư, mời đi bên này.”

Trình Trình liền nhìn theo bóng của anh, thật lâu không có hồi hồn, Trung Sâm liền lắc đầu cười, cũng không lên tiếng nhắc nhở, Trình Trình liền cười cười xin lỗi, rồi đi theo Trung Sâm tới nơi luyện tập.

Trung Sâm liền giảng giải một hồi, Trình Trình đều nghe rất nghiêm túc, vào lúc mà anh ta làm mẫu, Trình Trình liền nhìn thấy súng bắn vào ngay hồng tâm, khó trách lại có thể làm được Tổng giáo đầu của Nặc: “Trung Sâm, anh nhất định là người bắn súng giỏi nhất của Nặc.”

Sự khích lệ của Trình Trình làm cho Trung Sâm liền đỏ mặt, anh cười lắc đầu: “Vào năm 16 tuổi Thiếu chủ đã vượt qua tôi trở thành người nắm giữ kỉ lục của Nặc, cho đến bây giờ vẫn chưa có ai phá được.”

“Thật sao?” Trình Trình liền nhìn Nguyệt Độc Nhất đang nói chuyện qua lớp kính thủy tinh.

“Trình Trình tiểu thư, cô cũng thử xem sao.”

“Được.” Trình Trình liền cầm lấy cây súng, thật nặng! Cô nhìn súng mà bọn họ cầm thật là nhẹ nhàng.

“Súng này thật không thích hợp với cô, nếu như Trình Trình tiểu thư thật sự thấy hứng thú, có thể nói với Thiếu chủ làm cho cô một cây súng lục dành cho phụ nữ, loại đó rất nhẹ nhàng, xinh xắn.”

“Ha ha.” Trình Trình liền cười cười, mới vừa rồi học cách Trung Sâm bắn súng, hơn nữa anh giải thích cũng rất cẩn kẽ, mà Trình Trình vốn là người thông minh, “Pằng!” Một phát súng, thế nhưng cũng bắn trúng bia, Trình Trình liền le lưỡi, “Thật là một thành tích tệ.”

“Cũng không tệ, đây là lần đầu mà em bắn súng.”

“Anh tới rồi.” Được Nguyệt Độc Nhất khích lệ, mặt của cô liền có chút hồng hồng.

“Trình Trình tiểu thư rất có thiên phú.” Trung Sâm cũng nhận được mà nói khoác.

Sau đó dưới sự chỉ đạo của Nguyệt Độc Nhất, năng lực của cô liền tăng lên rất đáng kể, cho dù là Nguyệt Độc Nhất cũng rất kinh ngạc về năng lực học tập của cô.

Chu Nhan, Huyền Dịch, Thủy Bách Thiên và Thanh Á cũng bị gọi về. Huyền Dịch đang nhắm mắt tựa vào ghế sofa, trước sau vẫn lạnh lùng như cũ, Thanh Á thì đang ôm laptop chơi trò chơi, Chu Nhan đang sơn móng tay còn Thủy Bách Thiên thì đang đọc tài liệu.

Nguyệt Độc Nhất vừa vào phòng, thì tất cả mọi người liền buông chuyện đang làm xuống.

“Hill đã xảy ra chuyện, lập tức sắp xếp chuyến bay đi Anh quốc ngay.”

“William Hill đã xảy ra chuyện sao?”

“Kể từ khi chia tay ở Las Vegas, cậu ấy liền mất liên lạc, chúng tôi hoài nghi là những lão già trong gia tộc kia đã giở trò quỷ.” Tin tức kia là Huyền Dịch thu thập được, anh cũng đang báo cáo với Nguyệt Độc Nhất.

“Gia tộc William? William Hill không phải là người thừa kế duy nhất của bọn họ ư? Vậy mà bọn họ cũng dám động sao?” Thanh Á liền nghi ngờ.

“Hill vốn là người chống đối bọn họ, vẫn không muốn kết hôn với người mà bọn họ chỉ định.” Nguyệt Độc Nhất liền mở miệng giải thích.

“TM, làm Công Tước còn muốn an bài hôn sự cho người khác nữa ư, vậy thì có cái gì tốt.” Thanh Á liền cảm thấy nhàm chán.

“Dù thế nào thì William Hill cũng là người thừa kế của bọn họ, chắc họ cũng không làm bừa đâu nhỉ?” Thủy Bách Thiên liền hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà Công Tước William còn có một người anh nữa, đó là William Homan, ông ta có một đứa con trai, tên là William Reynold, là em họ của William Hill, William Homan muốn cho con trai ông ta kế thừa tước vị, hi vọng rằng anh ta sẽ kết hôn với tiểu thư Helen.” Huyền Dịch liền đem chuyện điều tra được nói ra, “Mà William Hill vẫn không muốn như vậy, cho nên những lão già hỏa kia đã mất kiên nhẫn, cho nên sẽ có thể thông đồng với Công Tước William.”

“Những lão bất tử kia, già rồi mà vẫn còn ham hố.” Chu Nhan liền bĩu môi trắng trợn.

William Reynold? Reynold?... Cái tên này sao lại quen thuộc như vậy? “Lúc này không thể để lỡ được, lập tức chuẩn bị đi Anh quốc.”

“Vâng.”

“Thiếu chủ, Tạ Tina cùng đường rồi sẽ chạy về Tạ gia.”

“Hả?” Nguyệt Độc Nhất liền nhíu mày, “Tạ Tư Lệ đã đồng ý rồi.”

“Ha ha, hiện nay Tạ Tư Lệ cũng rất đau đầu, dì của cô ta đương nhiên là phải giúp đỡ con gái của mình rồi, hiện nay nội bộ của Tạ gia bị chia rẽ rất lớn, một nửa ủng hộ Tạ Tina, một nửa ủng hộ Tạ Tư Lệ.” Thủy Bách Thiên liền có chút hả hê, chỉ sợ thiên hạ đại loạn mà thôi.

Dám động đến người phụ nữ của anh, thì sẽ phải trả giá thật lớn: “Bản lĩnh của Tạ Tư Lệ cũng không chỉ có bao nhiêu đây thế này đâu.”

“Đúng vậy.” Sau tròng kính của Thủy Bách Thiên liền lóe lên tia sáng, “Nhưng nghe nói Tạ Tina đã được sự ủng hộ của bang Tàn Lang. Hơn nữa cô ta cũng đang tìm Tạ Vạn Quân về, ban đầu thủ đoạn của Tạ Tư Lệ đối xử với cậu của cô ta cũng rất tàn độc, mặc dù những thế lực kia đã được Tạ Tư Lệ nắm được, nhưng vẫn có rất nhiều người không phục.”

“Nếu như bang Tàn Lang đã nhúng tay vào thì chuyện nội bộ của Tạ gia không chỉ có nửa ngày là có thể giải quyết xong được, nếu đã như vậy, thì sẽ đưa qua phần đại lễ cho Tạ Tư Lệ, cho người nổ cái pháo đó đi.”

“Hắc hắc, Thiếu chủ để tôi đi cho.” Thanh Á liền xưng phong nhận việc.

“Đừng có ham chơi, xong việc liền đến Anh quốc tập hợp.”

“Vâng.”

“Trình Trình tiểu thư, cô muốn trốn trong kia nghe lén đến chừng nào?” Thủy Bách Thiên không nhịn được mà mở miệng.

Trình Trình liền sờ mũi một cái rồi đi ra, “Người ta nào có nghe lén nha, là tôi tới trước, muốn tìm một quyển sách để xem, ai ngờ các người liền đi vào nha.”

“Vậy là chúng tôi không đúng sao?” Chu Nhan liền cười ha ha.

“Các người muốn đến Anh quốc sao?”

“Lần này em ở nhà.” Nguyệt Độc Nhất liền nói.

“Em cũng muốn đi, dẫn em đi đi, em cũng lo lắng cho Hill nữa.” Trình Trình liền nhất quyết không buông.

“không được, lần này có thể gặp nguy hiểm.” Nguyệt Độc Nhất liền từ chối.

“Lần trước đi theo anh không nguy hiểm sao, hơn nữa không phải em biết dùng súng rồi ư, em sẽ tự bảo vệ mình mà.”

cô liền tiến lên, cọt cọt lấy anh, Nguyệt Độc Nhất liền nhíu mày, thấy hai người bọn họ như vậy, bốn người liền len lén chạy ra khỏi thư phòng, nhường lại

không gian cho cả hai người.

“Tôi cá 1 USD là Thiếu chủ sẽ không dẫn cô ấy đi.”

Lại rước lấy sự khinh thường của Huyền Dịch: “Đánh cược bằng đảo Hawaii của cậu, Thiếu chủ sẽ dẫn Trình Trình tiểu thư theo.”

“Đánh cuộc thì đánh cuộc.” Thanh Á liền hừ mũi.

Thủy Bách Thiên liền thương hại mà nhìn Thanh Á, rồi xoay người rời đi, Chu Nhan liền bắt đắc dĩ vỗ vai anh, “Đứa trẻ đáng thương.”

“Này! Các người có ý gì, làm như tôi thua chắc rồi hay sao?” Chuyện mà Thiếu chủ đã quyết định thì sẽ không thay đổi, Thanh Á liền nghĩ như vậy. Nhưng anh ta không hề biết rằng, chưa từng có thì không có nghĩa là từ nay về sau sẽ không có, thật là một đứa trẻ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Vị hôn thê Helen

Lên máy bay tư nhân đi Anh quốc, Thanh Á liền oán niệm nhìn Trình Trình chăm chăm, làm cho cô rợn cả tóc gáy, Trình Trình liền nhớ lại mình không có làm gì đắc tội Thanh Á nhà.

Tâm trạng của Huyền Dịch rất tốt, không hề nhắm mắt nghỉ ngơi giống như thường ngày mà là nhìn vào tạp chí: “Thanh Á, đừng quên chuyển quyền sở hữu hòn đảo qua cho tôi.”

“Hay là chúng ta đổi lại đi? Tôi sẽ đem căn biệt thự ở lưng chừng núi thành phố G cho anh.” Anh thật sự rất thích hòn đảo đó, cứ như vậy mà cho đi sẽ làm anh đau lòng.

“Tôi có thể cho anh đến đó ba năm một lần.” Huyền Dịch liền trực tiếp từ chối lời đề nghị của Thanh Á.

“Ba năm sao? Không được, mỗi năm một lần!”

“Đừng quên, hiện tại tôi mới là chủ nhân của hòn đảo này, có chơi có chịu, lời hứa đáng giá ngàn vàng, chú có muốn đi làm mồi cho cá mập không?”

“Được rồi được rồi, thua thì thua.”

“Thanh Á, anh đã thua cho Huyền Dịch cái gì vậy?” Trình Trình liền thận trọng Thanh Á, bởi vì sắc mặt của anh ta rất khó coi.

“Hai người họ đánh cược xem lần này cô có theo tới Anh quốc không, kết quả là Thanh Á bị thua.” Thủy Bách Thiên liền tốt bụng giải thích.

“Vây là gần đây các chú đều rất rảnh rồi phải không?” Ánh mắt lạnh lẽo của Nguyệt Độc Nhất liền quét qua Huyền Dịch và Thanh Á, “Đảo này tịch thu lại.”

Huyền Dịch thì bình thản nhún vai, Thanh Á liền có chút nhức nhối, cho Huyền Dịch thì thỉnh thoảng còn tới được, nếu như Thiếu chủ tịch thu thì không biết khi nào mới có thể trả về. Anh ta liền nhìn chăm chăm vào Bạch hồ ly, nhìn là biết trong bụng đầy ý nghĩ xấu rồi.

Anh quốc, biệt thự của Từ Tước Charles

“Cha à, con đã nói rất nhiều lần rồi, con không muốn đính hôn với cái người Reynold gì đó, con thích Hill.” Một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh xinh đẹp đang đỏ mặt tranh chấp với ba của cô.

Trên mặt của Henry Charles rất nghiêm túc, là một người đàn ông người Anh điển hình: “Chuyện này không thể thương lượng được, con phải cùng đính hôn với Reynold William.”

“Con là con gái của cha, bình thường cha thương con như vậy, làm sao lại nhẫn tâm gả con cho một người mà con không yêu cơ chứ?” Helen liền cảm thấy không thể tin được.

“Hôn nhân của con không phải là do con định sẵn được, thời gian đính hôn là hai tuần sau, trong thời gian này con hãy ngoan ngoãn ở trong nhà đi, Paul.”

“Chủ nhân, có gì cần phân phó sao?” Vị quản gia người Anh liền cung kính đi tới.

“Trông chừng tiểu thư, cho đến khi nó và Reynold kết hôn thì không được bước ra cửa phòng nửa bước.”

“Vâng.”

“Cha!!!” Helen không ngờ rằng thường ngày cha mình yêu thương mình là vậy nhưng nay lại làm thế, liền tức giận chạy đi.

Vào một buổi đêm gió lớn, trên ban công lầu hai biệt thự của Tử Tước Charles có một sợi dây bằnggrap giường màu trắng rủ xuống, mà theo đó là một bóng dáng nhỏ nhắn, sau khi chạm đất liền lộ ra nụ cười giảo hoạt, nhìn thì hình như không phải là lần đầu tiên cô làm chuyện này, nhìn bốn bề vắng lặng, liền thông qua lỗ chuông chó đã làm từ sớm rồi chuồn ra ngoài.

Đến Anh Quốc không lâu, Nguyệt Độc Nhất nhiều lần tìm đến cửa để gặp, nhưng đều bị từ chối, theo như tin tức anh có được, thì tạm thời không cần phải lo lắng cho Hill, dù sao thì tước vị của anh ta vẫn còn đó, mà tước vị này không thể muốn cho ai thì cho được.

Buổi sáng không được, thì sẽ vào ban đêm, một bóng người hành động nhanh nhẹn phóng tới, leo lên lầu hai của nhà Công Tước, hàng bảo vệ dày đặc ở trước mặt anh cũng không có tác dụng đâu. Trong phòng không có người, Nguyệt Độc Nhất liền suy nghĩ một chút xem Hill đang ở đâu, liền xoay người lại, trèo qua mấy cái ban công, chạy đến ban công ở trước thư phòng, cửa sổ ở sát đất không có khóa, gió đêm làm cho tấm màn che bay phấp phới.

Đúng như anh nghĩ, lúc này Hill đang mặc quần đen vào áo somi trắng ngồi dựa lưng về phía anh, thân thể giống như là đã dính tại nơi đó, anh đang ngẩng đầu nhìn bức tranh rất to, người phụ nữ trong tranh đang đứng ở một pháo đài cũ giống hệt như Trình Trình, một tay anh đang cầm ở túi quần, một tay đang cầm ly rượu, cho dù không thấy được mặt, thì cũng thấy bóng lưng của anh đang rất cô đơn.

Thấy Hill, Nguyệt Độc Nhất liền tung ra quả đấm rất nhanh.

“Ai???” William Hill liền xoay người, đáng vẻ cô đơn trong tròng mắt đã biến mất, nhưng khi chứng kiến người đang đứng kia thì lại lộ ra vẻ mừng rỡ, “Phil.”

Nguyệt Độc Nhất liền gạt đầu một cái, “Lại nhớ tới mẹ cậu sao?”

“Cậu lại leo cửa sổ.” Hill không trả lời, ngược lại không tán thành hành động leo cửa sổ của anh.

“Tôi đã tới nhiều lần, nhưng đều phải đứng ngoài cửa.”

Hill cũng không ngờ là thế này: “Xin lỗi, tôi cũng không biết.”

“Không sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Hill liền cười khò một tiếng: “Còn không phải là họ bắt tôi kết hôn với cô gái mà họ chọn sao, nếu như không đồng ý, thì họ sẽ đối phó với tôi giống như cha của tôi, nhưng tôi không muốn như vậy, tôi muốn giống như cha của mình có thể kết hôn với người mà mình yêu. Họ đã sắp xếp cho Reynold và Helen đính hôn rồi, xem ra không bao lâu nữa thì sẽ tới tôi.”

Trình Trình đang đứng im lặng trong bóng đêm bên cạnh chiếc xe chờ Nguyệt Độc Nhất, hôm nay anh không mang theo cô, trước kia thì cô không muốn đi theo anh, nhưng đi đâu anh cũng mang cô theo, hiện tại cô muốn đi, nhưng người ta lại không mang theo cô, cô nghĩ tới chuyện này liền rất buồn bực, lúc mà Trình Trình còn đang nhăm chán nghĩ lung tung, thì ở tòa lâu đài này ngoại trừ Nguyệt Độc Nhất ra vẫn còn một người khác đang leo lên, mà vóc dáng của người này lại có lỗi có lõm, rõ ràng đây là một phụ nữ, nhưng bản lĩnh này hiển nhiên không bằng Nguyệt Độc Nhất, nhìn cô nhiều lần leo lên rồi trượt xuống, đáng vẻ vừa bị trượt xuống thật kì quái, Trình Trình liền len lén cười.

“Ta đây cũng không tin là mình lại không leo được.” Cô bé này không sợ hãi lại tiếp tục cố gắng.

“Tôi giúp cô.”

Helen bị âm thanh sau lưng dọa sợ hết hồn, quay đầu lại thấy Trình Trình liền bĩu môi: “Cô là ai, lén lút lút lút tại chỗ này làm gì?”

Cô bé này rõ ràng là mình lén lút lại đi chỉ trích cô, Trình Trình liền cảm thấy cô ấy thật đáng yêu: “Vậy cô lén lút lút lút ở đây làm gì?”

“Khụ khụ... Tôi tới... Tôi ngắm trăng đây! Đúng, chính là ngắm trăng đây!” Cô gái liền nghiêm túc gạt đầu, bộ dáng kia muốn bao nhiêu nghiêm túc có bấy nhiêu nghiêm túc.

Trình Trình liền liếc mắt xem thường, có ngu mới tin: “Cô đến nhà Hill làm gì?”

“Cô biết Hill?” Nghe Trình Trình nhắc tới Hill cô ta liền phòng bị nhìn cô chằm chằm.

“Tôi là bạn của anh ấy.” Trực giác nói cho cô biết đây không phải là người xấu, nên liền hào phóng thừa nhận.

Nghe Trình Trình nói là bạn của Hill, Helen liền thở phào nhẹ nhõm, cứ như vậy mà tin Trình Trình: “Tôi là Helen, vợ chưa cưới của Hill, là vợ tương lai.”

Thật ra thì không phải ai cũng dễ dàng tin tưởng đối phương, thế nhưng trời sinh hai cô gái này lại là động vật đơn bào, cứ như vậy mà tin người lần đầu tiên gặp mặt: “Thì ra cô chính là Helen, tôi là Trình trình, cô nói tiếng Trung rất tốt.”

“Đó là đương nhiên rồi, nếu muốn làm người nhà của William thì phải nói tiếng Trung thật tốt.” Vì học tiếng Trung mà cô cũng bỏ không ít công sức.

“Cô muốn đi gặp Hill?” Trình Trình liền chỉ lên phía trên.

Helen lúc này mới nghĩ ra mục đích của mình: “Thế mà tôi lại quên mất, không thềm nói với cô nữa, tôi đi đây.”

“Tôi giúp cô.” Thật lâu không đợi được, Trình trình cũng muốn đi vào xem Nguyệt Độc Nhất một chút.

Vì vậy ở trong bóng đêm bí mật, hai cô gái nhỏ liền trèo vào trong tòa lâu đài đầy nguy hiểm.

Bên trong thư phòng, William Hill đang vẫn đang cùng nói chuyện với Nguyệt Độc Nhất.

“Chuyện này tôi sẽ xử lý.”

“Được.” Hill cũng không từ chối sự trợ giúp của Nguyệt Độc Nhất, không phải là vì kiêng kỵ gia tộc của anh, mà là việc mà họ làm thật quá đáng, nếu như chỉ ra tay với một anh, có lẽ là anh sẽ không giận đến mức này, thế nhưng lần này anh vẫn muốn Phil ra tay: “Những người này đều là lão hồ ly rồi, trong nội bộ tôi sẽ tiếp ứng cho cậu.”

“Được.” Đã có kế hoạch rồi, Nguyệt Độc Nhất cũng đang lo lắng cho trình Trình ở bên ngoài, liền muốn xoay người tạm biệt, lại không ngờ thấy hai cô gái đang ở trên bệ cửa sổ có chút chật vật.

Đối diện với hai người đàn ông đang giật mình, Trình trình và Helen có chút áy náy, nhìn sắc mặt của hai người đàn ông ngày càng âm trầm, liền cắn răng một cái, dù có chết cũng phải chết cho có lý, liền đồng thời mở miệng.

“Là cô ấy lôi kéo tôi đi trước.”

“Là cô ấy nói muốn đi lên trước, tôi chỉ giúp đỡ thôi.”

Khi mở miệng đồng thời, sắc mặt của hai người kia cũng không khá hơn được bao nhiêu, mà là càng thêm âm trầm, Trình trình liền thở nhẹ một hơi, liền chủ động nhận lỗi: “Em chỉ là lo lắng cho anh, cho nên muốn đi xem một chút.”

Càng nói thì giọng của cô càng nhỏ, cuối cùng cũng không nghe được mình muốn nói cái gì.

“Helen, sao em lại tới đây?” William Hill liền cau mày, anh chưa bao giờ nghĩ tới tình huống này.

“Em lo cho anh.”

“Hồ đồ cũng có mức độ thôi, cha của em thì sao?” William Hill liền tức giận quát to.

Helen nhìn ngón tay của mình, liền uất ức cắn môi: “Cha em muốn gả em cho người khác, nhưng em không muốn.” Helen uất ức một hồi liền nảy ra một suy nghĩ: “Chúng ta bỏ trốn đi, đi ngay bây giờ đi.”

“Helen.” William Hill liền cảm thấy mình rất bất lực, đặc biệt là đối với cô gái nhỏ này, “Anh đã nói với em rất nhiều lần rồi, anh cũng thích em, nhưng anh chỉ coi em là em gái thôi.”

“Em mới không muốn làm em gái của anh, anh không thích em cũng không sao, em thích anh là được rồi, hơn nữa tình cảm thì có thể từ từ bồi dưỡng, rồi anh sẽ phát hiện ra em tốt thế nào.”

“Helen!”

William Hill đã liên tiếp từ chối khiến cho lòng của Helen đều tan nát, cô cũng là cô gái có lòng tự trọng mà, nhưng có lẽ lòng tự trọng của cô trước mặt anh không có ý nghĩa gì cả: “Có phải anh thích một cô gái phương đông không, em có thể đi nhuộm tóc đen, đeo kính sát tròng, em có thể thay đổi diện mạo của mình, em làm được.”

William Hill cũng là người, những gì làm cô làm cho anh anh cũng động lòng, nhưng anh không yêu cô, Helen là một cô gái tốt, anh không muốn lãng phí tuổi thanh xuân của cô, nhìn nước mắt của cô, anh cũng biết alf lời nói của mình quá nặng rồi: “Helen, không phải thay đổi ngoại hình là được đâu.”

“Em mặc kệ, em đã trốn nhà đi rồi, là không thể nào về được, em cũng không cần phải gả cho cái tên Reynold William kia đâu.”

William Hill cũng yêu thương Helen như em gái, nếu đem cô gả cho người mà cô không yêu, anh cũng không đồng ý, liền vuốt vuốt đỉnh đầu của Helen, nhìn về phía của Nguyệt Độc Nhất: “Phil.”

Nguyệt Độc Nhất liền nhú mày, đã biết Hill đang suy nghĩ gì: “Cậu muốn tôi đưa cô ấy về?”

“Nếu như chúng ta muốn ra tay, như vậy Helen bị gả đi sẽ bị tổn thương, tôi muốn nhờ cậu trong khoảng thời gian này chăm sóc cô ấy.”

Nguyệt Độc Nhất liền im lặng đồng ý, William Hill liền thở phào nhẹ nhõm: “Đi theo Phil, đừng nghịch ngợm, biết không?”

Helen liền cau cái mũi đáng yêu: “Biết rồi.”

Có nguyệt Độc Nhất nên lúc bọn họ đi xuống không có gì khó khăn, lâu đài William lại khôi phục sự yên tĩnh như cũ, William Hill liền uống một hớp

rượu, tự tay vuốt dòng chữ dưới bức họa kia, lẩm bẩm: “Cha à, nếu những người kia ép con quá đáng, con sẽ không nhượng bộ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Con quỷ nhỏ bướng bỉnh

Trình Trình có thể là kẻ gây họa, nhưng Helen so với cô lại càng gây họa gấp đôi, ngày đầu tiên cô nói muốn báo đáp nguyệt Độc Nhất và Trình trình nên muốn xuống bếp, kết quả là nhà bếp nổ tung, Nguyệt Độc Nhất liên trầm mặc cảnh cáo không cho cô xuống bếp nữa, Helen liền bĩu môi, không cam lòng.

Ngày thứ hai, nhìn thấy Trình Trình đang luyện bắn súng, cô cũng muốn học, kết quả là vừa bắn súng xong đã hét chói tai, cũng may là người của nặc phản ứng kịp, nhanh chóng tránh kịp thời, không có ai bị thương, mà hiển nhiên là cũng hù sợ đến Trình Trình, Trình trình cũng chạy kịp thời được Nguyệt Độc Nhất che chở nên thoát một kiếp, sau đó bị anh cấm không cho đụng đến súng nữa, Helen liền làm mặt quỷ: “Đồ keo kiệt.”

Ngày thứ ba, cô đem phòng y tế của Thủy Bách Thiên làm cho rối loạn, bị anh mỉm cười hết sức khách khí mà mời ra ngoài, cũng không biết anh ta đã dùng biện pháp gì mà không cần anh cảnh cáo, đừng nói là Helen vào phòng y tế gây chuyện, từ đó thấy anh ta là liền tránh đi lối khác. Ngày thứ tư, cô làm hỏng vi tính của Thanh A, anh phải mất một ngày một đêm mới khôi phục lại bình thường được, anh thiếu chút nữa là quỷ xuống cầu xin tên ôn thần đừng đụng tới máy tính của mình nữa.

Dù sao hiện tại Helen cũng là ôn thần của Nặc rồi, đi đến đâu cũng bị từ chối, cho nên phạm vi hoạt động của cô đã bị thu hẹp trong mấy phòng ngủ, đến phòng khách cũng cấm cô vào trong.

Trình trình buồn cười nhìn Helen đang ngồi nhẩn nhơ trên sôpha, dù sao cô ấy cũng thật đáng yêu: “Được rồi, đừng giận nữa, đây cũng là vì tốt cho em thôi, nếu như làm mình bị thương thì sao.”

“Cái gì mà tốt cho em chứ, em xem mấy người đó chính là sợ Phil đến chết, sợ em làm hư đồ của anh ta, đừng tưởng em không biết, quỷ hẹp hòi!” Helen liền bĩu môi, thấy Trình trình đang bắt đầu sĩ lắc đầu, liền kéo cô: “Làm sao mà chị thích ăn ta được chứ, vừa lạnh lùng lại vừa hẹp hòi, nhưng mà được cái đẹp trai, nhưng mà Hill của em cũng rất đẹp trai.”

“Đúng vậy, làm sao có thể so với Hill được chứ.” Trình trình liền trêu ghẹo nói.

“Tất nhiên rồi, hill vừa dịu dàng lại vừa cao quý, hơn nữa lại đẹp trai, chị không biết đầu lần đầu em nhìn thấy anh ấy, ngày đó em đang mặc váy, lại bị ngã xuống, còn váy thì bị rách, liền khóc nức nở, anh ấy cứ như vậy mà cười bạch mã đi tới phía em, liền dùng âm thanh rất dịu dàng hỏi em ‘Em bị té sao?’.” Helen liền bắt chước bộ dạng lúc ấy của Hill, sau đó liền cười té trên ghế sôpha: “Đẹp trai ngây người.”

“Sau đó đã đánh cắp trái tim em à?” Trình trình liền có thể tưởng tượng ra lúc đó Hill có nhiều đẹp trai, đem cô gái nhỏ này làm cho chóng mặt.

[Chỉ có tại DienndaannLeeQuyyDooon]

“Máu chốt là ngày thứ hai em nhận được một cái hộp, bên trong đó là cái váy giống hệt như cái váy của em không khác chút nào, phía trên còn ký tên là William Hill nữa, từ sau đó cái tên đó vẫn ở trong lòng em, không hề thay đổi.” Helen liền cười ngọt ngào, nhớ tới chuyện cũ về Hill, trong lòng cô liền rất hạnh phúc.

“Yêu một người có ma lực lớn như vậy, lớn đến nỗi có thể để cho em có thể thay đổi bản thân mình sao?” Trình Trình liền hỏi Helen, cũng như đang tự hỏi mình.

“Chị không thích Phil sao? Chị không hiểu tình yêu là như thế nào ư?” Helen liền giật mình nhìn cô, hình như Trình Trình đã hỏi một vấn đề ngu ngốc.

Trình Trình cũng không xác định chắc chắn, hình như là cô đã thích Nguyệt Độc Nhất rồi, có lẽ đã thích từ lâu rồi, nếu không cô cũng sẽ không tức giận vì chuyện Thẩm Kiều chạy đến thư phòng của anh mà cho cô ta một cái tát, nhưng mà yêu thì sao? Nếu như cô tình nguyện vì anh mà thay đổi tất cả? Trình Trình là một thiên tài, cho nên cô rất lý trí, không hề ảo tưởng như Helen: “Nếu như em vì anh ta mà thay đổi tất cả, nhưng anh ta lại không có cách nào yêu em... em sẽ vẫn yêu anh ấy ư?”

Trình Trình cũng rất muốn Helen sẽ kiên trì ý định của mình, nhưng cô cũng thấy mất mát, Helen cũng liền trầm mặc, cô cũng yêu Hill, từ nhiều năm trước cô đã yêu anh rồi, mặc dù cô tin chắc, nếu cô cố gắng thì Hill cũng sẽ yêu cô, thế nhưng suy nghĩ đó lại dao động theo từng ngày, từ từ đã không còn xác định nữa, nếu như Hill thật sự không yêu cô, vậy cô còn thể giống như lúc này sao?

Thấy Helen như vậy, Trình Trình bèn lắc đầu cười cười, đang lúc cô muốn rời đi, Helen lại kiên định mở miệng: “Mặc kệ anh ấy không yêu em đi nữa, ít nhất em cũng đã cố gắng hết sức rồi, sau này em sẽ không hối hận.”

“Thật không?” Trình Trình liền lặp lại lời nói của Helen, đọc đi đọc lại mấy lần, sẽ không hối hận sao, sau đó cô liền cười thầm, tiểu yêu nữ gây họa này, cũng thật sự có mặt đáng yêu nha.

“Trình Trình chúng ta đi chơi đi.” Helen vừa mới buồn bực xong, cô liền chịu không nổi, bị giam trong nhà mấy ngày rồi.

Trình Trình liền lắc đầu một cái: “Không được, Nguyệt Độc Nhất không cho chị ra cửa.”

“Không sao, chúng ta trốn ra là được. Chiều này em quen rồi.” Helen liền cười hề hề như kẻ trộm, “Đi thôi, theo em ra ngoài, lão nương bị nhốt, đang rất buồn chán đây.”

[Chỉ có tại DiIeennddaamLeeQquyyddoonn]

Không chịu được Helen làm nũng, Trình Trình không làm gì khác hơn là đồng ý, Helen liền cùng Trình Trình cải trang, kĩ thuật cải trang vụng về của Helen khiến cho Trình Trình thấy buồn cười, nhưng Helen vô cùng dương dương tự đắc, trên đường đi ra ngoài, họ đã gặp phải mấy người, Trình Trình liền cúi đầu, sợ họ nhận ra mình, nhưng vài người đều không để ý gì rồi đi qua, Trình Trình liền cảm thấy kì quái, hơn nữa hình như đó là những người mà cô không biết, khi bị Helen lôi kéo ra cửa sau, Trình Trình vẫn còn cau mày: “Helen, em có cảm thấy những người đó rất lạ mặt không?”

Helen đang thờ gấp, cảm người nhẹ nhõm, liền lắc lắc tay: “Người của Nặc nhiều như vậy, hơn cả ngàn người, không phải là ai chị cũng biết đi, đi đi thôi, ra ngoài rồi cũng đừng nghĩ đến chuyện kia nữa, chơi vui vẻ vào, đã mang tiền chưa?”

“Không mang nhiều lắm.” Trình Trình móc tiền từ trong túi ra, chỉ có vài bảng Anh.

Helen liền có chút thất vọng, nhưng Trình Trình lại móc ra một tấm thẻ, chính là tấm thẻ mà Nguyệt Độc Nhất cho cô: “Nhưng mà chị có thẻ.”

“Thẻ vô hạn.” Con mắt của Helen liền lóe sáng, Trình Trình thấy cô như vậy, liền thấy buồn cười: “Dù sao chỉ cần em muốn mua nhà sang trọng, mua xe cao cấp, cũng đủ để phung phí.”

Âm nhạc huyền ảo, thân thể không ngừng chuyển động, dưới ánh đèn Trình Trình nhìn thấy một người phụ nữ mặc tây trang ôm một cô gái mặc bikini cùng nhảy sexy, người phụ nữ mặc tây trang kia dùng thuốc vẽ màu đen vẽ hai chòm râu, còn dưới tây trang thì cái gì cũng không mặc, cô không nhận được àm nuốt nước miếng một phen, theo lời của Helen thì đây là nơi vui chơi tốt nhất, còn có quầy rượu ngầm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52

Nhìn thấy tình cảnh như thế, nếu như không phải lúc này cô đã đeo mặt nạ burom bướm che hơn phân nửa mặt thì chắc mặt đã hồng như tôm luộc rồi: “Helen, đi thôi.”

So với Trình Trình hơi ngược ngùng, Helen lại rất thoải mái, hình như không phải lần đầu tiên cô tới đây, cô rất quen thuộc đường đi liền nói nơi quản lý: “Cho chúng tôi một phòng VIP.”

Quản lý của nơi này cũng biết Helen, liền cười cười dẫn các cô đi đến phòng, sau khi sắp xếp ổn thỏa xong thì cô mới nói: “An Kỳ hiện tại có khách sao, tôi muốn gặp cô ấy.”

“Được.”

“Còn cần những phục vụ khác sao? Quản lý liền liếc nhìn Trình Trình, cô lập tức hiểu cô ta muốn nói cái gì, liền lắc đầu như trống bỏi.

“Không cần.” Helen liền từ chối.

Sau khi quản lý rời đi, bên trong phòng chỉ còn lại Helen và Trình Trình, cô liền thờ nhẹ một hơi: “Sao em lại dẫn chị tới đây?”

“Hắc hắc, biết là chị chưa từng tới nơi này, nên để chị mở rộng tầm mắt, hơn nữa ở đây em còn có một chị em tốt đã lâu rồi không gặp, muốn chị gặp một chút.”

“Là An Kỳ?”

“Ừ.”

Mặc dù bọn họ đã đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy An Kỳ tới, liền có chút không kiên nhẫn, ngày trước cho dù là An Kỳ đang có khách thì cũng sẽ tới đây trước, vậy mà quản lý lại làm khó, mặt cứ ập a ập ứng, Helen lập tức nâng mặt lên: “An Kỳ có chuyện gì rồi phải không?”

Chưa từng thấy qua Helen giận dữ như vậy, cô gái nhỏ này mà giận lên thì rất đáng sợ. Trình Trình liền nghĩ như vậy.

“Người khách kia có chút bá đạo, tính của An Kỳ lại bướng bỉnh nên có chút phiền toái nhỏ.” Quản lý nói chuyện rất uyển chuyển, nhưng Helen cũng không phải là kẻ ngu.

Phiền toái nhỏ, phiền toái nhỏ ở nơi này chính là xảy ra án mạng, “Dẫn tôi tới đó.”

“Helen à, cô cũng đừng làm khó tôi nữa, cô cũng biết quy tắc ở đây mà, hơn nữa người kia cũng không dễ trêu.”

“Không dễ chọc?” Helen liền hừ lạnh một tiếng, “Có phải cô cũng cảm thấy tôi dễ chọc không, dẫn tôi tới, xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Quản lý liền do dự một hồi, đoán chừng là đã bị Helen dọa cho sợ, hơn nữa mỗi lần Helen tới đây liền vô cùng hào phóng, chỉ chọn mỗi An Kỳ, lại không giống như những vị khách vô lý khác, cho nên quản lý cũng có vài phần thiện cảm, lập tức liền gật đầu: “Được rồi.”

“Tệ nhân, tới đây rồi mà còn tự cao tự đại, mày cho rằng mày là ai! Còn mặt mũi mà lên mặt nữa này! Đánh cho tôi!”

Mặc dù nơi này cách âm rất tốt, nhưng ở xa vẫn có thể nghe được tiếng chửi mắng, ở cửa ra vào liền thấy trên mặt An Kỳ là một mảnh bầm tím, hơn nữa ở khóe miệng cũng có vết máu, Helen liền rất tức giận: “Đừng tay!”

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người phụ nữ đang muốn tay đánh người liền ngẩng ngẩn cả người, Helen liền nhắm ngay thời cơ, kéo An Kỳ lên trên, đem bảo vệ cô phía sau lưng.

Người chửi mắng là người phụ nữ mặc tây trang màu đen lúc này, trong tay là điều thuốc lá, gương mặt cũng rất đẹp, nhưng bây giờ trên mặt là một tia hiểm độc, liền nhìn Helen từ trên xuống dưới, hình như là để cân nhắc thực lực. sau đó liền mở miệng: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là một tiểu nha đầu.”

“An Kỳ chỉ tiếp rượu, không bán mình, đây là phép tắc của nơi này.” Helen liền lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia.

“Thôi đi, quy củ sao? Tôi nhìn trúng cô ta là phúc phận của cô ta rồi, một tiểu thư như vậy mà lại dám khiêu chiến với tôi. Thông minh thì mau đi đi, nếu không sẽ không có đồ ngon mà ăn đâu!” Người phụ nữ liền hất tàn thuốc, âm hiểm nói.

“Người này do tôi bảo vệ rồi.” Helen cũng không chịu lép vế.

Tranh chấp ở đây càng ngày càng thu hút nhiều người đến xem, cũng rất nhiều người muốn xem kịch hay, thật ra thì tiết mục này ở đây cũng trình diễn rất nhiều lần rồi, người phụ nữ kia họ cũng biết, chính là Tiểu Bá Vương của nơi này, nhiều phụ nữ bị cô ta nhìn trúng đều bị chơi cho đến khi thân tàn ma dại, cho nên cũng không có nhiều thiếu nữ dám chọc đến cô ta. Trong đám người vây xem, có một người phụ nữ có đôi mắt phượng, đã nhìn thấy tất cả.

“Lão đại à, phải ra mặt sao?” Người quản lý liền hỏi nhỏ.

“Đừng nóng vội, cứ chờ xem.” Người phụ nữ xinh đẹp liền phả ra một vòng khói thuốc.

An Kỳ được Helen che chở ở phía sau, nhìn người phụ nữ không vừa mắt này muốn xông lên ăn thua đủ một trận, liền bị Trình Trình và An Kỳ kéo lại, Trình Trình liền nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Em điên rồi sao, đối phương vừa nhìn đã biết là tay chưởng vừa rồi, nếu xông lên chỉ có chúng ta chịu thiệt thôi.”

“Vậy làm sao bây giờ, cũng không thể bỏ mặc An kỳ như vậy được?”

Thật ra thì Trình trình đã sớm chú ý đến người phụ nữ mắt phượng đó, liền đánh cược một lần, thông thả đi về phía cô ta: “Cô là chủ nhân ở đây sao?”

Người phụ nữ mắt phượng liền nhếch khóe miệng lên, nhưng không nói lời nào, Trình Trình biết là mình đã đoán đúng rồi: “Vị này đây làm ăn chân chính chắc là muốn kiếm được tiền, vậy tôi xuất ra một trăm vạn mua An Kỳ tiểu thư một đêm thì thế nào?”

“Ha ha, chỉ có một trăm vạn mà muốn đem cái tiểu tử tông đó đi ra ngoài, hình như là không có lời lắm.”

“Tôi nói là một trăm vạn bằng Anh.” Âm thanh của Trình Trình không lớn không nhỏ, mọi người nghe xong đều thờ dốc vì kinh ngạc, một trăm vạn bằng Anh để mua một đêm sao, có thể bán đứt luôn rồi.

“Hả? Có chút hứng thú đấy.” Người phụ nữ mắt phượng liền nói: “Chỉ tiếc là tiền càng nhiều thì càng tốt, nhưng vì tiền mà đắc tội tiểu tử tông của Tà gia thì người thua thiệt vẫn là tôi.”

Trình Trình liền hít sâu một hơi: “Nếu như lão đại có thể nể mặt tôi một lần, tôi đảm bảo Tà gia sẽ không gây phiền toái cho cô đâu.”

“Thật sao?” Lão đại liền nhìn đáng về kiên định của Trình Trình, nếu là cô gái bình thường sẽ không dám khiêu chiến cùng với Tà gia, nếu sau lưng cô ta không có thế lực cực lớn, thì chính là phô trương thanh thế, thế này không phải là đánh cược hay sao?

Trình Trình cũng không có giục cô ta, trên mặt của người phụ nữ mắt phượng liền im lặng một chút, “Tôi thích cô rồi đó, sẽ tin cô một lần, dĩ nhiên nếu như cô dám lừa tôi, sẽ không có cái gì tốt đâu,”

“Phí tiểu thư, cô hành hạ người như thế còn không phải là muốn cho tôi phá sản hay sao?” Âm thanh của người phụ nữ mắt phượng đầy sức quyến rũ, Phí Dục Tập liền nóng cả người, nhưng do cô ta vẫn có chút kiêng nể vị lão đại này, nên cũng không lộ ra rõ ràng.

“Hoa tỷ, tôi khuyên chị đừng lo chuyện bao đồng.” Cho dù không biết đối phương có bao nhiêu sức mạnh, nhưng Phí Dục Tập vẫn còn đang ý vào sức

mạnh của chị họ mình là Tạ Tina, “Nếu như cô muốn yên ổn làm ăn ở vùng đất này thì hãy ngồi yên ở đó đi.”

Người phụ nữ mắt phượng liền híp mắt lại, dĩ nhiên là bị ta uy hiếp thì cảm thấy rất khó chịu nhưng vẫn cười cười: “Mở tiệm buôn bán thì tôi vẫn còn nhiều khách khác tới đây, nhưng mà xin lỗi, chuyện này tôi không thể không quan được.” Liền đá lông nheo với Trình trình một cái, thấy người đằng sau đang trợn mắt, liền cười khanh khách không ngừng: “Người đâu, mời Phí tiểu thư đi ra ngoài cho tôi.”

“Họ Hoa kia! Cô dám!”

“Tôi có cái gì mà không dám, cô cũng đang ý lại vào chị họ mình là Tạ Tina đấy thôi, nếu như hôm nay là Tạ Tư Lệ, ngược lại mặt tôi sẽ mòng đi mấy phần, nhưng nếu là người khác của Tạ gia, tôi còn nhìn không thuận mắt đấy chứ.”

Phí Dục Tập liền nhìn cô, rồi cắn răng một cái, biết nếu sử dụng sức mạnh thì sẽ không được gì, bèn không cam lòng rời đi, ở ngoài cửa và hành lang đều vang lên tiếng vỗ tay rầm trời, người phụ nữ mắt phượng liền ngọt ngào: “Tốt lắm, mọi người mau giải tán đi thôi, đừng để cho chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu này làm cho buồn bực, nên đi khiếu vũ, uống rượu đi, uống rượu nào!”

“Cám ơn.” Khi mọi người đã giải tán, Trình trình liền nói cám ơn với cô ta, người phụ nữ này liền nâng cằm của Trình trình lên, thổi ra một luồng hơi thơm nức: “Đừng quên đem cho tôi một trăm vạn bằng Anh.”

“Người phụ nữ này.” Helen liền liếc nhìn thân hình như rắn nước đã đi xa kia, có chút không tán thành.

Cửa phòng được đóng lại, Helen liền tháo mặt nạ xuống, nhìn An Kỳ bằng ánh mắt quan tâm, ý vị không cần nói cũng biết: “An Kỳ chị không sao chứ?”

Vốn đang chịu đựng uất ức nên An kỳ liền khóc: “Helen.”

Helen liền nói: “Em đã nói đây là công việc đáng chết, sao chị không nghe em.”

“Nhưng mà chị...” An Kỳ liền cảm môi, Helen chỉ tiếc công rèn sắt không thành thép liền nghiêng răng nói: “Chị không phải chỉ thích người họ Hoa kia sao, nhưng mà người ta không thích chị đâu, chị xem người ta nhìn chị chịu uất ức cũng không cứu chị, người như vậy có cái gì tốt mà thích chứ.”

Trình Trình cuối cùng cũng hiểu rõ, thì ra là An Kỳ ở lại đây chỉ vì muốn ở cùng với người phụ nữ mắt phượng kia, dường như họ Hoa này và An Kỳ đều là Bách hợp, Trình Trình liền ㄟ

“Người mà em thích trong lòng cũng không thích em vậy mà em lại ở lại bên cạnh anh ta.” An Kỳ liền uất ức nói.

Trình Trình liền cảm thấy có đạo lý nha, cô gái nhỏ này cũng không phải là người cố chấp, lại còn nghiêm túc nói người khác, Helen nhất thời liền cứng họng: “Chuyện này không giống nhau.”

“Sao lại không giống nhau, chẳng lẽ chỉ vì chúng tôi là Bách hợp thôi sao?” An Kỳ liền có chút tức giận, Helen liền ngừng lại nói xin lỗi: “Em không có ý đó, ngày thứ nhất em cũng không biết giới tính của chị mà, nếu như xem thường chị thì đã không kết bạn với chị rồi.”

An Kỳ cũng biết mình quá đáng: “Xin lỗi Helen, chị chỉ là thấy khổ sở thôi.”

“Khụ khụ,ừ.” Helen liền nhớ lại Trình trình: “An Kỳ giới thiệu cho chị, đây là Trình trình bạn tốt của em.”

Trình trình liền khẽ gật đầu với An Kỳ, tỏ vẻ thân thiện nhưng không ngờ người kia chỉ khẽ cau mày rồi gật đầu với cô một cái, vì chuyện lúc nãy nên cô ta không chú ý nhiều đối với Trình Trình, Trình Trình thấy cô ta không lạnh không nóng, trong lòng lại bất đắc dĩ thờ dài.

“An Kỳ, là lúc nhỏ khi em trốn nhà đi bị bắt cóc, là An kỳ đã cứu em” Helen liền ôm An kỳ, giới thiệu đơn giản với Trình Trình, cho là hai người có thể trở thành bạn thân, nhưng hoàn toàn không chú ý tới thái độ của An Kỳ có chút không tự nhiên.

Trình trình lại khó có thể bỏ qua sự nhỏ mọn của An Kỳ: “Các người cứ nói chuyện tự nhiên, tôi đi toilet.” Cầm mặt nạ bướm bướm lên, Trình Trình cũng không có đi toilet mà ra khỏi quán rượu, cửa sau là một cái ngõ sâu hun hút, lúc này trong ngõ không có ai, tiếng nhạc cũng đã tắt, chung quanh đều tối đen rất yên tĩnh, đã trễ như vậy rồi, Trình Trình liền vào quán rượu muốn tìm Helen trở về, nhưng lại nghe tiếng bước chân nhón nháo ở đầu hẻm làm cho cô quay đầu lại.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù liền xông vào hẻm, đuổi theo phía sau là hai người đàn ông, nhưng khi họ thấy người phụ nữ xông vào hẻm, liền ngừng lại: “Đừng đuổi theo, đây là địa bàn của Hoa tỷ.”

“Bỏ qua cho cô ta sao?”

“Có bản lĩnh thì đừng ra ngoài, đi.”

Đầu hẻm truyền tới đoạn đối thoại của hai người đàn ông, lúc này người chạy đến mới thờ phào nhẹ nhõm, Trình Trình hơi tò mò, chờ thấy rõ mặt của cô ta liền kêu lên: “Sally!”

Sally liền xoay người, thấy Trình Trình vẫn đang còn khiếp sợ, nhưng trong ánh mắt kia là một tia oán hận.

“Cô không phải là ở Dạ Lan sao? Sao lại nhếch nhác thế này?”

“Hừ! Sally tôi cả đời đã gặp qua vô số người, lại thua ở trong tay cô, dù thế nào tôi cũng cứu cô một mạng, nhưng Nặc lại đối xử thế này với tôi!”

“Nghĩa là sao?”

“Đừng có giả vờ, tại Dạ Lan tôi không sống được nữa, tới Anh quốc lại nghèo túng như thế này là lỗi của cô, tôi không nghĩ kết quả sẽ như vậy, cô cũng đừng hồng sống vui vẻ nữa!” Vừa nghĩ tới người hại mình thành thế này, trong lòng Sally đều tràn ngập oán hận, dù sao thì cô ta cũng không có kiêng kỵ gì, nếu như cô ta không sống được thì cô gái trước mặt cũng đừng hồng! Sally liền đánh về hướng của Trình Trình, hơi bất ngờ nên cô không phản kháng được, cô ta liền dạn chân trên người của Trình trình, đôi tay dùng sức bóp cổ cô, đôi mắt hằn lên tia máu dữ tợn.

“Đoàng!”

Đang lúc Trình Trình không có cách nào thờ được thì Sally đột nhiên buông lỏng tay ra rồi ngã xuống trên vai cô.

“Sally! Sally!” Trình trình liền nhìn thân thể của Sally, người sau cũng không có phản ứng gì, cô liền hoảng sợ đẩy luôn thi thể của cô ta ra, nhìn lại bàn tay mình toàn là máu tươi. Mà ở phía sau, Hoa Diệp Vũ lại từng bước đi tới bên cạnh cô, không chút thương tiếc nào đá văng thi thể của Sally ra, giống như trong mắt của cô ta đó là một con vật cỏ cũng được không có cũng không sao.

“Cô?” Trình Trình không hiểu liền nhìn Hoa Diệp Vũ.

Hoa Diệp Vũ liền lấy mặt nạ của Trình Trình xuống, quả nhiên là loại mà cô ta thích: “Cô mà chết, ai sẽ trả 100 vạn bảng Anh cho tôi đây.”

Trình Trình liền cảm thấy cô không hiểu người phụ nữ này, nhìn thi thể của Sally, không biết có phải vì đi theo Nguyệt Độc Nhất đã lâu hay không, thấy cô ta chết rồi nhưng cô cũng không có bao nhiêu cảm xúc, nhưng nếu hôm nay cô ta không chết thì người chết sẽ là cô.

“Trình Trình.” Vì Helen đã lâu không thấy cô quay lại nên liền đến đây tìm cô.

Thi thể của Sally đã được người ta dọn dẹp cực kì nhanh, cho nên khi Helen cùng An Kỳ đến nơi chỉ thấy có Trình Trình và Hoa Diệp Vũ đang đứng, An Kỳ thấy hai người họ đi chung với nhau, liền nắm chặt quả đấm đến nỗi các khớp xương đều trắng bệch, cúi đầu không nói một lời nào.

“Không còn sớm nữa, chúng ta về đi.” Trình Trình đã cảm thấy có chút mệt mỏi, ngày hôm nay cô cũng không thấy yên lòng, hơn nữa vì chuyện của Sally, lại làm cho cô mệt mỏi không chịu nổi.

“Vâng.” Helen liền gật đầu một cái, nhìn An Kỳ: “Hôm nào em lại đến thăm chị.”

“Được.” An Kỳ liền gật đầu đáp lại.

“Gặp lại sau, vật nhỏ đáng yêu.” Hoa Diệp vũ liền ném một cái hôn gió cho Trình Trình, cô liền lôi kéo Helen đi nhanh hơn.

Hôm nay Nguyệt Độc Nhất liền có chút hoảng hốt, cảm xúc của anh rất khó bình tĩnh lại được, nhìn sắc trời đã tối, anh đã nói với Trình Trình hôm nay sẽ về trễ một chút rồi mới đi. Thủy Bách Thiên thấy chủ tử của mình không yên lòng, nên cũng dừng báo cáo lại.

“Thiếu chủ, không biết là ai đã thả lá thư vào trong khe cửa.”

“Là ai?” Thấy có thuộc hạ cầm thư vào báo cáo anh liền cau mày.

“Không biết ạ.”

Nguyệt Độc Nhất liền mở lá thư ra, bên trong là nhưng con chữ cứng cáp: “Không biết làm sao để cảm ơn mày về việc đã chăm sóc bang phái của tao ở Thái Lan, trận lửa đỏ này xem như là lễ làm quà đáp lễ, thay tao chào hỏi cô gái nhỏ của mày.”

Nguyệt Độc Nhất liền đứng lên ngay lập tức, mang theo âm thanh lạnh lẽo và lo lắng: “Trở về ngay lập tức.”

Nguyệt Độc Nhất không còn bình tĩnh được nữa, liền nhanh chóng ra xe, giành lấy chìa khóa trong tay của Chu Nhan, mấy người kia cũng biết là đã xảy ra chuyện đại sự gì rồi, lần lượt lên xe đuổi theo chiếc xe thể thao màu đỏ đang biến mất kia.

Tay anh đang cầm lái có một chút run rẩy khó nhận ra được, cô không thể xảy ra chuyện gì được, sẽ không, anh không ngừng lăm nhăm ý nghĩ đó trong đầu, chân ga dưới chân đã bị anh đạp hết tốc độ, vậy mà anh vẫn còn thấy quá chậm.

Xe liền dừng lại trước cửa của Nặc, Nguyệt Độc Nhất ngồi trong xe nhìn biển lửa kia rồi mặt không biến sắc bước xuống xe., sau đó bọn Thủy Bách Thiên vừa chạy tới cũng im lặng xuống xe.

Trình Trình!

Trong lòng của anh giờ này chỉ nhớ tới một cái tên, Trình Trình vẫn còn ở bên trong, anh đột nhiên nổi điên muốn lao vào bên trong biển lửa kia, Huyền Dịch là người đầu tiên động thủ, sau đó là Thủy Bách Thiên liền đẩy ngã anh xuống.

“Bùm!”

Thanh Á và Chu Nhan cũng lập tức hồi tỉnh, lại thêm một tiếng nổ mạnh, phòng ốc giờ phút này đã không còn chống đỡ nổi nữa, liền giống như cầu vồng lửa mà nảy lên.

Nguyệt Độc Nhất thoát được hai người, lại bị bốn người đồng thời ngăn lại, sắc mặt của anh vô cùng lãnh khốc, lần đầu tiên hướng về bốn người cùng vào sinh ra tử với mình mà lộ ra sát ý: “Tránh ra!”

Nụ cười ở khóe miệng của Thủy Bách Thiên đã sớm biến mất: “Thiếu chủ, tôi biết nếu như anh muốn đi vào thì cả bốn người chúng tôi sẽ không ngăn được anh nhưng cho dù chúng tôi có mất mạng cũng sẽ không để anh làm chuyện vô ích như vậy được, nếu như Trình Trình tiểu thư ở bên trong, căn bản là không thể nào sống sót được, xin Thiếu chủ hãy tỉnh táo lại đi.”

Tay của Nguyệt Độc Nhất đang rũ xuống lúc này liền nắm chặt quả đấm lại, ánh mắt của anh toát ra tia lửa giận từ trên khuôn mặt đang đè nén, đang lúc bốn người cảm nhận được một quả đấm sắp nện vào mặt, thì một quyền lại nện vào trên thành xe: “Bác Đường Quyết, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

Một câu chữ ít lời nhiều khiến cho bốn người đều hiểu, lúc này anh đang giận đến mức nào. Nguyệt Độc Nhất liền nhắm mắt lại, trong đầu đều hiện lên bóng dáng của cô gái nhỏ.

Nguyệt Độc Nhất, anh chính là đồ độc tài.

Nguyệt Độc Nhất, em muốn trở về phòng thí nghiệm, vì khuôn của toàn thế giới này đều đáng yêu hơn một người ích kỷ bá đạo như anh.

Độc Nhất, em nhất định phải thích anh.

Độc Nhất, nếu như chúng ta kết hôn có phải anh sẽ chỉ đối tốt với một mình Trình Trình?

Cô linh hoạt như thế, mà anh lại để cô ở nhà một mình, một sự đau đớn tràn ngập trên khắp cơ thể lạnh khốc thường ngày của người đàn ông này, trong lúc này bốn người cũng không biết phải an ủi anh như thế nào. Sau đó bọn họ đều cảm nhận được nhiệt độ trên người anh dần biến mất, nếu như là anh lạnh lẽo như trước kia ít ra bọn họ vẫn còn có thể cảm nhận được một chút nhiệt độ, nhưng vào giờ phút này, lạnh lùng như vậy, ngay cả họ cũng không nhận được mà lui về sau một bước.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Âm thanh quen thuộc đó khiến cho bốn người không hề nghi ngờ đó là tiếng của trời, nhưng mà vốn là nên biến mất theo người ở bên trong rồi chứ, mà người vốn là nên biến mất lại đang đứng sau lưng nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Nguyệt Độc Nhất chợt ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Trình Trình, Trình Trình vừa mới trở lại đã phát hiện nhà bị cháy rồi, mà bộ dáng của Nguyệt Độc Nhất và bọn Thủy Bách Thiên nhìn rất nghiêm túc, cô liền đến gần Nguyệt Độc Nhất, phát phát tay với anh: “Anh không sao chứ?”

Liền lập tức bị kéo vào trong ngực, cô thật là ngại quá đi, ở trước mặt nhiều người như vậy, nhưng anh không cho cô giãy giụa, liền ôm cô rất chặt, cô rất đau, nhưng chính vì vậy mà mới nhưng giãy giụa, bởi vì cô có thể cảm thấy, người đàn ông này đang sợ... Đang sợ.

“Em không có việc gì thật tốt quá.” Giọng của anh thật thấp, đang nói ở bên tai cô.

Bọn Chu Nhan cũng liền thở ra, đúng vậy, thật may là Trình Trình tiểu thư không sao, cô ấy không có việc gì, thật là rất tốt.

Trình Trình liền thả lỏng cơ thể đón nhận người đàn ông này, nhàn nhạt nói: “Ừ, em không sao.”

Lần này Nặc bị tổn thất nghiêm trọng, thật may là những thành phần chủ chốt đã được phân công ra ngoài làm nhiệm vụ, mặc dù đây là địa bàn của Nặc, nhưng nếu muốn nhanh chóng xây dựng lại Nặc ở Anh, thì còn phải cần rất nhiều nhân lực và vật liệu, những thứ này đều có thể từ từ làm cũng được.

Bị Nguyệt Độc Nhất nhìn cho rợn cả tóc gáy, Helen liền chep miệng: “Lần này anh phải cảm ơn tôi đó, nếu như tôi không dẫn Trình Trình ra ngoài thì có phải là hai chúng tôi đã bị nổ thành bánh thịt rồi không?”

Rea.DiendanLequydon

Nguyệt Độc Nhất liền rời đi ánh mắt, Helen thì thở phào nhẹ nhõm, Trình Trình biết là anh sẽ không truy cứu, nhưng cô lại kể cho Nguyệt Độc Nhất về chuyện của Hoa Diệp Vũ, anh liền gật đầu đồng ý: “Hoa Diệp Vũ nào? Quán rượu nào?”

“Khụ khụ...Chính là...”

“Trình Trình đừng nói.” Helen liền muốn ngăn cả cô nhưng không kịp nữa rồi.

“Đó là quán rượu Bách Hợp.”

Helen liền nhắm mắt lại, làm ra một bộ mặt hy sinh, tại sao làm người thì phải thành thực như vậy chứ, thỉnh thoảng nói dối một chút thì Thượng đế sẽ tha thứ cho cô mà.

“Cô dám dẫn cô ấy đến quán rượu đồng tính?” Nguyệt Độc Nhất liền tức giận tròn mắt với Helen.

“Vừa rồi anh đã tha thứ cho tôi rồi mà, anh là lão đại, không thể nói mà không giữ lời.”

“Cũng không cần đền tội đâu, từ hôm nay trở đi không được rời khỏi phòng.”

“Này! Anh có biết lý lẽ hay không vậy, đồ xã hội đen không có nhân tính! Tôi sẽ mách với Hill là anh ngược đãi tôi. Này! Này!”

Nguyệt Độc Nhất đang ôm Trình Trình rời đi, cô thấy anh phật Helen hơi nặng, liền cảm thán: “Anh hình như hơi quá đáng rồi?”

“Nơi nào quá đáng?” Nguyệt Độc Nhất vừa hỏi, ngón tay thon dài đã yên lặng cời nút áo trước ngực của cô.”

“Nói thế nào thì cô ấy cũng đã cứu em một mạng mà.” Trình Trình vẫn chưa phát hiện ra, còn đang thương lượng với anh.

“Thật sao?”

Câu trả lời của người đàn ông đã trở thành lời ní non, Trình Trình mới phát hiện ra quần áo của cô đã bị cời ra, liền muốn đánh rưng bàn tay heo kia, nhưng người đàn ông tình quái kia đã hôn lên vành tai của cô, làm cho phòng tuyến của cô liền bị đánh vỡ: “Anh muốn làm gì?”

Giọng nói mềm mại vô lực, ngược lại lại nghe giống như người tình đang ní non, anh cũng không để cho cô có cơ hội phản kháng, anh muốn ôm cô, muốn để cho nhiệt độ ấm áp của cô sưởi ấm nhiệt độ lạnh lẽo của anh, lúc nhìn thấy cô lần nữa, anh mới phát hiện ra trái tim đã bị rút sạch máu đã đập lại lần nữa.

Kéo ngăn trở như có như không của cô ra, hô hấp của anh liền trở nên nặng nề, âm thanh của anh càng làm cho cô mê đắm: “Ngoan, để cho anh yêu em”

Yêu cô? Đôi mắt khiến cho người khác dễ dàng say mê, dù nói rằng lời của người đàn ông ở trên giường đều không đáng tin, nhưng giờ phút này cô không thể chạy thoát được cái lưới mà người đàn ông lạnh lẽo này đã giăng ra, nếu không trốn thoát được, vậy thì cùng nhau trầm luân thôi.

Sáng sớm hôm sau, Trình Trình ngủ rất trễ rồi mới dậy, nhớ tới đêm qua mặt của cô sắp bị thiêu cháy rồi, liền cắt đứt suy nghĩ lung tung của mình, đứng dậy mặc quần jean vào, lúc mà cô đứng trước gương kéo nửa ngày không lên, cô liền không nhịn được mà phát ra một tiếng hét thảm thiết.

“A....a!”

“Chuyện gì?” Đầu tiên là Nguyệt Độc Nhất mở cửa phòng, sau đó là bọn Chu Nhan, cuối cùng là Helen.

Trình Trình vẫn còn đang kéo quần, Nguyệt Độc Nhất liền xoay lại tròn mắt nhìn mấy người đàn ông ở phía sau, bọn họ đều ăn ý quay mặt đi. Trình Trình liền hê hê nói: “Em mặc lên rồi, em vậy mà mặc đến mức không thể kéo quần lên.”

“Phốc!” Nghe Trình Trình trả lời xong, Thanh Á liền không nhịn được mà cười ra tiếng.

Thích đẹp là bản năng bẩm sinh của phụ nữ, giảm cân là việc mà phụ nữ phải làm, cho dù trình Trình có thô lỗ đi chăng nữa, cô vẫn không chịu được mình mặc đến nỗi mà kéo quần không lên, trách sao không nhịn được mà hét thảm

.

“Các người trở về đi.” Nguyệt Độc Nhất bèn nhân nhạ nói với những người đang xem trò vui. Lão đại đã muốn đuổi, cho dù có gan lớn cũng không dám ở lại, bọn họ liền hậm hực rời đi, Nguyệt Độc Nhất liền vào phòng, đứng ở phía sau lưng Trình Trình, nhìn người của cô trong gương, sau đó sờ tay lên bụng mập nhỏ của cô: “Kính nguyệt của em đã bao lâu không tới rồi?”

Trình Trình liền suy nghĩ một chút: “Gần hai tháng.” Sau đó hình như cô đã nhớ ra cái gì, “Không thể nào, lợi hại như vậy sao?”

Bị nghi ngờ về mồm miệng của mình, anh liền nhủ mảy: “Em cứ nói đi!”

“Không được, em phải mua que thử thai.” Trình Trình vẫn chưa dám tin, liền đánh rưng bàn tay của anh xuống, “Nếu tâm trạng không tốt thì không có tháng cũng là chuyện bình thường.”

“Không cần phiền phức như vậy, gọi Thủy Bách Thiên là được.” Cửa phòng được mở ra, mấy người phía sau liền đứng không vững, hơi lúng túng cười

cười: “Chủ tử.”

Bạch hồ ly liền đẩy trách nhiệm: “Là Thanh Á đẩy tôi mà.”

Thanh Á liền nhìn chăm chăm vào Bạch hồ ly, cái rắm! “Là Chu Nhan đề nghị mà.”

Chu nhan liền tức giận liếc Thanh Á, cười cười với Nguyệt Độc Nhất: “Là Huyền Dịch đề nghị.”

Mặt của Huyền Dịch không chút thay đổi: “Là Helen muốn nghe, tôi chỉ trông chừng cô ấy thôi.”

Thấy bọn họ đang đùn đẩy trách nhiệm, Helen cũng muốn đem trách nhiệm đẩy đi, nhưng nhìn lại, rõ ràng là bốn người kia cấu kết với nhau làm việc xấu mà, cô liền tức giận mắng: “Mắc mớ gì đến tôi!”

“Bạch hồ ly? Anh ta biết khám phụ khoa à?” Trình Trình rõ ràng là nghi ngờ.

Thủy Bách Thiên thấy mình bị nghi ngờ, liền cười rất rục rờ: “Trình Trình tiểu thư đang nghi ngờ bác sĩ đa khoa là tôi sao?”

“Không dám.”

Cho nên trải qua kiểm tra toàn diện của Thủy Bách Thiên, đã chứng minh Trình Trình mang thai lần nữa, hơn nữa đứa bé có sinh lực rất mạnh, trải qua nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy mà nửa điểm xấu cũng không có. Tất cả mọi người đều vui mừng, Trình Trình mang thai đứa bé của Thiếu chủ, là chuyện tốt rồi, nhưng mà nhân vật chính lại không hài lòng, còn giống như không thể chấp nhận được, đuổi hết mọi người ra ngoài.

Nguyệt Độc Nhất cũng bị đuổi ra cửa, Thủy Bách Thiên liền an ủi anh: “Là triệu chứng tổng hợp của phụ nữ có thai thôi, qua rồi sẽ tốt.”

Vào ban đêm, trên giường ngủ lớn màu đen, Trình Trình đang nằm co rúc trên giường, đèn ngủ được chỉnh đến mức thấp nhất, ánh đèn lờ mờ sáng, làm cho căn phòng u tối có thêm một chút nhiệt độ, Nguyệt Độc Nhất mở cửa phòng, nhẹ nhàng cởi quần áo rồi chui vào chăn, anh ở phía sau ôm lấy Trình Trình, một tay vuốt ve cái bụng nhỏ không coi là nhỏ ra.

Anh liền nhắm mắt lại, nhưng không có buồn ngủ, mà anh biết người phụ nữ trong ngực cũng không có buồn ngủ.

“Em không muốn sinh đứa bé thứ hai đâu.” Trình Trình nhắm hai mắt, âm thanh không lớn không nhỏ trong đêm khuya nghe như là nỉ non.

“Anh cũng vậy nhưng không ngờ nó đã tới rồi.”

“Đều tại anh.” Trình Trình liền có chút uất ức.

“Là anh không tốt.” Thủy Bách Thiên có nói phải giữ cho tâm trạng của người có thai luôn vui vẻ.

“Em muốn sinh con trai.”

Tư tưởng trọng nam khinh nữ của cô gái nhỏ này thật là nghiêm trọng: “Chúng ta đã có Trình Vũ rồi, sinh con gái cũng tốt mà.”

“Không cần, phải là con trai!”

“Nếu là con gái thì sao?”

“Không có nếu như, nhất định là con trai, sẽ phải là con trai!”

“Con trai thì con trai vậy!” Phụ nữ có thai quả nhiên không nói đạo lý mà.

Bên trong thư phòng.

“Thiếu chủ, chuyện đã sắp xếp xong rồi, chờ ngày mai khi William Reynold đính hôn thì chúng ta sẽ động thủ.” Thủy Bách Thiên đang báo cáo chuyện mà Nguyệt Độc Nhất dặn anh an bài cho tốt, sau khi báo cáo xong, liền khép quyền hồ sơ lại.

“Helen ở đây, vậy Từ Tước Charles lấy ai đính hôn?” Thanh Á liền nghĩ không ra.

“Không biết, nhưng đến giờ mà ông ta vẫn không hủy lễ đính hôn thì chắc vẫn còn có tính toán khác.” Chu Nhan liền nhún vai, “Helen mất tích nhưng ông ta vẫn không có phái người đi tìm.”

“Nghe nói Từ Tước bị bệnh.” Huyền Dịch liền bổ sung, “Hơn nữa rất nghiêm trọng.”

“Là bệnh thật hay giả bệnh? Lúc này mà ngã bệnh thật sự là trùng hợp.”

“Ai ở ngoài đó?” Huyền Dịch mở cửa, trong hành lang không có một bóng người, anh ta chắc chắn là vừa rồi có người ở ngoài cửa.

Helen liền liều mạng chạy, trong lòng đang rất gấp gáp.

“Helen tiểu thư, cô không thể ra ngoài được.” Cảnh vệ ngoài cửa liền ngăn cản cô.

“Tôi có chuyện quan trọng, lập tức phải trở về.”

“Không được, Thiếu chủ đã dặn dò không được để cô ra ngoài.”

Trong lòng của Helen vô cùng sốt ruột, liền chỉ vào bên ngoài cửa, vẻ mặt kinh ngạc: “Trình Trình?”

Người gác cổng liền theo bản năng quay đầu lại, Helen liền nhân cơ hội đá một cước vào hạ bộ của anh ta, đá vào hạ bộ có lẽ là quá độc ác, người thủ vệ liền kêu la ầm ĩ, Helen có chút áy náy, nhưng liền không lo nghĩ được như vậy, đón taxi rồi chạy đi như bay.

Có lẽ bọn Phil nói không sai, có lẽ cha cô ngã bệnh lúc này chỉ muốn lừa cô trở về, nhưng đó là cha cô, cho dù ông ép buộc cô lấy người khác đi nữa, nhưng đó cũng là người cha của cô, cô phải trở về để xác định xem ông có thật sự bình an không thì mới an lòng.

Lúc đến nhà, Helen không có chạy vội vào mà chờ đến khi trời tối, cô liền nhìn từ bên ngoài vào thư phòng của phụ thân thì thấy có người, đúng là ông đã già đi rất nhiều, đó đều là do cô tùy hứng, có lẽ cô nên nói chuyện với ông một chút, liền len lén leo lên lầu hai.

“Cha.”

Nhưng lúc cô đang khẽ gọi, lập tức xuất hiện năm người đàn ông vây cô ở giữa, trong lúc nhất thời, cô liền kêu lên: “Cha không có bị bệnh? Cha lừa con!”

Henry liền xoa người: “Không làm vậy thì con sẽ trở về sao?”

“Tại sao? Con là con gái của cha, cha thương con nhiều năm như vậy tại sao lại bắt con lấy người mà mình không yêu?” người cha hiền hòa lại dùng cách này để lừa mình, Helen liền khóc như vỡ òa, hướng về phía cha mình mà la hét.

Gương mặt nghiêm túc của Henry xẹt qua một tia không nổi, nhưng rất nhanh lại biến mất: “Đem tiểu thư giam lại, ngày mai là lễ đính hôn rồi, nếu như nó chạy mất thì các người sẽ chết.”

“Vâng.”

“Tiểu thư, thật xin lỗi.”

“Jack, ông dám giam ta ư?” Helen liền giận dữ la hét, lại không thể ngăn cản bị người ta mang đi.

Bên trong thư phòng chỉ còn lại Henry, nhưng trong lòng của ông ta chỉ yên lặng nói một câu, thật xin lỗi, Helen.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 54

Bên trong phòng 208 của khách sạn tư nhân, một người đàn ông anh tuấn đẹp trai đang đứng trước gương sửa sang lại âu phục. Cửa phòng liền mở ra rồi đóng lại, một người đàn ông anh tuấn giống như anh nhưng lại già hơn mấy chục tuổi đang đi tới.

“Chuẩn bị xong rồi sao?” Người đàn ông già kia hỏi.

“Tôi đã đồng ý với ông chuyện này, tôi đã nói với ông rồi, cho dù lấy cô gái kia về nhà tôi cũng sẽ không yêu thương cô ta, ông cần phải suy nghĩ cho kỹ.” William Reynold liền không để ý gì nói ra.

“Chỉ cần anh và Helen sinh được con cháu, thì tôi sẽ không quản những chuyện khác nữa.” William Homan liền nhìn con trai mình.

“Tôi đã nói rồi, đối với cái chức Công Tước kia không có gì là hứng thú, là ông nói chỉ cần sinh được con là để cho tôi được tự do đấy, đến lúc đó đừng có mà hối hận.”

“Ta đã nói thì sẽ giữ lời.”

“Vậy thì tốt.” Lúc này tóc của William Reynold vẫn được chải cẩn thận như cũ, cùng với cặp mắt kính thì giống y đúc như khi xem mặt với Trình Trình, “Tôi vẫn không hiểu, tại sao Đại trưởng bối phải cùng với con gái của Tử Tước kết hôn?”

William Homan liền nhìn con trai mình một cái, đứa con này rất xuất sắc, ông ta không hề nghi ngờ năng lực của anh, nếu như Reynold thật sự nghiêm túc

thì không kém với Hill bao nhiêu, nhưng trời sinh tính anh không thích gò bó, từ sớm đã rời bỏ gia tộc, còn giấu giếm thân phận của mình sáng lập ra công ty Lôi thị, đối người người cha này anh cũng không có bao nhiêu ràng buộc, nếu như không phải đối lấy tự do vĩnh cửu, thì anh sẽ không ngoan ngoãn đính hôn cùng với Helen.

“Đại trưởng bối là người khác họ với trưởng bối anh biết chứ?”

“Cái này thì ai cũng biết.” Reynold liền cau mày.

“Cũng bởi vì khác họ cho nên hẳn chỉ có thể phục vụ cho lợi ích của gia tộc chứ không thể chân chính làm chủ gia tộc được.”

“Vậy thì cái này và Từ Tước Charles có quan hệ gì?”

“Ban đầu thì Từ Tước phu nhân được gả cho Henry Charles lúc đó đã mang thai Helen.”

“Vậy thì ông muốn nói cho tôi biết là Helen không phải là con ruột của Từ Tước và phu nhân sao?”

William Homan liền gật đầu một cái, Reynold liền nghiền ngẫm cái tin tức làm cho người ta khiếp sợ này, vậy mà bí mật này được giấu nhiều năm như vậy: “Cho nên nếu tôi và Helen sinh con, thì cháu của ông ta có thể thuận lợi lên làm chủ gia tộc? Mà ông thì có thể thông đồng với ông ta làm chuyện xấu.”

“Sao anh có thể nói cha anh như vậy?” Willam Homan liền tròn mắt nhìn anh.

“Tôi nói sai sao?” Reynold liền thất nơ, nhún vai, “Đi thôi, nghi thức đính hôn đã bắt đầu rồi, cũng đừng tới trễ mà làm hỏng chuyện tốt của ông.”

Đối với thằng con bất hiếu này ông vừa yêu vừa giận, nhưng cũng không thể làm gì khác là phải dựa vào anh, liền đem tức giận nuốt vào trong bụng.

[Chi có tại Dien&dan&LeQuy&Don]

Willam Reynold liền chậm rãi đi vào khách sạn, bên trong đã bố trí hoa hồng trắng bao quanh từng góc của lễ đường, anh an tĩnh đứng ở một bên, lễ phép mỉm cười giống như một hoàng tử chân chính, đang mong đợi công chúa của anh.

Người chủ trì liền tuyên bố nghi thức bắt đầu, Henry Charles đang kéo tay Helen chậm rãi đi tới, thoạt nhìn rất hài hòa, nhưng động tác kéo tay đã không qua được ánh mắt của anh.

Henry liền đem tay của Helen giao cho Reynold: “Về sau Helen giao lại cho anh.”

Reynold liền lộ ra nụ cười hoàn mỹ: “Yên tâm đi, cha vợ đại nhân.”

Nhận lấy tay của Helen, anh rõ ràng có thể cảm nhận được người sau đang cứng ngắc, không biết Henry đã dùng thuốc gì, mà cô lại có thể ngoan ngoãn đi tới nơi này: “Xem ra cô đối với nghi thức đính hôn này cũng không quá hài lòng?”

Nghe được Reynold đang nhỏ giọng nói, Helen liền ngẩng đầu ngạc nhiên, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: “Nói như vậy anh cũng không hài lòng?”

“Ha ha, cho dù không hài lòng thì tôi cũng sẽ làm nghi thức này tới cùng.”

“Tại sao?” Thật vất vả mới có được hy vọng, nhưng Helen vẫn có thể thuyết phục được Renold tới cùng.

“Bởi vì phải cùng Helen tiểu thư sinh hạ con cháu thì tôi mới được tự do vĩnh viễn, cho nên cô phải mang thai trước, tôi mới có thể đi.” Mắt của Reynold đang nhìn thẳng vào người chủ trì.

“Sinh con?” Helen không ngờ là Reynold không thích cô lại có thể cùng cô sinh con, “Anh đừng mơ tưởng.”

“Hiện tại Reynold tiên sinh, anh có thể hôn vị hôn thê của anh rồi, để cho chúng tôi được chứng kiến tình yêu của anh.”

Reynold đang từ từ cúi đầu, Helen liền cứng ngắc lui về phía sau, được tính vẫn còn, cả người cô vẫn còn cứng ngắc, không thể lui về sau được, chỉ có thể cố gắng đem đầu dúi đi: “Tôi với anh còn chưa quen biết, nếu phải hy sinh anh để đối lấy tự do của tôi, tại sao tôi lại không làm được.”

Một bên chứng kiến mọi người đều lộ ra nụ cười vui vẻ, nhưng lúc này tại cửa chính, Willam Hill đang mặc tây trang liền xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hình như các người đã vui mừng quá sớm rồi.”

Nhìn thấy Willam Hill, người được huấn luyện nghiêm túc liền lấy súng ra, trừ người chủ trì đã sợ đến mức tè ra quần, đang trốn trong góc run lấy bầy.

Theo sau lưng của William Hill là một đội người đi vào, hội trường liền bị phong tỏa, Đại Trưởng lão George Green liền nhìn chăm chăm vào Hill nói: “Thiếu chủ mang cả một lũ xã hội đen đến đây, không lẽ muốn tạo phản sao?”

[Dien^Dan^Le^Quy^Don^]

“Tạo phản? Đại Trưởng Lão đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Trong lòng ông đang nghĩ gì, ông cho là không ai biết sao?” Hill liền hừ lạnh một tiếng.

“Chớ nói nhảm với hần, động thủ.” George Green liền sợ anh nói ra bí mật của mình, liền lập tức muốn giết người giết khẩu, những người bên cạnh đang muốn động thủ, trong lúc đó Nguyệt Độc Nhất cũng liền rút súng ra động thủ.

Hai bên bắn nhau dữ dội, nhưng súng là do Nặc cung cấp, cho nên bên này có chút thua thiệt, không khí vô cùng khẩn trương.

Bên trong nhà là ca khúc chậm rãi nhẹ nhàng, Trình Trình có chút đứng ngồi không yên, sáng sớm Nguyệt Độc Nhất đã rời đi, cô biết hôm nay bọn họ muốn động thủ, vì mình đã mang thai nên không thể đi theo.

Reng reng reng. ...

Điện thoại của ai vậy? Trình Trình tìm trên sofa, sau đó mới phát hiện ra điện thoại di động của Thủy Bách Thiên, nhìn thấy Thanh Á đang gọi, liền bắt máy, nghe được âm thanh vội vàng của anh: “Bạch hồ ly, tình huống không ổn rồi, mấy lão già kia phòng thủ rất chặt, bên ngoài toàn là thuốc nổ, trần nhà cũng toàn là thuốc nổ, hãy nói cho Thiếu chủ đừng chọc lão già kia, không chừng hần ta muốn cho mọi người cùng chết đấy.”

Thuốc nổ? Như thế nào lại đúng lúc như vậy: “Thanh Á?”

Nghe được giọng nữ, Thanh Á đang ngồi trước vì tính ở phòng theo dõi liền sửng sốt một chút: “Trình Trình tiểu thư?”

“Thủy Bách Thiên để quên di động ở nhà.”

“Đáng chết.” Thanh Á vừa chửi vừa cúp điện thoại, vội vàng bấm số của Huyền Dịch.

Nghe chuyện bên đầu kia toàn là thuốc nổ, Trình Trình thế nào cũng không ngồi yên được, bèn cầm chìa khóa xe chạy ra khỏi phòng.

Bên trong đại sảnh, Huyền Dịch nhận được điện thoại của Thanh Á, trên mặt đều không tốt: “Không cần nói, lão già kia đã cho nổ rồi.”

“Mọi người nghe rõ, mục tiêu là cứu Helen ra, những thứ khác làm theo kế hoạch đã bàn.”

“Vâng.”

Nghe được sự phân phó của Nguyệt Độc Nhất, mọi người đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào George Green, lão hồ ly đúng là lão hồ ly, đã nhìn thấu tính toán của bọn họ, liền nắm lấy Helen: “Đừng tới đây, để cho ta đi ra ngoài, nếu không ta liền giết nó.”

“Lão già, hồ dữ không ăn thịt con, dù sao cô ấy cũng là con gái ruột của ông.” Reynold vẫn không để ý như cũ, hình như anh là người xem duy nhất, mà những thứ súng đạn này giống như đồ chơi.

“Anh nói cái gì?”, Helen liền cho là mình nghe lầm, “Cái gì ruột thịt, anh có ý gì?”

“Chính là vậy đó.” Reynold liền tốt bụng giải thích.

Helen liền sửng người, nhìn về phía Henry, thận trọng hỏi, cô hy vọng ông có thể cho mình một đáp án, nhưng cô sợ đáp án kia sẽ làm cho mình hồng mắt: “Cha, là thật sao?”

Hai mắt của Henry không đành lòng, ông đã dành cho Helen cùng mẹ cô tất cả tình yêu, cho dù ông đã sớm biết Helen không phải con ruột mình, ông cũng không nhẫn tâm lợi dụng cô, nhưng George đã nắm được chứng cứ sai lầm của ông, ông cũng không có cách nào khác, đành phải nhắm hai mắt, không muốn chứng kiến đôi mắt hoảng sợ của Helen.

Thấy Henry không muốn đối mặt với mình, Helen đã biết đáp án, cô liền nhắm mắt lại, hình như là không muốn đối mặt với tất cả, đây không phải là sự thật, người cha hai mươi mấy năm của cô không phải là cha ruột, mà cha ruột lại đang dùng cô làm con tin, thật quá buồn cười.

Cái gọi là bi thương quá mức mà chết tâm, Helen không hề suy nghĩ gì cả, mặc cho George lôi kéo cô từng bước ra ngoài cửa.

“Thiếu chủ.”

Nguyệt Độc Nhất liền giơ tay ngăn cản Huyền Dịch, anh đương nhiên là biết không thể để ông ta chạy mất, nếu anh ra khỏi cửa thì thuốc nổ sẽ nổ tung, tất cả mọi người trong đại sảnh sẽ chết.

George đi rất chậm, hần đưa lưng về phía cửa lui từng bước một, đã sớm bị Thanh Á mai phục ở lầu hai nhảy xuống, trước tiên đá văng máy phát nổ trên tay hần ta.

“Độc Nhất.”

Một tiếng kêu lớn, tất cả mọi người liền ngừng động tác lại, George không hề nghĩ ngợi gì liền móc súng ra.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Thời gian giống như một loại ma pháp, đem tất cả động tác làm chậm lại, đồng thời lúc viên đạn bay tới chỗ Trình Trình, cả ba người đàn ông liền bay đến chỗ cô.

Sau đó George bị đánh gục ngay tại chỗ, mà Nguyệt Độc Nhất cùng với William Hill còn chưa kịp hành động thì người khác đã nhặt súng trên mặt đất rồi kéo Trình Trình đang ngã trên mặt đất dậy, trong nháy mắt kéo cô chắn trước mặt: “Đừng nhúc nhích!”

Nguyệt Độc Nhất và Hill đều tức giận đến trợn mắt nhìn Reynold: “Mày muốn làm gì?”

Reynold liền cười cười: “không làm gì cả, hi vọng nụ hôn vị tiểu thư xinh đẹp này cùng đi một đoạn đường thôi.”

Reynold liền dùng súng uy hiếp Trình Trình lên xe, còn mình thì ngồi vào ghế phụ: “Lái xe.”

Trình Trình dĩ nhiên là nhận ra Reynold, cô nhìn chăm chăm vào cây súng của anh, liền im lặng đạp chân ga.

Thấy con mình thông minh bắt cô gái kia chạy trốn, William Homan liền cắn răng, chết tiệt tên tiểu tử thói này quả nhiên sẽ bỏ rơi cha hắn mà.

Nhìn xe của Reynold rời đi, Nguyệt Độc Nhất liền trầm giọng phân phó đại cục cho Thủy Bách Thiên, còn mình thì lái xe đuổi theo.

“Anh chính là William Reynold?”

“Phải.” Họng súng của anh liền chĩa về phía cô, “Cảm thấy bất ngờ sao?”

“Cái gì mà ba mẹ giục xem mất kết hôn... Đều là giả?”

“Rất thông minh.”

Trình Trình liền hít sâu một hơi: “Anh trốn không thoát đâu.”

“Ai nói tôi muốn chạy hả?” Reynold yếu đuối cười cười, tay giờ súng không có hơi sức mà hạ xuống, nằm ở trên ghế, hô hấp nặng nề.

Lúc này Trình Trình mới phát hiện ra trên mặt của anh tái nhợt, liền nhìn đến máu tươi trên tay của anh: “Anh bị thương sao?” Nhớ tới màn nguy hiểm vừa rồi, tất cả mọi người đều cho là anh muốn bắt cô, chính cô cũng từng nghĩ thế, nhưng anh vì mình mà can súng, Trình Trình liền dừng xe ở ven đường, “Anh phải trị thương, tôi đưa anh đến bệnh viện.”

Reynold kéo tay cô lại: “không cần, không chữa được đâu.”

“Làm sao lại?” Trình Trình liền luống cuống, nước mắt trào ra: “Tại sao? Tại sao lại can súng thay tôi? Anh thật ngu ngốc.”

Nụ cười của Reynold hơi nhạt, dùng bàn tay không nhuộm máu lau nước mắt thay cô: “Có lẽ là tôi ngu ngốc thật, tôi cũng không phải muốn thay e can súng, chờ lúc tỉnh lại thì thân thể đã hành động rồi. Đừng khóc nữa, không người khác sẽ nghĩ là tôi bắt nạt em.”

Trình Trình không ngăn được nước mắt của mình, cô liền lắc đầu.

“Lần đầu tiên gặp em tôi đã nghĩ là em rất thú vị... Tôi chỉ lo nói khoát, còn em lại vui đầu vào ăn cơm, lúc đó tôi đã nghĩ, cô gái này thật đáng yêu, cho nên tôi mới hẹn em.” Reynold nói thật chậm, anh đã mệt chết đi, nhưng khi anh nhắm mắt lại liền nghĩ tới lần đầu gặp Trình Trình, khóe miệng liền mỉm cười: “không biết từ lúc nào tôi đã thích em, nhưng yêu là lúc em cố ý đạp nhầm chân tôi ở đêm vũ hội.”

“Tôi nghĩ tôi không có cách nào quên cô gái đã đếm cẩn thận bước chân rồi đạp lên chân tôi mà cười trộm.”

“thật xin lỗi... thật xin lỗi...” Trình Trình run run cầm tay Reynold, cảm thấy thân thể anh dần dần lạnh lẽo lại, máu trong bụng đang chảy ra, giống như mạng theo sinh mạng của anh mà chảy ra.

“Đưa ngốc.” Reynold liền mở mắt, “Em không hề có lỗi với tôi, không phải tôi cố ý muốn mạng em đi, chỉ là tôi hy vọng có thể ở một mình với em một lát, lát nữa, người đàn ông kia sẽ lo lắng đấy.”

“Đừng nói nữa... Chúng ta lập tức trở về, Thủy Bách Thiên là thầy thuốc giỏi, anh ta có thể cứu được anh.” Trình Trình liền ôm một tia hy vọng, cô không muốn nhìn thấy người đàn ông này vì cô mà mất mạng, cô không muốn thế.

“Nghe nói Thiếu chủ của Nặc là người đàn ông rất ưu tú, em đi theo anh ta chắc chắn rất hạnh phúc, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi, khụ khụ...”

“Reynold.”

“Lần này em có thể nhớ được tên tôi, tôi rất vui mừng... Tôi hy vọng em sẽ nhớ mãi không quên được không...”

“Được, e nhất định sẽ không quên.” Trình Trình liền khóc không tiếng động, dùng sức gật đầu.

Reynold thấy cô đồng ý, liền thỏa mãn cười, rất khó khăn mới đứng thẳng người, vào lúc Trình Trình không có phòng bị, liền chạm nhẹ vào môi cô: “Như vậy cả người tôi em cũng sẽ nhớ chứ, xem như tôi tham lam.”

Nắm tay đang nắm thật chặt của cô liền buông xuống, Trình Trình liền tròn to hai mắt nhìn Reynold, sau đó khẽ gọi: “Reynold?”

“Reynold.” cô dùng sức lay mạnh thân thể của người đàn ông bên cạnh, nhưng hai mắt đang nhắm chặt vẫn không thể mở ra.

“Reynold! Anh hãy tỉnh lại đi! Ô ô ô...”

Nguyệt Độc Nhất liền vội vã chạy tới, từ xa xa đã thấy xe dừng ở ven đường, liền vội vàng xuống xe, anh thấy được Trình Trình đang hôn xiêu phách lạc xuống xe, cặp mắt của cô trống rỗng, hai tay dính đầy máu, đi về phía anh.

“Trình Trình.” Nguyệt Độc Nhất trầm giọng gọi tên cô.

Trình Trình nghe được có người gọi cô, nhưng cô không xác định được, mãi đến khi ngẩng đầu lên nhìn một chút, hốc mắt vừa khô lại chảy ra nước mắt: “Độc Nhất...”

Một tiếng gọi khẽ kia làm cho tâm trạng của anh bình ổn lại, anh chưa từng thấy qua cô như vậy, thấy cô té trong ngực mình, Chu Nhan liền tiến lên xem xét tình huống rồi trầm giọng thông báo: “William Reynold đã chết.”

“Đi về trước.” Sắc mặt của anh đang ôm Trình Trình đang hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Sự tình đã trôi qua hai ngày rồi, Trình Trình vẫn đang ngủ mê mang, ngày thứ hai liền bị sốt, nếu cứ hôn mê như vậy sẽ rất xấu, thật may là em bé trong bụng có sinh lực rất mạnh, cũng không có gì đáng lo nhưng nếu không hạ sốt được thì sẽ không tốt.

Mấy ngày nay cả ban ngày lẫn đêm, Nguyệt Độc Nhất trừ việc hỏi thăm tình trạng của Trình Trình ra, thì cái gì cũng không nói. Thủy Bách Thiên biết nếu bây giờ nói gì thì cũng không thể làm cho Trình Trình lập tức tỉnh lại được.

Hill cũng rất lo lắng, nhưng anh không có lập trường là ngày đêm bảo vệ cho Trình Trình, cho nên chỉ chuyên tâm xử lý mọi việc, sau đó quan tâm đến bạn tốt, mở cửa phòng ra, anh cũng không vào quấy rầy hai người rồi lại xoay người rời đi.

Dinh thự nhà Từ Tước Charles

Henry đang rất lo lắng cùng với Hill đi đến trước cửa phòng của Helen: “Nó tự giam mình trong phòng, ai đến cũng không cho vào, có lẽ cháu đến thì sẽ khá hơn một chút, giúp ta khuyên nó.” Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Yên tâm, Helen sẽ hiểu thôi.”

“Hy vọng là thế.” Henry thấy Hill đồng ý, liền bình tĩnh lại, người có thể khiến cho Helen đi ra ngoài chỉ có Hill thôi.

Hill nhìn bóng lưng của Henry đang rời đi, hình như ông đã già đi rất nhiều, liền không tiếng động thở dài, anh giờ tay gõ cửa.

Cốc cốc cốc...

Trong phòng không có tiếng động gì.

Cốc cốc cốc...

“Tôi đã nói rồi, đừng động tới tôi! Các người đi hết đi, tôi không muốn gặp ai hết!”

“Là anh, Helen.”

Trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ, Hill cũng không gõ cửa nữa, chỉ là yên tĩnh chờ đợi, một phút...hai phút...Ba phút sau cửa phòng được mở ra.

Helen nhìn thấy Hill thì không có cười vui vẻ như mọi ngày, mà lạnh lùng xoay người nói: “Anh đến đây làm gì?”

Hill liền nhìn thấy khắp phòng bừa bãi, trên giường là trang sức, thậm chí bình cổ có giá trị cũng vỡ nát, cả gian phòng trừ chiếc giường ra là còn nguyên vẹn, chiếc đèn ngủ mà năm ngoái anh tặng cô vẫn còn như cũ.

Hill liền nhặt một món đồ được coi là hoàn hảo lên, trêu chọc nói: “Sức phá hoại của em mạnh thật.”

Helen lạnh lùng nhìn vật trong tay Hill bằng vẻ mặt cổ quái: “Nếu như anh tới đây để cười nhạo tôi thì anh đi được rồi.”

Helen liền ngồi lên bệ cửa sổ, nơi đó có trải thảm lông dê thật dày, bởi vì cô rất thích phơi nắng, vốn là đá cẩm thạch nhưng Henry đã giúp cô đổi lại là thảm, Hill liền ngồi lên giường đối diện với cô, thu lại nụ cười: “Em định giận dỗi tới khi nào?”

“Ai cần anh lo!” Helen liền hất mặt, cô vẫn không cách nào có thể giữ khuôn mặt lạnh lùng đó được.

“Được, anh không xen vào. Chỉ là tự ngược đãi mình như thế, ngược đãi người yêu thương em, em thấy tốt hơn sao?”

“Yêu ai? Ai yêu em chứ, em sống ở đây hơn hai mươi năm, mỗi ngày đều là giả dối, lúc đó em không hề nghĩ ngò về cuộc sống hạnh phúc, về người cha luôn yêu thương em, tất cả là giả dối! Đều là giả! Em là con hoang của mẹ với một người đàn ông khác! Mà cha ruột lại bắt em làm con tin! Đây đúng là chuyện cười lớn!” Helen liền cười trong nước mắt, cô đau, đau tới không nói nên lời, cho nên chỉ có thể phá hỏng đồ đạc để cho mình dễ chịu hơn một chút, cô muốn cho người khác cùng đau đớn với cô.

“Nói dối sao? Em cảm thấy Henry yêu thương em là giả dối?” Hill liền tức giận hỏi.

Helen liền sợ run lên, cắn môi dưới không nói lời nào.

“Có lẽ Henry đã sớm biết em không phải là con ruột của ông, nhưng ông vẫn yêu thương em như cũ, cho dù ông ấy có cố ý giấu giếm em đi nữa, cũng là vì không muốn cho em bị tổn thương, bị uất ức em liền ăn ất trí đến như vậy, mà có thể không để ý làm tổn thương đến người khác? Cũng là làm tổn thương chính em sao?” Hill nói xong liền xoay người rời đi, Helen liền từ phía sau ôm lấy anh.

Âm thanh của cô thật nhỏ giống như loài vật nhỏ chịu oan ức: “Đừng đi Hill, em biết là anh sẽ không bỏ mặc em mà. ...Em biết mình nên làm những gì rồi.”

Dù sao đã yêu thương Helen như em gái, trái tim của Hill liền mềm nhũn, xoay người ôm lấy cô nhẹ nhàng an ủi: “Khóc đi, rồi sẽ ổn thôi.”

“Ồ ô ô ô...” Helen không nhịn được nữa liền khóc như vỡ òa, chôn mặt trong ngực Hill đem mấy ngày đè nén phát tiết ra ngoài.

Bởi vì khóc quá nhiều, Hill liền đem Helen đặt lên giường cẩn thận, rồi mới ra khỏi phòng, lúc đẩy cửa thư phòng, Henry đang đưa lưng về phía anh, mắt đang nhìn về phía xa, trên miệng đang ngậm một cái tẩu thuốc.

“Cô ấy ngủ rồi.”

“Cảm ơn cháu, Hill.” Henry liền cười cười, nụ cười có chút miễn cưỡng, chắc giờ phút này tâm trạng ông cũng không tốt, “Thật ra thì nha đầu Helen kia có tình cảm với cháu, nếu như có cháu chăm sóc nó thì ta sẽ không còn lo lắng gì nữa.”

“Henry, ông cũng biết tôi xem Helen như em gái mà.”

Henry liền có chút thất vọng, nhưng cũng biết là tình cảm không thể miễn cưỡng, “Thôi, không nói chuyện này nữa. Ở lại ăn cơm không?”

“không, tôi còn có chút chuyện, vì muốn an ủi Helen nên mới đến đây, giờ tôi phải về.”

Từ nhà Henry ra ngoài, Hill rút cuộc đã yên lòng, nhưng nghĩ tới Trình Trình còn đang hôn mê, chân mày của anh liền nhíu lại.

Anh lại mở cửa phòng ra lần nữa, Nguyệt Độc Nhất vốn là đang giả vờ chống trán ngủ say liền mở mắt ra, sau khi thấy Hill liền nhắm mắt lại vuột mi tâm, cho dù anh rất mệt nhưng vẫn ở cạnh cô như cũ.

“Tình hình sao rồi?”

Nguyệt Độc Nhất liền lắc đầu một cái: “Đã bớt nóng, nhưng vẫn còn chưa tỉnh lại, Thủy Bách Thiên nói có lẽ là cô ấy không muốn tỉnh lại, vậy thì rất nghiêm trọng.”

Cô ấy không muốn tỉnh lại? Đã xảy ra chuyện gì?

“Thiếu chủ.” Thủy Bách Thiên liền gõ cửa phòng đi vào, phía sau là một người đàn ông có râu quai nón cao lớn, “Đây là Lạc Phạm tiên sinh, là mộng sư tốt nhất, chuyện của Trình Trình tiểu thư tôi đã nói với cậu ấy rồi, cụ thể là có đi vào mộng không thì phải để cậu ấy xem qua mới biết được.”

Xác định Lạc Phạm không có ác ý gì, Nguyệt Độc Nhất mới cho phép anh ta xem xét tình huống của Trình Trình. Hill ở một bên liền nhíu mày lại, kéo anh qua, liền nhỏ giọng hỏi: “Cậu phải đi vào giấc mộng sao?”

“Ừ, nếu như cô ấy không muốn tỉnh lại, thì chỉ có cách này thôi.”

“Mặc dù tôi cũng có nghe nói đến chuyện này, nhưng cũng rất nguy hiểm.” Hill liền có chút không tán thành.

“Công Tước Willam xin hãy yên tâm, Lạc Phàm là bạn của tôi, anh ta cũng có vài vụ thành công giống như Trình Trình tiểu thư, hơn nữa bệnh của Trình Trình tiểu thư y học đã bó tay rồi, muốn cứu cô ấy chỉ có cách này thôi.” Thủy Bách Thiên liền phân tích.

Sắc mặt của Hill liền trở nên nghiêm trọng, giống như Thủy Bách Thiên đã nói, ngoại trừ cách này ra thì không còn cách nào khác hơn nữa. Trong lúc bọn họ nói chuyện thì Lạc Phàm đã có kết quả: “Vị tiểu thư này đúng là đã chìm vào trạng mộng không muốn ra ngoài, tôi có thể đưa một người vào trong mộng để gọi cô ấy tỉnh lại, nhưng thời gian chỉ có 20 giây thôi.”

“20”? Ít quá vậy? Nếu như vượt quá 20’ thì sẽ thế nào?”

Ánh mắt của Lạc Phàm rất nghiêm túc: “Nếu như vượt quá 20’, thì hai người sẽ vĩnh viễn ở trong mộng, không thể tỉnh lại được nữa.”

Hill vừa nghe thấy thì liền phủ quyết: “Không được, quá nguy hiểm, Phil, cậu không thể đi!”

Nguyệt Độc Nhất liền cau mày, cũng không nói gì, sắc mặt của Thủy Bách Thiên cũng rất khó coi: “Lạc Phàm tiên sinh, chẳng lẽ thời gian không thể nhiều hơn một chút sao?”

Lạc Phàm liền trầm mặc: “Nhiều nhất là hai phút, đó là cực hạn của tôi rồi, bình thường nếu đi vào giấc mộng thì cực hạn cũng chỉ có mười phút.”

Lúc Thủy Bách Thiên và Hill vẫn còn đang cau mày thì Nguyệt Độc Nhất liền lên tiếng: “Đủ rồi.”

“Vậy Nguyệt Tiên sinh chừng nào thì chuẩn bị xong?”

“Bây giờ.” Anh không muốn lãng phí thời gian.

“Lạc tiên sinh, chúng tôi cần phải chuẩn bị những thứ gì?” Thủy Bách Thiên biết là không có cách nào có thể ngăn cản được anh nữa chỉ có thể tận lực phối hợp.

“Ở lại đây một người là được rồi, cố gắng giữ cho chúng tôi không gian yên tĩnh. Không cho bất cứ ai vào đây quấy rầy.”

“Vậy thì tôi sẽ ở lại.” Hill cũng không có cách nào ngăn cản được Phil.

“Tôi sẽ phái người trông chừng ngoài cửa.”

“Bắt đầu đi.”

Nguyệt Độc Nhất liền nằm ngửa trên ghế dựa cạnh Trình Trình, Lạc Phàm để một tay anh nắm tay Trình Trình, mà anh ta lại nắm một tay của anh, chờ khi công tác chuẩn bị làm xong, sau đó liền cười với Nguyệt Độc Nhất một cái, ý đồ muốn giúp cho anh thả lỏng, mặc kệ là ai, đối với lĩnh vực xa lạ này chắc sẽ có một chút sợ hãi, Nguyệt Độc Nhất cũng không ngoại lệ: “Chuẩn bị xong chưa? Thả lỏng toàn thân đi.”

“Được.” Nguyệt Độc Nhất vừa nói xong, liền cảm thấy có một sức mạnh thần bí truyền qua tay anh, trực tiếp xông thẳng lên não, lúc đó anh cảm giác giống như bị điện giật, đau đớn kịch liệt, chờ khi anh tỉnh lại đã thấy một màn đêm đen kịt. Dẫn đầu Lê Quý Đôn

Đây là trong mộng của Trình Trình? Anh nhìn tay chân của mình, thật đến mức không thể tin được, anh không biết nên đi về phía nào thì lúc anh đang mù mờ, ở cách chỗ anh không xa có một tia sáng, ánh sáng kia phát ra từ một cánh cửa, sau cánh cửa là một cô bé đang ngồi co ro, hai tay chôn vào trong khuỷu tay của mình.

Nguyệt Độc Nhất liền chậm chậm đi tới chỗ cô, cô gái nhỏ liền ngẩng đầu lên, vẻ mặt không cảm xúc nhìn anh: “Anh là ai? Tới đây làm cái gì?”

Mặt của cô gái hết sức tròn trịa, đầu nấm, mập mạp, nhìn hết sức đáng yêu, ngũ quan rõ ràng, đó là Trình Trình ngày còn bé, không ngờ nhanh như vậy đã tìm được người, trong lòng anh vô cùng vui mừng, lúc này trong không khí cũng truyền đến âm thanh của Lạc Phàm.

“trong giấc mộng của cô gái này có một chiếc chìa khóa, người bị giam thật sự ở đằng sau cánh cửa, anh phải thuyết phục cô ấy mở cửa, mới có thể chân chính tìm thấy chủ nhân thật sự của giấc mộng này, thời gian của anh không còn nhiều đâu.”

Nguyệt Độc Nhất không ngờ lại phức tạp như vậy, liền nhìn cô gái trước mặt rồi ngồi xổm xuống: “Tôi là Nguyệt Độc Nhất, tôi đến đây để tìm người.”

Trong mắt của tiểu Trình Trình mang nhiều phòng bị: “Tôi sẽ không mở cửa, anh đi đi.”

Nguyệt Độc Nhất vẫn không cho là vấn đề rắc rối nằm ở chuyện mở cửa, mà là cô bé này: “Tại sao em lại ở chỗ này?”

Trong đôi mắt to của Tiểu Trình Trình có chút uất ức: “Bọn họ đều không thích Trình Trình, bọn họ đều nói tôi ngây thơ, không muốn chơi với tôi, còn nói tôi là con một sách, chỉ có một sách mới được hạng nhất trong các kì thi.”

“Bọn họ là ai?”

“Là anh trai và chị gái đó.” Trình Trình liền bĩu môi.

Anh chưa từng nghe Trình Trình nhắc tới chuyện khi còn bé, nhưng anh cũng đoán được một đứa trẻ như cô sẽ học nhảy cóc... Học tập, mặc dù Trình

Trình rất thông minh nhưng tâm tình vẫn còn là một đứa trẻ, không biết lúc đó cô đã chịu bao nhiêu uất ức, nhưng thiên tài thì thường kiêu ngạo, nhưng những người thiên tài thì càng kiêu ngạo hơn, những thứ kia dĩ nhiên là Trình Trình không chịu được, Nguyệt Độc Nhất liền xoa đầu Tiểu Trình Trình: “Nhất định sẽ có người thích Trình Trình.”

“Thật sao?” Trình Trình liền mở to mắt, long lanh như nước ngậy thơ hỏi.

Đối mặt với cô như vậy, anh liền mềm giọng nói: “Thật.”

Tiểu Trình Trình liền nở nụ cười, nhưng lại biến mất: “Gạt người! Anh nhất định là giống như Mỹ Tuệ gạt tôi, lừa lấy bản thiết kế thí nghiệm của tôi! Sau đó nói cho giáo sư biết là tôi đạo văn! Có đúng hay không! Anh nhất định nghĩ là phải đối xử tốt với tôi rồi gạt tôi!”

Nghĩ đến khi Trình Trình còn bé phải chịu uất ức, anh không nhịn được liền ôm cô vào trong ngực: “Coi như toàn thế giới có lừa em thì anh cũng không lừa em, anh thề!”

Mặc dù không xác định được người này nói thật hay là giả, nhưng vòng ôm này thật là ấm áp, cô cứ như vậy ảm dựa vào anh, Tiểu Trình Trình liền trốn ngực của Độc Nhất mà khóc, khóc rất thương tâm, hình như muốn phát tiết ra tất cả những uất ức trong lòng, người trong ngực cũng từ từ biến mất.

Đang lúc anh đang kinh ngạc thì giọng của Lạc Phàm liền vang lên lần nữa: “Làm rất tốt, cửa có thể mở rồi, anh còn năm phút đồng hồ nữa.”

Nguyệt Độc Nhất liền đẩy cửa ra, đó là một căn phòng, bên trong toàn là hình của Reynold, Trình Trình đang ở trong góc, thần kinh có chút mệt mỏi, trong miệng đang tự lẩm bẩm.

“Trình Trình.”

Trình Trình nghe được có người gọi cô, liền ngẩng đầu lên, chỉ biết là có người nhưng không phân biệt được là ai, trong miệng đều tự mình lẩm bẩm: “Là tôi đã hại chết Reynold, nếu không vì tôi anh ấy sẽ không trúng đạn, cũng không chết! Là tại tôi!”

Anh rút cuộc cũng nghe rõ Trình Trình nói gì, cũng hiểu được tại sao cô lại như vậy, cô đang tự trách mình, trốn tránh thực tế, anh hiểu được cô thiện lương như vậy thấy người chết vì mình cô sẽ bị dằn vặt bao nhiêu.

“Trình Trình, nhìn anh, anh là Độc Nhất, Reynold đã chết, em trốn tránh như vậy cũng không giải quyết được gì đâu!” Anh liền ép buộc cô nhìn anh, cô hoang mang nhìn người đàn ông trước mặt, cô chỉ nghe được mấy chữ Reynold đã chết, sau đó liền điên cuồng bịt lấy lỗ tai: “Tôi không muốn nghe, Reynold không chết, anh ấy vẫn còn sống!”

“Trình Trình! Anh ta đã chết rồi! Em phải đối mặt với thực tế! Reynold khổ cực cứu em không phải vì muốn em giống như thế này? Đúng không?”

“Em còn phải suy nghĩ đến ba mẹ em, Trình Vũ, còn có đứa bé của chúng ta, em nhẫn tâm bỏ lại tất cả sao?”

Trình Trình liền sững sờ: “Trình Vũ? Đứa bé?”

Nguyệt Độc Nhất đang đợi. Bên tai anh lại xuất hiện âm thanh của Lạc Phàm, lúc này đang nóng nảy thúc giục: “Nguyệt tiên sinh, hiện tại không có thời gian đâu, tôi đang điều khiển tia sáng, anh đứng ở lối ra là có thể quay lại được.”

“Nếu như tôi không mang theo cô ấy thì thế nào?” Nguyệt Độc Nhất thấy vàng sáng, nhưng không rời đi, liền tỉnh táo hỏi.

Lạc Phàm liền trầm mặc một hồi: “Lần sau khi tiến vào mộng thì khả năng mạng cô ấy về chỉ có 10%.”

10% xác suất quá nhỏ, anh không thể mạo hiểm như vậy được, phải dẫn cô đi ngay.

“không kịp nữa rồi, anh muốn vĩnh viễn ở lại nơi đó sao?” âm thanh của Lạc Phàm rất nghiêm trọng, anh ta đã từng mang vào rất nhiều người trong mộng, nhưng có một số người sẽ gặp phải chuyện này, nhưng họ đều lựa chọn buông tay ở thời khắc cuối cùng, Nguyệt Độc Nhất như vậy, là lần đầu tiên mà anh gặp.

Nguyệt Độc Nhất liền hép mắt, thấy vàng sáng ngày càng nhỏ.

Trình Trình liền quay đầu, hình như là nhận ra anh, liền gọi: “Độc Nhất?”

“Đúng, là anh.”

“Độc Nhất, ô ô ô... Reynold chết rồi, anh ấy bị em hại chết rồi... ô ô ô”

“Đừng khóc, tất cả đã có anh rồi, Reynold đã chết, tất cả chúng ta đã không thể thay đổi được gì, nhưng chúng ta còn đứa bé chưa ra đời, chúng ta không thể để cho nó trở thành chuyện không thể cứu vãn được, anh sẽ gánh vác tất cả được không, ngoan ngoãn nghe theo anh, chúng ta rời khỏi nơi này thôi, được không?”

Nghĩ đến đứa bé, còn có Trình Vũ, trong bụng còn có đứa bé chưa ra đời, cô liền gạt đầu, anh giờ mới thở ra, rút cuộc vào lúc mà quang sáng kia biến mất liền ôm Trình Trình nhào tới.

Hill đang lo lắng nhìn Lạc Phàm, trong vẻ mặt của anh ta là sự nghiêm nghị, thấy anh ta mở mắt ra liền chạy tới trước tiên: “Sao rồi?”

Lúc này Lạc Phàm trầm mặc không nói lời nào, Hill lại càng nóng nảy hơn: “Như thế nào, anh nói đi!”

“không biết.” Lạc Phàm liền lắc đầu.

“không biết cái gì, anh là mộng sư tốt nhất mà.” Hill liền lôi kéo anh ta.

Nghe động, bốn người ngoài cửa liền vọt vào: “Thế nào?”

“Lúc đó tôi cũng khuyên Nguyệt tiên sinh rời đi, nhưng anh ấy không nghe tôi, hiện tại...”

“Là sao?” Chu Nhan vẻ mặt hoảng hốt.

Hill liền đá một cước vào tường, người luôn lịch sự như anh mà lại vắng tục, hai tay siết thành quả đấm nện vào tường, trong mắt là nước: “Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!”

Anh liền gạt ra mọi người đang ngăn trở, một tay nhắc Nguyệt Độc Nhất đang hôn mê: “Cậu tỉnh lại cho tôi! Có nghe không hả! Cậu nói không có chuyện gì! hiện tại là chuyện gì đây? Cậu nói lời hứa đáng giá ngàn vàng, coi chừng tôi ném cậu xuống biển làm mồi cho cá mập! Cậu không phải rất lo cho Nặc sao? Đây là ràng buộc duy nhất của mẹ cậu mà, cậu cứ buông tay như vậy, ai sẽ trông coi! Cậu tin là tôi sẽ cho nổ nơi này ngày mai không?”

“Nổ cũng được, chúng ta có thể vào phủ Công Tước của cậu.”

âm thanh vô lực của Nguyệt Độc Nhất truyền đến, đầu tiên là Hill sững sốt một chút, sau đó là Nguyệt Độc Nhất mở đôi mắt ra, không che giấu được sự mệt mỏi, âm thanh lạnh lẽo: “không phải nói tôi là kẻ gây họa, tai họa là do trời, không chết dễ dàng như vậy sao?”

Hill ngược lại vui mừng: “Cái tên này!”

Thấy Nguyệt Độc Nhất tỉnh lại, bọn Chu Nhan rất vui mừng, đồng thời kêu lên: “Thiếu chủ.”

Anh liền gạt đầu một cái, ý bảo mình không có việc gì, bọn họ với mình vào sinh ra tử, đối với mình quan tâm không cần nói cũng biết. Liền quay đầu xem người mà anh quan tâm nhất, mi mắt đang đóng chặt liền khẽ mở ra, sau đó trong lòng mọi người ở đây có chút chờ mong, chậm rãi mở mắt ra, trong mắt còn có chút mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Cảm thấy bàn tay mình bị một bàn tay to ấm áp nắm chặt, cô nhìn về phía chủ nhân, sau đó nhẹ nhàng dựa đầu dưới gối mềm mại, khẽ mỉm cười, mở miệng có chút suy yếu vô lực: "Em ngủ mơ."

"Thật sao?" Nguyệt Độc Nhất cười.

"Đạ, mộng rất đẹp." Trình Trình nhắm hai mắt lại, cô cảm thấy mệt quá, còn muốn ngủ thêm một lát, sau khi tỉnh ngủ sẽ nói cho anh biết, hình như cô đã yêu anh.

"Trình Trình tiểu thư chỉ ngủ thiếp đi." Thủy Bách Thiên sau khi xem qua bảo Nguyệt Độc Nhất yên tâm.

Mọi người đều thờ phào, tầm mắt Nguyệt Độc Nhất chuyển qua trên người Lạc Phàm, ngó ý cảm ơn: "Cảm ơn anh, Lạc tiên sinh."

"Không cần khách khí, mấu chốt còn là nghị lực của Nguyệt tiên sinh ngài, Lạc Phàm cũng không có giúp quá nhiều." Lạc Phàm từ trong thâm tâm đối với Nguyệt thiếu chủ này cảm thấy bội phục, cũng thấy cô gái này rất may mắn, được một người đàn ông bất li bất khí (không xa không rời) yêu như vậy.

"Phil, anh cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, chuyện còn lại giao cho tôi." Hill nhìn anh mệt mỏi, mở miệng nói.

Nguyệt Độc Nhất gạt đầu, tất cả mọi người thối lui ra khỏi gian phòng, Nguyệt Độc Nhất chui vào trong chăn, ôm Trình Trình vào lòng, không bao lâu thì ngủ.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu lên bóng dáng hai người đang ôm nhau ngủ trên giường, Trình Trình cảm thấy thật ấm áp, mở mắt ra, từ trong lồng ngực bên chắc ngẩng đầu lên. Dáng dấp anh thật đẹp mắt, có lúc cô nhìn Trình Vũ đã cảm thấy con trai nhà mình về sau nhất định sẽ trở thành một đại suất ca siêu cấp vô địch, nhưng ngũ quan Trình Vũ phần lớn là kế thừa từ người đàn ông này.

Giống như nhiều cô gái đã làm, Trình Trình dùng ngón trỏ lướt qua khuôn mặt Nguyệt Độc Nhất, một đường từ lông mày đến mắt, rồi lỗ mũi, cuối cùng rơi vào đôi môi ôn nhu băng lạnh, cứ như vậy bất động sừng sốt.

Nguyệt Độc Nhất đã sớm tỉnh lại đang kỳ quái tại sao cô không có động tác kế tiếp, bắt được ngón tay của cô còn đang đặt ở trên môi anh : "Nghĩ cái gì?"

Bị bắt gặp, Trình Trình định rút tay về, lại bị anh nắm chặt không thả, mặt cô ửng hồng, vừa ngẩng đầu nhìn vào cặp mắt đen thâm thúy kia, ánh mắt vừa tiếp xúc liền rời đi, vùi đầu vào trong ngực Nguyệt Độc Nhất không chịu ngẩng đầu lên: "Em nghĩ. . . Em có thể đã yêu anh. . ."

Âm thanh như muỗi kêu, là người có thính lực tốt cũng không quá quan tâm có thể nghe thấy hay không, nhưng Nguyệt Độc Nhất lại giật mình, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, Trình Trình cho là anh lại ngủ thiếp đi, ngẩng đầu lên nhìn một cái, vừa lúc cũng thấy Nguyệt Độc Nhất chăm chú nhìn mình, chẳng lẽ anh ấy không nghe thấy?

"Nói lại một lần."

"Nói gì?"

"Em mới vừa nói."

Trình Trình hít sâu một hơi, lấy dũng khí: "Em nghĩ. . . Em có thể đã yêu anh. . ." Kỳ thật dũng khí của Trình Trình xem ra còn chưa phải quá lớn, âm thanh vừa ra khỏi miệng liền nhỏ đến không thể nghe thấy.

"Em nói cái gì?"

Trình Trình hít vào một hơi nữa, không đếm xỉa đến khí phách, nhắm mắt lại, lớn tiếng hô: "Em nói, em thích anh, em có thể đã yêu anh, Em! Yêu! Anh! Rồi !"

"Ha ha. . ." Nguyệt Độc Nhất nở nụ cười, đó là lần đầu tiên Trình Trình nhìn anh cười như vậy, không có bất kỳ ẩn nhẫn, nụ cười này lại khiến Trình Trình ngáy người, sau đó mới phát hiện có cái gì không đúng: "Anh đùa bọn em? Anh rõ ràng đã nghe thấy!"

"Anh tất nhiên nghe thấy, em nói lớn tiếng như vậy những người ngoài cửa cũng có thể nghe thấy." Nguyệt Độc Nhất nhìn ra ngoài cửa, nhưng tâm tình anh đang tốt cũng không để ý những người đó nghe lén.

Mấy người ở ngoài cửa, thấy thiếu chủ biết bọn họ nghe lén cũng không đuổi bọn họ đi, như vậy bọn họ dứt khoát quang minh chính đại tiếp tục nghe lén, chỉ có Hill không tiếng động đi ra ngoài.

Trình Trình cảm giác mặt của mình nhất định là rất đỏ, không cam tâm: "VẬY CÒN ANH."

"Anh làm sao?" Nguyệt Độc Nhất làm bộ như không hiểu.

"Lúc này không phải là anh nên. . . Nên tâm tình khẩn thiết nói với em ‘ anh cũng yêu em ’ hoặc là ‘ anh sẽ chăm sóc em cả đời ’ hay giả là ‘ cả đời này anh sẽ đối với em thật tốt ’ hay sao?" Trình Trình buồn bực.

"Tại sao anh phải nói như vậy?" Nguyệt Độc Nhất thu hồi nụ cười, lại không che giấu được ánh cười trong đáy mắt.

Đúng rồi, tại sao anh phải nói như vậy. Trình Trình suy nghĩ một chút, chỉ là. . . Chỉ là trong phim truyền hình tám giờ không phải đều diễn như vậy sao .

Em yêu anh.

Anh cũng yêu em.

Em yêu anh yêu đến tận chân răng.

Anh yêu em yêu đến chết cũng không đổi.

Suy nghĩ một chút nếu Nguyệt Độc Nhất nói với cô như vậy, không những khiến cô nổi hết cả da gà đồng thời còn hoài nghi đầu anh bị người ngoài hành tinh xâm chiếm. Nhưng. . . Nhưng mặc dù không đến mức tận răng đến chết cũng không đổi, ít nhất nghe người đàn ông mình thích nói yêu mình cũng chính là tâm nguyện của mỗi một cô gái. Nhìn Nguyệt Độc Nhất định đúng đây, Trình Trình cảm giác mình bị thua thiệt lớn.

Ngày thứ hai Trình Trình tỉnh lại, thân thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, đem mọi chuyện đều giao cho Nguyệt Độc Nhất, Hill cũng nhận rồi. Trước sân nhà, ánh mặt trời chiếu vào tây trang màu trắng ưu nhã trên thân hình người đàn ông, anh ta nhắm hai mắt, giống như đang ngủ, ánh nắng nhu hòa khẽ vuốt qua gương mặt tinh tế của anh, muốn gạt đi những đau đớn nặng nề trên người anh diễn đàn lễ quý đôn.

Mặc dù anh sớm biết rõ Trình Trình cùng Phil có tình cảm, cũng chưa từng nghĩ muốn phá huỷ, nhưng không ngờ chính tai nghe được lại khiến anh cảm thấy đau lòng, Hill mở mắt ra, đối diện với bầu trời xanh thẳm là cặp mắt tràn đầy tịch mịch, trên bầu trời mẹ anh tựa hồ đang hướng về phía anh mỉm cười, anh đưa tay ra bắt, cũng chỉ có gió nhẹ từ ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, một làn gió xuyên thấu qua trái tim, lưu lại một mảnh ký ức trống rỗng.

"Hill."

Helen lần đầu tiên nhìn thấy Hill chìm ngập trong quá khứ, hai chân bám trên người anh như gấu koala, cái miệng nhỏ nhắn in lại một nụ hôn ướt át trên mặt anh, đối với con gấu koala bất thành linh này, Hill đầu tiên là sững sờ, sau đó khẽ cau mày, kéo cô từ trên người mình xuống: "Sao em lại tới đây."

"Em tới tìm anh." Nhìn thấy Hill Helen liền vui vẻ khác thường.

Mất nhìn thẳng Helen Hill phát hiện cô đã thay đổi, vốn là tóc vàng hôm nay được nhuộm thành màu đen, búi gọn gàng ở phía sau, vốn là con người màu xanh lam cũng dùng kính sát trùng che giấu biến thành màu đen, trong lòng Hill lúc này vô cùng phức tạp, anh vừa tức vừa giận, anh cho là ban đầu Helen chỉ kích động, không ngờ cô làm thật: "Tóc của em..."

"Nhìn được không?" Helen cười hi hi.

"Ồ nháo!" Hill quát lớn một tiếng, nụ cười bên khoe miệng Helen cứng ngắt, "Em đến tốt cùng còn muốn hồ đồ tới khi nào, em làm như vậy cũng không thay đổi được gì!"

Helen cắn môi dưới, trong lòng uất ức tới cực điểm: "Em không có hồ đồ, em thích anh, em yêu anh, anh thích người phương Đông, em liền nhuộm tóc đen, anh thích các cô dịu dàng, về sau em sẽ không cần quấy, em cũng có thể dịu dàng, em làm nhiều như vậy, chỉ hi vọng anh có thể yêu em, tại sao chính anh lại không hiểu."

"Helen, anh đã nói rồi anh chỉ..."

"Làm em gái ư, em không muốn làm em gái gì hết, em muốn làm vợ của anh." nước mắt Helen tràn ngập khoe ni, nhưng cô cắn môi dưới quật cường không khóc, cô cảm thấy cô yêu thích một môi, nhưng cô thật không thể buông tha người đàn ông trước mắt này, "Shere, em không nghĩ anh có thể lập tức yêu em, chỉ cần anh đừng đuổi em đi, để cho em ở lại bên cạnh anh, có được hay không."

Đối mặt với Helen thấp giọng thỉnh cầu, Hill có một khắc mềm lòng, nhưng anh không thể nào yêu Helen, làm như vậy chỉ lãng phí thời gian của Helen, đối với Helen mà nói thực sự là tàn nhẫn, anh quay đầu, lạnh nhạt cự tuyệt: "Không được, cho dù có lâu hơn nữa anh cũng sẽ không yêu, coi trọng em."

Helen không thể chịu đựng được câu trả lời như vậy, khiếp sợ lui về phía sau một bước, nước mắt không cách nào không chế rơi xuống: "em biết rõ anh thích Trình Trình, nếu không sẽ không vì cô ấy gặp nguy hiểm quên cả tính mạng của mình xông lên bảo vệ cô ấy, anh nghĩ rằng chúng ta đều là kẻ ngu ư, ngay cả em cũng nhìn ra, anh cho rằng Phil sẽ không nhìn ra, anh ta là anh em của anh, anh ta không đề cập tới anh cho rằng anh có thể an tĩnh như vậy ở lại bên cạnh bọn họ, chuyện gì cũng không có? Không thể nào, huống chi người Trình Trình thích là Phil, anh cần bản không có cơ hội, Shere, anh tỉnh táo một chút đi!"

Bí mật đáy lòng cứ như vậy bị tỏ giác, vốn là chuyện này anh chỉ là muốn vĩnh viễn để ở trong lòng. Hill then quá thành giận: "Không cần em nhắc nhở anh! Chuyện của anh không có quan hệ gì với em!" Helen nói không sai, cô ấy cũng nhìn ra được, Phil không thể nào không phát giác.

"Ha ha... Chẳng quan hệ tới em, Đừng vậy... Chẳng quan hệ tới em..." Helen tự lẩm bẩm đôi câu, xoay người chạy.

Hill còn đang suy nghĩ lời Helen nói, nếu như Phil thật sự biết, vậy mình có phải hay không rời đi.

"Anh còn không mau đuổi theo."

Hill khiếp sợ quay đầu, thấy Trình Trình xuất hiện sau lưng, ánh mắt có chút nóng nảy, Trình Trình thấy anh nhìn mình như thế, nói xin lỗi: "Em thấy thời tiết tốt cho nên ra ngoài phơi nắng... em không phải cố ý nghe... em cũng không nghe được gì... Được rồi... nghe được một chút... Dù sao... Không nói... em đi tìm Helen trở về."

Đến khi Trình Trình chạy ra ngoài, đã không còn bóng dáng Helen, cô đột nhiên nghĩ đến nơi Helen có thể sẽ đi, chặn tắc xi lại.

Quán bar ngầm vẫn xa hoa trụy lạc như cũ, ca múa ồn ào náo động, Trình Trình đi vào đây cũng mất rất nhiều thời gian, cô gọi tắc xi cư nhiên lại không biết nơi này, nhiều lần trắc trở quanh đi quẩn lại mới tìm được chỗ này, cô vẫn mang theo mặt nạ bướm bướm, đến nơi người người chen nhau tìm kiếm bóng dáng Helen.

Trong góc tối, Helen đã sớm uống đến thần chí không rõ, rượu kia giống như nước rót vào miệng, An Kỳ khuyên thế nào cũng không được, từ những lời nói làm nhảm trong miệng Trình Trình cô biết được ngọn nguồn, chính là cô gái hôm đó, đối với người phụ nữ kia An Kỳ vẫn còn thấy lạ lẫm, dù sao có thể khiến Hoa Diệp Vũ hứng thú cũng không có nhiều người, vừa vặn người phụ nữ kia chính là một. Ánh mắt của cô rơi vào trong sân nhảy hết nhìn đông tới nhìn tây, cô nhìn Helen một cái, người này đã sớm bắt tinh thần sự, nhớ tới Hoa Diệp Vũ, nhớ tới Helen, trên gương mặt thanh tú của An Kỳ lộ ra một chút hận ý.

Đang tìm kiếm Helen, Trình Trình đột nhiên bị mấy người lạ mặt bịt mắt kéo tới một gian phòng. Đợi đến khi ánh mắt của cô được tự do, cô nhìn thấy hai người đàn ông trước mặt rồi nhìn đến An Kỳ đang đi tới, cô ta gạt đầu với hai gã này một cái, họ liền thối lui ra khỏi phòng.

"An Kỳ?" Trình Trình nhớ ra cô ta, nhìn thấy cô ta có chút vui vẻ, cô ta nhất định biết Helen ở đâu, "Helen có tới tìm cô không?"

"Cô còn có mặt mũi đến tìm Helen?" An Kỳ không vui nhìn Trình Trình, cô ghét nhất loại đàn bà làm bộ bày đặt đáng vẻ vô tội.

Trình Trình không nghĩ An Kỳ bây giờ và bộ dáng vô dụng thanh thuần ngày đó kém quá nhiều, có lẽ Helen đã nói với cô ấy cái gì khiến cô ấy tức giận: "Có lẽ Helen đã hiểu lầm, tôi tới đưa cô ấy trở về, có lời gì có thể từ từ nói."

"Hiểu lắm! Tôi nhìn không giống như là hiểu lắm, loại đàn bà như cô cũng biết cả ngày giả bộ vô tội lừa gạt tình cảm của người khác sao, tôi ghét nhất những người như vậy."

Trình Trình không thích bị nói như vậy, cũng không thích An Kỳ biến chuyển như vậy, có thể cảm thấy An Kỳ đối với cô địch ý, nếu không có cách nào tiếp tục nói chuyện, vậy cô cũng không cần thiết phải ở lại chỗ này: "Đầu tiên tôi không phải là người giả bộ vô tội nên không cần cô tới phán xét, không có cách nào để cho cô yêu thích tôi, tôi rất xin lỗi, chẳng qua tôi cũng không ưa thích mấy người phụ nữ trước sau khác biệt một trời một vực như vậy, người nào đang giả bộ vô tội giả bộ thanh thuần trong nội tâm hiểu rõ ràng là tốt rồi, xin lỗi, nhường đường một chút."

"Muốn đi?" Nghe Trình Trình lạnh nhạt châm chọc sắc mặt An Kỳ rất khó nhìn, "Nghĩ dễ vậy sao."

"An Kỳ, cô nói giới thiệu cho chúng tôi cô nàng mới, người đâu rồi?"

Trình Trình cau mày nhìn người phụ nữ toàn thân đầy mùi rượu đang đẩy cửa vào, người phụ nữ có gương mặt dữ tợn không khách khí khoác lên vai An Kỳ, nhìn Trình Trình không nhịn được chần chờ hít hà: "Quả nhiên không sai."

"Trần tỷ, đây là người mới tới, còn bướng bỉnh lắm, chị cũng phải cẩn thận một chút." An Kỳ nhìn sắc mặt trắng bệch của Trình Trình, hả hê. Xem cô còn có thể mạnh miệng được nữa không.

"Mới tới? Ta thích nhất." Người phụ nữ được gọi là Trần tỷ bộ dáng say rượu lão đạo, hướng về phía Trình Trình.

An Kỳ lặng yên không tiếng động ra ngoài, khóa cửa lại, nhìn cái chìa khóa ở trong tay, cong môi cười.

Helen chạy đi nhà cầu nôn mấy lần, hơi tỉnh táo, nâng trán chớp mắt nghỉ ngơi, nhìn thấy An Kỳ trở lại hỏi: "Vừa mới đi đâu?"

"Thay cô đi báo thù."

"Báo thù?" Helen nhấp một ngụm nước đá, lại thư thái chút, "Báo thù gì."

An Kỳ nói lại hết mọi chuyện, cũng không lừa gạt Helen, Helen nghe xong sắc mặt càng ngày càng khó coi, nha đầu này quả thật to gan, không kể Trình Trình là chị em của mình, mặc dù không phải, nếu để cho Phil biết, cô chết thế nào cũng không biết, cô tuyệt đối tin tưởng nếu như Trình Trình xảy ra chuyện gì, Phil tuyệt đối sẽ không bận tâm giao tình giữa cô và anh mà tha cho cô, lại thêm hôm nay Trình Trình còn mang thai, cô ảo não bỏ lại một câu: "Cô phải cầu mong Trình Trình sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không hai chúng ta. . . Không không. . . Ngay cả quầy rượu này cũng xong đời. Đưa chìa khóa cho tôi!"

"Không nghiêm trọng như vậy chứ." An Kỳ bị Helen nói khiến cho tâm trí hoảng loạn.

"Rất nghiêm trọng! So với cô nghĩ còn nghiêm trọng hơn!" Helen không do dự đoạt lấy chìa khóa từ tay An Kỳ.

Bên trong phòng, người phụ nữ cả người toàn mùi rượu đề ở Trình Trình ở dưới thân, miệng heo kia còn muốn hôn mặt Trình Trình, Trình Trình nỗ lực chống cự, người phụ nữ này liên hồi hôn loạn không khí một hồi, thỉnh thoảng còn có nước miếng chảy xuống, đáng chết, người phụ nữ này sao có thể mập như vậy. Đang lúc cánh tay nhỏ yếu của Trình Trình sắp không chịu được nữa, cửa bị một cước đá văng ra.

Hoa Diệp Vũ đang mang mặt nạ, một cước đá tung khung cửa, hai tay ôm ngực, khóe miệng như có như không mang theo nụ cười, mở cao xiên sườn xám đem lấy nàng đùi đẹp hiển lộ hoàn toàn: "Trần tiểu thư làm trò cười ngược lại tìm được trên người phụ nữ của tôi?"

Người phụ nữ gọi là Trần tỷ nghe tiếng Hoa Diệp Vũ một cái liền tỉnh táo, lập tức từ trên người Trình Trình nhảy xuống: "Ha ha. . . Tôi không phải biết cô ấy là người phụ nữ của Hoa lão bản. . . Xin lỗi xin lỗi. . . Tôi lập tức đi ngay. . . Lập tức đi. . ."

Gánh nặng trên người không còn, Trình Trình thở phào nhẹ nhõm, cánh tay mỏi nhừ. Trần tỷ muốn đi nhưng bị chân Hoa Diệp Vũ chặn ngang, một chút cũng không muốn nhượng bộ: "Trần tiểu thư cứ như thế mà đi sao? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi Diệp Vũ để ở đâu đây?"

"Tôi trả tiền. . . Hoa lão bản nói giá. . . tôi sẽ bồi thường. . ." Trần tỷ vạn lần không muốn đắc tội Hoa Diệp Vũ này, chỉ cần anh ta mở miệng, cô đều đồng ý.

"Đối với người phụ nữ của tôi lại dám sờ soạng dám hôn mà nghĩ chỉ cần trả tiền thì có thể đi hay sao? Chẳng lẽ người phụ nữ của Diệp Vũ này chỉ cần trả tiền là có thể tùy tiện sờ tùy tiện hôn?"

Cái gì mà người phụ nữ của anh! Người kia là phụ nữ của anh! Trình Trình.

"Vậy anh muốn như thế nào?" Trần tỷ cẩn thận hỏi.

"Người tới." Hoa Diệp Vũ vỗ tay một cái, hai người đàn ông vạm vỡ xuất hiện.

"Lão bản."

"Ném ra ngoài, về sau không phải người nào cũng cho vào, nhìn phiền lòng." Hoa Diệp Vũ ghét bỏ nói.

"Vàng"

Thấy người bị mang đi, Trình Trình sửa sang lại quần áo xộc xệch: "Cảm ơn chị."

"So với khẩu đầu cảm tạ, tôi thích cái gì đó thực chất hơn, thí dụ như được mỹ nữ hôn" Hoa Diệp Vũ nâng cằm Trình Trình lên.

Helen chạy tới thấy Trình Trình đã được cứu, thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô còn chưa đến mức bị Phil loạn đao mà chém chết. Nhưng một khắc sau đó cô nhìn đến trái tim cơ hồ ngừng đập, cánh môi đỏ au của Hoa Diệp Vũ sắp hôn Trình Trình, mà một đầu khác Phil và Hill cùng nhau đi về phía cô, Phil đi phía trước với cặp mắt bốc lửa, bộ dáng kia hận không được lột da Hoa Diệp Vũ.

Trình Trình không chú ý tới bọn Nguyệt Độc Nhất đến, nhưng cô cũng không cảm thấy Hoa Diệp Vũ sẽ hôn mình, cho nên cũng không phản kháng: "Tôi không phải là người đồng tính."

"Không sao." Hoa Diệp Vũ dĩ nhiên thấy Nguyệt Độc Nhất đi tới, ý muốn đùa giỡn, sẽ phải hôn Trình Trình một lát, trên cổ của cô đột nhiên xuất hiện con dao găm lạnh lẽo.

Ngay sau đó tiếng người đàn ông không mang một chút nhiệt độ cảnh cáo: "Có gan cô liền hôn đi."

"Nguyệt Độc Nhất."

Nguyệt Độc Nhất kéo Trình Trình lại, người sau ngoan ngoãn im lặng, biết hấn giờ phút này rất tức giận, ít chọc giận hấn thì tốt hơn. Hoa Diệp Vũ thức thời ngoan ngoãn buông Trình Trình ra, mặc dù mỹ nữ trong ngực nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn, cô vẫn biết thế lực phía sau Trình Trình rất lớn, Tạ gia thật không có người đến tìm phiền toái, nhìn cô không cam lòng cam kết lời kia nhưng không thể nghĩ đó lại là Nguyệt.

Ôm lấy Trình Trình, kéo về phạm vi của mình, muốn trách cứ nhưng khi nhìn mặt mũi tái nhợt của cô không nỡ nói lời hung dữ: "Thân thể còn chưa khỏe còn tới nơi này chạy loạn."

"Em đã không sao rồi." Trình Trình lấp bắp nói.

"Đi thôi." Nguyệt Độc Nhất nghĩ tới mục đích đến đây là tìm Trình Trình, hôm nay đã tìm được dĩ nhiên là phải đi, nơi này toàn là phụ nữ, một khắc anh cũng không muốn nán lại.

"Đợi chút." Trình Trình ngăn anh lại, "Helen, theo chúng tôi trở về thôi."

Helen liếc mắt nhìn Hill, anh trầm mặc một hồi, dịu dàng nói: "Trở về rồi nói sau."

Helen cắn răng gạt đầu một cái, cũng đi theo phía sau bọn họ rời đi. An Kỳ nhìn nhóm người kia, vẫn không có hiểu rõ bọn họ có lai lịch gì.

Hoa Diệp Vũ sau lưng tốt bụng nhắc nhở: "Cô nên cảm thấy may mắn vì nha đầu kia hôm nay không có xảy ra chuyện gì, nếu không cô và tôi cả quán rượu này hôm nay cũng xong rồi. Đó là Nguyệt thiếu chủ, nghe nói trước đây không lâu đã kết hôn rồi, hơn nữa anh ta còn rất yêu vợ, bất kỳ ai động tới vợ con anh ta đều không có kết quả tốt, Tạ gia Shetty Na, Dạ Lan Shary có kết quả gì, ở quầy rượu này người biết chuyện cũ của anh ta cũng không ít, cô cũng nên nghe một chút, Nguyệt Độc Nhất này mặc dù không phải là người có thù tất báo, nhưng tuyệt đối cũng không hiền lành gì, cô nên may mắn vì hôm nay chuyện gì cũng xảy ra, hoặc là nên may mắn vì cô gái nhỏ đó cho dù rời đi cũng sẽ không nói cho Nguyệt Độc Nhất biết chuyện tình ngày hôm nay, nếu không cuộc sống của cô cũng sẽ không tốt đẹp gì."

Từng lời nói của Hoa Diệp Vũ rơi vào trái tim An Kỳ, cô kinh ngạc không nói lời nào, Hoa Diệp Vũ hừ cười một tiếng: "Những thứ kia người có một ít thông minh như tôi cũng không chứa được cô, kể từ hôm nay, cô không còn là người của tôi nữa."

Hoa Diệp Vũ chậm rãi rời đi, lưu lại một bóng lưng cho An Kỳ.

Trong hoa viên, bóng dáng bi thương yên lặng cúi đầu trên xích đu, nhìn chân của mình đến ngây ngô, Trình Trình đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, Helen ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhàn nhạt: "Chuyện ngày đó thật xin lỗi."

Trình Trình lắc đầu: "Không có việc gì, cái này cũng không thể trách cô."

Helen lại cúi đầu nhìn chân mình, hình như nhìn lâu có thể sinh ra vàng, Trình Trình cười: "Cứ như vậy bỏ qua sao?"

"Không buông tha có thể như thế nào, anh ấy đã khẳng định như vậy, vô luận tôi có làm gì anh ấy cũng sẽ không yêu tôi." Helen thở nhẹ một hơi, giọng nói kia mặc dù phai nhạt, nhưng Trình Trình biết cô vẫn không bỏ được.

"Cô biết tại sao mọi người phải mong đợi không? Đó là bởi vì cuộc sống có rất nhiều cái không xác định, cô không xác định được trong một giây chuyện gì sẽ xảy ra, giây kế tiếp gặp phải người nào, cho nên mọi người mới có thể ôm hi vọng trong lòng, mới có thể nỗ lực sống, mình thích cái gì chỉ cần cố gắng cũng sẽ không hối hận Helen."

Helen trầm mặc không nói lời nào, Trình Trình cười cười tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy Hill tức giận như vậy là bởi vì cô biến mình thành cái bộ dạng này, không sai, Hill thích cô gái Đông Phương, hơn phân nửa là bởi vì mẹ anh ấy, cũng không phải bề ngoài thay đổi là có thể thay đổi tất cả, cho dù Hill yêu cô cô ý thay đổi...cô sẽ cảm thấy vui mừng sao?"

Helen suy nghĩ một chút, không tiếng động lắc đầu.

"Trong mắt của tôi, Hill thật ra rất quan tâm cô, có lẽ anh ấy thích cô, nếu không khi biết Henry nhốt cô anh ấy lại khản trương như vậy, chỉ là anh ấy vui mình trong vòng luẩn quẩn tìm không thấy lối ra mà thôi, tôi nghĩ, anh ấy cần phải có thời gian."

"Có thật không?" Hill thích mình ư?

"Tôi biết Helen chính là một cô gái rất có tự tin."

Helen sợ run lên, trong ánh mắt có nhiều thần thái, cô nắm tay Trình Trình: "Cảm ơn cô, Trình Trình."

"Không cần khách khí."

Nhìn Helen nhảy nhót rời đi, Trình Trình cũng cảm thấy vui mừng, Nguyệt Độc Nhất đi tới phía sau cô, một tay cầm trong túi quần, nhìn Helen: "Em thật sự cảm thấy Hill thích Helen?"

Trình Trình nhún vai: "Con người phải luôn tràn đầy mong đợi mới phải, hơn nữa em cảm thấy Hill thích Helen. Lại nói Helen là cô gái rất khả ái."

Nguyệt Độc Nhất thu hồi ánh mắt, đối với lời nói của Trình Trình cũng không có phản bác, đỡ cô dậy: "Trong sân lạnh lẽo, đi vào thôi. Hai ngày nữa chúng ta trở về thành phố G."

Bước chân Trình Trình dừng lại, Nguyệt Độc Nhất nhàn nhạt hỏi: "Thế nào, không muốn trở về."

Trình Trình lắc đầu: "Không phải, rốt cuộc có thể trở về rồi, em rất nhớ Trình Vũ."

Tiểu tử thú kia có cái gì tốt!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Cuối cùng cũng rời khỏi Anh quốc, Trình Trình ngồi ở cửa sổ phi cơ, nghĩ đến việc mới vừa rồi tiễn Hill và Helen, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc vàng óng ả, nhìn thấy đây chính là một đôi ngọc bích, trực giác của nàng cho thấy họ sẽ sớm trở thành một đôi, câu nói không hề có khoa học.....Không phải nói trực giác của con gái thường rất chuẩn.

Nhìn Trình Trình ngẩn người, Thanh Á nhìn bụng cô một hồi rồi nói: "Trình tiểu thư, cô có kiểm tra xem là trai hay gái chưa?"

"Đứa bé năm tháng mới có thể kiểm tra với tính." Thủy Bách Thiên về mặt xem thường liếc nhìn Thanh Á.

Thanh Á âm ức: "Cậu không phải là chủ tôi, chơi mấy tính cậu còn không bại dưới tay ta sao, kỹ thuật chuyên môn chỉ có chuyên về một thứ!" Thật vất vả trách móc Thủy Bách Thiên một hồi, Thanh Á thật không vui vẻ.

Thủy Bách Thiên cũng không cùng anh ta tranh cãi, thần nhiên nói: "Việc này đoán chừng chỉ có cậu không biết."

"Gạt người!" Thanh Á không tin, xoay qua chỗ khác hỏi Huyền Dịch, "Huyền lớn nhất, anh có biết không?"

Huyền Dịch lười không để ý đến anh, liếc anh một cái: "Chỉ có ngu ngốc mới không biết." Ngu ý nói anh ta chính là kẻ ngốc.

Thanh Á buồn bực, tại sao anh ta cứ luôn bị khi dễ chứ.

Trình Trình thấy anh ta buồn bực, không nhìn được an ủi anh ta: "Không có việc gì đâu, thật ra không cần kiểm tra, nhất định là con trai."

Nghe được lời nói của Trình Trình tràn đầy tự tin...Nguyệt Độc Nhất nhìn chăm chăm vào cuốn tạp chí trên tay mặt không chút thay đổi, anh lười đi đến cùng Trình Trình thảo luận vấn đề con trai con gái, dù sao có sinh là con gái thì cũng không thể nhét trở vào được.

"Không phải đâu, Trình Trình tiểu thư, nếu như là con gái thì sao." Nào có chuyện chuẩn trăm phần trăm như cô nói.

"Đúng là con trai, đúng là con trai, tuyệt đối không phải con gái, với lại tên tôi cũng đặt rồi, kêu là Nặc." Hiện tại ai dám nói nghi ngờ là con gái với Trình Trình, cô sẽ quynh đít người đó ngay.

Nguyệt Độc Nhất bắt đầu lật tiếp trang báo, anh ta biết có thể là như vậy.

Thanh Á xấu hổ, con trai rồi con trai nữa sao: "Nguyệt Nặc. Tên rất hay."

"Ai muốn dùng tên của xã hội đen!" Trình Trình ghét bỏ nói, "Là Reynold Nặc."

Là Reynold cứu cô và cục cưng, cô hi vọng cục cưng của mình có thể nhớ kỹ tên này vĩnh viễn, dù sao Nguyệt Độc Nhất cũng không phản đối.

"Ách--"Thanh Á thông minh lựa chọn im lặng, cùng phụ nữ có thai nói chuyện thật mệt mỏi, cũng không thể nói đạo lý với người có thai, còn mệt thêm.

Trên phi cơ ngủ một giấc, Trình Trình về đến nhà tinh thần rất tốt, thật lâu không được thấy mẹ, Trình Vũ cũng rất nhớ Trình Trình, cửa nhìn thấy Trình Trình đã chạy lại, ôm vào hông cô: "Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Trình Trình hôn lên mặt Trình Vũ một cái thật mạnh: "Mẹ cũng nhớ con."

"Mẹ, eo mẹ lan này to nha, có phải hay không mẹ lại mập lên nữa rồi."

"Ha ha." Trình Trình cười lên ha ha, "Mẹ muốn cho con một em trai."

"Thật?" Trình Vũ hai mắt sáng lên.

"Thật."

"Vậy nhất định là một em trai, con không muốn có em gái." Trình Vũ nhìn mẹ nghiêm túc nói.

"Đó là dĩ nhiên." Trình Trình ngồi cạnh hơi mệt một chút, đứng dậy vuốt tóc con trai, thấy giáo sư trong phòng khách, mỉm cười gật đầu, "Giáo sư."

"Tốt, tôi lại muốn có thêm đứa cháu." Lão Ngoan Đông nghe được lại muốn mình có thêm nhiều bảo bối, cười vui tươi hơn hờ.

Mới vừa vào đã nghe Trình Vũ nói câu "Không cần em gái" Nguyệt Độc Nhất lần nữa không nhận được chau mày, mẹ con nhà này trọng nam khinh nữ quá nghiêm trọng, có thời gian anh sẽ dạy dỗ lại, nói cho bọn họ biết là thật ra con gái cũng rất tốt.

Anh biết Trình Vũ kiên trì muốn có em trai, là bởi vì khi anh quan niệm con gái rất yếu đuối, sinh ra em gái cậu phải làm anh và sẽ phải nhường nhịn em mình, nhưng em trai lại không giống vậy, em trai có thể đem ra khi dễ, mấu chốt chính là anh tốt hơn giáo dục lại cậu, đi vườn trẻ lại là một việc hết sức quan trọng.

Trong lúc mang thai, tính tình Trình Trình càng lúc càng lớn lối rồi, cái gì không hài lòng sẽ khóc liến phát giận, dựa vào ý nghĩ phụ nữ có thai là lớn nhất, Nguyệt Độc Nhất cái gì cũng phải cố gắng thỏa mãn cô, thiếu chút nữa Trình Trình còn chưa nói muốn ngôi sao sáng, anh ta đem công việc điều về thành phố G, cần phải tự mình đi xử lý chuyện tình, tất cả đều giao cho bốn người Thanh Á đi, cho nên mấy tháng này đã đem bốn người hành hạ gần chết.

Vậy mà, mang thai được năm tháng Trình Trình nhận được điện thoại của chủ nhiệm Tưởng ở sở nghiên cứu, nói sở dự định đi du lịch, hỏi cô có đi hay không, cô xuất hiện một ý niệm trong đầu vừa chuyển lời đồng ý. Nguyệt Độc Nhất trở về nghe được tin tức dĩ nhiên là không đồng ý, kết quả Trình Trình bắt đầu vừa khóc vừa quấy, cuối cùng vẫn là Nguyệt Độc Nhất thỏa hiệp, bất quá điều kiện tiên quyết cuối cùng là anh muốn cùng đi với cô. Cùng nhau đi, vốn so sánh với không được đi là tốt nhất, Trình Trình vui vẻ thu gọn hành lý, nhìn cô cao hứng như vậy, cũng không trách được Nguyệt Độc Nhất.

Sáng sớm Trình Trình đã hấp tấp cùng Nguyệt Độc Nhất thuê xe đến địa điểm, chủ nhiệm Tưởng đã sớm ở cửa xe buýt chờ, thấy Trình Trình nhiệt tình vậy tay: "Nơi này."

"Chủ nhiệm tưởng." Trình Trình kéo Nguyệt Độc Nhất đi tới đứng trước mặt cô. Chủ nhiệm Tưởng há mồm kinh ngạc, miệng có thể nhét cả quả trứng: "Trình Trình có mang thai?"

"Hi hi, vâng." Trình Trình kéo Nguyệt Độc Nhất qua, "Chồng tôi."

Tiếp nhận tin tức khiếp sợ, Chủ nhiệm Tưởng có chút tiếc nói, cô gần đây cũng không có tin tức của Reynold, cô cảm giác, cảm thấy đứa bé kia rất tốt, bất quá chồng của Trình Trình thoát nhìn cũng không tồi: "Không tệ, cậu bé xuất sắc."

Trình Trình nhìn Nguyệt Độc Nhất không lạnh không nhạt, sau lưng nắm tay anh ta, Nguyệt Độc Nhất cau mày, nhìn chủ nhiệm Tưởng gật đầu.

"Lên đi, xe chỉ chờ có hai người các cô." Đối với sự lạnh nhạt của Nguyệt Độc Nhất chủ nhiệm Tưởng cũng không hề gì, vui tươi chào hỏi hai người ngồi lên xe. "Không nghĩ tới cô mang thai, bất quá lần này là đi lên biệt thự Liên Thủy nghỉ phép, vừa hoàn thành một thí nghiệm xây cất, mọi người muốn nghỉ phép đi tản bộ giải sầu, không việc gì ngoài chuyện rèn luyện thể lực, bên kia không khí rất tốt, đối với cô cũng đứa bé cũng rất tốt."

"Thật sao? Biệt thự Liên Thủy chính là của Thẩm Thị mới khai phá làm điểm du lịch sao, ở thành phố G bên cạnh." Bởi vì do Thẩm Từ Hằng khai phá chỗ này, nên ngày đó lúc tin tức đưa tin thì Trình Trình cũng có chú ý tới.

"Đúng vậy chính là chỗ đó." Chủ nhiệm Tưởng nhìn đã đến đủ người nên bảo tài xế lên đường.

Trình Trình cùng Nguyệt Độc Nhất đến đã để cho nhiều người nhìn mình bằng ánh mắt tò mò, nam đồng nghiệp thăm mếu Trình Trình trong lòng cũng

cảm thấy tiếc nôi, trong phòng thí nghiệm của bọn họ cũng có không ít mỹ nữ, nhưng mà cũng là hiếm có, yêu cầu cũng cao, ánh mắt nhìn cũng cao, bản thân cảm giác hài lòng, cho nên loại mỹ nữ như vậy cũng không làm cho người ta thích, mà Trình Trình lại không giống họ, cô không tìm không phổi, con người vừa đơn thuần, rất nhiều đồng nghiệp nam đều thích cô như vậy, đáng tiếc bởi vì Trình Trình bản tính trời sinh, trước kia có một đồng nghiệp nam bày tỏ với cô, viết cho cô một bức thư, nói muốn ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, hy vọng Trình Trình có thể cùng đi, kết quả Trình Trình cũng đi đến làm thủ tục để đi, nhưng là cô đi theo đến Đức chơi một vòng không cùng người đó nói tiếng nào rồi trở về, người ta hỏi tới, cô mới nói cô không biết, chỉ cho là người ta muốn rủ cô đi đức chơi, cô chơi đủ rồi thì trở về.

Sau này người khác cũng ít dám bày tỏ cùng cô, bây giờ nhìn cô đã kết hôn còn có thai thì hơi thất vọng, bất quá đàn ông phần lớn thì thường rộng lượng, nếu mình đã không có cơ hội, vậy thì cũng có thể yên lặng chúc phúc rồi, nhưng phụ nữ thường bất đồng, mấy cái thanh cao con dư lại trong lòng phụ nữ, nhất thấy thẳng ngực kia cứ như vậy nhìn Trình TRình gả cho một người đàn ông tốt trong lòng cảm thấy không công bằng, nhưng cho dù bất bình các cô cũng sẽ không làm được chuyên gì quá giới hạn, nhiều nhất thì ngoài miệng nói hai câu: "Stop, cũng không biết con chó đi làm gì đó, đừng được đàn ông tốt như vậy."

"Ai biết được, có lẽ người ta DCM ...giả bộ thanh cao đi lừa gạt."

"Đàn chị, các chị nói ai vậy?" Một cô gái tết tóc đuôi ngựa ở 2 bên ngồi bên cạnh, cô nhìn xung quanh Trình TRình.

"Tần Húc nhi, đang nói đến cô gái thiên tài trong viện của chúng ta, viện có công trình nghiên cứu lớn nhất hiện đang trong tay cô ấy, em nhìn cổ ấy không muốn tới có thể không tới, thí nghiệm gác lại lãnh đạo cũng không thúc dục, không giống như chúng ta phải chịu khổ, mấu chốt chính là người ta biết giả bộ, có thể đem đàn ông để lừa gạt, điểm này phải học theo nhiều."

"Vậy cũng không chừng, có lẽ con trai cô cũng lớn lên thật đẹp mắt, một khuôn mặt nhỏ trắng xinh, Trình Trình kiếm tiền cũng không ít, nhất định là tự nuôi con lớn lên, nếu không lớn lên sao lại tốt như vậy, lại có tiền, có bối cảnh, đàn ông làm sao chịu cưới đàn bà đã có con với chồng trước chứ."

Ánh mắt Tần Húc Nhi nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi Trình Trình, nghe những lời ghen tị cay nghiệt đối với côkhóe miệng lặng lẽ cong lên.

Đi mấy giờ xe, cuối cùng cũng đến Biệt thự Liên Thủy, Trình Trình được Nguyên Độc Nhất đỡ xuống xe, cô hít một hơi sây, không khí nơi này quả nhiên trong lành, nơi này chính là điểm nghỉ phép của cả đoàn. Núi sông cũng là thiên nhiên, Thảm thị thông qua cải tạo đem kiến trúc cùng phong cảnh kết hợp lại thành một, Nguyệt Độc Nhất cũng cảm thấy chỗ này không tệ, kiểu kiến trúc nhỏ thấp lại hết sức rộng rãi, về ngoài phong cách cổ xưa nhưng không mất đi cảm giác, giống như có ý sắp xếp cảnh vật chung quanh để cho bên trong nhà khi mở ra sẽ thông suốt, phục vụ trong đại sảnh cũng hết sức lễ phép, Trình Trình ở trong đại sảnh chờ Nguyệt Độc Nhất lấy khóa phòng.

"Chị Trình, chị mạnh khỏe chứ, tôi cũng tốt nghiệp Lí Công Đại, so với chị sau mấy đợt, ở trong trường đã nghe nhiều chuyện về chị." Tần Húc Nhi giờ cái bọc đứng ở phía sau, nụ cười khả ái giắt trên mặt.

"Em là?" Cô chưa từng thấy em gái này.

"Em tên Tần Húc Nhi, lúc vào viện, vừa lúc chị Trình xin nghỉ phép." Tần Húc Nhi vươn tay, "Sau này xin chị chỉ dạy nhiều hơn."

Trình Trình tới nắm tay: "Đơn vị nào?" Hóa ra là đồng nghiệp mới, Trình Trình cười gật đầu.

"1009" Nguyệt Độc Nhất đứng lúc trở lại.

Tần Húc Nhi nhiệt tình vươn tay về phía Nguyệt Độc Nhất cười ngọt ngào: "Xin nào, anh là chồng của chị Trình sao, em tên Tần Húc Nhi, rất vui được biết anh."

Nguyệt Độc Nhất ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Tần Húc Nhi, bỏ qua cánh tay đang vươn tới, ôm Trình Trình: "Đi thôi."

Trình Trình có chút lúng túng, hướng về Tần Húc Nhi cười cười, nhìn bọn họ khuất tầm mắt mình, Tần Húc Nhi trên mặt vẫn nụ cười ngọt ngào, nhún nhún vai, thu hồi cánh tay lại

"1005,1007, 1009... Đên." Trình Trình nhắm số phòng đối chiều "9" cảm thấy nhìn có chút quen mắt, đi đến phòng nghỉ nửa ngày, đột nhiên kêu lên: "A! Đên đó mình đi nhắm gian phòng."

Cô rốt cuộc cũng nghĩ tới, đêm đó chính là cô đi nhắm gian phòng mới gặp Nguyệt Độc Nhất, mới mang thai Trình Vũ. Nguyệt Độc Nhất bị lời nói của cô làm cho điên cuồng, chẳng qua nhanh hiểu Trình Trình nói đêm đó chính là đêm kia: "Đi nhắm gian phòng?"

"AHa ha.... Cái kia.... Buổi tối đó trời cũng không tối thấy không rõ lắm sao....."

TRình Trình cười ha ha, Nguyệt Độc Nhất bắt đầu đi lác đầu, cũng may cô mơ hồ đi nhắm phòng, nếu không bọn họ sẽ không có cái gọi là xuất hiện cùng lúc: "Đi tắm rửa đi ngủ sớm một chút, ngày mai sẽ có sức đi dạo."

"Vâng." Nghe được hoàng tử tổng không truy cứu tội cô, Trình Trình chỉ lên một tiếng liền chạy vào toilet.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trình Trình trong miệng cắn bánh bao nhỏ, trên tay bụng sữa tươi, Nguyệt Độc Nhất đang hầu hạ mặc quần áo cho cô, cửa phòng bị gõ, Trình Trình muốn đi mở cửa, Nguyệt Độc Nhất trừng mắt nhìn cô, cô vội vàng biết điều ngồi xuống: "Đem sữa tươi uống mau, anh đi mở cửa."

"Vâng."

Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng mở cửa, từ lâu đã không thích bị người khác quấy rầy, thất Tàn Húc Nhi đứng ngoài cửa cười hi hi, không đợi cô mở miệng, trong nháy mắt đem cửa đóng lại. Đi trở về bên giường, tiếp tục mặc quần áo cho Trình Trình.

"Người nào thế." Trình Trình tò mò.

"Người nhàm chán."

cốc cốc cốc...

"Chị Trình."

Tàn Húc Nhi? "Anh đóng cửa để người ta bên ngoài hả?" Trình Trình hỏi người đàn ông đáng muốn mang giày cho cô.

Nguyệt Độc Nhất bất đắc dĩ đứng lên mở cửa. Tàn Húc Nhi đi vào thất Nguyệt Độc Nhất đang khom xuống mang giày cho Trình Trình: "Chị Trình, làng du lịch phía tây nghe nói có chợ nhỏ buôn bán trên đường, đi mua chút đồ lưu niệm, lưng chừng núi còn có Miếu, nghe nói rất linh thiêng, chúng ta đi xem một chút đi."

Người ta đã muốn mời, gặp phải Trình Trình đã động tâm, cho nên ba người cùng đi ra cửa, thật ra Trình Trình đối với sự nhiệt tình của cô có cảm giác nói không nên lời, Helen cũng rất nhiệt tình, cùng Tàn Húc Nhi đều có nụ cười giống nhau, nụ cười sáng lạng, nhưng Trình Trình cảm thấy không được tự nhiên, cho nên dọc con đường chỉ có Tàn Húc Nhi nói, còn cô thì đang nghe.

May mà trên đường buôn bán đồ lưu niệm có chút thú vị, đối với con gái điều thích những thứ này, một đường đi xem một chút cũng không cảm thấy nhàm chán.

"Wow! Cái này thật đáng yêu." Tàn Húc Nhi trên tay vớt một con rối đầu hổ, Trình Trình xem thường, nữ sinh đại khái cũng chỉ thích những loại này.

"Ông chủ bao nhiêu tiền?"

"Không mắc đâu, 50."

Tàn Húc Nhi sờ tới: "A, quên mang tiền rồi. Thật đáng tiếc, thật rất muốn mua."

Nguyệt Độc Nhất đang nhìn Tàn Húc Nhi còn đang nuôi tiếc, đang nhìn vợ mình đi không đành, từ trong bóp da lấy tờ 50 đưa cho ông chủ.

"Anh muốn mua cho em sao? Cảm ơn." Tàn Húc Nhi vui vẻ cầm con rối, Nguyệt Độc nhất không thêm để ý tới nắm Trình Trình đi tới tiệm cơm trước mặt, anh chỉ không muốn Trình Trình đứng quá lâu

Ăn cơm xong, Trình Trình muốn đi miếu để xin cho 2 đứa bé bùa bình an, nhưng cô thấy lưng chừng núi cao như vậy cô đi chuyển không đành, Nguyệt Độc Nhất cảm thấy điều này không đáng tin, lại thấy Trình Trình là nhà khoa học sao lại còn tin những thứ này. Vậy mà Trình Trình lại rất khinh bỉ nhìn anh ta, nói cho anh ta biết, cái này gọi là tín ngưỡng, một người không biết tín ngưỡng thật sự là đáng buồn, đặc biệt anh ta lại là xã hội đen, cần thường xuyên thấp hương bái phạt để giảm bớt tội lỗi của mình.

Cuối cùng Trình Trình quyết định để Nguyệt Độc Nhất thay cô đi đến miếu xin bùa bình an, cô ở lại dưới chân núi chờ anh, Tàn Húc Nhi nói cũng muốn đốt hương cầu xin cho người nhà của mình, liền đi theo Nguyệt Độc Nhất, hai người một trước một sau đi lên núi.

"Anh Nguyệt, anh cùng chị Trình quen biết thế nào?"

Nguyệt Độc Nhất bước chân không nhanh cũng không chậm, Tàn Húc Nhi cần chạy chậm mới đuổi theo kịp, Nguyệt Độc Nhất đều không để ý đến cô.

Cô còn nói: "Nghe nói chị Trình có một đứa con, không biết của tên đàn ông xấu xa nào mà không chịu trách nhiệm, chị Trình hiền lành như vậy."

"Chị Trình lúc học đại học có danh tiếng, thông minh vừa xinh đẹp, không ít con trai đều thích chị, chẳng qua nghe nói là bạn gái học trưởng Trì Mặc, không biết có thật không."

Nguyệt Độc Nhất dừng bước lại, Tàn Húc Nhi đụng đầu vào lưng anh, Nguyệt Độc Nhất xoay lưng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô một cái, Tàn Húc Nhi lui bước về phía sau, cười hi hi khoe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền: "Tôi nói Nguyệt Độc Nhất thế nào lại dừng lại rồi sao, hóa ra là thế."

Tàn Húc Nhi chạy hai ba bước vào trong Tự Miếu, Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô, đi theo: "Bùa bình an làm sao xin."

"Mua hai nén hương thì người ta đưa." Cô không có tiền, cũng chỉ có thể cúi chào, "Anh Nguyệt đây là lần đầu tiên anh chủ động nói chuyện với em."

Thật ra anh không muốn nói chuyện với cô, chẳng qua anh không biết làm sao cầu xin bùa bình an, nhìn cách người khác làm, anh cũng mua hai nén hương, vừa lạy vừa thấp hương, rốt cuộc không phụ kỳ vọng đã nắm được bùa bình an trong tay, nghĩ đã đến lúc xuống núi.

"Thí chủ, có muốn quyên tiền, có thể đem anh cùng người nhà của anh vào thành chuông Tân Lạc của chùa ở phía trên, bình an mãi mãi." Hòa thượng thấy Nguyệt Độc Nhất liền nói những câu theo thói quen.

Nguyệt Độc Nhất nhìn sổ quyền góp chỉ chút tên: "Chỉ cần quyền tiền có thể đem tên khác lên chuông?"

"Đúng vậy, thí chủ, quyền ít nhất 20 đồng chúng ta có thể kéo dài tuổi thọ tên anh cùng người nhà của anh trên chuông."

Nguyệt Độc Nhất đứng trước mặt hòa thượng suy nghĩ hồi lâu, lâu đến nỗi Tần Húc Nhi cũng không biết anh muốn làm gì, anh đột nhiên mở miệng: "Tôi muốn mua đứt cái chuông này, trên chuông chỉ khắc duy nhất tên người nhà của tôi, muốn bao nhiêu tiền?"

"Cái này....." Hòa thượng giống như bị làm khó, cái đó thí chủ muốn mua đứt chuông.

"Một trăm vạn? Hai trăm vạn?"

Hòa thượng bị làm khó nhăn mày lại, đối diện với bộ dạng của thí chủ chỉ quyết tâm bắt kẻ xài bao nhiêu tiền cũng muốn mua đứt, thấy bộ dạng của hòa thượng, Nguyệt Độc Nhất nghĩ là ông ta ngại ít tiền: "Không đủ sao? Vậy ông nói muốn bao nhiêu tiền. Các ông có nhận chỉ phiếu không? Cả thẻ có được không?"

"Thật xin lỗi thí chủ chúng tôi chỉ nhận tiền mặt." Hòa thượng tựa hồ có thể tìm được câu trả lời, thở phào nhẹ nhõm.

Nguyệt Độc Nhất bắt mắt nhăn nhó lông mày.

Cuối cùng Nguyệt Độc Nhất cũng nhếch mày thanh toán 100 đồng tiền, đem tên ba mẹ con Trình Trình, còn có giáo sư Louis lưu lại trên cuốn ghi chép, nhưng anh vẫn buồn bực, lúc xuống núi về mặt còn khó chịu.

"Anh Nguyệt anh thật muốn mua chuông này nha." Tần Húc Nhi đi phía sau anh, lú lú, bất quá Nguyệt Độc Nhất cũng giống như lúc lên núi, cái gì cũng không trả lời cô.

Trình TRình uống xong một bình trà, Nguyệt Độc Nhất đã về tới rồi, cố thấy anh có vẻ khó chịu, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Nguyệt Độc Nhất chỉ cho cô hai chữ: "Phá Miếu."

Tần Húc Nhi cười lên ha ha, đem chuyện nói cho Trình Trình nghe, Trình Trình vừa bực mình vừa buồn cười, không nghĩ tới NGuyệt Độc NHẤT cũng có tính trẻ con như vậy.

Sau bữa cơm tối, Nguyệt Độc Nhất dắt Trình Trình đi tản bộ ở bờ sông, Bụng Trình Trình cũng đã lớn rồi, đi hai ba bước phải ngồi nghỉ ngơi, Nguyệt Độc Nhất đi theo cô chút ngừng chút nghỉ cũng không cảm thấy chán ghét, nơi xa trong phòng truyền đạt 1007, Tần Húc Nhi bụng bía ở sân thường nhìn thấy cảnh này, nụ cười khó miệng biến mất, ánh mắt tưởng chừng ngưng thở, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Nguyệt Độc Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Nguyệt Độc Nhất còn có một chuyện cố chấp, Trình Trình cũng hết cách, đó chính là phải dưỡng thai mỗi lúc trời tối trước khi đi ngủ, cuối cùng trước khi đi ngủ anh ta sẽ ôm Trình Trình và đọc một chút truyện xưa, mãi đến khi Trình Trình ngủ mới thôi. Cô tra ra được là từ ngày cô bắt đầu có thai, nếu anh ta còn công việc, sẽ đem mình dỗ ngủ trước, chuyện này đối với anh ta chưa bao giờ gián đoạn bởi bất cứ chuyện gì.

Kỳ thật bình thường giọng Nguyệt Độc Nhất lãnh lẽo nhưng lúc đọc bài thì trầm thấp cực kỳ dễ nghe, cho nên dù cô sớm biết anh đọc truyện xưa, cô vẫn thích thú lắng nghe, bất quá hôm nay truyện xưa làm cho cô có phần đỡ khó khăn ---truyện xưa ba con heo....

"Nguyệt Độc Nhất, lúc anh còn trong bụng mẹ đã nghe chuyện này?" Tuy đã xác định mình yêu thích người đàn ông này, nhưng Trình Trình vẫn có thói quen gọi cả tên lẫn họ của anh, trừ bỏ đoạn thời gian tinh thần mơ hồ, bất quá phỏng đoán cô cũng không nhớ được.

"Không có, anh nghe nhiều nhất là công chúa Bạch Tuyết." Nguyệt Độc Nhất suy nghĩ.

Trình Trình cũng thuận miệng hỏi một chút, vậy mà anh vẫn nghiêm chỉnh trả lời: "Khi đó anh còn chưa có sinh đầu, không lẽ thật sự nghe được?"

"Không phải....Sau khi anh chào đời, mẹ anh kể rất nhiều lần cho anh nghe."

"Nhưng công chúa Bạch Tuyết vì cái gì?"

"Cô nói mình là công chúa Bạch tuyết, hy vọng có kỳ sĩ đem những người khi dễ cô mà tiêu diệt tất cả."

Trình trình khóe miệng giật giật, kìm nén hồi lâu: "Mẹ anh vô cùng. . . Nhân tài."

"Còn nhớ rõ em ở tù quần áo xem đến lúc anh còn nhỏ chụp ảnh sao?"

"Đương nhiên còn nhớ rõ, em hỏi anh, anh còn không trả lời em."

"Kỳ thật ... Anh chính xác mà nói cũng không phải là người ở thế giới này." Nguyệt Độc Nhất suy nghĩ, cuối cùng cũng đem bí mật của anh ta ngoại trừ giáo sư cùng Louis mới biết bí mật nói cho Trình Trình nghe.

Nghe xong Nguyệt Độc Nhất kể lại, Trình Trình nhìn chăm chăm vào anh đến nỗi nước miếng thiếu chút nữa muốn chảy ra, cô thật sự quá giật mình: "Xuyên việt? Không gian song song? Shit! Mặc dù luôn luôn nghiên cứu, nhưng là chúng ta chưa từng có phát hiện gì."

"Em đừng nghĩ muốn mang anh đem về Ngoại Tinh Nhân để nghiên cứu." Nguyệt Độc Nhất nhìn lướt qua ánh mắt cuồng nhiệt của Trình Trình.

Bị đoán trúng suy nghĩ trong lòng, Trình Trình cười ngượng ngùng: "Anh không phải nói anh có khả năng là bởi vì viên ngọc Lưu Ly kia mới xuyên việt được sao? Viên ngọc đó ở đâu vậy?"

"Ở nhà, bắt quá viên ngọc đó đoán chừng cũng không thể dùng được, lúc đầu anh cũng có ý muốn trở về, nhưng mà không thành công."

Trình Trình thất vọng lại nằm trong lòng Nguyệt Độc Nhất: "Anh không phải nói anh còn có em trai cùng cha khác mẹ sau? Anh đã ném anh ta vào hoàng cung rồi sao? Cũng làm hoàng đế, anh cũng không thích?"

"Làm hoàng đế thì có gì tốt? Không phải vậy thì cha anh cũng không vì mẹ anh mà bỏ mặc buông tay." Nghĩ đến cha của mình Nguyệt Độc Nhất không khỏi bủn rủn.

"Đại đa số ngũ quan của anh đều di truyền từ cha anh, cha anh cũng có thể rất tốt."

"Đi ngủ." Nguyệt Độc Nhất đáp chần cho Trình Trình, khó chịu tắt đèn.

Được rồi, Trình Trình ít nhất cũng biết điểm này, Nguyệt Độc Nhất cực kỳ không thích cha của anh ta.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, lúc Trình Trình còn đang ôm giấc mộng, một tiếng nổ to đem cô từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, cô từ trên giường "nhích" đứng thẳng lên, bên cạnh Nguyệt Độc Nhất đã sớm rời giường đi chuẩn bị cho cô trứng cùng sữa, cho nên lúc này trước mắt cô tự nhiên xuất hiện một đôi nam nữ, Trình Trình thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Dựa vào, đám Lão bất tử kia, không phải nói đưa tôi đến chỗ con trai tôi sao, đây là cái nơi quỷ quái nào, tôi trở về đầu tiên sẽ chém đầu bọn hắn!" người con gái mặt quần áo cổ trang đứng một bên vừa mắng vừa sửa mái tóc lộn xộn, đã hơn bốn mươi tuổi mà cô bảo dưỡng như tiểu cô nương chỉ mới hai mươi mấy tuổi, không biết bảo dưỡng như thế nào.

"Đây đây là vật gì?" Ánh mắt người nam mặc quần áo cổ trang nhìn chăm chăm xem TV đang mở, xem đến khi bên trong có người nói chuyện, liền vung tay lên.

"Đừng!" Cô gái kia lại không kịp ngăn cản, TV đã báo hỏng rồi.

Khụ khụ... Quy phái khí công? Trình Trình khóe miệng giật giật, nhìn TV bốc khói.

*Quy phái khí công: hình như là một chiêu võ công

Cô gái yêu tiền bạc như mạng sống cô gái liền đau lòng: "Lão đại, muốn tiền, tiền bạc."

"Bên trong có cô gái xa lạ đang nói chuyện." Người đàn ông không chút nào nhận sai việc mình làm.

"Cái đó là TV, Hai lửa!" Cô gái tức giận trừng mắt người đàn ông một cái.

Nguyệt Độc Nhất đẩy cửa vào, kinh ngạc nhìn đôi nam nữ trước mắt, trong nháy mắt không thể tin được hai mắt của mình, cô gái cũng hướng nhìn về phía cửa, sau đó chỉ thấy cô lập tức kinh ngạc sau đó liền bỏ nhào về phía Nguyệt Độc Nhất, hai cái đùi lại không có kiểu dáng treo lên người Nguyệt Độc Nhất, đối với mặt Nguyệt Độc Nhất liền mạnh mẽ hôn không ngừng: "Tiểu Độc Nhất, mẹ rất nhớ con! Nhớ con muốn chết! Tiểu tử, có hay không không muốn nghĩ đến mẹ."

Đối với hành động của cô gái, cùng chung với người đàn ông chung quanh đều quay vòng một trận hàn khí, cho dù cách xa nhưng Trình Trình đều cảm thấy có chút lạnh, Trình Trình tuyệt đối tin tưởng nếu không phải cô gái kia vẫn treo trên người Nguyệt Độc Nhất, khẳng định người đàn ông kia sẽ đối phó Nguyệt Độc Nhất giống như cái TV kia.

"Mẹ, mẹ nên xuống dưới trước." Sau khi kinh ngạc Nguyệt Độc Nhất liền yên tĩnh trở lại, nghe được bên ngoài hành lang có người nhao nhao đi ra muốn xem đã xảy ra chuyện gì, trước tiên anh ta đem Lãnh Nguyệt đẩy vào trong phòng, sau đó đóng cửa, ngăn cản tất cả các ánh mắt nhìn trộm.

Mẹ... Trình Trình nghe được Nguyệt Độc Nhất kêu to, cuối cùng nhớ được cô gái kia là người ở trong tấm ảnh mà cô nhìn thấy, chỉ là ở ánh mắt thì xinh đẹp trưởng thành hơn, như vậy người đàn ông kia chính là cha của anh ta rồi... Nhìn ngũ quan thì quả thật giống Nguyệt Độc Nhất cực kỳ, chẳng qua giữa lông mày người kia lạnh so với Nguyệt Độc Nhất hơn.

Nguyệt Độc Nhất không vội vã hỏi Lãnh Nguyệt tại sao đột nhiên xuất hiện tại nơi này, mà cầm trên tay vẫn là điểm tâm của Trình Trình, lúc này Lãnh Nguyệt mới phát hiện trên giường có người, ánh mắt mở to càu nhàu nhìn Trình Trình, Trình Trình bị cô nhìn hết sức không tự nhiên, kỳ thật dựa theo mối quan hệ giữa cô với Nguyệt Độc Nhất, cô không biết có nên hay không liền chào bà một tiếng: "Bà bà, xin chào."

(* đáng ra ta dịch mẹ hoặc bà nội, nhưng do mẹ NDN đang ở cổ đại, nên xưng bà bà thấy hay hơn.)

"Bà bà?" Lãnh Nguyệt đột nhiên chạy đến Nguyệt Thanh khóc lên, "chồng ơi, em cực kỳ gài sao, nha đầu này lớn như vậy mà không biết xấu hổ gọi ta bà bà, huhuhuhuhu....."

Trình Trình thật sự không phải cố ý, cô chỉ cảm thấy lần đầu gặp trường bối, bản thân mình nên có lễ phép, nhìn Lãnh Nguyệt khóc đến thương tâm, cô cũng muốn khóc theo, thương xót hỏi Nguyệt Độc Nhất: "Có phải em đã làm sai đúng không?"

"Không có việc gì." Nguyệt Độc Nhất đương nhiên biết mẹ mình tâm trạng luôn luôn biến động, "Mẹ! mẹ dọa đến em ấy rồi."

"A..." Lãnh Nguyệt từ trong lòng của chồng mình ngẩng đầu, lau nước mắt, không để tâm tươi cười giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mặt cứ như vậy biến sắc tốc độ, cả Nguyệt Độc Nhất đều không can nỏi, "Xin chào, ta gọi là Lãnh Nguyệt, là mẹ của Độc Nhất, người này là vũ trụ vô địch siêu cấp soái ca cũng chính là chồng ta, Nguyệt Thanh Thiên, lần đầu gặp mặt không chuẩn bị lễ vật gì, tới, những thứ này coi như lễ gặp mặt."

Ngay từ đầu Trình Trình đã nhìn thấy trên tay Lãnh Nguyệt cầm một bộ vòng màu xanh biết vừa nhìn đã biết là vô giá đến khi trên tay cô bắt đầu chuyển động, từ trên thân lấy ra không ngừng những món đồ, nào là vòng cổ, nguyên bảo, cây trâm, tiền giấy lấy ra càng ngày càng nhiều, Trình Trình quá ngạc nhiên nhìn cô ta như vậy mà từ trên thân lại lấy ra rất nhiều thứ, cô cầm hai tay đều không chứa nỏi: "Bà bà, đủ rồi."

"Trên người em sao lại có thể mang nhiều đồ như vậy?" Nguyệt Thanh Thiên mặt đen lại.

"Ai cần anh lo! Đi ra hành tẩu giang hồ phải mang nhiều vàng bạc châu báu, nếu không lúc đến nơi xa xôi hẻo lánh thì phải làm sao, thật muốn đem anh đi làm Ngưu Lang, nhìn cái mặt anh đưa đám, làm chồng cũng không cần đâu!" Lãnh Nguyệt không xem khuôn mặt đen xì của chồng mình, dù sao cô cũng có thói quen, "Ta mang nhiều đồ như vậy, đừng có gọi bà bà, nhân gia không có già như thế, kêu ta là Lãnh Nguyệt, tiểu cô nương, cô tên là gì?"

Con trai của mình quả nhiên thật tinh mắt, cô nhìn thấy cô nương này cũng thích.

"Kêu tên sao được... Con gọi là Trình Trình."

"Được! Như thế nào không được!" Lãnh Nguyệt mặt lạnh lùng, cô gái kia cầm tiền bạc còn không nói

Bị Lãnh Nguyệt làm cho giật mình, Trình Trình nháy mắt thốt ra: "Lãnh Nguyệt."

"Hi hi, ngoan, ăn kẹo." Lãnh Nguyệt đưa tay lấy kẹo trong túi tiền đưa cho Trình Trình, sau đó bị Nguyệt Thanh thiên bắt đến ngồi bên cạnh, ý bảo cô ngoan ngoan ngồi đừng nhúc nhích.

"Mẹ, các người làm sao tới đây." Lãnh Nguyệt rút cuộc an phận ngồi xuống, Nguyệt Độc Nhất cũng nhẹ nhàng thở ra, mẹ của hắn vẫn chỉ có cha hắn quản thúc được.

"Lần đó con biến mất, bất kể nơi đâu điều không thấy bóng dáng con, đồng thời viên ngọc Lưu Ly mất tích, mẹ nhờ con nên liền tới đây, chỉ tội cáo sự tình, đứa con kia chưa từ bỏ ý định, nhiều năm như vậy vẫn đang tìm cách xuyên việt, không chỉ vậy, lần này vận cứt chó, để cho hắn tìm năm thăng cha lão bất tử, đem chúng ta đến nơi đây."

"Vậy hai người có trở về lại hay không?" Nguyệt Độc Nhất cực kỳ quan tâm đến vấn đề này.

"Nơi này là làng du lịch, con mang Trình Trình đến đây chơi không khí, hai ngày sau sẽ trở về."

Lãnh Nguyệt nhìn cái bụng bự của Trình Trình, nghi ngờ nhìn con trai của mình: "Con trai, không tệ, đã làm cha rồi."

"Làm lâu rồi, con có con trai tên Trình Vũ, năm nay bảy tuổi." Nguyệt Độc nhất mỉm cười với Trình Trình, đối với bản thân yêu mẹ của mình, không giống như trước kia lạnh như băng.

"Chồng ah, anh có nghe thấy không, em giờ là bà nội rồi." Lãnh Nguyệt không nghĩ tới con trai của mình lại lợi hại, Nguyệt Thanh Thiên lại không có nhiều cảm xúc, giống như không có quan hệ gì với chính mình một dạng, Trình Trình cho rằng ông ta không thích cô, có chút thất vọng, Lãnh Nguyệt vỗ vai cô, "Đừng quan tâm đến ông ta, ông ta cùng với nhóc kia cùng một dạng, kỳ thật trong lòng cũng cao hứng lắm."

Cao hứng? Trình Trình nhìn Nguyệt Thanh Thiên, nơi thật một điểm co cũng không thấy.

Nguyệt Độc Nhất mua giúp Lãnh Nguyệt bộ quần áo, hai người xuyên qua như vậy thật sự quá huênh hoang, Nguyệt Thanh Thiên cũng không tòi, ông ta mặc trên người bộ y phục của Nguyệt Độc Nhất rất phù hợp, Lãnh Nguyệt đáng người cáo gầy, mặc không được y phục của Trình Trình, nên chỉ có thể tùy tiện mua một bộ, tại một cửa hàng khác, xong việc, cũng đã qua buổi trưa, bốn người cùng đến nhà ăn dùng cơm, nơi này tuy không thể so với Cốc Vong Ưu của mình, bất quá cảnh vật chung quanh cũng không tệ lắm.

Bọn họ dùng chút điểm tâm Tây Âu, đối với những thức ăn này Cốc Vong Ưu cũng thường có, Nguyệt Thanh thiên cũng không thấy là lạ lùng, đúng là ăn

vài miếng liền nhủu mảy chẻ vớt bỏ, mới vừa buông đũa xuống, Lãnh Nguyệt quét mắt tới: "Đừng nghĩ đến một lát em giúp anh nấu đồ ăn, thích ăn hay không."

Nguyệt Thanh Thiên nhăn đôi mày đẹp của mình lại, suy nghĩ một hồi liền cầm đũa lên tiếp tục ăn, khó ăn thì khó ăn.

"Chị Trình, chị cũng ở trong này ăn cơm." Tần Húc Nhi cùng hai cô gái bên cạnh cũng qua nhà ăn ăn cơm.

"Uh, thật đúng lúc." Trình Trình gật đầu.

Ánh mắt Tần Húc Nhi nhìn qua hai vợ chồng Lãnh Nguyệt: "Chị gái này xưng hô như thế nào."

Nghe được cô gái kia kêu mình là chị gái, lông mày Lãnh Nguyệt cười lên: "Cô gái này miệng rất ngọt, tới đây cùng ngồi."

Hai cô gái ế lớn tuổi kể bên hai mắt phóng điện nhìn chăm chăm Nguyệt Thanh Thiên, tuy Nguyệt Độc Nhất là người đàn ông cực kỳ hấp dẫn, dù sao cũng là tuổi trẻ, nhưng Nguyệt Thanh Thiên này lại không giống thực là người đàn ông có sức quyến rũ, các cô thật giống như ong thấy mật, đôi mắt nhìn chăm chăm không chớp mắt, nghe được Lãnh Nguyệt kêu các cô, lập tức không nghĩ ngợi nhiều vui vẻ ngồi xuống.

Bất quá Lãnh Nguyệt đương nhiên cũng chú ý tới người đàn bà không biết xấu hổ dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào chồng mình, lập tức không khách khí nói: "Tôi cho các cô ngồi sao?"

"Không phải cô nói cùng ngồi sao?" Hai cô gái cũng không dễ chịu, các cô đều là thiên kim tiểu thư, nào có bị đối xử như những người không muốn gặp.

"Tôi nói cho cô gái này ngồi, các cô có đầu óc mà nghe không hiểu tiếng Trung Quốc, hay là mắng nhĩ bị thủng không nghe được người khác nói gì?"

Bà bà quả thật là người hiểm độc! Trình Trình giữ yên lặng, cô không thích cùng người khác tranh chấp cũng không có nghĩa là Lãnh Nguyệt không thích, cô chán ghét nhất là có người nói chuyện lưu riu lúc cô đang nói chuyện.

Bất quá hai cô gái ế lớn tuổi cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, cô không cho tới ngồi vẫn khăng khăng ngồi xuống, chân dài trên thân các cô, nói không đi liền không đi.

Hiển nhiên Lãnh Nguyệt không nói nhiều vẫn kiên nhẫn ứng phó các cô, nhìn lúc mông bọn họ vừa dính ghế, một móc dưới chân, hai cô gái háo sắc bị ngã một cái mông dít xuống đất không nói, Lãnh Nguyệt trở tay một cái lấy cây đao liền nhắm ngay vào hai cổ của cô gái, khoảng cách đến cổ chỉ có một cm, hai cô gái liền sợ hãi, bị dọa sợ hãi không dám nói câu nào nhìn chăm chăm vào Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt cười hi hi: "Như thế nào? Còn muốn ăn cơm ở đây?"

"Không....Dừng...."

Hai cô gái chạy đi, trong phòng ăn bởi vì bị màn này làm có nhiều người há hốc miệng nhìn bên này, Lãnh Nguyệt vuốt lại tạo hình có chút hỗn độn, tư thái vẫn tao nhã hướng về mọi người: "Xem xong biểu diễn miễn phí, mọi người nên ăn uống nha."

Xem qua tài nghệ của Lãnh Nguyệt, những người xem kịch vui cũng không nghĩ muốn lãnh hội, cảm giác chính mình cúi đầu ăn cơm.

"Chị gái, chị rất lợi hại." Tần Húc Nhi nhìn Lãnh Nguyệt bằng hai mắt sùng bái.

Lãnh Nguyệt vỗ bả vai của cô ta: "Con gái về sau còn đường phía trước rộng mở." Đã lâu không nghe người khác nịnh nọt rồi...Hu hu hu hu... Cô rất cảm động... Hiện tại cô suốt ngày cùng với bốn Đại Quý CHương cũng không dám nói gì cô, ở nhà cô ăn ở không so với một chút gây cản, cô không phải là muốn nghe người khác tăng bốc một lúc về chiến tích của mình sao, thật sự là quá khó khăn rồi.

Tần Húc Nhi không hiểu, bản thân mình không phải nói cô ta lợi hại sao, biểu cảm trước mặt này có quan hệ gì: "Chị gái, chị là người tốt, chị cùng chị Trình có quan hệ gì thế?" Tần Húc Nhi đương nhiên nhìn ra người đàn ông không nói lời nào bên kia cùng Nguyệt Độc Nhất có bộ dạng giống nhau, mà chị gái này cùng người đàn ông kia lại vô cùng thân mật.

"Tôi là mẹ của Độc Nhất." Lãnh Nguyệt cười hi hi.

"Gạt người."

Lãnh Nguyệt không vui, cô ghét nhất bị người khác nói mình không giống như là mẹ của Độc Nhất, tuy nhiên Độc Nhất lớn lên qua đẹp trai cô cũng không bỏ qua công lao ghen của cha anh, đúng là cô cũng có cống hiến, chẳng lẽ không giống như cô có thể sinh ra một người đẹp trai sao?

Cảm giác được Lãnh Nguyệt không vui, Tần Húc Nhi vội mở miệng nói: "Em nói chị nhìn còn trẻ, mọi điểm đều giống như là mẹ của anh Nguyệt đây."

"Thật vậy sao?" Ánh mắt Lãnh Nguyệt cười cong, "Cô gái, ăn nhiều một chút." Lãnh Nguyệt nghe người ta nịnh nọt liền nghe theo, cao hứng lại gấp quá nhiều thức ăn.

Cùng gấp đồ ăn cho, Lãnh Nguyệt vỗ vỗ vai Tần Húc Nhi: "Cô gái, từ từ ăn, phải ăn hết nha..., nếu không chị sẽ không vui."

Ăn... Hết? Nghĩ muốn cô no chết: "Chị, sao cái người không ăn?"

"Chúng ta đã ăn rồi, những thứ này đều kêu cho cô, không cần lãng phí..., chẳng lẽ cô nghĩ cô muốn phụ lòng tâm ý của chị đây."

"Đương nhiên là không." Tần Húc Nhi vội vàng lắc đầu.

Lãnh Nguyệt hài lòng gật đầu, vòng qua hôn nhẹ chồng mình, mang theo con trai con dâu ra khỏi nhà ăn, suốt dọc đường đi cuối cùng Trình Trình cũng không nhịn được hỏi: "Bà... Lãnh Nguyệt... Mẹ vừa rồi là có ý ah?" Ánh mắt Lãnh Nguyệt sắc bén, hai chữ bà bà cứ thế còn dám kêu ra miệng.

"Con nói gì?" Lãnh Nguyệt như tên trộm hỏi lại.

"Nhưng mà vì cái gì ạ." Bà bà không phải vẫn nói cực kì thích Tần Húc Nhi sao, lại bộ dáng nhiệt tình, để làm chi muốn chinh phục người ta.

"Nha đầu Trình Trình, có đôi khi ứng xử không thể quá đơn thuần, tuy nhiên tôi tin tưởng con trai nhà tôi không phải hội mèo ăn vụng, đúng là con trai tôi đẹp trai như thế, khó tránh khỏi việc cá muốn tự dâng đến cửa, chồng mình vẫn lại phải giám sát chặt chẽ thì tốt hơn." Lãnh Nguyệt hướng về phía Trình Trình ý bảo Nguyệt Thanh Hiền đang chờ các cô, liền đứng một hồi, liền có hai người nữ nhân nóng bỏng chủ động đi đến gần, "Bất quá may mắn, con cho mẹ cái vật này để bao che bà bà ở đây, yên tâm đi, mẹ hiện tại cho cái cô Tần gì gì đó vừa ăn thức ăn vừa đoán, cho dù là cho cô ta một chút giáo huấn nhỏ."

"Các con khi nào trở về?" Lãnh Nguyệt cảm thấy nơi này cũng không có gì hứng thú.

"Vốn là ngày kia, bất quá nếu mẹ nghĩ muốn trở về sớm một chút thì chúng ta có thể kêu xe tự mình trở về." Trình Trình cảm thấy được bà bà nhiều năm như vậy không trở lại, chắc chắn muốn trở về nhà sớm một chút.

"Con tới nơi này đã đóng tiền chưa?"

"Đóng rồi." Trách nhiệm đại bộ phận Sở lý, bọn hắn mới phát ra tiểu bộ phận.

"Vậy thôi, đóng tiền đương nhiên phải miễn phí xe buýt trở về, không thì phải chịu thiệt thòi rồi." (ưi bà bà đúng là iu thương tiền bạc quá ah.)

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Đồng ý là từ lúc Lãnh Nguyệt rời đi đến giờ không có gì khác biệt, bố trí sảnh nhìn vô cùng quen thuộc, Lãnh Nguyệt cười thầm chính mình vậy mà cũng đa sầu đa cảm, Trình Vũ cùng giáo sư nghe tin bọn họ trở về, chạy xuống lầu đầu tiên.

Trình Vũ chạy trước tiên, vừa định nhảy nhào vào lòng ma ma của mình, liền nhìn thấy một bác gái xa lạ, tò mò dừng lại. Giáo sư chậm rãi xuống lầu đi nhiên cũng thấy được, sau một lúc ngần ngại vậy mà hốc mắt chứa đầy nước. Trình Vũ lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của giáo sư như vậy càng thêm tò mò.

Lãnh Nguyệt bước lên hai bước, đứng kế bên quay quanh người giáo sư bây giờ giống như đã biến thành tượng điêu khắc: "Tôi nói này giáo sư, đã lớn tuổi lại đứng trước mặt một đứa nhóc khóc còn ra thế thống gì, tuy nhiên tôi có thể lý giải người cực kỳ kích động khi nhìn thấy tôi."

Nào biết giáo sư sau đó liền thu nước mắt lại, mặt biến đổi nổi lên: "Xú nha đầu, còn biết trở về lại à, sao không đợi tôi chết đi rồi cô hà trở về."

"Tôi nghĩ cũng muốn nha, bất quá ông cái lão yêu quái này, đã lớn tuổi mà thân thể vẫn còn cường tráng mạnh khỏe, thôi tôi đi về trước, chờ ông chết nhớ báo cho tôi hay một tiếng, tôi sẽ trở về giúp tang lễ ông thật tốt."

"Hừ! Vừa về đến đã nói lời không hay."

"Mẹ, bà ta là ai?" Trình Vũ nhỏ giọng hỏi Trình Trình.

"Bà ta là bà nội."

"Bà nội!" Trình Vũ la to lên, cảm thấy được khó tin, "Bà nội không phải đã chết rồi sao?"

"Tiểu tử thôi, ai nói cho con biết bà chết rồi!" Cô còn công việc tốt, muốn sống được nhiều thoải mái.

"Tất cả mọi người đều nói vậy." Trình Vũ bị néo mặt, cảm thấy thật oan ức.

"Ha ha! nha đầu Lãnh, thằng nhóc này tuy là sáu tuổi nhưng đã phá được hệ thống phòng ngự của con, thật không minh." Về mặt giáo sư kiêu ngạo khi nói đến Trình Vũ.

Lãnh Nguyệt nhú mày: "Lợi hại như vậy?"

"Đương nhiên." Bị người khinh bỉ, Trình Vũ không chút khí phách đánh trả lại.

Lãnh Nguyệt cười ha ha: "Nguyệt Thanh Thiên, đến xem cháu nội của anh." Lãnh Nguyệt vẫy vẫy người mới vừa vào cửa liền sờ cái này sờ cái kia, cô có chút chịu không nổi người đàn ông này, hai ngày trong khách sạn cũng như thế này, trở về nhà cũng như thế này, cùng người nhà quê là một dạng, đối với cái gì cũng tò mò.

Nguyệt Thanh Thiên để xuống bình hoa cổ trong tay, ông ta không có ghét nó bởi trong cung những cái này rất tốt, đáng tiếc không đề kỷ, bình hoa rơi xuống, ông nhanh tay lẹ mắt, khom lưng vứng vàng tiếp được bình hoa suýt chút nữa rơi xuống đất vỡ tan tành, nhìn thấy mắt Lãnh Nguyệt nhìn, dễ nhận thấy bộ dáng vừa thờ ra nhẹ nhõm, ông hết sức may mắn tay chân mình nhanh lẹ, không thì với cái bình hoa giá trị này vỡ ra, ông khẳng định hôm nay phải ngủ trên mặt đất rồi.

"Trình Vũ, kêu ông nội." Trình Trình thúc giục.

"Ông nội." Rõ ràng Trình Vũ hết sức khó khăn đối với khuôn mặt người đàn ông kia chỉ lớn hơn ba mình một chút lại phải kêu ông nội.

Bất quá ngoài dự kiến của Lãnh Nguyệt cùng Nguyệt Độc Nhất, Nguyệt Thanh Thiên lại đưa tay của ông ta ra vuốt vuốt đầu Trình Vũ, nhẹ nhàng gãi đầu: "Àn"

"Nhóc con, cô xem ra ông nội rất thích con." Lãnh Nguyệt nói nhỏ với Trình Vũ, đầu Trình Vũ đầy hắc tuyến, thích? Sao nó không cảm thấy được.

"Giáo sư, Chồng con." Lãnh Nguyệt kéo Nguyệt Thanh Thiên qua đứng trước mặt giáo sư.

Giáo sư nheo mắt nhìn đánh giá Nguyệt Thanh Thiên, người sau mặt cũng không thay đổi để cho ông tùy ý đánh giá, nửa ngày sau giáo sư hừ lạnh một tiếng, "Hừ! Con chính vì tên này mà không muốn trở về sao? Tôi thấy nó cũng không có gì tốt, còn không bằng Louis quan tâm hòa nhã."

Vừa nhắc tới Louis, trên người Nguyệt Thanh Thiên tỏa ra hàn khí, trong nháy mắt Nguyệt Độc Nhất mang theo mẹ con Trình Trình lui ra sau, Lãnh Nguyệt trừng mắt nhìn Nguyệt Thanh Thiên một cái: "Anh dám."

Ánh mắt Nguyệt Thanh Thiên bình thản nhìn lướt qua Lãnh Nguyệt, thu hàn khí lại, đứng qua một bên, Lãnh Nguyệt hừ khí trong lỗ mũi: "Mà giáo sư nào nói có sai, quan tâm hòa nhã cũng không có phân anh, bất quá tôi thích là được rồi."

Cái câu nói: "Tôi thích là được rồi" thành công trấn an người đàn ông bên cạnh, cũng làm cho giáo sư không khỏi thở dài: "Vậy con lần này trở về, nếu Louis biết sẽ... .."

"Đừng nói cho anh ta biết, con dù sao cũng đi liền, ông tìm biện pháp giấu diếm là được."

"Cái nha đầu này, chỉ biết làm khó khăn cho người ta." Đồng ý hiện tại may mắn có nhiều nhân viên chủ quản không biết đến Lãnh Nguyệt, mà thời điểm đó Louis bảo vệ Lãnh Nguyệt quá độ, để cho một số người cũng chỉ biết là sát thủ đệ nhất chính là cô gái họ Lãnh, cũng không gặp qua Lãnh Nguyệt. "Tốt, khó có thể hợp lại một chỗ, tôi sẽ để cho Cesar phân phó nhà bếp làm vài món ăn, bốn tên gia hỏa kia cũng nói hôm nay sẽ trở về, lúc này chắc là đã đến."

"Thiếu chủ, về sau cái loại công việc dùng thể lực có thể cho tôi đi làm được không, vì sao chuyện thế này luôn luôn là tôi, tôi muốn đổi với người khác." Thanh Á người còn chưa tới, đã nghe thấy tiếng bức tức.

Nguyệt Độc Nhất nhàn nhạt hỏi: "Cậu muốn đổi với ai?"

Thanh Á suy nghĩ, công việc của Huyền Dịch so với anh ta càng phức tạp hơn, Chu Nhan là nữ dĩ nhiên không thể đổi, Bách hồ ly hẳn lại không dám, suy nghĩ một vòng vẫn chỉ có thể là mình làm: "Coi như quên đi, người nào để cho tôi số mệnh khổ cực chi, tôi muốn xin nghỉ."

"Cậu đúng là mới nghỉ ngơi tại Hawaii trở về, giờ lại muốn nghỉ?" Thủy Bách Thiên đi đến bên cạnh anh ta, không thèm nhìn anh ta một cái, để hành lý xuống đất.

"Cậu làm sao biết được!" Thanh Á cho rằng hành tung của mình thần không biết quỷ không hay.

Huyền Dịch hừ lạnh một tiếng, Chu Nhan che miệng cười trộm.

"Đây là bốn đại đường chủ của Nặc, hiện tại mọi chuyện của Nặc đều do bọn họ phụ trách." Giáo sư giới thiệu với Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt cũng quan sát bọn họ một hồi lâu: "Tổ chức cũng không tồi, Độc Nhất cũng không tồi, không giống như ông cùng với Louis chuyện gì cũng đều để chính mình làm, rõ ràng làm bản thân mệt mỏi, tìm mấy người giúp đỡ bản thân, thông minh."

Nghe thấy có người đánh giá chính mình, Bốn người nhìn Lãnh Nguyệt, trên mặt mang theo chút kỳ quái.

"Ăn cơm trước, bao tử tôi đã đói bụng rồi." Lãnh Nguyệt không cần nhìn ánh mắt của người khác, ăn cơm chính là vua.

Giáo sư nhìn bàn ăn vốn chỉ có ông cùng Trình Vũ hiện tại đây nhóc, trong lòng hết sức vui mừng, người ta nói người già càng cô đơn, ông cũng là một lão già, nghĩ muốn cùng con cháu hạnh phúc, có thể cùng người một nhà ăn một bữa cơm tự nhiên lại cảm thấy vui mừng.

"Đây là mẹ tôi, Lãnh Nguyệt, người bên cạnh là cha tôi, Nguyệt Thanh Thiên." Nguyệt Độc Nhất hướng về bốn người giới thiệu.

Cầm vài người thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, cái này chính mẹ của Thiếu chủ trong truyền thuyết được nghe nói đến sao, vậy mà đột nhiên lại xuất hiện trước mặt họ.

"Xin chào phu nhân, Đường chủ Thanh Long Thanh Á, nghe nói hệ thống phòng ngự của Nặc là do người thiết kế, hy vọng hôm nào có thể cùng người học hỏi." Đối với mẹ Thiếu chủ, Thanh Á cũng đang nói đầy sự kính ngạc, đối với Lãnh Nguyệt cũng mang theo kính trọng.

"Ngoan." Lãnh Nguyệt cười tí mắt từ phía sau lấy ra một nén vàng, đưa cho Thanh Á, người phía sau miệng chữ O trong lúc tiếp nhận nén vàng, vẫn nhìn ánh mắt thẳng chiếu nghiêng cứu.

"Xin chào phu nhân, Đường chủ Chu Tước Chu Nhan, không nghĩ tới người chăm sóc tốt như vậy, có thể hôm nào đem bí kíp của người truyền cho Chu Nhan không, để Chu Nhan giống như người trẻ tuổi xinh đẹp."

"Ngoan, ngoan." Nghe được có người nói mình tuổi trẻ xinh đẹp, Lãnh Nguyệt cười, liền đem chỗ vàng kia lấy thêm một ít rồi vui vẻ chuyển hết cho.

"Phu nhân, đường chủ Huyền Vũ Huyền Dịch." Huyền Dịch vẫn như cũ giới thiệu đơn giản rõ ràng.

"Ngoan." Bất quá Lãnh Nguyệt đối với loại đàn ông lạnh như băng này cũng có thiện cảm, cho nên cũng phát cho đỉnh vàng.

"Người khỏe, đường chủ Bạch Hồ Thủy Bách Thiên."

Lãnh Nguyệt vừa định đưa nén vàng liền thu hồi trở lại: "Cậu là bác sĩ Mông Cổ sao?"

Lông mày Thủy Bách Thiên dựng đứng, bác sĩ Mông Cổ?

"Mẹ, Thủy Bách Thiên là chuyên gia uy tín nhất được toàn thế giới công nhận." Nguyệt Độc Nhất nghĩ muốn thay cho cấp dưới của mình tìm về một chút mặt mũi, anh ta biết tính tình của mẹ mình.

"Đầu năm nay chuyên gia đều là tự phong, không phải bác sĩ Mông Cổ sao trên người lại có thể lưu nhiều vết sẹo như vậy, vết thương nhỏ nhỏ liên tục đều trị không hết, lại không biết xấu hổ tự xưng là chuyên gia." Nhớ tới trên người đứa con miệng vết thương lớn nhỏ bà liên đau lòng, thu hồi lại vàng, đau lòng thu lại vàng vừa mới phát.

Bị Lãnh Nguyệt nói, Thủy Bách Thiên có chút không lời, rõ ràng không nói được lời nào.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau, thời tiết nắng ráo, gió êm dịu nhẹ, hai chiếc xe màu đen có rèm che chạy chậm rãi phía sau đại môn của Nặc, ngồi chỗ tay lái phụ chính là một thằng nhóc con. "

"Bà nội, vì cái gì lại muốn chúng ta lên lút." Trình Vũ không vừa ý.

"Nói đừng gọi là bà nội rồi! Ngu ngốc! Đi quang minh chính đại cha con sẽ để cho chúng ta đi sao."

"Đúng là cha phát hiện sẽ tức giận."

"Nó là cha con không phải cha cô, cô là mẹ của nó, yên tâm, cô sẽ chiều cô cho con."

*do bà nội không chịu xưng bà vì chê già, nên mình ở đây xưng cô nha cả nha ...

Đúng là làm sao Trình Vũ yên tâm được, giống như đêm qua, bọn họ chơi trò chơi cho đến khuya, bà nội cũng muốn che chở cho nó, kết quả cô bởi vì thắng nhiều lần, cười to làm cho cha nó cùng ông nội đến, bà nội bị ông nội trừng hai mắt nhìn đến tiếng nói gì cũng không nói ra được, rất vui về trở về phòng, còn nó ở lại nhận sai với cha.

"Bà nội, vì sao phối hợp điều phải tìm loại địa phương này?" . "

"Kêu tiếng bà nội nữa cô sẽ bán con cho bọn buôn người!" Lãnh Nguyệt cùng Trình Vũ không ngừng nhìn tìm kiếm xung quanh phòng bao của Nguyệt Độc Nhất, "Con ngồi đây đừng nhúc nhích, cô đi xem qua."

Lãnh Nguyệt đi đến hành lang bên kia, Trình Vũ không chịu ở lại một mình, cũng chạy theo bắt kịp Lãnh Nguyệt: "Bà nội, con muốn cùng với bà đi."

"Phanh!"

Trình Vũ chỉ lo chạy về phía trước đụng vào người.

"Xú tiểu tử! Đi đường không nhìn à!" Bị va chạm người đàn ông giơ tay lên nghĩ muốn đánh Trình Vũ, nhưng là hồi lâu sau cái tay kia cũng không rơi xuống, bị người tóm chặt, tay còn đau buốt nóng rất, anh ta quay đầu, nhìn thấy một người phụ nữ đang cười tí mắt nhìn anh ta: "Tiểu kim tôn của tôi cậu

cũng dám đánh sao?"

*Tiểu kim tôn: kim: vàng, tôn cháu ~ cháu yêu, cục vàng... , mình thấy dễ nguyên hay hơn nên mình không dịch a.."

Tiểu kim tôn? Trình Vũ buồn bực, thời điểm chơi trò chơi hôm qua bà đánh nó cũng không ít.

"Cô gái đừng xen vào chuyện của người khác." người đi phía sau người đàn ông kia cho rằng Lãnh Nguyệt muốn giúp đỡ đứa bé này nên mới nói nó là cháu mình, nhìn thế nào bọn họ cũng không giống như là có quan hệ bà con họ hàng, nói dối cũng không biết nhìn xem trường hợp.

"Hắc! Bà cô thích lo chuyện bao đồng."

Người đàn ông từ sau lưng rút súng ra nhắm ngay Lãnh Nguyệt: "Đưa người cho Biểu thiếu gia."

Lãnh Nguyệt nheo hai mắt lại, rõ ràng cảm thấy khó chịu khi bị người khác dùng súng chỉ vào, đưa cái rắm chó Biểu thiếu gia, . "đồng thời chặn ngang túm lấy khẩu súng đang chỉ vào chính mình, động tác Lãnh Nguyệt nhanh chóng, làm cho người ta không kịp phòng bị, ngón tay Lãnh Nguyệt ở đầu ngón súng dí qua một vòng, một mạch liền chặt chẽ bắt lấy, súng liền chĩa vào huyệt thái dương của Biểu thiếu gia.

"Biểu thiếu gia đúng là ... Tôi có nói hay không nói qua tôi ghét nhất bị người khác chĩa súng vào đầu tôi chưa hả?" Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng nói.

"Không...Không có."

"Là sao?" Lãnh Nguyệt nghĩ ngợi, "Bây giờ tôi nói."

Lãnh Nguyệt lên đạn, bắn vào cái kia của Biểu thiếu gia, ngất trên mặt đất giật giạt. Lãnh Nguyệt há hốc mồm tròn tròn mắt, bất quá cô chỉ muốn dọa anh ta, làm sao lại dọa như thế.(dọa kiểu này đã thế, làm thiệt chắc*pháo bông*)

"Biểu thiếu gia!" Người phía sau sốt ruột kêu to. ."

"Bà nội, người này làm sao vậy?" Trình Vũ đứng bên cạnh Lãnh Nguyệt hỏi.

"Nhóc Trình Vũ, cái này gọi là động kinh, thời điểm phát bệnh sẽ mất ý thức té ngã, sau đó bắp thịt cứng còng, con xem này...Hô hấp tạm dừng, mắt có khuynh hướng hướng về một bên." Lãnh Nguyệt một bên giải thích một bên chỉ vào thân thể người đó cho Trình Vũ nhận thức thêm, "Sau đó, con giật sẽ tăng thêm, bất quá lúc này hô hấp của anh ta khôi phục lại bình thường, nhưng miệng đồng thời sẽ sùi bọt mép."

"A..., động kinh đó có biện pháp nào không thể làm khác hơn sao?" Trình Vũ không ngại học hỏi kẻ dưới.

"Không có ..." Lãnh Nguyệt có chút tiếc nói.

Người phía sau cùng tiểu đệ nhìn cảnh một lớn một nhỏ hai người lấy Biểu thiếu gia của mình nói cho xong chuyện, thập phần phần nộ: "Có bản lĩnh thì đừng chạy! Thiếu gia của chúng tôi là Đương gia Hi Các, lát nữa sẽ cho các người biết thế nào là khổ sở. ."

"Hi Các? Cái gì đến đây, không có nghe nói qua." Lãnh Nguyệt nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra hi các là cái gì đến đây, bất quá nghe có chút quen tai.

"Bà nội, Hi Các là hôm nay có hẹn với cha sắp xếp lại người nơi này." Nhóc Trình Vũ nhỏ giọng bên tai Lãnh Nguyệt nói.

Lãnh Nguyệt hoảng sợ, vậy nguy rồi, nếu để cho Độc Nhất biết mình đem con của hắn đến nghe lén, lại còn, thằng nhóc kia cùng cha nó là một dạng tính tình phát động cuối cùng cũng rất khủng bố: "Chúng ta chuẩn mau."

"Tốt" Nhóc Trình Vũ giơ tay đồng ý.

Mắt thấy hai người muốn chuẩn mau, tiểu đệ cho rằng bọn họ sợ hãi, vì phòng ngừa bọn họ chạy mất, anh ta hét lớn: " "Thiếu gia, Biểu thiếu gia xảy ra chuyện."

Lãnh Nguyệt ra tay đánh xuống, thành công đem người đánh xuống, đáng tiếc chậm một bước, bọn họ ở cách phòng nội không xa, đã có một người vọt ra. Nhìn về mặt u ám của Nguyệt Độc Nhất, Lãnh Nguyệt le lưỡi.

Nhìn thấy Biểu đệ của mình nằm co giật trên mặt đất, sắc mặt thiếu chủ Hi Các hết sức khó coi, muốn đến xem thân thể của người kia, lại bị Lãnh Nguyệt ngăn lại: "Con muốn nó lập tức chết thì cứ đừng vào."

"Là cô?" Thiếu chủ kia hung tợn nhìn chằm chằm Lãnh Nguyệt, người sau không sợ chết nhún nhún vai. ."

Thiếu chủ kia mới vừa bị làm khó dễ, Trình Vũ liền hướng về người phía sau anh ta kêu lên: "Cha."

Nhất thời sắc mặt thiếu chủ kia lúc xanh lúc trắng, thằng nhóc này chính là con trai của Nguyệt thiếu.

Bởi vì Nguyệt Độc Nhất, chuyện này liền không giải quyết được gì, nguyên do Hi Các mạo phạm đến lợi ích chung, hẹn Độc Nhất nhiều lần mới được người chịu gặp mặt, hy vọng có thể vỗ tốt móng ngựa của anh ta, giải quyết chuyện này, kết quả mẹ và con trai hắn đem nhóm người Biểu thiếu gia chơi đùa chút nữa thành người tàn tật, Nguyệt Độc Nhất liền thôi nói đến chuyện xảy ra trước đây, sắc mặt thiếu chủ Hi Các mới giảm xuống dẫn người đi. ."

Trở về biết bản thân mình đã gây ra tai họa, Trình Vũ cùng Lãnh Nguyệt cực kỳ ngoan, thỉnh thoảng Lãnh Nguyệt ngẩng đầu quan sát sắc mặt Nguyệt Độc Nhất: "Độc Nhất à, đừng nóng giận nữa, chúng ta bảo đảm không có lần sao đâu, đúng không Trình Vũ?"

"Àn." Trình Vũ rất phối hợp gật đầu.

Nguyệt Độc Nhất không thêm đề ý tới hai người.

Lãnh Nguyệt thấy nhận sai không có kết quả, liền mở miệng khóc lên: "Tôi biết tiểu Độc Nhất đã lớn, không thích mẹ nữa, trở về bị người ta ghét bỏ, tôi đi là được."

Trình Vũ một bên tròn mắt há hốc mồm nhìn, chiều này của bà nội quá độc. Bất quá càng làm cho nó giật mình, bộ dạng cha nó thật đúng là như vậy.

"Được rồi, mẹ! Giả khóc như thế chỉ có cha mới có thể chịu được người."

"Ha ha! Vậy con không tức giận hả?" . "

"Mẹ nếu không muốn chúng ta cha con động thủ, mau thu nước mắt lại trước khi vào cửa, nếu không cha lại tưởng con khi dễ người." Nguyệt Độc Nhất có chút bất đắc dĩ.

"Được rồi, được rồi! Nếu cha con dám động đến con, mẹ sẽ cho ông ta ngủ dưới sàn."

Lãnh Nguyệt vừa vào cửa liền cảm giác không khí không tốt, không khí yên lặng đến quỷ dị, sau đó người xúng phát hiện ra nguyên nhân. Ngồi trên ghế sofa có hai người đàn ông, tuy nhiên đều không nói lời nào, nhưng vô luận thế nào cũng không che giấu được lòng căm thù địch của hai người.

Trình Trình nhìn Nguyệt Độc Nhất vừa vào, nhẹ nhàng thở ra, kéo anh ta đến bên cạnh: "Anh nếu không trở lại, em sẽ ngọt ngào đến chết."

Nguyệt Độc Nhất sờ sờ bụng cô, không chút để ý đến hai người đàn ông: "Vậy sao em vẫn ở lại nơi này, ngốc sao không chịu trở về phòng thì tốt rồi."

"Em lo bọn họ..."

Lãnh Nguyệt trừng mắt nhìn giáo sư một cái, người sau liền bầy vẽ mặt bất đắc dĩ. Louis nhìn chăm chăm vào Lãnh Nguyệt không chớp mắt, đã bao nhiêu năm rồi? Nhiều năm như vậy lại cảm giác như một giấc mộng, mãi đến khi nhìn thấy cô gái trước mặt, anh ta mới cảm thấy được cuộc sống của bản thân mình đã kết thúc, bước lên vài bước, đứng ở trước mặt cô, lại kín đáo khắc chế kích thích ôm cô vào trong ngực: "Nguyệt nhi."

Nguyệt Thanh Thiên ngồi trên sofa nhìn thấy hành động đó của Louis toàn thân liền căng thẳng lên, nhưng cuối cùng vẫn thả lỏng, trên mặt Lãnh Nguyệt không có biểu tình gì, cô cứ như vậy nhìn Louis, tất cả mọi người nhìn thấy không hiểu cô đang suy nghĩ cái gì, sau đó cô ngăn Louis lại hoan hỉ tươi cười: "Hải, đã lâu không gặp." . "

Hiện tại Louis cũng không nhìn nổi nhớ của bản thân mình xuống nữa, đem người trước mặt ôm vào trong ngực, thật lâu không nói nên lời.

"Cha anh không ngại sao?" Trình Trình cảm thấy được Nguyệt Thanh Thiên rất tức giận, đúng là ông ta đang phải chịu đựng.

Trái lại Nguyệt Độc Nhất không có hề gì: "Đề ý! Đề ý trong con giận dữ, bất quá không có biện pháp, chung quanh mẹ anh đều có rất nhiều đàn ông, nếu ông ta để ý đến mà nói, đã sớm bị tức chết rồi. Bất quá cuối cùng mẹ anh cũng chọn một mình ông ta, không phải sao?"

Kỳ thật Nguyệt Thanh Thiên cũng biết, những người này cũng có ở Vong Ưu Cố không muốn đi, nếu ông ta ra tay xua đuổi bọn họ đi, như thế Nguyệt Nhi cũng sẽ không cho mình ở lại bên cạnh cô.

Nguyệt Độc Nhất nói cực kỳ có đạo lý, nhưng Trình Trình cũng cảm thấy được cha chồng mình cũng có chút ủy khuất: "Nếu thay đổi là em, anh có thể cảm thấy như vậy sao?" . "

"Đương nhiên không được!" Nguyệt Độc Nhất không chút nghĩ ngợi phủ quyết, người phụ nữ của anh ta đương nhiên chỉ có thể ở bên cạnh anh ta.

Cho nên, cha chồng vẫn cực kỳ tội nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Ban ngày mặt trời vẫn trong sáng, đến buổi tối lại chuyển đổi, nhìn ánh trăng, Lãnh Nguyệt có một tia cảm thán, không biết vì chuyện gì mà luôn cảm thấy rằng ánh trăng ở Cốc Vong Ưu đặc biệt rất đẹp.

"Nếu không phải lần này anh nhớ Độc Nhất vừa về đã đến thăm, em có phải không tính nói cho anh biết hay không." Louis tựa vào chòi nghỉ mát, nhìn bóng lưng cô gái phía trước, dù sao vẫn nhìn như vậy, cũng có thói quen.

Lãnh Nguyệt thờ dài: "Lúc nào cũng đi liền, nói cho anh biết thì có thể như thế nào?"

Louis trầm mặt một lát, cúi đầu thờ dài: "Là sao?"

Tại phòng lầu hai phía tây, một người đàn ông đứng trước kính cửa sổ, trầm mặc nhìn hai người trong đình viện, mà lúc này phía đối diện hẳn, dưới ánh đèn âm cúng, Trình Trình cũng ưỡn bụng nhìn hai người dưới lầu, mãi đến khi người đàn ông phía sau ôm cô vào trong ngực cô mới bắt đầu đi mở miệng: "Cảm thấy chú Louis cực kỳ đáng thương, thương bà bà nhiều năm như vậy, đợi từng ấy năm, trông mong nhiều năm như vậy, rất không dễ dàng trông mong mang bà bà trở lại, lại còn không có khả năng thay đổi được kết cuộc, đúng là chồng của bà bà cực kỳ yêu thương bà, chẳng thế thì sẽ không vì bà bỏ cả gang son, hẳn là bà bà cũng không đi để chịu, vì sao đối mặt với tình yêu cuối cùng lại là một sự lựa chọn."

"Không cần nghĩ lung tung, chuyện của bọn họ tự bọn họ giải quyết, đã khuya rồi, đi ngủ."

Trình Trình quay đầu liếc mắt một cái nhìn thấy bên trong đại viên kia, giờ chỉ còn một mình Louis ở lại nơi đó, bóng lưng kia như vậy cứ cô đơn, cô đơn đến đau buồn.

Lãnh Nguyệt đề nghị muốn mua chút quần áo và các món đồ chơi cho tiểu bảo bảo sắp sinh, kỳ thật cũng là do cô nhầm chán, muốn mượn miệng đi chơi, biết là tiền bạc của con trai mình rất nhiều, mà người luôn luôn xem tiền bạc như mạng của Lãnh Nguyệt trái lại không khách khí để suất, lôi kéo Trình Trình hướng đến cửa hàng chuyên bán trẻ sơ sinh tốt nhất. Thật ra Trình Trình cũng không chọn lựa, quần áo chỉ cần mặc thoải mái, cũng không cần nhãn hiệu. Nhưng cùng một loại quần áo nhãn hiệu nổi tiếng thì rất nhiều, nếu mua hết, mua nhiều một chút cũng không sao.

Đi dạo một vòng ở trung tâm bán quần áo trẻ em lớn nhất của thành phố, Lãnh Nguyệt muốn mua rất nhiều đồ dùng cho trẻ sơ sinh, một chút quần áo nhỏ từng nhãn hiệu đều mua hết toàn bộ, đem nhân viên bán hàng vui vẻ ra mặt, đem tất cả toàn bộ đóng gói phía sau, một đôi nam nữ đi vào cửa hàng.

"Cho tôi mẫu bộ đồ trẻ sơ sinh, lấy loại tốt nhất." Cô gái vừa vào tới đã lên tiếng nói.

Quần áo vừa bị Lãnh Nguyệt gom hết, nhân viên cửa hàng cảm thấy có chút lỗi nói: "Quần áo hôm nay được vị phu nhân nay mua hết rồi, hay là vị tiểu thư lần sau đến đây đi."

Cô gái nhủ thầm, nhìn thấy Trình Trình lại càng sôi sục: "Là cô sao, nếu tất cả mọi người biết nhau nói cũng dễ, như vậy đi, tiền quần áo này tôi ra giá gấp hai lần, bán mấy bộ cho tôi."

Cô gái nói không chút khách khí làm cho lông mày thâm thúy của Lãnh Nguyệt nhíu lên, đã lâu không gặp so với cô ta mà có thể lên mặt: "Bạn con?"

"Không tính, cùng học đại học, Lâm Tây." Trình Trình giới thiệu cho Lãnh Nguyệt, nhìn thấy Dương Thanh phía sau liền cúi đầu xuống, anh ta xem ra so với Căn Bối Mễ cùng một thời điểm thì hơi gầy hơn, "Dương Thanh."

Nếu đã không là bằng hữu thì không xem cái gì nể mặt: "Gói hết chưa?" Lãnh Nguyệt thúc giục.

"Rồi, đã đợi lâu."

"Mang đến địa chỉ này đi."

"Này! Tôi nói bán cho tôi hai bộ, các cô không nghe thấy sao?" Lâm Tây nói lần nữa, Dương Thanh cảm thấy xấu hổ với Trình Trình cười cười nói: "Tây, thôi đi, quần áo ở đâu mà không có, chúng ta đến nơi khác mua là được rồi."

"Không được, chị của em từ nhỏ đã mặc quần áo ở cửa hàng này." Nếu là thay đổi với kẻ khác cô còn không tính, nhưng nay lại là con bạn hồ ly tinh này, mà còn muốn so với hồ ly tinh kia để bị khi dễ sao, bản thân đòi không được lợi từ trên người cô gái kia, có thể khi dễ cô bạn học này cũng coi như lấy được chút giá trị mặt mũi.

"Cô nghe không được tôi đang nói chuyện với cô sao? Cô là kẻ điếc à?" Lâm Tây ngăn lại Lãnh Nguyệt cùng Trình Trình đang chuẩn bị rời đi.

Lãnh Nguyệt bị chặn lại vốn không muốn chấp nhận với cô, nhìn thấy Lâm Tây ánh mắt không có chút nào che dấu đối với cô có chút thương cảm: "Thật có lỗi, tôi không phải người điếc, bất qua tôi không nghe thấy tiếng người, chỉ nghe được tiếng chó điên đang sủa."

"Cô nói tôi là chó điên?" Lâm Tây phản nộ nghĩ muốn vung tay tấn Lãnh Nguyệt, Trình Trình kinh sợ la to, Lãnh Nguyệt trở tay một cái, Lâm Tây chẳng những không đánh được ngược lại còn bị Lãnh Nguyệt đánh vào bàn tay.

Nào biết được Lãnh Nguyệt lợi hại như vậy mà vẫn còn cái vẻ xoa xoa tay: "Không biết đánh chó điên có thể bị bệnh chó dại hay không, Trình Trình?"

Lãnh Nguyệt hỏi thật như thế, Trình Trình nén cười phối hợp: "Bà bà yên tâm, chó cắn người không sủa, con xem con chó này cũng không lợi hại, chỉ biết phô trương thân thể kêu lên vài tiếng dọa người."

A... Trình Trình thật không ngoan, cũng biết châm chọc người khác.

Toàn bộ là học từ bà bà.

"Tây, thôi."

"Cái gì thôi! Nếu các người có gan thì đừng đi!" Lâm Tây bị đánh, trong lòng có chút ủy khuất lại phần nộ, cầm điện thoại ra kêu gọi viện binh.

Lãnh Nguyệt cười nhạo mooth tiếng, liền lấy roi da dài nhỏ rời khỏi tay, Lâm Tây trối tay không kịp, điện thoại bị roi da quất bị vỡ nát: "Truyện cười, để cho cô đi lại không chịu đi." Cô lại không ngốc, chờ cô gọi người, cũng không phải sợ đánh không lại, mà gần đây cô mắc bệnh lười, không muốn cùng người khác động thủ. Hơn nửa bọn họ đáp ứng với chồng của mình làm hiền thê lương thiện, ở bên ngoài đánh nhau cũng không tốt.

"Cô! Cha tôi là tổng giám đốc Lâm Thị, các cô đặc tội với tôi là đặc tội với Lâm thị, các người sẽ thấy được."

"Lâm thị là cái thứ gì? Tôi chưa nghe qua. không phải có Nguyệt Thị là lớn sao?" Lãnh Nguyệt thật sự chưa từng nghe qua Lâm Thị, cô chỉ biết là Nguyệt thị rất lớn, mà so với Nguyệt thị thì các xí nghiệp nhỏ đều không có giá trị, đúng là Lãnh Nguyệt không biết thật sự so với Nguyệt thị còn có xí nghiệp lớn hơn sao?

"Bà bà, Nguyệt thị là xí nghiệp dẫn đầu toàn cầu, tất cả Châu Á đều không có khả năng liếc nhìn." Trình Trình hết biết nói rồi.

"Tiểu phá hài kia lại còn khoe khoang mạnh mẽ cái gì." Lãnh Nguyệt vẽ mặt buồn bực. Đương nhiên những lời tức giận này đều là hai người nói nhỏ với nhau.

Trình Trình mới buồn bực nha, không phải mọi người đều có Nặc đứng phía sau, không phải mọi người đều có thể mang Nguyệt Thị ra khoe nha.

"Hiện tại các người trẻ tuổi không có bản lĩnh gì sao, gặp chuyện liền gọi người đến tiếp việc đánh hội đồng, hiện tại không đánh lại liền dọn nhà chạy trốn sao?"

"Cha tôi đang cùng Nguyệt thị hợp tác, nếu thành công Lâm thị sẽ phát triển trở thành xí nghiệp số một số hai, đến lúc đó các người biết thế nào là lễ độ." Bởi vì cùng Nguyệt thị hợp tác dự án để cho Lâm thị phát triển thị trường rộng rãi.

"A..? Hợp tác phải không?" Lãnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, bấm điện thoại gọi cho Louis: "Nghe noi công ty cạnh cùng công ty Lâm thị nói chuyện hợp tác phải không?"

Mới vừa ở cùng Nguyệt Thanh Thiên đầu khí Louis nhận được điện thoại của Lãnh Nguyệt, không quên khiêu khích liếc mắt nhìn Nguyệt Thanh Thiên một cái, một người Hai Lúa kia đến bây giờ vẫn không biết dùng điện thoại. Kỳ thật không phải Nguyệt Thanh Thiên ngu dốt mà là không ai dạy anh ta.

"Lâm thị? Anh cũng không rõ lắm, chuyện công ty anh đã giao cho Tôi Tà Thiên xử lý."

Lãnh Nguyệt nhìn ánh mắt Lâm Tây cố ý lớn tiếng nói: "Để cho Lôi Tà Thiên nói cho Lâm gì gì đó, để cho ông ta không có việc gì đừng đem con gái ông ta chạy loạn ra ngoài cắn người, đến chuyện hợp tác cùng Lâm thị tìm lúc tốt khác bàn lại."

"Nguyệt nhi gặp phải người đáng ghét rồi hả?" Louis khẽ mỉm cười.

"Không có việc gì, tiểu cầu cắn loạn mà thôi." Lãnh Nguyệt mang theo Trình Trình tiêu sái rời đi. Lâm Tây đã ngây người.

Tại trong phòng hội nghị cao ốc văn phòng Nguyệt thị, vốn bản kế hoạch hợp tác cơ hồ đã đàm phán thành công, còn đợi hai bên ký tên, Lâm Lễ Chương hai mắt đều đã bắt đầu phát sáng, đáng tiếc tổng giám đốc Nguyệt thị đột nhiên gọi điện thoại tới, ông ta hết sức thận trọng trở về nghe điện thoại, hiện tại ánh mắt Lâm Lễ Chương chờ mong, đem thư hợp tác khép lại: "Lâm tổng, tôi xem ra chuyện hợp tác vẫn là hôm nào bàn lại đi."

"Thay đổi ngày nào? Lôi tổng, chúng ta không phải đã đàm phán tốt rồi sao? Như thế nào lại muốn thay đổi ngày khác rồi?"

"Ha ha, con gái ông đặc tội với người của Hội Đồng Quản Trị của chúng tôi, việc này sau này hãy nói đi."

Thấy người rời đi, kể cả cho ông ta câu hỏi thời gian đều không có, nắm trong tầm tay còn bay đi mất, Lâm Lễ Chương thật hận! Đầu tiên liền gọi điện thoại cho Lâm Tây, đối phương hiện tại cũng không chịu an phận, ông vừa tức giận gọi cho Dương Thanh.

Ông ta nghe được âm thanh trong veo mà lạnh lùng đầu dây điện thoại bên kia vang lên: "Alo."

"Để cho Tây nhi nghe điện thoại!"

Dương Thanh đưa điện thoại cho Lâm Tây, Lâm Tây cắn môi tiếp nhận: "Alo."

"Con cái đồ khốn này! Lại làm chuyện gì tốt này! Điều tại vì con, hợp tác dự án vài tỷ giờ ngâm nước nóng rồi! CON có biết lần này hợp tác cùng Nguyệt Thị có bao nhiêu trọng yếu sao! Tôi hôm nay về nhà không kể hết chuyện cho ta nghe rõ ràng, đừng trách cha khó chịu."

Điện thoại bị cắt đứt, Lâm Tây bủi môi, vẫn lại là cảm thấy bản thân mình không sai, Dương Thanh nhìn Lâm Tây liền cảm thấy chán ghét, xoay người rời đi, Lâm Tây bước nhanh đuổi theo: "Anh đợi em với."

Bị cô gái kia làm cô ảm ỉ, Lãnh Nguyệt không còn tâm trí đi dạo phố, thêm nữa đồ nên mua gì cũng đã mua, ngay lúc hai người tính trở về, vườn trẻ gọi điện thoại.

"Xin hỏi có phải là mẹ Trình Vũ không?"

"Vâng ạ."

"Tôi là chủ nhiệm lớp Trình Vũ, cô hiện tại có rảnh tới trường học một chuyến được không, Trình Vũ xảy ra chút việc."

Trình Trình ngừng lại cúi đầu, Trình Vũ tuy phản cảm với vườn trẻ, nhưng mà chưa bao giờ nghịch ngợm: "CHuyện gì?"

"Bé cùng bạn học đánh nhau, cô vẫn nên tự mình tới đây một chuyến đi."

"Được, tôi lập tức tới ngay."

Trình Trình cúp điện thoại, Lãnh Nguyệt thấy thần sắc cô khẩn trương: "CHuyện gì thế?"

"Vườn trẻ gọi điện thoại nói Trình Vũ cùng bạn học đánh nhau, để con đi xem sao."

"Đừng nóng vội, con hiện tại đang mang thai không thể gấp được, trẻ con cãi nhau ảm ỉ là chuyện bình thường."

Tuy Lãnh Nguyệt nói như vậy, nhưng mà Trình Trình lại lo lắng, Trình Vũ cực kỳ ngoan, chuyện gì bản thân cũng không quan tâm, càng đừng nói đến chuyện cùng bạn học đánh nhau như thế này.

Lúc Lãnh Nguyệt cùng Trình Trình đến vườn trẻ, Trình Vũ ôm máy tính ngồi ở góc sáng sủa của văn phòng, khỏe miệng và trên tay có chút bầm tím, trong văn phòng còn có hai vị cha mẹ khác, mặc đồ cực kì mắc tiền, trong ngực cô che chở cho đứa bé rõ ràng cao lớn hơn Trình Vũ, đúng là trên mặt vết thương nhiều hơn không thể so sánh bằng Trình Vũ, xem ra chuyện đánh nhau Trình Vũ chiếm tiện nghi hơn.

Trình Trình nhìn thấy Trình Vũ liền chạy tới, xem xét vết thương của con, có chút không đành lòng: "Đau không?"

Trình Vũ muốn nói lại thôi, lắc đầu.

"Cô Trần, cha mẹ đứa nhỏ kia cũng đã đến, như thế nào cũng nên nói chuyện với chúng tôi rõ ràng, đem con của nhà chúng tôi đánh đến thành ra như vậy." Tôn Lệ mẹ của Hứa Tiểu Phi, ánh mắt sắc bén cao ngạo nhìn cách ăn mặc tùy ý của Trình Trình, nhìn chăm chăm vào hai mẹ con Trình Vũ, nghe nói đứa nhỏ kia là loại không cha, khó trách không có giáo dục.

"Cô Trần, đã phát sinh chuyện gì sao?" Trình Trình muốn hỏi rõ nguyên nhân, Trình Vũ không phải là người tùy tiện đánh người.

Cô Trần có chút xấu hổ, thật sự không tốt lắm đem nguyên nhân nói ra: "Trong lớp mới chuyển đến đứa bé tên Khiếu Viên, bộ dáng thật đáng yêu, cho nên Tiểu Phi nghĩ muốn cùng cô bé chơi đùa, kết quả..." Cô Trần nhìn mắt Trình Vũ, cười lắc đầu, "Kết quả Viên Viên cứ quây quanh Trình Vũ, chỉ có điều Tiểu Phi tìm Trình Vũ nói chuyện, mà Trình Vũ cứ nhìn chăm chăm vào máy tính của bé, về sau là Trình Vũ đánh trước."

Kỳ thật đừng nói cô Trần, đến Trình Trình cũng có chút xấu hổ, đứa bé nhỏ như thế đã bắt đầu tranh giành tình nhân rồi sao?

"Nghe rõ đi! Là con của các người đánh trước, bạn học chơi đùa căn bản không có gì, đánh nhau là không đúng rồi."

Trình Trình không để ý đến Tôn Lệ Lệ, mà là chăm chú nhìn Trình Vũ: "Là con đánh bạn học trước?"

Trình Vũ trầm mặc gật đầu: "Nó xóa bỏ lập trình của con, đều đã sắp xong rồi." Trình Vũ biết chính mình không đúng, đúng là lập trình kia nó đã làm hai tuần rồi, còn kém chút nữa là xong rồi.

"Đó con cũng không thể đánh nhau."

"Mẹ, con biết sai lầm rồi." Trình Vũ cúi đầu nhận sai, Trình Trình có chút không đành lòng, cảm thấy có lỗi với Tôn Lệ Lệ nên chịu nhận lỗi: "Thực xin lỗi, là Trình Vũ nhà chúng tôi sai, ít nhiều tiền thuốc men, chúng tôi sẽ trả."

"Đã thương bảo bồi của tôi mà ra cái tiền thuốc men là tốt rồi sao? Cô có biết hay không chúng tôi cực kỳ yêu quý Tiểu Phi nhà chúng tôi, nó tương là nối nghiệp Hứa Vương trong ngành vật liệu xây dựng, nếu bị đánh cho tàn phế các người bồi thường như thế nào đây? Cũng không phải các người là chó mèo tùy tiện nói ra hai chữ thường tiền là có thể giải quyết."

Lãnh Nguyệt vốn không nghĩ cháu mình có gì sai, nhưng mà cô cũng không phản đối Trình Trình dạy con, cho nên ngay từ đầu đều đứng một bên không nói, cô thừa lúc Trình Trình cùng cái người đàn bà xem không vừa mắt kia nói chuyện, dùng ngón tay chọc chọc vào vết thương ở khỏe miệng Trình Vũ, trêu chọc đau Trình Vũ nhe răng trợn mắt, cô lại vẫn cười hi hi: "Đứa nhóc, thực vất vả nó cái mặt, đánh cái gì còn đem bản thân mình bị thương."

Trình Vũ nhún vai: "Nó bị thương nhiều hơn so với con."

"Đúng." Lãnh Nguyệt nhìn mặt đứa bé kia vô cùng thâm trầm gật đầu đồng ý, "Con có biết hay không, người phiền toái nhất là nửa chết nửa sống, không chết sẽ so đo với con chút phí trị liệu, phí tổn thất tinh thần, phí tổn không hết, lần sau liền trực tiếp đánh người tàn phế, bà nội chịu trách nhiệm cho con."

"Đúng là bà nội, bà không phải đi liên sao?"

"Con sợ cái gì! Bà đi còn có cha con, nếu không thì tìm ông nội giáo sư, tìm chú Louis, vẫn còn bốn đại đường chủ kia nữa, đem ra làm vật trang trí ah, người đó chính là muốn vận dụng toàn bộ, con xem gia đình bán cọc gỗ này mà cũng không biết xấu hổ để ở trên bàn nói chuyện, bác Louis của con bán thép khối đó, nói như thế nào so với cọc gỗ cũng có phần hơn."

Trình Vũ cùng Trình Trình một lúc không nói gì: "Bà bà, Trình Vũ còn nhỏ, đừng dạy loạn." Nói như vậy cho đứa nhỏ nghe, cho dù là nói đùa, cũng không thể nói lung tung.

"Các người nói nhỏ cái gì thế, như thế nào cũng cần phải nói cho ta cái giải thích chút." Tôn Lệ Lệ thật là hôm nay có thêm công đạo cho khí thế đi không ngớt.

Trình Trình không đi nghe Lãnh Nguyệt ngụy biện, trên mặt vẫn treo một nụ cười có lỗi tươi cười: "Thực xin lỗi, Hứa phu nhân, vậy cô xem muốn xử lý như thế nào?"

Tôn Lệ Lệ hừ lạnh một tiếng: "Tiền thuốc men thì thôi, Tiểu Phi nhà chúng tôi bị đánh ít nhiều, chề cho chúng tôi đánh trả lại là được rồi."

Nụ cười trên mặt Trình Trình thu lại, cô cảm thấy chuyện này con mình có sai, mới đối với đối phương khách khí, nhưng mà không có nghĩa cô để mặc cho đối phương khi dễ con trai của mình: "Hứa phu nhân, chuyện này bất quá là giữa bạn học không hiểu chuyện nên đùa nhau, bà yêu cầu như vậy quá phận rồi."

"Quá phận?" Tôn Lệ Lệ cười lạnh một tiếng, ánh mắt ý bảo phía sao, hai người bảo vệ sau lưng bà liền tiến lên trước muốn động thủ, cô Trần đuổi bước lên phía trước khuyên can, Trình Trình không nghĩ đến đối phương không chịu thuyết phục mà động thủ, một chút đạo lý cũng không nói, ngay lúc cô che chở cho Trình Vũ, chỉ nghe hai tiếng kêu rên, hai người cao lớn kia liền ngã trên mặt đất, đối với biến cố thay đổi, cô Trần bị dọa sợ ngây người, nhìn Lãnh Nguyệt không biết làm sao. Cùng một dạng sợ hãi với mẹ con Hứa Tiểu Phi.

"Cháu Lãnh Nguyệt tôi mà các người cũng có thể?" Bọn không từ bỏ sử dụng lực đánh lớn quá.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Cái gì không sai, anh còn chưa làm, từ đầu tới cuối chẳng qua anh chỉ đứng nhìn chăm chăm vào điện tâm đồ. Đúng là trước mặt bác sĩ Bạch càng khủng bố, anh ta rõ ràng có khả năng cứu đứa bé kia sống lại, tại vì sao anh ta không chịu cứu, làm sao cho đứa bé kia biến thành người sống thực vật, bác sĩ không phải là để cứu sống người sao? Một nhóm y tá đã nhìn quen, đồng cảm nhìn bác sĩ mới, thương cảm con người, từ nay về sau đạo đức nghề nghiệp điều sẽ bị bóp méo.

"Bác sĩ Bạch, con tôi như thế nào?"

Thùy Bách Thiên vẽ mặt tiếc nói: "Thực xin lỗi, đứa bé đã cứu được, nhưng đáng tiếc vẫn chưa thể tỉnh lại."

Tôn Lệ Lệ lui về sau một bước, nước mắt một lần nữa rớt xuống, Hứa Hạ trầm giọng nói: "Bác sĩ Bạch nói là có ý gì?"

"Đã trở thành người sống thực vật, bất quá tỉ lệ đứa bé tỉnh lại rất lớn, chúng ta tốt nhất nên trị liệu, các người có thể yên tâm."

"Tại sao có thể như vậy, chồng ơi..."

Giờ phút này Hứa Hạ vẽ mặt đã trắng xanh: "Làm phiền bác sĩ Bạch rồi."

"Không cần."

Thùy Bách Thiên rời bước đi, bác sĩ mới nhìn thấy ánh mắt đồng tình của bọn họ chạy theo anh ta: "Bác sĩ Bạch... Đứa bé kia có phải vĩnh viễn vẫn không tỉnh hay không?"

Thùy Bách Thiên dừng bước lại, ánh mắt sau kính mỉm cười: "Không sai."

"Vậy sao anh còn muốn gạt cha mẹ nó."

"Chúng quý con người có hy vọng mới sống sót, nói cho bọn họ biết con của họ vẫn không tỉnh lại, cậu làm cho bọn họ sống như thế nào." Máu chốt quan trọng, không nói cho bọn họ con họ có thể tỉnh lại, bọn họ làm sao chịu bỏ ra nhiều tiền. "Đây là thuốc cho đứa bé, mỗi ngày theo chỉ dẫn mà làm"

Một ngày ba vạn: "Như vậy thuốc thật đắt."

"Không đắt thì tiền lương của cậu như thế nào?" Thủy Bách Thiên đương nhiên, lật xem các ca bệnh khác.

Có lẽ bị kích thích sự vô cảm, bác sĩ mới vô cảm xoay người, y theo sự phân phó mà làm.

Rất không dễ dàng gì về được nhà, dù sao sự việc đến cuối cùng cũng tốt bất quá mọi chuyện xấu đã qua, Trình Trình cảm thấy đại não của mình hoàn toàn không có biện pháp giải quyết vấn đề, cho nên giao cho Nguyệt Độc Nhất làm hết, hiện tại cô một lần nữa hết sức xác định và khẳng định, đi theo bà bà nhất định phải có thân thể hết sức mạnh mẽ, để có thể lần qua lần lại, ngoài ra còn có một trái tim thật tốt, để kìm nén lại được khi gặp khó khăn.

Hiện tại cô chỉ muốn tắm rửa sau đó ngủ một giấc thật ngon, chỉ là cô vừa nghĩ đến bởi vì cái người lập đi kia đã đến mà phá đi. Người đàn ông kia đã có tuổi mà vẫn còn ôm TV của cô xem Tom & Jerry là ai?

Đương nhiên trước khi Lãnh Nguyệt trở về, không có ai giới thiệu cho bọn họ biết cái người đàn ông đột nhiên xuất hiện này là ai. Nguyệt Thanh Thiên cùng cái người đàn ông tự nhiên xuất hiện kia nói có hai câu, nội dung là như vậy:

Sao lại tới đây.

Muốn tới thì tới thôi.

A....

Sau đó Nguyệt Thanh Thiên không nói gì nữa, đúng là chỉ có hai câu nói làm sao giáo sư và Louis biết anh ta là ai đây, lại có ý xấu muốn đuổi người đàn ông kia ra ngoài, rõ ràng Nguyệt Thanh Thiên biết anh ta, như vậy Lãnh Nguyệt cũng có thể biết anh ta, đặc tội với Nguyệt Thanh Thiên bọn họ không muốn, nếu ném người kia đi trở về Lãnh nha đầu biết được người đã bị ném lung tung, bọn họ làm sao còn có công đạo được.

Cho nên cứ để hần tùy ý, chỉ là tò mò tại sao người nào đến nhà bọn họ cũng sờ mó một lần, vậy mà nhìn thấy phim hoạt hình, làm cho bọn họ một trận không nói gì.

"Duy Nhất! Sao con lại tới đây." Lãnh Nguyệt kinh hô.

"Mẫu hậu!" Duy Nhất nhào tới trước, ôm Lãnh Nguyệt cọ cọ vào trông cổ cô.

Trình Trình bị dọa lui về sau ba bước, người lớn như vậy mà còn làm nũng sao?

"Con không ngoan ngoãn chịu ở lại trong hoàng cung, sau lại chạy đến đâu rồi?"

"yên tâm, mọi chuyện trong cung đã có người xử lý, con đi một hai ngày cũng không chết, mà còn có Đồng Phương phụ thân cùng Ngọc sư phụ xem, không xảy ra chuyện gì đâu."

"Đồng Phương tuyệt tình cùng Ngọc Thanh từ lại chịu giúp con sao?" Lãnh Nguyệt không tin hai lão già lương lậu kia lại có tâm tốt như vậy.

"Ha ha! Con nói bọn họ nếu không giúp con, con sẽ khiến mẫu hậu vẫn ở nơi này không về, cho bọn họ tức chết."

"Làm rất tốt." Hai người kia ở nơi cô ăn không ở không đã nhiều năm đã quen rồi, như thế nào cũng không thể khiến bọn họ bớt lo.

Nguyệt Thanh Thiên thật sự suy nghĩ đến lời của Duy Nhất nói, chuyện ở lại nơi này không về cũng không sao, ít nhất không cần mỗi ngày phải lo đối phó với Đồng Phương vùng Ngọc Thanh Từ, không được! Nơi này còn có Louis kia, Nguyệt nhi có cảm tình đối với hắn so với hai người kia đặc biệt hơn, ở lại nơi này cũng chịu thiệt. Bất quá nói như thế nào nơi này cũng chỉ có một người Louis, bên kia lại có hai người, ngầm đi ngầm lại nơi nào mới tốt... Vì thế Nguyệt Thanh Thiên bị quấn vào cái vòng lẩn quẩn của anh ta, càng nghĩ càng buồn bực, càng nghĩ càng xoắn, loại suy nghĩ này nhìn thất đã biết biểu hiện sắc mặt của ông ta càng ngày càng đen, càng ngày càng khó coi.

Hiển nhiên Duy Nhất cũng nhìn thấy Nguyệt Độc Nhất, anh ta vui vẻ chạy tới, tuyệt không sợ người lạ một chút nào liền cấp cho Nguyệt Độc Nhất một cái ôm mạnh mẽ, cũng không quản giờ phút này hơi lạnh trên người Nguyệt Độc Nhất đang tỏa ra: "Hoàng huynh, Duy Nhất rốt cuộc cũng tìm được anh, thật là cao hứng."

Trình Trình tận lực trấn an bản thân mình, chỉ là thấy đệ đệ của anh thật vui khi thấy Nguyệt Độc Nhất, mà anh liền là tính cách kia, không chút tình cảm anh em.

"Duy Nhất?" Ấn tượng của Nguyệt Độc Nhất đối với Duy Nhất chỉ dừng lại như mới trước đây cái người kia thích khóc nhè chạy theo đuôi, không nghĩ đến tình cảnh gặp mặt lại như vậy.

"Thật là cao hứng nha..., hoàng huynh còn nhớ rõ tên ta."

Nguyệt Duy Nhất oa oa mặt cực kỳ đáng yêu, anh ta không có điểm nào giống Nguyệt Thanh Thiên, càng giống Lam Phi nhiều hơn. Đúng là trong lòng Nguyệt Độc Nhất không nói nên lời quái dị, nhìn đến khuôn mặt của anh ta liền muốn kích thích đập bẹp anh ta một trận, cố gắng khắc chế trong lòng nghĩ cách: "Nơi này không được gọi hoàng huynh."

"Vì sao?" Về mặt Nguyệt Duy Nhất tồn thương, "Anh rõ ràng là hoàng huynh."

"Em có thể kêu tên tôi, hoặc là cái gì khác, nhưng không được gọi là hoàng huynh, tôi đã rời khỏi cái thời đại kia lâu lắm rồi."

Nguyệt Duy Nhất oa oa trên mặt tràn đầy nước mắt, biểu tình đó làm cho Trình Trình gọi lên tình thương của mẹ, quá thương cảm, cô đều có ảo giác giống như Nguyệt Độc Nhất mới vừa làm chuyện thương thiên hại lý vậy.

"Hoàng huynh quên chính người đem Duy Nhất bỏ lại hoàng cung mặc kệ mọi chuyện sao? Hoàng huynh đã quên vốn ngôi vị hoàng đế là của người, kết quả người không chịu trách nhiệm bỏ chạy để lại cho Duy Nhất sao, nhưng nếu hoàng huynh nghĩ muốn làm như vậy, Duy Nhất cũng sẽ không có một câu oán hận, cho dù từ đó về sau đều không gặp được mẫu hậu, cho dù từ nhỏ vì phê duyệt tấu chương, học tập quốc sự không được một lần nào ngủ ngon, Duy Nhất cũng chỉ muốn hoàng huynh vui vẻ hơn, Duy Nhất cũng cực kỳ vui vẻ. Hoàng huynh chẳng lẽ đã quên rồi sao? Được rồi, nếu hoàng huynh không muốn nhìn thấy Duy Nhất, Duy Nhất sẽ trở về." Nguyệt Duy Nhất oa oa, khuôn mặt vốn mảnh mai, hiện giờ lông mày nhăn lại, vẻ mặt đau thương, khóe mắt phương vậy mà vẫn còn đọng vài giọt nước mắt trong suốt, ngay lúc anh ta cố gắng xoay người.

Nguyệt Độc Nhất không biết anh ta rút cái gì phong, thế nhưng gọi lại anh ta: "Đợi một chút."

Nghe được Nguyệt Độc Nhất kêu to, trong nháy mắt Duy Nhất xoay người lại, liền tươi cười giống như ngàn vạn bông hoa không một chút mỹ lệ, ngay sau đó Nguyệt Độc Nhất lại hỏi, anh ta một bên la hét một bên nhào lên: "Hoàng huynh, ta biết người không nỡ xa Duy Nhất, hoàng huynh tốt nhất, ta thích hoàng huynh nhất."

Rốt cuộc cũng tắm xong nước nóng nằm vật xuống giường, Trình Trình còn đang suy nghĩ chuyện khôi hài của Nguyệt Độc Nhất lúc nãy, nhớ đi nhớ lại liền nở nụ cười, bà bà đối với Nguyệt Duy Nhất thái độ khác nhau, có thể nói càng cung chiêu hơn, cha chồng cũng không cần phải đối với Nguyệt Duy Nhất lãnh nhạt thờ ơ như vậy, điều này làm cho Trình Trình có chút suy nghĩ không thông.

"Nghĩ đến cái gì?"

"Suy nghĩ xem anh có phải do bà bà sinh hay không?" Trình Trình cười hi hi.

"Mẹ anh nói anh va do nhận nuôi, có đôi khi anh nghĩ có lẽ đó là sự thật." Mặt Nguyệt Độc Nhất nghiêm túc nói xong chuyện cười để cho Trình Trình có chút đỡ khốc đỡ cười.

"Em trai anh cũng do bà bà nuôi lớn, vì sao mà tính cách hai người lại khác xa nhau như vậy...Em biết rõ....Nhất định là anh từ nhỏ trong lòng không được thăng bằng dẫn đến tính cách bị bóp méo hắc ám, cho nên trở thành như bây giờ."

Có lẽ bị Nguyệt Duy Nhất làm âm ỉ lúc chiều, trong lòng Nguyệt Độc Nhất có chút không phục: "Anh như vậy kêu tính cách hắc ám, nó như vậy kêu là bình thường sao?"

Nhớ tới Nguyệt Độc Nhất, Trình Trình ngây ngô cười ha ha, nghĩ cô một ngày đi theo bà bà trái tim đã có chút suy nhược, anh em bọn họ quanh năm suốt tháng do bà bà nuôi lớn, khác hẳn với người thường cũng là chuyện bình thường.

Nguyệt Duy Nhất trước sau như một đi theo Nguyệt Độc Nhất, anh ta đi thế nào anh liền đi thế đó, có nhiều lần Nguyệt Độc Nhất nhất thời nhịn không được, một cước đá lên, bất quá Nguyệt Duy Nhất kiên trì không ngừng, anh đuổi tôi liền đi theo, anh lại đuổi tôi lại đi theo, Trình Trình xem ra Nguyệt Độc Nhất cũng không phải chán ghét em trai của anh, anh ta đối với người khác, không thích người đã sớm đem ném xuống biển cho cá mập ăn, vậy mà còn có thể để cho Nguyệt Duy Nhất lần lượt đạt được.

Hôm nay rất không dễ sắp xếp đem Nguyệt Duy Nhất cùng Trình Trình đi khám thai, cuối cùng cũng có thể để cho bản thân mình một chút thanh tĩnh. Trình Trình vốn cũng không sao cả, mang theo chú em đi bệnh viện, Bệnh viện cũng không xa, Trình Trình kiên trì đi bộ trước khi sinh, về sau có thể sinh ko vất vả.

Đúng là Nguyệt Duy Nhất so với con trai của cô lại càng khó mang, đối với cái gì cũng tò mò, anh ta tới đây cũng không phải ngày đầu tiên, đã qua một tuần rồi, kỳ thật cha chồng cô tới thời điểm này cũng chỉ phá vỡ một cái tivi, tủ lạnh cách loại gì đó, nhưng mà người hai ngày liền đối với những thứ kia cũng không còn hứng thú, Nguyệt Duy Nhất này thế nào lại vẫn như thấy hiếm lạ. Kỳ thực cũng không thể trách Nguyệt Duy Nhất, mấy ngày vừa rồi anh ta đã đem toàn bộ nhiệt tình để lên thân Nguyệt Độc Nhất rồi, đối với mọi thứ bên người đương nhiên không có hứng thú, hiện tại thì khác, Nguyệt Độc Nhất không có ở đây, anh ta dĩ nhiên phân tán sự chú ý đến những cái sự vật mới lạ phía trước.

Giờ phút này anh ta đang nhìn chằm chằm không nhúc nhích vào cái bánh ngọt ô mai bên trong cửa hàng bánh ngọt kia.

"Tôi muốn mua cái kia." Nguyệt Duy Nhất nhìn Trình Trình trông mong, về mặt kia cùng bà bà cô nhìn về cha chồng lúc nào nũng nịu chang không khác gì.

"Không được." Cũng không phải Trình Trình keo kiệt, mà là anh ta ăn quá nhiều thứ, trở về sẽ bị tiêu chảy.

Nguyệt Duy Nhất cũng không tranh cùng cô, liền nằm úp sấp trên mặt kính, cũng không đi. Nguyệt Duy Nhất kia cũng với ánh mắt của chó con thật sự đáng yêu, đáng yêu đến nỗi nhân viên cửa hàng nhìn không được nghĩ muốn mang về nhà nuôi, đúng là có vẻ như chú chó này đã có chủ nhân, cô ta có chút đáng tiếc, đem ra cái bánh ngọt anh ta nhìn: "Anh thích cái này? Cho anh."

"Cảm ơn." Trong nháy mắt Nguyệt Duy Nhất vừa mở miệng cười, nụ cười đó làm cho nhân viên cửa hàng cảm thấy cả đời này cô làm chuyện tốt nhất chính là chuyện này.

"Không cần." Trình Trình cự tuyệt

Nhân Viên cửa hàng xấu hổ đem bánh cất lại, ánh mắt Nguyệt Duy Nhất nhìn bánh ngọt đang tới lại bay đi, chu mỏ thương cảm nhìn Trình Trình, lại tiếp tục nằm sấp, thật sự rất muốn ăn.

Ách... "Duy Nhất, chúng ta trở về trước, ngày mai sẽ trở lại mua."

"Chị dâu là quý hạp hoi." so với mẫu hậu của anh ta còn hạp hoi hơn.

"Hắc xì." Thì ra Lãnh Nguyệt đang nghĩ phép trên hòn đảo nhỏ ở vùng nhiệt đới hắc hơi một cái: "Chồng à, nhất định là có người nói xấu em."

"Chúng ta nhanh đi về." Ông ta đối với một đám người đang trừng mắt hướng về người bọn họ, rất muốn cô gái trên thân chỉ có che hai mảnh vải bên cạnh ông ta, này áo tắm chết tiệt, dùng như thế lộ sao! Rõ ràng đừng ăn mặc rồi.

Thật sự Nguyệt Thanh Thiên không biết, khuôn mặt và dáng người của Lãnh Nguyệt kia phỏng chừng ông ta cùng Louis cũng hiếm thấy, những người khác lại vẫn nhìn ko vào mắt, trên bờ cát mỹ nữ còn nhiều mà, đương nhiên bộ dáng của Lãnh Nguyệt bình thường không hiếm lạ, dáng người bình thường, sở dĩ nhiều người nhìn qua như vậy, chủ yếu là Nguyệt Thanh Thiên, Louis cùng Lãnh Nguyệt phối hợp, bọn họ là nghĩ không ra ba nguwoif này, trong mắt bọn họ chính là mỹ nữ hiện địa cùng dã thú, đương nhiên Lãnh Nguyệt và người kia là thú.

Đừng nói trên bãi cát này có nhiều cô gái lớn mật, rõ ràng cõi ảo ở dưới ánh mặt trời tắm nắng, mà còn cô phơi nắng liền phơi nắng, lại còn trước mặt Louis cùng Nguyệt Thanh Thiên lác lư trước cửa. Để cho Lãnh Nguyệt sáng khoái cùng hai người đàn ông này xem như không nhìn thấy, đem tất cả lực chú ý đều phóng trên người cô gái này, để cho bôi kem liền bôi kem, để cho tắm lưng liền tắm lưng, để cho lấy nước hoa quả, xem nhưng cô gái bên này nghiêng răng nghiêng lợi âm thầm hỏi thăm cả nhà Lãnh Nguyệt.

"Chị Trình."

Trình Trình nghĩ muốn gạt thế nào đem Nguyệt Duy Nhất về nhà, lại nghe thấy tiếng quen thuộc: "Tần Húc Nhi." Đối với cô gái này từ khi Lãnh Nguyệt nhắc nhở cô thời điểm lúc ăn ở nhà hàng cô cũng có chút bài xích, mặc kệ bà bà nói là thật hay giả.

Ánh mắt Tần Húc Nhi rơi vào người của Nguyệt Duy Nhất, Trình Trình nhìn thấy Nguyệt Duy Nhất lại vẫn không muốn đi, về mặt có chút bất đắc dĩ: "Em chồng tôi."

Em trai Nguyệt tiên sinh? "Xin chào, tôi là Tần Húc Nhi." Tần Húc Nhi vươn tay, má lúm đồng tiền cười vươn lên.

Nguyệt Duy Nhất vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bánh ngọt, lại để ý, liền nhìn anh ta như bay giờ, ở quốc gia bên kia, ai thấy anh ta cũng phải ba quý chín lạy, anh ta cũng sẵn lòng quan tâm người trong nhà, nhưng cái người này không biết quan hệ nhân sĩ, ánh mắt đều chẳng muốn nhìn một cái, tâm tính cao ngạo.

Tần Húc Nhi dường như cũng quen được người nhà họ Nguyệt lạnh lùng: "Chị Trình, thí nghiệm A hiện tại do em phụ trách, em muốn hỏi một chút về tài liệu thí nghiệm."

"A..., trong nhà chị có." Nhìn thời gian còn sớm, "Chúng ta cùng đi về lấy một chuyến để về sau em khỏi phải đi thêm lần nữa."

"Tốt a."

Xem ra Nguyệt Duy Nhất mua không được bánh ngọt sẽ không chết tam, Trình Trình đành phải bất đắc dĩ trả tiền, cũng không quên nhấn nhủ: "Mua cũng ngày mai mới có thể ăn, nếu không thì chị sẽ nói với đại ca của em." Cô thật sự không nghĩ muốn hù dọa em chồng bằng phương pháp này, nhưng mà Nguyệt Duy Nhất sẽ liền ăn bánh này.

"Được." Nguyệt Duy Nhất ôm bánh ngọt, cực kì vui vẻ đi theo phía sau Trình Trình cùng Tần Húc Nhi.

Trình Trình mở cửa nhà mình, đã lâu không trở về, trên tủ giày phủ đầy một lớp bụi, vào trong phòng thí nghiệm lấy tư liệu giao cho Tần Húc Nhi: "Những tư liệu này đối với em có khả năng sẽ hữu dụng, thí nghiệm kia tạm thời chị không có khả năng theo, phiền em rồi."

"Không có việc gì." Tần Húc Nhi lắc đầu.

"Biết thôi đi theo chúng ta." Ngoài cửa xông tới ba tên đàn ông, cầm súng trên tay, Trình Trình gặp chuyện này không mười lần cũng năm lần, dùng một câu cực kỳ không có gì để nói, bất cớ bị trói cũng thành thói quen, cũng bình tĩnh.

Tần Húc Nhi lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, cả kinh sợ hãi: "Các người là người nào, muốn làm gì?"

Trình Trình cảm thấy được Tần Húc Nhi này tốt nghiệp từ trường Lý Côn Đại, hỏi cái vấn đề ngu ngốc này, khẳng định người nhà không có nói cho cô biết, cầm súng liền biết là người không tốt rồi, làm gì có người quen nào nói, biết thôi thì đi theo.

"Đi thôi." Trình Trình trấn an Tần Húc Nhi, tuy nhiên chưa nói đến đối với cô có cái gì là tốt, khả năng bởi vì chính bản thân mình lo lắng đối với tiểu cô nương cũng không tốt lắm.

"Bất cớ sao....., Chị dâu bọn hần muốn bắt cóc chúng ta sao?" Nguyệt Duy Nhất có chút hưng phấn nho nhỏ.

Trình Trình bình tĩnh nhìn anh ta: "Đúng, em cao húng như vậy làm cái gì?" Ngồi trên xe, Trình Trình sờ sờ bông tai kim cương trên lỗ tai, tính toán tới thời điểm cho Nguyệt Độc Nhất.

"Như vậy hoàng huynh có thể cứu chúng ta đúng không?"

"..."

Trình Trình nhìn nhóm người này, cũng xác định bọn hắn là một nhóm người. Nếu là người nhà họ Tạ thu phục cũng được, nếu là người của Bắc Đường Giác có lẽ phiền toái rồi.

"Xuống xe."

Bọn họ bị mang tới một biệt thự, bọn người Trình Trình đi vào nhà đã nghe một mùi rượi, ngồi ở ghế salon kia là một người đàn ông, nghe thấy âm thanh liền ngừng đầu, ánh mắt đục ngầu hung ác nhìn chằm chằm vào Trình Trình, Trình Trình nhận ra anh chính là người lần trước Hứa Hạ, không nghĩ tới mới vài ngày không gặp anh đã biến thành đáng vẻ như vậy, khuôn mặt vốn dễ nhìn giờ đã đầy râu ria, áo sơ mi cũng lờ lênh thếch lộ một nửa ra ngoài.

Rượi làm cho Hứa Hạ giống như dã thú không biết suy nghĩ, anh tachỉ biết cô gái trước mặt hại con của anh ta, anh ta đã phái người đi điều tra, trừ bỏ có được địa chỉ của cô ngoài ra đều không tra ra được, cho nhiều người theo dõi mấy ngày cũng không thấy cô về nhà, ngay lúc thời điểm anh ta muốn bỏ cuộc, cô lại xuất hiện, mấy ngày nay anh ta phí không ít tiền bạc, nhưng mà con của anh ta đến lúc này vẫn không có chút gì khởi sắc, đều do cô gái này, hiện tại anh ta không nghĩ muốn đi kiện cáo gì, ngồi tù không làm cho anh ta có thể bỏ qua sự thống hận đối với cô gái này, cô ta không phải đang mang thai sao, anh ta muốn cho cô niềm thù mùi vị thống khổ khi mất con là như thế nào.

Trong mắt Hứa Hạ đỏ bừng, giống như quỷ một dạng tiến lại gần Trình Trình, Tần Húc Nhi không cẩn thận đẩy cô ta về phía trước, cô thật sự không cố ý, mà là cô quá sợ hãi.

Ngay tại lúc Hứa hạ muốn bỏ nhào về phía Trình Trình, ngàn cân treo sợi tóc, thân thể anh ta như gấu bông bị đập nát bay lên sau đó ngã xuống, mà Trình Trình cũng bình yên được Nguyệt Duy Nhất đỡ, Nguyệt Duy Nhất oa oa trên mặt yên lặng, tuy bị bắt cóc cảm thấy thú vị, nhưng mà xúc phạm đến chị dâu của hắn tuyệt đối không thể lưu tình: "Chị dâu chị không sao chứ."

Trình Trình kinh hồn chưa ổn định, vì cái gì mà Nguyệt giá hờ chút là đánh bay người: "Không có việc gì." Cô thật đúng là không quen biểu tình nghiêm túc của Nguyệt Duy Nhất.

"Hứa Hạ tôi thề, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người, con nhỏ của các người đều không được chết từ tế!"

Trình Trình lão đảo thối lui hai bước, nguyên rủa như vậy cô không chịu nổi, cô cũng là người mẹ, biết người là cha mẹ thống thỏ: "Tôi biết chuyện lần trước, là tôi sai, tôi sẽ nghĩ biện pháp để cho con trai anh tỉnh lại." Không biết đi cầu xin bà bà có khả năng hay không.

Hứa Hạ không tin cô: "Lại còn có biện pháp nào sao, đến bác sĩ Bạch cũng không có cách."

"Còn có một người, ngày đó viện trưởng Lãnh cũng có nói tới, bà bà tôi."

"Cô ta sao?"

"Có nghe qua kỳ tích giới y học, bác sĩ Lãnh quyền uy khoa não chưa?"

Hứa Hạ do dự, năm đó dù anh ta còn nhỏ tuổi nhưng cũng có nghe qua danh tiếng của thầy thuốc kia: "Cô thật có tâm tốt như vậy, là cô ta đem con tôi biến thành như vậy, cô ta vẫn có thể ra tay giúp sao?"

"Chuyện này chúng tôi dù có sai, nhưng nếu không phải lúc trước vợ của anh cưỡng hoành vô lễ, con trai của anh cũng từng có ý làm tổn thương con tôi, bà bà tôi sẽ không ra tay, cho nên tôi hy vọng con trai của anh tỉnh dậy, có thể nhận sai với con tôi."

Hứa Hạ nhìn biểu tình của Trình Trình, biết cô không phải nói đùa, nhưng mà anh ta phải dựa vào cái gì để tin cô gái này: "Tôi dựa vào cái gì để tin cô."

"Cậu có thể không tin!" Nguyệt Độc Nhất mang theo bất mãn tức giận đi tới, dám bắt cóc nữ nhân của anh, anh ta ngại sống lâu rồi hay sao, anh hiện không ngại ra tay kết thúc sinh mệnh của anh ta.

Trình Trình trừng mắt nhìn Nguyệt Độc Nhất, sau đó đối với Hứa Hạ mỉm cười: "Đó là chồng tôi, anh ta là Nặc thiếu chủ, anh cũng biết ở trong Xã Hội Đen đạo nghĩa luôn đi đầu, tôi dùng danh nghĩa chồng tôi bảo đảm, nếu không anh có thể đem tôi cùng chồng tôi ném xuống biển cho cá mập ăn thịt, anh cảm thấy thế nào?"

"Hoàng..." Nguyệt Duy Nhất vui vẻ kêu lên, bị mắt Nguyệt Độc Nhất lạnh lùng nhìn, nuốt trở lại.

Đồng ý! Anh rút cuộc phạm vào cái chuyện ngu xuẩn gì, đừng nói cô gái này lại vẫn đáp ứng cứu con của anh, cho dù không cứu, anh bắt cóc vợ của thiếu chủ Nặc, chết đã là cô cùng may mắn, thế mà lại dám không tin bọn họ, Hứa Hạ có thể đem sinh mạng làm lớn như vậy tự nhiên cũng không ngu xuẩn: "Vậy làm phiền rồi."

"Còn không đi!" Nhìn cô gái không một chút bị người khác làm chật vậy, lại còn lấu danh nghĩa của mình đi làm cái giao dịch nhảm chán như thế, rõ ràng

làm cho bản thân mình lo lắng một hồi, Nguyệt Độc Nhất nhìn người đàn ông kia liền phát hỏa.

"Được rồi, em không phải đã đến rồi sao." Trình Trình vội vàng đi đến an ủi chồng mình, hy vọng anh ta có thể đồng ý cùng mình thuyết phục bà bà, hiện tại không nên để cho anh ta nổi nóng.

Trình tự mình bay đến Hawaii gặp Lãnh Nguyệt, đúng là cô không biết phải làm như thế nào để cầu bà, Lãnh Nguyệt đều là bất vi sở động, sau cùng cô vô lực chỉ có thể cầu Nguyệt Độc Nhất giúp đỡ: "Tôi cùng bà bà thích cái gì?"

Nguyệt Độc Nhất nhìn Trình Trình nhàn nhỗi hồi lâu, hẳn hết sức khuyên, đáng tiếc lão bà vẫn không tin anh ta.

"Vì một người không liên quan?" Máu chốt là đứa bé kia có ý đồ làm tổn thương con của mình, trong quan niệm của Nguyệt Độc Nhất, cũng có thể để cho đứa bé kia cả đời không tỉnh lại.

"Suy bụng mình ra bụng người sao, nếu con trai chúng ta có xảy ra chuyện anh cũng sẽ sốt ruột như vậy có phải hay không, mà còn là đứa bé khó tránh khỏi không phạm sai lầm, dạy lại là tốt rồi."

"Theo em." Nguyệt Độc Nhất lại cúi đầu xử lý văn kiện, "không cần phí thời gian nói những đạo lý này, mẹ anh không thích nghe, tận lực vuốt mông ngựa đi."

Vuốt mông ngựa?

"Tốt nhất là thôi bà lên tận trời cao."

Trình Trình xấu hổ, bất quá ngày hôm sau cô vẫn phải làm, di chuyển nhẹ nhàng đến bên cạnh Lãnh Nguyệt, Lãnh Nguyệt nằm trên bờ cát, dùng mũ che nghiêng mặt, mấy ngày nay cô đều cực kỳ buồn chán, mọi người đi qua đi lại đều nhìn ánh mắt độc ác nhìn cô, giống như là cô đập hư hai người đàn ông soái ca bên cạnh cô, cô lại bộ dáng không kêu gào, khả năng cũng không ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, đáng người cô cũng xinh đẹp trước sau lỗi lổm, đúng là cũng ngắm lại cô đã là bà nội, bảo trì như vậy cũng tốt lắm rồi, cho nên Lãnh Nguyệt ăn uống no đủ không nghĩ đến những chuyện này, người nào để cho cô cực kỳ nhàm chán nha.

Bên cạnh Louis cùng Nguyệt Thanh Thiên cùng xem tạp chí, nhìn không chớp mắt, Nguyệt Độc Nhất ở phía sau chống đỡ cho lão bà của mình, Trình Trình lấy giọng: "Bà bà, người hôm nay thật xinh đẹp..."

"Khụ Khụ."

Nghe thấy Nguyệt Độc Nhất ho khan Trình Trình lập tức sửa lại: "Ta nói bà bà mỗi ngày đều rất được, hôm nay đặc biệt xinh đẹp, lúc chưa gặp bà bà con cuối cùng cũng không cảm thấy được khuyết điểm củ con người là cái gì, mãi đến khi nhìn thấy bà bà tâm tình con thật lâu mới ổn định, hiện tại con rốt cuộc cũng biết là cái gì, liền là vì bà bà đối với chân lý theo đuổi đến cùng, con đối với bà bà sùng bái giống như nước sông chảy cuộn cuộn không dứt, lại như Hoàng Hà chảy đầy không khi nào cạn."

Nghe một đoạn như thế Lãnh Nguyệt ngáp một cái lấy mũ rom che mặt. "Con dâu ngoan, đoạn này của con mẹ đã sớm dùng rất nhiều lần, phỏng chừng lỗ tai của chồng ta đã nghe đến chai sạn, đổi nghe một chút ý mới đi."

Ách... yêu cầu thật đúng là cao.

"Nghĩ muốn tổ tiên nước Tống màu sắc đẹp để thua kém, Hán Vũ Tần Hoàng hơi kém thanh tao, Thành Cát Tư Hãn chỉ xứng khom lưng lòi ra quần cộc, bà bà chiếu sáng thiên hạ, mình xét ngàn dặm, vũ lộ thương dân, sông ngòi muôn phương! Bà bà, người nhiều ưu điểm như vậy, nếu không cho con nói, con đến chết không nhắm mắt, con đối với bà bà thành tâm kính ngưỡng, sông cạn đã mòn, long trời lở đất, vĩnh viễn không thay lòng."

"Khụ khụ..."

Lại như thế nào, Trình Trình bất nhẫn nhìn chồng mình đứng phía sau cắt ngang.

Quá

Phải không?

Ngay lúc hai vợ chồng đang dùng ánh mắt trao đổi Lãnh Nguyệt lại bỏ mũ xuống: "Sao lại không nói tiếp." cô đang nghe cao hứng, khó trách mỗi lần cô vỗ mông ngựa chồng mình thì ông ta lại làm bộ dáng cao ngạo, kỳ thật trong lòng đã dễ chịu, giống như cô bây giờ.

"A...A..., tóm lại bà bà chính là đèn soi sáng cho con, con học tập phương hướng, liền là bộ dạng cho tương lai."

"Xong rồi?"

"Xong rồi." cô từ trên máy tính sàn lọc đã lâu, tuy nhiên không phải chính mình viết nhưng cũng là tâm thư.

"nói đi, muốn cầu xin tôi chuyện gì?" Lãnh Nguyệt ngồi thẳng lên. Trình Trình nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng nói đến chuyện chính rồi.

"Con nghĩ muốn cầu xin bà bà làm phẫu thuật cho con trai Hứa Hạ."

"Con trai của người nào?" Phòng chừng Lãnh Nguyệt đã sớm hỏi hột vớt người đi mất.

"Chính là đứa bé trước bị bà bà đá một cước suýt bị mất mạng."

"A...Con xác định?" Lãnh Nguyệt thật sự nhìn cô, Trình Trình rút ra phía sau, cảm thấy thật sự Lãnh Nguyệt cực kì đáng sợ.

"Xác định." Nhưng mà cô vẫn kiên trì.

"Được rồi." Lãnh Nguyệt vừa phủ mũi lên, nằm phơi tắm nắng, cô suy nghĩ có nên tại Vong Nguyệt Cốc cũng làm một bờ cát như vậy hay không.

Đáp ứng? Trình Trình không xác định nhìn chồng của mình.

Nguyệt Độc Nhất đối với cô gật đầu,

Giải phẫu xác định là ngày hôm sau sau khi bọn họ trở về, giải phẫu cực kỳ thành công, đúng là ở phòng giải phẫu Lãnh Nguyệt cảm thấy quá tiện nghi cho đứa bé kia, trong lòng có chút không cao hứng, nhưng mà nghe được Nguyệt Độc Nhất muốn đi Italy, lại trở về có tin thần rồi. Nguyệt Duy Nhất không có việc gì vẫn là ôm TV nhà bọn họ xem Tom&Jerry, muốn không đi theo trước theo sau Nguyệt Độc Nhất, Nguyệt Độc Nhất cũng cảm thấy bị làm phiền, đơn giản mua trọn bộ Tom&Jerry, mỗi ngày cho anh ta ở nhà xem đĩa phim.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Vốn nghĩ Nguyệt Độc Nhất bay đến Italy để giải quyết chuyện gì, vậy mà hiện giờ biến thành dất dúi con cái, cái bụng của lão bà của mình không nói, Lãnh Nguyệt cũng muốn đi xem náo nhiệt, Lãnh Nguyệt vừa đi, khẳng định là Nguyệt Thanh Thiên cũng sẽ đi theo, đương nhiên Louis cũng sẽ trở về Italy, tất cả mọi người đi, Nguyệt Duy Nhất không có khả năng không đi, mấu chốt chính là Trình Vũ cũng đi theo, kết quả lại thành là du lịch tập thể.

"Mẫu hậu, cái này thật là thần kỳ, vậy mà có thể bay được." Nguyệt Duy Nhất cả kinh sợ hãi.

"Mẹ cảnh cáo con, không cho phép phá hủy nó." Khẳng định kiếp trước của anh ta là làm nghề phá bỏ và dời đi, so với cha của anh ta con có thể phá hơn, cha anh ta cũng chỉ huy đi một cái TV và một cái tủ lạnh mà thôi.

Cái tên phá của này, vậy mà đem cái phòng khách mấy chục vạn kia hủy đi còn chưa đủ, lại còn đem chiếc Ferrari của Chu Nhan hủy đi mấy lần, bắt quá tiêu nha đầu Chu Nhan kia cũng đủ ngoan độc, hung hăng quát mắng đến khi cô cho cái vòng tay Kê Phụng tốt nhất mới dừng lại.

Bảo là muốn có sinh lễ khi cưới đàn ông, không phải là cái tên bác sĩ mông cổ kia sao, đưa cái còng tay còng lại là an toàn nhất, tiết kiệm cho cái tên xem mạng người như cỏ rác đó, lại đưa cái vòng tay tốt nhất như vậy, đau lòng.

"Mẫu hậu không phải là một cái vòng tay Kê Phụng thôi sao, trở về con sẽ trả lại cho mẹ." Nguyệt Duy Nhất lấy lòng Lãnh Nguyệt, sắc mặt Lãnh Nguyệt mới tốt lên một chút: "Biết con có tiền, trong hoàng cung cái gì không có, đến cha con cũng một bộ dạng phá sản, sớm muộn gì cũng dẫn đến mất hết."

"Mất hết cũng được, đến lúc đó dọn đi Vong Ưu Cốc với mẫu hậu." Nguyệt Duy Nhất vui vẻ nói.

Lãnh Nguyệt phòng bị nhìn anh ta, khẳng định tiểu tử này đã sớm có kế hoạch tìm đến nương ăn chùa uống châu, không được cô trở về nhất định phải viết một câu dán ngoài cửa: "Chó cùng Nguyệt Duy Nhất không được đi vào" để phòng ngừa.

"Chú, xuống máy bay không thể như vậy, người khác thấy còn tưởng nhóm ta là Hai Lúa chưa thấy qua bộ mặt thành phố." Trình Vũ đã sớm lãnh hội được năng lực của chú mình, trước liền nhắc nhở.

"Trình Vũ sao có thể gọi chú là Hai Lúa." Trình Trình kiên trì dạy con mình là đứa bé có lễ phép, Nhìn chú em bị đã kích, cúi đầu.

"Bà nội nói."

"Tiểu tử, bà là mẹ đương nhiên có thể nói chú con."

"Già mà không kính, thượng bất chính hạ tất loạn."

"Xú tiểu tử, ai dạy con." Lãnh Nguyệt nhìn chằm chằm vào Trình Vũ, dĩ nhiên bị đứa nhóc giáo dục thì cực kỳ khó chịu.

"Ông nội dạy, hôm qua ông kể cho con trong truyện xưa có nói."

Vừa nghe là Nguyệt Thanh Thiền dạy Lãnh Nguyệt liền không nói gì, cô không có can đảm nói chồng mình.

Ngay lúc Nguyệt Độc Nhất đang đau đầu sắp xếp gia đình, Thanh Á cảm phiền giấy đăng ký đến để giải quyết chuyện đau đầu cho Nguyệt Độc Nhất.

"Trận thi đấu khoa học kỹ thuật máy tính thanh thiếu niên thế giới."

"Đây là cái gì thế?" Nguyệt Duy Nhất lấy kem, miệng không ngừng một khắc nào.

"Cái đĩa suốt ngày như sao trên trời thì làm sao biết máy tính là cái gì." Lãnh Nguyệt bỏ anh ta qua một bên, để cho anh ta đứng một bên ăn kem.

"Lần này vừa đúng lúc tổ chức ở Italy, vốn tôi được mời làm Ban Giám Khảo, tôi không có hứng thú, tiểu thiếu gia có lẽ muốn đi xem thử tay nghề."

Thanh Á nói không sao, khi Trình Vũ nhìn thấy giấy đăng lý kia, dĩ nhiên cực kỳ hứng thú: "Mẹ, con có thể đi sao?"

"Nghĩ muốn đi thì đi thôi, rèn luyện nhiều cũng là chuyện tốt." Trình Trình sờ đầu nó, Trình Vũ vui vẻ điền vào bảng.

Đám đông trong hội trường to lớn bắt đầu hoạt động, bên trong trận thi đấu bày ra một trăm máy tính, tuy nhiên trận đấu này nhằm vào toàn bộ thế giới, không phải ai cũng đều có thể có tư cách tham gia, trừ phi có trường học hoặc người đứng đầu trong ngành khoa học kỹ thuật máy tính tiến cử, dĩ nhiên hiện tại Trình Vũ do Thanh Á tiến cử dĩ nhiên cũng có tư cách tham gia.

Hôm nay Trình Vũ mặc âu phục quần sooc, trên thân mặc áo T-shirt trắng, đầu đội cái nón lưỡi trai màu lam, thật đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn nhào lên hôn một cái.

Nó bước chân nho nhỏ, cầm giấy báo danh đi ở phía trước, phía sau là đại đội nhà Lãnh Nguyệt bọn họ, Louis, Nguyệt Thanh Thiền, Nguyệt Duy Nhất, Lãnh Nguyệt và Trình Trình, soái ca cùng mỹ nữ như vậy hiển nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người.

"Mẹ." Trình Vũ đứng ở nơi báo danh, có chút do dự nhìn mẹ của mình.

Trình Trình biết Trình Vũ tuy thông minh, nhưng mà cho tới bây giờ nó chưa từng tham gia một trận thi đấu nào, nó cần sự cổ vũ: "Làm hết sức là được rồi, được hay không được thắng thua không quan trọng."

Tâm tình khẩn trương của Trình Vũ bởi vì Trình Trình mà được thả lỏng xuống, thở nhẹ một cái, đem giấy báo danh đưa cho chú tiếp tân.

Người kia ngoài nghề nhìn giấy báo danh cực kỳ ngoài ý muốn, trận thi đấu lần này nhằm vào thanh thiếu niên, dưới trung học đều có thể tham gia, nhưng mà đứa bé này hoàn toàn có vẻ nhỏ tuổi, đứa bé này đích thị mới bảy tuổi, phỏng chừng là người dự thi ít tuổi nhất, cho nên hai mắt nhìn không g được nhìn một cách khác thường.

Đương nhiên bọn họ thật không ngờ đứa bé nhỏ như vậy lại đến đăng ký, bất quá đều không để trong lòng, dù sao bất quá cũng chông đỡ qua vòng một, đây là trận đấu đẳng cấp thế giới, bị đã kích cũng là chuyện bình thường.

Đưa giấy đăng ký, thông qua xét duyệt phía sau, Trình Vũ vào đường đi của tuyển thủ, Lãnh Nguyệt bọn họ cũng tìm vị trí ngồi hàng đầu.

Những người dự thi khác cùng trao đổi lẫn nhau, chỉ có Trình Vũ vừa đi vào liền mở máy tính của mình ra, nó đang khẩn trương, hiện tại chỉ có máy tính mới giúp nó bình tĩnh trở lại.

La Bá Đặc đã học lớp 11 không phải lần đầu tiên tham gia trận đấu này, nó cũng là một lần được quán quân, mà đối với lần đoạt giải quán quân này cực kỳ khó tin, nhưng mà một kẻ dự thi nhỏ như vậy cũng làm cho nó cảm thấy lo lắng, nhìn đứa bé chuyên tâm mở máy tính, đi tới gần nhìn xem, không khỏi cảm thấy bản thân mình quá đa nghi, dù sao vẫn chỉ là một đứa bé, thực ra là đang chơi bài trên máy tính.Editor: bangthan87

"Thằng bé cũng chỉ là thằng bé, cũng không biết cuộc thi như thế nào mà chọn trúng giấy đăng ký giả, nói không chừng đến đề bài cũng xem không hiểu." La Bá Đặc cùng John bắt đầu bĩu môi.

"Có thể rèn luyện thêm cũng được." La Bá Đặc mỉm cười với John.

Tiếng nói bên tai Trình Vũ đều nghe được, mà John cho rằng Trình Vũ nghe không hiểu tiếng Anh nên nói rất nhiều, chú ý Trình Vũ đương nhiên không chỉ có bọn người La Bá Đặc.

"Cậu cũng tới tham gia thi đấu à?"

Nghe được đối phương nói tiếng Trung, Trình Vũ ngẩng đầu, nhìn đối diện một tiểu cô nương mái tóc đen được cột bằng đồ cột màu lam đang đứng khoanh tay, cặp mắt kia linh động nhìn Trình Vũ, tuổi tác so với Trình Vũ còn nhỏ hơn hai tuổi.

"Àn." Trình Vũ không có thói quen cùng bạn bè tiếp xúc, nhưng mà có người hỏi hán nên có lẽ phép đáp lại.

Cô bé đi lên ngồi bên cạnh Trình Vũ, bởi vì chỗ ngồi có chút cao, bé bò lên có chút mệt, bất quá cô bé vẫn kiên trì nỗ lực không ngừng, rốt cuộc cũng ngồi bên cạnh nó, chỉ thấy nó lấy từ ba lô trên vai, từ trong bao này lấy ra một đồng đồ ăn vặt, sau đó chọn hai que kẹo từ bên trong đưa cho Trình Vũ một cây: "Cho cậu, đây là kẹo may mắn nha..., lát nữa cậu nhất định sẽ được hạng nhất." Editor: bangthan87

Trình Vũ giống ba nó không thích ăn đồ ngọt, nhưng mà nó không cự tuyệt kẹo của cô bé này, lấy ở trên tay, cô bé cười ngọt ngào, thấy nó không ăn: "Sao cậu không ăn?"

Trình Vũ im lặng mở giấy kẹo ra: "Cậu cũng tham gia thi đấu sao?"

"Mình không thông minh như thế, mình là tới chơi, mình gọi là Lucy Y Brenda, mẹ mình là người Trung Quốc, cho nên có thể nói tiếng Trung, còn cậu?"
Tiểu cô nương lay lay hai chân, ánh mắt nhìn Trình Vũ.

"Trình Vũ."

"Con xem con trai của con, không một lúc mà đã kết giao với bạn gái nhỏ rồi." Lãnh Nguyệt cười hì hì nhìn về hướng Trình Vũ, Trình Trình mỉm cười.

Lucy thấy quán gia đi tới cửa, xoay người hôn lên khuôn mặt của Trình Vũ, Trình Vũ ngây ngẩn cả người, Lucy cười hề hề: "Đây là nụ hôn may mắn nha... cha mình nói như vậy là có thể chúc phúc cho người ta, muốn cậu cố lên! Mình đi nha."

Trình Vũ nhìn cô bé chạy đến một ông già đứng ở cửa, ông lão cung kính khom lưng, dường như nghĩ muốn thay cô bé cầm túi xách, lại bị cự tuyệt.

"Trình Trình con xem con con bị đùa dạng đến ngu ngơ rồi, được không ít hâm mộ nha, tiểu cô nương kia liền không phải là người bình thường rồi, có tố chất, nhỏ như vậy liền biết là người giàu có rồi." Editor: bangthan87

"Bà bà!" Trình Trình trừng mắt liếc nhìn Lãnh Nguyệt một cái, cũng biết bà bà nhảm chán, "Trận đấu bắt đầu."

"...Trận đấu của chúng ta theo quy chế đấu vòng loại, quy tắc rất đơn giản, vòng thứ nhất do giải thi đấu thống nhất ra đề, trong thời gian quy định có thể hoàn thành và làm đúng thì tuyển thủ có thể tiếp tục đi vào vòng tiếp theo, mong các tuyển thủ quay về chỗ ngồi theo số của mình, trận đấu do giám thị giám sát, tất cả tình huống đều sẽ thông qua truyền hình lớn truyền lại, cho nên các tuyển thủ không nên nghĩ dùng những thủ đoạn không đúng, đề sẽ hiện trên màn hình, hiện tại các tất cả tuyển thủ ngồi xuống."

Người chủ trì tuyên bố quy tắc trận đấu xong, hội trường liền an tĩnh, một tràn bước chân trở về ghế, các tuyển thủ dự thi chăm chỉ đọc đề, Trình Vũ ngồi ở giữa đầu bên trái, sau nó là La Bá Đặc, xem xong đề, Trình Vũ cũng ổn định, tuy đề không đơn giản, nhưng mà cũng không quá khó khăn, suy nghĩ một chút, nó liền bắt đầu gõ bàn phím.

La Bá Đặc nhìn đề sau đó mỉm cười, đề này không đơn giản, vòng thứ nhất thi xong, sẽ có rất nhiều người dự thi bị loại ra, bất quá lấy thực lực của nó cũng không tốn nửa giờ, cho nên nó không vội vã làm, mà nhìn xem tình huống chung quanh, liền giống như nó nghĩ, rất nhiều người đều không làm được, một số đã bắt đầu làm lại nóng nảy đem bàn phím đập đập, đương nhiên cũng có một số người không nóng không vội, khi ánh mắt của nó quét qua nhìn Trình Vũ, nhìn thấy bộ dạng trấn định kia, dường như cực kỳ nắm chắc, hai mắt La Bá Đặc nhìn không được nhìn chăm chăm.

"Trình Vũ, cố lên!" Editor: bangthan87

Trên khán đài thanh âm tiểu cô nương ngọt ngào lớn lạ thường trong hội trường yên tĩnh, tất cả mọi người nhú mày hướng nhìn về phía âm thanh phát ra, Lucy mặc kệ ánh mắt của những người khác, đứng ở trên ghế dựa cao cao, quơ quơ tay, một bên quán gia cẩn thận đỡ cô bé chỉ sợ cô bé rơi xuống.

Nghe được tên của mình Trình Vũ ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Lucy, nó liền rụt cổ lại, cố gắng giấu bản thân mình, không nghĩ muốn bày ra như thế.

Vị chủ tịch ngồi trên ghế giám khảo, một ánh mắt nghiêm túc của ông già trừng mắt nhìn Lucy liếc một cái, Lucy le lưỡi, ngoan ngoãn ngồi xuống. Nhìn thấy Lucy không còn âm ỉ, ngón tay Trình Vũ mới tiếp tục gõ bàn phím.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, còn có mười giây nữa là kết thúc, La Bá Đặc đã sớm hoàn thành, nhìn về hướng Trình Vũ, nhìn thấy nó còn đang làm, cười nghĩ bản thân mình suy nghĩ quá nhiều, dù sao cũng chỉ là một đứa bé.

Người chủ trì tuyên bố hết giờ, Trình Vũ mới không vội không chậm nộp bài, rất nhiều kẻ dự thi còn chưa làm xong đều kêu la uể pải một trận, còn chỉ trích cuộc khi ra đề quá khó khăn, một bên mắng một bên rời khỏi trận đấu. Những người làm xong bài khăn trương ngồi đợi kết quả, thông qua thi kêu la vui mừng, không thông qua thì im lặng rời đi, Trình Vũ nhìn trên màn hình thấy hai chữ "Thông qua", thu thập đồ đạc, đi về hướng Trình Trình.

"Chúc mừng thông qua." La Bá Đặc ngăn cản Trình Vũ, trên mặt mang theo nụ cười, dùng tiếng Ý nói chuyện.

"Cảm ơn." Trình Vũ cũng cười lại, dùng đúng tiếng Ý tiêu chuẩn trả lời, sau đó vòng qua người La Bá Đặc bước ra hội trường.

"Nó có thái độ gì thế, có thể thông qua trận này cũng là may mắn." Hiện tại trong ánh mắt của John nhìn Trình Vũ lạnh nhạt tỏ ra thanh cao, nó nhìn Trình Vũ đến cuối cùng mới nộp bài, nhất định là may mắn thông qua thôi.

"Nhỏ như vậy mà cũng có thể thông qua trận đấu cũng không tồi." La Bá Đặc cười cười.

"Nếu cậu lần này cũng liên tục đứng nhất, những công ty cũng sẽ chú ý đến cậu." John cực kỳ tin tưởng đối với La Bá Đặc.

"Mình chỉ muốn tiến vào Dawson." La Bá Đặc không thèm để ý đến những công ty khác.

"Mẹ." Trình Vũ chạy đến trước mặt Trình Trình.

"Không tồi." Trình Vũ khích lệ con trai của mình.

"Được rồi, trận thứ hai sẽ diễn ra buổi chiều, chúng ta nên đi ăn cơm trước." Lãnh Nguyệt đói bụng, "Nghe nói cuộc thi có cung cấp cơm miễn phí, đi mau đi mau."

Trình Trình cũng biết bà nghe được miễn phí mắt liền sáng lên, lắc đầu đi theo.

Đoàn người bọn họ chiếm một cái bàn nhỏ, cuộc thi đấu này có nhiều đơn vị nổi tiếng tài trợ, giành giải thưởng trong trận thi đấu này đúng là ngôi sao mới trong tương lai của ngành khoa học kỹ thuật máy tính, hiện tại đây là thời kỳ mới phát triển, máy tính được xem là trọng trong phạm vi rộng, có thể chiêu mộ nhân tài như vậy không thể nghi ngờ đối với đối với nhiều công ty trong tương lai sẽ có sự giúp sức rất lớn, cho nên hấp dẫn nhiều công ty tài trợ, đương nhiên Nguyệt Thị cũng tham dự, bất quá bọn người Trình Trình không biết mà thôi. Có đầu tư lớn như vậy, cơm ở đây đương nhiên cũng sẽ không tồi, tất cả đều là ẩm thực nổi danh của Italy, Lãnh Nguyệt cảm thấy giá trị cao nhất của bữa ăn này rồi.

"Trình Vũ, chúc mừng cậu." Lucy nắm tay một ông già đi qua cực kỳ vui vẻ nhìn thấy Trình Vũ.

Trình Vũ vẫn bộ dáng lạnh lùng: "Cảm ơn." Nó đưa ánh mắt nhìn ông già bên cạnh Lucy, nó có chú ý tới ông chính là ngồi ở vị trí hội chủ tịch giám khảo.

"Ông nội, con muốn cùng ngồi với Trình Vũ." Lucy nhìn ông nội mình yêu cầu.

"Lucy, bớt nghịch ngợm." Ông lão kia nghiêm túc nhìn cháu gái mình nhưng trong mắt đều chứa đầy sự sủng ái.

Bị ông nội nói, Lucy bắt mồm chu miệng lên.

"Không sao, nếu không ngại thì có thể cùng ngồi đi." Trình Trình tránh một chỗ, tiểu nha đầu kia hiển nhiên muốn cùng con trai mình ngồi chung, Trình Vũ ít bạn, biết nhiều thêm một người bạn cũng là một chuyện tốt.

"Vậy làm phiền rồi." Ông lão kia chẳng qua là cung chiêu hết sức lời khản cầu của cháu gái mình, "Dawson Y Brenda."

"Xin chào, Trình Trình, đây là bà của tôi." Trình Trình cũng lễ phép giới thiệu tên mình, đến lúc giới thiệu tới Louis, ông ta đã trước một bước giơ tay lên: "Xin chào, Dawson tiên sinh, luôn nghe thấy danh mà chưa thấy người."

Trình Trình là cái người điên cuồng thí nghiệm chưa bao giờ xem tạp chí doanh nghiệp, đương nhiên không biết Dawson T Brenda, tin tức truyền tin tập đoàn đứng nhất thế giới, Dawson nghe được tên Louis cũng có chút ngoài ý muốn: "Không nghĩ đến cũng có thể tổng giám đốc Nguyệt thị trong này."

Lãnh Nguyệt đương nhiên cũng có nghe tin tức hành lang về thông tin tập đoàn này, không nghĩ tới tiểu tử kia chỉ tùy tiện kết giao bạn bè lại gặp được cháu gái của Dawson, cô thật muốn trở về sẽ giao dục Trình Vũ một phen thật tốt, nói cho nó biết tầm quan trọng khi liên kết với công ty lớn này, dù sao cô cũng không phản đối đám cưới giao dịch, đứa bé kia nhìn cũng thuận mắt, cảm tình có thể bồi dưỡng, cô cùng chồng cô cũng vẫn là hôn nhân chính trị đó thôi, còn không phải ở chung cũng tốt đó sao. Cưới đứa bé kia, cháu của cô không phải có thể thuận lợi tiếp nhận Dawson, không cần phấn đấu cũng sống thoải mái cả đời, nghĩ đến bản thân mình vì cháu mình lót cho một tiền đồ tươi sáng, Lãnh Nguyệt càng nghĩ càng hưng phấn.

"Trình Vũ, chúng ta qua bên kia chơi đi." Ăn được một nửa Lucy bắt đầu không an phận, liền muốn lôi kéo Trình Vũ đi đến nơi các bạn nhỏ chơi đùa.

Trình Vũ do dự, nhìn Trình Trình, Lãnh Nguyệt lại mở miệng trước: "Đi thôi đi thôi."

"Ông nội." Lucy cũng cầu xin sự đồng ý của ông nội mình, nhìn thấy Dawson gật đầu, liền vui vẻ lôi kéo Trình Vũ chạy đến hướng chơi đùa bên kia.

Lucy cỡi giày chơi vui vẻ trên một mảnh đất nhỏ, Trình Vũ cũng cỡi giày, đưa giày của nó và Lucy cất kỹ phía sau, ngồi ở bên cạnh, lấy ra máy tính, Lucy một bên vẫn chơi vui vẻ điên cuồng.

Dawson thấy như vậy gật đầu hài lòng với Trình Vũ, Lãnh Nguyệt cười giống như mèo ăn vụng, Trình Trình không hiểu rõ chân tướng, mà Louis đã sớm nhìn ra Lãnh Nguyệt muốn làm cái gì, cũng không nói ra, trò chuyện một chút với Dawson

Trình Vũ bớt chút thời gian nhìn phía trước, liền nhìn thấy cô bé đang cắn môi hốc mắt lại rung rung ôm trong tay quả bóng, trước mặt cô bé còn có một đứa lớn tuổi hơn so với cô bé, dường như hai người đang tranh chấp, người lớn đang nói chuyện, không có chú ý đến mọi chuyện bên này, Trình Vũ liền để máy tính xuống đi qua.

"Lucy."

"Trình Vũ, nó cướp quả bóng, lại còn đánh mình." Lucy chìa ra bàn tay nhỏ nhắn, phía trên còn ấn đỏ, khuôn mặt nhỏ nhỏ của Trình Vũ có chút tức giận, đưa tay kéo Lucy qua xoa xoa tay cho nó.

"Mày chơi lâu như vậy, để cho bọn tao chơi một chút thì có làm sao." Cô nhóc đối diện chống nạnh, kiêu căng nói.

Trình Vũ đem Lucy che chở phía sau: "Bên kia vẫn còn rất nhiều, nếu mày muốn chơi, có thể qua bên kia lấy."

"Không cần! Tao là muốn quả bóng trên tay nó kia."

"Có chuyện gì?" Một người đàn bà đi qua đến bên người đứa nhóc, đứa nhóc đang kêu ngoào liền khóc nức nở: "Mẹ, chúng nó cướp quả bóng của con."

Một người phụ nữ không phân biệt thị phi, nhìn thấy con gái mình khóc, liền đau lòng kết luận hai đứa nhóc trước mặt có lỗi: "Tiểu Ngải Lợi đừng khóc, mẹ giúp con lấy bóng về."

Cô ta trấn an con gái xong đứng lên, ánh mắt đứa nhóc Aili rụng rớt làm mặt quỷ đối với Trình Vũ, cho tụi bây không cho tao quả bóng.

"Đưa quả bóng đây." Người phụ nữ ra lệnh với Trình Vũ.

"Dì, quả bóng là của chúng cháu chơi trước, chúng cháu không có đoạt của nó." Trình Vũ có ý muốn giải thích, mẹ bảo gặp những chuyện như thế này phải bình tĩnh giải quyết, ngàn vạn lần không cần dùng đến vũ lực.

"Không cần biết là cái cướp của ai, hiện tại đem quả bóng đưa cho con gái tôi." Người phụ nữ dường như không muốn giải thích, tay nhanh chóng cướp đoạt quả bóng của Lucy đang ôm trong ngực.

Trình Vũ nghĩ có đôi khi bà nội vẫn đúng, trên thế giới này có quá nhiều người không nói lý lẽ, nó gắt gao che chở Lucy tận lực để cô bé không bị thương, ngay lúc nó nghĩ trên mặt mình khẳng định sẽ bị đồ bỏ móng tay cào, nó cùng với Lucy đã được bế lên.

Mấy người vội vàng chạy đến, Nguyệt Thanh Thiên cùng Louis phân ra ôm Trình Vũ cùng Lucy, Trình Vũ đột nhiên nghĩ, nó bảy tuổi, cha cùng bà nội chính là một nền tảng trăm năm.

"Lá gan không nhỏ, muốn khi dễ cháu của tôi sao?" Lãnh Nguyệt đưa tay chỉ người phụ nữ kia, bọn họ mà chạy đến trễ, cô dâu tương lai này không phải là bị khi dễ rồi sao.

"Hai cái đứa không có giáo dục này đoạt quả bóng của con tôi." Người phụ nữ lật ngược phải trái bản lĩnh cũng không thua gì Lãnh Nguyệt.

Không có giáo dục? Trán Dawson Y Brenda nổi lên gân xanh, dám nói cháu gái Dawson ông không có giáo dục! Cuối cùng cái người phụ nữ này là ai để cô ta vào.

"Mẹ." La Bá Đặc nhìn thấy ở đây tụ nhiều người, liền đi tới chen vào thì thấy mẹ và em của mình.

"La Bá Đặc con tới vừa lúc, nhìn thấy không, đây là con tôi, quán quân trên cuộc thi trước, bây giờ cũng giống như được đệ nhất, về sau khẳng định có thể tiến vào Dawson, các người đừng có ý nhiều người khi dễ người khác."

La Bá Đặc nghe mẹ mình nói, nhìn thấy ông già tóc bạc kia, nó đã nhìn thấy qua ông ngồi trên đài chủ tịch giám khảo, tuy ông ta không có đeo băng tên trước, không biết cuối cùng ông ta là ai, nhưng mà cách giám khảo dường như phải hội ý kiến của ông, nó biết ông già này nhất định không phải đơn giản, lần này chủ cuộc thi vẫn là tập đoàn Dawson, nói không chừng người này chính là cổ đông của tập đoàn Dawson, nó đặc tội không nói: "Mẹ, mau xin lỗi họ."

"Con nói cái gì?" Người phụ nữ dường như không nghe rõ.

"Mau xin lỗi người ta!" La Bá Đặc nóng nảy.

"Anh, làm sao phải xin lỗi, là bọn họ không đúng!" Aili không chút nào cảm thấy bản thân mình sai.

"Xin lỗi!" La Bá Đặc kiên trì, nhà nó không hề giàu có, cha sớm qua đời, đơn giản từ nhỏ La Bá Đặc đối với máy tính có thiên phú, có đôi khi nó làm một phần mềm nhỏ bán có chút tiền bạc nhà nó mới bắt đầu giàu có, cho nên dù hiện tại La Bá Đặc còn đang học nhưng cũng là trụ cột trong nhà, lời nói của nó hai mẹ con không thể không nghe.

Người phụ nữ cắn răng: "Thực xin lỗi."

Nghe được đối phương xin lỗi, trên mặt Dawson mới tốt lên một chút, ôm Lucy qua, về mặt nhìn như không nhìn La Bá Đặc xin lỗi, rồi khỏi đám người, bọn người Lãnh Nguyệt cũng rời đi sau đó, lúc John đi qua mọi người cũng tản ra, nghe người ta bàn tán, chạy tới, "Tại sao phải xin lỗi bọn họ."

"Cậu không thấy ông già tóc bạc kia sau, tất cả giám khảo đều phải cúi đầu đối với ông ta, mình sợ lai lịch ông ta không đơn giản." Nó không nghĩ muốn học đại học, đọc sách chỉ lãng phí nhiều thời gian, nếu nó liên tục được quán quân hai lần, liền có tập đoàn Dawson nâng đỡ, tốt nghiệp trung học liền có thể vào Dawson thực tập, ở nơi đó nó có thể học được nhiều hơn trong đại học. Cho nên nó đối với việc tiến vào Dawson là tình thế bất buộc.

Trận đấu thứ hai sắp bắt đầu không còn mấy phức, Lucy bị dọa ngồi vào chỗ, ông nội cô bé đỡ thế nào cô vẫn không ngoan, vẫn khóc, Trình Vũ thấy ánh mắt cô bé đã đỏ, như nghĩ đến cái gì, nhanh như cắt lấy ra từ trong túi một hạt châu màu vàng, sờ sờ đầu cô bé: "Đừng khóc, khóc sẽ không đẹp, cái này cho cậu."

Lucy bọ viên châu kia làm cho hấp dẫn, tò mò cầm trong tay thưởng thức, Lãnh Nguyệt vừa nhìn thấy nhận ra là viên ngọc Lưu Ly, khen ngợi cháu mình có trời cho, biết đưa sính lễ trước cho người ta. Dawson cũng cực kỳ cảm kích với Trình Vũ, người khác không biết, ông còn không biết cháu gái mình sao, đứa bé này không khóc thì thôi mỗi lần khóc lên thì đến hai ba giờ sau cũng không ngừng lại, lần này chưa đầy hai phút liền ngừng, vẫn phải cảm ơn đứa on đứa bé này, trước đáp án của nó ông cũng có xem qua, nhưng nó là một khác sau cùng mới nộp bài kiểm tra, nhưng mà đáp án đơn giản rõ ràng, đứa bé gọi là La Bá Đặc kia cũng không tồi.

Cuối cùng trận thứ hai cũng bắt đầu, vốn gần một trăm người dự thi trải qua vòng một đã bị loại gần phân nửa, quy tắc đợt thứ hai rất đơn giản, trước mặt bọn họ có một cái máy tính, mục tiêu của bọn họ chính là đánh cắp một văn kiện cơ mật bị giấu cực kì kín, đương nhiên mọi chuyện không có khả năng đơn giản như vậy, người không chế máy tính sẽ triển khai phòng ngự, nội trong ba mươi phút thành công xâm nhập vào cùng lấy được văn kiện là người chiến thắng.

Mà người không chế máy tính này, chúng ta xin mời tổng giám đốc tập đoàn Dawson, ông Dawson Y Brenda."

Lúc Dawson đứng ở trước máy tính, La Bá Đặc cảm thấy may mắn vì mình đã kiên trì, Dawson cũng không nói thêm gì lời thừa thãi, lúc bắt đầu ông đã chuẩn bị tốt rồi.

"Dì, Trình Vũ sẽ thắng sao?" Bởi vì là ông nội cho nên Lucy có chút lo lắng.

"Yên tâm đi, chúng ta tin tưởng nó." Trình Trình không để ý tới Trình Vũ có thắng hay không, theo cô con trai đã cực kỳ xuất sắc rồi.

Trong hai phút cuối cùng, Trình Vũ cùng La Bá Đặc đồng thời hoàn thành nhiệm vụ, mà những người dự thi khác đều đã bị loại ở trong trận này, Liên Sâm không thể nào không tán thưởng hai người, trên thính phòng truyền đến tiếng thán phục, một là cảm thán vì La Bá Đặc có khả năng đạt được liên tục, còn lại cảm thán nhiều hơn vì Trình Vũ còn nhỏ tuổi như vậy mà cũng có thể đi vào trận chung kết. Bọn họ nhìn không được hoài nghi có phải người đứng đầu tổ chức cuộc thi ra đề quá đơn giản hay không, nhưng mà sự thật là không ít người dự thi không thể ở lại.

Trận chung kết sẽ diễn ra vào buổi sáng ngày mai, Bối Tiểu Nhất đều không vì Trình Vũ vào trận chung kết mà ở trên mặt có cái gì gọi là vui mừng đi đến bọn người Trình Trình.

"Trình Vũ, chúc mừng cậu." Lucy vui vẻ hôn lên mặt Trình Vũ, đối với cô bé luôn luôn có hành động trên thân mình, Trình Vũ bắt đầu có chút miễn dịch rồi.

Dawson ôm lấy cháu gái mình, bên ngoài xe đã chờ lâu, Lucy không nỡ xa Trình Vũ: "Ông nội, chúng ta mời Trình Vũ đi đến nhà của chúng ta chơi đi."

"Tiểu Lộ Tây, ngày mai Trình Vũ còn trận đấu nữa, hôm khác đi."

"A..." Lucy hiển nhiên hết sức thất vọng.

Trình Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé không vui, không biết vì sao lại mở miệng: "Chờ mình thắng trận đấu, liền đi đến công ty Dawson thăm viếng ông nội." Nó đối với nơi đó cảm thấy cực kỳ hứng thú.

"Ha ha, hoan nghênh, đến lúc đó để cho Tiểu Lộ Tây làm người hướng dẫn cho."

"Thật sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lucy nhất thời sáng lên.

"Thật." Dawson sùng ái vuốt xuôi cái mũi của cô bé sau đó nói lời từ biệt với bọn người Lãnh Nguyệt.

Xe Dawson rời đi, xe Nguyệt Độc Nhất cũng đón đoàn người trở về, một vài người đã sớm chú ý Trình Vũ thất nó được một chiếc xe xa hoa đón đi, đoán rằng nó là một thiếu gia nào đó, bất qua mặc kệ nó là thiếu gia của ai, được tập đoàn Dawson nhìn thấy về sau tiền đồ vô lượng, một số công ty nhỏ đã bắt đầu tính toán làm sao để vỗ móng ngựa người tân binh này rồi.

Đương nhiên mặt khác ngày mai một ngôi sao cũng không có khả năng bị người khác xem nhẹ, nhưng mà Trình Vũ là vòng sáng thiên tài mới, vốn nên là La Bá Đặc thu hút nhiều ánh mắt nhất, nhưng lại vắng vẻ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Mười giờ tối, thư phòng Nguyệt Độc Nhất bị gõ cửa.

"Vào đi."

Tiểu tử Trình Vũ bước vào, trên mặt thật sự nghiêm túc: "Cha."

Nhìn thấy con trai dường như có chuyện muốn nói với mình, Nguyệt Độc Nhất buông văn kiện trong tay, cũng làm cho đầu óc mình được thả lỏng: "Ngủ không được? Vì trận đấu ngày mai sao?"

"Không phải." Trình Vũ lắc đầu: "Cha, con muốn đi đến căn cứ."

"Con muốn đi?"

"Ân."

Anh ta không phản đối con trai được tôi luyện một lần, nhưng mà nghĩ đến dự tàn khốc ở căn cứ, nơi đó không vì Trình Vũ là con của Nguyệt Độc Nhất mà sẽ có đãi ngộ đặc biệt, anh ta cùng mẹ gồm cả Louis đều đi ra từ đó, dĩ nhiên biết bên trong tàn khốc thế nào: "Nếu mẹ con đồng ý, cha không có ý kiến."

Trình Vũ nhẹ nhàng thờ ra: "Mẹ nói tùy con."

"Vậy trước tiên con nên đi ngủ có đúng không, để ngày mai thi đấu thật tốt, tuy cha không yêu cầu con lấy cái giải nhất gì đó về, nhưng mà cha hy vọng con làm mỗi việc đều có thể toàn lực ứng phó."

"Con đi ngủ đây." Trình Vũ nhảy xuống ghế, Nguyệt Độc Nhất lại cầm bút lên.

Lúc Trình Vũ đi đến cửa đột nhiên nói: "Cha. Một ngày nào đó con sẽ thay cha bảo vệ toàn bộ nơi này."

Tay Nguyệt Độc Nhất đang ký tên ngừng lại, bóng dáng đưa con còn nhỏ đi ra ngoài cửa, anh ta mỉm cười.

Bây giờ thời tiết rất tốt, cuối cùng trận đấu được mọi người chú ý cũng bắt đầu, hiện giờ không ai dám khinh thường đứa bé bảy tuổi này, nó cùng với La Bá Đặc đến làm nhiều người bên truyền thông chú ý, Trình Vũ vẫn như vậy, trên mặt không sợ hãi, trên khuôn mặt non nớt mang theo một tia đáng yêu nhưng lạnh lùng, kỳ thật nội tâm của Trình Vũ rất kiêu ngạo, bằng không thì sẽ không hợp với các bạn nhỏ ở vườn trẻ chơi đùa, bất quá dùng ý Lãnh Nguyệt nói, cháu cô có tư cách kiêu ngạo, Trình Vũ nói rất đúng, không phải tất cả mọi người đều đồng ý là người đứng phía sau, không phải tất cả mọi người đều có thể lấy Nguyệt Thị mang ra để giữ thể diện, mà cháu cô chính là thiếu chủ của Nặc, tổng giám đốc Nguyệt Thị, vốn nên có tư cách ngạo mạn với người khác.

Cho nên Trình Vũ cũng không muốn để ý đến những truyền thông nhằm chán này, đi thẳng vào hội trường. Mà trái ngược với lạnh lùng sự Trình Vũ, La Bá Đặc cũng không có thể giống Trình Vũ, nó không có tài sản nhiều, cần phải có một hình tượng đẹp trước mặt công chúng, cho nên dù không muốn đối mặt nó vẫn phải nói một hai câu để giữ thể diện.

"Trình Vũ." Lucy đứng ở trong hội trường vừa nhìn thấy Trình Vũ liền liếc mắt ngoác tay, chỉ sợ cậu bé không nhìn thấy mình.

Trình Vũ kéo nón lưỡi trai xuống đi qua: "Ông nội Dawson."

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Dawson cũng cực kỳ thích đứa bé trai Trình Vũ này, không tránh khỏi quan tâm hỏi hai câu: "Sao rồi, có tin tưởng được giải nhất không?"

Trình Vũ lắc đầu, nó không dám xem thường thực lực của La Bá Đặc, nó dù sao cũng lớn hơn mình rất nhiều: "Không quan trọng, nếu thua coi như lấy kinh nghiệm."

Dawson vuốt vuốt đầu nó, tán thưởng tâm tình ôn hòa của nó: "Cố gắng hết sức."

"Ân."

"Các vị phu nhân, các vị tiên sinh, mọi người chú ý trận thi đấu chung kết sắp bắt đầu, trận đấu này chính là trận quyết đấu cực kỳ đặc sắc, cuối cùng vẫn là quán quân La Bá Đặc mười tám tuổi cùng với thiên tài thiếu niên bảy tuổi trở hết tài năng, hôm nay sẽ công bố kết quả, hiện tại mời mọi người cùng hai vị tuyển thủ ngồi vào bàn."

La Bá Đặc hướng về người xem cúi chào, sự khiêm tốn của nó nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay, trái lại Trình Vũ chỉ đề nón lưỡi trai xuống, nó không thích có nhiều người chú ý.

"Chúng ta điều biết hệ thống phòng ngự hết sức hoàn mỹ của Đạo Sâm, vòng thi đấu sau cùng cũng có quan hệ với nó, trong ba giờ thi đấu, hai người cần phải có khả năng lập một quy trình hệ thống phòng ngự nhỏ, sau đó do phòng quản lý khai thác của Dawson chúng tôi tiến hành sát hạch, cuối cùng người thắng không chỉ có thể nhận được tiền thưởng lớn, còn có thể được phòng thai khác của Dawson mời gia nhập học tập."

"Phần thưởng hấp dẫn như vậy không cần nói thêm lời nào nữa, trận đấu bắt đầu."

Giờ phút này, La Bá Đặc cùng Trình Vũ không làm ngay lập tức, chuyện làm một hệ thống phòng ngự là chuyện La Bá Đặc thường xuyên làm, nhưng mà những thứ này đều bán cho những công ty nhỏ, mấu chốt là hệ thống của nó và Trình Vũ sẽ cùng tiến hành sát hạch, chẳng biết thực lực đối phương cuối cùng có bao nhiêu phần, nhưng mà trận đấu này nó không thể không thắng, mà còn làm thêm nhiều phần mềm cho bản thân mình, nói như thế nào cũng cần phải so sánh với một đứa nhóc nhỏ tuổi có kinh nghiệm, thờ ra nhẹ nhàng, La Bá Đặc không lãng phí thời gian, bắt đầu xây dựng chương trình.

Rất nhiều người nhìn thấy La Bá Đặc bắt đầu làm, nhìn lại Trình Vũ vẫn bảo trì tư thế kia, tất cả đều nhỏ giọng bàn tán, dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, gặp những đề này đối với nó mà nói vẫn là khó khăn, xem ra quán quân vẫn là La Bá Đặc kia rồi.

Hệ thống phòng ngự sao? Trình Vũ bĩu môi, tuy trước nó có làm qua rất nhiều lần, nhưng mà cuối cùng nó đều xóa bỏ, bởi vì như thế nào nó lại không có thể vượt qua con bà nó, tâm trầm xuống, Trình Vũ cũng bắt đầu có động tác.

"Bà bà, Trình Vũ có khả năng đánh sập hệ thống phòng ngự của bà, đối với lập hệ thống phòng ngự đều có thể tin tưởng, lần này có được không?" Trình Trình nhìn con cau mày.

"Mấy ngày nay nó làm không ít hệ thống mới cho tôi xem, nhưng đều bị tôi từ bỏ, bắt quá khởi đầu của Trình Vũ tốt, nó vẫn vượt qua mục tiêu hệ thống của tôi, cho nên không cần lo lắng." Cái gọi là hệ thống phòng ngự hoàn mỹ kia của Dawson so với thiết kế của cô cũng không khác lắm, Lãnh Nguyệt tin tưởng cháu mình.

Trận thi đấu kéo dài ba tiếng đồng hồ không tính là ngắn, liền nhìn thấy hai tuyển thủ kia gõ gõ bàn phím, cho nên rất nhiều người rời khỏi xuống nhà ăn ăn uống vài thứ, rồi trở về, thời gian cũng gần rồi.

Lúc tiếng chuông vang báo trận đấu hết giờ, Trình Vũ cùng La Bá Đặc cùng hoàn thành, kế tiếp đó là khăn trương đánh giá, Trình Vũ cùng La Bá Đặc đều bình thân ngồi ở khu dành cho tuyển thủ nghỉ ngơi chờ đợi, giờ phút này trên khuôn mặt bình tĩnh của Trình Vũ có chút mất mát, vẫn lại là kém con bà nó, bắt quá về mặt của nó được mọi người hiểu theo cách khác, cho rằng nó cảm thấy được sẽ thua, cho nên rầu rĩ không vui.

"Trình Vũ xem ra không có cao hứng."

Lãnh Nguyệt nhún nhún vai, đương nhiên cũng nhìn thấy thẳng nhóc đó không cao hứng, mỗi lần cô loại bỏ thiết kế của nó, nó liền có biểu tình đó, cho nên... Muốn thắng cô, còn khuya.

"Thời khắc kích động lòng người đã đến, trên tay tôi là tên người thanh thiếu niên giành thắng lợi đoạt giải quán quân Khoa Học Kỹ Thuật Máy Tính, ai sẽ là người đó?" Người chủ trì không nhanh không chậm mở ra phong thư, tốc độ rõ ràng làm cho người xem cảm thấy trơ trẽn.

"Chúc mừng, Trình Vũ đạt được quán quân của trận thi đấu này."

La Bá Đặc thất vọng, nó nhìn qua vành nón đang đề thấp của Trình Vũ nhìn biểu tình của nó, dường như đối với đạt được giải nhất cũng không có gì vui mừng lớn, tích tụ trong lòng cũng tỏa ra, tài nghệ không bằng thì thua chính là thua, nhìn Trình Vũ ôm cúp đi xuống, nó khẽ cười: "Chúc mừng."

Ngoài ý muốn của nó, Trình Vũ kéo vành nón ra, nó đưa ra một tấm giấy ghi tên và số điện thoại của mình: "Cảm ơn, nếu cần, có thể liên lạc với tôi." Nó cảm thấy được La Bá Đặc là một nhân tài, cha nói là người ta thì có thể sử dụng.

La Bá Đặc sùng sốt, nghĩ thầm, rằng nó có thể giúp bản thân mình cái gì, bắt quá nó vẫn nhận tờ giấy của Trình Vũ, Trình Vũ nhìn nó gật đầu, được ông nội bà nội chẳng phóng viên ủa đến, đi ra hội trường.

"La Bá Đặc!" John chạy đến bên cạnh nó, "Thằng nhóc kia khẳng định đi từ cửa sau, rõ ràng nó cùng Giám Đốc Tập Đoàn Dawson có biết nhau."

"John! Tuy mình thua, nhưng mà còn có năm sau nữa mà không phải sao?" La Bá Đặc không thèm để ý đem tờ giấy trong tay tùy ý nhét vào túi, chỉ là nó không thể ngờ rằng chính mình đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất, tuy tương lai nó vẫn nguyên được tập đoàn Dawson nhận, nhưng mà chậm đến mười năm.

Trình Vũ được giải quán quân, nhưng mà nó không muốn trở thành tiêu điểm như mọi người nghĩ, ngày hôm sau tất cả các tạp chí đều không có đưa tin liên quan, trên thế giới có rất nhiều trận đấu, trận đấu lớn cũng rất nhiều, sinh ra nhiều quán quân hơn, mọi người chú ý cũng dần dần dời đi, đồng thời Nguyệt Độc Nhất cũng phong tỏa tin tức này, Trình Vũ lên phi cơ đi Châu Phi, đây là sự kiên trì của nó, nó không biết chuyến đi này hết nhiều năm, nó cũng không nhìn thấy em nó sinh ra, nhìn đến mẹ tiễn theo phi cơ mãi không tha, nó cũng rất khổ sở, nhưng mà nó phải đi, nó đã quyết định nên không bởi vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi, nó muốn trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ những người mà nó yêu thương.

Trình Trình chứa đầy nước mắt, không biết bản thân mình cho phép con mình rời đi là đúng hay sai, Nguyệt Độc Nhất ở bên cạnh cô tiếp cho cô sức mạnh: "Yên tâm đi, nó là con của anh, chúng ta cần phải làm cho nó tin tưởng."

"Không! Con muốn đợi Trình Vũ." Lucy quật cường lắc đầu.

"Chúng ta vào bên trong cùng đi." Cho dù hấn có tận lực che chở tiểu thư, nhưng mà mưa gió quá lớn, cô vẫn bị gội ướt.

"Không được, nếu Trình Vũ đến đây, cậu ấy sẽ không nhìn thấy con." Lucy lắc đầu đồng thời hắc hơi một cái.

"Nó sẽ không đến đây, cùng ông nội đi vào." Dawson đột nhiên xuất hiện sau lưng cô bé, trên mặt không đành lòng đồng thời nghiêm khắc nói, ông gọi điện cho Louis, biết nó đã rời khỏi Italy.

Trong lòng Dawson đem Trình Vũ mắng 100 lần: "Lucy đáng yêu như thế, nó sao lại không thích Lucy, Trình Vũ không phải vẫn tặng con cái viên thủy tinh kia sao, nếu không thích con, nó đã không tặng đồ cho con rồi."

"Ông nội..." Lucy khóc thút thít, khóc rất thương tâm, về sau một người con trai tên Trình Vũ đã tồn tại trong lòng cô bé không thể nào xóa đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Biệt thự nhà họ Tạ.

Tạ Tina chưa hết giận đem tất cả đồ đạc trong phòng đập bẽ hết, Tô San nghe được tiếng đồ vỡ, đẩy cửa bước vào, nhìn đồ vật rơi rớt trên mặt đất: "Con điên rồi! Đồ không được tiện nhân kia lại lấy mấy thứ này trút giận sau."

"Con có biện pháp nào! Cô ta có Nặc làm chỗ dựa vững chắc, nhìn thấy địa bàn bị thâm tóm, những cái lão già trong gia tộc đều là lá chắn, lúc Tạ Vạn Quân chết vẫn nói hiên ngang lâm liệt, lòng đầy căm phẫn, hiện tại chúng ta thất thế, lập tức gió chiều nào theo chiều nấy, ngày mai lão nương lập tức điều phái người đi làm."

"Con không phải nói có hội Tàn Lang giúp chúng ta sao?" Tô San đương nhiên không cam lòng chịu thua như vậy, bại dưới tay người nào cũng không thể chấp nhận bởi cái tay tiện nhân Tạ Sily kia.

"Tàn Lang?" Tạ Tina hừ lạnh một tiếng, "Hai cái đó không giống nhau, hiện tại hấn trước mặt anh Bắc Đường Giác đến cái rắm cũng không dám đánh, chuyện phía sau bị Bắc Đường Giác biết, cũng không biết thần kinh hấn phát giác cái gì lại không cho phép Tàn Lang ra tay, hấn cùng Nặc không phải là như nước với lửa sao? Tạ Sily nói rõ được Nặc thiên bị, nếu Tạ gia đều rơi vào tay Tạ Sily, Tạ gia cùng Nặc liên thủ thì Tàn Lang của hấn có thể đấu lại sao! Đều là ngu ngốc."

"Bắc Đường Giác không giống như là người không có lý trí, đều con nghĩ hấn cũng sẽ nghĩ tới, có phải có nguyên nhân gì khác hay không, nếu không chúng ta hẹn hấn ăn một bữa cơm." Tô San cũng không giải thích được.

"Con hẹn! Căn bản người ta không nể mặt con!" Tạ Tina uể oải ngồi trên ghế sofa, cảm thấy thật nhức đầu.

"Mẹ không tin Nặc không có nhược điểm nào." Nếu ở Bắc Đường Giác không có cách, lại vẫn chỉ có thể xuống tay với Nặc.

"Có, hấn ta có vợ, nhưng mà cô gái đó được bảo vệ rất nghiêm, mẹ cũng đừng nghĩ đến." Tạ Tina vẫy vẫy tay, cực kỳ mệt, nghĩ không muốn nói rồi.

Tô San lại không chịu buông tay, dù sao vẫn phải có chỗ lơ là.

"Thật nhàm chán." Từ siêu thị bước ra, Lãnh Nguyệt như rùa bò về nhà, vốn cho rằng theo đến Italy sẽ có điều thú vị, hiện tại cháu nội bảo bồi đã đi, Duy Nhất lại chỉ biết xem phim hoạt hình, cả ngày ông chống cùng Louis chỉ biết lườm liếc với nhau, hôm nay nhìn đi nhìn lại vẫn bắt đầu động, cô lấy sức bỏ chạy thật xa đi mua bình thủy, vẫn cô ở Vong Ưu Cốc là tốt nhất, tôi không có gì làm có thể tìm mấy cô cấp dưới chơi đánh麻雀 chược, nếu không thì tiêu chọc cho Nguyệt Than Nhan biến sắc, nếu không nữa thì vài con kiến ở Vong Ưu Cốc cũng là chuyện khiến người ta khoái trá.

Lãnh Nguyệt cuộc bộ đứng ở cửa nhà, ngay lúc cô thở dài một tiếng, bị người phía sau tiến tới trùm bao bố, khiêng đi.

Tô San nhìn người trong bao bố, trong lòng cười trộm, phòng bị nghiêm mật lại như thế này, theo quan sát cô gái này vẫn thường đi với vợ của Phil ở cùng một chỗ, rõ ràng theo chân bọn họ quan hệ cũng không ít, cũng không biết cô ta gốc gác như thế nào, một người vậy mà có thể bắt được, cô ta bảo thuộc hạ, để cho thuộc hạ thả người ra ngoài.

Lãnh Nguyệt không dễ dàng hít được không khí, bao tải kia chà sát da cô, cô đề nghị lần sau có bắt cóc nhớ phải dùng bao vải tốt một chút.

"Biết tôi là ai không?"

Lãnh Nguyệt tròn mắt: "Cô không nói làm sao tôi biết, tôi cũng không phải mẹ cô."

Tô San không nghĩ tới cái người này lại nhanh mồm nhanh miệng: "Tôi là mẹ của Tạ Tina."

"A..." Việc đó thì như thế nào, Lãnh Nguyệt không có hứng thú, cô còn tưởng rằng, gặp được nhân vật nào lợi hại, không nghĩ đến một chú hứng thú đều không có.

"Tôi muốn cô gọi điện thoại cho Phil, để cho hấn không được phải nhúng tay vào chuyện của Tạ gia, nếu không thì chờ nhật xác của cô đi!"

"A... Đưa điện thoại cho tôi."

Nhất thời Tô San bị hiểu tình không sợ hãi của cô làm cho lờ mờ, cô ta không phải là nên hoảng sợ sao, hoặc là bày tỏ thái độ thả chết không chịu khuất phục, bản thân mình không chịu gọi điện thoại nhờ cứu, cô chuẩn bị nhiều thứ để hù dọa cô ta đều vô dụng rồi.

"Không phải muốn gọi điện sao? Không đưa điện thoại cho tôi thì làm sao mà gọi?" Lãnh Nguyệt thúc giục.

Mặc kệ cô ta muốn sử dụng thủ đoạn nào, đều đã dưới tay của mình, Tô San đưa điện thoại cho cô ta: "Đừng giờ trò gì."

Lãnh Nguyệt gọi điện thoại cho Nguyệt Độc Nhất: "UY! Mẹ con bị Tạ gia bắt cóc, bọn họ nói là con không được phá hỏng chuyện của Tạ gia, nếu không bọn họ liền giết con tin."

Nhận được điện thoại nhất thời Nguyệt Độc Nhất cũng không gấp: "Mẹ không có việc gì đi đến Tạ gia làm cái gì?" Lấy một phần tư liệu trên giá sách,

tiếp tục ngồi xuống bàn.

"Con có nghe mẹ nói chuyện hay không, mẹ nói là bị bắt cóc." Thằng con đáng chết người ta nói muốn làm thì mẹ nó, thế mà không khản trương một chút nào, vợ nó là người, thế mẹ nó không phải là người ah, vẫn nên nhờ chồng mình tốt hơn.

Nguyệt Độc Nhất xem báo cáo trên tay, không lạnh không nhạt đáp: "Có phải đợi người ăn cơm chiều không?"

"Thằng con đáng chết, người ta muốn giết con tin."

"Vây thôi, con nói phong bếp không cần làm cho mẹ, chơi đã thì về, nếu cao hứng thì giúp con giải quyết chuyện của Tạ gia, gần đây hơi bận." Anh không còn kiên nhẫn ở lại Italy, còn có cá tính mẹ anh cứ âm ỉ, không nào chết vài người sẽ không ngừng tay, bà mới không cần quan tâm sau đó người khác phiền toái mà chết, vốn anh cũng muốn xử lý chuyện của Tạ Tina, nhưng năng suất quá chậm, để cho mẹ anh can thiệp cũng bớt việc.

"Uy! Thằng con đáng chết, con không có lương tâm!" Trong lòng Lãnh Nguyệt khó chịu, cô quá nhàm chán, cái loại nhàm chán này dẫn đến hiện tại cô muốn động kinh, người nào làm cho cô bức tức, đem điện thoại đập xuống mặt đất, đập hư.

Bộ mặt Tô San giật giật, Lãnh Nguyệt nhìn cô ta cười hi hi: "Không có việc gì, con tôi không để ý đến tôi, tôi gọi cho Louis, biết Louis chưa."

Tô San cũng lẩn lộn nhiều năm bên ngoài dĩ nhiên biết Louis là ai, nhưng mà thần kinh người phụ nữ như vậy không ngờ lại là mẹ của Phil, nhưng mà quan trọng con trai lại mặc kệ cô ta, cô ta gọi cho Louis thì có lợi ích gì, nhưng mà đoán cô ta không đùa giỡn hay dối trá, cho nên cô để cho thuộc hạ đưa đến một cái điện thoại khác: "Nếu như cô lại làm không được, tôi liền bắn chết cô." Phụ nữ vô dụng thì giữ làm gì.

Lãnh Nguyệt gọi cho Louis, nghe được âm thanh trầm ấm dễ nghe của Louis: "Tiểu Lộ, người ta bị bắt cóc rồi." Cô tận lực làm nũng.

"Là sao? Ai mà xui xẻo lại bắt cóc em?" Louis một bên nghe điện thoại một bên cùng Nguyệt Thanh Thiên liếc mắt với nhau.

"Ghét! Anh sao lại nói như vậy với em, bọn họ nói Nặc không cần lo chuyện của Tạ gia, nếu không thì một súng bắn chết em."

"Vừa rồi Độc Nhất nói em có thể không về ăn cơm chiều đúng không? Vốn anh còn muốn làm mấy món em thích ăn,"

Louis thấy Nguyệt Thanh Thiên nhìn chăm chăm vào điện thoại, nhún vai một cái rồi đưa cho ông ta, Nguyệt Thanh Thiên để ở bên tai, nghe được âm thanh nũng nịu của cô nói với người trước mặt: "Tiểu Lộ... Chẳng lẽ anh không thích em."

Tiểu Lộ? Nguyệt Thanh Thiên dùng ánh mắt giết người nhìn Louis, Louis chưa nghe hết, liền đưa cho ông nghe để ông tức chết.

"Em đang ở đâu?"

Lãnh Nguyệt nghe thấy âm thanh không bình thường, lấy điện thoại ra khỏi tai một lúc: "Chồng...Em bị bắt cóc rồi...anh mau tới cứu em..."

"Muốn tôi thay em hỏi hần ta, hần có có yêu em hay sao?" Tiếng Nguyệt Thanh Thiên lạnh nhạt dị thường.

"Khụ khụ...Chồng nói cái gì thế, vừa rồi là em hỏi anh có yêu em hay không."

Tô San nghe thấy Lãnh Nguyệt cứ nhàm chán nói chuyện, từ từ bị mất hết kiên nhẫn: "Đàn bà kia, đừng nói lời vô nghĩa."

Nguyệt Thanh Thiên cúp điện thoại, về mặt Lãnh Nguyệt cầu xin, nguy rồi nguy rồi chồng cô tức giận, cô lập tức đứng thẳng người lên, nói với Tô San một tràng những lời thóa mạ: "Chính tại cái người phụ nữ chết tiệt này, làm chồng ta tức giận! Nguy rồi ông ta là một người bá đạo keo kiệt ích kỷ, tâm bị kim châm lớn như vậy, xong rồi xong rồi."

"Đúng, hiện tại cô xong rồi." Tô San cảm thấy người phụ nữ trước mặt này thật có bệnh, chính cô càng thêm bệnh, cùng một người phụ nữ thần kinh đây đưa hồi lâu, nếu Nặc không đồng ý, cô nên sớm một súng giết cô ta.

Chính người phụ nữ này vô duyên vô cớ bắt cóc cô, hại cô chọc chồng mình tức giận, Lãnh Nguyệt không nghĩ kỹ thật chính cô tự nguyện bắt cóc, không thì ai có thể buộc được Lãnh đại tiểu thư như cô, nhưng mà cô mới không nghĩ như vậy, về mặt đem tất cả trách nhiệm đổ lên người phụ nữ này, vốn cô muốn chơi đùa một trận ở Italy, nếu nhàm chán thì sớm trở về thành phố G.

Tâm tình Lãnh Nguyệt khó chịu nên cô nhìn toàn bộ đều không vừa mắt, lúc đi ra khỏi Tạ gia cô sờ trong túi có một quả bom hình cục áo, nhìn lóp mành chường mắt liền xé bỏ xong vứt về phía sau.

"Àm ăm!"

Một tiếng nổ vang mạnh phía sau làm cô phải hạ wo xuống nắp, thuận tay lấy thuốc nổ chơi đùa ở Nặc vậy mà lợi hại như vậy, sớm biết thế cô lấy một nắm, nhìn ai không vừa mắt liền ném chơi.

A a... Noi chán ghét này phải đi bao lâu mới rời khỏi đây.

Kỳ thật Lãnh nha đầu cũng đi đến đường lộ, nhưng mà cô không muốn đi nữa liền ngồi xổm xuống, gọi điện thoại cho Tạ Sily.

Giờ phút này ở bên trong Tạ gia Tạ Tina đang đối đầu gay gắt với Tạ Sily, Tạ Sily nhìn không rõ số điện thoại nặng nề tức giận: "Ai?"

"Tạ Sily hả, tôi không cần thận thay cô đem nhà bác cô nổ tung rồi, vì biểu đạt cảm tạ của cô, cô có thể đem xe đến đón tôi hay không." Cô vì Tạ gia làm tốt chuyện lớn, khẳng định là muốn đưa cô về nhà, kì thật có có khả năng đánh con trai của mình, nhưng mà cô không nỡ...tiền bạc.

"Cô nói cái gì! Cô là ai?" Tạ Sily không nghĩ tới lại xảy ra tình huống này, mắt nhìn Tạ Tina, nghi ngờ, nhưng mà di động cô ta cũng vang lên, nghe xong hai câu liền bỏ chạy ra ngoài.

Nguy rồi: "Cô ở đâu, mau rời khỏi nơi đó, Tạ Tina đã trở về."

Lãnh Nguyệt không quan tâm, chân liền ngồi chồm hổm chưa xót: "A...., tôi thuận tay thay cô đem chuyện của Tạ Tina giải quyết, như vậy cô có thể đem xe đến đón tôi sớm một chút hay không, tôi vội về ăn cơm chiều."

Tạ Sily nghe thấy âm thanh đồ đồ, liền lái xe đến nơi của Tạ Tina.

Lãnh Nguyệt ngồi chồm hổm ở ven đường vẽ vòng tròn, nhìn con kiến giành ăn mà đánh nhau, lại vẫn ghét bỏ những con kiến này chưa từng lo lắng đến nhưc đầu, liền nhớ đám kiến ở Vong Ưu cốc được cô nuôi dưỡng đều biến thành sâu bọ có cánh, cô lại còn không biết xấu hổ ghét bỏ loài động vật bình thường này.

Tạ Tina đến với tốc độ rất nhanh, cô qua sát ruột cho nên không nhìn thấy Lãnh Nguyệt ở ven đường, xe chạy xẹt qua khỏi mặt Lãnh Nguyệt, sau đó cả chiếc xe màu đỏ kia cùng chủ nhân của nó cùng nổ mạnh vui mừng trong biển lửa, phút chốc mất đi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chính là đáng tiếc cho chiếc xe tốt.

Lúc Tạ Sily tới Lãnh Nguyệt đang nhiệt tình phát tay với cô ở ven đường, cô trợn mắt há mồm nhìn thấy một mảng bừa bộn trước mặt, Lãnh Nguyệt nhanh chóng ngồi vào trong xe cô, lại kéo cửa kính xe xuống: "Nhanh lên, không kịp cơm chiều cô phải mời tôi ăn cơm."

Xong rồi? Cùng Tạ Tina đấu lâu như vậy giờ cô lại không còn sao? Từ đầu đến cuối Tạ Sily chịu không nổi loại đá kích này. Lãnh Nguyệt nhìn bộ dạng si ngốc của Tạ Sily: "Tôi có thể thông cảm trái tim cô cảm kích tôi, nhưng mà không cần kích động đến khóc chứ."

Tạ Sily cười khổ: "Tina chết là giết quyết cho tôi một số việc riêng, nhưng mà chuyện kế tiếp càng phiền rồi." Người trên giang hồ có thể nói cô bụng dạ nham hiểm đến em gái mình cũng giết, những trưởng lão của Tạ gia cũng sẽ không phụ cách làm của cô.

"Có gì mà phiền, nhưng người này vĩnh viễn ngậm miệng là tốt rồi. Được, tôi đến rồi." Lãnh Nguyệt vẫy tay hương Tạ Sily nói hẹn gặp lại, về phần phiền toái của bản thân thì chính cô ta giải quyết, không thì Tạ gia quá nhàn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Từ Italy trở về vội vã, tính thời gian, cũng là lúc Lãnh Nguyệt nên rời đi, Lãnh Nguyệt nhìn con trai của mình, khỏe miệng giật giật, lần này trở về xác định Độc Nhất thật tốt, hiện giờ nhìn anh ta khỏe mạnh, bà cũng yên tâm, năm lão gia hỏa kia nói chuyện vượt qua thời gian này chỉ có thể làm một lần, cô cũng biết tần số cao, sẽ nhiễu loạn thời gian không cân bằng.

"Mẹ." Nguyệt Độc Nhất nhìn thấy Lãnh Nguyệt không nói lời nào biết tâm tình bà không tốt.

"Lãnh Nguyệt tươi cười: "Trình Trình là một cô gái thiện lương, chiều cổ nó thật tốt."

"Con biết."

"Hoàng huynh." Về mặt Nguyệt Độc Nhất cầu xin, anh ta thật không nỡ rời đi.

Khỏe miệng Nguyệt Độc Nhất giật giật nhìn trong tay Nguyệt Duy Nhất ôm một đồng lớn phim đĩa, anh ta muốn lấy những cái thứ này đem về làm gì.

"Duy Nhất nói, đó là đồ duy nhất anh đưa cho cậu ta, cậu ta muốn mang về làm kỷ niệm." Trình Trình cảm thấy cậu nhỏ này thật đáng yêu, "Anh cho cậu ta mang về đi, anh giữ lại cũng vô dụng."

"..."

Louis vẫn còn chưa tới, Nguyệt Độc Nhất không biết có nên thử phào nhẹ nhõm hay không, có lẽ như vậy cũng tốt.

"Chúng ta đi thôi." Tiếng nói Nguyệt Thanh Thiên nghe dường như không tệ, rốt cuộc cũng rời đi, mẩu chốt chính là tên Louis kia không có ở đây.

Trong nháy mắt ngay lúc bọn người Lãnh Nguyệt rời đi, Louis đột nhiên xuất hiện tới, vươn tay nắm lấy bàn tay ngọc ngà sắp đi, sau đó “Thỉnh thịch” một tiếng cũng không thấy đâu.

Đối mặt với hành động này, tất cả mọi người đều choáng váng. Giáo sư, Nguyệt Độc Nhất bọn họ đưa mắt nhìn nhau không nói cái gì, mà Nguyệt Độc Nhất lại cảm thán, người cậu Louis này, bên kia xem ra vẫn muốn thêm náo nhiệt rồi.

Lãnh Nguyệt sau khi rời đi mỗi ngày dường như quanh quẩn, lúc trước đối với chuyện của Tạ gia chẳng quan tâm, dường như lại bắt đầu tìm Nặc gây phiền toái, thời gian Nguyệt Độc Nhất bồi dưỡng Trình Trình cũng giảm đi, ngày một ngày qua, nháy mắt ngày Trình Trình dự sinh đã gần đến, cô vẫn như thường đi bệnh viện kiểm tra, bất quá bọn họ để cho lái xe đưa đi, kiểm tra toàn bộ xong, cô đứng ở cửa nhìn xung quanh, lúc này tài xế nên đứng ở cửa chờ rồi.

Một chiếc xe chậm rãi chạy đến trước mặt cô, cửa xe được mở ra, Trình Trình thấy người đàn ông đang mỉm cười kia, trên mặt bỗng đầy hắc tuyến, tựa hồ mồ hôi chảy ra ròng ròng.

“Tiểu thư Trình Trình, đã lâu không gặp, không biết có thể mời cô đi làm khách của tôi hay không, hạt gạo nhỏ rất nhớ cô.” Bắc Đường Giác giống như bình thường ôn nhu như vậy, nhưng mà Trình Trình nhìn thấy cô liền sợ hãi, giống như trời đi, cô có cảm giác chính mình như con chuột bị mèo để mắt.

“Tôi nghĩ muốn hay không cũng không có quyền.” Trình Trình cực kỳ trấn định, ít nhất ngoài mặt cũng cực kỳ trấn định.

Bắc Đường Giác dúi chỗ, để cho Trình Trình lên xe, sau đó đem ra một cái hộp nhung màu Lam: “Tôi muốn Trình Trình tiểu thư để trang sức của cô vào đây.”

Trình Trình trầm mặc một hồi, tay đem đôi bông tai cùng vòng cổ để lên cái hộp. Bắc Đường Giác đối với động tác nhu thuận của Trình Trình hết sức thỏa mãn, xem xét đôi bông tai, nháy mắt đôi bông tai trong anh ta biến thành bột phấn: “Đồ công nghệ thô sơ như vậy không xứng với tiểu thư Trình Trình, Bang Tàn Lang có chuẩn bị cho cô một đôi kim cương đẹp hơn, tôi nhớ cô nhất định sẽ thích.”

Trình Trình biết Tàn Lang cũng buôn bán kim cương, anh ta bóp nát bông tai không phải vì muốn đưa trang sức mới cho cô, mà vì anh biết bên trong có thiết bị truy tìm.

Đối mặt với người đàn ông này cô thủy chung vẫn duy trì cẩn thận, ít nhất cô không cần lo lắng thân thể của mình chịu hành hạ, Bắc Đường Giác này có tính thương hương tiếc ngọc.

“Tiểu thư Trình Trình, mời.” Bắc Đường Giác mời cô đi vào nhà, nơi này trang trí cực kỳ khác biệt, nhưng mà Trình Trình không có tâm tình thưởng thức.

“Tiểu Mễ mấy ngày nay không có ăn cơm, cô ấy mang thai, tôi hy vọng cô có thể khuyên nhủ cô ấy.” Bắc Đường Giác đứng lại tại cửa phòng, trên tay nhận từ người giúp việc một mâm đồ ăn, đưa cho Trình Trình, mang theo chân thành khẩn cầu, “Tôi không đi vào.”

Mang thai rồi sao? Trình Trình sững sờ tiếp nhận mâm thức ăn, mọi người đi hết, nhìn hành lang trống trơn, không biết Bắc Đường Giác đã đi ra kia, nhưng mà cô không dám chạy loạn, Bắc Đường Giác đứng ở xa kia xem ra không có an toàn, bất quá vừa rồi về mặt anh ta nói đến Bối Mễ cũng không có chút nào giả dối, mở cửa ra, Bối Mễ vốn tiếng nói tràn ngập nhiệt tình giờ trở nên quanh quẩn, cô thấy Bối Mễ ngồi trên bục cửa sổ, bức màn che giấu thân thể của cô ta chỉ lưu lại một hình bóng ở trên mặt: “Tôi không có khẩu vị, không muốn ăn.”

Nhìn qua bóng dáng kia Trình Trình cảm thấy được Bối Mễ thật gầy, đỡ thất vọng mang chén đĩa đi qua: “Cậu không muốn ăn, cũng phải nghĩ cho đứa bé trong bụng chứ.”

“Trình Trình!” Bối Mễ nghe được tiếng nói, không thể tin được quay đầu nhìn thấy cô ở phía sau, bỏ nhào vào trong ngực cô, nhỏ giọng khóc.

Bối Mễ là người cực kỳ kiên cường, chưa từng thấy cô ta khóc bao giờ, không biết Bắc Đường Giác làm gì đối với cô ta, trong lòng Trình Trình cực kỳ tức giận.

“Sao cậu lại tới đây?” Bối Mễ lau nước mắt.

“Bắc Đường Giác mời mình đến làm khách.” Anh ta nói như vậy.

“Anh ta lại muốn làm cái gì?” Bối Mễ đứng thẳng lên, “Mình đi tìm anh ta tính sổ.”

“Đừng... Bối...” Tay Trình Trình giữ chặt Bối Mễ, nhưng mà thỉnh thoảng lại đau bụng, để cho hô hấp của cô dồn dập, “Bối... Mình đau bụng...”

Thấy bộ dáng của Trình Trình, nhất thời cũng luống cuống theo: Có phải là sắp sinh hay không... làm sao bây giờ... Bắc Đường Giác... Cậu chờ mình... mình đi gọi người...”

Lúc Bối Mễ chạy vội ra ngoài, hai mắt Trình Trình tròn ngược, ngất đi.

Nguyệt Độc Nhất ở Anh Quốc nhận được điện thoại của Thanh Á liền bay suốt đêm trở về, ở trong phòng của căn cứ Nặc.

"Ngày đó lái xe chở tiểu thư Trình Trình đi bệnh viện không có trở về, mà theo dõi xe ở bệnh viện, thấy Trình Trình bước lên một chiếc xe."

"Có thể yên lặng không một tiếng động mang tiểu thư Trình Trình đi, trừ bỏ Tàn Lang thì không có ai có thể làm được. Người đàn ông trong xe cũng giống như là Bắc Đường Giác."

"Thiếu chủ, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện." Thủy Bách Nhật nói.

"Nói." Nguyệt Độc Nhất vẫn không nói lên ý kiến của mình.

"Mấy ngày phu nhân trở về, đi qua Tàn Lang, dường như nhiễu loạn không nhỏ, nếu thật sự Bắc Đường Giác muốn trở về trả thù, khả năng bắt cóc tiểu thư Trình Trình rất lớn."

"Vì sao không ai báo cho tôi." Sắc mặt Nguyệt Độc Nhất thật bình tĩnh.

"Phu nhân không cho báo, nói là chuyện nhỏ."

Nguyệt Độc Nhất gắt gao đánh mạnh lên tay vịn, im lặng một chút: "Các người lui xuống đi."

Bốn người liếc mắt nhìn nhau: "Vâng ạ."

Ngoài phòng cấp cứu ở Tàn Lang, Bối Mễ lo lắng đi tới đi lui, trong lòng không yên, lúc Trình Trình bị đưa vào đã không tốt, có thể xảy ra chuyện gì hay không.

"Yên tâm, không có việc gì." Bắc Đường Giác trấn an Bối Mễ, đáng tiếc người này không cảm kích anh mà còn hất tay anh ra: "Nếu Trình Trình có chuyện gì, đời này tôi không tha thứ cho anh."

Bối Mễ xoay người lại nhìn phòng cấp cứu, Bắc Đường Giác hoảng loạn, vì cái gì mà hai người lại trở nên như thế này.

Lo lắng chờ đợi, một tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang lên dữ dội trở nên kinh hi, Bối Mễ vui vẻ quay đầu nhìn Bắc Đường Giác, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày cô nở nụ cười đối với anh: "Sinh rồi! Đứa bé sinh rồi."

Bắc Đường Giác hết sức may mắn khi đứa nhỏ này sinh ra, ít nhất anh đã làm cho trên mặt Bối Mễ có nụ cười.

"Thiếu chủ, là bé gái, mẹ an toàn, đứa trẻ cần thở bình hai ngày" Người mổ chính là Quý Y của Tàn Lang, anh không phải là bác sĩ toàn khoa Thủy Bách Nhật của Nặc, thay người khác đỡ đẻ nhưng vẫn là lần đầu tiên, may mắn y học có bộ phận là thông, ở trên bụng dùng dao, lấy đứa bé ra, lại vá lại bụng là được.

Bối Mễ ôm đứa bé mới sinh còn nhiều nếp nhăn, trong lòng thỏa mãn để cho cô vui vẻ bỏ nhiều nhiều ngày tới tắm, trong bụng cô cũng sẽ có đứa bé đáng yêu như vậy.

Đã nhiều ngày trên tay Trình Trình vẫn còn truyền nước biển, Bắc Đường Giác cũng không hạn chế Bối Mễ chăm cô, cho nên Bối Mễ vẫn ở trong phòng Trình Trình, chăm sóc hai mẹ con, chỉ là Trình Trình đối với con gái vẫn cực kỳ có ý kiến, rõ ràng là chủ trương sinh con trai, trở về phải cùng Nguyệt Độc Nhất thương lượng, lần sau không phải con trai cô sẽ không sinh.

"Trình Trình, đứa bé có phải giống ba nó nhiều hơn không." Bối Mễ mới thăm bé sơ sinh trở về có chút cao hứng.

"Không biết." Đứa bé nhỏ như thế người nào nhìn ra được, "Bối, cậu có biết Bắc Đường Giác bắt mình đến làm cái gì hay không?"

"Chẳng lẽ không phải đến giúp mình?"

"Mình cuối cùng cảm thấy không đơn giản như vậy."

Bối Mễ trấn an cô: "Đừng lo lắng, nếu anh ta dám đối với cậu như vậy, mình sẽ không để cho anh ta sống dễ chịu."

Trình Trình cười khổ, vẫn lại lo lắng, mí mắt cô cứ nháy liên tục, cảm thấy sắp có chuyện phát sinh: "Cậu có điện thoại không?" Không biết có thể lên gọi cho Nguyệt Độc Nhất không.

Bối Mễ lắc đầu, Trình Trình thất vọng một trận.

"Hiện tại mình đi tìm anh ta, để cho anh ta đưa cậu trở về."

Bối Mễ đi rồi trong lòng Trình Trình càng lúc càng bất an, sau cùng cô không có cách nào nằm xuống nhưng trong lòng kịch liệt bất ổn, loại lo lắng sợ hãi này kéo dài theo thời gian Bối Mễ rời đi, để cho cô ở tại đây nhắm chặt mắt tìm cảm giác an toàn.

"Ai đó?" Trên đất rơi xuống một âm thanh nhỏ làm cho Trình Trình cảm thấy kính sợ, "Nguyệt Độc Nhất."

Nguyệt Độc Nhất nhẹ nhàng xuống đất, ý bảo cô không lên tiếng, đến bên giường cô, đem người bị dọa sợ kia ôm vào trong ngực: "Thật xin lỗi, anh đến chậm."

Trình Trình khóc trong lòng của anh ta, lắc đầu.

"Có thể đi sao?"

Cô vừa mới phẫu thuật, có chút miễn cưỡng: "Nên là có thể."

"Nơi này là địa bàn của Bắc Đường Giác, anh không có khả năng lưu lại, nhanh chóng rời đi."

"Ân." Trình Trình biết hai người bạn họ trong lúc ân oán cơ hồ tình hình sẽ không chết không ngừng, nếu Nguyệt Độc Nhất rơi vào tay Bắc Đường Giác, anh ta tuyệt đối sẽ không xem Bối Mễ mà thả bọn họ.

"Đi theo anh." Nguyệt Độc Nhất đi trở về theo đường cũ, nói này bảo vệ có vẻ hơi lỏng, mới có thể cho anh có cơ hội, nhưng mà cứ sơ suất như vậy làm cho Nguyệt Độc Nhất cảm thấy không thích hợp, tâm tư Bắc Đường Giác kín đáo, cảm bản không có khả năng phạm sai lầm như vậy, nếu anh ta có ý có thể giải thích là có mục đích khác.

"Nhìn thấy cửa, trong lòng Nguyệt Độc Nhất cũng nắm thật chặt, nhưng mà lúc này Trình Trình nắm lấy tay anh: "Con, con vẫn còn ở bên trong."

Nguyệt Độc Nhất nhú mày, kéo Trình Trình ra ngoài: "Em đi ra ngoài trước, Thủy Bách Nhật cùng Chu Nhan đang ở xe bên ngoài, anh đi vào tìm."

Trình Trình giữ chặt tay anh không buông, tràn đầy lo lắng.

Nguyệt Độc Nhất trấn an cô một lúc, trở về theo đường đi lúc này. Trình Trình nhìn bóng anh ta ngày càng xa, đột nhiên luống cuống, muốn gọi tên anh, cuối cùng vì cái gì không kêu ra miệng, nhìn thoáng qua phía sau, chạy ra gian phòng, nhìn thấy Chu Nhan cùng Thủy Bách Nhật, cô nhẹ nhàng thở ra.

"Tiểu thư Trình Trình, thiếu chủ đâu?" Thủy Bách Nhật đang tươi cười cũng biến mất, bởi vì không nhìn thấy Nguyệt Độc Nhất mà nhăn mày lại.

"Anh ta trở về tìm Nguyệt Nặc, nói lập tức tới."

"Tiểu thư Trình Trình, lên xe nghỉ ngơi một chút." Chu Nhan thấy sắc mặt Trình Trình tái nhợt, mới vừa sinh xong chịu không nổi chạy nhảy như vậy.

"Không cần." Trình Trình kiên trì muốn nhìn thấy Nguyệt Độc Nhất đi ra.

"Đó là cái gì?" Trình Trình chỉ vào phi cơ đang bay lượn trên nóc nhà.

Thủy Bách Nhật nhìn thấy phi cơ sắc mặt bỗng nhiên đen lại, nhìn thấy người đàn ông mặc áo trắng ngồi ở cửa phi cơ, tay đang gõ máy tính, rất xa anh ta hướng về bọn người Trình Trình mỉm cười, cúi đầu chào đối với bọn họ.

Trình Trình đương nhiên cũng nhìn thấy Bắc Đường Giác, cô không biết anh ta muốn làm cái gì, nhưng khẳng định là không có chuyện tốt: "Không!"

"Àm ăm!"

"Đùng!"

Một viên đạn từ phi cơ công kích bay ra, nháy mắt Chu Nhan đem Trình Trình nằm xuống, nhà cửa ầm ầm sập, nháy mắt biến thành một đồng hoang tàn, bụi đất bị nổ mạnh bay tràn ngập, Trình Trình bọn họ đứng lên, nhìn một mảnh bừa bộn kia, bụi đất bay qua từ từ hiện lên.

"Không! Sẽ không!" Trình Trình điên loạn chạy tới gần, bàn tay trắng xanh run rẩy duỗi ra, nước mắt cô như mưa trời xuống má, nhưng không có một tiếng khóc, miệng thì thảo tự nói: "Không có khả năng... Sẽ không... Nhất định là không..."

"Tiểu thư Trình Trình." Thủy Bách Nhật giữ chặt hành động vô dụng của cô, mười ngón tay thon dài xinh đẹp giờ lại máu tươi đầm đìa, dường như hiện tại bao nhiêu nỗi đau khổ, những đau khổ trong lòng này theo máu tươi chảy ra, tựa hồ chỉ có thể chảy ra như vậy, mới có thể xóa bỏ nỗi đau trong tâm.

"Sẽ không..."

"Tiểu thư Trình Trình!" Chu Nhan đỡ lấy Trình Trình hôn mê ngất lịm, cùng Thủy Bách Nhật liếc một cái, đành phải tạm thời dẫn cô trở về.

Một năm sau.

Người đàn ông lau chùi đồ dùng trong phòng khách, mi tuần dặt nhẹ nhàng nhìn lại, không có bất cứ cảm giác quen thuộc nào, liền ngay cả điện thoại mở ra hình ảnh cô gái mà anh chụp cũng không có chút ấn tượng, cảm lấy con hồ rỗi ở trên sofa, cô ta nói là do mình tặng đầu tiên cho cô ta, cho dù không nắm chắc nhưng mà anh biết bản thân mình cũng không thích tặng những thứ đó cho con gái, chẳng lẽ thực sự giống như cô ta nói, bọn họ... Đã từng cực kỳ yêu nhau.

Lấy ra tấm chứng minh nhân dân, mặt người đàn ông kia là an, tên là Đỗ Y, vì sao đến tên của mình mà anh cũng không có cảm giác, người đàn ông không từ bỏ vùi mặt vào hai bàn tay, cho dù trong lòng có chút kích động cũng không muốn tiết lộ ra cái gì.

"Y, em đã trở về, có mua món mà anh thích ăn..."

Người đàn ông ngẩng đầu, mặt lạnh lùng không phải là Nguyệt Độc Nhất còn ai có thể có khí chất tự nhiên như bằng này, nhưng mà anh đã quên, đã

quên chính mình là ai, đã quên Trình Trình, đã quên tất cả, khi anh tỉnh lại ở đây, người con gái này nói cô là Tần Húc Nhi, là vợ anh, bọn họ yêu nhau, nói anh xảy ra tai nạn xe cộ, đã quên toàn bộ.

Nguyệt Độc Nhất tiếp nhận, không thể không nói Tần Húc Nhi đối với anh rất tốt, lần đầu tiên theo anh bắt đầu ăn Khôi Tư, cô liền tan việc sớm để xếp hàng mua, kỳ thật anh không thích ăn Khôi Tư, nhưng mà không biết vì sao, mỗi lần ăn đều cảm thấy nhớ được chút gì.

Tần Húc Nhi đem đồ ăn để trên bàn, nhìn qua tờ báo, sắc mặt vui sướng liền thay đổi, cô đem tờ báo ném tới trước mặt Nguyệt Độc Nhất: "Anh muốn tìm việc làm sao?"

Nguyệt Độc Nhất không nghĩ đến chuyện này làm cô ta tức giận như vậy: "Không thể sao?"

"Đương nhiên không thể!" Tần Húc Nhi phản ứng quá kịch liệt làm cho Nguyệt Độc Nhất nhũn mày lại, cô ta cũng phát hiện mình phản ứng quá độ, ngồi bên cạnh kéo tay anh, "Em là nói thân thể anh còn chưa khỏe, mà trách nhiệm của em là lo cho sinh hoạt của chúng ta, không phải rất tốt sao?"

"Em là nói để cho anh cả đời cho em nuôi dưỡng?"

"Em không ngại."

Nguyệt Độc Nhất không lập tức trả lời cô ta, mà thật sự nhìn Tần Húc Nhi, thấy cô ta có chút chột da: "Chúng ta thật sự đã từng yêu nhau sao?"

"Là là...A..."

"Một khi đã yêu nhau như vậy, vì sao anh cảm thấy được em đến một điểm cũng không hiểu anh?" Nguyệt Độc Nhất đùn đẩy nói, liền lên lầu, anh không có tâm tư ăn cơm chiều, anh nhìn thấy Tần Húc Nhi có chút phiền não.

Ngày hôm sau lúc Nguyệt Độc Nhất vừa thức dậy, đã thấy Tần Húc Nhi đã làm điểm tâm chờ anh xuống lầu, vẻ mặt nhìn anh có chút cẩn thận: "Em đã nghĩ qua, quả thật là em không đúng, anh muốn ra ngoài tìm việc làm cũng là muốn chia sẻ với em, bất quá em chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh."

Đối với lời nói nhận sai của Tần Húc Nhi, Nguyệt Độc Nhất cũng không làm ra sắc mặt khó coi, cô ta quả thật đã nhận sai với mình, cẩn thận nghe theo như vậy, để cho anh cũng biết được ngày hôm qua bản thân mình cũng quá phạm: "Thực xin lỗi, ngày hôm qua anh cũng quá phạm rồi."

Tần Húc Nhi nhẹ nhàng thở ra, xem ra đối với anh ta cũng không gấp được, cho dù để anh ta ra ngoài những người đó cũng không nhất định tìm được anh, đều đã một năm rồi, một năm trước cô cứu anh ta, toàn thân đều bị thương, anh nằm ở bệnh viện bảy tháng mới tỉnh lại, tỉnh lại đều không nhớ mình là ai, trên TV cũng nói, nói anh ta ở lần nổ mạnh đó đã bỏ mình, nên cũng sẽ không có chuyện gì.

"Anh đã tìm được chỗ chưa?"

"Uh, dùng xong điểm tâm sẽ đi tìm thử."

"Hiện việc làm cũng khó tìm, nếu thành công gọi điện thoại cho em." Tần Húc Nhi tươi cười, Nguyệt Độc Nhất nhìn cô không lên tiếng gật đầu.

Đâu biết câu nói việc làm khó tìm của Tần Húc Nhi kia là sự thật, Nguyệt Độc Nhất lại không có bằng cấp, đến mỗi nơi đều gặp khó khăn. Sau cùng quán rượu Trác Duyệt vẫn là thấy hình tượng của anh quá mức ưu tú nên mới giữ anh lại làm người phục vụ. Anh không có yêu cầu mình kiếm được một công việc thật tốt, đối với như vậy cũng thỏa mãn. Tần Húc Nhi đối với công việc của anh cũng vừa lòng, chỉ cần không có cơ hội tiếp xúc với những người đó, công việc gì cũng không sao.

"Đỗ Y, cậu xem cô gái kia lại tới nữa." Tại quầy bar Lâu Từ bĩu môi, ra hiệu mới vừa đưa miếng thịt bò trở về cho Nguyệt Độc Nhất xem. "Là người nào?" Nguyệt Độc Nhất nhìn bên kia, một cô gái nhỏ xinh mờ mờ ngồi ở cửa sổ, ánh mắt không tiêu cực, thân thể gầy nhỏ như có vô số đau thương, một giây nhìn thấy cô, tâm tình Nguyệt Độc Nhất tự nhiên giật mạnh.

"Cũng không biết là phu nhân của đại xí nghiệp nào, cái bàn đó được bao trong thời gian dài, cô ta mỗi lần đến đây đều ngồi nơi đó, cậu mới tới nên không biết, trước đó không lâu không biết vì nguyên nhân gì mà ba ngày không tới, hôm nay lại tới nữa."

"Cậu làm sao biết người ta đã kết hôn rồi?" Kỳ thật Nguyệt Độc Nhất không có tám chuyện như Lâu Từ, nhưng tâm tình không rõ chân tướng làm anh phải hỏi thêm

"Tôi nghe người đưa cô ta đến gọi là phu nhân, bất quá cô ta như không thích có người đi theo bên cạnh, mỗi lần chỉ cho người đưa đến cửa nhà hàng, tự mình đi vào, ngồi xuống thường là buổi trưa, mãi cho đến khi nhà hàng đóng cửa mới rời đi."

Nguyệt Độc Nhất cầm thực đơn đi qua, đứng bên cạnh cô: "Phu nhân, cần gọi đồ ăn sao?"

Trình Trình nghe được giọng nói quen thuộc, trong nháy mắt quay đầu, trên mặt mang theo một chút mừng rỡ, nhưng mà giống như rất thất vọng, nở nụ cười tự giễu: "Café, cảm ơn."

Tay Nguyệt Độc Nhất quơ quơ ở trước mặt cô, Trình Trình hơi quay đầu, cười nói: "Tôi không nhìn thấy."

"Thật xin lỗi, phu nhân."

"Không có gì." Trình Trình thờ dãi, "Giọng nói của anh rất giống với một người quen của tôi."

"Cho nên vừa rồi cô mới vui vẻ như vậy sao?"

"Uh, đáng tiếc...." Trình Trình lại nhìn về hướng cửa sổ, "Nếu thật sự là anh ta, làm sao có thể không biết tôi."

Không biết vì sao bởi vì những lời của cô làm cho trong lòng Nguyệt Độc Nhất đau đớn, cái loại này làm cho anh khó chịu: "Xin chờ, phu nhân."

Anh đưa giấy gọi món ném cho Lâu Tử: "Tôi đi toilet."

Lâu Tử thấy sắc mặt của anh không tốt: "Cậu không sao chứ."

Nguyệt Độc Nhất vừa mở vòi nước, cởi bỏ nơ, hai tay ra sức vỗ nước, để cho mình thanh tỉnh một chút, được một lúc, buồn bực trong ngực biến mất, lúc này anh mới đi ra toilet.

"Cafe của cô gái kia." Lâu Tử nấu cafe xong đưa cho anh, "Cậu không sao chứ."

"Không có việc gì." Nguyệt Độc Nhất đưa cafe tới trước mặt Trình Trình, "Phu nhân, cafe."

Trình Trình xoay đầu hướng về anh: "Cảm ơn." Tay cẩn thận mò về phía chén.

"Xin dừng." Nguyệt Độc Nhất rời đi, nhưng mà cả buổi trưa ánh mắt của anh thường xuyên nhìn về phía cô, mãi đến lúc anh tan việc, cô cũng chưa rời đi.

"Bây giờ mỗi ngày đi làm thế nào?" Tần Húc Nhi nhìn anh ăn cơm có chút không yên lòng.

"Rất tốt." Nguyệt Độc Nhất trả lời một câu, cảm thấy bản thân mình có chút lạnh nhạt nên hỏi một câu, "Còn em?"

Tần Húc Nhi nghe an quan tâm đến mình, cũng cười nói: "Cũng tốt, công việc trước của chị kia, cái thực nghiệm đó chính thức giao cho em, cho nên mấy ngày nay có vẻ vội vàng."

"Àn." Nguyệt Độc Nhất để bát xuống, "Anh đi tắm rửa."

Nước tuôn chảy xuống thân thể, cả người khắp các vết thương, từ bắp đùi đến bụng, vết sẹo cang khiến người ta khủng bố, anh biết vết thương trên người mình không có khả năng là do tai nạn xe cộ mà tạo thành, đặc biệt vết thương hình tròn ở ngực, thấy thế nào đều như là vết thương của súng.

Nhưng mà trong đầu anh trống rỗng, một tia trí nhớ đều không có, tắt nước, anh mặc đồ đi ra phòng tắm, Tần Húc Nhi sớm ở bên ngoài chờ anh, nhìn anh đi tới, muốn tiện tay nhận khăn lau khô tóc thay anh, Nguyệt Độc Nhất theo bản năng tránh né làm cho tay cô bơ vơ ở không trung, Tần Húc Nhi thu tay lại cười cười.

"Em đã chuẩn bị sửa cho anh." Tần Húc Nhi chỉ vào sửa trên bàn, dưới chân không chú ý, lao đảo ngã về phía trước, Nguyệt Độc Nhất giữ chặt bả vai cô, cũng bị ngã về phía trước.

Trở thành mộ hình ảnh tư thế ái muội, Tay Nguyệt Độc Nhất thủ tại hai bên Tần Húc Nhi, khăn mặt khoác lên trên cổ anh, Tần Húc Nhi nhìn người đàn ông ở trên, anh cực kỳ rất xuất sắc, từ lúc bắt đầu cô thấy ánh mắt của anh, loại mê luyến này giống một loại bùa mê làm cô bị hấp dẫn, hiện tại anh rất cuộc cũng là của cô, một mình cô.

Hai tay trụ ở cổ anh, Tần Húc Nhi nhắm mắt lại, không khí ái muội như vậy, Nguyệt Độc Nhất đương nhiên biết Tần Húc Nhi muốn làm cái gì, đầu của anh chậm rãi hạ xuống, tại bờ môi của cô liền dừng lại, một lát sao, bò dậy: "Không còn sớm, em đi ngủ sớm một chút."

Tần Húc Nhi có chút thất vọng bò dậy: "Anh cũng đi ngủ sớm một chút."

Cửa mở lại đóng, khăn mặt khoác lên đầu Nguyệt Độc Nhất, che khuất mặt anh, trong phòng mờ tối, lại nghĩ tới cô gái ban ngày, không thể suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

"Đồ y, cậu nói cô gái ngồi bàn số tám mỗi ngày đều đến đây là có ý gì? Thực làm không hiểu nổi người có tiền suy nghĩ cái gì, cậu nói xem cô ta như có bệnh, còn ở nơi này cậu nói có thể cô ta chờ ai hay không? Ví dụ như nói giúp cho người khác." Lâu Tử đem cafe giao cho Nguyệt Độc Nhất, vẫn còn không quên nói một chút chuyện bát quái.

Nguyệt Độc Nhất mới đi làm, nghe anh ta nói chuyện về cô gái kia, đem cafe đến bàn số 30

"Uy, cafe đó là bàn số 8." Lâu Từ nhắc nhở người khác danh sách bày ở phía trước.

"Cậu làm chén cacao nóng, tôi đưa đi qua." Nguyệt Độc Nhất cũng không cùng anh ta cãi cò.

"Người ta gọi cafe." Lâu Từ bị Nguyệt Độc Nhất liếc mắt, Cacao liền có thể làm, đừng nói Đồ Y từng mất đúng thiệt là rất khủng bố.

Nguyệt Độc Nhất bung cacao đến trước mặt Trình Trình: "Mời dùng."

Nghe được giọng nói quen thuộc Trình Trình liền nở nụ cười đối với anh, sau đó cầm ly trà uống một ngụm: "Tôi muốn uống cà phê." Cảm giác không đúng, cô cũng không tức giận, chỉ là lặp lại một lần.

"Uống nhiều cafe không tốt cho thân thể."

Trình Trình mỉm cười: "Anh tên gì?"

"Đồ Y."

Nguyệt Độc Nhất biết rõ cô không nhìn thấy vẫn gật đầu với cô, rồi đi.

Sau buổi trưa Trác Duyệt vẫn yên tĩnh như thường ngày, từ sau lần đó, cà phê của Trình Trình đổi thành ca cao, thân thể của cô ngày càng gầy, từ khi Nguyệt Độc Nhất lần đầu tiên nhìn thấy cô chỉ có ít ngày liền cảm thấy gầy đi rất nhiều, có đôi khi Nguyệt Độc Nhất tự ý đem chút điểm tâm đưa cho cô, cô cũng không cự tuyệt.

Trình Trình thích tới nơi này, nơi này là lần đầu tiên cô gặp Nguyệt Độc Nhất, nghĩ lại cũng đã qua một năm rồi, không có anh ấy một ngày cảm thấy sống dài như một năm, cha mẹ nhiều lần thúc giục cô trở về nhà, nhưng mà cô không dám, đôi mắt cô bởi vì lúc còn ở cử khúc quá nhiều cho nên không nhìn thấy, tuy Thủy Bách Nhật nói khả năng bình phục thị lực rất lớn, nhưng mà cô không muốn, nếu không nhìn thấy anh, thấy rõ thế giới này còn có ý nghĩa gì nữa chứ. Đến bây giờ con gái cũng không có tin tức, bọn họ vẫn luôn tin tưởng anh có thể trở về, vẫn tin tưởng như vậy.

"Ca cao." Nguyệt Độc Nhất đem ca cao để trên bàn, Trình Trình giống như thường ngày mỉm cười đối với anh, nói: "Có thể ngồi với tôi không?"

Nguyệt Độc Nhất đứng không trả lời, Trình Trình nghĩ anh là phục vụ dĩ nhiên còn có công việc: "Ngồi đi, tôi sẽ nói với quản lý để cho ông ta không trừ lương anh."

Nguyệt Độc Nhất ngồi đối diện cô, lại không nói lời nào.

"Anh có vẻ không thích nói chuyện, anh ấy xung không nói chuyện nhiều, bất quá, anh có thể nói thêm mấy câu cho tôi nghe một chút không, tùy tiện nói cái gì đó?"

"Anh ấy là chồng cô?" Nguyệt Độc Nhất cau mày, lần đầu tiên nghe được vẫn cảm thấy không thoải mái, anh biết bản thân mình chú ý cô gái này quá mức, nhưng mà anh không thể không chế được.

"Àn." Trình Trình lần mò chén, "Bọn họ người có ánh mắt không thất thi đối với âm thanh đặc biệt nấn cảm, âm thanh của anh cùng với anh ấy rất giống nhau."

"Là sao?" Nguyệt Độc Nhất tròn lòng càng khó chịu, "Vì sao mỗi ngày cô đều đến đây."

Trình Trình cười nhẹ, dường như nhớ tới ngày đó cô ngồi ở đây, mà Nguyệt Độc Nhất đi chậm rãi từ cửa về phía cô. Thấy Trình Trình chìm đắm trong hồi ức của mình, nhất thời Nguyệt Độc Nhất cảm thấy hỗn loạn bản thân không thể không chế nổi lên ghen tị: "Cũng là vì chờ anh ta sao?"

Trình Trình không biết vì sao cô lại muốn nói chuyện với người phục vụ này như vậy, có lẽ chính vì giọng nói của anh giống Nguyệt Độc Nhất, có lẽ anh ta có lòng tốt đem cà phê của mình đổi thành ca cao: "Về sao sẽ không đến đây."

Nguyệt Độc Nhất đang cầm cây bút trên tay đột nhiên rơi ở trên bàn, âm thanh không lớn, lại đập tới lòng anh: "Vì sao?"

"Tôi còn có nhiều chuyện muốn làm, không thể vĩnh viễn ở nơi này chờ đợi." Bọn họ đã điều tra bên cạnh Bắc Đường Giác có một cô bé nhỏ, nếu Nguyệt Nặc không chết, cô muốn đem con gái trở về.

Không khí giữa hai người càng nặng nề, nhưng mà người nào cũng không muốn mở miệng, mãi cho đến khi Trình Trình tính hết tiền rồi đi, Nguyệt Độc Nhất mới đứng dậy làm chuyện của mình.

"Đồ Y, cô gái kia có phải từ đây về sau sẽ không đến nữa đúng không? Sổ sách cũng đã thanh toán xong, cái bàn cũng không bao, cậu cùng cô ta nói chuyện cái gì thế, nói lâu như vậy." Lâu Từ bắt đầu tám chuyện, nhưng mà Nguyệt Độc Nhất lại không có tâm tình.

"Sao lại thích tám chuyện vậy, lại muốn biến thành con gái à."

"Không cho nghe thì không nghe." Lâu Từ bĩu môi, bất quá lúc Nguyệt Độc Nhất tức giận có chút hơi sợ, hóa này xem ra tâm tình không tốt, anh không

nên chọc tới thì tốt hơn.

Trình Trình rời đi không bao lâu, Nguyệt Độc Nhất liền hết ca, trước kia có thói quen đi cửa sau, anh trước khi đi về liền đi đến cửa thấy một bóng dáng, liền chuyển đổi từ cửa đi ra ngoài. Nhìn thấy Trình Trình còn đang chờ xe, xem ra hôm nay người đón không biết vì sao đến chậm.

"Cô ở đâu? Tôi đưa cô về." Nguyệt Độc Nhất mở miệng.

"Không cần."

Trình Trình cự tuyệt làm cho anh có chút căm tức: "Vậy thôi." Nguyệt Độc Nhất quay người rời đi.

Một giây sau khi anh liền bỏ nhào về phía Trình Trình, một chiếc xe tải như là phanh không nhạy chạy về hướng bọn họ, Trình Trình không biết bị bỏ nhào tới bên tai nghe tiếng gào hét hỗn loạn.

"Xảy ra tai nạn xe cộ rồi."

"Chiếc xe kia phanh lại không nhạy rồi."

"Điều khiển lái xe hình như là say rượu rồi."

Cô đứng đến một cánh tay ấm nóng, sau đó trong những tiếng nói bên tai cô nghe rõ giọng nói của Thủy Bách Nhật.

"Thiếu chủ!"

Anh ta dường như kêu Thiếu chủ, nhưng mà Nguyệt Độc Nhất ở nơi nào? Cô quay đầu lung tung, nhưng mắt ngoài trừ màu đen, cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

"Thiếu phu nhân!" Thủy Bách Nhật lại kêu to túm lấy Thiếu chủ đang bất động kể bên Trình Trình.

Bây giờ rốt cuộc Trình Trình cũng đã nghe rõ ràng: "Thủy Bách Nhật."

"Cô mau buông tay, Thiếu chủ cần điều trị."

Cô nắm được Nguyệt Độc Nhất rồi sao? Cô có cảm giác có người đánh về phía cô, còn gọi cô, nhưng mà người đó không phải là Đỗ Y sao? Cô mờ mịt buông tay ra túm lấy người, Thủy Bách Nhật cố không được ôm lấy Nguyệt Độc Nhất đưa lên xe cứu thương, lại thuận tay kéo Trình Trình có chút động tĩnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Học Viện Ngân Hoa là học viện quý tộc đứng đầu được nhiều người hướng tới, không chỉ vì những người học nơi này đều là con cái của nhà có tiền có thế, mà còn vì họ nổi tiếng.

Cho nên thành tích học của Trình Vũ bình thường lại không phải là học trò có sở trường đặc biệt như vậy, không hề làm nhiều người chú ý, bởi vì học sinh nơi này lúc chào hỏi với nhau thường là thuận tiện ân cần thăm hỏi cha mẹ của nhau, Trình Vũ cũng giống như những người này gọi mẹ mình là Trình Trình, bình thường có người nghe thấy Trình Vũ cùng tên mẹ con nó sẽ có nhiều liên tưởng, một là sẽ không nghĩ đến Trình Trình chính là người trẻ tuổi nhất ngành khoa học có bầu từ nhiều năm trước, bởi vì người gọi là Trình Trình nhiều lắm, bọn họ chỉ nghĩ tới Trình Vũ chính là con riêng của một giám đốc công ty nào đó, Trình Vũ không thể lấy họ của cha, cho nên, gia cảnh Trình Vũ tới đa cũng có chút tiền của, nhưng mà trong trường này người có tiền nhiều lắm, nó không có Dawson hoặc là Nguyệt Thị hoặc là nhà giàu mới nổi như vậy, thực lực cũng đừng lấy ra thật là xấu hổ mất mặt.

"Tình Nhi, cậu xem người kia không phải là người con trai cậu đưa thư tình sao?" Chu Lan chỉ vào Trình Vũ còn chưa tỉnh ngủ đang ngáp dài đi vào căn tin.

Lam Tĩnh là con gái làm ủy viên của hội nghị chính trị hiệp thương có sự kiêu ngạo của mình, chồng tương lai của cô không phải là người ưu tú nhất cũng không thể giống bộ dạng lúc này của Trình Vũ, với lại khuôn mặt cô xinh đẹp, cô luôn luôn là người nói chuyện làm mưa làm gió trong học viện này, nhưng mà người theo đuổi Lam Tĩnh nhiều lắm, một tầng sóng lớp lớp, làn sóng dài chết ở trên bãi cát, cho nên nói một hồi, giống như Trình Vũ có rất nhiều người theo đuổi, bị mai một ở trên bờ biển, bị người ta quên lãng.

"Bộ dáng này thật không sai, bất quá Tình Nhi của chúng ta cũng không phải là bộ dáng đẹp mắt là có thể theo đuổi được." Chu Lan bĩu môi, trong mắt mang theo vẻ vui cười.

"Tiểu Lan, đừng nói nữa." Lam Tĩnh nhìn thấy mắt Trình Vũ, bất quá hứng thú không lớn, Lý Tư theo đuổi Lam Tĩnh đã lâu cũng nhin không được nhìn qua đối với Trình Vũ, về mặt chăm chọc, người con trai như vậy cũng muốn theo đuổi công chúa trong lòng anh ta sao, đúng là không biết lượng sức.

Kỳ thật về chuyện Trình Vũ theo đuổi Lam Tĩnh là một lời đồn oan uổng, lúc anh ngủ trong phòng tự học, Lam Tĩnh thuận tay mang luận văn của anh đi, trùng hợp bức thư tình trong sách cô lại rớt ra, anh cất thư tình truy đuổi cô một đường, hy vọng cô có thể đem luận văn trả lại cho mình, nhưng mà anh còn chưa nói câu nào, Lam Tĩnh nhìn thấy thư tình của anh chỉ lạnh nhạt cầm lấy sau đó nói một câu tạm biệt, có trời biết luận văn còn chưa trả lại cho anh, nhưng mà một màn này bị những người theo đuổi Lam Tĩnh thấy được, thêm mắm thêm muối nói anh là con ếch lười muốn ăn thịt thiên nga, Trình Vũ nhớ lại bản thân mình thật oan uổng, đối với anh viết luận văn vẫn quan trọng, hiện tại anh không có hứng thú theo đuổi cô gái kia, làm cho người ta nói anh là mặt dày mày dạn, Trình Vũ đối với lời đồn đãi nhảm nhí này cũng chẳng muốn giải thích, lâu ngày sẽ nhạt đi bớt.

Bất quá tất cả học sinh đều hài lòng với thời gian học tập ở trường đại học, ở trong này người ta có thể tùy ý học trước năm, rất nhiều nhóm học sinh không hề tình nguyện yên bình như vậy, một học sinh chuyển trường từ Italia đến lại một lần nữa làm tất cả học sinh Học Viện Ngân Hoa chấn động.

"Đi, nhìn học sinh chuyển trường đi."

"Có cái gì đẹp."

"Cậu có biết không, cô ấy là Lucy Y Brenda, thiên kim duy nhất của nhà Dawson, bộ dáng xinh đẹp, tôi thấy so với Lam Tĩnh còn đẹp hơn, nếu như được cô ta để ý, đời này có thể phát đạt rồi."

"Vậy, nhà người ta cũng nhìn đến cậu sao."

"Đi đến gần cũng được."

Hôm nay nhất định Trình Vũ không thể có giấc ngủ an ổn, ngày hôm qua anh vừa mới xem xong bảng báo cáo quý của Nguyệt Thi, giống như là người có cơ hội ngủ một lúc, nhưng mà tiếng líu ríu nghị luận ngoài xã hội làm cho anh cảm thấy có trăm ngàn con ruồi gọi bậy ở bên tai.

"Mọi người biết bạn học sinh mới." Thầy hiệu trưởng dẫn Lucy tiến vào lớp, cũng vì lớp của mình có một học trò hết sức xuất sắc đến mà cao hứng, cử chỉ của Lucy Y Brenda được tu dưỡng đều là nổi bật, thành tích cuộc thi nhập học cũng là được bằng với học sinh đứng đầu.

"Chào mọi người, tôi gọi là Lucy Y Brenda, thật vui khi tới Ngân Hoa, hy vọng mọi người chiếu cố nhiều hơn."

"Chiếu cố, đương nhiên chiếu cố." Rất nhiều nam sinh ồn ào, Lucy vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ.

"Tốt tốt, vào học rồi." Thầy giáo ngăn lại học sinh ồn ào ngoài cửa, "Tìm chỗ ngồi vào đi."

Lucy gật đầu, bước đi đến phía trước, rất nhiều nam sinh đều tránh ra vị trí bên cạnh hy vọng cô có thể hành diện ngồi bên cạnh mình, nhưng mà Lucy đi đến cuối cùng một lần mới ngồi xuống kế bên người con trai đang ngủ.

Cô vừa ngồi xuống, Trình Vũ cho dù ngủ thiếp đi nhưng thân thể vẫn cảnh giác rất cao, lập tức cảm giác được nhiều ánh mắt đang nhìn mình lom lom, anh mơ màng mở mắt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một ánh mắt căm tức của nam sinh, sờ sờ đầu, quay đầu thấy ánh mắt phóng đại dọa anh nhảy dựng.

"Xin chào." Lucy cười hi hi chào hỏi anh.

Đúng là Trình Vũ không biết mấy người trong lớp, đoán chừng bạn học mới hay bạn học cũ đều đã không biết, sờ sờ gáy đầu: "Xin chào." Quay đầu, tiếp tục ngủ.

Anh đối với con gái luôn lạnh nhạt làm cho những bạn học oán giận, trong nháy mắt bọn họ đều nhất trí cho rằng nên ném Trình Vũ không biết thời này vào thiên đao vạn quả * (*lóc từng miếng thịt)

Lớp học nhìn Lucy không chớp mắt, cực kỳ chăm chú chép bài, đối với những ánh mắt này thông thường hoặc là chú ý hoặc là trực tiếp bày tỏ, cô cũng chỉ là duy trì lễ phép gật đầu mỉm cười.

Nghe được âm thanh chuông tan học, cuối cùng Trình Vũ cũng thức dậy, đứng dậy thu dọn sách vở.

"Cậu không ghi chép, cho cậu mượn của mình."

Trình Vũ nhìn thấy quyển tập được viết cực kỳ ngay ngắn, nhận lấy: "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo."

Trình Vũ đem tập để vào túi, đi đến hướng cửa lớp, Lucy cũng bước nhanh theo sau, có lúc Trình Vũ quay đầu, Lucy sẽ cười đối với anh, Trình Vũ liền cười bản thân mình bị thần kinh, cửa trường học chỉ có một cái, sao có thể có cảm giác cô ấy đi theo mình.

Đi ra cổng trường, Trình Vũ đứng dưới ánh mặt trời, nhớ lại hướng về nhà rồi chậm rãi đi bộ, Lucy nhìn thấy bóng dáng người con trai dưới ánh mặt trời màu vàng kia, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc, mười mấy năm, cô cuối cùng cũng đã như mong ước đi đến bên cạnh anh, cho dù anh ấy không nhớ rõ mình là ai cũng không sao, cô cầm lấy ngọc Lưu Ly mang theo bên mình, dưới ánh mặt trời, ngọc phát sáng rạng rỡ.

Trình Vũ gấp dài đi vào cửa nhà, thấy em gái mắng to vào trong điện thoại, đã tập thành thói quen từ sớm để cặp sách xuống, đi đường vòng xuống bếp, thấy ba đang làm cơm tối. “Mẹ đâu?”

“Trong phòng thí nghiệm, đi thay quần áo đi, một lúc nữa thì ăn cơm tối.”

Nguyệt Độc Nhất bê đồ ăn ra ngoài, thấy Nguyệt Nặc một đầu tóc đỏ, số lượng khuyên tai cuối cùng lại tăng lên không ít, mắt tối sầm lại. “Nhuộm lại tóc.”

Nhìn rõ ràng là ba đang khó chịu, Nguyệt Nặc cầm chìa khóa trên bàn lên. “Cha, cha có phải bước vào thời kì mãn kinh trước thời hạn không? Mẹ vào phòng thí nghiệm một tuần không ra, cha liền lấy con ra để xả tức giận.”

Trình Vũ thấy Nguyệt Nặc phải ra khỏi nhà. “Đi đâu?”

“Bỏ trốn khỏi nhà, cha không thích em, em chỉ có thể đi tìm cha nhỏ chứ sao.” Nguyệt Nặc thờ ơ phát tay một cái.

Trình Vũ lắc đầu cười, cô em gái này nhất định là bị chú Bắc Đường làm hư, thật ra thì tính tình Nguyệt Nặc không giống cha mẹ, lại giống bà nội nhiều hơn một chút.

Con của mình lại không làm theo những điều mình mong muốn, trong lòng Nguyệt Độc Nhất vẫn để ý một chút, Bắc Đường đáng chết, bản thân đã có con trai lại giành con gái của mình. “Trình Vũ, gọi mẹ con xuống ăn cơm.”

“Dạ, con sẽ cố gắng.” Mỗi lần làm thí nghiệm mẹ đều mất ăn mất ngủ.

“Con nói cho bà ấy biết nếu như bà ấy không ra được, cha liền mở máy phát nổ.” Nguyệt Độc Nhất khó chịu, con gái không khiến người ta yên tâm, vợ càng không để cho người ta yên lòng.

Em gái nói rất đúng, cha bước vào thời kì mãn kinh sớm rồi.

Trình Vũ than thở đi vào phòng học, có vẻ vẫn chưa tỉnh ngủ, hôm qua cha mẹ cãi nhau vì chuyện phòng thí nghiệm khiến anh không ngủ được. anh đi tới chỗ ngồi cố định của anh, cũng không biết ở đâu xuất hiện một cặp chân, làm anh vấp vào. Anh ngã người về phía trước hai bước rồi dừng lại, xoay người nhìn xuống chủ nhân của cặp chân kia.

“Thật xin lỗi, không thấy anh đi tới.”

Tất nhiên lời xin lỗi của chủ nhân cặp chân kia rất không có thành ý.

“À, không sao, tôi cũng vậy không ngờ vừa vào cửa lại dẫm phải chân heo.” Nếu so miệng độc thì Trình Vũ cũng không kém, khi còn bé đã chịu sự rèn luyện của bà nội, chỉ là anh lười sử dụng, không giống Nguyệt Nặc kia có nhiều tính lực so đo với người khác.

“Haha.” Lucy bị đám nam sinh vây quanh nghe được lời nói của Trình Vũ che miệng cười, là nụ cười giả hoạt, ánh sáng phủ lên khuôn mặt vốn xinh đẹp lạ thường của cô, khiến cho đám nam sinh vây quanh cô nhìn đến ngây người.

Trình Vũ cũng nhìn cô một cái, hình như là nhớ ra cái gì đó, lấy laptop từ trong túi sách ra đưa cho cô. “A! Cảm ơn bạn.”

“Không có gì.” Lucy đón lấy dịu dàng mỉm cười.

Trình Vũ lại gấp một cái, đi tới hàng cuối cùng, Lucy cũng xin lỗi với những người xung quanh, đi đến bên cạnh Trình Vũ. Tiết hôm nay là lớp phụ, cho nên sẽ có bạn không cùng lớp học chung, không khéo Lam Tĩnh lại chọn khóa này, cô ta chọn môn học này vì có đặc biệt nhiều nam sinh, hiện tại lại có thêm Lucy cũng chọn khóa này, cho nên càng nhiều người đến nghe giảng hơn, trong lớp lát phòng học đã đầy người, không có chỗ ngồi đành phải đi lên bậc thang, Lam Tĩnh được rất nhiều bạn học nam vây quanh, thấy phòng học chen nhau thành như thế kia, không nhìn được châu mày. Người đẹp châu mày, tất nhiên sẽ có rất nhiều đàn ông xung phong nhường lại chỗ ngồi.

Lam Tĩnh không cử động, thấy góc bên kia còn chỗ trống liền đi tới. Chu Lan thấy Trình Vũ nằm ngủ ở trên bàn liền nghĩ rằng không muốn đi học lại đến đây chiếm chỗ. “Này! Không muốn học thì tránh ra, tiết kiệm không gian cho người khác không được à?”

Lucy mất hứng vì có người quấy rầy Trình Vũ ngủ, cau mày vừa muốn lên tiếng thì Trình Vũ mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, liếc người vừa mới tới, không quan tâm, lật người ngủ tiếp.

Vừa nhìn Chu Lan liền biết đây không phải là người theo đuổi Lam Tĩnh, sẽ để cho anh ta biểu hiện một lần nhường chỗ ngồi cho anh ta. “Này! Nhường chỗ ngồi cho tôi và Tĩnh Nhi.”

Trình Vũ liên tiếp bị người khác đánh thức, có chút không kiên nhẫn, dịch người về phía Lucy, chừa ra cho hai người bọn họ một khoảng trống.

Ý của Chu Lan là để cho cậu ta chuyển ra chỗ khác, nhưng cậu ta lại chỉ dịch mông một chút.

“Được rồi, Tiểu Lan.” Ý Lam Tĩnh muốn ngồi xuống, Chu Lan bĩu môi miễn cưỡng ngồi xuống.

Lucy vốn cảm thấy không thoải mái vì có hai người chen tới đây, nhưng lại khiến cho Trình Vũ đến gần cô hơn, suy nghĩ một chút liền tha thứ cho sự vô

lý của hai người bọn họ.

Thầy giáo đi vào phòng học, tất nhiên là bị tình thế trước mắt dọa sợ, đẩy mắt kính, bắt đầu dạy học.

Trình Vũ ngủ được một nửa thời gian, cảm thấy điện thoại di động rung, mơ mơ màng màng bò dậy, bắt máy. “Alo.”

“Anh, anh đang ở đâu? Đi học à? Em đang ở gần trường anh này, cho em mượn xe dùng một lát.” Âm thanh không chút khách khí của Nguyệt Nặc truyền đến.

“Xe của em đâu?”

“Đừng hỏi nữa, đưa cho em đi.” Nguyệt Nặc hình như không thoải mái.

“Anh chỉ có xe đạp thôi.”

“Anh, em nói anh đường đường là Tổng giám đốc Nguyệt thị có thể dùng gì như vậy được không?” Nguyệt Nặc có chút trơ trẽn.

Xe đạp thì thế nào, vừa có thể bảo vệ môi trường lại có thể rèn luyện thân thể. “Có lấy hay không.” Trình Vũ định cúp điện thoại, Nguyệt Nặc vội vàng lấy lòng. “Muốn, em đến ngay, chờ em.”

Cúp điện thoại, Trình Vũ cũng tỉnh ngủ, đúng lúc thấy Lucy nhìn anh cười. “Bạn đi xe đạp đi học? Lần sau có thể trở mình không?”

“Được.” Trình Vũ thất mình mượn vở ghi của cô ấy nên cũng không keo kiệt cho mượn chỗ ngồi sau xe đạp.

“Cổ lỗ sĩ, đến năm nào rồi còn đi xe đạp.” Chu Lan cười nhạo, chỉ là hai người cũng không ngại, người không có quan hệ nói gì cũng sẽ không để ý.

Cả lớp cũng hết hò ầm ĩ, thầy giáo cũng nhìn ra được những học sinh này căn bản không phải tới nghe ông ta giảng bài, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, ông ta tức giận nhìn thấy Trình Vũ nói chuyện, tức giận hết lớn. “Cậu, dịch đoạn văn này cho tôi.”

Trình Vũ nhìn trái nhìn phải, sau đó chỉ vào mình, thầy giáo tức giận. “Đúng! Chính là cậu.”

Đây là môn kinh tế học, nhưng phía dưới đoạn này là trích dẫn lời nói của một vị Triết Học người Hy Lạp, cho nên dùng tiếng Hy Lạp, thật ra thì không giảng cũng không sao, nhưng thầy giáo chuyên nghiệp tự lật từ điển, dịch từng từ từng chữ của đoạn văn này, cũng bởi vì ông ta nghiêm túc đối với việc giảng dạy, mới không cách nào nhìn được học sinh trong giờ của ông ta không để ý nghe giảng. Ông ta chính là muốn giết gà dọa khò, khiến học sinh này khó chịu, nhìn xem đám học sinh không nghiêm túc này còn dám nháo loạn trong lớp của ông ta hay không.

Lam Tĩnh cau mày, đây là tiếng Hy Lạp, mặc dù mình đã có học một chút, nhưng cũng chỉ có thể dịch từng từ riêng biệt, thầy giáo này nhất định là đang làm khó. Tất cả ánh mắt của mọi người đang tập trung trên người Trình Vũ, mọi người đều biết thầy giáo đang ra oai phủ đầu với bọn họ, phòng học hoàn toàn yên lặng, may mắn mình không bị điểm danh đồng thời cả hệ nhìn bạn học khác bị xấu mặt.

Lucy nhìn xuống đoạn văn kia, cô có thể hiểu đại khái, chỉ là dịch từng chữ từng thì còn phải suy nghĩ, Trình Vũ thờ ơ đứng lên, hoàn toàn không mở sách, cũng không biết thầy giáo đang giảng là đoạn văn kia, anh nhìn xuống sách của Lucy, Lucy chỉ chỉ số trang cho anh, anh không nhanh không chậm lật tới trang đó, thái độ này thiếu chút nữa khiến thầy giáo kia học máu, ông ta nhiệt tình giảng như vậy mà học sinh kia lại không biết đã tới trang kia, trẻ con không thể dạy!!!

Tìm được đúng chỗ, Trình Vũ dịch từng câu một, cũng không dừng lại ở giữa, tốc độ lưu loát khiến nhiều học sinh muốn xem kịch, bao gồm cả thầy giáo cũng ngây người, thầy giáo rất muốn tìm ra chỗ sai của Trình Vũ, nhưng khi nhìn đến bản dịch của chính mình thì thậm chí có rất nhiều chỗ dịch khác nhau sau khi Trình Vũ dịch qua, cảm thấy đều rất dễ hiểu.

Chờ Trình Vũ đọc xong, thầy giáo vẫn ngây người.

“Thầy! Thầy!” Trình Vũ kêu hai tiếng, hẳn ông ta mới trở về, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng. “Khụ khụ. ...Không tệ, lần sau chú ý, đừng không chú ý trên lớp, ngồi xuống đi.”

“Vâng.” Trình Vũ ngoan ngoãn ngồi xuống, Chu Lan cùng Lam Tĩnh ngồi bên cạnh có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn anh.

Lucy cười vui vẻ nhìn anh, cô cũng biết Trình Vũ của cô rất lợi hại. Trải qua chuyện Trình Vũ, mãi cho đến khi tan lớp, trong lớp học đều rất trật tự, mọi người chỉ sợ sệt một chút lại bị ông thầy kia lôi ra phiên dịch đoạn văn, bọn họ cũng không hiểu Tiếng Hy Lạp là cái gì.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, mọi người giống như được giải thoát, chạy như bay giống nhau ra khỏi phòng học, vậy mà mấy sinh viên nam dẫn đầu lại dừng lại, rồi ríu rít nhìn về phía cô gái tựa người trên lan can bên ngoài cửa phòng học.

Cô gái có mái tóc quăn màu đỏ, thậm chí trên tai còn có bảy khuyên, áo da bó mặc trên người hoàn toàn khoe ra được dáng người có lẽ có lúm của cô, ánh mắt lười biếng nhìn chằm chằm về cửa phòng học của bọn họ, tuy mới có mười lăm tuổi, nhưng do vóc người cao gầy phát triển cực tốt cho nên Nguyệt Nặc đã sớm biến thành cô gái vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt Nguyệt Nặc giống Nguyệt Độc Nhất hơn một chút, hơn nữa cô lại không mang vẻ mặt nghiêm túc giống cha, cô lại cố tình cười to nên luôn hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, giờ phút này Nguyệt Nặc đang dùng ngón tay thon dài gõ gõ lên thành lan can.

“Cô gái đó thật xinh đẹp, không biết là bạn gái của ai.”

Trình Vũ cũng ra khỏi phòng học, mắt nhìn về nơi mọi người đều nhìn, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, nghiêm mặt đi về phía Nguyệt Nặc, kéo cô từ lan can xuống, che ngang ánh mắt của mọi người. “Sao không chờ anh ở cửa ra vào!”

Nguyệt Nặc thờ ơ nhìn sau lưng anh, Lam Tĩnh nhìn vào ánh mắt của cô thì nhủ mày, sau đó rời đi, còn Lucy lại dừng lại thật lâu. “Anh, bạn gái? Không tệ nha.”

“Bạn gái nào?” Trình Vũ xoay người lại, thấy Lucy, không biết tại sao mặt cô ấy lại tái nhợt, chỉ là anh cũng không để ý, kéo Nguyệt Nặc, “Đi thôi, không phải em muốn mượn xe sao?”

Mặc dù Nguyệt Nặc xử sự có phần tùy tiện, nhưng tâm tư cô lại vô cùng cẩn thận, không giống ông anh thiếu đầu óc của mình, đương nhiên nhìn ra được chị gái kia dùng ánh mắt khác biệt nhìn anh mình, tư tưởng xấu xa ôm eo Trình Vũ, vẫn không quên ném cho Lucy ánh mắt khiêu khích. “Em đối ý, anh chở em về.”

“Em xác định, anh sợ xe anh nhỏ chở không nổi thiên kim tiểu thư của chúng ta.”

“Được rồi được rồi! Để cho anh chở em cũng là phúc khí của anh rồi.”

Mắt Lucy thấy Trình Vũ lấy xe chở cô bé kia rồi đi, trong lòng cô một mảng đau thương, cô cho là anh quên mình, chỉ cần cô cố gắng nhất định anh sẽ nhớ lại, nhưng thậm chí anh đã có bạn gái, hơn nữa theo tính tình của Trình Vũ lại có thể thân thiết với cô bé kia như thế, mình còn cơ hội sao?

Lam Tĩnh đang chờ xe tới đón ở cửa trường học cũng thấy Trình Vũ chở Nguyệt Nặc đi qua, vừa nãy cô ta phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa, chẳng qua là đi học bằng xe đạp, nghe nói còn là con trai của tiểu tam (chắc mấy bạn cũng không lạ gì với từ này rồi nhỉ, người phụ nữ xen vào gia đình của người khác được gọi là Tiểu Tam), không thể xứng với mình. Cho dù người vẫn theo đuổi mình là Lý Tư cũng chỉ là Nhị thiếu gia của công ty xây dựng Từ Kim mà thôi, cái loại xí nghiệp hạng hai đó cũng không phải là nơi cô ta thêm để mắt tới.

“Tiểu Thư.” Xe dừng lại ở trước mặt, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô ta.

Lam Tĩnh gật đầu một cái, dựa vào việc là cô ta đòi đòi làm Tư quân cô ta có tư cách cao ngạo, mọi hành động đều tràn đầy kiêu ngạo đúng mực, ngồi vào trong xe, xe hơi vượt qua bên cạnh Trình Vũ và Nguyệt Nặc.

“Anh, hôm qua cha tìm em nói chuyện, muốn giao Nặc cho em” Nguyệt Nặc ôm hông Trình Vũ, không chút để ý nói.

“Anh không có ý kiến gì, ý em thế nào.” Mặc dù bây giờ cùng xử lý chuyện của Nặc và Nguyệt thị một lúc làm cho anh hơi mệt một chút, nhưng không phải cha cũng phải như vậy mới được như ngày hôm nay, hơn nữa Nguyệt Nặc thật sự hợp với Dạ hơn mình.

Nguyệt Nặc im lặng một lúc. “Anh, anh có mệt không?”

“Anh cũng không quan tâm có mệt hay không, nếu như em gái bảo bối của anh không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng em. Hơn nữa không phải em còn có Giác buồn bán châu báu lâu đời mà chú Bắc Đường cho em sao?”

“Đó là cha nhỏ đưa cho em chơi, cùng lắm thì em quảng cho Hắc Nhai làm cũng tốt, em nghe nói chú Lôi nghỉ việc.” Cho nên hình như gần đây anh trai vô cùng bận rộn.

“Chú Lôi nói cha ngược đãi nhân viên, chú ấy tuổi đã cao cũng không tìm được vợ đều do cha giao cho chú ấy quá nhiều việc.”

Nguyệt Nặc bĩu môi. “Em thấy là do chú ấy nhiều phụ nữ quá, không biết cưới ai thì có!”

Trình Vũ cười cười.

“Anh, anh giao Dạ lại cho em đi.” Nguyệt Nặc dường như đã hạ quyết tâm thật lớn.

“Được.”

Nguyệt Nặc vút chìa khóa đi vào phòng khách, hai tuần nay không thấy Trình Trình, vậy mà lại ôm trong tay một đứa bé, kinh ngạc nói. “Mẹ, đứa bé này ở đâu ra? A...mẹ không xong rồi...Không phải là mẹ ở sinh con riêng ở bên ngoài chứ, cha mà biết mẹ nhất định không xong rồi...”

Trình Trình đùa với đứa bé trong ngực, nhìn con gái mình, coi như không thấy tóc đỏ với khuyên tai, từ trước tới nay Trình Trình luôn là người dạy con thoải mái, chỉ cần không làm chuyện gì khác người, sẽ mặc kệ bọn nhỏ làm, năm đó không phải là mình chưa cưới đã sinh con sao. “Nói linh linh.”

“Cũng không đúng nha...Mẹ cả ngày chui trong phòng thí nghiệm, muốn làm ra chuyện kia cũng không có cơ hội...A...Không lẽ đứa bé này là người máy?” Nguyệt Nặc vừa nói vừa nhìn đầu đứa bé kia, muốn tìm được công tắc, lại làm cho đứa bé khóc thét lên. “Mẹ, mẹ làm người máy cũng thật quá đi.” Còn có thể khóc nha.

“Vớ vẩn!” Trình Trình đánh vào tay Nguyệt Nặc. “Người ta đặt đứa bé này trước cửa nhà chúng ta.”

“Mẹ, không phải mẹ muốn nuôi đứa bé này chứ.” Trình Vũ cuối cùng cũng nói chuyện.

“Không được sao? Đáng yêu mà.” Trình Trình trêu chọc đứa bé trong ngực.

“Cũng không phải không được, chẳng qua tại sao chỗ khác không ném, lại cố tình ném vào cửa nhà chúng ta.” Đừng trách anh nghĩ nhiều.

Nhiều năm như vậy, tất nhiên Trình Trình cũng có nhiều liên tưởng, nhưng mà vẫn không bỏ được đứa bé trong tay. “Con điều tra giúp mẹ, nếu không có gì, chúng ta sẽ nuôi.”

“Dạ.”

“Đặt tên chưa? Là bé trai hay bé gái?”

“Con trai, cha con nói hôm nay là mừng một, cho nên đặt là Nguyệt Khiếu Sơ.” Trình Trình cũng không phản đối tên đó.

Tất nhiên là Trình Vũ biết mẹ anh đối với chuyện đặt tên luôn tùy ý, nhưng mà ‘đầu tháng’ thì cũng quá tùy tiện, thật may tên của mình cũng không đến mức khó nghe. Nguyệt Khiếu Sơ thì Nguyệt Khiếu Sơ, Trình Vũ vui đùa với bé con trong ngực Trình Trình, nó cười khanh khách với Trình Vũ, lòng Trình Vũ luôn lạnh nhạt cũng cảm thấy ấm áp.

Nguyệt Nặc đi vào phòng bếp thấy Nguyệt Độc Nhất đã làm xong thức ăn, bây giờ Nguyệt Độc Nhất dần dần giao mọi chuyện cho con cái, có lúc sẽ chỉ điểm, nhưng trên căn bản chỉ cần hai đứa nhóc kia không mang công ty cùng tổ chức của ông phá hoại thì sẽ không có ý kiến, cho nên bình thường ở nhà làm cơm, ở bên vợ, ngày ngày trôi qua cũng rất thoải mái.

“Cha, luôn là người nấu cơm, không cảm thấy không công bằng sao?”

“Con muốn mẹ con nấu?” Nguyệt Độc Nhất cũng không có ý kiến gì, dù sao mùi vị đó haha ông đã quen rồi.

Nguyệt Nặc vội vàng lắc đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi với mùi vị thức ăn Trình Trình nấu. “Không muốn.”

Đây không phải là nói chuyện vô ích rồi sao. “Đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

“Cha, con nghe theo lời anh, tiếp nhận quản lý Dạ.”

Nguyệt Độc Nhất thấy vẻ mặt bình thản của con gái. “Cha không miễn cưỡng con, chỉ là con cảm thấy con thích hợp với Dạ hơn, nếu như con không muốn, anh con cũng không phải là không xử lý được.”

“Không sao, con cũng điên nhiều năm như vậy rồi, cũng có thể kiểm chế tính tình, chẳng qua cha, nếu bị phá sản con cũng không chịu trách nhiệm đâu nha.” Nguyệt Nặc khôi phục lại dáng vẻ cột nhà.

Nguyệt Độc Nhất sờ sờ đầu con gái. “Khi con làm Nặc Tứ Đại Đường chủ cũng không phải ngồi không.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Đã liên tục một tuần lễ Trình Vũ bị một người phụ nữ dùng các dòng xe không giống nhau đón đi, Trình Vũ không nghĩ đây gọi là đề tài mới, bởi vì bất kể người phụ nữ kia đổi xe gì, mỗi chiếc xe đều là xe thể thao số lượng có hạn có giá trị liên thành, thật ra thì trong trường này cũng có người có tiền, bình thường trong nhà cũng không phải là không mua nổi những chiếc xe này, nhưng giống như một bé gái, một tuần lễ đổi bốn năm chiếc thật sự là không có.

Cho nên chuyện Trình vũ được người phụ nữ có tiền bao dưỡng, thoáng chốc truyền ra ngoài.

Trình Vũ giơ cặp sách lên, bắt đầu đi mở cửa nhỏ của xe ra, sau khi ngồi lên liền dùng giọng thương lượng nói: “Tiểu Nặc, em có thể đừng khoe xe như vậy không?” Biết rõ không có gì dùng, nhưng anh vẫn còn muốn không còn sức lực đấu tranh.

“Không được! Không kiên cường thì không phải là em gái anh rồi.”

“Vậy em có thể chỉ lái một xe không.” Nhức đầu.

“Em cũng không muốn nha, nhưng người ta mang đến không đi không phải là lãng phí sao.”

Trình Vũ thề chờ mấy ngày này bàn giao chuyện cùng em gái thật tốt liền cấm chỉ nó đèn trường học tìm anh. Nguyệt Nặc dùng xe ở gara tầng ngầm của Nguyệt Thị, dùng thang máy tư nhân trực tiếp đến phòng làm việc của Tổng giám đốc, Nguyệt Nặc im lặng nhìn anh trai mình: “Anh, trong toà nhà này biết anh là Tổng giám đốc Nguyệt thị cũng không có mấy người nhì.” Cô muốn thay đổi ngày anh từ cửa chính đi vào nói không chừng còn phải cho an

ninh cản lại.

“Từ chú Lôi và thư ký điều hành của anh.” Hiện tại chú Lôi được coi là người phát ngôn bên ngoài của Nguyệt Thị, anh không cần nhiều người biết chuyện này.

Theo như lời vừa rồi của Trình Vũ, Nguyệt thị từ đầu đến cuối vẫn là Nguyệt thị, mặc kệ ai là người điều hành nó, công việc mỗi ngày ở đây đều tiến hành đầu vào đấy, nơi này có công việc, có cạnh tranh, có ganh đua so sánh, cũng có chuyện bất quá.

Bên trong thị trường của bộ phận marketing, một đám phụ nữ quần áo chỉnh tề đang tập trung tại một chỗ thảo luận báo hôm nay.

“Tổng giám đốc công ty xây dựng Từ Kim cùng cô vợ bí mật ly hôn, tìm thấy tình yêu mới.”

“Nghe nói tình mới là tình đầu, lần này từ nước Mỹ trở về hai người nói lại duyên cũ.”

“Chẳng qua Lý Thành của công ty Xây dựng Từ Kim kết hôn nhiều năm như vậy nhưng chưa từng thấy qua vợ anh ta trông như thế nào nha.”

“Đứng đứng, cô xem hình ảnh mơ hồ không rõ ràng, chỉ thấy bóng lưng, nhất định là xấu xí đến mức không thể gặp người khác, nếu không tại sao Lý Thành chưa bao giờ mang cô ta ra ngoài.”

“Đàn ông đều là người có mới nói cũ.”

“Các cô gái, thảo luận chuyện bất quá xong chưa trở về làm việc nha, tiện thể nhắc nhở, mười phút sau thư ký Tổng có thể tới kiểm tra.” Quản lý bộ phận Marketin mới của phòng làm việc ra lớn tiếng quát.

Một đám phụ nữ trong nháy mắt trở lại chỗ ngồi của mình, làm việc đầu vào đấy, tiện thể lấy ra cái gương nhỏ xem xem bản thân ăn mặc có thỏa đáng hay không, phía dưới Tổng giám đốc chính là thư ký Tổng, nếu như được thư ký điều hành của Tổng giám đốc nhìn trúng vậy cũng có thể ít đi vài năm phấn đấu nha, dù nói thế nào Tổng giám đốc của bọn họ cũng quá nhiều bông hoa rồi, nhưng thư ký Tổng lại không giống vậy, đáng đáp được, cho tới bây giờ cũng không có scandal nào.

“Tô Tiểu Nha.”

“Ồ đây.” Người phụ nữ không tham dự bất kỳ thảo luận bất quá cũng không có cách nào hòa nhập vào bọn họ vẫn trốn ở góc phòng đứng lên, buộc hai nhánh tóc đuôi sam tâm thường, gọng kính đen che đi ánh mắt của cô, tóc mái dài qua mắt càng thêm che đi tất cả ánh mắt muốn dòm ngó.

Giám đốc Chu bắt đầu đi thờ dài, Tô Tiểu Nha này từ đầu đến giờ đều vắng vẻ dẹt dẹt, đáng về sợ người lạ, thật không biết lúc đầu được tuyển vào công ty như thế nào, nghe nói Nguyệt thị có kế hoạch khai trừ những nhân viên vô dụng này, mặc dù lúc làm việc Tô Tiểu Nha đều rất chịu khí, nhưng tính tình mềm yếu, xem ra bị cắt giảm là khó tránh khỏi.

“Sửa tài liệu này giúp tôi một chút, ngày mai tôi muốn dùng.”

“Vâng.” Tô Tiểu Nha mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm không quan tâm đi tới bên kia nhận lấy tài liệu, lại đi trở về, không có cảm giác tồn tại như vậy cũng khiến cho mọi người muốn bỏ rơi.

Trở lại chỗ ngồi cô liếc nhìn tờ báo hôm nay, Lý Thành dịu dàng ôm người phụ nữ bên cạnh, và ở bên phía góc phải, ngay cả một bóng lưng cũng chỉ là một bóng lưng mơ hồ cho nên lại có vẻ buồn cười như thế. Cô còn nhớ rõ sau bữa cơm tối ngày hôm đó trên mặt Lý Thành lạnh lẽo trước sau lạnh lùng như một, ném lá đơn ly hôn xuống bàn ăn.

Âm thanh vẫn luôn là không kiên nhẫn. “Đây là thỏa thuận ly hôn, cô nhìn kỹ một chút đi.”

Bàn tay đang rửa bát của Tô Tiểu Nha dừng lại, nước chảy ào ào, nỗ lực cắn răng mới có thể nhìn được nước mắt trong mắt, tim như bị người khác dùng dao mạnh mẽ cắt đi một mảnh. Đúng vậy, năm năm rồi, ban đầu ông Lý yêu cầu cũng là để anh ta chăm sóc mình năm năm, thế nhưng anh ta một chút lưu luyến cũng không có.

Tô Tiểu Nha là một người rất đơn giản, cùng chung sống với một người đàn ông trong năm năm, cho dù lúc bắt đầu không có tình cảm, cô cũng sẽ nghiêm túc đi vào, nhưng khi cô có thói quen lệ thuộc vào người đàn ông này, anh ta lại bỏ rơi cô. Nắm lấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn, cô cảm thấy lạnh lẽo phát run, Lý Thành ghét thấy dáng vẻ nhu nhược kia của cô, chán ghét nói: “Mặc kệ cô có đồng ý hay không, đều phải ký, tôi khuyên cô nên thông minh một chút, nếu như cô muốn chọn cách làm khác, tôi sẽ khiến cô một phen tiền cũng không chiếm được.”

Mắt kính của Tô Tiểu Nha phủ một mảng sương mù, cô nhìn không rõ gương mặt của người đàn ông kia, nhưng khi nhìn rõ thì sao, gương mặt đó đối với mình chỉ có lạnh lùng, không kiên nhẫn cùng chán ghét.

Đó cũng là lý do vì sao khi ký tên rồi, Lý Thành còn đối với cô rất là hào phóng, để lại cho cô căn nhà lớn bọn họ đã từng ở, trả cho cô ba trăm vạn tiền chia tay, nhà cô không muốn ở, đã bán từ sớm, lúc chuyển ra, thậm chí cô còn có một chút không nỡ, có lẽ Quả Quả nói đúng, cô chính là bị coi thường. Hèn hạ yêu một người không yêu mình.

Toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc mới có thể làm cho bản thân không nghĩ linh tinh, Tô Tiểu Nha sửa tài liệu xong, đã là bảy giờ tối, vừa nhìn thời gian cô liền hoảng, thu thập đồ đạc thật nhanh rồi lập tức rời khỏi công ty, dọc đường đi còn tùy tiện mua một cái bánh bao lót dạ, còn mười lăm phút đồng hồ mới đến Viện Kim Lan.

Tô Tiểu Nha vỗ ngực may mắn còn kịp, thật ra thì lúc tuyển nhân viên Viện này yêu cầu cũng rất cao, giống như cô sẽ không được trúng tuyển, thật may là quản lý nơi này muốn theo đuổi Quả Quả, cho nên cô được giới thiệu làm nhân viên dọn dẹp, như vậy cũng đủ rồi, ở chỗ này làm nhân viên dọn dẹp còn nhiều tiền hơn ở khách sạn khác làm nhân viên phục vụ.

“Thật xin lỗi.” Tô Tiểu Nha đụng vào người khác, vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt lạnh lùng quen thuộc ngay lập tức thấy đau lòng.

Lý Thành cau mày nhìn Tô Tiểu Nha phía trước, người phụ nữ bên cạnh kỳ quái nhìn hai người: “Thành, anh biết?”

Lý Thành lạnh lùng lắc đầu: “Không biết.”

“À.” Hàng Gia Kỳ khẽ mỉm cười, xinh đẹp động lòng người. Tô Tiểu Nha cúi đầu, trong mắt một tia chán nản.

Ở trong mắt người khác không thể nghĩ ngờ đó là một đôi kim đồng ngọc nữ, thanh mai trúc mã của Lý Thành, người phụ nữ mà anh ta vẫn luôn thích, chính là cô ấy, còn đẹp hơn ở trên tấm hình. Mắt mắt chỉ trong chớp lát, Tô Tiểu Nha phấn chấn tinh thần, cô còn làm việc, không thể tự cảm thấy xót xa.

Đi tới một góc cửa, Tô Tiểu Nha đi về phía tủ quần áo của mình, lại bị một người kéo vào góc.

“Tại sao cô lại ở chỗ nào, theo dõi tôi sao?” Lý Thành tức giận nhìn Tô Tiểu Nha.

“Tôi không có....” Tô Tiểu Nha cắn môi, cảm thấy vô cùng uất ức.

Nhưng mặc kệ cô nói như thế nào một khi Lý Thành đã nhận định đó là sự thật thì mọi thứ khác đều là ngụy biện: “Muốn tìm tôi làm gì? Muốn thêm tiền? Ba trăm vạn kia không đủ sao?”

“Anh...” Tô Tiểu Nha không ngờ trong lòng Lý Thành mình lại là người như vậy, bỗng nhiên cảm thấy bị thương không biết nên nói gì.

Lý Thành chán ghét móc chi phiếu bên trong túi: “Nói lần này cần bao nhiêu? Tốt nhất nói một lần cho rõ ràng, chớ phiền toái về sau, mười triệu có đủ không?”

Lý Thành vội vã viết chi phiếu, lời vừa dứt đồng thời cũng đã viết xong chi phiếu đưa cho Tô Tiểu Nha: “Về sau đừng làm phiền tôi nữa.”

Tô Tiểu Nha nhìn tờ chi phiếu kia, quyền luyến duy nhất trong lòng cũng bị con số rõ ràng trước mắt xóa sạch sẽ, đây chính là người đàn ông sống cùng cô năm năm, cô biết rõ từng thói quen của anh ta, biết tất cả những gì anh ta yêu thích, biết rõ anh ta thích ăn cá không thích ăn thịt, anh ta thích đọc vài trang sách trước khi ngủ, mùa hè thích mở máy điều hòa không khí đắp chăn, biết anh ta dị ứng với hạt tiêu, biết rõ việc anh ta làm đầu tiên khi nghe điện thoại là nói tên của mình. Thế nhưng người đàn ông này lại không biết gì về cô cả, anh ta chẳng muốn nghe cô nói chuyện, cũng lười phải nhìn cô lâu một lúc, một giây cũng không nhớ phải hiểu cô.

Tô Tiểu Nha nắm một mặt tờ chi phiếu, Lý Thành lộ ra nụ cười châm chọc, Tô Tiểu Nha nắm tay rất chặt rất chặt, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cũng không cảm thấy đau, có đau cũng không bằng vết thương ở trong lòng, cũng không đau bằng người đàn ông mình yêu tự tay phá hủy tất cả, nhưng cô là Tô Tiểu Nha, cô mềm yếu, cô nhát gan, đối mặt với tất cả, cô ngoại trừ yên lặng chịu đựng cũng là yên lặng chịu đựng, cô sẽ không giải thích, cũng không biết giải thích như thế nào.

Thế nhưng lần này cô lại cố lấy dũng khí, bị tóc mái che đi đôi mắt tràn đầy nước mắt quật cường, hung hăng quăng chi phiếu vào người đàn ông kia, cô xoay người chạy đi.

“Tô Tiểu Nha, sao cô còn không làm việc.” Thật vất vả mới tìm thấy Tô Tiểu Nha, vội vàng thúc giục.

“Quản lý thật xin lỗi, người em hôm nay không thoải mái, có thể xin nghỉ một hôm không?” Tô Tiểu Nha lau lau nước mắt, người đàn ông kia còn đang nhìn, cô không muốn ở lại chỗ này, cứ buông thả bản thân một lần đi.

“Được rồi, cô nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Cảm ơn quản lý.” Tô Tiểu Nha ba bước hai bước chạy đi.

Nghe được nguyên nhân tại sao Tô Tiểu Nha lại ở chỗ này, Lý Thành nhăn mày lại, là anh ta hiểu nhầm cô, nhưng không phải anh ta đã để lại cho cô ba trăm vạn và căn nhà sao, cô cũng có công việc, tại sao còn phải làm việc ở nơi này, số tiền kia không đủ dùng sao?

Tô Tiểu Nha chạy một mạch ra khỏi Kim Lan, cô muốn chạy đi thật xa, khiến cho không ai có thể tìm được cô.

“Xoẹt!!”

Ánh đèn xe chói mắt chiếu vào mắt Tô Tiểu Nha, trong một lúc cô bị dồn ép ngã nhào ở trước xe. Mặt Huyền Dịch lạnh lẽo giống như ngày thường không có biểu hiện gì, dường như giờ phút này người bị anh ta đụng phải chẳng qua là con mèo, bước xuống xe.

“Có việc gì không?”

Âm thanh lạnh so với băng còn lạnh hơn kia lập tức đưa Tô Tiểu Nha trở lại nhân gian, cô còn muốn cái gì, cô vẫn không thể chết, cô còn phải chăm sóc

em gái, cô chết em gái cô phải làm thế nào.

Cố gắng bò dậy Tô Tiểu Nha lau sạch nước mắt trên mặt lắc đầu một cái: “Không có việc gì.”

Nếu người trong cuộc nói không có việc gì, Huyền Dịch một lần nữa nhảy vào trong xe, khởi động xe, lái vòng qua Tô Tiểu Nha., đến nhìn cũng chưa từng nhìn người phụ nữ vẫn còn khóc thầm ở đó một cái.

Cầu thang vô cùng tối, một ít ánh sáng cũng không có, vốn trong lầu này còn có một chiếc đèn chiếu sáng, nhưng không lâu trước đây cũng bị hỏng rồi, chẳng qua cầu thang này đã đi nhiều lần rồi, Tô Tiểu Nha đã sớm thành thói quen, cô lấy chìa khóa ở trong túi xách, cắm chìa khóa vào ổ, cửa vừa mới mở ra.

Em gái cô vừa trốn ở góc phòng liền nhào ra: “Chị...ô ô ô ô...”

Tô Tiểu Nha đau lòng an ủi em gái, thấy trên sàn nhà có một số chai rượu cùng trên ghế salon có một người đàn ông cũng biết cha lại trút giận lên Tô Tiểu Mẫn. “Không sao....ngoan...có chị ở đây...”

“Mày về rồi.” Người đàn ông say lảo đảo đứng lên, Tô Tiểu Nha cẩn thận ôm em gái lùi về phía sau, “Tiền đâu...Không phải hôm nay là ngày phát lương sao?”

“Tôi đã đưa cho ông một trăm ngàn rồi, ông còn muốn như thế nào.” Tiền lương của cô còn phải để dành cho Tiểu Mẫn đi học, còn phải để dành cho cuộc sống, không thể cho ông ta thêm được, nếu không phải quyền nuôi dưỡng Tiểu Mẫn còn trên tay ông ta, cô đã sớm mang em ấy rồi đi.

“Một trăm ngàn?” Ông ta suy nghĩ một lát, “A, một trăm ngàn sao mà đủ, tao còn lãi vay nợ, mày ở đây cho tao thêm một trăm ngàn.”

“Tôi không có.”

“Không có!” Ánh mắt của ông ta tràn ngập men say, “Chồng mày đâu, nó không phải có rất nhiều tiền sao, mỗi tháng nó không phải đưa cho mày nhiều tiền sinh hoạt sao, đi mượn nó!”

“Không có.”

“Cái gì không có.” Tô Vu Thuần tiến lên muốn đánh cô.

Tô Tiểu Nha chỉ có thêm bảo vệ em gái ở trong ngực, dùng hết sức không để cho ông ta đã ngã cô. “Đã ly hôn rồi! Không có tiền sinh hoạt! Không có tiền! Cái gì cũng không có! Ông hài lòng chưa?”

Không biết dùng khí ở đâu ra, lần đầu tiên Tô Tiểu Nha phản kháng cha mình. Tô Vu Thuần sững sốt một chút, ly hôn? Vậy tiền sinh hoạt cố định sau này sẽ không có, tức giận bộc phát ông ta hung tăng tát lên mặt Tô Tiểu Nha, đánh mạnh đến mức mắt cô nổ đom đóm, phải dựa vào cửa mới miễn cưỡng đứng lại được.

“Ly cái gì hôn! Dáng vẻ này của mày còn muốn ly hôn! Đi đâu tìm người có tiền! Mày quay lại, đi cầu xin nó, đi khóc đi ồn ào! Treo ngược tự sát! Chỉ cần nó không ly hôn chuyện gì cũng dễ nói!”

“Không nên đánh chị con, không cho cha đánh chị con.” Tô Tiểu Mẫn thấy người chị yêu thương của mình bị đánh, chạy vọt ra ngoài, Tô Vu Thuần không hề phòng ngừa xuống đất, đầu đập vào cạnh bàn, máu tươi chảy ra, Tô Tiểu Mẫn bị dọa sợ, trốn vào ngực chị. “Em không cố ý... Thật sự không cố ý...”

“Ngoan, chị biết không phải là cố ý...Ngoan...Đừng sợ...”

“Con bé chết tiệt kia, mày dám đẩy ngã tao, không muốn sống nữa hả, nhìn xem hôm nay tao đánh chết mày!” Máu tươi chảy vào mắt ông ta, để cho ông ta giống như một loại thú hoang kinh khủng phát điên cầm cây lau nhà đánh vào người Tô Tiểu Mẫn.

“Đừng! Tôi đưa tiền cho ông! Bây giờ tôi liền đưa tiền cho ông... Không phải là ông muốn tiền à...” Lòng bàn tay Tô Tiểu Nha toàn là mồ hôi, bàn tay không ngừng phát run, bàn tay khác đưa vào trong túi móc tiền đập. “Toàn bộ cho ông... Toàn bộ cho ông...”

Tô Tiểu Nha không còn biết mình đang làm gì rồi, chỉ cần không làm thương em gái cô, cái gì cô cũng không tiếc, lấy toàn bộ tiền trong ví da ra nhét vào tay Tô Vu Thuần. “Tất cả đều ở đây.”

Bắt được tiền

Tô Vu Thuần liền yên tĩnh lại, trợn mắt nhìn hai chị em một cái: “Coi như mày biết điều.”

Tô Vu Thuần cầm tiền đi ra ngoài, Tô Tiểu Nha biết ông ta lại đi đánh bài rồi, tỉnh táo lại thấy trên lưng mình ướt đầm mồ hôi, lưng dán ở cửa từ từ trượt xuống, Tiểu Mẫn trốn ở trong ngực cô bỗng dưng khóc lớn, cô an ủi em gái, đã không còn nước mắt để chảy ra nữa.

Nghĩ một lát cô cảm thấy lúc này cần dẫn Tiểu Mẫn rời đi thôi, trên người cô đã không còn tiền, nếu lần sau cha nổi giận, không có gì có thể chặn ông ta nữa, nghĩ tới đây, cô lấy mấy bộ quần áo đơn giản.

Lúc Khúc Quả Quả thấy Tô Tiểu Nha, Tô Tiểu Nha dẫn theo em gái cô ấy, ở ngoài cửa nhà cô nhếch nhác hứng mưa, thấy vết thương trên người Tiểu Mẫn, sắc mặt cô liền không tốt kéo hai chị em vào nhà, cầm khăn lông khô cho hai người: “Lại bị đánh?”

“Quả Quả.”

“Đã bảo cậu sớm đến ở với mình, cậu còn không chịu.” Mắt Khúc Quả Quả thấy vết thương trên đùi Tô Tiểu Nha, “Vết thương này là sao?”

Lúc này Tô Tiểu Nha mới phát hiện ra có vết thương ở chân, chắc là vừa mới bị xe tông ngã trên mặt đất, xảy ra quá nhiều chuyện, cô cũng không phát hiện ra, hiện tại vết thương bị nứt ra, rướm máu, xấu xí đến mức người khác không muốn nhìn.

“Không cần thận bị quệt.”

“Tiểu Nha.”

“Quả Quả, đừng nói nữa... Hôm nay tớ mệt chết đi, Tiểu Mẫn cũng mệt mỏi, trước hết để cho chúng tớ ngủ một giấc được không?”

Khúc Quả Quả bất đắc dĩ thở dài, nhìn chị em tốt của mình: “Cậu cũng chỉ biết cứng đầu với mình, được rồi, tớ đi dọn dẹp phòng cho chị em cậu.”

Tô Tiểu Nha nhắm mắt lại, một tay gạt nhẹ tóc mái, mệt mỏi ngã ở trên ghế sofa không cách nào thở được, thật ra Tô Tiểu Nha cũng không khó nhìn, ánh mắt của cô cũng có thể nói là mỹ nhân xinh đẹp, đáng tiếc bình thường cô không quan tâm chuyện ăn mặc, cũng không có cảm giác tồn tại gì, nên để cho mọi người cũng bỏ quên cô.

Lúc Khúc Quả Quả bế Tô Tiểu Mẫn đi ngủ, Tô Tiểu Nha mở mắt: “Để mình bế cho.”

“Cậu cũng mệt mỏi rồi, tự mình đi tắm đi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm đấy.”

“Ừ.” Thật ra Tô Tiểu Nha còn muốn hỏi Quả Quả mượn ít tiền, nhưng vừa nghĩ tới Quả Quả đã giúp mình nhiều như vậy, hơn nữa tiền của cô ấy cũng không nhiều, liền thôi.

Ngày hôm sau, vết thương trên đùi Tô Tiểu Nha vì không kịp thời xử lý nên bị nhiễm trùng rồi, cô lấy tay nhẹ nhàng sờ một cái cũng đau đến suýt chút nữa rơi nước mắt, mặc bộ đồ công sở đơn giản màu đen, chịu đựng chân đau, cô đi vào cao ốc Nguyệt thị.

Vào mười một giờ trưa, trong phòng làm việc không có người, Tô Tiểu Nha mới chậm rãi đi vào phòng làm việc của quản lý, tay nâng lên lại để xuống, buống xuống lại nâng lên, lúc cô đang do dự, cửa lại mở ra rồi.

Tô Tiểu Nha nở nụ cười gượng ép: “Giám đốc Chu.”

“Là Tô Tiểu Nha hả, có chuyện gì không?” Chu Tích đang muốn đi ra ngoài ăn cơm thấy Tô Tiểu Nha liền hỏi, thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô chắc là có chuyện, “Vào đi.”

“Vâng.”

Chu Tích rót cho Tô Tiểu Nha ly trà, thật ra thì ông ta vẫn thích nhân viên này hơn, so với mấy người phụ nữ cả ngày ăn mặc trang điểm lộng lẫy còn lại bên kia, Tô Tiểu Nha làm việc nghiêm túc, thời điểm giảm biên chế, Tô Tiểu Nha này thật là khó khăn để được giữ lại.

“Có chuyện gì cứ nói đi, có thể giúp đỡ được tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Giám đốc Chu, tôi muốn ứng trước một tháng tiền lương, không biết có được không?”

Chu Tích trầm mặc, Tô Tiểu Nha biết chuyện tiền lương này cũng không thuộc quyền quản lý của Giám đốc Chu, cô là đang làm khó người ta: “Thôi, làm phiền Giám đốc Chu rồi, tôi đi ra ngoài trước.”

“Không, Tiểu Nha, cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô muốn ứng trước tiền lương được không?” Chu Tích cảm thấy cô ấy đang gặp phải khó khăn.

“Không có, tôi đi ra ngoài đây.” Tô Tiểu Nha muốn xoay người đi ra ngoài, lại bị Chu Tích ngăn lại.

Ông ta lấy ra từ trong ví một tháng tiền lương của Tô Tiểu Nha: “Cô cũng biết công ty sẽ không trả trước tiền lương, số tiền này coi như là tôi cho cô mượn, đợi đến lúc cô lĩnh tiền lương thì trả lại cho tôi là được rồi.”

Tô Tiểu Nha cắn môi, không biết cảm ơn ông ta như thế nào: “Cảm ơn Giám đốc Chu.” Cô không phải là người biết già bộ, cô biết số tiền này quan trọng như thế nào đối với cô và em gái cô, cô nhất định trả lại cho ông ta, “Khi nào nhận được tiền lương tôi sẽ lập tức trả lại cho ông.”

“Không vội, còn chưa ăn cơm phải không, cùng đi ăn cơm đi.”

“Không cần, cảm ơn.” Nhận sự trợ giúp của người ta tất nhiên không thể được voi đòi tiên, Tô Tiểu Nha cầm tiền rời khỏi phòng làm việc, quyết định sẽ làm thật tốt công việc để báo đáp đại ân đại đức của quản lý.

Kết quả Tô Tiểu Nha chỉ ở trong phòng làm việc gặm hai chiếc bánh bao rồi tiếp tục làm việc.

Buổi chiều phòng Marketing yên tĩnh lạ thường, không khí quý dị, không vì lý do gì khác, hôm nay là ngày Nặc phái Đường chủ đi kiểm tra, chuyện người đứng phía sau Nguyệt Thị chính là Nặc đã không còn là chuyện bí mật gì, mà tổng giám đốc Lôi Thiên chẳng qua là do Nặc thuê với mức lương cao, chuyện này tất cả mọi người cũng biết, Đường chủ của Nặc ngoại trừ Chu Nhan thì những người còn lại đều là soái ca, dù tùy ý theo đuổi một người trong bọn họ thì không cần phải lo chuyện ăn mặt cả đời, cho nên tất cả mọi người đều cố gắng điều chỉnh tranh phục, đương nhiên ngoại trừ Tô Tiểu Nha.

Khi tất cả phụ nữ của bộ phận Marketing đều đã chuẩn bị xong, Huyền Dịch và Thư ký Tổng cùng nhau bước vào, hai người đàn ông xuất sắc, nếu như một người giống như núi băng Nam Cực thờ ơ lạnh nhạt thì người còn lại lại vô cùng nghiêm túc cẩn thận tỉ mỉ.

Chu Tích tiến lên đón: “Thư ký Tổng, Huyền Đường chủ.”

“Quản lý bộ phận Marketing Chu Tích.” Thư ký Tổng giới thiệu cho Huyền Dịch, thật ra thì Huyền Dịch tới đây chẳng qua là đi ngang qua, trước kia lúc mà cậu chủ chưa tiếp nhận Nguyệt thị, việc này đúng là rất cần thiết, bây giờ cậu chủ mới tiếp nhận công việc, cho nên những quy củ cũ tạm thời chưa thay đổi, dự định là khi ổn định rồi thì việc đi kiểm tra này có thể bỏ qua.

“Mời vào bên trong.” Theo quy định mỗi phòng ban đều phải nộp cho cấp trên một bản báo cáo, báo cáo này hôm qua anh ta đã đưa cho Tô Tiểu Nha sửa lại, “Tiểu Nha, đưa cho thư ký và Huyền Đường chủ một tách trà, văn kiện hôm qua cô sửa cũng mang luôn vào đây.”

“Vâng.” Tô Tiểu Nha đứng dậy, làm cho rất nhiều người không vừa lòng, bọn họ cũng muốn được đi pha trà, để cho mình có cơ hội lắc lư trước mặt hai người đàn ông này, nói không chừng có thể thành công hấp dẫn ánh mắt của họ, ai biết được chiếm tiện nghi đó lại là người phụ nữ xấu xí này, chẳng qua trong mắt các cô ấy có lẽ Tô Tiểu Nha không có chút công kích nào, cho nên bọn họ cũng lười đi tranh giành.

Tô Tiểu Nha rót trà, đặt trà cẩn thận trước mặt Huyền Dịch cùng thư ký Tổng, sau đó đưa tài liệu cho Chu Tích, trong suốt quá trình cô đều cúi đầu, không dám nhìn loạn, tất nhiên là cũng không biết được Huyền Dịch đang ngăn người nhìn vết thương ở bắp đùi cô.

Tô Tiểu Nha rót trà rồi đi ra ngoài, lúc vừa bước ra đến cửa thì thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy hai người bên trong đều có khí thế vô cùng lớn, làm cô không dám thờ ơ, trở về chỗ ngồi của mình, lại bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Nửa tiếng sau, cửa phòng làm việc của quản lý lại mở ra lần nữa, một chút ỉu xiu của đám phụ nữ trong phòng trong nháy mắt đều biến mất, giả vờ làm việc, cũng không quên ném ánh mắt quyền rũ cho hai người đàn ông này, Huyền Dịch cùng Thư ký Tổng không bị những ánh mắt nhàm chán kia ảnh hưởng một chút nào, đi tới cửa, mọi người đều cho rằng lần kiểm tra này có thể trôi qua một cách bình thản, bỗng nhiên Huyền Dịch đi tới bàn làm việc của Tô Tiểu Nha, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn chăm chăm vào chân bị thương của Tô Tiểu Nha một lúc lâu.

Tô Tiểu Nha bị anh làm cho lúng túng, không biết anh muốn làm gì, những ánh mắt kia tập trung trên người làm cô rất không thoải mái, trong nháy mắt đứng lên, giữ quần mình, “Huyền Đường chủ...”

Huyền Dịch cau mày,

“Ngồi xuống.”

Âm thanh lạnh như băng mang theo ngữ khí ra lệnh, giọng nói đó giống như trời sinh ra là để ra lệnh cho người khác, khiến người khác không thể nói không, Tô Tiểu Nha đành nhắm mắt ngồi xuống, Huyền Dịch nhìn vết thương kia: “Nhiễm trùng.”

“À, vâng.” Hóa ra là nhìn vết thương của cô, “Một lúc nữa là không sao rồi.”

“Đi bệnh viện đi.” Huyền Dịch vừa nói vừa đứng lên.

“Không cần.” Đi bệnh viện phải có tiền, mà tiền sinh hoạt cô còn không có.

Huyền Dịch cau mày, nếu không phải vết thương kia là do anh gây ra, anh mới lười để ý, chẳng qua là do mình tạo thành, vậy thì anh sẽ phụ trách, “Một là cô tự đi, hai là tôi đưa cô đi, cô chọn đi.”

Tô Tiểu Nha đã không còn nhớ ai đâm vào mình, với tình hình lúc đó, cô mới không có ý định để ý đến những việc xảy ra hôm đó, tất nhiên là cô không hiểu tại sao đường đường là một Đường chủ tại sao lại quan tâm tới vết thương của nhân viên nhỏ bé như cô, chỉ là cô không muốn làm quá lên để người khác chú ý, “Tự tôi đi được rồi.”

Huyền Dịch gật đầu một cái, không nhìn Tô Tiểu Nha thêm lần nào nữa, về mặt thờ ơ giống như đối xử với tất cả mọi người, không có gì đặc biệt.

Đương nhiên Tô Tiểu Nha sẽ không đi bệnh viện, bệnh viện đối với cô mà nói là một nơi vô cùng xa xỉ, đi đến đâu cũng mất tiền, chụp X – quang, điện tâm đồ, đi cùng với nó là phải dùng thuốc, dù không có bệnh gì thì cũng phải tốn vài ngàn đồng, cho nên trừ khi em gái bị bệnh, nếu không cô đều dựa vào sức miễn dịch của bản thân để tự giải quyết. Lần này cũng không ngoại lệ, nhưng nhìn vết thương đã sưng mủ, Tô Tiểu Nha đành phải mua chút thuốc trừ độc, cộng thêm một chút thuốc bôi, lập tức chạy đến Kim Lan làm việc.

Công việc ở Nguyệt thị vốn đã không nhẹ nhàng, tan làm lại phải làm một việc khác, người cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, đi hết hành lang dài, cả người Tô Tiểu Nha đều đau nhức, đành phải nhắm mắt tựa vào tường nghỉ ngơi một chút.

“Tiền tôi đưa cho cô không đủ sao, tan làm rồi còn phải đến đây làm công nhân vệ sinh!” Lý Thành không biết tại sao mình lại tức giận, nghe nói cô bán

nhà, căn nhà kia cộng với tiền anh ta cho cũng phải đến một trăm ngàn, còn có năm trăm trước tháng nào anh ta cũng cho cô ba mươi vạn tiền sinh hoạt, những thứ cần chi tiêu trong nhà đều có bảo mẫu trực tiếp lấy tiền từ chỗ anh ta, tại sao cô lại không đủ, rốt cuộc cô đang sống kiểu gì mà lại có lòng tham không đáy đến mức này.

Bây giờ Tô Tiểu Nha mệt muốn chết, vết thương bị nhiễm trùng làm cả người cô nóng ran, cổ họng đau đến mức không muốn mở miệng nói chuyện: “Chuyện này không liên quan đến anh!”

“Cái gì gọi là chuyện không liên quan đến tôi! Để cho người khác biết vợ cũ của tôi ở chỗ này làm công nhân vệ sinh, người khác sẽ nghĩ tôi như thế nào?” Lý Thành thật sự không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, nhưng lúc biết Tô Tiểu Nha ở chỗ này làm nhân viên vệ sinh, lửa giận đã ăn mòn lý trí của anh ta rồi.

Tô Tiểu Nha cảm thấy buồn cười: “Lúc tôi và anh ly hôn cũng không ai biết tôi là vợ anh, bây giờ lại có người biết đường đường là vợ trước của Tổng đốc công ty xây dựng Từ Kim lại ở đây làm công nhân vệ sinh sao, mà cho dù có người biết thì thế nào, không phải đã ly hôn rồi sao?”

Tô Tiểu Nha mà Lý Thành biết không phải là người như thế này, cô nhu nhược, nhát gan, chưa bao giờ dám lớn tiếng trước mặt anh ta, nên khi người phụ nữ này châm chọc mình, Lý Thành cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Cô về với tôi.”

Tô Tiểu Nha hất ta anh ta ra: “Tôi không đi, tôi còn phải làm việc.”

“Cô cứ phải tự si nhục mình như vậy? Tại sao?”

“Si nhục? Tôi không cảm thấy vậy, tôi dựa vào hai bàn tay của mình làm ra tiền, không ăn trộm không giành giật với ai, hơn nữa tôi cần tiền.” Thật sự Tô Tiểu Nha không có sức lực nói chuyện với anh ta, thêm nữa, cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, cô chỉ hy vọng Lý Thành mau mau rời đi, để cô còn làm nốt chỗ công việc còn dư lại, để có thể sớm về nhà nghỉ ngơi.

“Cô cần tiền như vậy sao?” Lý Thành không hiểu.

“Đúng! Tôi cần tiền, bây giờ ai có thể trả lương cho tôi, tôi có thể vì người ta làm việc, bao gồm cả việc lau bồn cầu.”

“Được! Tôi cho cô tiền, cô lập tức đi theo tôi.” Lý Thành không biết nói gì, bây giờ anh ta chỉ biết phải đưa Tô Tiểu Nha ra khỏi đây, ngay lập tức không muốn nhìn thấy cô ở chỗ này làm mất mặt anh ta.

“Buông tay! Tôi bảo anh buông tay có nghe không!” Tô Tiểu Nha biết nhất định là cô hồ đồ rồi, nếu không tại sao cô dám lớn tiếng nói chuyện với Lý Thành như vậy.

Một cánh tay khác của Tô Tiểu Nha đột nhiên bị kéo lại, Lý Thành dừng lại, thấy một người đàn ông đang nắm tay Tô Tiểu Nha.

“Cô không đi bệnh viện.” Huyền Dịch lạnh lùng nói ra sự thật, sau đó sờ trán cô, rất nóng, nóng đến dọa người. Lần đầu tiên có người làm trái lời mình, Huyền Dịch rất không thoải mái, mặt lại càng lạnh hơn. Tội đã nói rồi, hoặc là cô tự đi hoặc là tôi đưa cô đi.

“Tôi...” Tô Tiểu Nha có chút sợ hãi khi nhìn thấy sắc mặt của Huyền Dịch, lại trở về Tô Tiểu Nha nhát gan trước kia.

“Anh là ai? Chuyện của cô ấy không cần anh quan tâm.” Lý Thành cảm thấy vô cùng khó chịu khi thấy người đàn ông kia kéo tay Tô Tiểu Nha.

Huyền Dịch không để ý đến Lý Thành anh vẫn luôn thực hiện nguyên tắc Thiếu chủ của mình là không cần quan tâm tới những người không liên quan, hơn nữa còn làm tất tốt, khi cần thiết thì trực tiếp coi thường.

Nhìn Tô Tiểu Nha hình như sắp ngất đi, chân mày của Huyền Dịch nhíu chặt lại, trực tiếp ôm lấy cô, coi thường sự chống cự yếu ớt của cô, dưới tiếng hét giận dữ của Lý Thành nhét Tô Tiểu Nha vào trong xe, phóng đi.

“Đi đâu?” Tô Tiểu Nha cảm thấy khó chịu.

“Gặp bác sĩ.”

“Tôi không muốn đến bệnh viện.” Tô Tiểu Nha khẳng định

“Lý do.” Anh cũng không phải là người không biết đạo lý.

“Tôi không có tiền.”

“Tôi trả.” Chân mày Huyền Dịch chưa từng cau lại một lần nào.

“Tôi có đi bệnh viện hay không thì liên quan gì đến anh.” Tại sao anh luôn tranh chấp vấn đề này?

“Vết thương của cô là do tôi đâm, chờ vết thương của cô lành, tôi sẽ không quản nữa.”

Thì ra người đâm mình hôm đó là anh ta, thật ra thì cũng không thể trách anh ta được, là do mình lao ra đường lớn, chỉ là cô mệt quá rồi, không nói chuyện nữa, để cho cô ngủ một lát đi.

Huyền Dịch thấy Chu Nhan ở phía sau cánh cửa cũng chỉ thất thần một lát, sau đó lập tức đi vào, “Bạch Thủy đâu?”

Chu Nhan mặc áo ngủ quay đầu vào trong phòng hét to, “Bạch hồ ly, Huyền lão đại tìm anh.”

Lúc Chu Nhan từ toilet đi ra đã thay quần áo, đứng trước cửa thay giày, một chân đặt lên chỗ để giày, vẻ phong tình thành công hấp dẫn ánh mắt của Bạch Thủy.

“Ăn xong rồi lại không muốn chịu trách nhiệm?”

Chu Nhan không thèm nhìn anh ta, sau khi buộc dây giày xong, lấy ra vòng tay kê huyết (là loại vòng ngọc có một vùng màu đỏ, một vùng màu trắng) bắt chẹt được từ chỗ Lãnh Nguyệt ra khỏi túi áo, tùy tiện đặt lên bàn. “Tôi đã xem hoàng lịch rồi (Sách nói về thời tiết ngày tháng), thứ ba tuần sau thích hợp tiệc cưới hỏi, anh chuẩn bị hộ khẩu, tôi đến đón anh.”

“Anh không nghĩ là thích hợp đâu.” Tên đàn ông ra cái vẻ chiếm được tiện nghi mà còn phải suy nghĩ, anh ta chính là khó chịu giọng điệu tùy ý của cô.

“Tùy anh, dù sao anh sống là người của Chu Nhan tôi, chết cũng là ma của Chu Nhan tôi, ai bảo anh vừa sinh là lại có dấu hiệu khác tôi, có bản lĩnh thì anh lập tức mọc tim ra đi, đăng ký cũng chỉ hình thức thôi, nếu anh không muốn, tôi cũng có thể tự do vui vẻ, nếu không phải chịu trách nhiệm tôi sẽ không theo sau mộng anh đòi chịu trách nhiệm.” Chu Nhan hất tóc, vẻ xinh đẹp làm cho Bạch Thủy cắn răng nghiến lợi.

“Thứ ba tuần sau, đúng giờ tới đón anh.”

“Haha.” Chu Nhan mặc áo khoác, nhìn Huyền Dịch đứng một bên hồ hững không quan tâm bọn họ đang nói chuyện gì, “Tôi đi đây, Huyền lão đại.”

Huyền Dịch gật đầu một cái, nhìn Bạch Thủy đang khó chịu từ độc cho Tô Tiểu Nha, người phụ nữ kia rõ ràng là đau đến mức trợn mắt nhe răng cũng không dám phát ra âm thanh nào.

“Cậu nhẹ một chút.”

Bạch Thủy không nghĩ tới người luôn lạnh lùng như Huyền Dịch sẽ mở miệng nói mình xuống tay nhẹ một chút, chẳng qua Bạch Thủy chính là Bạch Thủy, người phụ nữ trước mặt này với mình không quen không biết, hơn nữa bây giờ tâm trạng của anh ta cũng không thoải mái, lúc tâm trạng của anh ta tốt cũng không thấy anh ta để ý cảm thụ của người khác, nói gì lúc này. “Tự anh làm đi.” Bạch Thủy bắt mạch cho Tô Tiểu Nha, một lát sau nhìn ánh mắt giống như nuốt phải con ruồi của Huyền Dịch, “Dịch, tôi thật không nghĩ đến nha, người hành động nhanh trong chúng ta lại là anh.”

“Có ý gì?” Huyền Dịch không thích cảm giác này, đặc biệt khi bị con hồ ly nhìn chằm chằm.

“Cô ấy có thai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Trình Vũ.”

Trình Vũ vừa mới đẩy xe đạp từ trong nhà để xe ra, lập tức thấy Lucy chặn đường ôm một đồng tài liệu cười nhìn anh, ánh mặt trời hơi yếu cùng với tất cả tiếng líu ríu khê khàng thành giai điệu đẹp đẽ nhất sau giờ Ngọ ở đây, Lucy yên lặng đứng dưới tàng cây ngô đồng, ánh mặt trời như nhảy múa trên hàng lông mi thật dài của cô, tim Trình Vũ có chút rung động, dường như một giây kia bóng dáng Lucy trùng hợp với một hình bóng nào đó trong góc trí nhớ của anh, chỉ là bóng dáng kia quá mờ nhạt, mờ nhạt đến mức anh không có cách nào để nhớ lại.

Lucy mặc kệ anh vừa mới ngẩn người, cô ngồi lên chỗ ngồi phía sau. “Bạn đã hứa là sẽ chờ mình, không cho chơi xấu, chỗ này cách tòa nhà của hội học sinh thật là xa, bạn đưa mình đi.”

Hình như anh đã đồng ý với cô, nghe nói cách đây không lâu cô đã đánh bại đối thủ cạnh tranh lớn nhất là Lam Tĩnh để ngồi vào ghế Chủ tịch Hội học sinh. “Nghe nói bạn làm Chủ tịch Hội học sinh?”

“Ừ, sao thế?” Lucy nghiêng đầu, từ góc độ của cô nhìn sang, tóc mái buông trên trán Trình Vũ xem ra rất mềm mại, chợt hiện lên tia sáng màu vàng kim chói mắt, cô biết Trình Vũ của cô vẫn luôn hoàn mỹ mà.

“Không có gì, chúc mừng bạn.”

“Cảm ơn.” Vẫn luôn được người khác chúc mừng, nhưng Lucy lại không quan tâm, người mà cô để ý nhất vẫn luôn là người đàn ông trước mặt này.

“Đến rồi.” Trình Vũ dừng xe ở dưới toàn nhà hội học sinh, không có ý muốn xuống xe, Lucy nhảy xuống, nhìn anh dừng xe. “Bạn không lên à?”

“Tại sao mình phải lên?” Trình Vũ nhìn Lucy cười.

“Hôm nay là hội nghị hội học sinh tranh cử đại biểu, bạn có tên trong danh sách, đương nhiên là phải đi lên họp rồi.” Lucy đưa danh sách đăng ký cho anh.

Trên danh sách đăng ký tham gia đúng là có tên anh, nhưng người viết lại là của Lucy. “Mình chưa từng nói là muốn tham gia vào Hội học sinh.”

“Bạn cũng không phản đối nha, hôm đó bạn còn đồng ý ký tên.” Lucy lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Trình Vũ suy nghĩ lại một chút, hình như trong lúc mình mơ mơ màng màng ngủ, Lucy ở bên cạnh đưa tờ giấy gì đó cho anh ký, nhưng không phải cô nói đó là đánh dấu điểm danh thôi sao? Quả nhiên mình bị lừa rồi.

“Đi đi, dù sao nhiều người như vậy cũng không nhất định chọn trúng bạn.” Nếu anh không vào hội học sinh, cô đi tranh cái chức chủ tịch kia làm cái gì, tính toán của Lucy chính là như vậy, hi vọng chỉ cần cô và Trình Vũ cũng vào hội học sinh thì tự nhiên thời gian bên nhau cũng nhiều hơn một chút.

Trình Vũ bị Lucy kéo vào tòa nhà hội học sinh, lúc đi ngang qua có nhiều người nhìn không được mở cả hai mắt nhìn chăm chăm bọn họ, còn thì thầm với nhau, đoán chừng là chuyện về Trình Vũ, ngày mai lại có lời đồn đại mới rồi, lúc Lucy kéo Trình Vũ vào phòng họp, Trình Vũ thề phụ nữ quả nhiên đều thích gạt người, anh vừa mới cảm thấy Lucy có chút đáng yêu, bây giờ anh muốn thu lại ý nghĩa kia. Cái gì mà có rất nhiều người cạnh tranh, nhìn mấy người trong hội học sinh lác đác kia, Trình Vũ và Lucy là hai người cuối cùng, dĩ nhiên lúc Trình Vũ vừa bước vào, toàn bộ đại biểu hội học sinh đều nhìn anh, bọn họ cũng muốn nhìn một chút cái người làm cho chủ tịch hội học sinh không thêm đề ý đến đề nghị của bọn họ, nhân tài được đề cử rốt cuộc là ai.

Trưởng bộ Tuyên truyền Tôn Linh Huệ thấy Trình Vũ hai mắt lập tức sang lên, cầm giấy bút tiến tới. “Trình Vũ, nam, hai mươi hai tuổi, không nổi bật trong đám đông, thành tích trung bình, chuyện nhà không rõ, có điều là nghe nói hoàn cảnh gia đình bình thường, bởi vì sống với mẹ cho nên tất cả mọi người đều nghĩ rằng bạn là con riêng của ông chủ một doanh nghiệp nổi tiếng, sinh viên duy nhất của học viện Ngân Hoa đi xe đạp đi học, có điều là gần đây một lần nữa trở thành chủ đề mọi người bàn luận, bởi vì một lần không biết tự lượng sức so sánh với hoa khôi của trường, đưa thư tình cho Lam Tĩnh phó hội trưởng hội học sinh của chúng ta, nghe nói bởi vì tình yêu đơn phương bị cự tuyệt nên vẫn buồn bực không vui, chưa đứng lên sau vết thương lòng ra ngoài trường lại bị một người phụ nữ có tiền bao nuôi, nghe nói gần đây lại được Hội trưởng hội học sinh Lucy xem trọng, theo trình độ thân mật của hai người lúc vừa tới, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, học viện chúng ta rất có hứng thú với chuyện của bạn, xin hỏi bao giờ bạn rảnh, chúng ta có thể làm một bài phỏng vấn.”

Không tự lượng sức? Tình yêu đơn phương bị cự tuyệt? Chưa đứng lên sau vết thương lòng lập tức bị bao nuôi? Trình Vũ cảm thấy dở khóc

dở cười, anh chưa từng có hứng thú xem tạp san ở trường, nhưng những tin tức này quá thái quá rồi, thấy thành ý của cô gái trước mặt, ánh mắt nóng bỏng làm anh rợn cả tóc gáy, đáng vẻ giống như không khai thác triệt để nhà của anh thì không bỏ qua. “Xin hỏi bạn tên gì?”

“Không dám không dám, Trưởng bộ Tuyên truyền Tôn Linh Huệ, chủ bút mới của chuyên mục giải trí, nếu như lần này bạn tranh cử thành công chức Trưởng nhóm tin tức thì chúng ta là đồng nghiệp rồi, yên tâm tôi nhất định sẽ giúp bạn làm một bài phỏng vấn độc nhất.”

“Thật ra thì tôi biết rất nhiều chủ tịch của tạp chí Bát Quái, nếu như Bộ trưởng Tôn có hứng thú, tôi có thể giới thiệu bạn đi thực tập.” Trình Vũ ngáp một cái, rất có thành ý nói đề nghị của mình.

Tôn Linh Huệ kéo kéo khoe miệng, ngồi lại vị trí của mình. “không cần, cảm ơn.”

“Nếu mọi người đã tới đủ, chúng ta bắt đầu hội nghị thôi.” Lam Tĩnh ngồi bên cạnh Lucy, có chút không hiểu đối với chuyện chỉ vì vị trí Bộ trưởng tin tức mở một lần hội nghị, nhưng do Hội Trưởng cố ý đề cử Trình Vũ, Hội học sinh bọn họ chỉ cần người có năng lực đều có thể nhận chức, chỉ cần thực sự có thực lực, những cán bộ kỷ cựu bọn họ tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

“Tôi cảm thấy không cần lãng phí thời gian như vậy, từ trước đến giờ Kỳ Lại làm Bộ trưởng vẫn rất tốt, bây giờ tự dung đổi người mà chúng ta lại không biết năng lực của anh ta.” Bộ Trưởng vật tư Tư Thái Thuận lạnh mặt phản đối.

“Cũng không thể nói như vậy, nếu thật sự năng lực trên mọi phương diện của Trình Vũ đều hơn Kỳ Lại, tôi không phản đối, cha mẹ của thành viên hội học sinh đều là thành viên hội đồng quản trị, nếu không cho những người khác có cơ hội, nói không chừng người khác sẽ nói chúng ta y vào sự ủng hộ của Hội đồng quản trị mà kêu ngoa.” Bộ trưởng nội bộ Viên Tân An lại thờ ơ.

“Chuyện này chúng ta đã thông qua biểu quyết mới quyết định, nếu như năng lực trên mọi phương diện của Trình Vũ đều hơn Kỳ Lại, vậy thì Bộ trưởng tin tức sẽ do Trình Vũ đảm nhiệm, chuyện này đã thông qua nên không cần có ý kiến khác nhau.” Lucy lập tức phát biểu ý kiến của mình, trên vẻ mặt xinh đẹp nghiêm túc lại thiếu đi một phần sắc bén.

Thấy mọi người bình tĩnh lại, Lucy mới sắp xếp lại tài liệu phát cho mọi người, “Đây là thông tin kết quả cuộc thi Văn học, trùng hợp lần này Trình Vũ và Kỳ Lại đều tham gia, kết quả rất khách quan cũng rất rõ ràng, luận văn của Trình Vũ được Kim thưởng.”

“À?” Trình Vũ cũng được phát tài liệu kia, tại sao anh không biết mình có tham gia Cuộc thi Văn học nào nhỉ, nhưng luận văn kia đúng là của mình.

Mặc dù mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thông tin về giải nhất cuộc thi Văn học này nói thế nào cũng tương đối có lực ảnh hưởng, tại sao sinh viên trường học bọn họ đạt giải lại không ai biết, thật ra thì Kỳ Lại cũng rất ngạc nhiên, ban đầu người tới nhận thưởng là một cô gái, cảm chứng

minh thư của Trình Vũ, anh ta không nghĩ tới chính là Trình Vũ ngồi đối diện.

Tầm mắt mọi người đều tập trung trên người Trình Vũ hi vọng anh sẽ nói gì đó. Trình Vũ xuống, đúng là luận văn của anh, nhưng anh không biết mình tham gia cuộc thi bằng cách nào.

“Luận văn chỉ là trên lý thuyết, tin tức của Bộ tin tức có liên quan đến an ninh của học sinh và toàn học viện, mấy năm nay Kỳ Lại làm rất được, nếu như Trình Vũ không có khả năng vượt qua năng lực của Kỳ Lại, vậy thì không có cách nào có thể đảm nhiệm.” Thật ra thì Lam Tĩnh cũng không muốn nhắm vào Trình Vũ, chẳng qua là cô ta có nguyên tắc làm việc của mình, giống như cô ta nói nếu như Trình Vũ thật sự có bản lĩnh cô ta cũng sẽ không phản đối.

Chuyện giữ Trình Vũ và hội phó hội học sinh, cảm thấy Trình Vũ một là chưa quen thuộc, một là trong những người quen thuộc, nhưng chuyện này ở trong mắt nhiều người lại không phải như vậy, giống như Tôn Linh Huệ, về mặt cười trộm ánh mắt đảo quanh, suy nghĩ ngày mai trên báo trường lại có thông tin có gây sóng gió rồi, Lam Tĩnh khó chịu việc Trình Vũ mới theo đuổi mình hôm nay lại rất thân thiết với Lucy, thậm chí quá hoá giận, dùng hết sức mình ngăn cản Trình Vũ gia nhập hội học sinh.

Trình Vũ lập tức cảm thấy buồn bực, tại sao bọn họ thảo luận lâu như vậy cũng không hỏi qua người trong cuộc là anh đây có đồng ý hay không, nghe Lam Tĩnh nói như vậy anh gơ hai tay đồng ý, chuyện ở Nguyệt Thị đã rất nhiều rồi, anh không muốn tăng thêm lượng công việc cho mình, Bộ tin tức này ai làm Bộ trưởng anh cũng không có ý kiến, chỉ cần không phải anh là được rồi.

“Thật xin lỗi, thật ra mọi người không cần thảo luận nữa, tôi không có hứng thú gì với hội học sinh.” Trình Vũ lễ phép từ chối, đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Tôn Linh Huệ múa bút thành văn trên sổ ghi chép của mình, khai thác được không ít tin tức hai mắt cô sáng lên, chàng thanh niên nghèo học viện Ngân Hoa lại từ chối gia nhập hội học sinh! Gia nhập Hội học sinh có bao nhiêu là điều tốt, mọi người đều biết, nhưng nhìn dáng vẻ kia của Trình Vũ rõ ràng không phải như vậy, chính thái độ này của Trình Vũ làm cho rất nhiều Bộ trưởng Hội học sinh có chút không hài lòng, trong lòng có phản phê bình kín đáo, Kỳ Lại cùng Tư Tái Thuần lên lên trao đổi ánh mắt mà chỉ có hai người bọn họ mới hiểu, vị trí Bộ trưởng tin tức này ngàn vạn lần không thể để rơi vào tay người khác, hôm nay Trình Vũ tự động buông tha nó, cũng giảm bớt phiền toái cho bọn họ.

“Hội trưởng, vị trí kia là do bạn ấy không cần, thực sự không phải do chúng tôi nói.” Tư Tái Thuần lần nữa bày tỏ sự thất vọng.

Đương nhiên Lucy biết Trình Vũ không cần, cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rằng Trình Vũ sẽ rời đi, ban đầu cũng là do cô ép anh tới đây, nhưng cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, lấy một chiếc đĩa CD cho vào máy tính. “Chắc chắn mọi người biết Dawson là hệ thống phòng thủ hàng đầu thế giới, nhưng nhất định mọi người không biết hệ thống hiện tại mà Dawson đang sử dụng, không phải do tự mình nghiên cứu phát hiện ra mà thu mua từ bên ngoài.” Những điều được Lucy chỉ ra trong CD này đều làm cho mọi người không nói nên lời vì kinh ngạc, hệ thống thiết kế này quá hoàn hảo, nếu như so với nó, hệ thống Ngân Hoa chỉ có thể coi là cấp bậc của học sinh tiểu học.

“Nhất định mọi người đều muốn biết ai là người thiết kế hệ thống này? Mọi người đều không biết tên của người đó, nhưng mọi người chắc cũng không xa lạ gì với hai chữ C.y này, vì sở trường của người này là thiết kế trò chơi, phần mềm (software), hệ thống hiện tại mà chúng ta đang chơi không là nó sao?” Lucy khẽ mỉm cười sau đó tắt máy tính.

“Cái này thì có liên quan gì đến Trình Vũ? C.y? Không thể nào, Trình Vũ” Bộ trưởng Bộ Văn hóa và thể dục thể thao sợ hãi kêu lên.

Lucy quay lại mỉm cười, người luôn thẳng thắn Tôn Huệ Linh kinh ngạc đến mức rơi cả bút, thông tin này cũng quá TM bùng nổ nha, C.y đó! Trò chơi hot nhất hiện nay đều là của bọn họ, phần mềm phổ biến nhất cũng là do người đó sản xuất.

“Tôi nghĩ rằng nếu bạn ấy có thể tham gia Bộ Thông tin, sau đó để cho anh ấy giúp chúng ta thiết kế một phần mềm cho hệ thống trường học của chúng ta không phải là chuyện khó khăn gì.”

Lam Tĩnh không nói gì, nếu Trình Vũ thật sự chính là C.y, cô ta sẽ gơ hai tay tán thành anh vào Hội học sinh.

“Làm sao cô biết C.y chính là Trình Vũ, chuyện này cũng không hẳn là chính xác đi.” Tư Tái Thần cảm thấy chuyện này rất nan giải.

“Không lẽ Bộ trưởng Tư đang nghi ngờ Tập đoàn Dawson nhà tôi sao?” Lucy trực tiếp đưa danh dự doanh nghiệp nhà mình ra.

Tư Tái Thần cũng không dám, tập đoàn Dawson quá mạnh mẽ, muốn phá hủy một doanh nghiệp hạng hai như nhà bọn họ là một chuyện quá dễ dàng,

Cho nên mặc dù không cam lòng cũng không tranh cãi nữa, anh ta và Kỳ lại trao đổi ánh mắt, dứt khoát để thẳng nhóc kia nhậm chức, để phòng vạn nhất.

“Tốt lắm, chỗ Trình Vũ sẽ do tôi thuyết phục, còn Kỳ Lại, bạn có thể ở lại Bộ Thông tin là Phó Bộ trưởng, tan họp.” Lucy khép tài liệu lại, kết quả lần hội nghị này cứ quyết định như vậy.

Sau khi ra khỏi tòa nhà của Hội học sinh, Trình Vũ lập tức gọi điện cho Nguyệt Nặc.

“Alô.”

“Tiểu Nặc, có phải cảm luận văn của anh đi tham gia cuộc thi gì đấy không?”

Nguyệt Nặc vẫn đang ngái ngủ, ngáp một cái. “Có sao? Có vẻ là có.” Hình như có chuyện như vậy, cô thích một cái đồng hồ đeo tay, lại vừa vận nhìn thấy cuộc thi gì đấy, thắng sẽ có tiền thưởng, cô mượn đi thi thử, anh trai già đúng là không tồi, vừa đi thi đã giành giải nhất.

“Em có phải nên hỏi qua ý kiến của anh không?” Trình Vũ cảm thấy không còn cách nào với em gái.

“Được rồi, nếu như em hỏi ý kiến của anh, anh sẽ cho em mang đi dùng sao?” Bị đánh thức, Nguyệt Nặc dứt khoát làm việc luôn, mở máy tính.

“Không biết.” Trình Vũ suy nghĩ một chút.

Nguyệt Nặc từ làm về mặt em biết ngay. “Vây không hỏi là tốt rồi. Được rồi, anh, nguyên là bài luận văn không có giá trị kia có thể đổi cho em gái anh một chiếc đồng hồ, anh nên cảm thấy vinh hạnh, đừng có nói với cha.”

Cúp điện thoại, Trình Vũ cười mình làm chuyện uống công vô ích, biết rõ em gái nói chuyện không có đạo lý còn tranh luận cùng nó làm cái gì, nhìn đồng hồ, anh quyết định tự mình đến bệnh viện Đồng Tâm tìm chú Bạch, sau khi ông Lành qua đời, bệnh viện Đồng Tâm lập tức giao cho Trình Vũ, nhưng Trình Vũ cũng không hiểu chuyện chữa bệnh này, tự nhiên giao cho Bạch Thủy xử lý, gần đây Nguyệt Khiếu Sơ bị cảm nhẹ, mẹ anh sai hết giờ học đến chỗ chú Bạch lấy chút thuốc, dù sao cũng còn sớm, đi xem một chút cũng không sao cả.

Trình Vũ cũng không biết Bạch Thủy có ở bệnh viện hay không, dù sao nếu cậu ta không có ở đây thì uống công đến một chuyến rồi.

“Chú Huyền, tại sao chú lại ở đây?” Trình Vũ không ngờ nhìn thấy Huyền Dịch, điều kỳ quái ở đây không phải là Huyền Dịch ở bệnh viện mà Huyền Dịch lại ở phụ khoa.

Thấy Trình Vũ ánh mắt lạnh lẽo của Huyền Dịch có chút ôn hòa, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ. “Cậu chủ, đưa bạn đến khám bệnh.”

“Bạn? Là nam hay nữ vậy?” Thấy Huyền Dịch sững sốt, Trình Vũ mới phát hiện được mình hỏi vấn đề ngu ngốc, có đàn ông đến khám phụ khoa sao, sờ mũi một cái. “Bạn gái của chú Huyền?”

“Không phải.”

Thật ra Trình Vũ đang trêu chọc Huyền Dịch, vậy mà anh trả lời thẳng thắn như thế, nhún vai: “Chú Bạch có ở bệnh viện không ạ?”

“Cháu tìm cậu ta?”

“Vâng, tìm chú ấy lấy một chút thuốc.”

“Không cần tìm nữa, cậu ta không có ở đây, đi đăng ký kết hôn với Chu Nhan rồi.”

“Đăng ký kết hôn! Di Chu vẫn không thể xua đuổi ý nghĩ muốn cưới chú Bạch về nhà?” Trình Vũ cũng rất ngạc nhiên, chú Bạch muốn gả nhiều năm như vậy, di Chu chính là không chịu cưới, vì sao lại đột nhiên đăng ký kết hôn.

“Lời này đừng để chú Bạch của cháu nghe được.” Huyền Dịch tốt bụng nhắc nhở.

Dĩ nhiên Trình Vũ biết, anh không dám nói như vậy trước mặt chú Bạch rồi, chú Bạch là người ăn thịt người không nhả xương. Giữa lúc hai người nói chuyện thì Tô Tiểu Nha đã làm xong kiểm tra rồi, về mặt bác sĩ nữ đi ra cùng không tốt lắm, cô ta nhìn Trình Vũ và Huyền Dịch. “Trong hai người các anh ai là cha của đứa bé?”

Trình Vũ nhìn chằm chằm Huyền Dịch xem kịch vui, Tô Tiểu Nha vừa định giải thích thì Huyền Dịch đã lạnh mặt hỏi: “Có chuyện gì?”

Thấy Huyền Dịch nói chuyện, vậy thì là người đàn ông này rồi, bác sĩ nữ lên mặt. “Anh làm cha kiểu gì đấy, thân thể vợ anh vô cùng yếu, nhìn cách ăn mặc của anh cũng không giống người không có tiền, mua cho vợ anh chút thuốc bổ thì chết người sao? Còn nữa, vợ anh không muốn giữ đứa bé, anh có biết không, nếu như là ý của anh thì anh không phải là người, nếu không muốn thì đừng để cho vợ anh mang, mang thai rồi lại muốn phá, tại sao anh không suy nghĩ một chút nếu ban đầu mẹ anh phá thai thì sẽ không có anh, tôi đề nghị cô ấy không nên phá thai, hơn nữa thân thể của cô ấy cũng không chịu được, anh đưa cô ấy về đi, suy nghĩ cẩn thận một chút.”

Nữ bác sĩ nói xong, “rầm” một cái đóng cửa lại, không cho người khác có cơ hội giải thích nào, Tô Tiểu Nha xin lỗi nhìn Huyền Dịch. “Thật xin lỗi, hình như cô ấy hiểu lầm rồi.”

Huyền Dịch nhìn Tô Tiểu Nha. “Đi thôi.”

“Chú Bạch, cho cháu đi nhờ một đoạn.” Trình Vũ đuổi theo, tò mò nhìn hai người bọn họ, không phủ nhận rằng mình muốn nhân cơ hội xem kịch vui.

Đưa Tô Tiểu Nha đến cửa nhà, sau khi xuống thấy cô không nói gì, Huyền Dịch lái xe đi, xe kèm theo gió thổi tóc Tô Tiểu Nha bay lên, cô thở dài, đi vào nhà.

"Tiểu Nha, người vừa mới đưa cậu về là ai thế? Chiếc xe kia cực tốt nha...." Khúc Quả Quả vẻ mặt vui vẻ cầm hộp sữa chua chạy tới cầm tay Tô Tiểu Nha.

Tay Tô Tiểu Nha bị Khúc Quả Quả cầm lấy, nhìn cô ăn sữa chua không đồng ý, Quả Quả xem như là một nửa tác giả thành công trên mạng tiền nhuận

bút đủ để trả tiền thuê nhà và tiền ăn, may mà cô ấy không mua những thứ khác, cả ngày ở nhà không đánh máy thì cũng là xem Anime (Hoạt hình chuyển thể từ truyện tranh), có khi đến ăn cơm cũng lười biếng. "Cậu lại không ăn cơm đúng không, để mình xuống dưới nhà, đừng để bụng không uống sữa chua."

"Này, mình đang hỏi cậu nha, cậu không phải vẫn còn muốn quay lại với chồng trước đây chứ, đàn ông như vậy có gì tốt, cậu đã ly hôn với anh ta rồi, vậy mà vẫn gọi điện tới tìm cậu, vậy là sao?" Khúc Quả Quả nguyên rửa tởm tông mười tám đời của anh ta, tốt nhất đừng để cô gặp Lý Thành, nếu không cô nhất định xông lên đánh nhau với anh ta.

"Cậu nói Lý Thành gọi điện cho cậu sao?" Không thể phủ nhận được sau khi mang thai nghe được tên này, trong lòng Tô Tiểu Nha vẫn có một tia dao động.

"Đúng vậy, hỏi cậu ở đâu, mình không nói cho anh ta biết, hình như anh ta đoán được cậu đang ở nhà mình, nhưng cũng chỉ có thế, có một người bạn là mình, anh ta lại không biết nhà của ba cậu, đương nhiên của cô thể tìm đến chỗ của mình rồi." Khúc Quả Quả bắt được Tô Tiểu Nha. "Lý Thành tìm cậu làm gì, có phải anh ta muốn tái hôn với cậu không, tớ nói cho cậu ngăn lần đừng đồng ý."

"Quả Quả, cậu suy nghĩ nhiều rồi, đừng nói bây giờ anh ta có bạn gái xinh đẹp như thế, cho dù anh ta không có, anh ta đã muốn thoát khỏi mình từ lâu rồi, bây giờ không dễ dàng mới ly hôn được làm sao còn muốn tái hôn, có thể là vì chuyện khác, cậu cứ mặc kệ đi."

"Chuyện kia là như thế nào, mình thấy người phụ nữ kia có cái gì tốt, cậu mà thay đổi cách ăn mặc cũng không thua kém cô ta đâu." Khúc Quả Quả nhìn Tô Tiểu Nha nhìn nước sôi đến gần người, tắt lửa kéo cô qua. "Có phải cậu có chuyện gì rồi đúng không?"

Tay Tô Tiểu Nha run lên, lần đầu tiên sau khi mang thai không biết làm sao. "Quả Quả, mình có thai rồi."

Ngay lập tức sắc mặt Khúc Quả Quả trở nên lạnh lùng. "Của Lý Thành?"

"Hôm đó anh ta uống rượu, sao đó...anh ta cũng không biết chuyện xảy ra hôm đó." Sau khi cô kết hôn với Lý Thành, vẫn là hữu danh vô thực (gọi nôm na là có tiếng không có miếng ấy), đúng ngày hôm đó Lý Thành uống say, nhận lầm cô thành Lạc Lan, ngày hôm sau anh ta đã không nhớ rõ cái gì, cho nên bản thân cô cũng không nói ra.

"Cho nên anh ta không biết hả?" Xem dáng vẻ của Tô Tiểu Nha tên súc sinh đáng chết kia nhất định không biết, Quả Quả cực kỳ tức giận. "Mình chứ con mẹ nó tởm tông tám đời nhà hân."

"Quả Quả." Tô Tiểu Nha ngăn lại sự tức giận của Khúc Quả Quả.

Nhìn cô như vậy, Khúc Quả Quả cũng không đành lòng, tỉnh táo lại an ủi Tô Tiểu Nha. "Vậy cậu có tính toán gì không?"

"Lúc đầu mình muốn bỏ đứa bé này, nhưng lúc đến bệnh viện lại không nhẫn tâm, dù sao cũng là một sinh mệnh, mình không có quyền lợi tước bỏ nó."

"Vậy thì sinh đi, chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng."

"Quả Quả." Nhận được ủng hộ của Khúc Quả Quả, trong lòng Tô Tiểu Nha cũng kiên định hơn rất nhiều, cô cảm thấy sợ vô cùng, hy vọng có người để tâm sự.

"Chị." Tô Tiểu Mẫn đã về, thấy chị mình đang khóc, cho rằng chị mình bị oan ức. "Chị, có phải có người khi dễ chị không?"

"Không có việc gì, đừng nghĩ lung tung, trường học có tốt không?"

"Có ả." Tô Tiểu Mẫn gật đầu, có chút khó xử mở miệng. "Thầy giáo bảo chúng ta phải mua sách phụ đạo, chị, nếu không em nói với thầy giáo, thành tích của em rất tốt, không cần phải mua sách phụ đạo nữa."

"Nói gì đó, làm sao có thể không mua, cần bao nhiêu tiền, mấy hôm nữa chị mua cho em." Tô Tiểu Nha biết em gái mình không sẵn sàng để biết tiền, nhưng cô muốn em gái được sự giáo dục tốt nhất, cho nên trên chuyện học hành, đều cố hết sức đáp ứng đầy đủ Tô Tiểu Mẫn, Tô Tiểu Mẫn học rất tốt, cũng an ủi cô được phần nào.

"Em cảm ơn chị."

"Được rồi, ăn cơm thôi, đêm nay chúng ta ăn mì ăn liền đi." Lúc hai chị em đang nói chuyện, Khúc Quả Quả đã nấu xong mì, chẳng qua trong bát Tô Tiểu Nha và Tô Tiểu Mẫn có nhiều hơn một quả trứng gà. "Hai người một người đang tuổi lớn, một người có thai, cần phải bồi bổ nhiều hơn."

"Chị có thai ả? Em gái sắp phải làm đi rồi hả?"

"Đúng rồi." Khúc Quả Quả xoa đầu Tô Tiểu Mẫn, không khí ấm áp hài hòa.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày bao nhiêu? Là ngày Bạch Thủy và Chu Nhan đăng ký kết hôn, cho nên lúc hai người bọn họ mỗi người cầm một tờ giấy chứng nhận kết hôn đi ra từ cục dân chính, nhìn dáng vẻ tùy ý của Chu Nhan, Bạch Thủy cũng cất giấy chứng nhận đi. "Thật ra chúng ta nên đi kiểm tra sức khỏe." Chẳng lẽ anh ta không thể giống đôi vợ chồng bình thường từ từ hưởng thụ quá trình đăng ký kết hôn, giống như đi chợ vậy, cũng không chụp ảnh cưới, cũng không kiểm tra sức khỏe, thanh toán chín đồng mấy mao (tiền Trung Quốc nha) lập tức nhận giấy chứng nhận rồi.

"Không cần, em tin anh cũng không có bệnh gì không sạch sẽ." Chu Nhan mở cửa xe thể thao màu đỏ chót giống với tính cách của cô, tự nhiên khoe khoang.

Mặc dù Bạch Thủy bực mình nhưng vẫn mỉm cười như cũ. "Nếu em có thì sao?" Tức chết anh, người phụ nữ này, có thể giống cô gái nhỏ một chút không.

"Có cũng không có biện pháp, chuyện gì không nên làm chúng ta đều đã làm hết, nếu như em phải chết, anh cũng phải theo xuống địa ngục." Chu Nhan khởi động ô tô, hạ cửa kính xe xuống. "Lên xe đi, em đưa anh đến một chỗ."

Bạch Thủy mỉm cười tao nhã lên xe, thật ra trong lòng hận không thể gỡ xương uống máu người phụ nữ bên cạnh này. Anh không có tâm tư thương thức phong cảnh ven đường, cho dù tự mình thiết kế để người phụ nữ này yêu mình nhiều năm như vậy, nhưng đến cuối cùng điều cô yêu nhất vẫn là sự tự do, cô giống như con diều, khát khao cuộc sống tự do, cho nên từ đầu đến cuối vẫn không muốn kết hôn với mình, có điều may mắn là mặc dù Chu Nhan là người thoát nhìn rất coi mở nhưng thật ra lại rất bảo thủ, cho nên anh động chút thủ đoạn làm gạo nấu thành cơm, lừa cô phụ chắc, nếu không đoán chừng đợi đến khi anh bảy tám mươi tuổi vẫn đưa lừa người phụ nữ đi kết hôn được.

"Đại tiểu thư đã trở lại." Người giúp việc đứng ở cửa vừa thấy Chu Nhan đến lập tức vui vẻ khom lưng hành lễ.

"Ừ." Chu Nhan gật đầu, dẫn Bạch Thủy đi thẳng vào trong.

"Đại tiểu thư."

"Ừ."

Người chào hỏi dọc đường đi rất nhiều, Chu Nhan vội vã đi qua, ánh mắt trời sinh đã kiêu ngạo lạnh lùng sẽ không vì những người này mà dừng lại, nhưng lại không ảnh hưởng tới việc người dưới sùng bái cùng tôn kính với cô.

"Tiểu Nhan!"

Hôm nay là một ngày đặc biệt, là ngày gì? Là ngày Bạch Thủy và Chu Nhan đăng ký kết hôn, cho nên lúc hai người bọn họ mỗi người cầm một tờ giấy chứng nhận kết hôn đi ra từ cục dân chính, nhìn dáng vẻ tùy ý của Chu Nhan, Bạch Thủy cũng cất giấy chứng nhận đi. "Thật ra chúng ta nên đi kiểm tra sức khỏe." Chẳng lẽ anh ta không thể từ từ hưởng thụ quá trình đăng ký kết hôn giống đôi vợ chồng bình thường khác, nhất định giống như đi chợ vậy, không chụp ảnh cưới, cũng không kiểm tra sức khỏe, thanh toán chín đồng mấy mao (tiền Trung Quốc nha) lập tức nhận giấy chứng nhận rồi.

"Không cần, em tin anh cũng không có bệnh gì không sạch sẽ." Chu Nhan mở cửa xe thể thao màu đỏ chót giống với tính cách của cô, tự nhiên khoe khoang.

Mặc dù Bạch Thủy bực mình nhưng vẫn mỉm cười như cũ. "Nếu em có thì sao?" Tức chết anh ta, người phụ nữ này, có thể giống cô gái nhỏ một chút không.

"Có cũng không có biện pháp, chuyện gì không nên làm chúng ta đều đã làm hết, nếu như em phải chết, anh cũng phải theo xuống địa ngục." Chu Nhan khởi động ô tô, hạ cửa kính xe xuống. "Lên xe đi, em đưa anh đến một chỗ."

Bạch Thủy mỉm cười tao nhã lên xe, thật ra trong lòng hận không thể gỡ xương uống máu người phụ nữ bên cạnh này. Anh ta không có tâm tư thương thức phong cảnh ven đường, cho dù nhiều năm tự mình thiết kế để người phụ nữ này yêu mình như vậy, đến cuối cùng điều cô yêu nhất vẫn là sự tự do, cô giống như con diều, khát khao cuộc sống tự do, cho nên từ đầu đến cuối vẫn không muốn kết hôn với mình, có điều may mắn mặc dù Chu Nhan là người thoát nhìn rất coi mở nhưng thật ra lại rất bảo thủ, cho nên anh động chút thủ đoạn làm gạo nấu thành cơm, lừa cô phụ trách, nếu không đoán chừng đợi đến khi anh bảy tám mươi tuổi vẫn đưa lừa người phụ nữ đi kết hôn được.

"Đại tiểu thư đã trở lại." Người giúp việc đứng ở cửa vừa thấy Chu Nhan trở về lập tức vui vẻ khom lưng hành lễ.

"Ừ." Chu Nhan gật đầu, dẫn Bạch Thủy đi thẳng vào trong.

"Đại tiểu thư."

"Ừ."

Người chào hỏi dọc đường đi rất nhiều, Chu Nhan vội vã đi qua, ánh mắt trời sinh đã kiêu ngạo lạnh lùng sẽ không vì những người này mà dừng lại, nhưng lại không ảnh hưởng tới việc người dưới sùng bái cùng tôn kính với cô.

"Tiểu Nhan!"

Phản ứng đầu tiên của Chu Nhan khi nghe thấy âm thanh này là nhú mày. "Tại sao anh lại ở đây?"

Văn Kiếm Phi cũng được xem là thanh mai trúc mã của Chu Nhan, nhà họ Chu và nhà họ Văn nhiều đời thân thiết với nhau, cho nên khi còn bé nếu Chu Nhan không có bạn chơi cùng thì chơi với Văn Kiếm Phi vẫn tốt hơn, điều này có thể giải thích, bởi vì không có lựa chọn nào khác, nhưng đã kích trong mắt Bạch Thủy cũng vẫn lớn như vậy, đương nhiên tư liệu về Chu Nhan anh ta đều có, chuyện về Văn Kiếm Phi anh ta cũng điều tra rõ ràng, nhưng chuyện đến tận cùng như thế nào lại không biết rõ, dù sao bạn bè Chu Nhan cũng không nhiều lắm, không biết chừng đã từng có một người tên là Kiếm Phi, đến lúc trưởng thành cũng chỉ có bốn người bọn họ thôi, cho nên lúc không gặp mặt Bạch Thủy vẫn rất để ý đến người này, bây giờ nhìn dáng vẻ

thằng nhóc kia như muốn trực tiếp nhào qua đây, càng thêm cơ hội để anh ta có thể róc xương lóc thịt thằng nhóc này, chỉ cần hắn có can đảm nhào qua đây, anh ta lập tức để cho hắn đoạn tử tuyệt tôn (đại khái là không có khả năng sinh đẻ)

Chẳng qua anh ta không có cơ hội kia, bởi vì Chu Nhan nhanh hơn một bước không khách khí đẩy Văn Kiếm Phi ra, Văn Kiếm Phi cũng không giận, buồn bã nhìn Chu Nhan. "Lâu không gặp, thật là lạnh nhạt, tôi nghe bà nội nói hôm nay em trở về, tới đây, có nhớ tôi không?"

Về tui cười thanh nhả trên mặt của Bạch Thủy bị hòa tan một chút, chẳng lẽ tên kia không nhìn thấy sự tồn tại của anh ta sao??

Chu Nhan đã sớm quen thói vô si của Văn Kiếm Phi, lạnh lùng nói. "Không có! Tôi đi gặp bà nội, đúng rồi, đừng có đánh nhau! Biết chưa?" Lúc đi cũng không quên nhắc nhở hai người đàn ông, bởi vì thật sự không tin được.

Chu Nhan đi rồi ánh mắt của Văn Kiếm Phi mới rơi lên người Bạch Thủy, người lớn như vậy nếu hắn không nhìn thấy thì thật sự là người mù rồi, Bạch Thủy cũng không khách khí nhìn lại, dù sao gặp tình địch cũng đặc biệt tức giận, càng nhìn càng ghét. Nếu mọi người không muốn nói thì động tay động chân không thể nghi ngờ chính là phương thức chào hỏi tốt nhất, lúc Văn Kiếm Phi lấy roi ra thì Bạch Thủy đã sớm nghịch đao trên đầu ngón tay, chờ Văn Kiếm Phi ra tay trước.

Một phút đồng hồ sau...Lúc Chu Nhan đi từ trên tầng xuống chỉ nhìn thấy Bạch Thủy tao nhã uống trà, cô nhìn khắp nơi, nhìn thấy chân của Văn Kiếm Phi bị đóng trên vách tường, Ác độc nhất phải kể đến chính là bộ phận máu chốt trong quần của hắn ở trên cán đao, lưỡi đao hướng về phía trước, chỉ cần chân hắn vừa hạ xuống, lập tức trực tiếp đoạn tử tuyệt tôn, về mặt Văn Kiếm Phi đau khổ cầu cứu Chu Nhan, có điều là cô đi qua làm như không nhìn thấy, đã nói đừng đánh nhau, không nghe lời cô nói thì còn cứu hắn làm gì.

"Bạch hồ ly, bà nội em muốn gặp anh."

"Được." Bạch Thủy toàn thắng đương nhiên tâm tình rất tốt, vợ mình vẫn đứng về phía mình nhiều hơn.

"Khách khí với bà nội em một chút." Chu Nhan nghĩ đi nghĩ lại rồi vẫn phải nhắc nhở Bạch Thủy một lần.

Bạch Thủy bước lên hai bước ôm eo cô, còn nhân cơ hội hôn trán cô một cái. "Anh coi bà như Lão Phật gia mà đối xử."

Đẩy cửa gỗ có khắc hoa văn ra, tất cả cửa phòng đều được trang trí theo phong cách cổ xưa, trên chiếc ghế dựa được che bởi một hàng rèm có một bà cụ đang nhắm mắt nằm ở đó, tuy mái tóc bạc trắng nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn, có hai người giúp việc đứng hai bên chậm rãi quạt cho bà, Bạch Thủy chưa từng thấy qua loại ý thế này, vừa rồi anh ta cũng chỉ nói đùa thôi, không nghĩ đến thật sự là Lão Phật gia, Chu Nhan kéo Bạch Thủy quỳ xuống đệm côi (đệm hình tròn làm bằng lá hương bồ) được đặt trước bức rèm che.

Lão Phật gia không mở mắt, Chu Nhan và Bạch Thủy cứ quỳ như vậy hơn nửa tiếng, ngay từ đầu Bạch Thủy vẫn chịu đựng được, nhưng một lúc sau đã bắt đầu tê rần, vừa động dậy muốn thay đổi tư thế, Chu Nhan lập tức đánh anh ta một cái, trừng mắt ý bảo anh ta đừng nhúc nhích, Bạch Thủy nháy mắt một cái, mặc dù vẫn cười yếu ớt như cũ.

Cuối cùng Lão Phật gia cũng mở mắt ra, hai người giúp việc hai bên vén rèm lên, bà điều chỉnh ghế dựa, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén nhìn Bạch Thủy. "Cậu là tên nhóc nhà họ Bạch kia?"

Bạch Thủy thẳng lưng. "Vâng ạ."

"Nhan nhi, con xuống trước đi."

Chu Nhan nhìn Bạch Thủy, cúi đầu. "Vâng ạ."

Sau khi Chu Nhan rời đi, Lão Phật ra mới lại mở miệng. "Chịu nguyên rửa chính là nhà họ Bạch, cũng không phải là nhà họ Chu chúng ta, ta vốn không đồng ý Nhan nhi gả cho cậu, có điều nếu Nhan Nhi thích, cũng tính như vậy thôi."

"Bà nội nói phải."

"Con nhóc Nhan Nhi kia trời sinh thích tự do, không thích bị người khác ràng buộc, kể cả là thằng nhóc họ Văn chơi từ nhỏ với nó kia, cũng không thể khiến nó để ở trong lòng, ta vốn cho rằng nó sẽ một mình trôi qua cả đời, ta cũng không có ý kiến gì, chỉ cần Nhan Nhi thấy tốt là tốt rồi, nhưng hôm qua đột nhiên nó gọi điện về nói muốn kết hôn, nói thật lúc nhận được điện thoại của Nhan Nhi ta chỉ nghĩ là nó nói đùa, có điều vừa rồi nó để giấy chứng nhận kết hôn của hai đứa ở trước mặt ta ta mới biết, nó nói thật. Ta mặc kệ cậu dùng cách gì làm Nhan Nhi yêu cậu, thậm chí kết hôn với cậu, cũng không quan tâm cậu bị nguyên rửa hay có lẽ do thật sự yêu nên mới cưới nó. Nếu cưới Nhan Nhi sẽ cả đời đối tốt với nó. Cậu có thể làm được không?"

"Con đảm bảo."

"Hừ!" Có lẽ Lão Phật gia nghĩ đến việc cháu gái bảo bối của mình mà gả đi như vậy thì thật tiện nghi cho thằng nhóc này lại có chút không cam lòng. "Lời đàn ông nói đều không thể tin, đảm bảo chính là đồ bỏ đi, có điều người nên biết nếu như cậu để Nhan nhi bị ủy khuất điều gì đó, nhà họ Chu ta dù có hết sức cũng sẽ không bỏ qua cho cậu!"

"Con nghĩ bà nội sẽ không có cơ hội làm chuyện đó." Bạch Thủy mỉm cười, bình thần không gợn sóng nhìn thẳng vào mắt bà cụ, không tiết lộ điều gì.

Nhìn anh ta một lúc, Lão Phật gia khẽ gật đầu. "Thằng nhóc nhà họ Bạch cũng không tệ lắm, đi đi."

"Vâng ạ." Bạch Thủy đứng dậy, chân bôi vì quý một lúc lâu nên có chút run, nhưng cũng không ảnh hưởng đến dáng người xinh đẹp của anh ta, đi tới cửa, anh ta thấy Chu Nhan lúc anh ta đi ra thờ phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ không có gì quan trọng.

"Bà nội có làm khó anh không?"

"Không có, bà còn nói anh rất tốt." Bạch Thủy mỉm cười chống lại vẻ mặt nghi ngờ của cô, ôm cô xuống tầng.

"Thật sao?" Rõ ràng là Chu Nhan không tin, tại trong mắt bà nội cô căn bản không có người tốt.

"Đi thôi." Bạch Thủy cố ý vòng qua phòng khác, không quên nhắc nhở để cho Chu Nhan nhớ tới người đang bị đóng ở trên tường, lúc cùng với người giúp việc đỡ đại thiêu gia từ trên tường xuống, tứ chi hấn cứng ngắc, tức giận hét lên thế không đội trời chung với họ Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

"Trình Vũ."

Trình Vũ quay đầu lại, nhìn Lam Tĩnh ở phía sau, cảm thấy có chút quen mặt. "Có việc gì không?"

"Mình muốn mời cậu gia nhập hội học sinh." Lam Tĩnh lộ ra nụ cười yếu ớt, đến mức này đã cực kỳ không dễ dàng, cô ta bình thường lạnh lùng, nói chuyện với nam sinh vốn thận trọng, hoặc có thể nói cô cảm thấy không cần thiết phải cười với bọn họ, sự kiêu ngạo của Lam Tĩnh đã hòa vào trong xương cốt của cô ta. Cho nên Lý Tư người vẫn đi theo Lam Tĩnh lúc nhìn thấy một màn như vậy, ghen tị đến đỏ mắt.

Dường như Trình Vũ đã nhớ ra cô gái này là ai. "Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú." Trình Vũ cũng là người kiêu ngạo, mặc dù vậy, anh vẫn lịch sự, khiêm tốn như ngày thường.

"Cậu có biết khi gia nhập hội học sinh sẽ có rất nhiều lợi ích."

"À..." Trình Vũ không có hứng thú với sự ưu đãi đó, anh xoay người đi đến cổng trường, hôm nay chú Huyền đến Nguyệt thị, anh muốn đi nhờ xe, không dám chờ ở cổng, anh không có thói quen đi muộn.

Lam Tĩnh thấy anh không có ý muốn gia nhập. "Nếu như mình muốn cậu gia nhập thì sao?". Thật ra mọi người đều nói Trình Vũ từng đưa thư tình cho mình, từng theo đuổi mình, ngay từ đầu cô ta cũng tưởng rằng, nhưng mỗi lần mỗi lần cậu ta gặp mình cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, Lam Tĩnh nhận không được nghĩ, cậu ta thật sự thích mình sao? Mặc dù nghi ngờ như cô ta vẫn muốn thử xem, không thể phủ nhận rằng, Trình Vũ cũng có điểm chói mắt riêng, cậu ta rất đẹp trai, tuy rằng dáng vẻ thờ ơ rất dễ dàng bị người khác bỏ qua, nhưng nếu nhìn kỹ, cậu ta lại có một loại phong thái không tầm thường, Lam Tĩnh có ảo giác, cảm thấy trên người Trình Vũ có tác phong trời sinh vương giả. (chắc là có khí thế của vua)

"Thật xin lỗi, tôi thật sự không có một chút hứng thú nào đối với hội học sinh." Trình Vũ cười nhẹ, nụ cười kia làm cho trái tim của Lam Tĩnh đập mạnh, cảm thấy được giống như cậu ta đang cười nhạo mình tự mình đa tình (tưởng ai cũng yêu mình), trong lòng có chút tủi thân.

Trình Vũ nhìn thấy xe của Huyền Dịch, nhưng lúc anh vào xe lại không nhìn thấy Huyền Dịch mà nhìn thấy người phụ nữ lần trước, nhưng anh cũng không cảm thấy ngạc nhiên, đương nhiên Tô Tiểu Nha cũng nhìn anh. Cô lập tức mở cửa xe, lại liên tiếp chào Trình Vũ. "Xin chào." Cô nghe thấy người đàn ông kia gọi cậu ấy là cậu chủ.

"Xin chào, chú Huyền đâu?"

"Anh ấy đi nghe điện thoại rồi." Tô Tiểu Nha nhìn thấy Trình Vũ cười với mình, cậu ta cười thật đẹp mắt, nhưng cô không dám nhìn lung tung, cúi đầu chơi đùa với mấy ngón tay, chỉ là cô quyết định muốn giữ lại đứa bé nhưng lần trước nghe bác sĩ nói cơ thể mình không tốt lắm, mới đi khám lại, không biết tại sao lại gặp người đàn ông kia, khẳng định bắt cô lên xe.

Lam Tĩnh và Lý Tư vẫn đi theo Trình Vũ, tò mò muốn biết Trình Vũ đang nói chuyện với ai, lúc Lý Tư nhìn rõ người phụ nữ kia, sắc mặt lập tức thay đổi, không để ý ánh mắt kinh ngạc của Trình Vũ và Lam Tĩnh kéo Tô Tiểu Nha vào một góc.

"Chị dâu, tại sao chị lại đến đây, không phải không lấy được tiền ở chỗ anh tôi nên chạy tới trường tìm tôi chứ? Tôi nói cho chị biết, nhà họ Lý sẽ không đưa cho chị thêm khoản tiền nào nữa đâu! Chỉ có anh tôi mới có thể đưa tiền nuôi dưỡng cho người có lòng tham không đáy như chị, nếu là tôi thì một phân tiền cũng không cho chị, anh tôi muốn kết hôn cùng với người khác, tốt nhất chị đừng có tìm cách phá hỏng."

"Có chuyện gì?" Lúc Huyền Dịch nói chuyện xong thì nhìn thấy Tô Tiểu Nha và Lý Tư đi qua, hỏi Tô Tiểu Nha, Tô Tiểu Nha không thể tưởng tượng nổi nghe lời nói châm biếm của Lý Tư, chẳng nhẽ Tô Tiểu Nha cô trong mắt người nhà họ Lý là người phụ nữ có lòng tham không đáy chỉ thích tiền. "Lý Tư, chuyện của chị và anh em không liên quan gì tới em, chị cũng không phải tới đây để tìm em! Về phần anh em muốn kết hôn với ai là tự do của anh ta, Tô Tiểu Nha chị sẽ không hy vọng xa vời rằng một người đàn ông máu lạnh có thể thay đổi thái độ." Có lẽ Huyền Dịch vô tình đã tiếp thêm sức mạnh cho

cô, có lẽ sự tức giận làm cho cô không có cách nào tha thứ cho việc người nhà họ Lý sỉ nhục cô, Tô Tiểu Nha cảm thấy mình đã nhin đủ rồi.

Lý Tư sững sờ cả người, đây là Tô Tiểu Nha sao, là chị dâu nhất gan nói sao nghe vậy mà anh ta biết? Nhìn người đàn ông sau lưng cô, Lý Tư lập tức hiểu rõ, khinh bỉ nhìn Tô Tiểu Nha. "Tôi nghĩ không ra tại sao chị dâu lại có tính thần như thế, hóa ra đã tìm chỗ dựa từ chỗ người đàn ông khác! Mới ly hôn với anh tôi chưa được bao lâu đã quay sang quyến rũ người đàn ông khác? Tốc độ nhanh thật, có phải không có đàn ông chị không sống được, vì đàn ông có thể cho chị tiền sao, có phải giống anh tôi hàng tháng có thể cho chị ba mươi vạn tiền sinh hoạt không, hay là nhiều hơn?"

"Bốp!"

Tô Tiểu Nha vung tay tát một cái lên mặt Lý Tư, cô không biết cô lấy dũng khí từ đâu, cô cần môi nắm chặt tay, vì tức giận mà run nhẹ. "Các người phải tôn trọng người khác trước mới có thể được người khác tôn trọng, có điều hiển nhiên là người nhà họ Lý các người không hiểu đạo lý này, tôi sẽ không quấy rầy bất kỳ ai trong các người, có gặp cũng làm như không quen biết, cậu có thể yên tâm."

"Chị dám đánh tôi? Có phải chị không muốn sống nữa không!" Lý Tư không suy nghĩ giờ tay muốn đánh lại, nhưng vừa mới giơ tay lên lại hạ xuống, anh ta hung hăng nhìn Huyền Dịch. "Tốt nhất anh nên suy nghĩ rõ ràng nếu muốn ở một chỗ với người đàn bà này, đừng vì một người đàn bà mà đắc tội với Công ty xây dựng Từ Kim."

Huyền Dịch vẫn lạnh như cũ. "Đắc tội thì sao?"

Tô Tiểu Nha lo lắng Huyền Dịch sẽ vì cô mà đắc tội với Từ Kim, kéo kéo tay anh ta, Huyền Dịch không thèm nhìn Lý Tư, kéo Tô Tiểu Nha đi. "Đi thôi."

Trình Vũ dựa vào xe của Huyền Dịch, không phủ nhận vở kịch này rất xuất sắc, có điều là Chú Huyền không có hứng thú trở thành diễn viên, mở cửa xe ngồi lên, Huyền Dịch trực tiếp khởi động xe, đi mất.

Lam Tinh vừa định gọi Trình Vũ lại, nhưng lời vừa tới miệng lại nuốt trở về, người ta đã từ chối cô ta hai lần, sự kiêu ngạo của cô ta không cho phép cô ta đuổi theo người khác lần nữa.

Khi Trình Vũ về đến nhà, Nguyệt Nặc đang lật một đống CD lớn, Trình Trình đang ôm đầu Nguyệt Sơ dứt sữa cho nó, thật ra từ khi Nguyệt Sơ đến nhà của bọn họ, tâm tình của ba cũng tốt hơn nhiều, ít nhất không cả ngày nhớ đến mẹ anh trong phòng thí nghiệm lại muốn bùng nổ, từ lúc Nguyệt Sơ bị ném tới cửa nhà bọn họ đã được hơn mười bốn tháng, anh đến bên người Trình Trình chơi đùa với Tiểu Nguyệt Sơ. "Nguyệt Nặc đang làm gì thế?"

"Không biết, nó nói muốn tìm chứng cứ, xem lại nhưng cuộn băng đã điều tra trước kia, không biết muốn tìm cái gì, kệ nó đi."

Trình Vũ nhún vai: "Tiểu Nguyệt Sơ, gọi...anh trai..."

Trình Trình kéo tay anh ra. "Nguyệt Sơ còn nhỏ, làm sao có thể gọi con được."

"Cũng không nhất định, có lẽ Nguyệt Sơ của chúng ta thông minh nha, đúng không?" Trình Vũ hi hi cười, không còn là người lạnh lùng như ở trường học nữa.

"Khách khách...khách khách..." Nguyệt Sơ nhe mặt cười ra tiếng, cũng không biết là anh đang gọi mình, nhưng vẫn cười.

Trình Trình không vừa ý, tiểu gia hỏa này mới gặp anh trai vài lần, bản thân mình ngày nào cũng cho nó uống sữa, dọn một vốc cắt một vốc đá (cái này là của tác giả nha

Mặc kệ Trình Trình đùa như thế nào, Tiểu Nguyệt Sơ cũng không được.

"Anh! Anh!" Hình như Nguyệt Nặc phát hiện ra bí mật động trời gì đó, cả kinh sợ hãi, Trình Trình đã sớm thành thói quen cũng không quay đầu lại. Trình Vũ đi qua, không biết em gái lại làm sao vậy.

"Anh! Anh mau nhìn đi, cha vậy mà đã từng bên ngoài...cái Tiểu Bạch đang dán trên người ba kia là ai?" Bởi vì quay lưng về phía người chụp cho nên Nguyệt Nặc chỉ có thể nhìn thấy gò má Nguyệt Độc Nhất và bóng lưng của người phụ nữ kia, cái đĩa CD này hiển nhiên không phải là camera theo dõi mà là cố ý quay lại.

"Cái gì là Tiểu Bạch." Trình Vũ đi tới gần đã nhìn thấy, nhất thời dờ khóc dờ cười, nhìn thất mẹ mình muốn xoay người xem lập tức tắt màn hình. "Không có gì ngạc nhiên, em nhìn lầm rồi."

"Không phải nha, người kia thật sự là phụ nữ nha, anh không thấy được ánh mắt của cha nhìn cô ta có bao nhiêu ôn nhu sao, em muốn đi nói cho mẹ."

"Cái gì phụ nữ?" Trình Vũ chưa kịp ngăn cản, Trình Trình đã ôm Nguyệt Sơ đứng ở phía sau hai người.

"Mẹ, mẹ xem cha cùng với Tiểu Bạch ở bên cạnh..." Màn hình một lần nữa bị mở lên, đúng lúc người phụ nữ kia quay người lại, rõ ràng là mặt của Trình Trình, trên hình ảnh là quá trình hai người đăng ký kết hôn.

Ký tên trước, sau đó Nguyệt Độc Nhất vẫn hỏi đi hỏi lại xem có phải bà không thật tình muốn kết hôn hay không, sẽ không có ai ép buộc bà. Bà vẫn ngây ngốc gật đầu.

Sau khi ký tên xong, Nguyệt Độc Nhất vẫn hỏi lại vài lần bà có hối hận không, bà vẫn ngầy ngốc lắc đầu.

Đây là âm mưu có kế hoạch, hiển nhiên là bà hoàn toàn không nhớ rõ những việc này. "Nguyệt! Độc! Nhất"

"Anh! Bỗng dưng em nhớ ra cha nhỏ tìm em có việc, em đi trước nha."

Nhìn em gái chạy trốn nhanh như chớp, Trình Vũ lắc đầu, gây họa xong lập tức chạy đi, anh bình tĩnh nhận Nguyệt Sơ trong tay Trình Trình. "Tiểu Nguyệt Sơ, anh trai mang em đi ăn cơm, chắc là mẹ không rảnh để quan tâm đến chúng ta nha..."

"Khanh khách...Khanh khách..."

Quả nhiên, lúc Nguyệt Sơ nhìn thấy sữa trong bình sữa, mẹ anh tức giận chạy vào phòng thí nghiệm, nói trong vòng một tuần đừng quấy rầy bà, cha anh mang về mặt không lành đi tới. "Nguyệt Nặc đâu?"

"Nó nói là chú Bắc Đường tìm nó có việc."

Nguyệt Độc Nhất méo miệng ra lệnh. "Ăn cơm đi."

Trình Vũ cười trộm trong lòng, đừng nhìn cha anh bình thường như vậy, thật ra bây giờ càng ngày càng bị mẹ anh ăn gắt gao, Nguyệt Độc Nhất ôm Nguyệt Sơ để cho con trai có thể tập trung ăn cơm. "Chú Lôi của con muốn xuống tuyến thứ hai.."

Trình Vũ ngắt đầu. "Tại sao lại vậy."

"Cậu ta kết hôn rồi. Muốn dùng tinh thần và thể lực trên người vợ con, cho nên...Cậu ta định tháng sau sẽ chính thức mở cuộc họp triệu tập phóng viên, giới thiệu con cho truyền thông." Thật ra Nguyệt Độc Nhất cũng có ý nghĩ kia, Lôi Tà Thiên nói như thế nào cũng là người ngoài, Louis là do một tay ông sáng tạo nên không muốn giao cho người khác, may mà Lôi Tà Thiên không có tâm tư khác, nhưng không phải mỗi người đều trung thành như Lôi Tà Thiên.

"Quyết định rồi thì cứ vậy đi." Thật ra đều giống nhau nhưng anh lại không thích quá lộ liễu.

Ngày thứ ba sau lần thảo luận của hội học sinh đó, Trình Vũ vẫn giống như ngày thường thu dọn sách vở xong sẽ đến gara lấy xe, chỗ để xe đạp tương đối xa, vì cơ bản không có sinh viên nào đi xe đạp, Trình Vũ đứng trước gara lấy chìa khóa gara, không ai nhìn thấy vẻ mặt lười nhác của anh bỗng nhiên biến thành cười châm chọc, cúi đầu tránh được một cú trí mạng của người phía sau.

"Đáng chết!" Người phía sau thấy không thuận lợi, lập tức lấy súng ra, đáng tiếc không có cơ hội, Trình Vũ phi chiếc dao trong tay cắt qua cổ tay đang lấy súng của người nọ, đối phương rên lên một tiếng, biết tay kia xem như phế rồi.

(Chỗ miêu tả động tác của Trình Vũ tác giả còn viết oách hơn cơ, nhưng mà thật sự mình không biết dùng từ gì để miêu tả nó, thật xin lỗi mọi người T^T Vốn ngôn ngữ với văn miêu tả của ta có vấn đề T^T)

Trình Vũ cười cười: "Người nào phái anh tới đây?"

Người nọ không trả lời.

"Không nói lời nào sao?" Không biết Trình Vũ lại lấy ra một mảnh dao giống như vừa nãy."Không sao, tôi có rất nhiều thời gian, tôi rất thích dao này, biết tại sao không? Bởi vì nó có thể tách thịt và da của anh thành từng phần riêng biệt, tôi đã sớm muốn thử cắt da của anh thành hai trăm mảnh, rồi sau đó làm hình ghép, anh thử nói xem có đẹp không."

Sắc mặt người nọ lập tức tái nhợt. "Tôi nói...Là Kỳ Lại và Tư Tái Thuận sai chúng tôi đối phó với cậu."

"Vì sao?"

"Bọn họ nói mặc kệ dùng phương pháp gì chỉ cần khiến cậu không vào được Hội học sinh là được."

Trình Vũ đứng lên, suy nghĩ một lúc, dao trên tay vẫn bay ra ngoài, lập tức người nọ không còn hơi thở, sau lưng đột nhiên xuất hiện hai người, Trình Vũ thân nhiên phân phó. "Xử lý đi."

"Vâng."

Trình Vũ không biết vì sao Kỳ Lại và Tư Tái Thuận muốn mua người giết anh, nếu nói mình thật sự có xung đột lợi ích gì với bọn họ thì cũng chỉ có chuyện gia nhập vào hội học sinh, nhưng cũng không đến mức muốn giết người diệt khẩu chứ, trừ phi hai người bọn họ có lý do gì đó nhất định không cho anh gia nhập hội học sinh, một khi đã như vậy thì đi điều tra thêm nguyên nhân cũng được.

Cho nên đã ba ngày liên tục Lucy không để cho anh ngủ trên lớp, la hét âm ỹ để anh phải vào hội học sinh, cuối cùng vào lúc anh gật đầu đồng ý, trong một lúc Lucy lại không tiếp thu được, có điều là rất nhanh cô vui vẻ trở lại ôm chầm lấy Trình Vũ: "Mình biết cậu sẽ đồng ý mà, mình rất vui."

Dễ dàng nhận thấy bỗng nhiên bị ôm là điều cực kỳ ngoài ý muốn, nhưng cảm giác được Lucy đang rất vui, Trình Vũ lại không đành lòng đẩy cô bé trước mặt ra, bởi vì anh không chán ghét.

Đa số mọi người đều hoàn toàn nghiêng về Trình Vũ gạt đầu đồng ý gia nhập hội học sinh, ngoại trừ Kỳ Lại và Tư Tái Thuần

Lại một lần tan học về nhà, Trình Vũ ra khỏi cổng trường nhưng không về nhà ngay, mà dừng lại ở bên ngoài rất lâu, mãi cho đến khi trời đã tối hẳn, anh mới lại vào cổng trường, anh ngẩng đầu nhìn nhà kho được bảo vệ nghiêm ngặt kia, mỉm cười.

"Cậu muốn đi vào đó sao?"

Trình Vũ quay đầu nhìn Lucy, nhũn mày. "Tại sao cậu lại ở đây?"

"Vì sao cậu lại ở trong này?" Lucy nghiêng đầu cười, "Minh thấy mặt cậu giống như sẽ về nhà muộn, nên len lút đi theo cậu, nhà kho của trường có gì không ổn sao?"

Anh có vẻ mặt khác sao? Trình Vũ cảm thấy kỳ quá, không phải mình không có gì khác bình thường sao. "Về đi."

"Mình không về, cậu đi đâu mình đi đó." Lucy không sợ dáng vẻ hung dữ của Trình Vũ. Thái độ vô cùng kiên quyết trên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp lạ thường, Trình Vũ bất đắc dĩ gấp laptop cho vào túi, ngay tại lúc bọn họ nói chuyện, hệ thống phòng ngự đã mở được, bám vào tường leo lên, thân hình anh vô cùng nhanh nhẹn nhảy qua tường tiến vào cửa sổ thủy tinh kia, Lucy cũng không cam chịu rút lại theo sát phía sau, Trình Vũ nhìn nhìn thân thủ nhanh nhẹn của cô, hai người ở trong một vùng tối đen, di chuyển về phía những thùng gỗ chứa hàng tạp hóa kia. Phát hiện phía trước có ánh sáng. Để đến được góc đó hai người vượt qua một góc chứa đầy những đồ vật hỗn độn, bọn họ thành công di chuyển đến góc có ánh sáng kia, Trình Vũ thò nửa cái đầu ra ngoài để quan sát, ánh đèn chiếu xuống hai người Kỳ Lại và Tư Tái Thuần một trái một phải vừa đi dạo vừa hút thuốc, Lucy cũng thò đầu ra, lại bị Trình Vũ đẩy về, Lucy không cam lòng trợn mắt nhìn anh.

Trong kho hàng ngoại trừ âm thanh bước chân của Kỳ Lại và Tư Tái Thuần thì gần như yên lặng đến đáng sợ, tiếng bước chân của bọn họ giống như tiếng tim đập, làm cho người ta nôn nóng bất an, Lucy gắt gao túm lấy cánh tay của Trình Vũ, vẫn có chút sợ hãi. "Cậu nói xem bọn họ đang làm cái gì vậy?"

Trình Vũ nhẹ nhàng cạy mở chiếc thùng gỗ mà bọn họ đang dựa vào, bên trên là lượng lớn quần áo đồng phục được đặt may lần này, Trình Vũ cũng không khờ dại như thế, lật lớp đồng phục bên trên ra rõ ràng thấy ở bên dưới có cái gì đó được gói bởi giấy dai giống như viên gạch, anh dùng dao cắt phía trên lớp bọc, rút một khối từ bên trong ra.

"Cái gì thế?" Lucy tò mò hỏi.

Trình Vũ dùng dao cắt bung ra, bên trong có bột phấn màu trắng, ngửi mùi, rũ mĩ mắt xuống. "Thuốc phiện." Khó trách bọn họ không muốn mình gia nhập Bộ tin tức, Bộ trưởng mua sấm và Bộ Trưởng tin tức móc nối với nhau buôn lậu thuốc phiện, lần mua bán này rất lớn, nếu mình gia nhập thì khẳng định sẽ phá hủy chuyện tốt của bọn họ.

"Cuối cùng thì bọn họ có tới không, đã là mấy giờ rồi, không phải bình thường rất đúng giờ à!" Kỳ Lại có chút không kiên nhẫn, đây là lượng hàng lớn cuối cùng, bây giờ thẳng nhóc họ Trình gia nhập rồi, bọn họ không tìm được thời gian và địa điểm giao dịch phù hợp trước thì khẳng định không thể làm được.

Lúc này điện thoại Tư Tái Thuần vang lên, anh ta nhìn Kỳ Lại. "Người đến rồi."

Kỳ Lại lập tức mở mật mã nhà kho để người ta tiến vào.

Tư Tái Thuần không nói những lời vô ích. "Kiểm hàng đi."

Hai người kia cạy mở thùng, lúc Trình Vũ nhìn thấy bọn họ lật đồng phục lấy thuốc phiện từ bên trong ra thì anh lập tức lấy súng ra nổ hai phát về phía hai người kiểm hàng, hai người ngã phịch xuống đất, đối mặt với tình huống xảy ra lúc này, Kỳ Lại và Tư Tái Thuần đều luống cuống.

"Người nào? Ai đang ở đây? Có bản lĩnh thì ra đây?" Trong lòng Tư Tái Thuần hoảng loạn nhưng cũng bình tĩnh hơn Kỳ Lại một chút, anh ta nghĩ với ngọn đèn này không chiếu tới nơi đó nên đành lớn tiếng hô lên.

Trình Vũ giờ súng từ trong bóng tối đi ra, Lucy ở phía sau không biết lấy gậy ở chỗ nào, dáng vẻ trốn ở sau lưng của Lucy làm cho Trình Vũ không nhận được nợ nần cười.

"Tại sao lại là cậu?" Tư Tái Thuần nhìn thấy Trình Vũ giống như trong dự liệu nhưng cũng ngoài dự đoán (cái này là của tác giả nha), lại không nhận được thờ phào nhẹ nhõm, nếu là thẳng nhóc này thì cũng không khó đối phó. Anh ta mò lấy súng ở phía sau, nhưng không dám tùy ý làm bậy.

"Hóa ra mua người giết tôi là không muốn tôi phát hiện các người buôn lậu thuốc phiện, thật ra thì tôi cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của các người, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy không vui rồi." Giọng nói của Trình Vũ vẫn lạnh nhạt.

"Biết chúng tôi vụng trộm buôn thuốc phiện, tại sao không báo cảnh sát?" Tư Tái Thuần vô cùng căng thẳng. "Cậu muốn nuốt hàng của bọn tôi!"

"À!" Trình Vũ cảm thấy mình đang nghe được câu chuyện buồn cười nhất. "Tiền bạc có được từ buôn lậu thuốc phiện tôi còn chường mắt."

"Khẩu khí thật lớn." Kỳ lại cũng dần dần bình tĩnh lại, ai không nói tiền kiếm được do buôn lậu thuốc phiện là lớn nhất, cậu ta dựa vào cái gì mà chường mắt.

"Đứng...Nghe nói thuốc phiện dễ kiếm tiền nhất." Lucy chỉ phát biểu chuyện mà mình cảm thấy đúng thôi.

"So với súng ống đạn dược thì cũng không đáng bao nhiêu." Hôn nữa anh và cha anh giống nhau, đều vô cùng chán ghét thuốc phiện.

"Súng ống đạn dược!" Tư Tái Thuần cười nhạo một tiếng. "Súng ống đạn dược đều bị Tàn Lang và Nặc độc quyền, nhưng người khác cũng đừng mơ được chia một bát canh nào, trái lại khẩu khí của cậu cũng không nhỏ."

Trình Vũ mặc kệ hai người bọn họ. "Tôi không thích trên địa bàn của tôi có người buôn bán thuốc phiện, hai người đi tự thú đi." Giẫm bót phiện toái cho anh, rơi vào trong tay cảnh sát thì dựa vào khả năng của cha bọn họ tối đa cũng chỉ ngồi tù, dù sao vẫn tốt hơn rơi vào tay anh, còn về phần người mua anh sẽ phái người đi điều tra.

"Tự thú, cậu cũng quá ngây thơ rồi." Tư Tái Thuần và Kỳ Lại cùng rút súng ra, Trình Vũ thật sự không muốn cười nhạo bọn họ không biết tự lượng sức mình, nhưng ngay cả cô người muốn giả vờ ngớ ngẩn một chút cũng không nắm rõ tình hình.

Một tay che mắt Lucy lại, Lucy chỉ nghe thấy hai tiếng trầm đục và tiếng rên của hai người, cô rất muốn cầm tay Trình Vũ bỏ xuống, nhưng nhiệt độ trên mặt làm cô không nỡ.

"Tôi nói cho các cậu tự thú rồi, cũng có thể ném chút khổ sở, tôi đã báo cảnh sát, vết thương của các cậu trước khi cảnh sát tới sẽ không chết được." Trình Vũ ôm Lucy ra ngoài.

Tư Tái Thuần cười Trình Vũ ngu ngốc, lúc cảnh sát đến đây bọn họ có thể nói chuyện khác đi, chỉ là không biết người ngu ngốc cuối cùng là ai, ngay tại lúc bọn họ muốn đổi trắng thay đen, trong lòng hy vọng rằng cha bọn họ có thể thông qua quan hệ nộp tiền bảo lãnh cho mình, lại chỉ có thể nhìn được ánh mắt thương hại của cảnh sát làm nhiệm vụ ghi chép nhìn bọn họ. "Biết mình đang đắc tội với ai không? Gọi điện báo cảnh sát chính là Nặc Đại thiếu gia Trình Vũ, cha cậu ta không chỉ là ông chủ của Nặc, còn là bộ trưởng bộ phận an toàn tiền nhiệm, hiện giờ ông ấy đã về hưu không làm nữa, tự nhiên sẽ rơi trên đầu con ông ấy, đừng nói người bán thuốc phiện hôm nay không phải cậu ta, cho dù là cậu ta, hai người các cậu có thể như thế nào, hơn nữa, cậu cảm thấy được nhà bọn họ sẽ nhìn đến món lợi nhỏ từ thuốc phiện này sao? Hôm nay cũng là Nặc đại thiếu gia nhân từ nương tay, để cho chúng tôi bắt cậu, nếu cả hai cậu bị Nặc bắt được, chết cũng chỉ là xử phạt nhẹ nhất, đừng nghĩ cha các cậu có thể cứu các cậu ra ngoài, chuyện của các cậu không liên lụy đến cha các cậu thì phải thấp hương bái phạt rồi. Cậu nhóc, tốt nhất cậu nên cầu nguyện toàn án phán các cậu ở tù cả đời, nếu không đi ra ngoài, có khi là bị bang phái muốn vuốt đuôi ngựa của Nặc sẽ vội vã giúp bọn họ giải quyết các cậu, người đã đắc tội với Nặc đại thiếu gia."

"Này, anh nói nhiều với hai kẻ ngu ngốc đó làm gì!" Một cảnh sát khác không kiên nhẫn nói.

Cửa sắt lại bị đóng lại, cơ thể Tư Tái Thuần và Kỳ Lại như rơi vào hầm băng, tim và mạch máu nhanh chóng đóng băng.

Dưới ánh trăng, một nam một nữ đi dưới hàng cây ngô đồng, những ngôi sao lấp lánh sẽ làm sáng tỏ toàn bộ bầu trời đen tối, màu đen kia giống như có chút thay đổi, ánh trăng xuyên qua khe hở của lá cây chiếu xuống mặt đất, lá cỏ gấu lay động, màu bạc lấp lánh hiện ra trên mặt đất.

(Lay hồn, mình thề là mình ghét nhất mấy cái đoạn tả tả này nhá.)

"Này."

Trình Vũ quay đầu lại, bất ngờ bị một nụ hôn mềm mại ấm áp lưu lại trên mặt, một giây kia anh dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô bé dưới ánh trăng, cô rất đẹp, gió đêm thổi mái tóc dài của cô, có một sợi chạm vào mặt anh, trên mặt tỏa ra mùi hương thoang thoảng, dịu dàng, dường như khẽ lướt qua tim anh. Cô thân nhiên đứng trước mặt anh như vậy, nở nụ cười ngọt ngào. "Đây là nụ hôn may mắn nha..."

Cô nghịch ngợm, trong nháy mắt Trình Vũ nhớ tới trong trí nhớ của anh hình như cũng có một bé gái như thế, đã từng hôn lên mặt anh, nói cho anh nụ hôn khi đó cũng là nụ hôn may mắn, Trình Vũ thân nhiên cười, gió thổi qua áo đầm của cô bé đó cùng với tóc mái của cậu bé đó, trêu chọc trái tim của hai đứa trẻ.

Trình Vũ xoay người từ từ bước đi, Lucy vẫn theo sau anh. "Cậu sẽ gia nhập hội học sinh đúng không?"

"Chúng ta đã nói rồi, không cho phép nuột lòi."

"Này! Nuột lòi là con chó nhỏ."

"Này! Cậu cười cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Lam Tĩnh bước từ trên xe Lý Tư xuống, lúc đi vào cửa, bất ngờ phát hiện cha mình đang ngồi ở phòng khách, bình thường thì lúc này sẽ không thấy được cha cô ta ở nhà. "Ba."

Lam Hoàng thấy con gái bước vào, gương mặt vốn cương nghị bởi vì chứng kiến một màn kia nên lập tức không vui. "Người vừa đưa con về là ai?"

Lam Tĩnh cho rằng cha mình muốn hỏi chuyện gì nên ngồi xuống đối diện ông ta, cử chỉ động tác đều vô cùng đoan trang, đối mặt với người cha mà cô ta vừa ngưỡng mộ vừa kính sợ. "Cậu ta là bạn học của con, Tổng giám đốc của công ty xây dựng Từ Kim là anh trai của cậu ta."

"Con kết giao với cậu ta sao?" Lam Hoàng nhăn mày lại, xây dựng Từ Kim ông ta biết, mặc dù xí nghiệp kia không nhỏ, chỉ là không có một chút giúp đỡ nào đối với con đường chính trị của ông ta, cho nên ông ta không đưa ra đề xuất muốn con gái mình qua lại với cậu ta.

"Không có." Lam Tĩnh lắc đầu, hôm nay là Lý Tư khẳng khái muốn đưa mình về, cô ta đã từ chối rất nhiều lần, Lý Tư vô cùng tốt với cô ta cho nên cô ta không tiện từ chối nữa.

Nghe được lời phủ nhận của con gái, sắc mặt của Lam Hoàng mới tốt hơn một chút. "Nghe nói trường học của con có một người tên là Trình Vũ."

Lam Tĩnh nhún mày. "Vâng ạ."

"Tin tức thằng bé kia là Tổng giám đốc Nguyệt thị không lâu sau sẽ được công bố, cha cậu ta là Thiếu chủ tiền nhiệm của Nặc, mặt khác lại là bộ trưởng bộ phận an toàn tiền nhiệm, bây giờ đã về hưu, vị trí đó tự nhiên sẽ rơi vào tay cậu ta, có cơ hội thì tiếp xúc với cậu ta nhiều một chút."

Mặc dù cha nói cực kỳ bình thường, nhưng Lam Tĩnh đương nhiên biết cái mà cha gọi là tiếp xúc nhiều một chút là có ý gì, nhưng tại sao đột nhiên Trình Vũ lại có thân thế hiển hách như thế, không phải nói cậu ta là con riêng sao. "Cha, có gì sai sót ở đây không?"

"Con cảm thấy cha sẽ nói lung tung những chuyện như thế này sao?" Lam Hoàng đọc báo, đôi mắt sắc nhọn nhìn chằm chằm Lam Tĩnh khiến Lam Tĩnh phải cúi đầu xuống.

Lam Hoàng đặt tờ báo xuống, nói những lời sâu xa. "Tiểu Lam, con cũng biết lão Tướng quân muốn về hưu, vị trí này ta và Phạm Chấn đều muốn từ rất lâu rồi, có lẽ do con còn đang đi học nên chỉ biết thế lực của Nặc rất lớn, lại không biết nó có bao nhiêu lợi hại, vì sao Nguyệt Độc Nhất lại chiếm vị trí Bộ trưởng Bộ phận An toàn nhiều năm như vậy, bây giờ ông ta về hưu lại muốn lưu lại vị trí đó cho con ông ta, muốn người khác kiêng kỵ thế lực nhà bọn họ, ngầm lại nhà bọn họ chiếm sáu mươi phần trăm thị trường súng ống đạn dược trên toàn thế giới, trước kia còn có Tần Lang cạnh tranh với ông ta, hai năm nay Liên Tần Lang đã dần dần thay đổi trọng tâm, tuyên bố để một mình Nặc độc quyền, mọi người hai phe Hắc Bạch đạo đã coi bọn họ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, còn phong cách bao che khuyết điểm của Nặc cũng không phải là một hai năm, con xem thế lực bây giờ của nhà họ Tạ xem, còn có nhà họ Hoa kia nữa, cũng bởi vì đã từng cứu vợ của Nguyệt Độc Nhất một mạng nên bây giờ đã cùng ngồi cùng ăn(1) với nhà họ Tạ, nếu con có thể bầu víu vào cây đại thụ này, đường làm quan của cha con lập tức không cần lo lắng nữa rồi. Hơn nữa Tiểu Lam con lại ưu tú như thế, làm gì có người đàn ông nào không động tâm với con."

(1) Cùng ngồi cùng ăn: địa vị ngang nhau/quyền thế ngang nhau

Trong lòng Lam Tĩnh vô cùng phức tạp, nụ cười nhạt của Trình Vũ lại hiện lên trong đầu cô ta, sẽ không có người đàn ông nào không động tâm với mình sao? Thật sự là như vậy chứ?

Thật sự Tô Tiểu Nha cảm thấy vô cùng khó tin, cậu bé mà ngày đó cô nhìn thấy mới đúng là người trực tiếp lãnh đạo Nguyệt thị, người đàn ông cô mới quen lại là Đường chủ Huyền Vũ của Nặc, nhớ tới gương mặt lạnh lùng của anh ta, cô thật sự không hiểu rõ Huyền Dịch, rõ ràng là cả người không có một chút nhiệt độ nào, đặc biệt bá đạo, dường như anh ta không thích người khác làm trái với chuyện mà anh ta đã sắp xếp, nhưng đôi khi anh ta cũng rất cẩn thận, chỉ là vì sao anh ta lại đối tốt với mình, nếu thực sự nói giữa hai người bọn họ phải có chuyện gì, thì cũng chỉ là lần cô lao ra đường cái bị anh ta đâm phải đó, bây giờ vết thương cũng đã tốt rồi, thậm chí anh ta còn tìm người lấy thuốc mỡ để cô không phải lưu lại sẹo, chuyện quá phức tạp đúng là không dễ dàng giải thích.

Bên trong Viện Kim Lan, Tô Tiểu Nha đang thu dọn thức ăn trên bàn, trong lúc không chú ý cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô bé ngồi bên cạnh đang cười ngây ngô với mình, cô có quen sao? Có vẻ như là không, cô bé xinh đẹp như thế, nhất mình không phải là cười với mình. Tiếp tục thu dọn... Cô lại theo bản năng nhìn lại, cô bé vẫn vậy tay về phía mình. Cô quay đầu lại nhìn bốn phía, không có ai trả lời cô bé kia, chẳng lẽ thật sự đang cười với mình, dọn bàn xong, là cô suy nghĩ quá nhiều thôi.

"Tô Tiểu Nha?"

Tô Tiểu Nha nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, trong lòng giật giật một chút, hít sâu một hơi. "Là tôi."

Thi Nhượng Lan chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt, trong lòng cười nhạo một tiếng. "Tôi muốn nói với cô vào câu, có tiện không?"

Tô Tiểu Nha nhìn đồng hồ. "Tôi sắp hết giờ làm rồi, cô xuống đại sảnh chờ tôi." Thi Nhượng Lan vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của cô bé ở bên cạnh kia.

Không sai, cô bé đang quay đầu lại cười ngây ngô chính là Nguyệt đại tiểu thư của chúng ta, tính cách chỉ sợ thiên hạ không loạn kia vừa mới nghe nói gần đây chú Huyền đi lại cực kỳ thân thiết với một người phụ nữ thì lập tức chạy đến đây xem, muốn biết người phụ nữ có thể hấp dẫn Huyền Dịch trông như thế nào, không sai, chú Huyền thật tình mắt. Đương nhiên cùng lúc đó tư liệu mà cô muốn biết về tất cả các mối quan hệ có liên quan đến Tô Tiểu Nha đều đã được đưa đến trước mặt cô, tất nhiên là bao gồm cả người phụ nữ ngồi bên cạnh cô, Thi Nhượng Lan, vị hôn thê của chồng trước Tô Tiểu Nha, mặc dù không biết cô ta tìm Tô Tiểu Nha có chuyện gì, chẳng qua khẳng định chắc chắn không phải là chuyện tốt, Nguyệt Nặc cười gian lấy điện thoại ra, giọng nói lạnh như băng của Huyền Dịch truyền qua điện thoại.

"Alô?"

Nguyệt Nặc giật giật khóe miệng, vậy mà giọng nói của chú Huyền còn lạnh hơn của cha cô nữa. "Chú Huyền, biết con bây giờ đang ở đâu không?"

"Cộp!"

Tút tut tut tut...

Nguyệt Nặc bĩu môi, đã vậy còn là người không có tình cảm, mặc dù có đôi khi cô cực kỳ buồn chán nên thích gọi điện thoại khắp nơi, nhưng chú Huyền cũng không cần phải đả kích người khác như vậy chứ, bầm lại, Nguyệt Nặc lập tức lấy lòng. "Chú Huyền, trước tiên chú đừng cúp máy nha, nếu không thì chú có thể phải hối hận đó...con đang ở chỗ làm công của dì Huyền tương lai nha...chú có biết con nhìn thấy người nào không?"

Người đàn ông thông minh, lấy lòng con đi, lấy lòng rồi con sẽ nói cho chú biết.

"Ai?"

"Nhiệm vụ tuần sau của con làm phiền chú Huyền rồi." Nhân cơ hội bắt chẹt người khác là chuyện mà Nguyệt Nặc vẫn lấy làm kiêu ngạo.

"Được."

"Con nhìn thấy Nhượng Lan, chú nhất định không biết Nhượng Lan là ai đâu, cô ta quen biết Lý Thành cũng là chồng trước của Tô Tiểu Nha, trước kia cô ta đã từng thân thiết với Anna, đã từng cùng giường chung gối với cô ta..."

"Nói trọng tâm."

A~ Tức giận rồi nha. "Bây giờ lại là vị hôn thê của Lý Thành, cô ta tìm Tô Tiểu Nha, con xem nhất định là bụng dạ khó lường (1), dụng bất tâm lương(2), nhất định là cho rằng dì Huyền tương lai của con dễ bắt nạt, cho nên tới đây uy hiếp cảnh cáo cộng với dụ dỗ."

(1) Bụng dạ khó lường: động cơ kín đáo

(2) Dụng bất tâm lương: mưu đồ không tốt

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc. "Nhiệm vụ tháng sau của con ta đều làm hết, nhìn giúp ta."

"Không thành vấn đề. Toàn bộ đều giao cho con, chú Huyền yên tâm." Cúp máy, Nguyệt Nặc cười rất vui vẻ.

Tô Tiểu Nha đã thay bộ đồng phục ngồi trước mặt Thi Nhượng Lan, cô gọi một cốc nước lọc, Thi Nhượng Lan cho rằng nếu không phải là chuyện của Lý Thành, nếu chỉ nhìn cách ăn mặc cộng với dáng vẻ quê mùa của cô ta, thì ngay cả nói chuyện với cô ta thôi cũng đã cảm thấy hạ thấp đẳng cấp của bản thân rồi. "Tôi sẽ không nói lòng vòng, nói ngắn gọn thôi. Tôi muốn kết hôn với Thành, tôi không hy vọng cô lại tới quấy rầy cuộc sống của tôi. Nghe Lý Tư nói cô vẫn quần lấy bọn họ đôi tiền của nhà họ Lý, tôi mặc kệ trước kia Thành hào phóng với cô đến mức nào, nhưng chỉ cần tôi gả vào nhà họ Lý thì tiền bạc nhà họ Lý cũng sẽ là tiền bạc của tôi, tôi tuyệt đối không để cho anh ấy lấy tiền trong nhà đi nuôi người phụ nữ khác."

Tô Tiểu Nha ngồi không đúng dáng ngồi mà là ngồi xỏm trên ghế sofa (chả hiểu chỗ này như nào chắc là chị ý ngồi khác bình thường thôi), nghe Thi Nhượng Lan nói, không ngừng gật đầu, đúng đúng, nếu cô lấy chồng, nhất định sẽ thu toàn bộ tài sản của anh ta cho vào trong hầu bao của mình, đàn ông thì sao, trong ví chỉ cần có năm đồng mua nước uống là được, nhiều tiền hơn lại dễ dàng ở bên ngoài nuôi Tiểu Tam.

"Thi tiểu thư, cô suy nghĩ quá nhiều rồi." Tô Tiểu Nha cười tự giễu.

Thi Nhượng Lan không quan tâm cô nói cái gì. "Mặc kệ có phải do tôi nghĩ nhiều hay không, tôi chỉ biết tôi là phụ nữ, tôi có quyền bảo vệ hôn nhân của mình, còn nữa tôi hy vọng cô có thể xin thôi việc ở đây, rất nhiều người có tiền ra vào Kim Lan, Thành cũng thường xuyên ra vào nơi này, cũng khó tránh khỏi việc hai người sẽ gặp mặt, như vậy tôi sẽ cảm thấy cô rập tâm bất lương (1)"

(1) rập tâm bất lương: có mưu đồ không tốt.

Tô Tiểu Nha cảm thấy bọn họ thật sự là người không biết phân biệt phải trái, cô cũng lười để ý đến cô ta. "Thật xin lỗi, chuyện này tôi không thể đáp ứng."

Nguyệt Nặc cắn ống hút rột rột, vừa gật đầu liên tiếp, điều này cũng có thể lý giải, nếu chồng của cô chạm mặt với vợ trước ở trong này, cô sẽ không đi cảnh cáo người khác như Thi Nhượng Lan, hoặc là trực tiếp hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm tới cùng, biến mất càng đỡ lo. Nhưng mặc dù đồng ý mười phần với quan điểm của Thi Nhượng Lan, nếu người cô ta cảnh cáo những điều này không liên quan chút nào đến cô và người phụ nữ kia thì đương nhiên cô sẽ hào phóng vỗ tay khen hay, có điều thật không khéo, đây là người mà cô đã đồng ý trông nom giúp chú Huyền, cho nên...

"Đã làm phiền rồi." Đột nhiên Nguyệt Nặc xuất hiện giữa lúc hai người đang nói chuyện, Thi Nhượng Lan và Tô Tiểu Nha cũng không biết cô ấy là ai, tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, Tô Tiểu Nha lập tức nhận ra đây là cô bé vừa cười ngây ngô với mình.

"Em..."

"Thi tiểu thư đúng không?" Nguyệt Nặc ngồi vào vị trí bên cạnh Tô Tiểu Nha, "Tôi nghĩ cô hoàn toàn không cần lo lắng rằng di Huyền tương lai của tôi sẽ đi đoạt cái vị trí thiếu phu nhân nhà họ Lý của cô đâu, bởi vì chồng tương lai của di Huyền là Huyền Dịch, nhất định cô chưa từng nghe qua cái tên Huyền Dịch đúng, vậy thì hẳn là cô đã nghe đến danh tiếng của Nặc rồi, chú Huyền của tôi là đường chủ Huyền Vũ, giá trị con người cũng không nhiều lắm, có điều là tiền đề mua mấy cái xí nghiệp nhỏ như xây dựng Tử Kim cho di Huyền tương lai của tôi chơi đùa thì vẫn có, hơn nữa nếu mà La tiểu thư lo lắng chồng cô sẽ va chạm với di Huyền của tôi ở đây, thì điều này cũng đơn giản thôi, tôi vừa mới mua lại chỗ này, đây là tấm biển mà tôi vừa mới cho người làm, về sau sẽ cho người treo trước cửa lớn, cho nên La tiểu thư hoàn toàn không cần lo lắng anh ta sẽ đến đây gặp di Huyền của tôi."

Nguyệt Nặc vung tay lên, phục vụ lập tức mang một tấm biển rất lớn xuất hiện trước mặt bọn họ, trên đó viết "Người nhà họ Lý và chó không được vào đây", Nguyệt Nặc phát tay, đám người này lại lập tức mang nó đi, Nguyệt Nặc cười nhìn về mặt không tốt của Thi Nhượng Lan, rõ ràng nhận thấy sắc mặt của đôi phương càng ngày càng khó coi thì trong lòng cô càng cảm thấy vui vẻ, mặc dù tính cách của cô cũng không phải là người hay cười trên nỗi đau của người khác, nhưng không có biện pháp, ai bảo cô là Nguyệt Nặc đây.

"Cô là ai?" Đường như Thi Nhượng Lan không tin con nhóc trước mặt này lại có năng lực làm ra chuyện như vậy, viện Kim Lan này gần như là nơi tượng trưng cho những kẻ có tiền, nếu nhà họ Lý bị từ chối từ ngoài cửa thì rõ ràng là cho mặt mũi nhà họ Lý một bạt tai.

"Đúng rồi, hôm qua tôi mới thi được bằng luật sư, nếu sau này cô với Lý Thành xảy ra chuyện không vui, muốn ly hôn thì cứ tới tìm tôi nha, tôi đảm bảo sẽ giúp cô được chia đến tám phần tài sản của Lý Thành." Nguyệt Nặc lấy ra danh thiếp, rất lên mặt khoe ra danh hiệu mới của mình...Luật sư Nguyệt...Thật là sáng khoái nha...

"Cô!" Thi Nhượng Lan không ngờ, nếu cô ta ngốc giống Tô Tiểu Nha thì sẽ không rời khỏi Lý Thành năm năm rồi mà anh ta vẫn yêu cô ta một lòng như cũ, cho nên cô ta vẫn kiêu ngạo rời khỏi đó, mặc dù Nguyệt Nặc không nhìn ra cô ta kiêu ngạo ở chỗ nào.

"Di Huyền, con là Nguyệt Nặc, Trình Vũ là anh trai con, rất vui được gặp di."

"Xin chào." Rõ ràng là trong một lúc Tô Tiểu Nha vẫn không có cách nào tiếp nhận chuyện vừa rồi.

Chỉ là Nguyệt Nặc tức đến mức không chịu nổi nữa rồi, hai ngày sau Nguyệt thị sẽ tổ chức một bữa tiệc rượu, cũng là bữa tiệc trước cuộc họp báo để mọi người nhận thức anh trai cô, đến lúc đó cô hy vọng có thể cho chú Huyền một sự ngạc nhiên, đương nhiên thuận tiện có thể giúp cô bao toàn bộ nhiệm vụ sáu tháng cuối năm, nghĩ đến đó Nguyệt Nặc lại cười rộ lên. Nụ cười kia khiến cho Tô Tiểu Nha kinh hồn bạt vía.

"Di Huyền, đi xem người nhà họ Lý bọn họ khi dễ di như thế, chẳng lẽ di không có một chút suy nghĩ muốn trả thù bọn họ sao?" Đừng nói với cô là không có, nếu thật sự không có thì di ấy có thể làm thánh mẫu được rồi.

"Tôi..." Nếu nói trước kia vẫn có ảo tưởng đối với nhà họ Lý, thì sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy làm sao có thể cam lòng, cô cũng chỉ muốn bình an sống qua ngày, nhưng nhà họ Lý ba lần bốn lượt quấy rầy cuộc sống của cô, để cho cô không có cách nào để dàng tha thứ đó chính là Lý Thành đến trường tìm em gái cô. Nhưng cô không quyền không thể thì làm sao có thể đấu tranh với gia đại nghiệp đại (1) của nhà họ Lý cơ chứ.

(1) gia đại nghiệp đại: có nghĩa là gia đình lớn, sự nghiệp lớn...Túm cái vãi là có tiền có quyền

Hai ngày hôm nay Nguyệt Nặc bận rộn nhiều việc, vội vàng đến mức mọi người cũng không biết cô đang làm chuyện gì, mọi thứ đều bắt đầu lại từ đầu, cho nên trước tên cô sẽ đưa Tô Tiểu Nha đi cắt tóc, kiểu tóc dài kia sẽ được thay bằng kiểu tóc ngắn sạch sẽ nhẹ nhàng thanh thoát, Tô Tiểu Nha lập tức trở nên khác biệt, nhanh nhẹn hơn rất nhiều, sau đó Nguyệt Nặc đổi gọng kính màu đen khoa trương kia của Tô Tiểu Nha thành kính sát trùng, đương nhiên ngay từ đầu Tô Tiểu Nha không biết phải đeo như thế nào, Nguyệt Nặc lập tức tìm vài người kéo đến, cố gắng nhét kính sát trùng vào trong mắt của cô.

Sau đó lúc Tô Tiểu Nha mặc một chiếc váy ngắn đi ra, Nguyệt Nặc thỏa mãn đẩy cô đến trước gương "Như thế nào, mắt nhìn của con cũng được chứ?"

Tô Tiểu Nha giật mình khi nhìn chính mình trong gương, không thể tin được đó chính là Tô Tiểu Nha cô, lễ phục màu đen được chuyên gia cắt may, chuyên gia thiết kế phần dưới xõa tung ra nhưng không mất đi vẻ đáng yêu, cực kỳ thích hợp với người có dáng người nhỏ xinh như cô, trên chân đeo một đôi giày da thấp màu bạc, Nguyệt Nặc lo lắng cô mang thai nên không thể phối hợp với giày cao gót, mắt nhìn của Nguyệt Nặc rất tốt.

Có điều là vẫn còn thiếu một thứ, chính là tự tin.

Tô Tiểu Nha nghe nói Nguyệt Nặc cần phải vừa soi gương vừa hô to, nhưng cô cảm thấy để mở miệng có chút khó khăn, chẳng qua Nguyệt Nặc sẽ không dễ dàng buông tha cô như vậy."Di Huyền, di muốn có thể làm người một lần nữa ở trước mặt Lý Thành thì phải lập tức vượt qua chướng ngại trong lòng mình."

"Tiểu Nặc, tôi đã nói là không cần gọi tôi là di Huyền rồi mà." Do Nguyệt Nặc kiên trì uy hiếp nên Tô Tiểu Nha đành phải gọi từ tiểu thư thành Tiểu Nặc, nhưng di Huyền thì cô thực sự không thể tiếp nhận được.

"Cho dù con có gọi hay không thì sớm muộn di cũng là di Huyền của con. Bây giờ đừng nói đến những chuyện này nữa, nói theo con, Tô Tiểu Nha tôi là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, thế giới bởi vì có sự tồn tại của tôi mà càng thêm đẹp hơn! Cả nhà họ Lý con mẹ nó là con chó mù mắt! Làm

cho bọn họ hối hận đi!"

"Thật sự phải nói sao?" Tô Tiểu Nha nhìn đến dáng vẻ đương nhiên của Tô Tiểu Nha, giống như nếu cô không nói thì sẽ lập tức ăn cô, cô vội vàng cúi đầu điều chỉnh bản thân mình.

"Chết thì chết, Tô Tiểu Nha tôi là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, thế giới bởi vì có sự tồn tại của tôi mà càng thêm đẹp hơn! Cả nhà họ Lý con mẹ nó là con chó mù mất! Làm cho bọn họ hối hận đi!"

Nghe được khi Tô Tiểu Nha cố gắng nghiêng răng nghiêng lợi nói hai câu nói cuối cùng kia, Nguyệt Nặc biết mình đã thành công rồi, nhìn đồng hồ, phải đi đến hội trường trước, vẫn còn chuyện phải làm "Đi thôi!"

Hôm nay cửa hàng trang sức lớn nhất của Giác ở trung tâm thành phố G lại có thể đóng cửa từ chối tiếp khách, khiến cho những người phụ nữ phải tham gia tiệc tối ở Nguyệt Thị đều không hài lòng, liên tiếp gọi điện thoại, trường hợp quan trọng như vậy mà không có trang sức của Giác thì không phải là không bằng người khác sao. Nhưng mà cho dù những người đó có gõ cửa hay gọi điện bao lâu thì cửa hàng vẫn không mở, nhưng rõ ràng bọn họ thấy bên trong có hai người phụ nữ đang chọn trang sức, vậy tại sao lại không cho họ vào.

"Mang bộ trang sức vừa mới làm hôm qua ra đây."

"Vâng, tiểu thư."

Tô Tiểu Nha nhìn ánh sáng màu xanh nhạt phát ra từ bộ trang sức kia, đương nhiên cô biết đó là kim cương màu xanh, hơn nữa còn vừa nhìn đã biết là vô giá, vừa thấy Nguyệt Nặc muốn đeo nó vào cổ mình, cô vội vàng lui về phía sau. "Không được, cái này quá đắt." Cho dù cô có làm trâu làm ngựa cả đời thì cũng không thể mua nổi nó.

"Yên tâm, sổ sách con sẽ tính hết trên đầu chú Huyền." Haha, không kiếm tiền từ người trong nhà thì kiếm từ ai. "Hơn nữa trang sức này là do con tự mình thiết kế, con cảm thấy đi Huyền là người xứng với nó nhất, chẳng lẽ đi không thích thiết kế của con sao?"

"Đương nhiên không phải như thế." Hai ngày nay Nguyệt Nặc đối với cô rất tốt, khiến Tô Tiểu Nha vô cùng cảm động, cô nào nhẫn tâm khiến cô bé đáng yêu này lộ ra vẻ mặt không vui chứ.

"Không phải thì tốt rồi." Nguyệt Nặc đeo bông tai cho Tô Tiểu Nha, tất cả đều hoàn hảo, Hắc Vương tử cũng đang nghiệm thu. "Chú Huyền, chú đến muộn rồi nha..."

"Vẫn còn một số việc trên tay." Lúc Huyền Dịch đến, đúng lúc Tô Tiểu Nha nghe được giọng nói của anh nên xoay người lại, nhìn thấy Tô Tiểu Nha, bàn tay đặt ở cổ tay áo của anh bỗng dừng lại, sau đó dưới ánh mắt khản trương của Tô Tiểu Nha thân nhiên nói. "Rất được."

Tô Tiểu Nha không biết trong lòng mình đang chờ đợi điều gì, nhưng khi nghe được giọng nói vẫn lạnh như băng của Huyền Dịch, trong lòng có chút mất mát, cô không biết mình thay đổi như thế dường như không chỉ là vì Lý Thành.

Hai người Nguyệt Dạ, Bất Tước cố làm ra vẻ, vỗ vỗ bả vai Huyền Dịch. "Được rồi, chú Huyền muốn khen đi Huyền xinh đẹp đến mức người thần đều tức giận, có ở trên trời dưới đất hay không thì cứ việc nói thẳng, chú không nói thì làm sao người ta biết được. Đi Huyền, đừng để ý đến chú ấy, nói cho đi biết muốn chú Huyền khen ngợi người khác thật không dễ dàng, con lớn như vậy rồi mà cũng chỉ được nghe chú ấy khen có một lần thôi."

Nghe Nguyệt Nặc nói vậy, Tô Tiểu Nha bối rối cúi đầu, là do cô nghĩ nhiều rồi, hình như lúc nào Huyền Dịch cũng như thế này mà.

"Đi thôi." Huyền Dịch tự nhiên cầm tay cô dắt đi, lần đầu tiên cô phát hiện thực ra bàn tay người đàn ông này rất ấm. Trong hội trường khách khứa đã đến rất đông rồi, đương nhiên là do nội bộ Nguyệt Thị có thay đổi nên có một số cán bộ chủ chốt của Nguyệt Thị đều được mời tới. Lôi Tà Thiên dẫn theo cô vợ có thai của mình đang chú trì tình hình chung ở hội trường, Trình Vũ còn chưa tới.

Tô Tiểu Nha, Huyền Dịch và Nguyệt Nặc vừa đến nơi lập tức dấy lên một làn sóng nhỏ, nhưng nhiều người lại không biết Tô Tiểu Nha, cho dù có chút quen thuộc nhưng vẫn không nhận ra, đều tưởng là bạn gái của đường chủ Huyền Vũ, đương nhiên rất nhiều người ở đây cũng bao gồm cả sự chú ý của nhóm người Lý Thành, Thi Nhục Lan và Lý Tư. Thi Nhục Lan nhìn Nguyệt Nặc, trong nháy mắt ánh mắt dừng lại trên mặt Huyền Dịch, nhưng cô ta không hề nhận ra Tô Tiểu Nha. Mấy người bọn họ không có nhiều hứng thú nhìn hai người sau đó lại nói chuyện với mấy người bên cạnh, mục đích lớn nhất khi tới đây của bọn họ chính là tạo quan hệ tốt với Tần tổng giám đốc Nguyệt thị.

Huyền Dịch dẫn Tô Tiểu Nha đi tới một vòng tròn nhỏ được nhiều người hâm mộ, ở đó có Thanh Á, Bạch Thủy và Chu Nhan đều là trọng tâm sự hâm mộ của người khác. Thế lực của Nặc như mặt trời buổi trưa, khó có dịp bốn vị Đường chủ của Nặc cùng tập hợp ở một chỗ.

"Tô Tiểu Nha, vị hôn thê của tôi."

Lúc Huyền Dịch giới thiệu với ba người họ, không chỉ có ba người họ ngây người, ngay cả Tô Tiểu Nha cũng ngây người rồi, sao...sao...lại như thế...Tình huống gì đây, tại sao đột nhiên anh ta tuyên bố như vậy. "Tôi..."

Bạch Thủy đương nhiên biết tình huống của hai người, Chu Nhan cũng đã từng gặp Tô Tiểu Nha cho nên tình huống ngây ngốc này cũng không kéo dài bao lâu. "Chúc mừng."

Chỉ có Thanh Á. "Huyền Lão đại, Bạch Hồ ly và Chu Nhan vừa mới kết hôn, anh cũng không cần nhanh như vậy chứ, như vậy không phải chỉ còn mình tôi là người cô đơn sao."

Chu Nhan vỗ vai anh ta an ủi. "Cố lên."

Thấy vợ đi lấy thức ăn, Bạch Thủy cười đi theo, Thanh Á nhìn hai người rồi đi thì cũng ôm máy tính trốn ra một góc, anh ta mới không cần ở lại làm bóng đèn nha, Tô Tiểu Nha nói lắp. "Anh anh anh...Đột nhiên anh lại nói tôi là vị hôn thê của anh làm gì?"

Huyền Dịch lạnh lùng nhíu mi. "Em không thích tôi sao?"

Thích? Cô chỉ không ghét thôi...Cô cũng có thiện cảm với Huyền Dịch, nhưng cô vừa mới ly hôn, quan trọng không phải là cái này. "Không phải...tôi...anh nói thật sao?"

Huyền Dịch cau mày. "Nhìn tôi giống nói đùa lắm sao?"

"Không có." Tô Tiểu Nha lắc đầu.

"Đường chủ."

Huyền Dịch quay đầu lại. "Tôi có việc, chuyện này lát nữa hãy nói."

Tô Tiểu Nha gật đầu, nhìn Huyền Dịch rồi đi, không quen thuộc với tiệc rượu như vậy, thừa dịp tiệc rượu còn chưa bắt đầu, muốn đi chuyển ra ban công để hít thở không khí, không ngờ lại va vào người khác. "Thật xin lỗi."

"Không sao." Lý Thành ngẩng đầu, khi nhìn thấy người phụ nữ trước mặt thì phản ứng đầu tiên là người phụ nữ của Huyền Dịch, nhưng sau khi nghe được giọng nói anh ta mới kinh ngạc. "Tô Tiểu Nha!"

Tô Tiểu Nha không ngờ lại va vào Lý Thành, nhìn ánh mắt kinh ngạc của anh ta, trong lòng vẫn xuất hiện một chút đau khổ, hai ngày nay cô làm nhiều thứ như vậy không phải là đợi giây phút này sao, cô nở nụ cười xinh đẹp, tươi tắn nhất. "Thật xin lỗi tiên sinh, xin hỏi tôi có quen anh không?"

Thấy cô muốn đi, Lý Thành bắt lấy tay cô. "Cô chắc chắn là Tô Tiểu Nha, tại sao cô lại ăn mặc như vậy?"

Tô Tiểu Nha hất tay anh ta ra. "Đúng, tôi chính là Tô Tiểu Nha, tôi mặc như thế nào thì liên quan gì đến anh? Tôi có quen anh sao?"

Rõ ràng Tô Tiểu Nha không muốn tỏ ra quen biết với mình, lại thêm thấy cảnh tượng cô cùng đi vào với Huyền Dịch làm cho Lý Thành hiểu rõ. "Tôi nghĩ tại sao lại giả vờ không biết tôi, bám vào Nặc đường nhiên sẽ khác biệt, cái người tên Huyền Dịch kia có biết cô từng là vợ của tôi không? Anh ta biết cô là đồ tôi đã từng dùng qua không?" Lý Thành không biết vì sao mình lại không khống chế được mà nói những lời ác độc với cô, anh ta thấy Tô Tiểu Nha ăn mặc xinh đẹp như vậy đứng ở bên cạnh Huyền Dịch thì lửa giận trong lòng anh ta dâng cao đến mức chính anh ta cũng không thể khống chế được.

Nhưng mà có lẽ là do nghe quá nhiều những lời như vậy của nhà họ Lý rồi cho nên dường như Tô Tiểu Nha đã miễn dịch với những lời nói đó, vén tóc rơi trên trán, vô cùng quyến rũ. "Chuyện gì Dịch cũng biết, nhưng anh ấy nói anh ấy yêu tôi, cho nên dù trước kia tôi có làm sai điều gì thì anh ấy cũng sẽ không để ý, cũng đồng ý cưới tôi. Ngược lại nếu Tổng giám đốc Lý có thời gian ở đây nói những chuyện nhảm chán với tôi thì không bằng quan tâm đến vị hôn thê của anh nhiều hơn một chút."

"Thành, làm sao vậy?" Thi Nhượng Lan và Lý Tư đến gần, trước tiên Thi Nhượng Lan khoác tay Lý Thành, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

"Không có gì!" Lý Thành không kiên nhẫn trả lời, nhìn nụ cười chế giễu của Tô Tiểu Nha, cảm thấy vô cùng chói mắt.

"Tô Tiểu Nha." Lý Tư khó tin nhận ra Tô Tiểu Nha, lúc Thi Nhượng Lan nghe được tên này, tay kéo Lý Thành hơi run lên.

Tất cả những động tác này Tô Tiểu Nha đều nhìn thấy, cô cảm thấy vô cùng buồn cười, rốt cuộc mình đã từng để những gì trong lòng, là người đàn ông trước mặt này, cùng gia đình của anh ta sao, dường như tất cả đều không có ý nghĩa gì, coi nhẹ thì cũng trôi qua, những đau khổ xuất hiện khi nhìn thấy Lý Thành có lẽ không phải là yêu, mà là vì những thứ không đáng giá kia đã từng là chấp niệm của mình, nếu người phụ nữ này muốn, vậy thì nhường cho cô ta là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

"Tiểu Nha." Huyền Dịch đứng ở sau lưng người nhà họ Lý, đánh thức Tô Tiểu Nha đang trong suy nghĩ của chính mình. Ánh mắt xuyên qua Lý Thành, đặt lên người đàn ông cao lớn kia, Tô Tiểu Nha có một loại niềm vui giống như được giải thoát vậy, đi qua Lý Thành!

Lý Thành nhìn cô bước từng bước một về phía người đàn ông kia, sau đó nghiêng người mỉm cười khoác tay anh ta, đi về phía dưới chỗ ngồi của chủ tịch, vị trí mà không ai trong bọn họ có tư cách đến gần.

Người dẫn chương trình đã bắt đầu bữa tiệc. "Cảm ơn mỗi vị khách quý đã tới đây hôm nay, bây giờ xin mời Tổng giám đốc của chúng ta."

Trình Vũ bước lên bục phát biểu dưới sự chú ý của mọi người, vẻ mặt điềm tĩnh đến mức không ai có thể nhìn ra anh mới chỉ có hơn hai mươi tuổi. "Cảm ơn các vị tiền bối trong giới kinh doanh có thể đến dự, trong tương lai hy vọng các vị tiền bối có thể chiếu cố nhiều hơn."

Nghe những lời khách khí của Trình Vũ, mấy cụ già với tư cách là mấy vị lão tiền bối trong giới kinh doanh không nhận được khúc thúit thúit, bây giờ người trẻ tuổi càng ngày càng biết quan co lòng vòng rồi, hy vọng sau này Nguyệt thị có thể chiếu cố họ nhiều hơn đã là không tệ rồi.

Thường thường mà nói là khi người mới lên nhậm chức, nhất định nên làm như vậy, những người đã từng hợp tác với Nguyệt Thị cũng đang lo lắng có thể tiếp tục hợp tác nữa hay không, những người chưa từng hợp tác với Nguyệt thị, trái lại lại hy vọng nhân dịp này có thể được vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này xem trọng, tương lai cũng có thể dựa vào điểm này nhiều một chút.

Lúc này có một thiếu niên đột nhiên xuất hiện trên bục chủ tịch không thể nghĩ ngờ lại khiến ánh mắt của bọn họ rung động một lần nữa.

"Anh Trình Vũ, thật xin lỗi, em tới muộn rồi." Bắc Đường Ly mười lăm tuổi thật giống với cha của cậu ấy, phong cách lịch sự không dính bụi trần, vị trí Đại Thiếu Gia Tàn Lang làm cho cậu ấy còn trẻ mà đã bị người khác chú ý, cậu ấy đưa một túi tài liệu lên. "Tâm ý nho nhỏ, coi như là quà tặng anh mới nhậm chức."

Người tinh mắt có thể thấy mấy chữ trên túi hồ sơ: "Kế hoạch xây dựng phía Bắc thành phố." Phía Bắc thành phố là nơi mà Nguyệt thị chắc chắn phải có, Nguyệt thị có ý định xây dựng ở đó một trung tâm giải trí được xanh hoá lớn nhất ở Thành phố G, vốn ở phía Bắc thành phố là một nơi vô cùng hẻo lánh, nếu Nguyệt Thị có ý định mở rộng quản lý, không thể nghĩ ngờ rằng sẽ phát triển nơi đó thành Thiên địa(1) ở thành phố G, dùng mộng để nghĩ cũng có thể biết có bao nhiêu lợi ích trong đó. Hôm nay Bắc Đường Ly tự tay đưa phía Bắc thành phố lên, giảm bớt rất nhiều phiền toái cho Nguyệt thị, chắc chắn là phần quà tặng vô cùng lớn.

(1)Thiên địa: hiểu nôm na là khu vực trên trời đi ngày mai quay lại hy vọng sẽ nghĩ ra được từ thích hợp.

Có điều chiếm được lợi ích thì đương nhiên là Trình Vũ cũng không ngại đưa cho thằng nhóc Bắc Đường Ly cái gọi là quà đáp lễ. "Nếu bây giờ cậu chạy ra ngoài, nói không chừng có thể đuổi kịp Tiểu Nặc đó."

Bắc Đường Ly nhìn chỗ vừa rồi vẫn có người ngồi, bây giờ lại trống không thì ánh mắt bỗng trầm xuống nhưng trên mặt vẫn ung dung thản nhiên như cũ. "Anh Trình Vũ, có cơ hội sẽ tụ họp."

Trình Vũ nhìn bóng lưng rõ ràng là có vài phần vội vã lúc rời đi của Bắc Đường Ly thì mỉm cười, sau đó quay lại nói những lời nói anh không am hiểu nhất. Sau khi tiệc rượu chính thức bắt đầu, Lý Thành cầm ly rượu đi đến bên cạnh Trình Vũ. "Xin chào Tổng giám đốc Trình, tôi là Lý Thành công ty xây dựng Từ Kim." Hôm nay Bắc Đường Ly đưa những tài liệu đó đến trước mặt Trình Vũ không thể nghĩ ngờ chính là muốn tuyên bố với mọi người, kế hoạch xây dựng phía Bắc thành phố chính thức bắt đầu, nếu xây dựng Từ Kim có thể được chia một bát canh thì bây giờ Từ Kim có thể đánh bại Thẩm thị nhảy lên trở thành công ty dẫn đầu trong việc mở rộng việc sở hữu đất đai, vậy mà Trình Vũ giống như không nhìn thấy anh ta, cầm ly rượu bước lên hai bước đứng trước mặt Thẩm Từ Hằng đang đứng ở góc. "Chú Thẩm."

"Tiểu Vũ." Thẩm Từ Hằng, người đàn ông đến tuổi trung niên vẫn độc thân thì không thể nghĩ ngờ rằng anh ta chính là kim cương vương lão ngũ(1) trong mắt phụ nữ, cũng không biết người phụ nữ nào có thể hấp dẫn ánh mắt của vị Tổng giám đốc Thẩm này đây.

(1)Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí:

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Túm lại như bên mình thường nói là người đàn ông lí tưởng trong mộng của các cô gái, "con rể vàng" trong mắt bố mẹ vợ.

"Chú Thẩm có hứng thú với kế hoạch xây dựng phía Bắc thành phố không?"

Thẩm Từ Hằng kinh ngạc, mặc dù anh ta cũng tặng một văn kiện, nhưng anh ta cũng không nghĩ tới miếng thịt lớn như vậy sẽ rơi xuống đầu mình, chuyện này đối với Trình Vũ cũng không quan trọng, ai làm mà chẳng vậy, đương nhiên là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài. "Chú Thẩm là anh trai nuôi của mẹ con, cũng là cậu con, hơn nữa Thẩm thị cũng là xí nghiệp con tin được, chú có hứng thú không?"

Dùng một hai câu đơn giản lập tức nói rõ lợi hại trong đó, trên mặt Thẩm Từ Hằng căng thẳng, Trình Vũ nói rất rõ ràng, đương nhiên là cậu ta sẽ đưa lợi

ích cho người trong nhà, nhưng đồng thời cậu ta kiểm tra cũng khả năng hợp tác trong tương lai của Thẩm thị.

"Đương nhiên rồi." Sau khi Thẩm Từ Hằng mỉm cười, hai người lập tức quyết định sự việc.

Người tình tai tình mắt đã sớm nghe lời của hai người không sót một chữ nào, thấy bất động sản lớn này sớm muộn gì cũng sẽ là thiên hạ của Thẩm Từ Hằng, về sau cần phải nịnh bợ Thẩm Từ Hằng nhiều hơn một chút. Bàn tay cầm ly rượu của Lý Thành đã nổi đầy gân xanh.

"Trình Vũ." Lam Tĩnh đứng sau lưng anh, bộ lễ phục dạ hội màu xanh nước biển tôn dáng người thon dài của cô ta càng thêm hoàn mỹ, nhưng lại bị chiếc máy thổi giấy kia làm lộ làn da trắng như tuyết dưới ánh đèn lồng lầy ỉm ỉu, cô ta nhìn thấy Trình Vũ quay đầu lại, khẽ nở nụ cười."Cậu không mời mình nhảy sao?"

Trình Vũ sững sốt một chút, đưa ly rượu cho nhân viên phục vụ."Nếu như tuần sau chú Thẩm rảnh thì chúng ta sẽ bàn bạc công việc cụ thể."

"Cô bé rất xinh, mắt nhìn của cháu thật không tệ." Thẩm Từ Hằng nhìn Lam Tĩnh, không nhịn được trêu chọc Trình Vũ, Trình Vũ cũng không giải thích, đi thẳng về phía Lam Tĩnh.

Anh cúi người vươn tay ra, bàn tay mềm mại của Lam Tĩnh đặt vào lòng bàn tay của anh, Trình Vũ dẫn cô ta đi vào sân nhảy, một mà kia vừa vặn bị Lý Từ ở bên cạnh nhìn được, không cam lòng nắm chặt quả đấm.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, đường cong trên gò má của Trình Vũ dịu dàng lạ thường, hơi mê hoặc ánh mắt Lam Tĩnh, nhưng cô ta lại biết rõ ràng, đây chỉ là vẻ ngoài thôi, Trình Vũ lạnh lùng xa cách hơn vẻ bề ngoài của anh nhiều, cho dù với ai anh cũng đối xử lịch sự tao nhã.

"Thật ra thư tình lần trước không phải của cậu đúng không?" Bỗng nhiên Lam Tĩnh đặt câu hỏi.

Trình Vũ cười cười."Cậu cảm luận văn của tôi đi rồi."

Sau khi Lam Tĩnh nhớ tới đã nhìn thấy luận văn trong quyển sách thì bỗng nhiên hiểu ra, hoá ra Trình Vũ đuổi theo mình suốt một đường là vì mục đích khác, ngẫm lại lập tức cảm thấy buồn cười, Lam Tĩnh không kìm được cười lên tiếng."Vậy tại sao cậu lại không giải thích?"

"Giải thích chuyện gì, lời người khác nói không liên quan gì đến tôi."

"Vậy sao." Lam Tĩnh nói nhỏ."Chân tôi hơi đau, lái xe thì có việc nên đã về trước rồi, có thể nhờ cậu đưa tôi về không?"

Trình Vũ nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp lạ thường của Lam Tĩnh."Vinh hạnh của tôi."

Lam Tĩnh vẫn nở nụ cười hoàn mỹ trên mặt, đôi tay xinh đẹp khoác lấy cánh tay của Trình Vũ, chính là một đôi kim đồng ngọc nữ, dưới ánh mắt tập trung của mọi người bước ra khỏi hộ trường, xem ra trang nhất báo ngày mai không thể thiếu chuyện thị phi về hai người rồi.

Trình Vũ mở cửa xe, Lam Tĩnh ngồi lên xe."Tôi tưởng cậu chỉ thích đi xe đạp thôi."

Đương nhiên nghe được ý tứ trêu chọc trong lời nói của Lam Tĩnh, Trình Vũ cài dây an toàn."Xe đạp có gì không tốt, vừa vặn đạp xung quanh tập thể dục."

Lúc xe dừng trước cửa nhà Lam Tĩnh, Lam Tĩnh tháo dây an toàn."Cảm ơn cậu."

Trình Vũ hạ cửa kính xe xuống, ở đó có thể nhìn thấy một người đàn ông đang đứng phía sau cửa sổ trên tầng hai, anh nhìn chằm chằm về phía đó trong giây lát."Cậu không thích tôi vậy mà lại cười nhiều với tôi, cha cậu có thể đẻ cậu hy sinh vì ông ấy nhiều như vậy sao?"

Không ngờ Trình Vũ lại nói ra như vậy, động tác xuống xe của Lam Tĩnh bỗng nhiên dừng lại, nụ cười trên mặt cũng cứng lại, trong khoảnh khắc đó thấy Trình Vũ cũng không nói tiếp nữa thì tâm lý của Lam Tĩnh đã thoải mái hơn rất nhiều. "Tại sao cậu biết tôi không thích cậu?"

"Cậu là người kiêu ngạo, trước kia cậu cũng không chú ý nhiều tới tôi, sau khi bị tôi từ chối hai lần thì không tiếp cận to nữa, nhưng thái độ hôm nay của cậu rất khác, cha cậu và Phạm Chấn đang trong lúc tranh cử vị trí thượng tướng, cậu xuất hiện ở phía sau, không phải rất dễ khiến người ta liên tưởng sao."

"Thảo nào cha tôi nói Nặc không đơn giản như trong suy nghĩ của tôi như vậy."

Giọng điệu của Trình Vũ vẫn lạnh lùng như cũ, anh thờ ơ nhìn Lam Tĩnh, cũng không vì giờ phút này có một cô gái xinh đẹp trước mặt này mà thay đổi."Chẳng qua tôi nghĩ cha cậu đã đánh sai nước cờ rồi, bây giờ Nặc là do em gái tôi quản lý, mà hiển nhiên danh hiệu bộ trưởng bộ an toàn cũng thuộc về em ấy, nếu cậu có em trai, cậu có thể đề nghị cha cậu tặng nó cho em gái tôi, đương nhiên có nhận hay không là quyền của nó."

Không ngờ Trình Vũ lại nói chuyện sắc bén như vậy, Lam Tĩnh nhủ mảy."Nhưng thật đáng tiếc, cha tôi chỉ có một đứa con gái là tôi thôi, hơn nữa dù nói thế nào cậu cũng là con trai của Nguyệt Độc Nhất, bây giờ chủ nhân của Nặc là em gái cậu, lời nói của cậu chắc chắn cũng có chút ảnh hưởng"

"Đúng, chỉ có điều tôi là một nhà kinh doanh, nếu là chuyện không có giá trị lợi ích thì tôi sẽ không làm, tôi ủng hộ cha cậu cũng không cảm giác được sẽ lấy lại được lợi ích tương đương"

Lam Tĩnh nhìn xe của Trình Vũ biến mất trong bóng đêm, có thích cậu ta không? Gió đêm thổi qua đôi vai trần của cô ta, khiến cô ta cảm thấy có chút

lạnh lẽo.

Trình Vũ vẫn đi xe đạp của anh đến trường như trước đây, đi đến đâu cũng có thể nhận được có một số ánh mắt tò mò cẩn thận đáng giá, thỉnh thoảng còn bị người khác ngăn lại, không biết tại sao lại nhận được một đồng quà tặng. Lúc Trình Vũ ôm một đồng quà không biết là ai tặng đi vào phòng học, đi đến vị trí anh thích nhất thì Lucy đã sớm ngồi bên cạnh chỗ đó rồi. Cô thấy anh ôm một đồng quà tặng đi vào thì bừa bộn nói một câu tràn ngập vị chua. "Bây giờ Tổng giám đốc Trình là người được coi trọng trong trường."

Trình Vũ không hiểu chuyện gì xảy ra, Lucy quơ quơ tờ tạp chí mới nhất của trường trên tay, trên bìa có dòng chữ vô cùng rõ ràng "Tổng giám đốc trẻ tuổi nhất Nguyệt thị, là người có hơi thở hoàng tử quý tộc lớn nhất học viện Ngân Hoa... Trình Vũ.", cô cảm thấy hơi xấu hổ với năng lực bất quá của Tôn Linh Huệ.

"Cậu muốn thì tặng cho cậu." Trình Vũ đặt những thứ đang cầm trên tay trước mặt Lucy, anh đang lo không biết để ở đâu, vẫn còn cảm giác muốn ngủ. Lucy không khách khí nhận toàn bộ, lát nữa tan học lập tức dùng một mũi lửa đốt hết.

Lucy lấy ra một hộp quà được gói rất cẩn thận từ trong ngăn bàn ra. "Tặng cậu, chúc mừng cậu nhậm chức, hôm qua không thể tham gia bữa tiệc, thật xin lỗi."

"Cái gì thế?" Trình Vũ tò mò mở to mắt, ánh mắt tỉnh ngủ giống hệt một con mèo.

"Mở ra xem một chút đi."

Mười ngón tay thon dài của Trình Vũ tháo chiếc nơ hình con bướm vô cùng xinh đẹp phía trên ra, chiếc nhẫn! Dù cho đầu óc của Trình Vũ vô cùng tỉnh táo, cũng không biết phải đưa chiếc nhẫn đi đâu, được một cô gái tặng chiếc nhẫn là có ý gì, không phải bình thường đều là đàn ông tặng nhẫn cho phụ nữ à?

"Đẹp không?" Dáng vẻ của Lucy giống như quà cô tặng không phải là chiếc nhẫn mà chỉ là đồng hồ đeo tay, hoặc là cà vạt.

Hình như cô đang hỏi vấn đề của mình, Trình Vũ liếc nhìn chiếc nhẫn vẫn còn trong hộp, đánh giá đúng trọng tâm "Rất đẹp."

"Vậy thì đeo đi." Lucy lấy chiếc nhẫn ra, đeo vào ngón tay áp út của Trình Vũ. "Cậu xem, rất đẹp mắt!"

Trình Vũ nhìn ngây người chiếc nhẫn trên tay không xác định hỏi. "Có phải cậu đang cầu hôn mình không?"

"Cậu đồng ý không?" Lucy nháy mắt hỏi anh.

"Mẹ mình nói tao hôn không tốt." Trình Vũ suy nghĩ một chút.

"Nhưng mình nghe nói lúc mẹ cậu lớn bằng mình cũng đã sinh cậu rồi."

"Cũng đúng." Trình Vũ vuốt cằm, suy nghĩ vô cùng nghiêm túc.

"Vậy cậu không phản đối đúng không?" Lucy cẩn thận lấy lòng. "Thật ra thì lấy mình có rất nhiều điểm tốt, cậu xem mình đáng đáp không khó coi, ra ngoài cũng không ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, nhất định sẽ cung cấp gen tốt nhất cho bảo bối đời sau của nhà họ Nguyệt các cậu, mình biết nấu rất nhiều món ăn, món ăn Trung Quốc, món ăn Nhật Bản, món ăn Pháp, cả món ăn của Italy cũng vô cùng thành thực, đương nhiên nếu cậu thích thức ăn của các quốc gia khác thì mình có thể đi học, mình cũng biết làm việc nhà, sau khi cậu cưới mình thì có thể tiết kiệm tiền bạc thuê người giúp việc, đồ cưới của mình cũng vô cùng phong phú, nếu cậu cưới mình, Dawson sẽ là của cậu, mặc dù mình biết rõ cậu không thiếu tiền, nhưng làm gì có ai ngại mình nhiều tiền hơn đúng không, mình đảm bảo sau khi kết hôn sẽ dịu dàng chăm sóc với cậu, cậu muốn gì được đó, cậu nói hướng đồng mình tuyệt đối sẽ không ở trước mặt cậu đi tương tây."

"Này, người anh em, gả đi thôi, cô gái nhà người ta có điều kiện tốt như vậy, cậu không cần làm chuyện người thần đều cấm giẫm đâu." Nam sinh đang ngủ phía sau đột nhiên bật người dậy, cho Trình Vũ lời khuyên chân thành nhất của cậu ta.

Trình Vũ cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của Lucy, nghiêm túc lạ thường hỏi. "Vậy có phải cậu nên nói là cậu yêu mình không?"

"Em yêu anh." Trong chốc lát lời Trình Vũ nói ra khiến Lucy không thể bắt kịp lối suy nghĩ của anh, có điều là cô đã trả lời câu hỏi của Trình Vũ rồi.

Trình Vũ gật đầu thể hiện rằng mình đã nghe được. "Ừ..."

Ừ... Là sao? "Anh đồng ý rồi?"

"Ừ."

"Thật tốt quá." Lucy không có cách nào che dấu tâm trạng vui vẻ của chính mình, hôm nay cô chỉ muốn thử một chút, vậy mà không ngờ Trình Vũ lại đồng ý thật, cô nhảy lên người anh, không keo kiệt lưu lại dấu ấn tình yêu trên gương mặt anh khiến anh phải rước lấy sự tức giận nhưng không dám nói gì của rất nhiều người đàn ông khác, có lẽ trước kia còn có lá gan đó, nhưng bây giờ thân phận của Trình Vũ đã khác rồi.

"Nếu bây giờ anh là người đàn ông của em, có phải em nên đặt ra một số yêu cầu nho nhỏ không?" Lucy đáng thương tội nghiệp hỏi.

Trình Vũ sừng sốt một chút, cảm thấy yêu cầu của Lucy cũng là điều đương nhiên. "Em nói đi."

Lucy bẻ ngón tay bắt đầu. "Đầu tiên, từ nay về sau trong lòng anh chỉ có thể có em, ánh mắt của anh cũng chỉ có thể nhìn em, không cho phép khiêu vũ với bất cứ người phụ nữ nào khác, không cho phép đưa bất kỳ người phụ nữ nào khác về nhà, không cho phép nhận bất kỳ quà tặng nào của người phụ nữ khác, không thể cười nói với bất kỳ người phụ nữ nào. Thứ hai, em gọi điện không cho phép anh không nhận, muốn trước tiên anh phải nói cho em biết anh đang ở đâu, nếu như có chuyện phải ra ngoài đều phải xin phép em, thời gian xin phép không thể quá một giờ, nếu quá thì phải giải trình nguyên nhân. Thứ ba, anh phải dẫn em đến gặp cha mẹ anh, nói cho em biết những thứ mà người nhà anh thích. Thứ tư, chỗ ngồi phía sau xe đạp của anh ngoại trừ em ra không cho phép có người phụ nữ khác ngồi. Thứ năm, mỗi lần em không vui anh phải hôn em, dỗ em vui vẻ. Thứ sáu, anh phải nói cho em biết cô gái lần trước tới đón anh..."

Mặc dù hôn phớt cực kỳ nhạt nhẽo nhưng đây là lần đầu tiên Trình Vũ thân thiết với mình, nụ hôn kia mang theo mùi vị bạc hà sáng khoái quanh quần nơi chóp mũi của Lucy khiến cô ngây người. "Là ai?"

Cô bắt được tay của Trình Vũ. "Anh hôn em rồi! Anh thật sự đã hôn em đúng không?"

"Cậu ta thực sự hôn cậu rồi, tôi làm chứng. Hội trưởng hội học sinh vĩ đại có thể nhờ cậu đừng làm người khác giật mình không, tôi còn phải ngủ đây."

Lucy không để ý tới nam sinh ở phía sau, xem cậu ta là người qua đường Giáp, Trình Vũ cảm thấy Lucy như vậy thật sự rất đáng yêu. "Người lần trước tới đón anh là em gái anh, lần sau sẽ giới thiệu với em. Cha anh là Nguyệt Độc Nhất, mẹ anh chính là thứ mà ông thích nhất. Mẹ anh tên là Trình Trình, phòng thí nghiệm của bà chính là thứ bà thích nhất. Anh có một người em gái, lần trước em cũng gặp qua rồi. Con bé Nguyệt Nặc đó không thích cái gì nhất cả, nếu em nhất định phải đưa thì hình như gần đây nó từng nói qua là gấu Bắc cực rất đáng yêu, rất muốn nuôi một con. Anh còn có một người em trai mười mấy tháng tuổi Nguyệt Sơ, việc nó thích làm nhất chính là nghịch giấy ăn, nếu không ai nhìn thì nó có thể rút sạch một trăm hộp trong một ngày, hơn nữa nó còn vô cùng vui vẻ. Số điện thoại của anh chắc em đã biết từ lâu rồi, có điều anh là người chỉ nhận điện thoại có người quen, nếu là em anh sẽ chờ cả ngày. Anh hoặc là ở công ty, hoặc là ở nhà. Nếu anh muốn ra ngoài, anh sẽ xin phép em đầu tiên, còn yêu cầu gì nữa không?"

"Không...không còn." Tình trạng bây giờ của Lucy chính là hơi ngốc, cô cũng chỉ tùy tiện nói một chút, không hy vọng Trình Vũ có thể đáp ứng, không ngờ Trình Vũ không nói câu nào lập tức đáp ứng toàn bộ, khiến cho đầu cô thiếu không khí trong chốc lát vẫn còn chưa tỉnh lại.

Lúc Lam Tĩnh đến nơi vừa vặn nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Trình Vũ, trong lúc này cô ta cảm thấy chiếc nhẫn kia hơi chói mắt, nhưng vẫn nở nụ cười xinh đẹp như cũ. "Ở đây còn chỗ trống không?"

"Xin lỗi, không còn chỗ trống rồi." Lucy cười nhìn Lam Tĩnh và Chu Lan, người phụ nữ này dám thừa dịp cô không có ở đó quyến rũ người đàn ông của cô, thật không biết xấu hổ. Cô đã sớm đặt mấy tờ báo sáng nay dưới móng rồi, nhất định cô phải đóng cửa mấy toàn soạn báo này, không có việc gì lại viết mấy chuyện linh tinh.

"Rõ ràng ở đây vẫn còn chỗ trống." Chu Lan không nhìn được Lucy tròn mắt nói dối.

Lucy ôm một đồng "đồ bỏ đi" mà Trình Vũ vừa mang tới trái vào những chỗ kia. "Bây giờ không có nha."

"Cậu đừng quá đáng."

"Thôi mà Tiểu Lan. Trình Vũ, vẫn nên cảm ơn hôm qua cậu đã đưa tôi về nhà." Lam Tĩnh kéo Chu Lan ngồi vào vị trí phía trước.

Lucy không cam lòng nhéo vai Trình Vũ, có điều là không nở nặng tay, chính là không vui chuyện hôm qua anh đưa Lam Tĩnh về nhà, động tác mờ ám của Lucy khiến Trình Vũ mỉm cười. "Hôm qua em đi đâu vậy, ngủ không ngon sao?"

"Cơ thể ông nội không tốt." Nhắc tới ông nội, trong lòng Lucy có chút khổ sở, mặc dù biết bây giờ ông nội cũng đã lớn tuổi, sớm muộn gì cũng sẽ rời xa mình, nhưng lúc thực sự đến thời điểm ấy thì vẫn không thể tiếp nhận được.

"Sẽ không có việc gì đâu." Lời an ủi của Trình Vũ, khiến Lucy thêm ấm áp trong lòng.

"Ừ."

"Bạn học đang nói chuyện kia." Thầy giáo môn kinh tế chỉ về phía Trình Vũ, tại sao luôn có người nói chuyện khi mình đang giảng bài thế.

Trình Vũ thấy mình bị chỉ thì đứng lên. "Thầy gọi em phải không ạ?"

"Đương nhiên..." Thầy giáo nói được một nửa, lại cảm thấy bạn học này tại sao lại nhìn quen mắt như vậy, nhất định là đã thấy ở đâu rồi, có vẻ như là trên báo, ông ta nhìn tờ báo đặt trên bàn giáo viên, thấy mấy chữ phía trên hình người đàn ông trẻ tuổi. "Tổng giám đốc Nguyệt Thị." Nuốt nước miếng. "Đương nhiên không phải...Tôi nói là bạn học phía sau em."

"Vâng..." Trình Vũ nhảm chán ngồi xuống, khổ thân cho nam sinh không làm chuyện gì phía sau kia.

"Nhìn cái gì! Chính là cậu, thử dịch đoạn văn phía dưới cho tôi." Thầy giáo chỉ vào học sinh nam phía sau lưng Trình Vũ, thờ phỉ phò giao bài. Tội nghiệp nam sinh kia không thông thạo phiên dịch tiếng pháp, mặc dù mọi người đều biết thầy giáo môn kinh tế học không có việc gì cuối cùng sẽ gọi người ta đứng dậy dịch bài, đều có chuẩn bị từ trước, nhưng bị yêu cầu phiên dịch ngôn ngữ mình không am hiểu luôn luôn là chuyện không thu được kết quả tốt.

Chương 73

Tầng cao nhất công ty xây dựng Từ Kim, sáng sớm sau khi Lý Thủ Tín cùng vợ đắp máy bay trực thăng lập tức xông vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, cầm tờ báo trong tay đập lên mặt con trai của mình. "Đây là có chuyện gì! Tốt nhất anh nên giải thích rõ cho tôi, không phải anh nói rất có lòng tin với kế hoạch phía Bắc thành phố sao, tại sao lại để Thẩm thị trúng thầu! Còn nữa người phụ nữ đứng bên cạnh Huyền Dịch trên tờ báo này có phải là Tiểu Nha không, anh ly hôn từ bao giờ! Đã có sự đồng ý của tôi chưa! Có phải anh muốn làm phản không, anh cho rằng tôi giao Từ Kim cho anh thì anh có thể muốn làm gì thì làm đúng không?"

Phuong Phuong kéo tay chồng mình, để cho ông ta bình tĩnh lại. "Thủ Tín, có chuyện gì thì từ từ nói, Thành Nhi cũng đã lớn rồi, chắc chắn là có tính toán của mình."

"Tính toán gì! Tính toán của nó chính là phá hủy Từ Kim! Lúc trước anh đáp ứng ông nội anh cưới Tô Tiểu Nha, bây giờ ông nội anh mất rồi, trải qua năm năm anh lập tức ly hôn, anh thử nói xem, có phải việc Nguyệt Thị không giao dự án cho chúng ta có liên quan tới Tô Tiểu Nha không?" Lý Thủ Tín có chút rên sất không thành thép(1), nhìn con trai bảo bối của ông ta đã làm những gì.

(1) Chỉ tiếc rên sất không thành thép: Biến sất thành thép, thành ngữ Trung Quốc để mô tả những người không sống theo sự mong đợi, không hài lòng với sự tiến bộ, mong muốn anh ta tốt hơn.

Đương nhiên Lý Thành biết hôm nay báo chí viết những gì, anh ta cũng biết chuyện Nguyệt Thị không giao dự án cho Từ Kim chắc có một chút liên quan tới Tô Tiểu Nha, nhưng anh ta sẽ không nói cho cha anh ta. "Cha, Trình Vũ gọi Thẩm Từ Hằng là chú, chắc chắn quan hệ hai người bọn họ không đơn giản như vậy, cậu ta giao dự án đó cho Thẩm thị cũng là chuyện bình thường."

"Thật sao?" Chẳng lẽ do lâu rồi ông ta không can thiệp đến chuyện trên thương trường nên chưa kịp nắm bắt thông tin, Thẩm Từ Hằng lại có một đứa cháu trai như vậy. "Chuyện Tiểu Nha thì sao?"

"Cha, còn đã ly hôn rồi, con cũng đã đính hôn với Nhược Lan, định tháng sau sẽ kết hôn, vốn định báo việc này cho cha biết."

"Tôi đồng ý cho con bé kia vào cửa bao giờ." Mặc dù Lý Thủ Tín không quá vừa lòng với con dâu Tô Tiểu Nha, nhưng theo ông ta Tô Tiểu Nha là người hiền lành, an phận thủ thường, dù sao vẫn tốt hơn người phụ nữ đã từng vứt bỏ con trai ông ta.

Lý Thành cầu cứu mẹ anh ta, Phuong Phuong không đành lòng nhìn con trai bị mắng. "Được, con trai đã lớn rồi, có quyết định của nó, chúng ta đừng quan tâm nữa, chỉ cần nó vui vẻ là được rồi."

Lý Thủ Tín bị vợ mềm mỏng khuyên hai câu, dù sao cũng là con trai của mình, làm gì có ai cam lòng đánh chửi chứ.

Khúc Quả Quả đập bàn phím mạnh đến nỗi phát ra từng tiếng "cạch cạch", cô phát điên vì đầu bút tai, giận dữ ngút trời, mở cửa vừa thò đầu vào lập tức hét to. "Muốn đồ đầu hay là máu gà, tùy các người, tôi nói Tô Tiểu Nha không có ở đây thì chính là không có ở đây, người nợ các người tiền là cha của Tô Tiểu Nha chứ không phải là cậu ấy, các người có bản lĩnh thì đi đòi Tô Vu Thuần đi! Đừng án chuông cửa nhà bà đây nữa, coi chừng bà đây không khác gì với các người." Khúc Quả Quả vừa giơ chổi lên, vừa canh giữ trước chuông cửa ra, để xem các người có dám ấn nữa không.

Thanh Á sực hãi nhìn người phụ nữ lời thôi lách thép, đầu tóc lộn xộn, vành mắt đen như gấu trúc ở phía trước này, chưa kịp nói gì thì cửa đã không khách khí bị đóng lại.

Cộc cộc cộc cộc!

Khúc Quả Quả mới quay vào bước chưa được hai bước, cửa lại bị gõ, cô cố gắng kiềm chế sự bức mình mở cửa ra, vừa muốn mắng to thì nhìn thấy Tô Vu Thuần đang đứng ngoài cửa. "Đến vừa đúng lúc! Thấy không, oan có đầu nợ có chủ, các người muốn đòi nợ thì phải hỏi người đàn ông này, làm phiền hai bên đi chỗ khác bàn bạc cho tốt, đừng gõ cửa nhà bà đây nữa, biết chưa!!!!"

"Quả Quả, bác đến tìm Tiểu Nha." Tô Vu Thuần ngăn không cho Khúc Quả Quả đóng cửa lại, mỉm cười lấy lòng.

Khúc Quả Quả phòng bị nhìn ông ta, Tô Vu Thuần có lòng tốt như vậy mới là lạ. "Tôi nói cho ông biết, Tiểu Nha không có tiền đâu!"

"Quả Quả, cháu nói gì vậy, không phải bác tới đòi tiền Tiểu Nha, cháu xem hai đứa nó vẫn ở nhà cháu mãi cũng không tốt, bác tới đón hai đứa về nhà."

Khúc Quả Quả chăm chú nhìn báo hôm nay trên tủ giày, trong lòng sáng tỏ tại sao bỗng nhiên hôm nay Tô Vu Thuần lại nhặt lại được lương tâm của ông ta. "Sao thế, có phải trước kia bác vẫn cho rằng mình bị lừa vốn thì nay bỗng nhiên lại phát hiện ra mình có thể biến thành Phụng Hoàng, cho nên nhanh chóng tới tìm lại con gái để mình có thể hưởng phúc của con gái không?"

Tính toán bị đoán được, Tô Vu Thuần lập tức thay đổi sắc mặt. "Khúc Quả Quả, nói thế nào thì tôi cũng là trưởng bối của cô, đừng không biết lớn nhỏ."

"Trưởng bối sao!" Khúc Quả Quả cười nhạo một tiếng. "Lúc ông đánh Tiểu Nha và em gái cô ấy tại sao không suy nghĩ một chút rằng bọn họ là con gái của ông!"

"Tôi không nói chuyện với cô, Tiểu Nha đâu?"

"Cha." Chưa đến giờ tan làm Tô Tiểu Nha đã về rồi, bây giờ mọi người trong phòng đều coi cô như Phật để cung phụng, khiến cô cảm thấy rất không quen, hơn nữa người ở Kim Lan cũng không để cho cô làm nhân viên phục vụ, nói là nếu chủ tịch thấy được sẽ gọt da bọn họ, chẳng qua bác sĩ nói cơ thể cô không tốt lắm, tốt nhất là không nên làm việc vất vả, vậy thì không làm việc ở Kim Lan cũng tốt.

"Tiểu Nha, con về đúng lúc rồi, về nhà với cha đi."

Tô Tiểu Nha sớm biết cha cô sẽ đến, nhưng không nghĩ lại đến nhanh như vậy. "Cha, con sẽ không về, cha đi đi."

Tô Vu Thuần muốn nổi giận, nhưng nghĩ đến đồng nợ dưới móng mình, hơn nữa bây giờ con gái ông ta sẽ gả cho Đường chủ Huyền Vũ của Nặc, để xem về sau những người đó ai còn dám tới đòi nợ ông ta không, nghĩ đến đó ông ta cố gắng kiềm chế lửa giận. "Tiểu Nha, nói thế nào thì cha cũng là cha con, trước kia là cha không đúng nhưng nơi đó vẫn là nhà của con." Ông ta tin rằng với tính cách của con gái sẽ không phản kháng.

Tô Tiểu Nha không di chuyển, nếu cô muốn thay đổi thì cũng không trở lại Tô Tiểu Nha chỉ biết nói sao nghe vậy như lúc trước. "Lúc đánh con và Tiểu Mẫn tại sao cha không nói cha là cha con, bây giờ không phải biết con sắp gả cho Huyền Dịch nên mới đón con trở về sao, bây giờ con nói cho cha biết, con không nói sẽ gả, chỉ là báo chí viết linh tinh thôi, cha có thể về rồi."

Vốn Tô Vu Thuần cố gắng chịu đựng tức giận vì nghĩ có thể vớt vát chút lợi ích gì đó từ con gái, nào biết thì ra đều là công dã tràng, cái gì mà báo chí viết linh tinh. "Mày nói cái gì! Có phải Huyền Dịch không muốn cưới mày không! Trên báo không phải nói mày có thai sao, có phải nó không muốn chịu trách nhiệm không! Vậy thì không được, nó có thể không chịu trách nhiệm cũng được. đưa ba mươi triệu đây!"

Tô Tiểu Nha đã lười để ý đến người cha này, đẩy tay ông ta ra, Tô Vu Thuần thấy cô như vậy, lại càng tức giận hơn. "Mày đừng quên, quyền nuôi dưỡng em gái mày vẫn còn trên tay tao, bất cứ lúc nào tao cũng có thể đón nó về, nếu mày cho tao ba mươi triệu, tao lập tức đưa quyền nuôi dưỡng của nó cho mày."

Tô Tiểu Nha cảm thấy đau lòng, đây chính là cha của cô sao. "Tiểu Mẫn cũng là con gái của cha!"

"Vậy thì sao, nó có thể thay cha nó đòi lấy ba mươi triệu thì nên cảm thấy vui mới đúng."

Thanh Á không ngờ Tô Tiểu Nha lại có một người cha cực phẩm như vậy. "Xin chào Bác Tô, tôi là Đường chủ Thanh Long của Nặc, Thanh Á."

Dường như lúc này Tô Tiểu Nha mới phát hiện Thanh Á, ngạc nhiên tại sao anh ta lại ở đây, Thanh Á khiến cho cô an tâm một chút.

"Thật ra ba mươi triệu mà bác muốn cũng không nhiều lắm, tiểu như nhà chúng tôi thuê người chăm sóc gấu trúc trong vườn cũng chỉ như thế thôi."

"Đúng vậy, cậu xem tôi đã nuôi con gái lớn rồi tặng cho các cậu như vậy rồi." Tô Vu Thuần vội vàng cười lấy lòng.

"Nhưng mà, mặc dù ba mươi triệu đối với chúng tôi cũng không đáng là bao, nhưng cầm ba mươi triệu cho một người cha không bằng heo chó thì tiểu thư của chúng tôi sẽ rất tức giận. Bác vừa mới nói đến quyền nuôi dưỡng Tô Tiểu Mẫn đúng không, bác không nói thì đúng là sợ sót của tiểu thư nhà chúng tôi, thật đúng lúc, mới không lâu trước đây tiểu thư vừa mới thi bằng luật sư, còn buồn vì không có nơi để khoe khoang, nếu không thì lấy vụ án của bác Tô để luyện tay một chút, bác yên tâm, mặc dù đây là lần đầu tiên tiểu thư xử lý loại chuyện như thế này, nhưng có thể thuận lợi lấy lại quyền nuôi dưỡng, nhưng nếu bác khiến tiểu thư nhà tôi không vui, một khi tiểu thư không vui sẽ nói lung tung, nói vài câu gì đó cho anh em trên phố, bác thử nói xem có phải cuộc sống của bác sẽ rất phong phú không."

Sắc mặt Tô Vu Thuần lúc xanh lúc trắng, vô cùng tức giận rồi đi, ông ta đi không bao lâu, điện thoại của Thanh Á lại vang lên.

"Chú Thanh Á, cái gì mà lúc con không vui lại thích nói lung tung, còn có con khoe khoang thì sao, có phải chú ngại mỗi ngày trôi qua quá nhàn hạ rồi không..."

Đầu Thanh Á rụt lại, tại sao anh ta lại quên ở đâu tiểu thư cũng có tai mắt chứ. "Không phải chú muốn hù dọa ông ta một chút sao, cháu cũng không muốn đi Huyền của cháu bị bắt nạt chứ."

"Được rồi, cháu đã phái người mang Tô Vu Thuần quay lại cho cháu rồi, đừng quên nói với di Huyền, buổi tối qua đây ăn cơm, đúng lúc anh trai cháu dẫn bạn gái về."

"Biết, đại tiểu thư." Thanh Á nhận lệnh rồi tắt máy, nở nụ cười rục rờ nhất của anh ta. "Chị dâu, Huyền lão đại hôm nay bận chút chuyện, anh ấy bảo em đến đưa chị đi bệnh viện."

"Thật ra không cần phiền vậy đâu, tôi cũng có thể đi một mình mà." Tô Tiểu Nha rất cảm động với sự quan tâm của Huyền Dịch.

"Không phiền, việc Huyền lão đại giao cho thì không thể thoái thác." Thanh Á cũng không nói anh ta nhân cơ hội này lừa gạt một cái biệt thự trên sườn

núi từ chỗ Huyền Dịch.

"Vậy anh chờ một chút, tôi đi thay quần áo, anh vào đây ngồi đi."

"Được." Thanh Á vô cùng vui vẻ đi vào, thấy Tô Tiểu Nha vào phòng ngủ sau đó đóng cửa lại, ngay lúc anh ta muốn tìm một chỗ để ngồi thì ngáy người.

Đây là phòng ở sao?

Trên sofa chất đầy quần áo lộn xộn, đứng gần còn ngửi thấy có mùi chua, trên bàn uống nước chất đầy túi đựng đồ ăn vặt, lại còn có một vài cái roi ra ngoài, roi trên đất, lại nhìn thấy trên mặt thảm còn có một đồng gì đó màu trắng, phía trên có điểm một chút màu xanh, Thanh Á dịch sát vào nhìn một quyển sách trên laptop, cái hạt đang nảy nằm phía trên quyển sách là cái gì vậy? Trong nháy mắt Thanh Á ném cái vật đó ra thật xa.

"Đây chính xác không phải là nơi để cho người ở."

Khúc Quả Quả cầm sữa chua từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Thanh Á đang ghét bỏ ngôi nhà của cô. "Tôi cũng không mời anh đến, ai quan tâm anh có thích ngôi hay không!"

"Này, cô có thái độ gì thế! Vừa rồi cũng như thế này, không hỏi rõ trắng đen lập tức chửi rủa người ta một trận, có phải bề ngoài của cô giống như khủng long, trong thời gian dài không có đàn ông nên hóc môn mất cân bằng không!" Vừa rồi bị mắng đã khó chịu, Thanh Á nắm được cơ hội mắng lại.

Khủng long? Đỉnh đầu Khúc Quả Quả bốc hơi nước, anh ta tưởng rằng dựa vào là bạn của Tiểu Nha thì có thể tùy tiện khoa chân múa tay với cô sao. "Anh mới đúng là tên đàn dê tiện nhất trái đất này, đây là nhà tôi, phiền anh mắng người thì cũng phải nhìn xem mình đang ở đâu, khó chịu thì đi ra đi."

"Cô nói tôi là đàn ông dê tiện?" Thanh Á chỉ vào chóp mũi mình không thể tin được thậm chí còn có người phụ nữ dám nói chuyện với anh ta như vậy.

"Đàn ông dê tiện thì sao? Tôi gọi anh là đàn ông dê tiện đó! Đàn ông dê tiện! Đàn ông dê tiện!" Khúc Quả Quả không chút yếu thế nào, còn càng mắng càng lớn tiếng hơn, tất cả tức giận tích tụ từ sáng sớm, lúc bị mắng tên cho vay nặng lãi đến đòi nợ khiến cô không thể bình yên đánh máy đều trút hết lên người Thanh Á.

Sau khi Tô Tiểu Nha thay quần áo xong đi ra thì lại thấy hai người mắng nhau như nước với lửa, thật ra cô cũng biết thói quen sinh hoạt của Quả Quả không tốt, lúc cô mới chuyển vào còn giúp cô ấy dọn dẹp, nhưng Quả Quả không muốn, nói là những thứ đó nếu để cho cô dọn dẹp thì lúc cô ấy cần tìm lại không thấy đâu. Dù sao hôm nay cô dọn xong thì ngày hôm sau lại rồi tính rồi mù như cũ, cho nên cô dứt khoát mặc kệ.

"Quả Quả, cậu nói ít đi hai câu thôi."

"Cậu đừng can thiệp!" Khúc Quả Quả trừng mắt nhìn Thanh Á, cũng không quay đầu lại.

Mất thấy không khuyên được Quả Quả, Tô Tiểu Nha dứt khoát bắt đầu khuyên Thanh Á. "Thanh Á, anh đừng so đo với Quả Quả, cô ấy là người như vậy, không có ý xấu đâu."

Nghe Tô Tiểu Nha nói, Thanh Á nể mặt cô ấy nên không so đo với Khúc Quả Quả nữa. "Đúng vậy nha, cô ta không có ý xấu nhưng miệng lại dê tiện như vậy! Tôi không chấp nhặt với cô ta nữa!"

"Anh nói miệng ai dê tiện! Đàn ông dê tiện!" Khúc Quả Quả giương nhanh mua vuốt muốn xông lên, bị Tô Tiểu Nha túm được.

"Ai mắng tôi thì tôi nói người đó!"

"Được rồi, Quả Quả, không phải ngày mai cậu phải giao bản thảo sao, biên tập không giục cậu à?"

"À! May mà cậu nhắc mình, bây giờ mình muốn bế quan, mình không ra thì đừng vào phòng của mình!" Khúc Quả Quả chạy vào phòng nhanh như làn khói, cách một tiếng đóng cửa phòng lại.

Tô Tiểu Nha nhẹ nhàng thở ra, may mà chiều này có hiệu quả, cô cười cười xin lỗi Thanh Á. "Tình tình Quả Quả giống trẻ con, anh đừng để ý."

"Không sao, chúng ta đi thôi." Mất Thanh Á nhìn về phía cửa phòng đã đóng kia.

"Được."

Thanh Á lái xe, mắt không nhìn nơi khác, một tay chống đầu, bề ngoài giống như không nghĩ ngợi gì hỏi. "Cô Khúc Quả Quả kia là nhà văn à?"

"Vâng." Tô Tiểu Nha gật đầu. "Quả Quả là cô nhi, khi còn bé tôi bị một đứa con trai bắt nạt, gặp được cô ấy, anh nhất định không tưởng tượng được Quả Quả mới sáu tuổi lại dám khiêu chiến với một thằng con trai hơn cô ấy bốn tuổi như thế nào đâu, cậu bé kia thật sự đã bị đánh về ngang tàng bạo ngược của cô ấy dọa cho chạy, về sau chúng tôi thành bạn, bây giờ cô ấy là người viết tiểu thuyết trên mạng, thật ra tôi đã từng đề nghị cô ấy tìm việc khác, chỉ là cô ấy nói cô ấy thoải mái đã quen rồi, chỉ thích ở trong nhà, đọc truyện tranh viết sách."

"Viết tiểu thuyết sao? Nhìn dáng vẻ kia của cô ta viết ra cái gì mà cũng có người đọc sao?" Thanh Á bĩu môi.

"Không biết." Tô Tiểu Nha lắc đầu, nhưng lại muốn lấy lại chút mặt mũi cho bạn tốt. "Chắc là cũng không tệ lắm."

"Đúng rồi, hôm nay Đại thiếu gia đưa bạn gái về, phu nhân nói chúng ta cũng cùng trở về, Huyền lão đại nói buổi tối sẽ tới đón chị!"

"Tôi...tôi nhất định phải đi sao?" Tô Tiểu Nha hơi cẩn thận, Huyền Dịch không có cha mẹ, vậy thì đi gặp ông chủ của anh cũng giống như đi gặp cha mẹ vậy, khiến cô không biết làm thế nào.

"Đương nhiên, nếu chị không đi, Nguyệt đại tiểu thư sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

"Nhưng tôi nên mặc quần áo như thế nào, có phải mang quà tặng gì không, còn có..."

"Được rồi, chị dâu, phu nhân và ông chủ của chúng tôi đều là người rất thoải mái, chị mặc giản dị một chút, quần áo bình thường là được, về phần quà tặng cũng không cần mang theo, chị đừng quá căng thẳng là được rồi."

Thanh Á không ngờ đưa Tô Tiểu Nha đi khám thai còn có thể gặp được Chu Nhan, thấy cô ấy cau mày nhìn phiếu báo kết quả, anh ta vỗ vai Chu Nhan. "Sao thế?"

Chu Nhan nhíu lông mày giống như vẫn còn khó tiếp nhận chuyện này. "Hình như tôi mang thai rồi."

"Vậy thì tốt nha, Bạch Hồ ly biết không?" Thanh Á hỏi theo bản năng.

"Tôi không muốn có đứa nhỏ sớm như thế." Chu Nhan nói ra cách nghĩ của cô, cô còn chưa chuẩn bị làm mẹ, lấy chồng sẽ có trách nhiệm với hôn nhân, có đứa nhỏ sẽ phải có trách nhiệm với nó, cô vừa mới bắt đầu học chịu trách nhiệm với hôn nhân, không muốn trôi chảy nhanh như vậy.

Thanh Á cũng hiểu tính cách của Chu Nhan. "Cho dù có quyết định gì, có lẽ cô cũng nên hỏi suy nghĩ của Bạch Hồ ly một chút, dù sao anh ta cũng là cha của đứa nhỏ, đúng không?"

Chu Nhan cất phiếu báo kết quả đi. "Tôi biết rồi, đi trước đây."

Nhìn Chu Nhan khôi phục lại phong cách phóng khoáng tự nhiên, Thanh Á nhẹ nhàng thở ra, anh ta thật sự sợ rằng trong giây lát cô ấy nghĩ không thông lại muốn bỏ đứa nhỏ, đến lúc đó nếu để Bạch Hồ Ly biết rằng anh ta biết chuyện này nhưng không ngăn cản thì không rút da anh ta mới là lạ đấy.

Sáng hôm nay Trình Trình tỉnh từ rất sớm, dọn dẹp một chút chỗ này một chút, sờ mó chỗ kia một chút, bà chỉ sợ vẻ ngoài của nhà mình dọa con dâu bà bỏ về, bà đi qua đi lại trước TV của Nguyệt Nặc, Nguyệt Nặc bắt đầu mở miệng. "Mẹ, trong nhà đã rất sạch rồi, nếu mẹ lau nữa mới có thể dọa chị dâu tương lai chạy đi, người ta nghĩ rằng mẹ có bệnh sạch sẽ đó."

Trình Trình thấy cô đặt chân lên bàn trà, vừa xem phim vừa cắn hạt dưa, nếu là ngày bình thường cũng không nói làm gì, nhưng hôm nay không được. "Đừng ăn nữa, đầy đất rồi, một lát nữa chị dâu con thấy được sẽ không tốt."

"Mẹ, người ta còn chưa vào cửa đã lập tức che chở rồi, con gái là từ ngoài ôm về nhà." Mặc dù Nguyệt Nặc nói ngoài miệng, nhưng vẫn cất hạt dưa đi, không ăn thì không ăn.

"Mẹ đi xem cha con làm cơm như thế nào rồi." Trình Trình đi vào phòng bếp rồi lại thò đầu ra. "Đúng rồi, hôm nay Bắc Đường Giác và Bối Mễ cũng tới."

"Cái gì! Thăng nhóc Bắc Đường Ly kia cũng tới sao." Nguyệt Nặc ở trên sofa nhảy dựng lên.

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì là vậy, cho nên mẹ muốn nói cho con ngăn lần đừng chạy." Trình Trình chính là muốn nhắc nhở nó, con gái bà nghe thấy tên Bắc Đường Li giống hết như chuột thấy mèo, chạy còn nhanh hơn thỏ, nói ra cũng cảm thấy mất mặt, bà cảm thấy thăng bé Tiểu Ly kia rất tốt, ôn tồn lễ độ, cũng rất lễ phép với người khác.

"Độc Nhất, anh nói có phải em mặc quá thoải mái rồi không?" Trình Trình vẫn mặc áo phông quần bò vạn năm không đổi, chỉ có là tóc đuôi ngựa ban đầu biến thành tóc ngắn, không giống người sắp làm mẹ chồng người ta một chút nào.

Ánh mắt nhìn vợ của Nguyệt Độc Nhất đặc biệt dịu dàng, ông buông dao trong tay xuống, hôn một cái nhưng vẫn sửa sang quần áo của mình và Trình Trình. "Không cần căng thẳng, em rất tốt."

Trình Trình ngẩng đầu cười với ông. "Thật chứ?"

"Thật, đứa bé kia em cũng biết." Tài liệu về Lucy đã đặt trên bàn làm việc của ông từ sớm rồi.

Cộc cộc!

"Mẹ, có người gõ cửa!" Nguyệt Nặc hét lên.

Trình Trình từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Nguyệt Nặc vẫn còn đang xem TV. "Con không thể mở cửa được sao?"

"Con sợ mẹ bỏ qua cơ hội gặp con dâu đầu tiên."

Người vào cửa đầu tiên là đám người Chu Nhan, lúc Thanh Á ở cửa gặp phải Chu Nhan, có lẽ hỏi cô ấy. "Cô đã nói với Bạch Hồ Ly chưa?"

Chu Nhan lắc đầu, thấy Bạch Thủy đang nghi ngờ nhìn bọn họ. "Nói sau."

"Phu nhân."

Trình Trình bảo bọn họ vào, dù sao cũng là người nhà, Bạch Thủy thấy Nguyệt Nặc nằm trên ghế Salon xem TV. "Đại tiểu thư, con để lão đại làm hết việc nên bây giờ thật thoải mái nha."

Đổi mặt với Bạch Thủy, cho dù là Nguyệt Nặc cũng nhìn không được lấy lòng, cô nhào tới ôm lấy cánh tay anh ta. "Chú Bạch, người ta có làm nhiệm vụ là mà."

"Thật sao? Chú nghe nói nhiệm vụ mấy tháng liền tiếp của con đều do Huyền Dịch nhận giúp con." Bạch Thủy vẫn giữ dáng vẻ không ăn cỗ, cô giao nhiệm vụ của Huyền Dịch anh ta hoàn toàn không có ý kiến, nhưng ném toàn bộ cho Huyền Dịch mà không quan tâm đến anh ta thì đương nhiên là anh ta vô cùng có ý kiến rồi, khiến cho anh ta mỗi ngày ở bên cạnh vợ thân yêu thì ít mà xa cách thì nhiều, ngay cả thời gian hẹn hò cũng không có.

"Chú Bạch hiểu con nhất mà." Cô cũng không muốn Bạch Thủy tức giận sẽ bắt cô về đâu.

"Làm nũng cũng không có tác dụng."

"Cùng lắm thì con làm cho di Chu Nhan đi Italy với chú được không." Nguyệt Nặc biết Bạch Thủy có ý định gì, vì để nhân viên tiếp tục làm trâu làm ngựa cho mình cũng không ngại bỏ ra một chút phúc lợi nho nhỏ thích hợp.

"Cái này có thể xem xét." Bạch Thủy gật đầu, dù sao cái anh ta muốn chính là kết quả này, anh cũng không có khả năng thật sự bắt Nguyệt Nặc về.

Cộc cộc!

"Mẹ, lần này thật sự là chị dâu đến, con mở cửa." Nguyệt Nặc chạy tới mở cửa.

"Nặc." Bắc Đường Ly thấy Nguyệt Nặc vui vẻ ra đón mình như thế, nở nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Động tác mở cửa của Nguyệt Nặc cứng ngắc một lúc, bỗng nhiên giả vờ cười với Bắc Đường Ly một tiếng. "Cười cái gì mà cười, cũng không cần khoe hàm răng trắng như vậy, Nặc là để cậu gọi à, tôi lớn hơn cậu, gọi chị!"

Bắc Đường Ly đã quen với tính khí của Nguyệt Nặc, vòng qua người cô. "Di Trình, đây là kính hiển vi bội số lớn mới nhất, có lẽ đi sẽ thích."

"Tiểu Ly con tới là tốt rồi, còn mang quà làm gì." Mặc dù ngoài miệng Trình Trình nói vậy, nhưng quà đã tặng đến chỗ bà rồi thì làm gì có chuyện không thích.

"Không có chuyện gì mà niềm nở không gian lận cũng là trộm cắp, không có ý tốt." Nguyệt Nặc nói thầm.

Lông mày đẹp đẽ của Bắc Đường Ly nhíu lại, bỗng nhiên tiến lại gần, Nguyệt Nặc muốn tránh nhưng đã bị Bắc Đường Ly túm cổ tay, thẳng nhóc này sao lại nhanh như vậy chứ, mắt Nguyệt Nặc tối xuống.

"Lòng tôi nghĩ gì, không phải Nặc vẫn biết sao?"

Gần gũi như thế, gần đến mức hơi thở cũng quấn lại với nhau, Nguyệt Nặc đẩy cậu ra, mặt đỏ hồng. "Nói cái gì thế! Tôi không biết."

"Tiểu Nặc." Bắc Đường Giác ôm Chiêu Bối Mễ vào cửa ngay sau đó.

Nghe được tiếng gọi Nguyệt Nặc lập tức đến gần. "Cha nhỏ, mẹ nuôi."

"Ngao!" Bắc Đường Giác sờ đầu Nguyệt Nặc, cưng chiều cô không ít hơn con trai mình bao nhiêu. Đúng lúc Nguyệt Độc Nhất từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy ông ta để tay lên đầu con gái mình, ánh mắt nghiêm túc, không khách khí cầm chiếc đĩa trên tay bắn về phía tay heo chương mắt kia.

Tất cả mọi người im lặng không thèm quan tâm hai lão già đang ghen tỵ với nhau, dù sao cũng quen rồi, lần nào bọn họ gặp mà không đánh nhau, không trực tiếp rút súng ra thì coi như là khách khí rồi, tay Bắc Đường Giác vững vàng bắt được chiếc đĩa kia, vẫn không quên kích thích Nguyệt Độc Nhất. "Tiểu Nặc, cha con ghen tỵ rồi."

Nguyệt Nặc nhăn mặt nhăn mũi. "Cách xa ông ấy ra, gần đây ông ấy rơi vào thời kỳ mãn kinh."

Nguyệt Độc Nhất để món ăn lên bàn, nhìn Nguyệt Nặc một cái. "Nếu luyến tiếc cha nhỏ của con như thế thì cha chờ con lớn sau đó lập tức gả cho Tiểu Ly, như vậy con vẫn có thể ở một chỗ với cha nhỏ của con rồi."

"Cha, con đã nói hôm nay cha đặt biệt đẹp trai chưa, thật sự chính là đẹp trai siêu cấp vũ trụ." Nguyệt Nặc lập tức chạy tới ra sức nịnh nọt cha mình, chỉ sợ ông ấy thật sự nhẫn tâm gả mình cho thẳng nhóc thối kia.

Nguyệt Độc Nhất không nhìn được nhìn Bắc Đường Giác khiêu khích, nhìn đi, tâm lý con gái muốn gì người làm cha như ông chẳng nhẽ lại không rõ, nói câu đầu tiên đã đưa con gái trở về.

Trình Trình với Bối Mễ đã sớm nói chuyện phiếm ở bên cạnh, Nguyệt Sơ cũng vừa tỉnh ngủ được bảo mẫu ôm xuống tầng giao cho Trình Trình, hai người đàn ông này càng già càng nhỏ mọn, cũng đã lười để ý đến rồi.

Cộc Cộc!

Bây giờ thật sự là Trình Vũ đưa bạn gái về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

"Thật xin lỗi, chúng con tới trễ." Lucy vừa vào nhà đã ngượng ngùng nói xin lỗi.

"Không sao, cơm cũng vừa nấu xong." Trình Trình nhìn Lucy chăm chăm, nhìn mọi hành động của cô bé kia đều vô cùng khéo léo, vừa thấy đã biết là người có trình độ, tuy nhiên chỉ cần là con trai thích, bà cũng sẽ không có quan niệm gì về cách ứng xử, cho dù con trai có mang bạn gái không có văn hóa về thì bà cũng sẽ không quan tâm, có điều có con dâu dịu dàng khéo thì Trình Trình vẫn rất vui.

"Xin chào bác trai bác gái, con là Lucy Ibu Brenda."

"Cô bé nhà Dawson?" Trí nhớ của Trình Trình rất tốt, vừa nghe được tên này đã nghĩ đến cô bé trước kia luôn đi sau lưng con trai bà.

Trình Vũ nở nụ cười, ôm Lucy. "Mẹ, đừng đứng như vậy, mình nói chuyện trên bàn cơm đi."

"Đúng, con nhìn xem, mẹ quên mất, đến đây ngồi đi."

"Không ngờ bác gái còn nhớ con."

"Có thể không nhớ sao, chính là vì con, Trình Vũ nó..."

"Mẹ, ăn cơm." Trình Vũ đột nhiên cầm đũa gấp thức ăn cho Trình Trình, Trình Trình mới nói một nửa đã bị cắt ngang khiến mặt Lucy lộ vẻ nghi ngờ.

"Ăn cơm trước đã."

Bắc Đường Giác ngồi đối diện Nguyệt Độc Nhất, vừa ăn một miếng đã bắt đầu ghét bỏ. "Tiểu Mễ, những thức ăn này không có cách nào so sánh với thức ăn anh nấu được, anh biết khẩu vị của em không tốt, lúc về anh sẽ nấu món ngon cho em."

Bối Mễ liếc mắt một cái, biết những lời này dù sao cũng không phải nói cho bà nghe nên tiếp tục nói chuyện với Trình Trình và Nguyệt Sơ.

Ánh mắt lạnh lùng của Nguyệt Độc Nhất quét qua. "Tôi cũng không mời anh, ai biết có người da mặt dày, không mời cũng đến."

"Tiểu Mễ là mẹ nuôi của Tiểu Vũ, tôi cũng là cha nuôi của nó, nó dẫn bạn gái về, chúng tôi đến gặp cũng là chuyện bình thường."

"Tôi lại nghĩ không ra, rõ ràng mình cũng có con nhưng lại mặt dày mày dạn thích con của người khác."

Vừa bắt đầu ăn hai người lại đối chọi gay gắt, những người khác hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, Bạch Thủy phục vụ vợ ăn cơm, Huyền Dịch cũng chăm sóc Tô Tiểu Nha đang trợn mắt há hốc miệng, Thanh Á đang trao đổi những kinh nghiệm nuôi dưỡng trẻ con với Trình Trình và Bối Mễ, Bắc Đường Ly và Nguyệt Nặc tự ăn cơm của mình, chỉ có Lucy và Tô Tiểu Nha giống nhau, còn chưa ăn đã bị hai người họ hù dọa.

"Bọn họ không có việc gì chứ?"

"Không có gì, thói quen rồi, ăn cái này đi, đây là món cá mà mẹ anh thích nhất, nên cũng là món mà cha anh làm tốt nhất." Trình Vũ dứt khoát đặt đĩa cá trước mặt Lucy.

"Tôi chính là thích nhận con của anh làm con nuôi đấy. Tiểu Nặc và Tiểu Vũ cũng đồng ý, có bản lĩnh thì anh cũng nhận vợ con tôi về nhà đi." Da mặt Bắc Đường Giác vốn đã rất dày, nếu không dày thì khi đối mặt với Nguyệt Độc Nhất ông ta cũng bị đông thành băng rồi.

Vừa nghe thấy cha nhỏ muốn nhét Bắc Đường Ly qua đây, Nguyệt Nặc đã đứng ngồi không yên rồi, sợ cha cô vì tranh hơn thua với cha nhỏ mà thật sự mang tên họ Bắc Đường Ly kia về nhà. "Cha, xúc động là ma quỷ, không được đâu!"

"Bác Nguyệt, nếu bác đồng ý, con không ngại gọi bác một tiếng cha đâu." Bắc Đường Ly vừa ăn vừa nói.

Nguyệt Độc Nhất cũng không ngốc như thế, để Bắc Đường Ly gọi mình một tiếng cha không phải là mang con gái mình bồi thường luôn sao, hóa ra hai cha con nhà này có suy nghĩ này, nếu không phải Tiểu Nặc nhắc nhở, nói không chừng thực sự đã nhận về rồi, ông hừ lạnh một tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Bắc Đường Ly gặp được cơ hội tốt lại hồng mắt, ai oán liếc Nguyệt Nặc một cái, chỉ thấy người ở phía sau nhẹ nhàng thở ra một hơi, dáng vẻ giống như bị dọa hồng rồi.

“Cha, cha thật sáng suốt.”

Thấy bọn họ không âm ỉ nữa, mọi người mới lại bắt đầu ăn cơm, Trình Trình hỏi sở thích của Lucy một chút, việc nhà một chút, Nguyệt Độc Nhất và Bắc Đường Giác cũng coi như là cho con dâu tương lai chút mặt mũi, không tiếp tục tranh cãi âm ỉ nữa.

Rất không dễ dàng mới trải qua một buổi tối, trong nhà họ Nguyệt khôi phục lại bình yên, sau khi tắm rửa xong Trình Vũ mới ngồi vào máy tính, Nguyệt Nặc lại chạy vào, ngồi bên cạnh anh chơi một búp bê rất lớn, đó là vật mà Nguyệt Nặc để luôn bên phòng anh vì cô rất hay sang đây. “Anh.”

“Có chuyện gì thế?” Trình Vũ lau tóc, mái tóc ẩm ướt dính vào trán, khuôn mặt đẹp trai tới mức ngay cả Nguyệt Nặc nhìn cũng phải ngẩn người.

“Thảo nào trước đây chị Lucy lại để mắt đến anh, vẫn nhớ anh mãi không quên, anh thật đẹp trai.” Nguyệt Nặc bày ra khuôn mặt tươi cười.

Trình Vũ lau khô tóc, nhìn em gái mình. “Có gì thì cứ nói, anh tai cũng không thích khuôn mặt kia của em.”

“Anh, lúc chị Lucy đưa chiếc nhẫn cho anh, tại sao anh nhận?”

Tay đang mở máy tính của Trình Vũ dừng lại một chút, thảo nào chú Thanh Á nói con bé kia có nhiều tai mắt, người trong nhà cũng phải người đi theo, còn có chuyện gì mà nó không biết đây.” Muốn, thì đồng ý thôi.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?” Nguyệt Nặc không tin.

Trình Vũ mỉm cười. “Còn có thể phức tạp hơn sao?”

“Nhưng không phải chị Lucy nói là chị ấy rất nhiều tiền, đáng người cũng tốt, lại còn dịu dàng chăm sóc, chẳng nhẽ những thứ này không phải lý do để anh đồng ý với chị ấy sao?”

“Những chuyện kia có liên quan gì đến anh sao?” Trình Vũ thật sự nhìn Nguyệt Nặc, người thông minh như anh bây giờ cũng biết tại sao em gái đột nhiên lại chạy sang đây hỏi anh những chuyện này. “Vì cô ấy là Lucy, vì anh muốn, cho nên mới đồng ý, không có nhiều cái vì sao như vậy.”

Đơn giản là muốn cũng có thể làm sao? Nguyệt Nặc im lặng.

Có điều là với tính tình của Nguyệt Nặc thì đừng hy vọng cô sẽ an phận được lâu, không đến một lúc lại bắt đầu tám chuyện với Trình Vũ. “Anh, nghe nói là vì chị Lucy nên anh mới đến trụ sớm có phải vậy không?”

Trình Vũ nhìn chăm chăm màn hình, không ngừng gõ bàn phím. “Nguyệt đại tiểu thư không phải chuyện gì cũng biết sao.”

“Nghe nói vì trước đây chị Lucy bị người khác bắt nạt, anh không có khả năng bảo vệ chị ấy, để cho anh phát hiện ra tầm quan trọng của một người, cho nên anh mới đến căn cứ để rèn luyện, tương lai mới có thể bảo vệ người mà anh muốn bảo vệ, có đúng không?”

“...” Âm thanh gõ bàn phím vẫn không ngừng.

“Chị Lucy vì anh mà chuyển đến trường Ngân Hoa, nhưng không phải ngay từ đầu anh đã nhận ra chị ấy, anh nhận ra chị ấy từ bao giờ?” Nguyệt Nặc đến gần Trình Vũ, cản trở anh nhìn máy tính. “Lần anh đưa chị ấy đến hội học sinh đó? Hay là ngày giải quyết chuyện buồn thuốc phiện? Hay là ngày từ đầu anh đã nhận ra chị ấy, chẳng qua là anh không thừa nhận... A~~~~ anh~~~~ anh thật xấu nha! Vậy mà cũng học thẳng nhóc Bắc Đường Ly kia, nham hiểm giống như phụ nữ vậy.”

Tay Trình Vũ dừng gõ bàn phím, đẩy Nguyệt Nặc ra. “Thật ra anh cảm thấy những người này đi theo là xâm phạm nghiêm trọng quyền riêng tư của anh, anh nghĩ có lẽ những người này không cần luôn đi theo anh.”

“Đừng, anh, bọn họ đi theo cũng là để bảo vệ an toàn cho anh.” Buồn cười, ý của anh là để cô thu những người đó về, làm như vậy sau này cô không phải ít đi cơ hội nhìn xem bí mật của người khác sao.

“Anh cần phải xem biểu hiện của người nào đó rồi.”

“Anh, em thề, tuyệt đối chỉ nhìn chuyện của anh để tự vui về một mình, tuyệt đối không chia sẻ với người khác.” Nguyệt Nặc giơ tay để chứng tỏ.

Điện thoại của Trình Vũ vang lên, anh nhìn dãy số trên màn hình, cầm điện thoại nhưng không nhận ngay, ánh mắt nhìn Nguyệt Nặc đang vênh tai muốn nghe lén. “Bây giờ còn chuyện gì không?”

“Hả, không có.” Nguyệt Nặc cười ngây ngô. “Điện thoại của chị dâu đúng không?”

Trình Vũ nhũn mày, Nguyệt Nặc chạy nhanh như làn khói, sau đó Trình Vũ mới ấn nút nghe. “Chưa ngủ sao?”

Lucy nghe được giọng nói thân nhiên của anh, vô cùng vui vẻ. “Còn chưa, nhớ anh đó.”

“Anh biết.” Khoé miệng Trình Vũ hàm chứa ý cười, kẹp điện thoại ở bên tai, tay tiếp tục động tác vừa rồi.

“Chị dâu, thật ra anh trai em từ nhỏ đã thích chị rồi!” Bỗng nhiên Nguyệt Nặc mở cửa phòng Trình Vũ ra, hét to một câu, sau đó nhếch mép cười với Trình Vũ rồi chạy biến.

Trình Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, đầu dây bên kia im lặng một lúc. “Còn ở đó không?”

Lucy kìm nén những xúc động trong lòng, cố gắng hết sức để giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh. “Tiểu Nặc... những gì em ấy vừa nói là sự thật sao?”

Bàn tay đang gõ bàn phím của Trình Vũ bỗng dừng lại, sau đó Lucy nghe được giọng nói vẫn mang theo một chút bình tĩnh cùng lạnh nhạt nhưng lại làm cho cô bị cuốn hút kia.

“Ừ.”

Đầu dây bên kia lại im lặng, lúc này Trình Vũ lại không thúc giục.

“Anh có biết trước kia em đợi anh ở dưới mưa thật lâu không, nhưng anh lại chưa từng tới.” Lucy có chút oán giận.

“Anh xin lỗi.”

Lucy cảm thấy mình cực kỳ trẻ con, chuyện đã qua lâu rồi còn tính toán như vậy làm gì. “Thôi, cũng không còn nữa, ngày mai gặp ở trường.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Trình Vũ đặt điện thoại xuống bàn rồi đứng dậy, đến cạnh bàn rót một cốc sữa, mở cửa sổ ở ban công ra, nhìn về góc núi ở phía xa kia, miệng mang theo ý cười dịu dàng.

Ngày hôm sau anh đến trường nhưng lại không thấy Lucy, vị trí bên cạnh trống không, Trình Vũ có chút không quen, nhìn điện thoại ở trong tay một lúc lâu, đợi đến hết một tiết mà Lucy vẫn không xuất hiện, cuối cùng sau khi kết thúc môn học chuông điện thoại cũng vang lên, nhưng giọng nói của Lucy có chút vội vàng.

“Trình Vũ, ông nội em bệnh nặng, em phải về Italy, cũng xin nghỉ học vài ngày rồi.”

Trình Vũ khẽ nhăn mày đến mức không thể nhận ra. “Muốn anh đi với em không?”

“Không cần, em đang ở sân bay rồi, liên lạc sau.”

Tút tut tut...

Trình Vũ ngây ngốc nhìn điện thoại một lúc lâu, sau đó thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi phòng học.

Lúc Lucy vội vàng vàng chạy về nhà, Dawson Ibu Brenda đã lâm vào hôn mê, Lucy nhìn chiếc chụp dưỡng khí mà ông nội đang đeo, ngã xuống trước giường bệnh của ông khóc nức nở.

Đêm thật lạnh, Lucy cho rằng những bi thương trong lòng sẽ bị làn gió đêm nay mang đi, cô biết chuyện sinh lão bệnh tử là không thể tránh khỏi, ông nội cũng lớn tuổi như vậy rồi, nhưng khi giây phút kia thật sự đến, cô vẫn không có cách nào tiếp nhận nó, làm sao có thể tiếp nhận đây, cha mẹ cô mất sớm, ông nội là người dẫn dắt cô lớn lên, nâng trong tay sợ nết, ngậm trong miệng sợ tan.

“Lucy.”

Lucy vội vàng lau nước mắt, xoay người lại. “Bá Vãn.”

Bá Vãn Ibu Brenda cũng là người mà Dawson nhận nuôi, lúc kia ông sợ Lucy một mình sẽ buồn tẻ, cho nên mới nhận nuôi một đứa bé để làm bạn với Lucy.

“Bác sĩ nói ông nội bị bệnh làm cho đau đơn, cũng đã kéo dài mấy ngày rồi, còn không bằng dùng một mũi kim để ông nội bình thân ra đi.” Cô lại khóc rồi.

“Để cho chị ngủ lại.” Lucy xoay người, cô cũng rõ, ông nội ngủ trên giường cũng không yên ổn, nhưng đó là ông nội cô, làm sao cô có thể...

“Lucy!”

“Chị nói để cho chị ngắm lại!” Đột nhiên Lucy xoay người hét lớn với Bá Văn. “Em muốn chị tự mình kết thúc sự sống của ông nội, chị không làm được!”

“Nhưng nếu như thế này sẽ chỉ làm ông nội thêm đau khổ mà thôi, chẳng lẽ chị không hiểu sao?” Bá Văn bước lên hai bước giữ chặt cánh tay cô.

“Chị biết! Nhưng biết với làm là hai chuyện khác nhau! Hu hu...”

Bá Văn ôm cô vào trong ngực. “Khóc đi... khóc ra được sẽ cảm thấy thoải mái.” Mùi thơm trong hơi thở khiến tim Bá Văn đập rộn lên, đúng lúc tay anh ôm tấm lưng mềm mại của Lucy, xuyên qua áo ngủ cũng có thể cảm giác được cảm giác trắng mịn kia, anh ta ý loạn thần mê, ôm người trong lòng càng chặt, cuối cùng anh ta cũng có thể ôm cô vào trong ngực, không ai có thể ngăn cản anh ta, cho dù là ai cũng không thể, Dawson là của anh ta, Lucy cũng là của anh ta. Những câu nói bóng gió không ngừng lan rộng ra trong đầu anh ta, dần dần biến thành u ám tính không có cách nào loại bỏ.

“Bá Văn, em làm chị đau rồi.” Lucy cảm thấy bị ôm chặt đến mức không thở nổi, mặc dù Bá Văn là em trai cô, nhưng bọn họ lại không có quan hệ huyết thống, bây giờ Bá Văn cũng là người lớn rồi, bị ôm như vậy không thích hợp cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

"Lucy...Lucy...Tôi yêu chị..."

"Bá Văn, em điên rồi, chị là chị em!"

Cho dù Lucy có phản kháng như thế nào đi chăng nữa thì dường như Bá Văn đã lọt vào trong những suy nghĩ quái dị của chính mình, giờ phút này anh ta chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ thắm mê người của Lucy, không để ý đến phản kháng của cô mà hôn lên.

"Bá Văn! Em tính táo một chút đi!" Lucy dùng hết sức lực đẩy anh ta ra, mới chạy được hai bước đã bị anh ta tóm lấy đè trên mặt đất.

"Tôi cực kỳ tinh táo, tôi yêu chị nhiều năm như vậy, trước kia ông nội là trở ngại, bây giờ ông ấy mất rồi, tôi sẽ không để chị rời đi nữa!" Bá Văn vui mừng vào cô Lucy, nụ hôn ẩm ướt của anh ta khiến trong lòng cô nổi lên một trận ghê tởm.

Nửa thân dưới bị đè nặng nên không có cách nào nhúc nhích, thừa dịp Bá Văn ngẩng đầu lên cô tát một cái vào mặt anh ta, một cái tát này cũng đánh tỉnh Bá Văn, Lucy thấy anh sững sờ trên người mình, nhọc nhằn kéo lại áo ngủ, lạnh lùng nhìn người em trai khiến cô cảm thấy xa lạ này. "Cậu cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa!"

Bá Văn nhìn thấy những giọt nước mắt trên má cô, muốn giơ tay lau đi, rồi lại sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của cô, nắm chặt tay đến mức những ngón tay trở nên trắng bệch. "Tôi không hối hận việc làm hôm nay."

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại, Lucy cắn môi, nghĩ không ra tại sao mọi chuyện lại thành như vậy, Bá Văn vẫn đối xử tốt với mình, từ khi nào thì cậu ta lại có suy nghĩ khác, nhưng cho dù là như vậy thì cậu ta cũng không thể làm chuyện này với mình được. Cô bấm số điện thoại đã sớm thuộc nằm lòng, nghe được âm thanh đầu bên kia điện thoại, những sợ hãi, hoang mang trong lòng đều biến mất, cô khóc nức lên.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Cuối cùng thì giọng nói của anh có thể khiến cô yên tâm, Lucy lau nước mắt, không muốn để Trình Vũ biết chuyện vừa rồi. "Không, tình hình của ông nội không tốt lắm, có lẽ cũng không kéo dài được mấy ngày nữa. Trình Vũ, em cảm thấy sợ, vì sao cái chết lại gần ta đến như thế."

"Lucy, chúng ta đều sẽ già đi, rồi cũng sẽ có một ngày phải rời đi thôi."

"Em không cho anh rời đi sớm hơn em." Nghĩ đến chuyện người yêu mình sẽ rời xa mình, Lucy hoảng hốt.

"Anh sẽ cố hết sức."

Nghe Trình Vũ bắt đầu đi đáp ứng, Lucy bật cười. "Thật ngốc, nói mấy câu lừa bịp làm em vui vẻ anh sẽ chết sao."

"Không còn sớm nữa, ngủ sớm một chút đi, nếu không thì làm sao có sức để chăm sóc ông nội chứ."

"Vâng." Lucy lưu luyến cúp điện thoại.

Trình Vũ tắt máy, cũng không lên giường đi ngủ, mà đến gian phòng cuối hành lang, gõ cửa phòng Nguyệt Nặc, nhìn thấy em gái đặt chân lên bàn máy tính, trên tay còn ôm một lọ ô mai lớn. Thấy Trình Vũ đi vào phòng cô, nở nụ cười không có ý tốt.

"Anh cần biết Lucy đã xảy ra chuyện gì." Trình Vũ cũng không vòng vo.

Nguyệt Nặc cũng sẽ không để anh trai cô chiếm được lợi ích. "Bây giờ biết tầm quan trọng của những người em phải đi theo mọi người chưa, biết quy tắc của em gái anh rồi đấy..."

Nhưng Trình Vũ không phải là Huyền Dịch, anh lấy điện thoại ra. "Anh nghĩ nên gọi điện cho Tiểu Ly rồi, cậu ấy sẽ rất vui nếu biết mỗi lần em gái đều chạy tới chỗ kia."

"Được rồi, được rồi, em đầu hàng!" Nguyệt Nặc khẩn trương cướp lấy điện thoại của anh, cô vô cùng tin tưởng ông anh trai gấp sắc quên nghĩa của mình sẽ vì chị dâu mà bán đứng em gái, chuyển màn hình máy tính về phía anh, mở lại những hình ảnh vừa mới được truyền qua đây, Trình Vũ nhếch môi, ngón tay vô thức gõ xuống mặt bàn, Nguyệt Nặc ôm lọ ô mai của cô tránh ra xa, mỗi lần anh trai cô lộ vẻ mặt kia thì chắc chắn có người gặp xui xẻo, cái người tên Bá Văn kia nên nên đau buồn.

Bầu trời, ánh sáng hy vọng duy nhất bị che khuất, che hoàn toàn, khiến người khác không có không gian để thở. Mưa rơi tí tách, thể lương rơi khắp bầu trời. Lucy mặc quần áo tang màu đen, mũ vành có mảnh lụa đen che khuất khuôn mặt trắng xanh của cô, cô yên lặng nghe những lời của cha sứ:

(Một đoạn về lời của cha sứ, mình không rõ lắm về Đạo Thiên Chúa nên xin phép được bỏ qua, chém linh tinh sai là hồng bút)

Mưa chảy dài theo những chiếc ô màu đen rơi xuống đất, nước mưa rơi ướt giày, lệ rơi ướt mặt. Cuối cùng có phải bao nhiêu người khóc cùng nhau thì mưa mới có thể có rơi liên tục không ngừng, bầu trời mới có thể không ngừng rơi nước mắt. Đã từng có những ngày ông nội mở ô che mưa cho cô, hôm nay vị trí bên cạnh không còn, chỉ còn lại một chút nhớ thương.

75.2

Lucy không biết cô về nhà như thế nào, cô đẩy cửa phòng sách ông nội thích ngồi nhất ra, cũng chiếc bàn đó, cũng giá sách đó, cũng chiếc sofa đó, cũng xích đu đó nhưng bây giờ lại cảm thấy không giống xưa, có lẽ vì hoàn cảnh cũng không giống xưa nữa rồi.

Cốc cốc cốc...

"Vào đi."

"Tiểu thư Lucy, tôi là luật sư của ông Dawson, tôi thay mặt ông Dawson tuyên đọc di chúc của ông ấy."

"Ừ." Lucy gật đầu, thể hiện bọn họ có thể tiến vào, đi sau luật sư chính là bà cô ở xa trăm năm khó gặp kia, sau đó là Bá Văn, nhìn thấy anh ta, Lucy có chút không quen quay mặt đi. Nếu muốn cô đối xử với anh ta giống như trước kia thì dường như là chuyện không có khả năng.

Tất cả ngồi vào chỗ của mình, luật sư lấy di chúc từ trong túi đựng công văn ra, nhưng lại không đọc, bà cô Kelly không kiên nhẫn. "Tuyên đọc nhanh đi, tôi lấy phần của mình xong sẽ đi ngay."

"Xin lỗi, tôi còn phải đợi tất cả mọi người có mặt trong di chúc đến đầy đủ mới có thể tuyên đọc."

"Còn ai nữa?" Kelly kích động dùng giọng nói gay gắt hỏi, đã có thêm một người ngoài phân chia tài sản với mình, lại thêm một người khác nữa, chẳng phải bà ta sẽ bị chia ít đi sao.

"Thật xin lỗi, đã tới chậm." Người tới là một thanh niên mặc chiếc áo phông màu xanh, vẻ mặt giống như hai mươi tuổi, để kiểu tóc học sinh, ánh mắt trong suốt giống như một đóa hoa sen sẽ chưa từng bị nhiễm bẩn, cậu ta cười chào những người ngồi trong phòng một tiếng. "Chào mọi người."

"Nếu những người có mặt trong di chúc đều đã đến đủ, vậy thì tôi bắt đầu tuyên đọc di chúc của ông Dawson Ibu Brenda."

"Đợi một chút, thằng nhóc này là ai, cậu ta dựa vào cái gì mà cũng là người được hưởng di chúc." Kelly hỏi vấn đề mà Bá Văn cũng muốn hỏi.

"Theo di chúc viết, cậu Hoa Khê Trạch là con trai của ông Gall Ibu Brenda và bà Hoa Tương Tương, cũng chính là cháu nội của ông Dawson Ibu Brenda, đương nhiên có quyền thừa kế tài sản sau khi ông ấy qua đời."

"Cái gì? Gall nuôi con riêng ở bên ngoài, làm sao tôi biết được cậu ta có thật sự là cháu nội không. Vô duyên vô cớ lôi thêm một người ở bên ngoài nói là người thừa kế."

"Ồ đây có giấy chứng nhận DNA của cậu ấy, không cần nghi ngờ."

"Bà cô, nếu là ý của ông nội, chúng ta nên tôn trọng một chút." Lucy cảm thấy đầu đã rất đau rồi, Kelly bị Lucy nói, đành nén uất ức, nói như thế nào thì cô cháu gái này mới đúng là người mà anh trai bà ta yêu thương nhất, về sau bà ta còn phải dựa vào đứa cháu này nữa.

"Pháo đài ở nước Anh và hơn ba mươi suất bất động sản của Dawson Ibu Brenda chia cho Kelly Ibu Brenda, sáu mươi phần trăm cổ phần công ty Điện Tử khoa học kỹ thuật thuộc quyền thừa kế của cháu gái Lucy Ibu Brenda, sau này nếu Lucy Ibu Brenda kết hôn, có thể thông qua đồng ý của tiểu thư Lucy chuyển thành danh nghĩa của người chồng, hai mươi phần trăm do cậu Hoa Khê Trạch kế thừa, hai mươi phần trăm còn lại cho con nuôi Bá Văn Ibu Brenda, nhưng quy định không được chuyển nhượng, mua bán, hoặc tặng. Phía trên là phân chia tài sản của ông Dawson."

"Không có khả năng! Nhất định là sai rồi, dựa vào cái gì mà một người nhận được và một người tự dung xuất hiện lại được hai mươi phần trăm cổ phần của công ty, nhưng tôi lại không có!" Kelly cảm thấy không công bằng, bà ta là em gái của ông ấy mà.

"Thật xin lỗi, thưa bà, di chúc của ông Dawson viết như thế."

"Bà cô, gộp pháo đài ở nước Anh cùng bất động sản lại cũng được vài tỷ, bà chưa từng đến thăm cháu và ông nội, ông nội để lại nhiều tài sản cho bà như vậy cũng coi như là đã suy nghĩ đến bà rồi, đừng không biết đủ."

"Lucy." Bá Vãn gọi cô quay lại.

Lucy nắm chuỗi cửa. "Ngày mai tôi sẽ đến Dawson, cậu thông báo cho tất cả cán bộ từ quản lý trở lên sẽ có cuộc họp." Cô không muốn làm như vậy, là Bá Vãn ép cô.

"Cậu theo tôi." Lucy cười gật đầu nói với người từ đầu đến cuối vẫn cười kia.

"Hừ! Dù sao cũng không phải con ruột, lúc chia tài sản đã nhìn ra rồi, sớm muộn gì cũng Lucy bị thu hồi quyền quản lý Dawson, tôi thấy cậu vội vàng vô ích nhiều năm như vậy, haha." Kelly dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn Bá Vãn, cũng rời khỏi căn phòng.

Lucy dẫn Hoa Khê Trạch đến phòng khách. "Ngồi đi, muốn uống gì?"

"Nước lọc, cảm ơn."

Lucy đưa cốc nước cho anh ta. "Cậu tên là Hoa Khê Trạch sao?"

"Vâng." Hoa Khê Trạch vâng về miệng cốc nước.

"Mẹ cậu là người Trung Quốc sao?"

"Vâng." Hoa Khê Trạch mỉm cười gật đầu, trên mặt có một loại ánh sáng giống như ánh mặt trời vậy.

"Mẹ tôi cũng là người Trung Quốc, thật xin lỗi tôi không có ác ý với cậu, chỉ là bỗng nhiên nghe được cha ở bên ngoài có con riêng thì vẫn có chút ngạc nhiên, dù sao ông nội nói cho tôi biết cha tôi rất yêu mẹ tôi."

"Tôi có thể hiểu." Hoa Khê Trạch gật đầu.

"Có điều nếu di chúc của ông nội đã quyết định như vậy, tôi cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của ông nội, về sau có khó khăn gì có thể tôi tìm tôi, dù sao tôi cũng là chị cậu." Buông khúc mắc trong lòng xuống, thật ra có rất nhiều chuyện sau khi ông nội qua đời Lucy đều không còn quan tâm nữa, trên đời này vẫn còn có người có cùng huyết mạch với mình thì âu cũng là một chuyện may mắn.

"Được ạ."

Lucy cảm thấy những điều khiến người ta cảm thấy nặng nề sau mười hai giờ trưa lại vì nụ cười trong sáng của cậu bé này mà thay đổi. Nhưng sau một lần cải tạo hoàn đại (trong truyện này có thể hiểu là thay đổi người quản lý, thay đổi thời kỳ) cũng không thể dùng nụ cười tươi tắn là có thể giải quyết mọi vấn đề. Nền móng của Dawson rất vững chắc, một thể hệ luôn có một thể hệ người trung thành khác, hướng chi còn có người cố gắng bồi dưỡng, từ khi Dawson Ibu Brenda thả tay để Bá Vãn bắt đầu tiếp xúc với công ty, anh ta cũng cũng bắt đầu bồi dưỡng năng lực của mình, mặc dù vẫn có một số người ủng hộ Lucy nhưng dù sao từ khi công ty đi vào hoạt động Lucy không tiếp xúc nhiều, cho nên lúc Lucy ngồi vào vị trí ở văn phòng tổng giám đốc, có một số người không hẹn mà cùng đưa đơn từ chức.

Nhóm người này đều chiếm vị trí quan trọng trong công ty, nếu đột nhiên từ chức, thì đương nhiên những công việc công ty đang thực hiện sẽ xuất hiện đứt gãy. Lucy nhìn về phía Bá Vãn đang ngồi bên cạnh, hy vọng anh ta có thể nói một câu, trước kia Dawson đều do anh ta xử lý, nhưng từ đầu đến cuối Bá Vãn lại giống như không nhìn Lucy một cái, cúi đầu nhìn văn kiện trên tay mình.

"Tiểu thư Lucy, chúng tôi đều do một tay quản lý Bá Vãn đào tạo, Dawson có thể có hôm nay, không thể bỏ qua công lao của quản lý Bá Vãn, tiểu thư Lucy không quen thuộc với hoạt động của công ty, nếu Dawson giao cho tiểu thư Lucy không bằng giao cho quản lý Bá Vãn, nếu tiểu thư Lucy khẳng quyết quay về Dawson thì chúng tôi chỉ có thể từ chức." Người dẫn đầu là quản lý bộ phận Thị trường phát biểu lý do thoái thác đã được bàn bạc từ trước.

Chuyện đến mức này, Lucy không có khả năng không nhìn ra chuyện này đã có âm mưu từ trước, nhóm người bọn họ đoán chắc rằng trong thời gian ngắn cô không thể tìm thấy người tài cho nên mới uy hiếp cô giao quyền quản lý công ty ra, nếu cô phản đối, bọn họ sẽ thật sự từ chức, như vậy thì Dawson cũng xong rồi, nếu cô đồng ý, lại đúng ý của Bá Vãn.

Giữa lúc cô đang khó xử, cửa phòng họp đột nhiên mở ra.

"Nếu mọi người khẳng quyết từ chức, chúng tôi sẽ không giữ lại nữa."

Trình Vũ mặc tây trang màu đen, mang phong cách thống trị vốn có, anh chậm rãi đến bên cạnh Lucy, hôn trán cô một cái, dịu dàng nói. "Thật xin lỗi, anh tới chậm."

Ánh mắt chưa xốt, Lucy lắc đầu. "Không có."

Trình Vũ tới gần tai cô. "Thật ra anh không thích mặc tây trang đâu, nhưng vì em nên có ngoại lệ, cần phải bồi thường anh đó."

Trình Vũ nói cực kỳ mập mờ, lỗ tai Lucy đỏ đến rì máu, hai bên má đều được nhuộm một vệt đỏ hồng, Bá Văn ghen tỵ đến đỏ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

"Vừa rồi ai mới nói là muốn từ chức vậy?" Âm thanh trầm thấp lạnh lùng trước sau như một của Trình Vũ, vang vọng trong phòng họp.

Mọi người đều nhìn anh, anh nhìn họ, không ai biết người đột nhiên xuất hiện ở đây là ai, còn thân mật với tiểu thư Lucy như thế, do không chắc Trình Vũ là ai nên không ai dám làm chim đầu đàn, bọn họ cũng chỉ chắc chắn rằng Lucy không làm gì bọn họ nên mới làm âm ỉ, nực cười, đi đâu tìm một công việc có tiền lương và mức đãi ngộ giống như công ty Dawson chứ.

Trình Vũ cũng không vội, ngồi bên cạnh Lucy, ngón tay gõ từng gõ lên mặt bàn, lại có người không sợ chết cảm thấy Trình Vũ chẳng qua chỉ là người mà Lucy bắt lấy đề cáo mượn oai hùm, giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển đứng lên. "Nếu tổng giám đốc của Dawson là tiểu thư Lucy thì hôm nay tôi lập tức từ chức."

Bộ phận nghiên cứu phát triển là bộ phận trung tâm của Dawson, một khi ông ta từ chức thì không thể nghi ngờ đó là tổn thất lớn nhất của Dawson. Trình Vũ mở cặp hồ sơ mang đến ra, gương mặt lịch sự khiến ông ta tưởng rằng anh sẽ nói tin tức tốt, nhưng lời vừa nói ra đã làm cho giám đốc bộ phận nghiên cứu xanh cả mặt. "Geogre Brownie, nam, bốn mươi hai tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học lập tức vào Dawson, từ người học việc ngồi lên, bởi vì tham gia khai phá hệ thống phòng ngự thế hệ thứ tư thu được thành quả tốt nên được ngồi lên chức giám đốc, sau đó thành tích cũng bình thường."

Trình Vũ ném tư liệu ở trong tay lên bàn. "Thật ra hệ thống phòng ngự thế hệ thứ tư và thế hệ thứ ba không có khác biệt lớn, hiểu rõ bây giờ hệ thống phòng ngự của Dawson còn dựa vào thu mua, tôi thật sự không biết ông còn ngồi ở vị trí giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển để làm gì, ông đã nói là từ chức, cũng giảm bớt rất nhiều phiền toái. Giám đốc tài vụ."

"Tôi đây!" Giám đốc tài vụ không biết tại sao mình lại theo bản năng mà quay lại, tóm lại chàng trai này tạo áp lực cho ông ta còn lớn hơn chủ tịch của Dawson.

"Thanh toán cho giám đốc George một chút."

"Vâng."

Trình Vũ nhìn George đang đứng bất động ở đằng kia. "Sao thế? Còn có vấn đề gì sao?"

"Cậu có quyền gì mà đuổi tôi!" Không ngờ cậu ta lại thực ra làm chuyện đó.

"Tôi nghĩ giám đốc George đang hiểu lầm hai chuyện, chuyện thứ nhất không phải là tôi đuổi ông, mà là do ông chủ động xin từ chức, những người đang ngồi đây chỉ cần không phải là kẻ điếc thì đều có thể nghe được. Chuyện thứ hai, tôi là vị hôn phu của Lucy, bây giờ cô ấy mời tôi đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của Dawson, còn vấn đề gì không?" Giọng nói của Trình Vũ vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt như vậy, dường như bất kể là tranh cãi trước mặt anh như thế nào thì cũng không có ý nghĩa gì.

"Cậu sẽ phải hối hận!" George phui tay rồi đi.

"Đợi một chút." Trình Vũ gọi ông ta lại. "Bảo vệ, lúc giám đốc George đi ra nhớ kiểm tra cẩn thận, tất cả những gì có liên quan đến Dawson đều không được phép mang đi, mong giám đốc George có thể hiểu cách làm của tôi, nếu mang ra ngoài, giám đốc George có thể bị truy cứu trách nhiệm lấy cắp buôn bán tài liệu cơ mật, làm như vậy thì tất cả mọi người đều khó xử."

"Cậu! Hừ" George Brownie trừng mắt nhìn Trình Vũ, tức giận rồi đi.

Sau khi ông ta đi ra phòng họp bỗng nhiên im lặng hẳn, không có người đề xuất muốn từ chức, Trình Vũ nhìn nữ thư ký đang ghi lại nội dung cuộc họp, phân phó với cô ta. "Đến bộ phận nghiên cứu phát triển, gọi Robert tới đây."

Nữ thư ký nhìn Bá Văn ở đối diện, do dự một chút. "Vâng."

Bên trong bộ phận nghiên cứu phát triển cũng đang mở cuộc họp, mục đích là thảo luận việc tiến hành tự nghiên cứu hệ thống phòng ngự thế hệ thứ sáu, là một nhân viên cơ sở, Robert cũng không có tiếng nói gì, chỉ yên lặng ghi chép những điều cần ghi nhớ. Cửa phòng họp đột nhiên bị mở ra, là thư ký cao nhất của tổng giám đốc.

"Có nhân viên tên Robert ở đây không?"

“Tôi là Robert.” Robert đứng lên, không biết người trên tầng cao nhất tìm mình làm gì. John ở bên cạnh cũng kéo quần áo của anh ta: “Thư ký tổng giám đốc tìm anh làm gì?”

Robert nghiêng người nói nhỏ: “Tôi làm sao biết được.”

“Theo tôi lên lầu cao nhất.”

“Tôi sao?” Robert cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy như trên đầu bị đập trúng một miếng thịt từ trên trời rơi xuống khiến đầu óc anh ta choáng váng, lên tầng cao nhất hợp sao, ngay cả phó trưởng phòng cũng chưa có tư cách kia, một nhân viên nho nhỏ như anh ta làm sao có tư cách này.

“Đứng, đừng lè mề.”

Robert lập tức đuổi theo, lý do là thư ký của tổng giám đốc đã có chút không kiên nhẫn rồi. Robert đi vào phòng họp lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người anh ta, khiến anh ta cảm thấy không được tự nhiên giống như có mũi nhọn đâm vào người.

“Ngồi đi.” Trình Vũ bảo anh ta ngồi vào chỗ trống do người kia mới rời đi. “Nếu không ai muốn từ chức vậy thì chúng ta bắt đầu cuộc họp.”

Thư ký nhanh chóng phát cho Robert một phần tài liệu. Trình Vũ bảo mọi người mở phần tài liệu tự anh sắp xếp ra. “Đây là tài liệu sống sót mức kinh doanh của Dawson với công ty Tín Đạt trong ba năm qua, hàng năm khoa tin tăng trưởng với tỷ lệ năm phần trăm một năm, và dường như Dawson đang dậm chân tại chỗ, bây giờ ngành thông tin khoa học kỹ thuật đang cạnh tranh gay gắt, trong lòng mọi người cũng có vài suy nghĩ, không tăng trưởng lập tức rút lui, năm trước Dawson dùng bốn trăm triệu để mua hệ thống phòng ngự, đương nhiên Dawson có tiền, nhưng hệ thống phòng ngự khiến Dawson nổi tiếng lại dựa vào thu mua, sớm hay muộn thì Dawson cũng sụp đổ.”

Trình Vũ nói một lúc lại khiến sắc mặt mọi người đều rất khó coi. “Vậy cái gì lại tạo thành cục diện hôm nay, vì lợi ích cá nhân mà làm chuyện không đúng quy tắc, kết bè phái, đè bẹp người thân, không biết dùng người, làm mất nhân tài là nguyên nhân quan trọng nhất.”

Từng câu từng chữ Trình Vũ nói giống như đập vào lòng bọn họ, những người dựa vào quan hệ mà được ngồi ở đây đều lo lắng đề phòng.

“Nếu tôi làm tổng giám đốc của Dawson, chắc chắn việc này sẽ không phát sinh. Tôi mời Hắc Nhai làm cố vấn thực hiện về mọi mặt, anh ta sẽ nhăm vào tình hình cụ thể của Dawson mà đặt ra một quy định giám sát nội bộ nghiêm khắc, tất cả nhân viên trong công ty đều phải tiến hành xét duyệt lại, không phù hợp hoặc là giáng chức, hoặc là từ chức.” Trình Vũ làm việc tương đối triệt để, nếu không phải do chuyện lần này thì Dawson cũng nên chỉnh đốn lại một lần.

Hắc Nhai? Là Hắc Nhai bàn tính vàng của Tần Lang sao? Rốt cuộc người đàn ông này là ai đây, lại có thể mời Hắc Nhai, ai không biết chỉ cần một câu của thiếu chủ, Giác đã trở thành doanh nghiệp sánh ngang với Nguyệt thị và Dawson, hơn nữa chỉ dùng thời gian năm. Nghe nói mặt của Hắc Nhai rất sắc bén, một công ty trải qua kế hoạch chỉnh đốn của anh ta đều có thể sống lại, nhưng muốn mời anh ta thì không chỉ là vấn đề tiền bạc.

“Không có vấn đề gì khác thì cuộc họp hôm nay đến đây là kết thúc.”

Những người trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng người rời khỏi phòng họp đầu tiên là giám đốc tài vụ, sau đó mọi người bắt đầu rời đi.

"Anh Trình, tôi là Bá Văn Ibu Brenda, em trai của Lucy."

Trình Vũ quay lại nhìn Bá Văn, thấy anh ta cúi tay để trước mặt anh, Trình Vũ chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có ý muốn nắm lấy. "Đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với anh, anh đợi một lát."

Lucy cắn răng, cô biết cho dù không thích một người cũng sẽ không thất lễ như vậy, trừ phi anh đang tức giận, cô cảm thấy có lẽ anh biết được gì đó, nhưng lại không dám khẳng định. Bá Văn chịu đựng tức giận, đã nhường anh ta như thế rồi, vậy mà anh ta lại không để mình vào mắt một chút nào.

Robert dấy đưa đến tận cuối cùng, nhìn thấy Trình Vũ đến gần anh ta, những câu nói vừa rồi cũng khiến anh ta rung động, chàng trai này lại có thể đảo lộn bầu trời ở Dawson, dù chủ tịch còn tại vị cũng không dám thay đổi một cách quyết đoán như thế, không chỉ là thật sự nắm chắc mà còn phải để tương lai của Dawson ở trong lòng.

"Robert phải không?" Trình Vũ vẫn nhớ đối thủ cạnh tranh năm đó của mình.

"Vâng. Tổng giám đốc."

"Chúc mừng anh trở thành giám đốc mới của bộ phận phát triển nghiên cứu."

Trình Vũ vươn tay ra, Robert không dám khẳng định mà nắm lấy. "Tôi sao? Nhưng tôi mới vào công ty chưa được bao lâu mà."

"Có trình độ hay không không phải là dựa vào thời gian dài hay không, tôi nghĩ người muốn giành lấy ngôi vị quán quân trong cuộc thi thông tin khoa học kỹ thuật giành cho thanh thiếu niên đủ để đảm nhận vị trí này, tôi có xem qua luận văn phát biểu của anh, cách suy nghĩ về ý tưởng rất tốt, làm rất tốt."

Trình Vũ vỗ vai anh ta, sau đó nhìn về phía sau Lucy, Lucy ngẫm hiểu bước lên phía trước. "Anh Bá Văn, tôi nghĩ chúng ta cần đổi nơi nói chuyện."

Bá Văn gật đầu, Trình Vũ ôm Lucy rời đi, tầm lưng kia khiến Robert cảm thấy giống như đã từng quen biết, anh ta quay lại bộ phận nghiên cứu phát triển, vừa đi vừa suy nghĩ, cảm thấy cái tên Trình Vũ rất quen thuộc.

John nhìn thấy Robert quay về, lập tức lại gần. "Nghe nói giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển bị đốt thành con mực, lại nghe nói anh lên làm giám đốc bộ phận nghiên cứu, chẳng nhóc, thật không. Anh không phải là giám lên cút chó, mà là số đập cút chó thôi."

Đột nhiên Robert hét lên. "Chính là anh ta! Thật sự là anh ta! Thảo nào thảo nào!" Anh ta thật sự gặp phải vận cút chó, nắm lấy tay John kích động nói. "Anh có nhớ năm cấp ba tôi bắt buộc phải nhận giải nhì khi tham gia trận đấu lớn ấy không?"

"Nhớ chứ, quán quân bị một thằng nhóc khác lấy đi rồi." Đương nhiên là John nhớ rõ, có điều Robert nói lại chuyện này làm gì.

"Biết tổng giám đốc mới của chúng ta là ai không?" Robert thần bí nói, John lắc đầu.

"Chính là anh ta! Trình Vũ."

"Cái thằng nhóc kia? Là tổng giám đốc mới của chúng ta sao?" John giống như chưa nghĩ ra. "Không thể nào, nghe nói công ty mới Hắc Nhại để sửa đổi lần nữa, có khả năng sẽ giảm biên chế, trước kia tôi đã từng đắc tội với anh ta, có phải sẽ loại bỏ tôi không! Robert, anh biết tôi còn phải nuôi vợ nuôi con mà, anh có thể đi theo tổng giám đốc nói với anh ta không cần loại bỏ tôi được không, trước kia đều là hiểu lầm thôi."

Robert thấy đáng về khăn trương của John. "Yên tâm, tổng giám đốc chỉ muốn bắt những người đi lên dựa vào quan hệ thôi, anh có bản lĩnh thật sự, sẽ không bị loại bỏ."

"Thật không?" John nhẹ nhàng thờ ra, trái lại lại có suy nghĩ. "Vậy có phải sẽ có cơ hội thăng chức không?"

"Có vẻ đúng như vậy."

Dawson cũng giống như những công ty khác, truyền lời đồn nhảm còn nhanh hơn truyền bệnh. Trong lúc này trong lòng mỗi người ở Dawson đều hoảng sợ, nơi nơi đều xì xào bàn tán, chuyện được thảo luận nhiều nhất chính là chuyện về tổng giám đốc mới, một số người thông thạo tin tức cũng mang đến bộ tập san trường của học viện Ngân Hoa. John cũng một vầy tờ tạp chí trong tay, chạy đến văn phòng mới của Robert, thấy Robert đang sửa sang đồ đạc, anh ta giờ tạp chí trong tay lên. "Anh xem, tổng giám đốc của chúng ta không đơn giản đâu, anh ta còn là đại thiếu gia của Nặc, bây giờ là tổng giám đốc của Nguyệt thị, nghe nói mẹ nuôi của anh ta là phu nhân thiếu chủ Tàn Lang, thảo nào mới được Hắc Nhại, còn có tin tức đáng kinh ngạc hơn nữa kia, anh nhất định sẽ muốn biết."

Robert nở nụ cười, nhìn về mặt sùng bái của John, rất khó tưởng tượng được nhiều năm trước lúc còn trẻ anh ta còn không cho tổng giám đốc chút mặt mũi nào "Tin tức gì?"

"Hệ thống phòng ngự thế hệ thứ năm của Dawson là cái hoàn mỹ nhất trong lịch sử của Dawson, nhưng đáng tiếc nó được thu mua từ bên ngoài, mà người khai phá nó chính là C.Y, người mà anh hết sức sùng bái, bậc biệt sùng bái, vô cùng sùng bái."

"Cái này mọi người đều biết mà." Robert nhún vai. "Vấn đề là, anh có biết C.Y là ai không?" John nhướn lông mày, vẫn khoe mẽ như cũ, anh ta không tin nếu Robert biết đáp án mà còn có thể bình tĩnh giống như bây giờ.

Robert cúi xuống sắp xếp đồ đạc. "Là ai?"

"Chính là tổng giám đốc vĩ đại của chúng ta, anh xem câu này 'Người hoàn mỹ nhất trong lịch sử học viện Ngân Hoa, Trình Vũ... cũng chính là C.Y thần bí' John đưa tạp chí trong tay cho Robert xem.

Robert bình tĩnh cầm lấy tạp chí, nhưng bàn tay vì kích động mà run nhẹ kia không lừa gạt được ánh mắt của Robert, xem anh ta còn bình tĩnh được nữa không. Robert xem xong phần tin nói về Trình Vũ kia, rồi trả lại cho Robert. "Cậu lấy tạp chí ở đâu ra thế?"

"Haha... cậu không biết thôi. Bạn tốt của con trai hàng xóm sát vách của bạn bè của anh trai của dì học Lizzy đi học ở học viện Ngân Hoa, bởi vì bạn tốt của con trai của hàng xóm sát vách của bạn bè của anh trai của dì họ Lizzy đều đặc biệt hướng tới Ngân Hoa, cho nên mỗi lần đều hỏi mượn cậu ta, vòng mấy vòng thì đến tay Lizzy, cô ta mang đến công ty xem, mọi người liếc mắt một cái lập tức nhận ra nhân vật trên trang bìa vô cùng giống tổng giám đốc vĩ đại của chúng ta, sau khi xác nhận mới đưa ra tin tức chấn động này."

Đầu Robert bị rút gân vì bị John quẩn.

"Anh nói xem, nếu tổng giám đốc của chúng ta chính là C.Y thì hệ thống phòng ngự thế hệ thứ sáu của chúng ta có phải bớt phiền toái hơn không?"

"Ý của anh là sự tồn tại của bộ phận nghiên cứu phát triển của chúng ta không còn cần thiết nữa?" Robert mở nụ cười, đầu óc của John quá đơn giản.

"Đúng vậy, không phải chúng ta lại về nhà ăn bám sao."

"Nếu anh ta muốn xóa bỏ bộ phận nghiên cứu thì còn chẳng tôi lên làm giám đốc làm gì?"

"Cũng đúng nha." John lại suy nghĩ, Robert không để ý tới anh ta, với đầu óc đơn giản của anh ta thì trong giây lát nhất định sẽ không nghĩ ra.

Trong phòng được bao trong quán cà phê ở tầng một, Trình Vũ ngồi đối diện với Bá Văn, Trình Vũ không muốn ở đây lãng phí thời gian trên người đàn ông này, nói thật thì anh thật sự không vừa mắt người đàn ông này, cho nên những lời nói ra không xa cách khách sáo như vừa rồi nữa mà gọn gàng dứt khoát. "Lucy là vị hôn thê của tôi, hiển nhiên là tôi không thích có người có suy nghĩ gì không an phận đối với cô ấy, cho nên trước tối ngày mai mời anh

chuyển ra khỏi nơi ở của Dawson, mặt khác công việc của tập đoàn Dawson sẽ do tôi tiếp nhận, dựa theo di chúc của ông Dawson, anh vẫn giữ lấy hai mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Dawson, cho nên anh vẫn có thể ở lại Dawson làm chức vụ quản lý của anh, sử dụng quyền lợi của anh, nhưng tôi cũng muốn nói cho anh biết, anh có quyền biểu quyết cũng không thể thay đổi bất cứ quyết định nào của tôi đâu.”

“Đây là chuyện của tập đoàn Dawson chúng tôi, cho dù anh là vị hôn thê của Lucy cũng không biểu hiện cái gì, dù sao anh cũng chưa kết hôn với Lucy.” Bá Vãn còn chưa biết hoàn cảnh gia đình của Trình Vũ, tự nhiên cũng chỉ cho rằng anh có thể cần rờ như vậy là hoàn toàn dựa vào tên tuổi là vị hôn phu của Lucy. “Lucy, chị nghìn lần đừng để anh ta lừa, anh ta chẳng qua chỉ muốn tài sản của Dawson mà thôi. Chờ chị chuyển cổ phần công ty sang danh nghĩa của anh ta rồi thì anh ta lập tức quăng chị đi thôi.”

“Bá Vãn, tôi không cho cậu nói Trình Vũ như vậy!” Lucy tức giận.

Trình Vũ mỉm cười, những điều nên nói anh cũng đã nói rồi, không cần thiết pahri ở đây lãng phí thời gian. “Tôi đã nói trước tôi ngày mai phải rời khỏi nơi ở của Dawson, anh chắc chắn sẽ không hy vọng tôi cường chế thực hiện ở đâu.”

Nhìn Trình Vũ ôm Lucy rời đi, Bá Vãn cảm xúc trên dàn đập xuống mặt đất. “Tên kia dựa vào cái gì chứ!”

“Dựa vào cái gì sao? Cha là Nguyệt Độc Nhất, mẹ nuôi là phu nhân thiếu chủ Tàn Lang, Tổng giám đốc Nguyệt thị là nghề phụ của anh ấy, quên nói với anh rằng anh ấy còn một cái tên gọi là C.Y nữa. đương nhiên điều quan trọng nhất chính là anh ấy có một cô em gái siêu cấp đáng yêu là tôi đây. Xin chào, tôi là Nguyệt Nặc. đây là danh thiếp của tôi. Tôi là luật sư, nếu anh có điều không hài lòng với việc anh trai tôi sắp lấy được sáu mươi phần trăm cổ phần tập đoàn Dawson của các người thì có thể đến tìm tôi, tôi đảm bảo ngay cả hai mươi phần trăm của anh kia cũng sẽ được lấy đi.”

“Cô, cô vào đây bằng cách nào.” Bá Vãn hoảng sợ nhìn cô bé đột nhiên xuất hiện này, cô ngồi xồm trên sofa, ăn kem, đáng vẻ cười hi hi. Nhưng cô im hơi lặng tiếng xuất hiện như vậy thật sự khiến người ta sợ hãi.

“Kem trong quán cà phê ở Dawson cũng không tệ lắm, không biết có thể gói về không.” Nguyệt Nặc nuốt vào một miếng, nhìn về phía Bá Vãn hỏi ngây thơ. Nếu không thể gói về, cô sẽ bảo Bắc Đường Ly qua đây học tay nghề của bọn họ, sau này mỗi ngày đều có thể ăn rồi.

“À... Tôi quên cho anh xem đồ tốt.” Nguyệt nặc giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, quay về phía Bá Vãn ngoắc ngón tay gọi anh ta, Bá Vãn ma xui quỷ khiến vui vẻ bước vào, Nguyệt Nặc mở máy tính cầm tay ra, gõ ở trên đó vài cái, sau đó chuyển máy tính về phía Bá Vãn, Bá Vãn nhìn chăm chăm vào máy tính sau đó mắt càng ngày càng tròn lên.

“Không! Không có khả năng! Làm sao cô có thể biết! cuộn phim này nhất định là giả!” Ngón tay Bá Vãn nhanh chóng gõ bàn phím, có ý định xóa bỏ hình ảnh anh ta hãm hại Lucy Jlu Brensa đi.

“Xóa đi xóa đi, tôi dự bị vài trăm phần rồi.” Nguyệt Nặc không thèm để ý, tiếp tục ăn kem “Hôm nào coi nói như CD lậu bán ra ngoài thị trường, nhất định sẽ bán rất chạy, lấy cái tên là nghiệt duyên, không được không được, nhật ký vương tử báo thù, cũng không hay, gọi là lòng muông dạ thú đi.”

“Giao CD cho tôi.” Bá Vãn muốn tới gần Nguyệt Nặc, muốn uy hiếp cô giao toàn bộ CD ra. Nguyệt Nặc vì muốn tránh tay heo của anh ta mà làm rơi kem xuống đất. Nguyệt Nặc nhìn ly kem còn chưa ăn xong, cau mày, chu miệng, đương nhiên là giận dữ, rút roi bên người ra, mỗi lần gõ tay là quất một cái. “Mẹ nó! Tôi đây là kim chi ngọc điệp không phải để người như anh có thể chạm vado! Đừng chạm vào chị dâu tôi, tưởng anh trai tôi không tìm anh thì tưởng là có thể dễ dàng đi như vậy sao? Đó là do anh trai tôi hoàn toàn không xem anh ra gì, ngay cả nói chuyện với anh, anh ấy cũng cảm thấy lãng phí nước bọt! chỉ cần anh từ đây đi ra ngoài một cái thôi, có cả đồng người gây phiền toái cho anh! Hừ! đánh anh còn ô uế tay tôi!”

Nguyệt Nặc tức giận đập Bá Vãn ngã trên mặt đất, đánh lên người anh ta một roi nữa rồi cắt cây roi đã hủy hoại người ta đi, cô còn khó chịu với chuyện người khác rêu rao, quyết định đến quầy rượu gọi một ly kem bù lại tâm trạng buồn nôn khi chuyện cô nói chuyện với ruồi bọ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

"Anh đang tức giận sao?" Trở lại biệt thự Dawson, cuối cùng Lucy cũng không chịu được không khí kỳ lạ giữa cô và Trình Vũ.

Trình Vũ dùng sức kéo cổ tay Lucy, kéo người vào phòng, đóng rầm cửa lại. Trình Vũ đặt cô ở trên cửa, giữa hai người không có một khe hở nào, phía sau lưng mặt trời ngả về phía tây, rặng mây đỏ đầy phía chân trời.

Trình Vũ đặt trán lên trán Lucy, hô hấp bình thường nhẹ nhàng dần dần trở nên nặng nề. "Anh đang tức giận, chưa bao giờ tức giận như vậy."

Trình Vũ hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Lucy, anh chưa bao giờ bị vẻ ngoài của một người phụ nữ mê hoặc, nhưng trong giờ phút này anh thậm chí còn cảm thấy mê mẩn. "Lucy, em phải chịu trách nhiệm."

Trình Vũ mỉm cười, trong nụ cười kia lại mang vài phần không đứng đắn, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ hào hiệp lạnh lùng vừa nãy. Lucy nuốt nuốt nước miếng, giờ phút này Trình Vũ giống như là quý sa tăng đang dụ dỗ người khác phạm tội. "Chịu trách nhiệm... chịu trách nhiệm như thế nào?"

Trình Vũ vẫn mỉm cười, chỉ là ánh mắt dừng trên người cô, một chút mây hồng chiếu vào lông mi dài của cô, đôi môi còn mềm mại hơn cánh hoa hồng, óng ánh giống như có thể nhỏ ra nước. Hai mắt Trình Vũ trở nên sâu xa, ngón tay vuốt ve gò má mịn màng của Lucy, chậm rãi hôn lên đôi môi khiến người khác muốn phạm tội kia, mới đầu chỉ lướt qua rồi ngừng, nhưng chỉ một tia lửa có thể thành đám cháy, rằng mây đỏ lúc chiều tà ngoài cửa sổ chiếu vào giữa phòng ngủ, phòng ngủ yên tĩnh chỉ có âm thanh còi quần áo.

"Trình Vũ." Âm thanh làm nũng của Lucy giống như câu thần chú phá vỡ ma pháp, bất ngờ khiến Trình Vũ đang chìm đắm trong mê hoặc bỗng tỉnh táo lại, tìm về cho mình một chút lý trí, Trình Vũ nhìn thấy hai tay Lucy đặt trên vai mình, hai chân run nhè nhẹ, nút thắt của quần áo trên người đều đã mở ra, dáng người cô thon dài mềm mại, eo nhỏ không đầy một nắm tay, lộ ra nước da trắng, trơn bóng như bạch ngọc, ánh chiều tà chiếu vào người cô tạo nên màu sắc rực rỡ.

Trình Vũ giúp cô chỉnh trang lại quần áo, đặt đầu lên vai cô, nhẹ nhàng thở dốc, cố gắng vỗ về cảm xúc không ngừng dao động. Đương nhiên Lucy cũng đã tỉnh táo, cô xấu hổ muốn tránh thoát, nhưng bị Trình Vũ dùng tay cô định eo nhỏ lại.

"Trình Vũ." Lucy thở hổn hển.

"Đừng nhúc nhích, nếu em không muốn chúng ta tiếp tục." Tay Trình Vũ di chuyển ở bả vai và xương quai xanh của cô, để tay ghi nhớ cảm xúc kia. Nhưng giọng nói của anh truyền vào đôi tai xinh đẹp của Lucy, hơi thở nóng bỏng phả vào sau gáy, khiến trong lòng Lucy run rẩy không thôi.

Anh chưa từng quá khát khe với cái gì, những điều cha mẹ mang đến cho anh mấy đời những người khác cũng không thể tưởng tượng được.

Giống như nhiều người đã từng nói, bởi vì anh là con của Nguyệt Độc Nhất, cho nên anh có được toàn bộ. không sai, anh chưa bao giờ phủ nhận. nhưng anh chính là Trình Vũ, cha anh chính là Nguyệt Độc Nhất, anh không cần cố gắng cũng có thể có được rất nhiều thứ. Nhưng người đang ở trong lòng anh bây giờ hoàn toàn khác biệt, cô khiến anh hiểu thì ra cảm giác thích một người đơn giản như vậy, để cho anh biết thì rag hen ty có thể khiến người ta mất đi lý trí như vậy.

Nguyệt Nặc nằm chán ngồi trong vườn hoa nhà Dawson nhìn màn hình máy tính, anh trai cô với chị dâu tương lai ở trong phòng chơi trò hôn nhẹ, chú Bạch với dì Chu ở trong xe chơi trò hôn nhẹ, cha nhỏ với mẹ nuôi còn chưa hôn, có điều là cũng nhanh thôi. Chú Thanh Á đương nhiên bị tiểu thuyết tình dục của dì tên Khúc Quả Quả kia kích thích, mặc dù giờ phút này đang dùng lời lẽ nghiêm khắc cổ vũ tranh luận, chẳng qua theo ý cô, chuyện hôn nhẹ cũng là chuyện sớm muộn thôi. Chú Thanh Á chính là không sút khoát, nhìn tư thế cha cô hôn mẹ cô kia, như vậy mới có khí phách.

Haiz... tại sao mọi người đều như thế này chứ, cô vẫn là vị thành niên, tuyệt đối không xem cái trò dạy hư trẻ con gì đó. Nguyệt Nặc cạch một cái, khép máy tính lại, cảm thấy vô cùng chán chán, biết thế sáng nay cô không vội quát người tên Bá Văn kia, kéo về từ từ chơi đùa, dù sao cũng dễ chịu hơn việc bây giờ ngồi một mình chơi với mấy ngón tay.

Cô nhàm chán đi dạo lung tung trong vườn hoa, không nghĩ tới vườn hoa ở nhà Dawson không phải lớn bình thường. cô cúi đầu kiểm tra một bụi cây nhỏ, thật ra cũng chán việc đi qua đi lại một cách mù quáng, lại phát hiện bên trong hình như không có một cái hang, nhìn xung quanh không có ai, hoặc là không làm hoặc là phải làm đến cùng, cho nên cô chui vào. Quả nhiên bên trong tạo thành một thế giới nhỏ, không gian tuy không lớn, nhưng có hoa có nước, bên kia còn có ghế nằm, trên đó có một người đàn ông, không, chính xác mà nói là một chàng trai, Nguyệt Nặc đoán có lẽ cũng không lớn hơn cô mấy tuổi.

Toàn bộ cơ thể người đó đắm chìm giữa ánh nắng chiều, bị ánh nắng mặt trời vây quanh thành vàng sáng đỏ như máu. Mái tóc mềm mại tăn ra, ngẫu nhiên bị gió thổi bay vài sợi, đây hoàn toàn là một cảnh đẹp. anh ta ngủ thiếp đi, trên người mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản, phía dưới mặc một chiếc quần bình thường màu vàng nhạt, quần áo rộng thùng thình bao trùm cơ thể mảnh khảnh của anh ta. Áo bị xóc lên một chút, lộ ra nước da hơi tái nhợt, Nguyệt Nặc không biết như thế nào là siêu phẩm thoát tục, nhưng cô cảm thấy người trước mặt này khiến cô cảm thấy có một loại phong thái vô cùng lẻ loi.

Cho nên khi anh ta chậm rãi mở mắt, tầm nhìn quét tới đây, hô hấp của Nguyệt Nặc bỗng nhiên căng thẳng. ánh mắt dịu dàng kia nóng bỏng giống như sắt nung in lại trong linh hồn cô.

Nguyệt Nặc không biết tại sao cô lại đau lòng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của anh ta trái tim lại co rút đau đớn, dường như chàng trai xinh đẹp này không nên trong trạng thái thiếu sức sống như vậy.

Giọng nói của anh ta thanh nhã như hoa cúc, giống như âm thanh dễ nghe mà Nguyệt Nặc tưởng tượng ra. "Xin chào."

Trong một giây kia, Nguyệt Nặc giống như cô gái nhỏ gặp được một tình đầu, ngay cả tay cũng không biết đặt ở đâu cho thích hợp, sau khi mất tự nhiên đành phải xấu hổ cười cười. "Xin chào, tôi tên là Nguyệt Nặc, tôi không biết anh ngủ ở trong này, cho nên... cho nên..." Nếu để cho Trình Trình biết con gái mình còn có dáng dấp của cô gái nhỏ, không biết chừng ánh mắt cũng đã nhảy ra khỏi cửa sổ rồi.

"Không sao, tôi cũng vừa mới nhắm mắt thôi, tên tôi là Hoa Khê Trạch."

"Anh chính là Hoa Khê Trạch sao?" Nguyệt Nặc kinh ngạc, dường như cảm thấy có gì không ổn lắm, không ai cảm thấy vui vẻ khi có người khác điều tra mình.

"Cô biết tôi sao?" Hoa Khê Trạch hơi nhíu mày, Nguyệt Nặc cảm thấy hình như mình đã làm chuyện gì đó khiến anh ta không vui. "Không có, tôi nghe chị dâu nói. Đúng, chị dâu tôi, chính là chị gái anh."

"Vậy sao." Hoa Khê Trạch mỉm cười, Nguyệt Nặc luôn cảm thấy sắc mặt anh ta trắng xanh, nụ cười kia giống như thủy tinh dễ vỡ vậy. "Muốn uống thử

trà hoa lai không?”

“Được thôi.” Nguyệt Nặc vui sướng gật đầu, giống như chỉ cần nghe anh ta nói cũng có thể rất vui mừng.

Hoa Khê Trạch rót cho Nguyệt Nặc một chén trà rồi đưa cho cô, Nguyệt Nặc uống một ngụm, không nhận được gật đầu. “Uống rất ngon.”

“Cô thích là tốt rồi.”

“Anh... sắc mặt của anh hình như không được tốt lắm, có phải bị bệnh không, có cần gặp bác sĩ không?” Nguyệt Nặc không nhận được mà hỏi nguyên nhân.

Hoa Khê Trạch nở nụ cười, lắc đầu. “Không cần đâu, đây là tật xấu từ lúc sinh ra đã có rồi, nhìn không được tốt.”

Buổi chiều hôm đó, Nguyệt Nặc cứ uống trà đến quên thời gian như vậy.

Cũng không biết có phải cảnh cáo của Nguyệt Nặc có hiệu quả hay không, hôm sau Bá Văn thật sự mang hết đồ đạc chuyển đi. Hắc Nhai bắt đầu tiến hành chỉnh đốn và cải cách Dawson. Trong lúc Nguyệt Nặc cả ngày đi theo Hoa Khê Trạch, Nguyệt tiểu thiếu gia đi lạc rồi.

Thật ra đây cũng không phải là lần đầu tiên Nguyệt Sơ đi lạc, từ khi bé biết bò, cuối cùng bé sẽ giả vờ ngủ để lừa bảo mẫu, theo một cái lỗ chó chạy ra ngoài. Cũng không biết bé làm cách nào để đột phá tầng tầng bảo vệ của biệt thự nhà họ Nguyệt. Có điều là mỗi lần đều có người đưa bé an toàn trở về. Số lần đi lạc cũng nhiều hơn, Trình Trình dứt khoát cài lên cổ bé phương thức liên lạc với mọi người, xem ai tương đối rảnh thì đón bé về. Nhưng nhiều người cùng nhận được điện thoại quấy là lần đầu tiên.

Trình Trình là người đầu tiên nhận được điện thoại, vào thời gian đó bà đang làm thí nghiệm, nghe được tiếng chuông điện thoại lập tức coi như không có. Số lần chuông reo nhiều hơn thì dứt khoát tắt máy.

Nguyệt Độc Nhất là người thứ hai nhận được điện thoại, nhìn thấy số điện thoại lạ trực tiếp cho vào danh sách đen.

Sau đó là Huyền Dịch, sau khi anh nghe đến lời thoại bắt cóc tổng tiền, chưa nói câu nào lập tức cúp máy.

Bạch Thủy vừa mới kéo quần áo của Chu Nhan ra, nghe được một đồng lời vô nghĩa, nhìn qua số điện thoại, một tay đặt trên máy tính kiểm tra một chút, ngón tay tùy tiện bấm hai lần, lần sau lúc đối phương đóng tiền điện thoại nhất định sẽ vô cùng vui vẻ. Sau khi xử lý xong, quần áo của Chu Nhan đương nhiên cũng được coi hết, anh ta vẫn còn không nhanh không chậm dẫn Chu Nhan ra đóng điện thoại, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện quấy rầy anh ta thân thiết với vợ.

Thanh Á hoàn toàn không cho người khác cơ hội nói chuyện, anh ta đang âm ỉ với Khúc Quả Quả, Khúc Quả Quả nghe được tiếng chuông điện thoại, túm lấy rồi ném xuống mặt đất, đây đã là cái thứ năm cô đập vỡ trong tháng này rồi, dù sao Thanh Á cũng quen rồi.

Lúc Trình Vũ nhận được điện thoại, chỉ cực kỳ lễ phép nói cho hắn ta, gọi điện thoại cho em gái anh, tiện thể nói số điện thoại cho người nọ, kết thúc cũng không quên lễ phép nói một tiếng cảm ơn.

Tên bắt cóc không vừa ý, cho rằng trời tổ tông này lại sẽ được một khoản kha khá, nào biết được lại trời một thẳng nhóc ngu ngốc không ai muốn, hắn ta lấy điện thoại treo trên cổ Nguyệt Sơ đập nát trên mặt đất, thế là nếu gọi một cuộc điện thoại nữa mà không có kết quả, hắn ta lập tức giết con tin! Nhất định phải giết con tin!

Nguyệt Sơ cắn núm vú cao su giữ lại nước miệng, bắt đầu chơi với mấy ngón tay, không rõ vì sao cái chú ở trước mặt này lúc trước vẫn còn cười vui vẻ, sau khi gọi mấy cuộc điện thoại bỗng nhiên phát bệnh tâm thần, như chị nói thì đầu chú này nhất định có một cái hồ.

Lúc chuông điện thoại của Nguyệt Nặc vang lên, cô đang theo sau người Hoa Khê Trạch, nhìn anh ta đang miễn cưỡng khuôn một chồng sách lớn, nhìn cánh tay mảnh khảnh kia làm cô kinh hồn bạt vía, chỉ sợ Hoa Khê Trạch xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên cô không kiên nhẫn tiếp tục nghe điện thoại, nghe bên kia nói một đồng lớn, ý chính là muốn đòi tiền chuộc. “Được rồi được rồi, bà đây rất bận, để em trai tôi nghe điện thoại.”

Bọn bắt cóc kéo bé ra, đá bé một cái. “Này! Thăng nhóc, kêu lên hai tiếng!”

“Nguyệt Sơ!” Nguyệt Nặc nhìn thấy sách của Hoa Khê Trạch suýt nữa thì rơi xuống, dùng tay đỡ lấy, Hoa Khê Trạch cười với cô, đã sớm quen với việc cô bé này luôn đi sau lưng mình.

“Cạc cạc.” Nguyệt Sơ nghe được giọng nói của chị mình, vô cùng vui vẻ, nước miếng rơi xuống mặt đất, bọn cướp nhìn với vẻ mặt ghét bỏ.

“Mày cũng không phải con vịt, học vịt kêu làm gì, nói mày ngu dốt còn không vừa lòng, lớn như vậy mà chị cũng không biết gọi!” Nguyệt Nặc nhìn thấy Hoa Khê Trạch rời đi, vội vã đuổi theo. “Được, chị đang bận lắm nhé, chơi cho đã rồi để cho chú đi theo mang em về nhà nhé.”

“Cạc cạc.” Nguyệt Sơ thể hiện là còn chưa chơi đã, không muốn về nhà.

“Vậy thì tùy em, chị cúp máy trước.” Nguyệt Nặc cúp máy điện thoại, chạy hai bước bước đã đuổi kịp Hoa Khê Trạch.

Tên bắt cóc chờ điện thoại, hắn ta mở loa đương nhiên nghe được hai người nói chuyện với nhau, một người hoàn toàn không để ý đến sống chết của em trai mình, một người chỉ biết bắt chước vịt kêu, tên bắt cóc vô cùng buồn rầu, vì phía dưới vẫn còn một số điện thoại, anh ta nên tiếp tục thử gọi, hay là

trực tiếp giết con tin.

Nhìn quần áo đắt tiền trên người tổ tông này, lập tức cho rằng tổ tông này vẫn còn giá trị, bấm số điện thoại cuối cùng, phía bên kia truyền đến âm thanh lười biếng, “A lô, tốt nhất anh nên có lý do hợp lý cho việc đánh thức tôi vào giờ này, nếu không thì tôi sẽ cho anh cảm giác cái chết nghệ thuật giống như tổ ong vò vẽ.”

Tên bắt cóc nuốt nước miếng, “Cái kia... Xin chào. Người thân của anh trên tay tôi... Nếu anh muốn nó còn sống... Tốt nhất giao cho tôi...” Năm vạn? Nếu không thì mười vạn đi. “Giao cho tôi mười vạn.”

“Người thân sao?” Bắc Đường Ly từ trên giường ngồi thẳng lên, rót một cốc nước, “Người thân nào?”

“Tổ tông, lại kêu hai tiếng.” Tên bắt cóc đá Nguyệt Sơ, Nguyệt Sơ phối hợp “Cạc cạc” hai tiếng.

“Tiểu Sơ?” Bắc Đường Ly nhận ra âm thanh của Nguyệt Sơ.

“Khách khách...” Nguyệt Sơ cũng nhận ra giọng nói của Bắc Đường Ly rồi.

Tên bắt cóc xác định tổ tông này nhất định là bị ngốc rồi, không học tiếng vịt kêu thì là học tiếng gà gáy. “Anh cũng nghe được rồi, đừng giờ trò gì, chuẩn bị tốt mười vạn đi!”

Đúng là Nguyệt Sơ rồi! Bắc Đường Ly vui vẻ vì mình có lý do chính đáng tìm Nguyệt Nặc rồi, nói chuyện với người bên kia điện thoại càng dịu dàng. “Không giờ trò, như vậy đi, anh đưa đứa bé đến khu vực đường Nhất Hàn, tôi cho anh một trăm vạn.”

Một... Một trăm vạn... Trời ơi, thật sự là tổ tông, đối phương không có ý định đi, Bắc Đường Ly cũng biết đối phương đang nghĩ gì. “Đừng lo lắng, tôi biết anh chỉ là có lòng tốt nhất được em trai tôi, cũng không phải tên bắt cóc đúng không?”

Tên bắt cóc lập tức ngẫm hiểu. “Đúng, tôi chỉ trùng hợp nhất được, vậy thì... Ha ha, tôi lập tức mang người đến cho anh.”

Tên bắt cóc và Bắc Đường Ly một tay giao tiền một tay giao người, hai người đều vui vẻ hài lòng. Lúc tên bắt cóc vừa đi khỏi nhà, Bắc Đường Ly vui vẻ ôm một cái rương có giá trị lớn, chỉ là đến lúc hắn ta giao phí điện thoại tháng này, muốn khóc cũng không kịp.

“Khách khách... khách khách...” Nguyệt Sơ không hài lòng vì lần này mình bỏ ra khỏi nhà chưa đến mấy giờ đồng hồ đã bị đưa trở lại, nên trút tất cả tức giận lên người Bắc Đường Ly, cách làm trực tiếp nhất là nhét nắm vú cao su đầy nước miếng vào miệng Bắc Đường Ly, đương nhiên Bắc Đường Ly sẽ không ăn, cho nên Nguyệt Sơ không hài lòng, khóc lớn lên.

Bắc Đường Ly không quan tâm như vậy, bấm số điện thoại của Nguyệt Nặc, “Tiểu Nặc, Tiểu Sơ đang ở nhà tôi, nếu không tôi đưa Tiểu Sơ qua đó nhé.”

Nguyệt Nặc không tán thành chuyện Hoa Khê Trạch ngồi dưới ánh mặt trời chói chang trồng hoa, dặn người làm dùng một cái ô thật lớn, không để anh ta bị phơi nắng, xong xuôi mới quay lại nói chuyện với Bắc Đường Ly. “Hóa ra cậu là người bắt cóc em trai tôi, sao thế, cậu ăn no không có chuyện gì làm à?”

“Tại sao Tiểu Nặc có thể nói như thế được, tôi thấy không có ai đi đón Tiểu Sơ.”

“Cạc cạc... cạc cạc.” Nguyệt Sơ mãnh liệt nói vào điện thoại rằng mình còn chơi chưa đã.

Nhưng bé luôn cạc cạc thì làm sao người khác có thể hiểu được, có điều khả năng lĩnh hội của Nguyệt Nặc không phải mạnh mẽ bình thường. “Cậu xem Tiểu Sơ còn chưa chơi đã cậu đã dẫn nó về, nếu không cậu cho nó chơi thêm rồi hãy đưa về.”

Bắc Đường Ly liếc mắt ra hiệu, lập tức có người bịt miệng Nguyệt Sơ lại, không cho bé kêu những câu kỳ lạ nữa, Bắc Đường Ly cũng không quan tâm Nguyệt Sơ có thể hô hấp không. “Thật ra Tiểu Sơ nói muốn chỉ, muốn gặp Tiểu Nặc, tôi lập tức qua ngay.”

Tút tut tut...

Nguyệt Nặc trừng mắt nhìn điện thoại, nhăn mày lại, cô đến bên cạnh Hoa Khê Trạch, “Tiểu Hoa, muốn đi du lịch không?”

Hoa Khê Trạch đã miễn dịch với cách xưng hô của Nguyệt Nặc, Tiểu Hoa thì Tiểu Hoa đi “Không muốn.”

“À... vậy thì tôi rời khỏi đây một chút, nếu một lát nữa một thằng nhóc kỳ quái ôm một đứa bé qua đây hỏi thì anh nói chưa từng thấy tôi. Còn nếu cậu ta lưu lại đứa bé kia thì giao nó cho anh trai tôi. Buổi tối tôi lại tìm anh.” Sau khi Nguyệt Nặc giao việc xong, người lập tức biến mất. Hoa Khê Trạch nhún vai, tiếp tục trồng hoa.

Ba tiếng sau, anh ta gặp được một người gọi là thằng nhóc kỳ quái, ôm một đứa bé nhảy dù xuống bên cạnh anh ta, hai người đắm đuối đưa tình nhìn nhau trong giây lát.

“Xin hỏi có nhìn thấy Tiểu Nặc của tôi không?” Nụ cười hoàn mỹ.

“Không thấy.” Vẫn không nóng không lạnh như trước.

“Xin hỏi tên gì?”

“Hoa Khê Trạch.” Anh ta còn dịu dàng hơn khi tươi cười.

“Rất vui được gặp mặt, không quá rầy anh trông hoa nữa.” Bắc Đường Ly đang muốn xoay người rồi đi lại nhớ tới điều gì đó, ném Nguyệt Sơ cho Hoa Khê Trạch. “Vậy phiền anh giao đứa bé này cho Trình Vũ, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Khi Bắc Đường Ly đi, Hoa Khê Trạch tiếp tục trông hoa. Trục tiếp ngồi lên trục thẳng, Bắc Đường Ly mở máy tính ra, lạnh lùng phân phó cho người ở sau lưng, “Đưa tài liệu về Hoa Khê Trạch cho tôi.” Tên đàn ông chết tiệt, xuất hiện từ bao giờ, thật không khiến người ta bớt lo.

Trong phòng khách nhà họ Bạch, Bạch Thủy nhìn Chu Nhan đi giày muốn ra ngoài. Thật ra anh ta cảm thấy sức kiên nhẫn của mình rất tốt, nhưng tại sao người phụ nữ này luôn khiêu khích cực hạn của mình. “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Không có.” Trả lời rất dứt khoát.

Bạch Thủy hít một hơi, được lắm. “Có phải em mang thai rồi không?”

“Anh biết rồi hả?” Chu Nhan cảm thấy kinh ngạc.

“Anh là bác sĩ, cơ thể em có thay đổi nào mà anh không biết.” Bạch Thủy khiến mình bình tĩnh, bây giờ cô là phụ nữ có thai, mặc dù thai nhi còn chưa thành hình, nhưng dưỡng thai là rất quan trọng. “Nếu anh không hỏi, có phải em không định nói cho anh biết không?”

“Cũng không phải, em vẫn đang tìm một cơ hội.”

Đúng vậy, mỗi ngày cô đều bề bộn nhiều công việc, ban ngày không gặp buổi tối trở về lại quên nói chuyện cho anh ta, anh ta có thể hiểu, đây là sự thật. “Vậy bây giờ em muốn làm chuyện gì?”

“Hôm nay còn có nhiệm vụ.” Chu Nhan nói xong thì ra khỏi cửa.

Bạch Thủy mỉm cười, trong giây lát mắt anh trở nên u ám, chuông điện thoại vang lên, anh ta nhìn số điện thoại hiện lên.

“Chú Bạch, con quyết định muốn làm bác sĩ cứu người. Con muốn báỉ chú làm thầy. Ha ha. Chú sắp có một đồ đệ thông minh xinh đẹp như con, vui vẻ không, một đời tên tuổi lẫy lừng của chú sẽ vì con mà càng thêm vĩ đại, xúc động phải không?” Nguyệt Nặc ở đầu bên kia điện thoại hô to gọi nhỏ.

Lại không biết giờ phút này đang đập lên nòng súng của người khác. “Đương nhiên nếu cô chú có thể vì mục tiêu nhân sinh vĩ đại, đương nhiên người làm thuộc hạ như tôi sẽ mừng thay cho người. Nhưng tôi muốn nếu cô chú có thể giao ít nhiệm vụ cho cô vợ đang mang thai của tôi thì tôi sẽ càng thêm xúc động, càng thêm vui vẻ. Đồ đệ thân yêu.”

“Haha... Haha... Vậy dù Chu đang mang thai sao, tại sao con lại không biết... Chúc chú Bạch sớm sinh quý tử, bách tử thiên tôn, nhi tân mẫn đường... Tạm biệt.” (trăm con ngàn cháu, con cháu đầy đàn.)

Thật ra trong mỗi giai đoạn của con người sẽ phát sinh một số chuyện vừa giống vừa khác nhau. Trước khi kết hôn phiền não của Bạch Thủy chính là làm cách nào có thể lừa gạt Chu Nhan vào cung điện của hôn nhân. Sau khi kết hôn phiền não của anh chính là cuộc sống sau hôn nhân không thể đạt tới sự hòa hợp như trong tưởng tượng của anh ta. Thật ra những người có phiền não không riêng mình Bạch Thủy, dường như tất cả đàn ông đàn bà sau khi kết hôn đều như vậy. Thất năm chi dương - ngựa ngáy sau bảy năm, không phải là chuyện không có đạo lý, ai nói một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi không thể ngựa ngáy.

Lúc Helen mang theo hành lý tới gõ cửa lớn, sau khi Nguyệt Độc Nhất gọi Trình Trình từ phòng thí nghiệm ra, tận tâm bàn giao công việc cho cấp dưới không cho người phụ nữ này tiến vào phòng bếp, tiến vào sân huấn luyện. Tóm lại là toàn bộ phạm vi ông hoạt động đều không cho người phụ nữ này đi lại.

Trình Trình đứng một bên dùng khuôn mặt tươi cười chào đón, nghe được Nguyệt Độc Nhất bàn giao công việc, còn nói thêm vào một câu. “Còn phòng thí nghiệm của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Đều nói ba người phụ nữ tạo thành một cái chợ, Helen kéo Trình Trình và Bối Mễ, nói một lúc lâu, thì ra đều là chuyện tâm thường. Nguyên nhân gây ra

chuyện này cũng chỉ là Phil ở bữa tiệc của Hoàng thất nói chuyện với một cô gái châu Á tóc đen mắt đen nhiều hơn vài câu. Helen lại mượn chuyện đó để nói chuyện khác, cãi nhau còn chưa đủ, dứt khoát mang hành lý bỏ nhà đi.

"Trình Trình, tôi nói với cô, đàn ông đều là người như vậy, lúc yêu thì một chiếc chìa khóa nhỏ cũng cầm giúp cô. Sau khi kết hôn thì cô cầm trên tay túi lớn túi nhỏ anh ta cũng không xách giúp cô."

Haha...Có vẻ như trước khi kết hôn, Nguyệt Độc Nhất cũng chưa từng xách túi giúp cô.

"Lời này cũng không sai, trước khi chưa kết hôn, Bắc Đường Giác ngày ngày khen tôi xinh đẹp, bây giờ thì sao, ngày hôm qua mới mua đôi giày, muốn để anh ta nhìn, hai mắt nhìn chăm chăm báo cáo tài vụ quý này nhưng vẫn nói là đẹp, đẹp cái đầu anh ta. Tôi thấy là con số trên báo cáo đẹp thì có, rõ ràng là gạt tôi." Bối Mễ luôn miệng phụ họa, phụ nữ sau khi kết hôn sinh em bé xong chính là không đáng bao nhiêu tiền.

"Chuyện không nghiêm trọng như thế chứ." Trình Trình không tìm không phổi vừa uống nước chanh vừa cười nói, dù sao từ trước đến nay Nguyệt Độc Nhất cũng chưa bao giờ khen bà đẹp.

"Cực kỳ nghiêm trọng!" Hai người phụ nữ cùng nhau đồng thanh, âm thanh vô cùng lớn, Trình Trình rụt đầu lại.

"Trình Trình, cô cũng phải cẩn thận một chút, đừng cả ngày ở trong phòng thí nghiệm như thế, cô vừa đi vào đã là mười ngày nửa tháng, không sợ chồng cô ngoại tình sao, hơn nữa, cho dù có đẹp như thế nào đi chăng nữa thì cũng có một ngày anh ta chán ghét nó. Nguyệt Độc Nhất và cô đã ở với nhau nhiều năm rồi, đến con cũng sinh hai đứa rồi."

"Không phải ba đứa sao?" Helen ngắt lời.

"Nguyệt Sơ là tình cờ nhặt được." Bối Mễ giải thích một chút.

"Như thế nào gọi là tình cờ nhặt được!" Trình Trình phồng má kháng nghị, chưa được một lát đã nhụt chí."Được rồi, là nhặt được, đúng là tôi thật sự nhặt được."

"Được rồi, vấn đề là, chẳng lẽ cô không biết mắt của chồng cô sẽ không nhìn cô chăm chăm suốt hai mươi tư giờ sao?"

Trình Trình lại uống nước, không chắc chắn nói. "Nhưng nhìn chăm chăm hai mươi tư giờ cũng là chuyện không khả thi rồi."

"Không được, chúng ta nhất định phải để mấy lão già đó biết, sau khi kết hôn sinh con chúng ta vẫn vô cùng quyến rũ." Helen quyết tâm tuyên thệ(1).

(1) Tuyên thệ: nói to lên những lời thề nguyện hẹn ước.

"Không tốt đâu." Bà cảm thấy hôn nhân của mình rất tốt, Nguyệt Độc Nhất vẫn yêu thương bà như trước, ít nhất cũng không phá tan phòng thí nghiệm của bà.

Sau khi tắm xong Trình Trình ra khỏi phòng tắm, nhìn đồng hồ, cũng bảy giờ tối rồi, Nguyệt Độc Nhất vẫn chưa về. Thật ra từ khi Nguyệt Độc Nhất giao mọi chuyện cho bọn nhỏ, chưa về trễ như thế này bao giờ, những lời Bối Mễ nói giống như âm hồn đang bay bổng bên ta bà, bà lắc đầu.

Vừa đúng tám giờ Nguyệt Độc Nhất về đến nhà, vừa vào phòng lập tức thay quần áo muốn đi tắm, nhìn thấy Trình Trình hỏi một câu."Sao hôm nay em ra ngoài sớm thế?" Bình thường giờ này không phải vẫn đang ở trong phòng thí nghiệm sao?

"Hôm nay hẹn Helen và Bối Mễ ra ngoài." Trình Trình xem TV, cảm thấy tình huống ông chồng này ngoại tình ở bên ngoài đã bắt đầu rất căng thẳng rồi, làm gì có người đàn ông nào ngốc như vậy, ngoại tình còn để lại vết son khiến bà vợ bắt được.

"Ừ, anh đi tắm đã." Nguyệt Độc Nhất thả áo khoác ở trên giường, hơi mệt mỏi đi vào nhà tắm.

Trình Trình thần kinh haha hihi cảm áo khoác của ông lên, không có mùi nước hoa kỳ quá, bà lập tức biết mình bị Helen và Bối Mễ làm ảnh hưởng, nghĩ quá nhiều, nhưng đúng lúc bà muốn cất chiếc áo đi thì phát hiện cổ tay áo có dấu vết màu hồng, bà nghiên cứu hết lần này đến lần khác mới xác định đó là vết son môi, không thể nào khéo như vậy được.

Nguyệt Độc Nhất đi ra từ phòng tắm, thấy Trình Trình ngồi trên giường đọc sách, TV cũng tắt rồi.

"Không xem nữa sao?"

"Không hấp dẫn, tình tiết quá khoa trương lại giả tạo, tiểu tam muốn làm vợ cả nên lén lút để lại vết son môi trên áo của tình nhân, muốn tình nhân về nhà bị vợ phát hiện, cãi nhau rồi dẫn đến ly hôn, anh có cảm thấy rất nhàm chán không?"

Sau khi Nguyệt Độc Nhất treo áo khoác xong, ngồi trên giường, cau mày."Tại sao em lại xem những chương trình không dinh dưỡng như thế chứ."

"Cũng không chắc nha, Bối Mễ nói, xã hội hiện đại tiểu tam hoành hành, tìm một cơ hội để học tập cũng rất cần thiết."

"Chẳng lẽ Bắc Đường Giác nuôi phụ nữ ở bên ngoài sao?" Đường như Nguyệt Độc Nhất có hứng thú rồi.

"Không phải, Bối Mễ và Helen nói. Suy cho cùng thì đàn ông là động vật thị giác, cũng sẽ có ngày mệt mỏi với nhan sắc của vợ."

Nguyệt Độc Nhất, có phải anh cũng ghét nhìn em rồi không?”

“Về sau không có chuyện gì đừng ra ngoài với Bối Mễ và Helen nữa.” Dạy hư vợ ông.

Trình Trình nhận được điện thoại của Helen và Bối Mễ nên chạy tới quán bar ở Viện Kim Lan. Thật ra là không thích đi những nơi như thế này. Nhưng ngày hôm qua phát hiện vết son trên quần áo của Nguyệt Độc Nhất khiến bà không có cách nào xóa bỏ mấy suy nghĩ đó, lại thêm vào mấy cái gọi là phim truyền hình không có dinh dưỡng, Trình Trình bắt đầu nghi ngờ có phải hôn nhân của bà bắt đầu có vấn đề hay không. Ngay từ đầu bà với Nguyệt Độc Nhất ở một chỗ với nhau cũng bởi vì có Trình Vũ. Nhiều năm như vậy, mặc dù Nguyệt Độc Nhất đối với bà rất tốt, nhưng cho tới bây giờ ông vẫn chưa từng nói rằng ông yêu bà, chuyện này cũng không thể trách ông. Chỉ là Trình Trình tự ngẫm lại bản thân mình, bà cảm thấy bản thân thật sự không đủ tư cách của một người vợ. không biết làm việc nhà, lại không biết nấu cơm, dọn dẹp cũng tạm chăm sóc đầy đủ, không vào được bếp, cũng không ra được phòng khách, vẫn luôn ở phòng thí nghiệm của mình đến mức quên luôn ông, phụ nữ như vậy nếu bà là đàn ông cũng sẽ không cưới. nếu Nguyệt Độc Nhất có phụ nữ ở bên ngoài, có lẽ bà cũng không cảm thấy kì lạ.

“Trình Trình, đang nghĩ cái gì thế?” Bối Mễ gọi bà nhiều như vậy nhưng lại không thấy bà phản ứng.

Trình Trình suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nói cho họ.” Ngày hôm qua Nguyệt Độc Nhất về rất trễ, hơn nữa trên cổ áo còn có vết son, các cô nghĩ xem anh ấy có phải phụ nữ ở bên ngoài không. . .”

“Cái gì? Vết son môi sao? Thật đúng là tội ác tày trời. không được. Trình Trình, cô phải hỏi anh ta cho rõ ràng.” Helen tức giận nói, ít nhất Phil mới chỉ nói chuyện với phụ nữ thôi, Phil làm sao có thể làm chuyện kia được.

“Helen, đừng kích động, có lẽ là tôi hiểu nhầm thôi.” Trong lòng Trình Trình vẫn tin tưởng Nguyệt Độc Nhất.

“Hiểu làm cái gì! Tôi đã nói đàn ông đều dễ dàng chán gét với vẻ ngoài của chúng ta, bây giờ bao lâu thì hai người làm tình một lần?” lời Bối Mễ nói ra không làm cho người ta kinh ngạc thì cũng làm cho người ta chết ngay lập tức.

Trình Trình một bó tuổi rồi còn bị Bối Mễ hỏi đến đỏ mặt. “Bối, không nên hỏi những câu như vậy chứ.”

“Hỏi thì cô nói đi!”

“Cái này... cũng không xác định... Có đôi khi thì một tháng một lần... có đôi khi thì một tuần một lần...”

“Một tháng một lần sao?” Bối Mễ tự động bỏ qua câu nói phía sau kia, trịnh trọng khoác tay lên vai Trình Trình “Chúc mừng cô, hôn nhân của cô đã xuất hiện khủng hoảng trầm trọng”

“Không phải, là do tôi luôn ở trong phòng thí nghiệm, một tháng anh ấy mới gặp tôi một lần.”

“Vậy thì được rồi. là cô tự tạo cơ hội cho Nguyệt Độc Nhất lo chuyện bên ngoài.”

Trình Trình im lặng một lúc, hình như nhớ tới chuyện gì. “Đúng rồi, Bối, vừa rồi cô mới nói gì thế?”

“Tôi nói Bắc Đường Giác nhà tôi dám gạt tôi liên lạc với người phụ nữ Y Đằng Viên kia, cái gì cũng có thể nhịn nhưng cá này không thể nhịn được!” Bối Mễ nâng chén rượu, nhai viên đá cọt kẹt.

“Có lẽ hiểu nhầm chuyện gì rồi. Y Đằng Viên không phải đang ở Nhật Bản sao? Không lẽ đã quay lại rồi?”

“Trình Trình! ở Nhật Bản thì sao chứ, trái đất hình tròn, ở Nhật Bản cũng có thể bay về, con hồ li tinh kia đã dòm ngó con hồ li nhà tôi từ lâu rồi, hơn nữa loại người thành thật như Nguyệt Độc Nhất còn có vẻ treo tường, chứ nói gì đến hồ li nhà tôi kia!”

“Bối, hồ li tinh kết hợp với hồ li không phải rất tốt sao?” Helen đột nhiên nói câu đó, bị Bối Mễ trừng mắt, chép miệng, cười ngây ngô.

“Không được! tôi muốn gọi mười bảy mươi tám Nguru Lang (trao bao) uống rượu với tôi, càng trẻ tuổi càng tốt, phục vụ đâu!” Bối Mễ uống từng chén từng chén, vừa bắt đầu đã gọi phục vụ ở bên ngoài. “Đi, gọi cho tôi toàn bộ Nguru Lang tốt nhất đến đây!”

“Thưa bà, ở đây chúng tôi có hai mươi người đứng đầu bảng, bà có thể gọi cụ thể một người được không?”

“Cậu không nghe tôi nói gì sao, tất cả đều muốn.”

Vị quản lí kia hơi khó xử, Bối Mễ nhìn anh ta lúng túng, lấy một sấp tiền mặt từ trong túi xách ra quăng lên bàn. “Thế nào? Sợ tôi không có tiền bao sao?”

“Không phải không phải, tôi lập tức bố trí cho bà.” Sức hấp dẫn của tiền vẫn lớn như vậy.

Kim Lan từ ngày được Nguyệt Nặc mua đứt lập tức giao cho Tô Tiểu Nha. Thật ra Tô Tiểu Nha không muốn, nhưng Nguyệt Nặc dứt khoát tuyên bố, nếu cô không cần thì ném đi. Tô Tiểu Nha cũng không có cách nào khác, đành phải tạm thời xử lí thay cô ấy. từ ngày đó cũng từ chức công việc ở

Nguyệt thị, ở Kim Lan thoải mái hơn nhiều, Kim Lan đã cực kì hoàn thiện rồi, những lúc rảnh cô chỉ cần tới đây xem một chút, cho nên lúc cô nhìn thấy Trình Trình từ máy giám sát, lập tức đến đây, gọi nhiều Nguru Lang như vậy, chỉ sợ bọn họ gây ra tình trạng hỗn loạn gì.

“Tô Tiểu Nha.” Lý Thành say khướt đi ra từ nhà vệ sinh, nhìn thấy Tô Tiểu Nha vội vàng đi qua, một tay giữ chặt cô lại.

“Lý Thành!” Tô Tiểu Nha cũng rất bất ngờ, cô bất ngờ không phải anh ta xuất hiện ở chỗ này mà là anh ta uống say, trong ấn tượng của cô thì anh ta rất ít khi uống rượu. Lý Thành uống rượu, anh ta dùng lực tựa lên người Tô Tiểu Nha, Tô Tiểu Nha muốn tránh nhưng lại không đủ sức. “Tại sao anh lại uống say như thế này?”

“À... tại sao nhỉ? Tình trạng của công ty không tốt, nhờ phúc của cô.” Lý Thành miễn cưỡng đứng thẳng lên, ánh mắt nhìn Tô Tiểu Nha có chút mơ màng.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì!” Tô Tiểu Nha hất tay Lý Thành đang cầm tay mình ra, muốn rời khỏi đây, nhưng lại bị Lý Thành kéo lại đè lên tường.

“Chúng ta đã li hôn, tôi cũng cưới Nhược Lan, giữa chúng ta đã không còn quan hệ nữa, cô cũng rất tốt, không phải Huyền Dịch muốn kết hôn với cô sao, tại sao cô còn muốn để Huyền Dịch tìm người chèn ép tôi?” Lý Thành thật sự say rồi, nếu không thì tại sao lúc này anh ta lại cảm thấy Tô Tiểu Nha xinh đẹp động lòng người như vậy, tại sao trước kia anh ta không phát hiện, thì ra ánh mắt lúc cô tức giận lại mê người như vậy, làm cho người ta không thể rời mắt, Lý Thành cúi xuống hôn lên đôi môi kia.

Tô Tiểu Nha giận không thể nói, lại không thể đẩy Lý Thành ra được, bèn cắn vào môi anh ta một cái, Lý Thành bị đau lập tức lùi lại, Tô Tiểu Nha tát cho Lý Thành một cái. “Lý Thành! Anh tỉnh táo một chút, anh nói rất đúng, chúng ta đã li hôn rồi, vậy bây giờ anh lại đang làm cái gì vậy!”

“Làm cái gì sao? Trước kia không phải cô vẫn muốn tôi làm như vậy với cô sao, bây giờ cô giả vờ thanh cao cái gì.” Bị đánh nên anh ta đã tỉnh táo một chút, nhưng không thể bỏ qua sỉ diện được. dựa vào cái gì mà Tô Tiểu Nha, người mà trước kia anh ta rất ghét, sau khi li hôn cô lại sống thoải mái như vậy, trong khi đáng lẽ ra cô nên sống không tốt mới đúng.

“Lý tiên sinh, muốn làm gì với vị hôn thê của tôi vậy?”

Giọng nói lạnh như băng, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, giống như con báo trong đêm tối nhìn chằm chằm vào Lý Thành, lạnh lẽo đến mức khiến toàn thân anh ta run một cái, đối mặt với người tuyệt đối mạnh mẽ, cho dù không cam lòng nhưng cũng không có cách nào thoát ra dù chỉ là một câu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Huyền Dịch dùng tư thế mạnh mẽ mang Tô Tiểu Nha đi, Lý Thành không cam lòng đến mức mặt lập tức cứng ngắc nhưng không có năng lực đối đầu với Huyền Dịch, cho dù trên thương trường xây dựng Từ Kim có thể hô phong hoán vũ nhưng trước mặt Nặc vẫn nhỏ bé không đáng kể như thế. Nguyệt Độc Nhất vốn là người không có quan niệm đúng sai, cách làm việc của chủ nhân mới Nguyệt Nặc càng kỳ quặc hơn, đừng nói không biết đúng sai, chỉ cần cô ấy muốn làm, cho dù có chuyển sai thành đúng thì sao.

Tô Tiểu Nha bị Huyền Dịch kéo ra ngoài Kim Lan, cô không nhìn ra Huyền Dịch có tức giận hay không, không xác định được cuối cùng anh nhìn được ít hay nhiều, nói thật thì cô cũng không hiểu rõ anh lắm.

“Thật ra phu nhân ở bên trong, nếu không thì chúng ta mau đến xem một chút.” Cô còn nhớ đến mấy người Trình Trình.

Huyền Dịch nhét Tô Tiểu Nha vào trong xe. “Việc này không cần em lo lắng, tai mắt của đại tiểu thư nhìn chăm chăm việc này gần như hai tư trên hai tư giờ. Nó không những không ngại mẹ mình tìm Nguru Lang mà còn có tâm trạng vui sướng khi người gặp họa thông báo cho cha nhỏ và cha của nó, em lo lắng cái gì.”

Tô Tiểu Nha toát mồ hôi với cách giải quyết sự việc của Nguyệt Nặc, dù sao cũng không thể dùng cách nghĩ của người bình thường để giải thích về cái gia đình này. “Lý Thành nói gần đây có người chèn ép công ty của anh ta có đúng vậy không?”

“Không biết, chắc vậy cách làm của Nguyệt Nặc chắc em cũng biết, nếu nó không muốn người khác dễ chịu thì có rất nhiều phương pháp.” Huyền Dịch nhìn Tô Tiểu Nha. “Em quan tâm đến anh ta sao?”

“Không có.” Tô Tiểu Nha vội vàng phủ nhận, có điều lại cảm thấy mình phủ nhận quá nhanh. “Huyền Dịch, tôi vẫn muốn hỏi anh, vì sao anh lại muốn đính hôn với tôi?”

Huyền Dịch đột nhiên phanh lại dừng xe ở ven đường, ánh mắt nặng nề rơi vào người Tô Tiểu Nha, khiến trái tim cô đập nhanh hơn, có lẽ là do trong

xe quá ngột ngạt , Tô Tiểu Nha nghịch như vậy .

“ Không biết .” Huyền Dịch nói như vậy .

“ Sao ?” Tô Tiểu Nha cũng ngây người , cái này cũng được coi là câu trả lời sao.

“ Không biết .” Huyền Dịch lặp lại một lần nữa , có khi ngay cả bản thân cũng không có cách nào xác định cảm giác trong lòng mình . “ Ngay từ đầu chỉ muốn đợi vết thương của em khỏi hẳn , sau đó sẽ không quan tâm chuyện của em nữa. Nhưng sau khi điều tra chuyện của em lại phát hiện đến đâu cũng gặp em , cũng nghĩ gặp thì gặp thôi , thế giới này nhiều người như vậy , tại sao mỗi lần gặp một người cũng là chuyện bình thường . Nhưng mỗi lần gặp đều thấy em rất thảm , thảm đến nỗi tôi không đành lòng nếu không cứu em , dần dần hiểu rõ chuyện của em , quan tâm em biến thành chuyện đương nhiên phải làm .”

“ Tôi không phải có ý để anh gặp , hơn nữa cũng không phải có ý để mình tròn nên thê thảm để anh đến cứu .” Những lời Huyền Dịch khiến Tô Tiểu Nha cực kỳ buồn bực , vô cùng buồn bực , buồn bực đến mức cảm thấy hơi đau lòng .

“ Tôi biết , nếu em có ý thì bây giờ đã không ngồi trên xe của tôi rồi . Tôi có rất ít việc muốn làm . trước kia bị Thiếu chủ lựa chọn ở bên cạnh ông ấy , bây giờ ở bên cạnh đại tiểu thư . Tôi muốn để em ở bên cạnh tôi , có vẻ như phương pháp để một người ở bên cạnh một người khác chỉ có một , cho nên tôi cầu hôn em , em không muốn sao ?” Giờ phút này ánh mắt của Huyền Dịch cực kỳ trong suốt , lần đầu tiên Tô Tiểu Nha nghe anh nói nhiều như vậy , anh nói rất đúng , ít nhất Huyền Dịch không cần phải lừa gạt cô .

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Huyền Dịch nói nhiều như vậy , ở một chỗ rất xa khác , Nguyệt Nặc vừa ôm máy tính vừa ăn kem , hoảng hốt đến mức hận không thể ngay cả kem cũng dính lên mặt , nếu có thể cô cũng rất muốn ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Huyền Dịch để kéo da mặt anh ra xem có phải sự thật không , Huyền Dịch làm sao có thể nói nhiều câu trong một lần như vậy được .

“ Tôi ... không phải ... Tôi chỉ cảm thấy một đứa bé của người khác kết hôn với anh là không công bằng cho anh .” Tô Tiểu Nha xác định mình có chút thích Huyền Dịch , nếu không thì vừa rồi cũng không vì lời nói của anh mà đau lòng . Nhưng cô cũng nghĩ tới , tính tình của Huyền Dịch chính là như vậy , có lẽ chú ý anh dành cho mình không xuất phát từ tình yêu , nhưng chính anh cũng nói , anh có rất ít việc muốn làm , ngoại trừ đi theo Thiếu chủ thì chính là mình . Như vậy cũng có thể suy nghĩ một lần rằng có phải anh cũng có cảm giác đặc biệt với mình , loại cảm giác này sớm muộn gì cũng khắc sâu rồi biến thành tình yêu say đắm không ?

“ Vậy thì đứa bé sẽ mang họ Huyền , như vậy là được rồi .” Huyền Dịch lại khởi động ô tô đưa Tô Tiểu Nha đi khám thai .

Tô Tiểu Nha sờ sờ bụng , mặc dù mới có hai tháng , nhìn gương mặt lạnh lùng của Huyền Dịch , dường như cô tìm lại được động lực của cuộc sống , chính là người đàn ông này và cục cưng của cô .

79.2

Được rồi , Tô Tiểu Nha hạnh phúc , hạnh phúc đến quên ba người phụ nữ sắp gặp bất hạnh ở viện Kim Lan , ba người đều đã uống rất nhiều , mỗi người một khác , người uống nhiều nhất là Helen , cầm mic kêu tiếng quý , còn cứng rắn lôi kéo ba vị Ngu Lang làm bạn nhảy. Bối Mễ có vẻ trực tiếp hơn , một tay ôm một người , còn không quên đùa giỡn chàng trai có da thịt mềm mại ở đối diện kia. Mấy vị Ngu Lang bị nhân dân tệ đè nên rất vui vẻ mở miệng gọi bà một tiếng chị. Trình độ uống rượu của Trình Trình vẫn tốt hơn , bà chỉ cảm thấy đầu mơ màng , trần nhà không ngừng di chuyển , bên lỗ tai còn có tiếng quý khóc (tiếng của Helen), có một người đàn ông xa lạ kéo bà , nhưng bị bà ném đi rồi , bà đau đầu , muốn đi ngủ.

Lúc Nguyệt Độc Nhất và Bắc Đường Giác đuổi tới , nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bao đều cố gắng điều chỉnh hô hấp , một người nghiêm mặt trực tiếp biểu hiện tức giận một cách công khai , một người thì mỉm cười càng làm cho người ta thêm sồn gai ốc. Sau đó bọn họ còn chưa nói gì , đám Ngu Lang trong phòng lập tức giải tán , vừa thấy hai người đã biết không phải là người dễ chọc , sợ chạy chậm thì đến xương cũng không còn.

Nguyệt Độc Nhất ôm Trình Trình , Bắc Đường Giác cũng tóm lấy Bối Mễ , lúc ra cửa , Nguyệt Độc Nhất nhìn chằm chằm Bắc Đường Giác. "Về sau nhìn phụ nữ của anh nhiều một chút , tránh ra ngoài làm người xấu."

Bắc Đường Giác cười nhạo một tiếng , không chút khách khí với Nguyệt Độc Nhất. "Được , phụ nữ của anh rất ngoan , nhưng tại sao cũng đến nơi này mua say thế."

"Hừ!"

"Hừ!"

Cùng kiểu nhìn nhau thôi cũng ghét , không hợp thì tách ra , sau đó hai người đàn ông dẫn người phụ nữ của mình về nhà , lại quên mất trong phòng bao vẫn còn một người đang mơ mơ màng màng.

Lúc Nguyệt Độc Nhất ôm Trình Trình về tới nhà , Trình Vũ cũng đã ở nhà rồi. Chuyện ở Italy cũng đã ổn định , thân phận chủ yếu bây giờ của Trình Vũ là sinh viên , mặc dù hứng thú anh dành cho học tập chỉ có một phần trăm , cho dù anh không đi học cũng không sao cả , nhưng có lẽ là do cách giáo dục trước đây của Trình Trình quá tốt cho nên anh không suy nghĩ bỏ học dù chỉ một chút.

"Mẹ uống rượu à?"

"Em gái con đâu?" Về mặt của Nguyệt Độc Nhất thật sự không tốt.

Trình Vũ mỉm cười. "Con không biết."

"Bảo nó trở về, nếu nó ở căn cứ hai tháng thì sẽ bỏ qua chuyện này, nếu không thì đừng về nữa."

Trình Vũ bĩu môi, xem ra cha nổi giận thật rồi, có điều lần này em gái cũng chơi đùa đến mức phóng hỏa rồi, cố ý lưu lại vết son ở tay áo của cha, biết mẹ đến những chỗ kia cũng không ngăn cản.

Ngày hôm sau cuối cùng Trình Trình cũng tỉnh táo, đi xuống tầng, cảm thấy bụng rất đói, thật ra thì bình thường Nguyệt Độc Nhất đã chuẩn bị bữa sáng thật tốt cho bà, nhưng hôm nay lại không có gì, Nguyệt Độc Nhất đang ngồi đọc báo ở phòng khách, dễ dàng nhận thấy là không chuẩn bị bữa sáng cho bà. Trình Trình không biết mình về như thế nào, có điều cũng đoán được bản lĩnh của Nguyệt Độc Nhất chắc chắn đã biết chuyện từ sớm. Chẳng qua là mình cũng không làm chuyện gì xấu, nhiều lắm cũng chỉ uống hai chén rượu thôi.

Bà đi chậm chậm qua. "Nguyệt Độc Nhất, em đói rồi."

"Tự làm." Bình thường được hầu hạ nên thoải mái đã quen, thậm chí còn rảnh rỗi quá mức ra ngoài tìm Ngưu Lang, những thứ Ngưu Lang kia có có gì mà ông không có chứ.

Trình Trình bĩu môi, nhìn mặt Nguyệt Độc Nhất không có dung khí mở miệng lần thứ hai. "Tự làm thì tự làm."

Trình Trình bận rộn một lúc lâu, tự làm một bát canh trứng, bỏ một cái bánh bao ra, lại luộc hai quả trứng. Đừng trách bà, món duy nhất bà làm tốt chính là trứng gà, mặc dù trứng gà có dinh dưỡng, nhưng chẳng có ai có hứng thú với một đồng trứng gà luộc gì đó, tùy tiện ăn hai miếng, bà rất nhớ bánh mà Nguyệt Độc Nhất làm cho bà ăn, thờ dài tiếp tục ăn bát canh trứng, bà liếc mắt về phía Nguyệt Độc Nhất thì thấy ông đứng dậy, hình như muốn đi đâu đó, cầm trứng gà chạy hai bước tới chỗ ông. "Anh muốn ra ngoài sao?"

Nguyệt Độc Nhất nhìn bà một cái, không để ý đến bà, vì ông còn đang tức giận.

"Đi đâu thế?" Trình Trình giữ chặt áo ông.

"Tìm phụ nữ!"

Biết Nguyệt Độc Nhất đang nói nhảm, Trình Trình tủi thân lấy lòng. "Được rồi, hôm qua là em không đúng, không nên đến những chỗ đó, còn không phải vì anh sao, hôm đó anh về trên cổ tay áo có vết son môi. Nói! Có phải anh có người phụ nữ khác ở bên ngoài không, có phải anh ghét nhìn em rồi không, ghét em rồi, cảm thấy em không có dáng vẻ phụ nữ đúng không! Huhu..."

Không nói còn tốt, vừa nói đến chuyện này Trình Trình lập tức cảm thấy tủi thân, khóc nức lên. Nguyệt Độc Nhất thờ dài, ông cảm thấy thật hết cách với bà. "Đừng khóc nữa. Vết son môi kia là do Tiểu Nặc nghịch ngợm in lại, hôm đó nó gây họa, anh phải ở lại Nặc thật lâu để giải quyết mọi chuyện, nó thừa dịp anh không chú ý lưu lại vết son kia. Anh chỉ hy vọng em mỗi ngày đừng ngây ngốc ở trong phòng thí nghiệm, làm sao mà ghét được em đây."

"Thật sao?"

"Đừng khóc nữa." Nguyệt Độc Nhất hôn khóe miệng bà.

"Vậy anh còn đi đâu?" Trình Trình không tin ông

"Anh muốn đi mua đồ ăn sáng cho em, ăn nhiều trứng gà không tốt cho cơ thể." Nguyệt Độc Nhất bắt đầu dĩ giải thích, không biết Trình Trình khóc hay là còn nguyên nhân nào khác mà mặt đỏ như tôm luộc, Nguyệt Độc Nhất cũng không nhẫn tâm trêu chọc bà nữa, nếu nói thêm gì nữa chắc bà sẽ đào đất mà chui vào mất.

"À, em quên Helen ở quán bar rồi." Trình Trình đột nhiên nhớ ra.

"Không cần, sáng sớm hôm nay Phil đã đón cô ấy về rồi."

"Phil không tức giận chứ?"

"Em đoán xem." Nguyệt Độc Nhất nhìn Trình Trình

Thôi, tốt hơn là bà không nói gì nữa.

Sáng sớm Trình Vũ đã đi học, trên đường anh nhớ cha mẹ vẫn còn đang cãi nhau nên gọi về nhà, bảo họ đừng bận cãi nhau mà quên cho Nguyệt Sơ uống sữa.

Năm nay trước khi sinh viên mới vào trường cần phải tham gia huấn luyện quân sự, Lucy làm hộ trưởng hội sinh viên nên đương nhiên phải ở lại tổ chức công việc cho sinh viên mới nhập học. Sau sự việc lần trước, dù sao Trình Vũ cũng coi như là thành viên của hội học sinh, cộng thêm việc bạn gái là hội trưởng hội học sinh, vẫn nên làm dáng một chút, cho nên chuyện mang máy tính ngồi bàn đăng ký ở lãnh lớn rơi vào trên người Trình Vũ. Đương nhiên trên thực tế anh cũng chỉ chỉ huy người khác làm việc. còn mình thì ngồi một bên mở máy tính xem báo cáo của Nguyệt thị.

Dương Hân Ngôn đeo ba lô trên lưng nhảy người lên nhìn đội ngũ phía trước , tại sao lại dài như thế chứ , cô chu miệng , bên cạnh cũng có người tại sao mọi người lại không qua bên đó xếp hàng , cô kéo balo kích động chạy tới đó . “ Xin chào học trưởng , em là sinh viên ban kinh tế , đây là giấy báo danh của em .” Vị học trưởng này thật đẹp trai .

“ Báo danh thì xếp hàng bên cạnh .” Trình Vũ không ngẩng đầu lên .

“ Nhưng hàng bên cạnh đã rất dài rồi , bên này lại không có ai như vậy .” Dương Hân Ngôn chu miệng lên cười nhìn Trình Vũ . “ Giúp một chút đi , học trưởng .”

“ Tất cả mọi người đều xếp theo thứ tự .” Trình Viễn vẫn không ngẩng đầu như cũ .

“ Tiểu Ngôn .” Ngô Minh Mỹ thấy Dương Hân Ngôn lập tức vui vẻ chạy đến . “ Học viện Ngân Hoa quả nhiên là khác biệt ... Thật lớn cũng thật đẹp , cậu đăng ký xong chưa ?”

“ Chưa ... Vị học trưởng này không đồng ý hỗ trợ .” Mặc dù Dương Hân Ngôn đang nói chuyện với bạn thân nhưng mắt vẫn nhìn về phía Trình Vũ .

“ Học trưởng anh không có ai thì giúp chúng em đi .” Anh rất đẹp trai đó ...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

"Sao thế, học trưởng Trình không chịu giúp đỡ sao?"

Trình Vũ ngẩng đầu lên, thấy Lucy cười đi đến bên cạnh mình, ánh mắt lạnh nhạt lúc nhìn cô lại mang theo một chút dịu dàng. "Bạn rộn lắm sao?"

Lucy và Tôn Linh Huệ cùng dựa vào mép bàn của Trình Vũ, Tôn Linh Huệ nhìn vào báo cáo trong máy tính của Trình Vũ, bĩu môi không cam lòng phàn nàn. "Bộ trưởng Trình, chúng tôi bận rộn như vậy, cậu lại không biết xấu hổ nhàn rỗi ngồi một bên."

"Con mắt nào của cô thấy tôi đang nhàn rỗi thế?" Nếu không phải đang nói chuyện với Lucy thì ngay cả đầu Trình Vũ cũng không muốn ngẩng lên, đây là sự chèn ép về đối xử.

"Hai con mắt của tôi đều thấy."

"Tôi là người trực tiếp chỉ huy, công việc này rất quan trọng, cô không biết sao?"

Rõ ràng là Tôn Huệ Linh bị anh làm cho tức chết, đứt khoát không so đo với anh, Lucy cười nghe bọn họ đấu võ mồm, nghĩ rằng tính tình của Trình Vũ cũng rất trẻ con, anh vẫn đang tức giận chuyện Tôn Huệ Linh viết linh tinh về anh. "Tiểu Huệ, cậu giúp đỡ tân sinh viên đăng ký xong rồi đưa bọn họ đến ký túc xá nhé."

"Được rồi, ai bảo tôi có số vất vả đây." Tôn Linh Huệ tiếp nhận tài liệu của Dương Hân Ngôn và Ngô Minh Mỹ.

Dương Hân Ngôn và Ngô Minh Mỹ kéo vali theo sau Tôn Linh Huệ, còn hơi lưu luyến nhìn về phía Trình Vũ, Tôn Linh Huệ nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ, đương nhiên biết họ đang nghĩ cái gì, khoanh tay nói, "Rất đẹp trai đúng không? Trưởng bộ phận tin tức của chúng tôi Trình Vũ, người có địa vị cao quý nhất học viện, chạm vào có thể bỏng tay, là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái. Có điều là thật đáng tiếc, hai đứa không có cơ hội rồi. Nhìn thấy cô gái có khí chất cao quý đang đi bên cạnh cậu ấy không, là hội trưởng hội học sinh của chúng ta, đáng người tốt, tính tình tốt, hoàn cảnh gia đình tốt, thực sự là cô gái hoàn mỹ khiến người khác đổ kị, cô ấy chính là bạn gái của bộ trưởng Trình, cho nên đi thôi, đừng nhìn nữa."

Ngô Minh Mỹ nghe được những lời Tôn Linh Huệ nói cũng kinh ngạc rồi cười cười. Mặc dù cảm thấy đáng tiếc nhưng trai đẹp chỉ nhìn là được rồi. Dương Hân Ngôn nhìn thấy Trình Vũ, người vừa rồi đối với các cô vô cùng thờ ơ, giờ phút này đang thực sự nghiêng đầu nghe Lucy nói, trong đôi mắt kia tràn đầy sự dịu dàng, ánh mắt trời chiếu trên người anh, tạo nên vẻ đẹp không chân thực, thu hút tâm mắt, cô cũng nhìn Tôn Linh Huệ nở nụ cười.

Tôn Linh Huệ nhìn tài liệu trên tay. "Các em thuộc diện tuyển vào trường theo năng khiếu sao? Điều kiện gia đình bình thường, một người là tuyển theo năng khiếu thể dục, một người là tuyển theo năng khiếu âm nhạc. À... Dương Hân Ngôn cũng khá tốt, trước kia từng học tại học viện âm nhạc, sở trường là violon, tại sao lại quay lại đây. Học viện Ngân Hoa cũng có ban âm nhạc, tại sao lại học ban kinh tế?"

Thật ra điều kiện gia đình của Ngô Minh Mỹ và Dương Hân Ngôn cũng được coi là giàu có, nếu không thì Dương Hân Ngôn cũng không có điều kiện theo học tại học viện kia, nhưng đứng là so sánh với Học viện Ngân Hoa thì cũng không tính là gì.

“Mẹ em ở đây, cho nên mới quay về đây.” Dương Hán Ngôn cười cười, “Cha em chỉ có mình em, cha em hy vọng sau này có thể kế thừa sự nghiệp của ông ấy.”

“Được rồi, đây chính là ký túc xá của các em, sau khi sửa soạn xong một giờ chiều đừng quên đến hội trường tham dự lễ nhập học của tân sinh viên, tôi nghĩ cần phải đưa tài liệu của các em cho Hạng Mặc, trưởng bộ phận văn hóa và thể dục thể thao ở bên kia một chút, cậu ta sẽ vui mừng vì có hai em gia nhập, nhóm người các em hãy hưởng thụ thật tốt cuộc sống đại học của mình nhé. Ngoài ra, tôi là bộ trưởng bộ tuyên truyền Tôn Linh Huệ, nếu có tin tức gì thì có thể liên lạc với tôi, đây là danh thiếp của tôi, chúng tôi sẽ có phần thưởng tương ứng, đây là tập san trường của chúng tôi, cho các em một bản miễn phí, tạm biệt.” Tôn Linh Huệ đưa bản in có ảnh chụp của Trình Vũ cho hai người bọn họ, vừa nhìn thấy góc độ chụp ảnh đã biết là chụp trộm, Trình Vũ cũng không thèm so đo việc Tôn Linh Huệ xâm phạm quyền chân dung của anh.

“Tiểu Ngôn, cậu xem chính là vị học trưởng vừa nãy, thật sự rất đẹp trai đó...” Ngô Minh Mỹ đang cầm sách trên tay không chịu dọn dẹp, mà chảy nước miếng nhìn ảnh chụp của Trình Vũ. “Có điều bạn gái của anh ấy rất tốt, phía tên nói anh ấy chính là Tổng giám đốc của Nguyệt thị, trời ơi, trời ơi. Chính là Nguyệt thị trong truyền thuyết sao, tớ không nhìn nhầm chứ, mau đỡ tớ, tớ muốn hôn mê.”

“Cậu nhìn mặt trên còn nói anh ấy chính là C.Y, là tác giả phần mềm khó phá nhất trong lịch sử đó, tớ nhất định là điên rồi, tớ muốn tìm một cái khung để treo tờ báo này lên.”

“Đề tớ nhìn một chút chứ.” Dương Hán Ngôn dừng lại việc dọn dẹp, đưa tay nhận lấy tờ báo, nhìn đoạn tin nói về Trình Vũ một lần, lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã biết anh rất xuất sắc rồi, nhưng không ngờ lại xuất sắc đến trình độ này. “Được, dọn dẹp nhanh lên, lát nữa đi ăn cơm, buổi chiều còn lễ nhập học nữa.”

“Ừ.” Ngô Minh Mỹ cắt tờ báo đi.

Hai người dọn dẹp ký túc xá xong thì vừa đến giờ ăn cơm, vừa bước vào căn tin, Ngô Minh Mỹ chạm nhẹ vào người Dương Hán Ngôn, “Cậu nhìn xem, là học trưởng Trình và bạn gái của anh ấy đó...”

Dương Hán Ngôn cũng nhìn qua đó. “Đi lấy cơm đi.”

Ngô Minh Mỹ nhìn thấy Dương Hán Ngôn lấy cơm xong đang chuẩn bị đi về phía bàn của Trình Vũ thì giữ chặt tay cô ấy lại. “Cậu sẽ không muốn qua đó ăn cơm cùng bọn họ chứ?”

“Đúng, buổi sáng người ta cũng giúp chúng ta, dù sao cũng phải nói tiếng cảm ơn.. hơn nữa chúng ta cũng không phải là bóng đèn, cậu không thấy bên cạnh họ vẫn còn một người nữa sao?”

“Cũng đúng nha...” Có lý do quang minh chính đại, Ngô Minh Mỹ cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ nữa.

"Xin chào học trưởng, học tỷ." Dương Hán Ngôn và Ngô Minh Mỹ mang khay thức ăn đứng cạnh bàn bọn họ, Lucy nhận ra hai người là tân sinh viên mới gặp một lần lúc sáng."Ngồi đi."

"Cảm ơn học tỷ." Ngô Minh Mỹ vui vẻ ngồi xuống, nghĩ thầm rằng quả nhiên hội trường hội học sinh giống như học tỷ Tôn nói, tính tình rất tốt.

"Chuyện buổi sáng còn chưa cảm ơn học trưởng." Dương Hán Ngôn quay về phía Trình Vũ nói cảm ơn, Trình Vũ quay đầu lại nhìn cô một cái rồi lại quay đi."Không có gì."

"Hai người chính là học sinh được tuyển theo năng khiếu mà Tôn Linh Huệ nói sao?" Hạng Mặc cho rằng sinh viên được tuyển theo năng khiếu đều khác biệt, không ngờ là hai cô bé xinh đẹp, khiến anh ta cực kỳ xúc động."Anh là Hạng Mặc, bộ trưởng bộ phận văn hóa và thể dục thể thao."

"Đã nghe học tỷ Tôn nói qua rồi."

Trình Vũ không đồng ý khi thấy Lucy chuyển toàn bộ cần tây sang khay thức ăn của mình, Lucy le lưỡi."Em không thích mùi vị của cần tây."

Trình Vũ cũng không nói gì, nhét cần tây vào miệng bắt đầu nhai. Đột nhiên Hạng Mặc cũng gấp cần tây trong khay của mình sang khay của Trình Vũ, Trình Vũ nhanh tay nhanh mắt, cầm khay chuyển hướng sang chỗ khác, lạnh nhạt nhìn Hạng Mặc."Cậu làm cái gì thế?"

Hạng Mặc cười tội nghiệp."Tôi cũng không thích cần tây."

"Vậy thì liên quan gì đến tôi." Trình Vũ thấy không còn nguy hiểm, đặt khay về bàn."Không ăn thì vứt đi."

“Làm vậy không phải lãng phí sao, không phải Lucy cũng để trong khay của cậu sao?”

Trình Vũ ghét bỏ nhìn Hạng Mặc. “No rồi.”

“Lucy, vẫn cần phải bàn luận về một số chi tiết trong lễ nhập học buổi chiều của tân sinh viên.” Lam Tĩnh từ xa đã nhìn thấy bọn họ, ánh mắt kiêu ngạo dừng lại trên người Trình Vũ, chỉ là lại nhanh chóng rời đi.

“Ừ, được.” Lucy thấy Trình Vũ đã ăn no, nói với anh. “Em còn có việc, nếu không về anh quay về hội học sinh ngủ một lát.” Nghe nói hôm qua Nguyệt Nặc làm phiền anh cả đêm, nhìn thình thình anh không tốt lắm, chắc là vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Anh muốn về trước.” Hiếm khi thấy Trình Vũ dùng ánh mắt tha thiết nhìn Lucy, biểu tình vô tội lia lợt vào mắt của mọi người, ngay cả Hạng Mặc cảm thấy nếu bây giờ không đồng ý với anh thì thật sự nên bị thiên lôi đánh xuống. Nhưng Lucy hoàn toàn khác, cô ở với Trình Vũ lâu như vậy, đã sớm quen với việc thỉnh thoảng Trình Vũ sẽ làm nũng rồi. “Không được, buổi chiều còn có lễ nhập học, anh là một thành viên của hội học sinh, đương nhiên là nên có mặt.”

“Vậy bây giờ anh lập tức từ chức.” Dù sao anh cũng không muốn.

“Bác bỏ, ban hội trưởng không giải quyết.”

“Lạm dụng quyền cá nhân, không có công lý.” Trình Vũ buồn bực nằm bò ở trên ban một lúc, dường như là đã cam chịu số phận. “Anh đến hội học sinh ngủ một lát, lát nữa em gọi anh.”

“Được.” Lucy cười nhìn Trình Vũ ra khỏi căn tin.

Lam Tĩnh cũng nhìn bóng lưng Trình Vũ, trong lòng có chút cô đơn, ở đây có nhiều người như vậy, dường như ánh mắt của anh chưa bao giờ đi chuyển khỏi người Lucy, chẳng lẽ không thể chia cho bọn họ một chút chú ý sao.

Dương Hân Ngôn cũng nhìn, sau đó nói với Hạng Mặc. “Bộ trưởng Hạng, cho phép chúng em gia nhập bộ văn hóa và thể dục thể thao nhé.”

Hạng Mặc vui sướng gật đầu, vốn đang muốn mời bọn họ không ngờ bọn họ lại mở miệng trước, nhân tài không thể bỏ qua.

Trình Vũ mơ mơ màng màng ôm Lucy sát vào trong lòng, nhắm mắt lại, không có ý định đứng dậy. “Mấy giờ rồi, lễ nhập học bắt đầu rồi sao?”

“Ừ.” Lucy nhẹ giọng trả lời, hơi không nổi Trình Vũ một như vậy.” Sau chuyện của Kỳ Lại, vị trí phó bộ trưởng bộ phận tin tức vẫn trống. Thật ra anh có thể chọn một người trong số cấp dưới của anh, bồi dưỡng một chút, làm như vậy anh sẽ không mệt mỏi như thế này nữa.”

Trình Vũ đứng dậy, để Lucy tùy ý sửa sang quần áo giúp mình. “Cũng đúng, tại sao anh lại không nghĩ đến nhỉ?”

“Chỉ số thông minh của anh càng ngày càng thấp rồi.”

Trình Vũ nhún vai. “Nghe nói tình yêu làm cho con người ta trở nên ngu ngốc, có phải anh đang nghiệm chứng điều này không?”

“Đúng đó, thật ra là em cố ý, sau khi biến anh thành ngu ngốc rồi thì anh sẽ không thể rời xa em được.”

Trình Vũ ôm eo của Lucy, còn muốn nhắm mắt một lúc nữa. “Bây giờ anh lập tức không thể rời xa em được.”

Ngón tay Trình Vũ vuốt ve trên lưng Lucy, trêu chọc khiến cô cảm thấy tê dại, bắt lấy bàn tay đang làm chuyện xấu của anh. “Đi thôi, mặc dù em bỏ trí việc phát biểu cho Lam Tĩnh, nhưng chúng ta vẫn nên đến một lát.”

Trình Vũ ngáp một cái, gật gật đầu.

Lúc bọn họ đến nơi, Lam Tĩnh đang đại diện hội học sinh phát biểu, kiểu nữ vương như Lam Tĩnh không thể nghi ngờ lại trộm được một lượng lớn trái tim của tân sinh viên nam, Ngô Minh Mỹ lén lút đến bên cạnh Dương Hân Ngôn, nói vào tai cô bé. “Nghe nói họ trưởng Trình đã từng đưa thư tình cho học tỷ Lam, sau đó hình như bị từ chối, chưa gượng dậy nổi lại để cho phú bà bao dưỡng. Sau khi hội trưởng xuất hiện, vẫn theo đuổi học trưởng Trình, về sau mới khiến anh ấy phản chấn trở lại.”

Dương Hân Ngôn nhìn cô gái ở trên bục, không phủ nhận rằng cô ta cực kỳ xuất sắc. “Tiểu Mỹ, tờ tập san của trường này có thể xem một nửa tin một nửa thôi, cậu nói xem, học trưởng Trình là tổng giám đốc của Nguyệt Thị, tại sao còn muốn để phú bà bao dưỡng chứ, khẳng định là nói lung tung.”

“Cũng đúng” Ngô Minh Mỹ suy nghĩ một chút. “Có điều nghe nói chuyện học trưởng Trình chuyển thư tình cho học tỷ Lam là thật, có rất nhiều người nhìn thấy.”

“Thật sao?” Dù sao cũng là chuyện trong quá khứ.

Sau khi Lam Tĩnh phát biểu xong giành được một loạt tiếng vỗ tay như sấm vỡ, nhiều sinh viên nam vỗ tay đến đỏ lừ chỉ vì muốn cống hiến cho vị nữ thần mà họ đã nhận định, ở phía sau khán đài Lucy dựa vào người Trình Vũ, không nhìn được mở miệng. “Lam Tĩnh vẫn là người có sức quyến rũ.”

“Anh đã nói chuyện đưa thư tình cho Lam Tĩnh là hiểu lầm rồi mà, em cũng đừng mãi để ý chuyện này nữa.” Trình Vũ bất đắc dĩ thở dài, suy cho cùng dù ít hay nhiều thì phụ nữ vẫn thích so đo những chuyện này.

“Tại sao em lại không để ý chứ, mọi người đều nói bạn trai em vì muốn đã thư tình mà chạy sau lưng người ta, vậy mà người ta còn không vừa ý.” Hừ, đám không thích Trình Vũ nhà cô à, cô chính là người có lòng dạ hẹp hòi đấy.

Chương 81

Editor: Bunn.

"Mẹ, con về rồi." Dương Hân Ngôn đứng ở cửa thay giày rồi đi vào nhà, vui vẻ chạy vào phòng bếp nhìn người phụ nữ đang nấu cơm.

Người phụ nữ kia quay người lại, thật ra chính là Tần Húc Nhi, người đã ly khai mười mấy năm "Học viện mới như thế nào?"

"Rất tốt ạ." Dương Hân Ngôn ăn vụng. "Mẹ, con nói cho mẹ biết, trường con có một vị học trưởng rất giỏi đó, hơn nữa anh ấy cũng rất đẹp trai nữa."

"Con gái động lòng rồi hả?" Biết mắt con gái mình rất cao, Tần Húc Nhi cũng tò mò người con trai như thế nào mà lại có thể khiến con gái của mình khen ngợi như thế, nếu thật sự tốt thì bà sẽ không phản đối việc con gái yêu đương lúc đang học đại học.

"Hi hi." Dương Hân Ngôn cười chạy ra khỏi phòng bếp. "Mẹ, anh ấy tên là Trình Vũ, còn trẻ như vậy mà đã là tổng giám đốc của Nguyệt thị rồi."

"Loảng xoảng...!!"

"Mẹ, có chuyện gì thế." Dương Hân Ngôn nghe được âm thanh đồ vật rơi xuống đất, ánh mắt tập trung vào phòng bếp, chiếc muôi rơi trên sàn nhà, cô chạy tới nhặt lên rồi rửa sạch. "Tại sao lại không cẩn thận như thế."

"Không có gì." Tần Húc Nhi muốn bình tĩnh lại, nhưng tay vẫn không ngừng run rẩy, từ trước tới nay Dương Hân Ngôn chưa bao giờ thấy mẹ mình kích động như vậy. "Mẹ, mẹ không sao chứ?"

"Không có việc gì." Tần Húc Nhi giữ chặt tay con gái. "Con vừa nói vị học trưởng kia của con là ai?"

"Trình Vũ, tổng giám đốc của Nguyệt thị, có gì không ổn sao?"

"Tiểu Ngôn, mẹ không quan tâm con thích ai, nhưng không cho phép thích người tên Trình Vũ kia, có biết không!" Tần Húc Nhi đột nhiên nghiêm khắc khiến Dương Hân Ngôn không biết giải thích như thế nào. "Tại sao ạ?"

"Nghe lời mẹ! Người có tiền như bọn họ sẽ không để mắt tới gia đình nhỏ của chúng ta đâu, nếu con thích cậu ta thì sẽ không có kết quả tốt." Tần Húc Nhi thấy lâu rồi mà con gái không đồng ý thì lập tức quát lớn. "Nghe rõ chưa!"

"Mẹ!" Dương Hân Ngôn cảm thấy mẹ mình cực kỳ khác bình thường, cho dù hiểu được hoàn cảnh gia đình khác nhau rất lớn, nhưng không đến mức này chứ, nhưng dưới ánh mắt nghiêm nghị của Tần Húc Nhi cô chỉ có thể gật đầu đồng ý.

"Có chuyện gì thế?" Dương Hoa trở về nhà lập tức nghe thấy giọng hai mẹ con đang tranh luận, Tần Húc Nhi nhìn thấy chồng lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, dịu dàng nói. "Không có việc gì, chỉ là em không cẩn thận làm rơi cái muôi thôi, chuẩn bị ăn cơm đi."

Sau bữa cơm tối, đến lúc nằm trên giường Dương Hân Ngôn vẫn cảm thấy mẹ mình rất không bình thường, lúc ăn cơm tối vẫn còn thất thần, ngay cả cha gọi cũng không nghe thấy, tại sao lúc mẹ nghe tên Trình Vũ lại có biểu hiện khác thường như vậy, liệu giữa bọn họ có chuyện gì mà cô không biết không. Đêm hôm đó, Dương Hân Ngôn mất ngủ, trong đầu vẫn hiện hình ảnh dịu dàng của Trình Vũ.

Theo thường lệ sau lễ nhập học chính là hội diễn chào đón tân sinh viên, Dương Hân Ngôn vừa mới gia nhập bộ văn hóa và thể dục thể thao đương nhiên bị Hạng Mặc lôi đi biểu diễn một tiết mục, hòa tấu dương cầm và violon với một bạn học sinh nam khác, vào lúc quan trọng thì bạn học sinh nam này lại bị tiêu chảy. Hạng Mặc gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, bọn họ đã luyện tập rất nhiều lần, đi đâu tìm một người đánh đàn thông thạo đây, ngay lúc Hạng Mặc muốn chuyển bản hòa tấu thành khúc độc tấu thì anh ta nhìn thấy Trình Vũ đang ngủ ở một góc, đôi mắt trở lên sáng rực, chạy tới. "Bộ trưởng Trình, cậu biết đàn dương cầm không?"

"Biết một chút, làm sao vậy?"

"Còn không phải do tên La Cường đáng chết kia sao, lúc quan trọng lại ngã xuống, không phải lúc bọn họ luyện tập cậu cũng ở bên cạnh nghe sao, bây giờ chỉ có cậu mới có thể giúp tôi, nhờ cậu giúp đỡ."

"Tôi không nghe, tôi ngủ."

"Không sao, mau lên sân khấu đi, nếu không thì thật sự phải biến thành độc tấu rồi." Hạng Mặc trực tiếp kéo Trình Vũ đi, chỉ cần có người để báo cáo kết quả công tác là được.

Dương Hân Ngôn đã ôm violon chờ trên sân khấu từ sớm, cô cũng lo lắng có phải sẽ biến thành khúc độc tấu hay không. Lucy thấy tiết mục có khả năng xảy ra biến cố, ngay lúc cô đang muốn đẩy tiết mục phía dưới lên thì thấy Trình Vũ bị đẩy đến đây một cách không tình nguyện, cô sững sờ một

chút, bắt đầu cười cười.

Vừa thấy Trình Vũ lên sân khấu, phía dưới xôn xao một chút, Tôn Linh Huệ nhanh nhạy giới thiệu, danh tiếng của Trình Vũ cũng có ảnh hưởng rất lớn với sinh viên mới. Lucy còn nghe thấy có rất nhiều nữ sinh hét tên Trình Vũ, mặc dù cảm thấy kiêu ngạo, nhưng cũng cảm thấy ghen một chút, cô vẫn nhớ về Trình Vũ trước kia hơn, ít nhất thời gian đó chỉ có mình cô biết anh rất tốt.

Trình Vũ quay đầu nhìn về phía Hạng Mặc, anh ta đang ra sức chấp tay nhờ mình giúp, nếu mình không giúp thì dường như không tốt lắm, đến trước đàn dương cầm, ánh mắt lười biếng của anh nhìn về phía Dương Hân Ngôn, thấy cô căng thẳng gập đầu. Mặc dù đã từng diễn rất nhiều lần, nhưng cô không ngờ có thể hợp tác với Trình Vũ, trong lòng vừa căng thẳng, vừa sợ, vừa vui.

Nâng tay lên, âm thanh cũng bắt đầu vang lên.

Bài Lương Chúc dần dần được thể hiện, hai tay linh hoạt di chuyển trên phím đàn, trong sảnh hoàn toàn yên lặng, tìm mọi người rung động một cách mạnh mẽ, hoàn toàn chìm đắm vào âm thanh du dương, không người nào có thể dời mắt khỏi hai người kia, đặc biệt là bóng đánh móng manh rất dịu dàng dưới ánh đèn kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Nguyệt Nặc giống như tên trộm tiếp cận Nguyệt Độc Nhất đang xem báo ở phòng khách, theo dõi cả nửa ngày vẫn không thấy cô nói gì, Nguyệt Độc Nhất cảm thấy hơi đau đầu, thật sự không nghĩ ra Nguyệt Nặc là con của ông và Trình Trình nhưng tại sao Nguyệt Nặc lại giống bà nội nó nhiều như thế, rõ ràng mình đã một bó tuổi rồi nhưng vẫn phải nhọc lòng vì con gái, nó không thể giống Trình Vũ để cho mình bớt lo sao?

"Nói đi, có chuyện gì?" Nguyệt Độc Nhất đặt báo ở trên bàn, Nguyệt Nặc lập tức tiến lại gần: "Cha, con muốn thương lượng với cha chuyện này, có thể không phạt con đi căn cứ nữa được không?"

"Không thể?" Không phạt nó, nó có thể làm âm ỉ cả thế giới này.

"Cha, con đã lớn như vậy rồi, nếu để cho người ta biết con bị phạt đi căn cứ thì sẽ không còn một chút mặt mũi nào."

"Lúc con để mẹ con đi đến những chỗ đấy không nhớ đến mặt mũi của cha con."

"Cha! Đây là cha ép con đó..." Nguyệt Nặc chu mỏ lên, ném tờ liệu lên trên bàn. "Cha xem tình nhân cũ của cha đã quay lại, con muốn nói cho mẹ biết."

Nguyệt Độc Nhất chau mày cầm tờ liệu trên bàn, tùy tiện lật vài trang, không hứng thú ném trên bàn, Nguyệt Nặc mới không tin không dọa được ông. "Cha, nghe nói đoạn thời gian không được như ý kia cha ở với người phụ nữ kia một năm, cha xem đáng về người họ Tần gì gì đó cũng không tệ, thời điểm kia hai người cô nam quả nữ ở với nhau lâu như vậy mà không xảy ra chuyện gì sao? Hơn nữa cha xem bà ấy còn có con gái, cha nói cho thể là con riêng của cha không, không phải con vẫn có một người chị chứ?"

Thật ra về chuyện này Nguyệt Nặc cũng không tra được cái gì, xét về bản lĩnh thì dù sao Nguyệt Độc Nhất cũng là cha cô, Nguyệt Độc Nhất không cho người khác tra, thì ai dám thả tin tức, cho nên chuyện này Nguyệt Nặc cũng chỉ biết đại khái, lại thêm trong khoảng thời gian nhàm chán này cô lại xem phim truyền hình lúc tám giờ, cho nên sức tưởng tượng hơn người của cô được phát huy triệt để mới nghĩ ra tình huống có con gái riêng này.

"Cha, cha nói người họ Tần gì gì đó đang ở nước ngoài tốt tại sao lại muốn trở về, có phải bà ấy muốn quay lại với cha không, còn lấy đứa trẻ uy hiếp cha, cái người Dương Hân Ngôn kia còn nhìn trúng anh con, nếu cô ta thật sự là chị con, có phải là loạn luân rồi không?"

"Cha thấy hai tháng căn cứ với con là không đủ, vẫn còn thời gian suy nghĩ chuyện nhàm chán đấy, không bằng suy nghĩ làm sao để vượt qua học kỳ này đi, mẹ con nhận được điện thoại của thầy, rất tức giận." Nguyệt Độc Nhất thật sự không chịu nổi con gái, cảm thấy bản thân mình so sánh con bé với mẹ ông thật sự là quá lạc quan. Lối suy nghĩ của Nguyệt Nặc không phải người bình thường có thể giải thích, ít nhất mẹ ông rất cố gắng duy trì hòa bình gia đình, mặc dù chỉ là bề ngoài, nhưng còn Nguyệt Nặc, nhà vì có nó mà không hòa bình nổi, mà con gái ông đang suy nghĩ gì, muốn cha nó ở bên ngoài... hy vọng cha nó ở bên ngoài có con gái riêng, chẳng lẽ nó hy vọng cha mẹ mình ly hôn, gia đình thật sự tan nát sao, nhất định là do tên hồ ly Bắc Đường Giác kia dạy con gái mình thành như vậy, Nguyệt Độc Nhất đơn phương khẳng định.

"Cha, cha đừng đi mà. Con không tin hai người ở chung lâu như vậy mà chưa làm chuyện gì, cha, cha nói Dương Hân Ngôn có phải chị của con không... Cha..." Nguyệt Nặc vẫn theo sau lưng Nguyệt Độc Nhất bỗng vì ông dừng lại mà đập mặt lên lưng ông, Nguyệt Nặc thò đầu từ sau lên đằng trước, phát hiện cô chính là đầu sỏ làm mẹ già nhà mình rời giường.

Bao nhiêu lâu rồi Trình Trình chưa được gặp con gái mình, lại nhớ đến trước đó không lâu nhận được điện thoại của trường học, lại phát hỏa, là mọi người nói cho bà rằng bà giáo dục Trình Vũ quá hà khắc, cho nên mới để con gái tự mình quyết định việc phải làm, nhưng bây giờ con trai có thể nhảy

lớp cũng không nhảy, an phận đọc sách. Còn con gái thì sao? Ngay cả đi học một ngày cũng không đi, chọc thầy giáo tức phát điên, sau đó lúc thầy giáo gọi điện cho bà thì bà cảm thấy mặt mũi đều mất hết, ra sức nhận lỗi cũng không được, muốn để con bé tự mình đi học.

Lần này có nói gì bà cũng không để Nguyệt Nặc chuồn mất, Trình Trình bắt lấy Nguyệt Nặc, Nguyệt Nặc có thể thề cô phản xạ có điều kiện rút chiếc roi kia ra, nhưng chiếc roi còn chưa quất lên đã bị Nguyệt Độc Nhất bắt được, nhìn Trình Trình có vẻ sợ hãi, vẻ mặt ông không tán thành nhìn Nguyệt Nặc, Nguyệt Nặc sờ sờ mũi. "Mẹ, con không cố ý, chỉ là phản xạ có điều kiện thôi, đừng đột nhiên tiến lại gần con như thế."

Trình Trình không biết là nên vui vì thân thủ của con gái nhanh nhẹ hay là nên đau lòng, ngay cả người làm mẹ như bà cũng không có cách nào lại gần nó, Trình Trình nhanh nhẹn bắt lấy tay Nguyệt Nặc. "Bằng bất cứ giá nào hôm nay con cũng phải đi học, đừng nghĩ đến chuyện chạy, nếu không cả đời này con ở luôn căn cứ đừng về nữa."

"Mẹ, con là con gái mẹ mà, mẹ nhẫn tâm với con sao?" Nguyệt Nặc thật sự không muốn đi học, mắt cô lóe lên một tia xấu xa. "Mẹ, con nói cho mẹ biết cha con ở bên ngoài có Tiểu Tam và đứa nhỏ."

Quả nhiên Trình Trình dừng lại. "Chuyện từ bao giờ."

"Chính là người tên Tần Húc Nhi đó, mẹ không nhớ sao? Lúc ba mất trí nhớ có con với bà ấy, vì không muốn mẹ phát hiện nên mới đưa bà ấy ra ngoài." Miệng Nguyệt Nặc thật sự cái gì cũng dám nói.

"Không có khả năng." Trình Trình vừa nghe thấy tên Tần Húc Nhi đã không có hứng thú nào, kéo Nguyệt Nặc ra ngoài, xe đã chuẩn bị xong, Nguyệt Độc Nhất mang tâm trạng vô cùng tốt đi sau lưng hai mẹ con.

A...Để cho cô chết đi, tại sao cha mẹ già như vậy rồi mà vẫn không thể xuất hiện nguy cơ, hơn nữa lại còn trung thành như vậy, khiến cô không có cơ hội châm ngòi nào. "Tại sao lại không có khả năng, cha cũng là đàn ông mà, tại sao ở một chỗ với người phụ nữ khác lại không xảy ra chuyện gì, chuyện này không thể sao?"

"Con không biết cha con thích sạch sẽ sao, để người ta bắt tay một chút cũng phải rửa tay rất lâu, nếu cha con thật sự đụng chạm với Tần Húc Nhi, ông ấy không cắt da trên người đi mới là lạ, hơn nữa lúc mẹ mang thai con, cha con còn buộc garo, cho nên chuyện ông ấy có con riêng là chuyện không có khả năng."

"Không phải chứ, cha, cha thật vĩ đại."

Nguyệt Độc Nhất nghiêm túc gật đầu. "Bây giờ con phát hiện cũng không muộn."

"Nhưng mà mẹ..."

"Tiểu Nặc, nếu mẹ ly hôn với cha con, con cũng không có lợi ích gì, tích cực châm ngòi như thế làm gì?" Nguyệt Nặc là con bà sinh ra, bà đương nhiên hiểu tính tình của nó, suy nghĩ của bà và Nguyệt Độc Nhất về Nguyệt Nặc không mưu mà hợp, chỉ có hai chữ thôi, đau đầu.

"Thật ra, nếu con thật sự thích loại chuyện này, nếu con thành công làm cha nhỏ và Bối Mễ ly hôn, cha có thể suy xét chuyện gỡ bỏ trừng phạt với con." Nguyệt Độc Nhất suy nghĩ, có lẽ chủ ý này không tồi.

Trình Trình không tán thành vỗ lưng Nguyệt Độc Nhất. "Nói gì vậy."

Nguyệt Nặc bĩu môi, thôi đi, mặc dù cha nhỏ chiều cô, nhưng nếu cô thật sự có chủ ý hư hỏng này, cô chết như thế nào cũng không biết, Nguyệt Nặc cũng là người sợ hãi kẻ mạnh, cha mình mặc dù lạnh một chút, nhưng vẫn yêu thương và che chở cô, tệ nhất cũng chỉ là phạt đi căn cứ cải tạo. Còn cha nhỏ thì quên đi.

Trình Trình xấu hổ ngồi đối diện thầy giáo môn sinh học của Nguyệt Nặc nghe ông ta lái nhai chuyện Nguyệt Nặc chưa bao giờ đi học, không làm bài tập về nhà, Nguyệt Độc Nhất không bị ảnh hưởng ngồi xem tạp chí, Nguyệt Nặc dựa vào tường ngáp, kéo loại thực vật không biết tên trên cửa sổ ra.

"Tôi không biết hai người đưa con tới trường làm gì, theo hiểu biết của tôi, Nguyệt Nặc không chỉ không đi môn sinh học của tôi, ngay cả những môn khác cũng ít tham dự, cho dù đến không phải ngủ thì cũng làm lớp gà bay chó chạy, chưa bao giờ làm bài tập, chưa bao giờ viết luận văn, ngay cả lời mời cha mẹ đến cũng coi như gió thoảng bên tai, nếu không muốn đến trường thì đăng ký học làm gì?"

"Vâng, là chúng tôi không tốt."

Thầy giáo môn sinh học nâng mắt, vừa nhìn đã biết là người vô cùng cứng nhắc, ông ta bắt mắt nhìn chăm chăm Nguyệt Độc Nhất. "Là cha của đứa nhỏ đúng không, tại sao không quan tâm đến chuyện học của đứa nhỏ?" Còn ngồi một bên đọc báo, thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn.

(Nghĩa là bề trên như (vua, quan, nhà cầm quyền) không quang minh, chính trực, không lo cho nước, cho dân! Thì hạ tức là kẻ dưới như dân chúng, sẽ nổi loạn là lẽ tất nhiên! Câu này ý nhắc nhở những người cầm quyền phải đặt lợi ích của đất nước, của nhân dân, trên lợi ích của cá nhân mình, thì đất nước mới ổn định không loạn lạc. Trong gia đình cũng vậy nếu cha mẹ không quan tâm đến con cái, thì con cái sẽ bất mãn không nghe lời cha mẹ nữa, sẽ phản kháng lại hoặc bỏ đi.)

Nguyệt Nặc thấy thầy đang mắng cha mình, cười lặng lẽ tiến lại gần Nguyệt Độc Nhất. "Cha, thầy nói cha không chịu trách nhiệm đó."

Nguyệt Độc Nhất miễn cưỡng liếc Nguyệt Nặc một cái, cô nhàm chán tiếp tục nhỏ cò. Thật ra Nguyệt Độc Nhất cũng giống Lãnh Nguyệt, bên trong

vẫn được di truyền tính tình hẹp hòi bao che khuyết điểm của bà, cho dù ở nhà có đánh, có mắng con gái mình như thế nào đi chăng nữa thì vẫn là tốt nhất. Làm sao có thể nhìn người khác khoa chân múa tay trước mặt ông, nếu không phải có Trình Trình ở đây, ông đã sớm cho người nỏ bung trường học này ra rồi, những người này dám bình phẩm con gái của Nguyệt Độc Nhất ông từ đầu đến chân sao?

"Bình thường cha con bé khá bận rộn, cho nên không có thời gian." Trình Trình xấu hổ, ra sức nháy mắt để Nguyệt Độc Nhất nói hai câu, nhưng người này lại giả vờ như không nhìn thấy.

"Không phải lấy có bận rộn, chỉ bận rộn kiếm tiền không quan tâm đến việc học của con cái cũng không được, đưa bé đến tuổi này sẽ dễ bị nhiễm thói xấu ở bên ngoài." Lời nói của thầy có ngụ ý, chính là Nguyệt Nặc nhuộm tóc đỏ, xỏ khuyên ta, ngồi không đúng kiểu, chân bắt chéo, tay không ngừng kéo...kéo...

"Trời ơi! Hoa lan đại của tôi." Thầy giáo kêu thảm thương, nét mặt già nua đau lòng muốn rơi nước mắt.

Nguyệt Nặc bị hành động kia của thầy giáo dọa sợ, cuối cùng nhìn thấy lá cây vẫn còn trên tay mình, cô thả xuống cũng không ổn mà không thả xuống cũng không ổn, Trình Trình bước hai bước kéo Nguyệt Nặc từ cửa sổ xuống."Thầy giáo, chúng tôi đền."

"Đền! Đền như thế nào đây, đây là cây đại." Bình thường ông ta cung phụng như bảo bối, hôm nay lại bất hạnh như vậy, nếu ông ta mà biết như vậy, chắc chắn sẽ không mời ôn thần này tới trường.

"Đại sao? Không thành vấn đề, nhà tôi có, tôi lập tức nhờ người mang đến cho thầy." Trình Trình đề Nguyệt Độc Nhất gọi điện về nhà.

Không phải ông chỉ muốn yên lặng xem báo thôi sao, Nguyệt Độc Nhất đứng dậy gọi điện thoại."Đúng, hoa lan đại, tùy tiện, mang đến mười chậu, ừ, lập tức mang qua đây."

Sau khi cúp điện thoại Nguyệt Độc Nhất tiếp tục đọc báo, thầy giáo kia thở dốc vì kinh ngạc, tại sao lại tùy tiện mang đến mười khóm, chỉ một gốc này thôi ông ta đã không dễ dàng mới tìm được.

Nguyệt Nặc nhìn đáng vẻ giật mình của thầy giáo kia, ghét bỏ nói."Thật lạc hậu, trước kia có thời gian mẹ em thích thực vật đại, sau vườn nhà em trồng mấy trăm khóm loại này, vậy mà thầy lại coi như bảo vật."

"Tiểu Nặc." Trình Trình trừng mắt nhìn Nguyệt Nặc, Nguyệt Nặc bĩu môi không nói gì nữa.

Mấy trăm khóm? Thầy giáo nhảy dựng lên, đang muốn nói gì thì hiệu trưởng vội vội chạy vào, vừa vào cửa vẫn chưa kịp chào hỏi đã cúi đầu giải thích với hai người."Thật xin lỗi, Nguyệt Tiên sinh, Nguyệt phu nhân, tôi không biết thầy giáo của chúng tôi là tự ý mời hai người đến trường, hai người bận rộn như vậy, thật xin lỗi."

"Hiệu trưởng, ông thật biết nói đùa, là Tiểu Nặc không ngoan." Trình Trình có chút xấu hổ.

"Không có! Đứa nhỏ Nguyệt Nặc này đặc biệt ngoan, các thầy giáo đều thích cô bé, chuyện này tôi đã giải thích tốt rồi, nếu Nguyệt tiên sinh và Nguyệt phu nhân có việc thì cứ đi trước đi ạ."

"Vậy thì chúng tôi đi trước." Người từ đầu đến cuối không thêm nói gì đột nhiên đứng lên, dẫn theo Trình Trình vẫn đang xin lỗi và Nguyệt Nặc vui vẻ khi người gặp họa. Sau khi cúi đầu tiễn mấy khách quý không thể đắc tội ra khỏi cửa, mới nhẹ nhàng thở ra.

Xoay người rống một trận với thầy giáo."Thầy muốn trường học của chúng ta đóng cửa không! Thầy có biết tiền lương thầy đang nhận bây giờ là ai cho không?"

Hóa ra thành viên hội đồng nhà trường, nhưng là con gái của ông ta thì có thể không cần lên lớp sao? Thầy giáo vẫn cảm thấy mình làm không sai. Nhớ đến khóm cây của mình thì cảm thấy đau lòng, không tin Nguyệt Độc Nhất thật sự cho người mang mười khóm hoa đến cho ông ta, nào ngờ, Nguyệt Độc Nhất rồi đi không lâu, mười khóm hoa lan đại được đưa đến phòng của ông ta, ông ta nhìn thấy mấy tờ giấy trên khóm lan đại, trên tờ bìa ghi rõ mấy bài luận văn, bên trong là tài liệu nghiên cứu chi tiết về các loại thực vật mọc hoang, tài liệu quý giá như vậy tại sao lại lấy ra để lót chậu hoa, nhất định là làm rồi."Này, những tài liệu này..."

Người phụ trách mang đồ kia quay đầu là."Là bản thảo mà phu nhân của chúng tôi tiện tay viết ra, nói không dùng nữa, đã viết cái mới rồi, nên bỏ đi."

Người nọ nói xong lập tức đi ngay, để lại thầy giáo đang xoắn xuýt trong phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Dương Hân Ngôn đã đi theo Trình Vũ trong nhiều ngày, Trình Vũ đi đâu cũng có thể nhìn thấy cô, cho dù Trình Vũ có nói chuyện với cô ta hay không,

cô vẫn đi theo sau lưng anh tự nói một mình, tinh thần lợi hại giống như Tiểu Cường đánh không chết vậy. Mặc dù Trình Vũ thật thương thức sự chấp nhất của cô bé, nhưng vẫn vô cùng khoái trá vì sau lưng luôn có người đi theo. Đó là lý do vì sao lúc Dương Hân Ngôn theo anh vượt qua con đường Thiên Kiều để đến trường học thì anh mới dừng rồi xoay người lại.

Dương Hân Ngôn nở nụ cười vô cùng vui vẻ, luôn duy trì thời khắc vui vẻ trước mặt người đàn ông này, nếu Lucy đã ngã bài, thì cô còn giấu động cơ của mình làm gì nữa, cô muốn có người đàn ông này.

"Không cần đi theo tôi nữa." Trong giọng nói lạnh nhạt của Trình Vũ lộ ra chút kiên nhẫn, có điều là hình như có người tự động bỏ qua nó.

"Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với em trong ba ngày nay đó."

"Cô đang lãng phí thời gian của cô." Cũng lãng phí thời gian của tôi.

"Em không quan tâm mà." Dương Hân Ngôn cười hi hi.

Nếu toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều không có cách nào khai thông như vậy thì anh cự tuyệt việc nói chuyện với người khác. "Tôi để ý, hành vi của cô ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của tôi, tôi không thích cô, mong cô không cần tiếp tục làm những loại chuyện vô dụng này nữa."

Không ngờ anh lại cự tuyệt thẳng thừng như vậy, Dương Hân Ngôn dùng cảm giác cần đã kích này, dùng hai tay dằn trái tim mình lên không được người ta coi trọng còn chưa nói, còn bị người ta quăng xuống mặt đất, nhưng cô đã cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, biết mình sẽ bị từ chối, hít một hơi thật sâu, cố gắng mỉm cười: "Cũng không phải tất cả đều vô dụng mà, ít nhất bây giờ anh đang nói chuyện với em đấy thôi, hơn nữa chuyện em thích anh cũng không ảnh hưởng tới anh mà."

"Hành vi của cô làm Lucy không vui." Đây mới là điều quan trọng.

"Chỉ vì chị ấy không vui cho nên anh có thể làm tổn thương trái tim của em như vậy sao?" Nụ cười trên khóe miệng của Dương Hân Ngôn từ từ thu lại, tổn thương trong lòng vì lời nói lạnh lẽo của Trình Vũ mà máu tươi đầm đìa một lần nữa.

"Đúng" Trình Vũ nhìn cô bé xa lạ trước mặt. "Tâm lòng của cô chẳng liên quan đến tôi, tôi không có tâm trạng quan tâm đến người tôi không quen, đừng đi theo tôi nữa." Nếu không, có lẽ anh sẽ không ngại để em gái ra tay.

Trình Vũ xoay người không có một chút do dự nào, Dương Hân Ngôn không cam lòng nhìn bóng lưng anh, mở miệng hét to. "Anh có tin em sẽ nhảy xuống tầng ngay bây giờ không?" Cô muốn để anh áy náy cả đời.

"Tùy cô." Hai chữ thản nhiên theo gió bay vào lỗ tai của Dương Hân Ngôn, gió lạnh theo màng nhĩ chảy vào tim cô, lạnh đến mức không có lời nào để nói, Dương Hân Ngôn cũng không tin anh thật sự lạnh lùng như vậy, cắn chặt răng vừa nhắc chân lên muốn nhảy xuống thì bị một người đàn ông không biết xuất hiện ở đâu giữ chặt áo.

"Là ai?" Dương Hân Ngôn không biết người đàn ông này ở đâu, nhưng khẳng định anh ta không phải là người của trường. Về mặt người đàn ông này không có bất cứ biểu tình gì, cả người lạnh lẽo đến mức dường như không có một chút hơi thở con người nào. Cô càng không rõ phải dùng tốc độ như thế nào thì một người mới có thể đột nhiên xuất hiện như vậy, cô bị dọa sợ rồi.

Nhân đưa điện thoại tới trước mặt Dương Hân Ngôn, điện thoại đã được kết nối với chủ tử của anh ta. "Nhảy lầu còn không sợ vậy mà cô lại sợ người sống sao? Nhân, anh dọa Dương tiểu thư rồi, haha."

Về mặt của Nhân cũng không thay đổi chút nào, anh ta đã quen với sự châm chọc của chủ tử rồi.

"Dương tiểu thư, con người sống một lần cũng không dễ dàng, cô hy vọng nếu nhảy xuống thì anh trai tôi sẽ áy náy rồi nhớ cô cả đời sao? Cô thật đúng là khờ dại, có điều khờ dại cũng tốt, tôi thích nhất là bóp chết hy vọng của người khác, mặc dù đã số thời gian anh tôi là người thiện lương, lúc giết người sẽ bởi vì người ta đã già rồi mà lựa chọn việc bắn một phát súng vào trái tim ông ta để ông ta chịu ít thống khổ một chút. Nhưng thiện lương của anh ấy tuyệt đối không dành cho cô, cho nên nếu hôm nay cô thật sự nhảy từ trên này xuống, thì tin tôi đi, ngày mai anh ấy chắc chắn sẽ quên người qua đường Giáp là cô. Dù sao cô cũng không phải chị Lucy, anh trai tôi yêu chị ấy nhiều năm, bây giờ không dễ dàng gì mới ở cùng một chỗ, cô cảm thấy anh tôi sẽ bỏ qua cho việc cô phá hoại như vậy sao?"

Giọng nói của Nguyệt Nặc cực kỳ thiện lương, thích nhất chính là tiếp tục kích thích linh hồn yếu ớt đến bờ vực tan vỡ, mặc dù hành vi của chủ tử rất trơ trẽn, nhưng đối diện với cô gái trước mặt cũng không có tâm trạng đồng tình.

"Cô đừng nhìn đáng vẻ bình thường giống như ai cũng có thể tiếp cận của anh tôi thì đã cho rằng bản thân có cơ hội, tôi nói cho cô biết anh trai tôi còn không có lương tâm bằng tôi đâu. Cô nhảy xuống, ngay cả thi thể anh tôi cũng chẳng muốn dọn, nếu đổi lại là tôi thì tôi ít nhất cũng sẽ dùng vài gói thi thể cô thật tốt, ném xuống biển cho cá ăn, sử dụng đồ vô dụng đó, cô biết không?"

Dương Hân Ngôn không biết người xuất hiện trong điện thoại là ai, lời nói của cô ta giống như băng đá, cô ta tùy tiện thảo luận sống chết của người khác, giống như cô ta chính là một trọng tài, sinh mệnh mọi người trong mắt cô ta lại nhỏ bé như vậy sao? Dương Hân Ngôn không tin, không tin Trình Vũ là người như vậy, không tin có người bề cong pháp luật như vậy! Chẳng lẽ không có chính sách của nhà nước sao? "Cô gạt tôi, cô nói dối, tại sao tôi phải tin cô?"

Dương Hân Ngôn cướp điện thoại, hung hăng đập xuống đất, giống như nếu làm như vậy có thể an ủi cảm xúc kinh hoàng của cô ta, giống như nếu đập nát thì có thể đập nát người trong điện thoại vậy.

Nhân nhìn bóng dáng chạy trốn của Dương Hân Ngôn, đau lòng thay cô ta, có thể chạy bao xa đây?

Trình Vũ đến đại sảnh của hội học sinh, Lucy đang đứng ở cửa sổ, từ góc độ kia vừa vặn có thể thấy được toàn bộ phong cảnh của Thiên Kiều, thấy Trình Vũ đi tới, cô nở nụ cười xinh đẹp, phụ nữ thông minh sẽ hiểu cách làm thế nào để giữ chặt người đàn ông của mình. Kế hoạch muốn thu người đàn ông trước mặt này vào túi đã bắt đầu từ năm sáu tuổi, cô đương nhiên sẽ không để bất cứ người phụ nữ nào đến phá hoại cố gắng của mình, cho nên cô chỉ gọi điện cho Nguyệt Nặc làm một cái giao dịch nho nhỏ, cô nghĩ Tiểu Trạch sẽ không để ý đến chuyện phải cống hiến một chút gì đấy vì hạnh phúc của chị cậu đầu.

"Anh đến rồi."

"Ừ, đói không, đi ăn cơm thôi"

Ánh mắt nhìn Lucy của Trình Vũ luôn mang theo một chút dịu dàng ẩn sâu trong vẻ lạnh nhạt thường có, nhưng chút dịu dàng đó cũng chỉ dành cho Lucy mà thôi.

Cả ngày tinh thần của Dương Hân Ngôn đều không yên, đi học cũng không yên lòng, Ngô Minh Mỹ cho rằng cô ấy chẳng qua là không theo đuổi học trường nên có chút buồn bực mà thôi, đối với Ngô Minh Mỹ mà nói thì Dương Hân Ngôn cũng không làm sai chuyện gì, cô ấy chỉ thích một học trường mà mọi người thích, hơn nữa còn cố gắng tranh thủ, nếu không tranh thủ được thì cũng không có gì đáng ngại, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, hơn nữa người chuyển trường tình cho học trường cũng không ít, Dương Hân Ngôn cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Đối với Dương Hân Ngôn mà nói, cô cảm thấy mình cũng không làm sai chuyện gì, nhưng cái sai duy nhất của cô là dũng khí của cô hơn mọi người một chút, cô dám theo đuổi Trình Vũ, dám đối mặt với sự khiêu khích của Lucy, sai vì mẹ của cô là Tần Húc Nhi, nhưng lại để cho Nguyệt Nặc chết tiệt vì bà mà uy hiếp cha cô, còn tăng trừng phạt lên gấp bội.

Dương Hân Ngôn mệt mỏi về đến nhà, lại phát hiện nhà bên cạnh có vài chiếc xe cảnh sát, còn có rào chắn. Dương Hân Ngôn quá mệt mỏi, vô tâm nhìn mọi chuyện, cô đẩy cửa ra, thay giày, lấy một chai nước lạnh từ trong tủ ra, uống một hớp lớn mới cảm thấy thần trí quay trở lại.

"Tiểu Ngôn, con về rồi sao?" Nghe được âm thanh của Tần Húc Nhi đi ra từ phòng bếp.

"Mẹ, nhà bên cạnh có chuyện gì vậy?" Dương Hân Ngôn hỏi.

"Không biết nữa, buổi sáng vẫn còn rất tốt, không biết tại sao buổi chiều cả nhà đều chết, quá đáng thương, đứa nhỏ cũng mới chỉ một tháng tuổi, nghe nói là bị bắn chết, cũng không biết gia đình này đắc tội với ai nữa, cảnh sát vẫn còn đang điều tra."

Lời nói của Tần Húc Nhi khiến Dương Hân Ngôn giống như rơi vào trong nước đá, cả người lạnh run, mồ hôi lại thi nhau tuôn ra trong áo lót, cô cảm thấy dường như bản thân đã hiểu ra được chuyện gì đó quan trọng, nhưng mau đến cũng mau đi. Tần Húc Nhi cũng không phát hiện ra con gái có gì khác thường, nói vọng ra từ trong bếp: "Đúng rồi, con có thư, không để tên người gửi, mẹ để trên tủ giày đó."

Dương Hân Ngôn không có trực giác, toàn bộ đều dựa vào cơ thể mà hành động, ngu ngơ di chuyển đến trước tủ giày, cô nhìn chăm chăm vào lá thư đó thật lâu, mới vương đôi tay run rẩy ra cầm lấy, cô cố gắng kìm nén để bản thân không phát run, nhưng cảm giác khủng hoảng kia giống như xuất phát từ sâu trong linh hồn của cô, không có cách nào khống chế, lúc mở bức thư ra, mồ hôi trên trán cô rơi xuống bức thư. Dương Hân Ngôn khiếp sợ làm đánh rơi bức thư xuống đất, trước mặt bỗng tối sầm, người ngã về phía tủ giày, bình hoa trên mặt tủ rơi xuống đất, cô suýt nữa không khống chế được cơ thể của mình.

"Tiểu Ngôn, sao vậy con?" Tần Húc Nhi từ bếp chạy ra, nhìn thấy bình hoa, tiến lại gần. "Tại sao lại không cẩn thận như thế." Rồi tiện thể nhặt thư lên, đưa cho Dương Hân Ngôn: "Ai thế?"

Dương Hân Ngôn lắc đầu, Tần Húc Nhi thấy con gái như vậy, dứt khoát bóc thư, tờ giấy bên trong chỉ viết đúng một từ tiếng Anh: "Surprise."

"Có ý gì?" Tần Húc Nhi hỏi Dương Hân Ngôn, cô liếc mắt liếc đầu, Tần Húc Nhi nhún vai, tưởng chỉ là trò đùa của bạn con gái nên cũng không để trong lòng. "Sắc mặt con không tốt lắm, bị bệnh rồi sao?"

"Không, có lẽ là do ngủ không ngon, con đi ngủ một lát." Dương Hân Ngôn tránh bàn tay của Tần Húc Nhi.

"Đi đi, lát ăn cơm chiều mẹ gọi con."

Dương Hân Ngôn chạy lên tầng, trốn vào phòng mình rồi khóa trái cửa ở bên trong, sau đó nhanh chóng dùng chăn bao trùm cả người, trời nóng mà cả người cô vẫn rét run, càng lúc càng run rẩy hơn.

Reng reng reng....

Reng reng reng...

Reng reng reng...

Tiếng chuông điện thoại như bùa đòi mạng vọng ra từ trong túi xách, nhưng cô không dám nhận, trực giác của cô cho rằng chắc chắn không phải là chuyện gì tốt. Nhưng đối phương giống như không có ý định bỏ cuộc, tiếng chuông cứ vang lên từng hồi từng hồi, cuối cùng cô lấy hết dũng khí cầm điện

thoại lên: "Alo?"

"Tiểu Ngôn, tại sao giọng cậu lại như vậy? Người không thoải mái sao? Lúc đi học mình thấy cậu không ổn, sao thế?"

"Không có gì." Thì ra là Ngô Minh Mỹ.

"À... Vậy là tốt rồi, mà môn sáng mai mình không đi, cậu xin nghỉ giúp mình nhé."

"Được."

"Cứ vậy nhé, tạm biệt."

Dương Hân Ngôn thở phào nhẹ nhõm, chui từ trong chăn ra, cảm thấy nhất định là do mình tự dọa mình thôi, thật ra không có chuyện gì cả, nhà bên cạnh chết thật sự là do kẻ thù của họ bắn chết, bức thư không có tên người gửi kia cũng chỉ là do bạn học đùa dai mà thôi. Chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, Dương Hân Ngôn không có sức mở mắt, trực tiếp bắt điện thoại: "Alo."

"Cô có hài lòng với chữ 'surprise' mà tôi gửi không?"

Giọng nữ quen thuộc, vô cùng êm tai, nhưng Dương Hân Ngôn lại cảm thấy đối phương chính là ma quỷ, cô thật sự điên rồi, ngồi thẳng lên, mắng to với điện thoại: "Cô bị điên à, cô muốn chứng minh chuyện gì với tôi! Chứng minh các người có thể tùy tiện lấy mạng của người khác sao? Đứa bé nhà hàng xóm chỉ mới đầy tháng thôi! Mới đầy tháng thôi! Tại sao các người có thể xuống tay được, đồ ma quỷ! Cô không phải người!"

"No No No... Không phải tôi giết bọn họ, là cô! Là cô ngu ngốc cho rằng sức quyến rũ của bản thân vô hạn có thể theo đuổi anh trai tôi, con người tôi không thích người nghi ngờ năng lực của mình, cô đã nghi ngờ, tại sao tôi lại không chứng minh bản thân mình một chút, cho nên không phải tôi giết họ, là cô, hiểu không?"

"Không! Tôi không nói chuyện với người điên!" Dương Hân Ngôn lập tức cúp điện thoại, không những tắt mà còn rút cả pin ra, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống điện thoại, cô căng thẳng không biết phải làm sao, âm thanh của Nguyệt Nặc lần lượt bay qua bay lại trong tay cô, là cô giết nhà bên cạnh, là vì cô...Không! Không phải như thế, thật sự không phải như thế....

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Nguyệt Nặc hạ thấp eo, sau đó lách người về phía sau công kích người bên trái, áo ba lỗ trên người cô vì trận đấu mà ướt đẫm mồ hôi, dính sát vào cơ thể, tóc cũng ướt, chỉ cần vung nhẹ cũng có vài giọt rơi trên mặt đất, gần hai mươi cao thủ cùng công kích cô một lúc, cô vẫn thoải mái như cũ, ra tay tuyệt đối nghiêm túc, sau khi quật ngã người cuối cùng, cô đi ra bên ngoài, đưa tay ra nhận khăn và nước mà Nhân đưa đến.

Hoa Khê Trạch phát bệnh, tâm trạng của chủ tử không tốt, anh cố gắng không trêu chọc cô.

"Chuyện sao rồi?"

"Không lưu lại người nào." Nhân cúi đầu.

Nguyệt Nặc dựa đầu vào tường, nhắm mắt thở dốc, lấy một địch hai mươi cũng không thoải mái như trong tưởng tượng. "Anh cũng cho là tôi làm sao?"

Đầu Nhân lại càng thấp hơn: "Thuộc hạ không dám, chủ tử tự nhiên có suy nghĩ của mình."

Nguyệt Nặc cười nhạo một tiếng, thả khăn mặt xuống, tiếp tục trở lại sân huấn luyện, nói với mấy mươi đang đứng ở đó: "Nếu không đánh bại tôi, lập tức tiến vào bên trong trận địa luyện tập một tháng cho tôi."

Lời nói của Nguyệt Nặc khiến hai mươi người kia cảm thấy kính nể, không muốn tiến vào bên trong trận địa tham gia huấn luyện khủng bố thì nhất định phải vượt qua được chủ tử, nhưng chủ tử cũng dữ dội khủng bố không kém, mới mười lăm tuổi đã có thực lực như vậy, ở trong mặt bọn họ, thực sự thì không phải là người bình thường có thể gọi.

Nhân nhặt tờ báo dưới đất lên, trên mặt bìa có tựa là: 'Vợ chồng Vương Gia Hâm và đứa con chưa chào đời chết vì tai nạn xe cộ', Doanh nghiệp Vương Gia Hâm được coi là doanh nghiệp hạng trung, nghe nói trước đó không lâu bị người khác chiếm đoạt, tất cả mọi người đều cảm thấy đáng tiếc cho cảnh ngộ mà đôi vợ chồng trẻ này gặp phải, cũng cảm thấy đáng tiếc cho đứa trẻ chưa chào đời, trước đó không lâu chủ tử sai anh điều tra chuyện này, chuyện liên quan đến Tiền Canh Niên bạn thân của Vương Gia Hâm, trùng hợp lại là nhà bên cạnh nhà Dương Hân Ngôn. Nhân đặt tờ báo lên ghế, nhìn chủ tử đang liếc chết huấn luyện trên sân, xác định tâm trạng của cô ấy không tốt nhất định là do Hoa Khê Trạch phát bệnh.

Điện thoại của Nhân vang lên, anh nhìn dây số rồi ấn nút nghe: "Xin chào Bắc Đường thiếu gia."

"Tiểu Nặc đâu?"

Nhân nhìn chủ tử: "Đang ở sân huấn luyện."

Nguyệt Nặc nhận điện thoại, hét to với đầu bên kia điện thoại: "Bác Đường Ly, về sau chuyện của tôi con mẹ nó không cần cậu quản, tôi muốn Tiền Canh Niên chết phải do tôi tự mình ra tay."

Bác Đường Ly khẽ cười, nói: "Vậy sao em vẫn gửi thư cho Dương Hân Ngôn."

"Một người bị cậu giết chết, tôi lợi dụng một chút thì làm sao?" Nguyệt Nặc hơi tức giận.

"Buổi tối cùng ăn cơm nhé." Bác Đường Ly tự động xem nhẹ sự tức giận của Nguyệt Nặc. "Tôi ở Hoàng Triều Đình, tôi xuống bếp, lát nữa sẽ phải trực thăng qua đón em."

Mất lại nhìn tiêu đề của tờ báo, Nguyệt Nặc biết Bác Đường Ly đang lo cho mình, cũng không giả mồm cái lão nữa, tâm trạng chính là không tốt: "Tôi muốn ăn Cá Lur, chuối caramel, thịt xương sườn kho tàu, tôm bóc vỏ nấu với ngô, phô mai thượng hạng, kem ở Dawson."

"Haha, được." Còn có tâm trạng yêu cầu nhiều món như vậy, Bác Đường Ly nhẹ nhàng thờ ra, ánh mắt cũng nhìn về tiêu đề tờ báo trên tay. "Vậy tôi cúp máy trước."

Lần đầu tiên Nguyệt Nặc nhận nhiệm vụ bị thương, lúc đó gặp được Hứa Liên Liên còn chưa giả cho Vương Gia Hâm, Hứa Liên Liên băng bó miệng vết thương cho cô, chăm sóc cô đến nửa đêm, chỉ là sáng sớm hôm sau Nguyệt Nặc lập tức rời khỏi đó, cho đến lúc chết Hứa Liên Liên cũng không biết cô bé mà mình tiện tay cứu tên là gì, nhưng Nguyệt Nặc vẫn chú ý tin tức của cô ấy. Lúc vợ chồng Vương Gia Hâm gặp chuyện không may, Nguyệt Nặc vừa đúng lúc ra ngoài nhận nhiệm vụ, Nhân phải thuộc hạ đến Nam Phi trước một bước gặp Hứa Liên Liên, nếu Nguyệt Nặc ra tay nhất định sẽ không lưu lại người vô dụng. Chuyện qua hơn một tháng, mới được đăng báo, cảnh sát vẫn cho rằng chuyện vợ chồng Vương Gia Hâm xảy ra tai nạn là ngoài ý muốn, khó trách Nguyệt Nặc lại tức giận.

Bác Đường Ly ném tờ báo vào thùng rác, cầm chìa khóa xe rồi ra khỏi cửa, tâm trạng vì cuộc hẹn ngoài ý muốn vào buổi tối mà tốt lên rất nhiều.

Sau hôm đó Dương Hân Ngôn không gặp Trình Vũ nữa, mỗi tối cô đều không ngủ được, vừa nhắm mắt lại nhìn thấy một nhà sát vách, còn có tiếng khóc của trẻ sơ sinh, đi học cũng mất hồn mất vía, hết giờ học lên đến gặp bác sĩ tâm lý, nhưng đúng lúc cô về nhà sau khi tan học lại gặp Trình Vũ đang từ nhà mình đi ra.

Dương Hân Ngôn kinh ngạc ngẩn đầu, giống như một con chim sợ cành cong: "Anh tới nhà tôi làm gì?"

Trình Vũ lạnh lùng liếc cô một cái, cười với Tần Húc Nhi, dùng giọng nói lễ phép khách khí, nhưng người khác cũng không nói xen vào được: "Dương phu nhân, hy vọng bà nói được làm được."

"Anh có ý gì?" Dương Hân Ngôn nhìn ánh mắt phiếm hồng của mẹ mình, hình như là đã khóc, "Anh nói gì với mẹ tôi? Trình Vũ, chuyện tôi thích anh không liên quan gì đến mẹ tôi, các người muốn làm gì thì nhắm vào tôi, đừng làm tổn thương người nhà của tôi, tôi không thích anh nữa, còn không được sao, tại sao các người vẫn đuổi cùng giết tận tôi?" Dương Hân Ngôn cảm thấy mình sai rồi, sai hoàn toàn, cô có năng lực gì mà đòi đấu với bọn họ, cô không nên thích người đàn ông này, anh ta và em gái anh ta đều không phải người.

"Tiểu Ngôn, đừng nói nữa, không liên quan gì đến con đâu." Tần Húc Nhi giữ chặt con gái, đây là lỗi của bà.

"Mẹ! Mẹ không biết, là do con không nghe lời mẹ, là vì con nên mẹ mới phải chịu uất ức, bây giờ con sẽ nói rõ ràng với anh ta."

"Không, Tiểu Ngôn, chúng ta về Mỹ thôi."

"Tại sao?" Dương Hân Ngôn không thể tin được, mẹ muốn về ước đã vài năm rồi, cha vì mẹ mà chuyển công ty đến thành G, bây giờ mọi chuyện đã ổn định, tại sao lại phải quay về.

"Đừng hỏi nữa, Tiểu Ngôn, đây không phải là nơi chúng ta nên quay về." Là bà quá ngây thơ rồi, cho rằng mọi chuyện trải qua nhiều năm như vậy đều đã qua rồi.

"Không, con không về." Dương Hân Ngôn chạy đến giữ chặt Trình Vũ đứng ở cửa. "Có phải anh nói với mẹ tôi để chúng tôi rời khỏi đây không, tôi không đi, vì sao chúng tôi phải đi, tôi không thích anh, anh kết hôn với ai tôi cũng không có ý kiến, tôi chỉ hy vọng có thể yên ổn sống ở đây, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?"

"Thật xin lỗi, tôi không thể để một người phụ nữ có khả năng ảnh hưởng đến mẹ tôi ở lại nơi này." Trình Vũ rất bình tĩnh, anh rất yêu mẹ mình, mặc dù Trình Trình không để ý, nhưng anh sẽ không cho phép tồn tại bất cứ nguy cơ nào, nếu đã rời khỏi lâu như vậy thì không nên quay về, nếu đã quay về thì cũng có thể rời khỏi lần nữa.

"Mẹ anh? Mẹ anh có liên quan gì đến chúng tôi?"

“Thật xin lỗi, Dương phu nhân.” Trình Vũ xoay người rồi đi.

Dương Hân Ngôn cũng không rõ rốt cuộc là có chuyện gì, cô quay lại nhìn mẹ đang khóc, hy vọng bà có thể cho mình một đáp án: “Mẹ, con đang nói chuyện với mẹ đó!”

Tần Húc Nhi nói hết ân oán giữa bà và Nguyệt Độc Nhất cho con gái, nói rằng năm đó mình giống với Tiểu Ngôn, khờ dại cho rằng bọn họ có thể theo đuổi được người nhà họ Nguyệt, cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể đạt được, kết quả thì sao?

“Nhưng chúng ta cũng không làm gì sai mà, mẹ chỉ là yêu Nguyệt Độc Nhất, mẹ cũng cứu ông ta, vì sao mẹ vẫn phải đi, vì sao người đi không phải là bọn họ!” Dương Hân Ngôn cảm thấy người nhà họ Nguyệt thật sự không thể nói lý.

“Tiểu Ngôn, đừng nói nữa, bọn họ có biện pháp để mẹ rời khỏi đây một lần, nhất định sẽ có biện pháp để mẹ rời khỏi đây lần thứ hai, là mẹ quá ngây thơ, cho rằng trở về sẽ không sao, nhưng mà..... mẹ xin lỗi con, là mẹ liên lụy đến con.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?” Dương Hân Ngôn đột nhiên nghĩ ra, “Mẹ, con biết người một nhà bên cạnh chết như thế nào, là em gái Trình Vũ giết, chúng ta đi báo cảnh sát.”

“Tiểu Ngôn, những lời này không thể nói lung tung!” Tần Húc Nhi lập tức che miệng của cô hét lớn.

Nhưng Dương Hân Ngôn bị ép đến điên rồi, không quan tâm: “Mẹ, con không nói dối, lá thư hôm đó chính là cô ta gửi cho con, chúng ta đi báo cảnh sát thôi.”

“Vô dụng thôi, chúng ta không đấu lại bọn họ đâu. Tiểu Ngôn đừng nghĩ nữa, hai ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

“Nhưng cha thì sao, mẹ sẽ giải thích với cha như thế nào, bao trăm nghìn cay đắng mới chuyển công ty đến đây được, mẹ nói đi là đi được sao?”

“Mẹ....”

Cạch!

Âm thanh cửa đóng lại, kéo hai mẹ con về hiện thực, hai người nhìn Dương Hoa đang đứng ở cửa mà không biết phải làm sao, Tần Húc Nhi gất gao nắm chặt tay, khớp ngón tay trắng bệch, cố gắng nở nụ cười: “Dương Hoa.... Anh về rồi sao..... Anh xem, em còn chưa nấu cơm.... Em lập tức nấu ngay.”

Dương Hoa không biết nếu ông ta không về sớm, thì chắc chắn sẽ không nghe được những lời nói đặc sắc của vợ mình, người vợ mà ông ta yêu nhiều năm lại yêu người đàn ông khác, vậy ông ta là gì? Vừa rồi ông ta nhận được cuộc gọi cầu người đàn ông xa lạ, lúc người đó nói ông ta còn chưa tin, nhưng bây giờ là do chính vợ mình nói ra, ông ta chính là người đàn ông đó!

Ánh mắt nhìn Dương Hân Ngôn cũng trở nên sắc bén, nhớ tới giọng nói dễ nghe của người đàn ông kia hỏi ông ta, đứa con gái kia thật sự là của ông sao? Ông ta lập tức cảm thấy bị châm chọc đến cực điểm, vợ và con gái ông ta yêu nhiều năm như vậy, Dương Hoa dọn toàn bộ đồ đạc có thể mang đi được, xoay người rồi đi.

Sức lực trên người Tần Húc Nhi giống như nước bị rút đi, té xỉu xuống ghế sofa, Dương Hân Ngôn nhớ tới ánh mắt cha nhìn mình, cả người phát lạnh: “Mẹ! Mẹ!”

Hận ý trong mắt cô dần tăng lên, cô hận Trình Vũ, hận cha, hận tất cả mọi người, cầm điện thoại: “Alo, cục cảnh sát phải không, tôi muốn báo án.....”

*

Bắc Đường Ly đang làm kem cho Nguyệt Nặc, nhận điện thoại, nghe được người bên kia báo cáo: “Thật sao? Cô ta thật sự khờ dại giống hệ mẹ mình.” Rải hoa quả lên, cố ý thả nhiều một chút, nhìn những giọt nước còn đọng lại trên tay, rồi đưa vào miệng, cảm giác ngọt ngào khiến cậu nhắm mắt lại, không biết vì sao cô gái nhỏ kia lại thích ăn đồ ngọt như vậy. “Tìm người gánh tội thay.”

Cúp điện thoại, kem chúng đã làm xong, cậu đặt nó vào tủ lạnh, tiếp tục làm những món khác.

Trình Vũ vừa về đến nhà đã bị gọi vào thư phòng, Nguyệt Độc Nhất vẫn lạnh lùng như cũ, thấy con trai cũng không ngoại lệ: “Con đi gặp Tần Húc Nhi sao?”

“Vâng, chuyện của cha có một lần là được rồi, con không muốn nhìn thấy mẹ đau lòng như thế một lần nữa.” Cho dù Nguyệt Nặc không thể nhận thức được, nhưng anh lại biết mẹ làm sao có thể trải qua những ngày tháng đó.

Đôi mắt Nguyệt Độc Nhất càng thêm sâu không lường được, ông không muốn nói chuyện đó là chuyện ngoài ý muốn, dù sao cũng là chuyện đã từng phát sinh, mặc dù ông không làm chuyện gì, cũng vô cùng vô tội, nhưng ông không thể không thừa nhận đã từng có thời gian quên Trình Trình: “Cha chỉ là không ngờ chuyện này lại cần nhiều người ra tay như vậy.”

Trình Vũ nhún vai: “Tâm trạng gần đây của Tiểu Nặc không được tốt nên cũng ảnh hưởng đến những người khác mà thôi, cha cũng biết Tiểu Ly không

thể nào để em gái chịu uất ức mà.” Mặc dù bình thường Tiểu Nặc rất ít khi để bản thân mình chịu bất kỳ uất ức nào. “Con chỉ không muốn chuyện của hai người họ truyền đến tai mẹ thôi, cho nên mới quyết định, sao vậy, cha không hài lòng sao?”

“Không.” Nguyệt Độc Nhất biết con trai luôn để ý chuyện này, nếu chuyện này đã giải quyết rồi thì cũng không có gì phải bàn nữa: “Nghe nói con muốn cưới Lucy rồi?”

Nói đến vị hôn thê, Trình Vũ nở nụ cười: “Sớm muộn gì cũng sẽ lấy, con chỉ muốn dùng quyền lợi đó sớm một chút thôi.”

“Ừ, việc này con bàn với mẹ con, cha không có ý kiến.”

“Được.” Trình Vũ gật đầu rồi đứng dậy rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Tâm trạng hôm nay của Trình Vũ rất tốt, những nữ sinh tặng quà cho anh thì anh đều gật đầu mỉm cười, bạn học chào hỏi anh cũng đáp lại một câu: "Xin chào." Không vì lý do nào khác, đơn giản hôm nay chính là ngày anh và Lucy kết hôn.

Đúng, đừng bắt ngờ, đừng ngạc nhiên, hôm nay anh kết hôn, không có hôn lễ long trọng, không có bạn bè thân thiết, chỉ có anh và Lucy. Sau khi tan học, hai người hẹn nhau ở một quán đường nhỏ không nổi tiếng ở thành phố G. Trước hôn lễ long trọng, anh muốn làm cho Lucy một hôn lễ chân chính thuộc về hai người, sau này có nghĩ lại cũng chính là bí mật ngọt ngào của bọn họ. Cho nên anh chỉ nói Nguyệt Nặc phải Nhân tới.

Trình Vũ đứng ở cửa trường học, nhìn đồng hồ, anh không muốn muộn vì bất cứ lý do gì.

Lam Tĩnh ôm sách đi ra khỏi cổng trường, nhìn thấy bóng lưng Trình Vũ, nở nụ cười chua xót, từ khi nào thì cô bắt đầu có thói quen tìm kiếm bóng dáng của người đàn ông này, nhưng đáng tiếc là đã quá muộn, xem ra tâm trạng của anh hôm nay rất tốt, khóe miệng luôn mang theo ý cười thần nhiên, có lẽ nếu cô có đi lên chào, thì anh cũng sẽ chào lại cô.

Ngay lúc Lam Tĩnh muốn lại gần Trình Vũ, thì Dương Hân Ngôn cầm dao găm trong tay từ phía sau chạy vọt lên. Trong nháy mắt, thời gian dừng lại, sau đó thì yên lặng, Lam Tĩnh cảm thấy trong một giây kia suy nghĩ của mình dường như bị dừng lại, chờ đến lúc cô suy nghĩ chuyển động lại thì cơ thể đã chấn sau người Trình Vũ, dao găm đã cắm vào bụng của cô ta, máu chảy ồ ồ từ cơ thể ra, cô ta không thể tưởng tượng được nhìn bàn tay đầu máu tươi của mình, không rõ tại sao mình lại làm như vậy, Trình Vũ ôm lấy cơ thể đang trượt xuống của mình từ phía sau, hình như Dương Hân Ngôn cũng cảm thấy sợ hãi vì sự thay đổi này. Xung quanh tiếng kêu sợ hãi, tiếng la khóc, nhưng những thứ đó dường như bị ngăn cách bởi một tấm kính, không có cách nào truyền vào tai Lam Tĩnh.

Cô nghe thấy giọng nói của chú Trần, chú ấy gọi cô, nhưng cô lại không có sức trả lời chú ấy. Miệng vết thương đau đến mức không còn cảm giác, cô cũng không chống lại được tiếng gọi của màn đêm, đành từ từ khép mắt lại.

Đã là đêm khuya rồi, đèn trong phòng bệnh vẫn sáng trưng, Lam Tĩnh yên lặng nghe thấy âm thanh quen thuộc của một người đàn ông, trầm thấp và dịu dàng, mà âm thanh kia lúc nói chuyện với cô thì ngọt ngào trừ lạnh lẽo thì dường như không còn gì khác.

"Ừ, ở đây xảy ra một chút việc, nếu không thì để hôm khác...Chờ anh sao? Cũng được, sau khi xử lý xong mọi chuyện anh sẽ qua đó ngay."

Sau khi Trình Vũ cúp điện thoại, thấy Lam Tĩnh ở trên giường đã thức dậy, mắt nhiều máu như vậy mà trong thời gian ngắn có thể tỉnh được, không thể không nói chú Bạch thật sự rất chú tâm vào việc chữa trị cho cô ấy, Trình Vũ tiến lại gần Lam Tĩnh: "Đậy rồi sao?"

"Ừ." Cô muốn ngồi cao một chút, nhưng lại tác động đến miệng vết thương, bây giờ tỉnh táo lại, những đau đớn kịch liệt thì nhau đến. "Á...."

"Đừng ngồi dậy."

Sự im lặng lan truyền giữa hai người bọn họ, Lam Tĩnh không quen với không khí như vậy: "Dương Hân Ngôn, cô ấy...."

"Có bạn học báo cảnh sát, bị cảnh sát mang đi rồi."

"Không ngờ cô ấy lại làm ra chuyện như vậy."

Lại yên lặng, ánh mắt của Lam Tĩnh chuyển đến mặt Trình Vũ, bởi vì quá chói mắt mà không dám nhìn một lúc lâu.

" Vì cha mình mà làm đến mức này, cô cảm thấy có đáng không?" Câu nói của Trình Vũ khiến Lam Tĩnh hơi kinh ngạc, sau đó là chua xót trầm trọng, vậy mà anh lại cho rằng bản thân mình không để ý đến tính mạng cứu anh vì con đường làm quan của cha sao, haha....Mình thật sự rất ngốc, nhưng có lẽ như vậy cũng được, có lẽ cứ để sự kiêu ngạo của cô để anh suy nghĩ như vậy đi.

Cô chống lại đôi mắt không gọn sóng đầy nghiêm túc của Trình Vũ: "Có lẽ là đáng."

Trình Vũ nhìn chăm chăm Lam Tĩnh một hồi lâu, nhìn cô gái cực kỳ quật cường cũng cực kỳ kiều ngạo, anh gần như không thể hiểu cô ấy: "Tôi đồng ý bảo vệ chức vị cho cha cô."

Lam Tĩnh nhắm mắt, thấp giọng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn."

Trình Vũ đứng dậy, trái tim Lam Tĩnh cũng vì thế mà căng thẳng theo, lời nói cứ như vậy mà thốt ra: "Cậu đi đâu?"

Trình Vũ cũng sùng sốt, Lam Tĩnh cảm thấy không được ổn, cô tỏ vẻ thoải mái cười cười: "Vừa rồi hình như tôi có nghe thấy cậu gọi điện thoại, là Lucy gọi sao, mặc như vậy đi hẹn hò sao?"

Xem ra cô ấy đang muốn trêu chọc mình, Trình Vũ cũng không ngại chia sẻ niềm vui của mình với ân nhân cứu mạng: "Ừ, hôm nay chúng tôi hẹn kết hôn, cô ấy đã đợi tôi một đêm rồi, hôm nào đó tôi lại đến xem cô."

Cửa phòng lại mở ra, Trình Vũ bỏ lỡ gương mặt bi thương của Lam Tĩnh, cũng bỏ lỡ giọt nước mắt trong sáng của cô gái quật cường này, tình cảm không phải là cùng nhau nhận thức, anh thích tôi thì tôi nhất định phải thích anh. Đối với Trình Vũ mà nói, bỏ lỡ, đã bỏ lỡ từ rất sớm rồi. Lucy chưa bao giờ cho đối thủ bất cứ một khoảng thời gian hoặc một cơ hội nào, bởi vì ngay từ khi cô sáu tuổi đã quyết định Trình Vũ là chủ rể của mình.

Từ buổi chiều cha sứ luôn đứng cùng cô dâu, bây giờ đã là ba giờ sáng, cô dâu vẫn đứng chờ trước cửa nhà thờ, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại thất vọng, ông nhìn đồng hồ một lần nữa rồi đi qua đó: "Cô gái, đã khuya lắm rồi, có lẽ vị hôn phu của cô sẽ không đến đây, hay là để ngày mai được không?"

Lucy nở nụ cười xin lỗi với cha sứ. "Thật xin lỗi, có thể tiếp tục chờ nửa tiếng nữa được không? Con biết hôm nay đã làm phiền cha rất lâu rồi, nhưng anh ấy nói nhất định sẽ đến, con tin tưởng anh ấy."

Cha sứ nhìn ánh mắt kiên định của cô, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy tin tưởng, bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi."

"Cảm ơn cha."

Nhìn khuôn mặt của cô gái vì nụ cười mà càng thêm xinh đẹp, cha sứ nghĩ có lẽ phải đợi thêm một chút nữa cũng không sao cả.

Ánh trăng sáng tỏ, hình dạng rõ ràng như thế, ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn không thể chiếu sáng con đường trước mặt cô, gió đêm thổi qua thổi lại khiến hai hàng cây ven đường kêu xào xạc, loáng thoáng nghe thấy tiếng côn trùng kêu. Giữa màn đêm rộng lớn, từng ngôi sao giống như tròng mắt nghịch ngợm, dịu dàng, mê người. Giống như ánh mắt của đứa trẻ, ẩn chứa nhiều khát vọng nhất, mang vẻ đẹp hồn nhiên nhất, tất cả đều lịch sự tao nhã như thế, tinh mịn như thế. Chỉ là phía bên kia đường mòn bỗng vang lên tiếng bước chân sột soạt, có lẽ trong kiếp này của Lucy, âm thanh đó là âm thanh động lòng người nhất, vì lo lắng mà cô đứng lên, yên lặng đứng chờ ở cửa.

Trình Vũ chạy thật nhanh vào trong, gấp tới mức chiếc nơ ở cổ cũng lệch đi, nhưng lúc anh nhìn thấy Lucy, cô giống như một đoá hoa bách hợp chớm nở, chỉ nở vì anh, tất cả mọi điều đều biến thành có giá trị, anh đi vào, Lucy nghịch ngợm tiến lại gần, mang theo nụ cười chinh phục cho anh: "Để chúng em chờ lâu như vậy, để xem chút nữa em xử lý anh thế nào."

Trình Vũ mỉm cười: "Tất cả đều nghe theo lời của bà xã."

Từ 'bà xã' khiến Lucy xấu hổ đỏ mặt, cô kéo Trình Vũ đến trước mặt cha sứ: "Thật xin lỗi, để cha phải đợi lâu rồi, đây là vị hôn phu của con, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Cha sứ đang ngủ gà ngủ gật thì nghe thấy có người nói chuyện, lập tức đứng lên, mơ mơ màng màng nhìn đôi nam nữ trước mặt: "À? Đến rồi sao?" Sau khi tỉnh táo nhìn lại Trình Vũ một lần nữa: "Không thể để vị hôn thê chờ lâu như vậy được. Cô gái tốt như vậy, phải biết quý trọng."

Trình Vũ gật đầu: "Vâng, con biết."

"Vậy chúng ta bắt đầu thôi." Cha sứ đi lên bục, mở Kinh Thánh của ông ra: "Thưa chúa, chúng con tới trước mặt người, mong người chúc phúc cho đôi tình nhân này tiến vào cung điện hôn nhân thiêng liêng. Theo ý nguyện, hai người hợp làm một thể, cung kính tiến hành hôn lễ, sống cùng nhau đến già, về sau đi chung một con đường, yêu thương, hỗ trợ lẫn nhau, chỉ bảo lẫn nhau, tin tưởng lẫn nhau, chú trời sẽ chúc phúc cho các con, vợ chồng đều hưởng quyền lợi như nhau, trời đất cảm hoá, Chúa sẽ giúp đỡ các con, đứng trước để cô vũ các con."

Trình Vũ kéo tay Lucy, nháy mắt ra hiệu với cha sứ: "Thưa cha, có thể nhanh lên một chút không ạ?"

Cha sứ bị quấy rầy, tức giận trừng mắt nhìn Trình Vũ, "Người trẻ tuổi phải biết kiên nhẫn."

"Ta yêu cầu các con trước mặt Chúa, phải thẳng thắn cho dù có bất kỳ lý do nào ngăn cản các con đến với nhau. Cô dâu, Lucy Ibu Brenda, con có đồng ý lấy người đàn ông này, để anh ấy trở thành chồng của con hay không? Cho dù có bệnh tật hay là khoẻ mạnh, hay bất kỳ lý do khác, đều yêu thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, tiếp nhận anh ấy, vĩnh viễn chung thủy với anh ấy cho đến cuối cuộc đời hay không?"

Lucy mỉm cười: “Con đồng ý.”

“Chú rể Trình Vũ, con có đồng ý lấy cô gái này, để cô ấy trở thành vợ của con hay không? Cho dù có bệnh tật hay là khoẻ mạnh, hay bất kỳ lý do khác, đều yêu thương cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy cho đến cuối cuộc đời hay không?”

“Con đồng ý.”

“Trao nhẫn.”

Trình Vũ lấy nhẫn từ trong túi áo ra, sau khi chú rể và cô dâu trao nhẫn xong, cha sứ kéo tay của bọn họ. “Cô dâu chú rể đã hoàn tất việc lập lời thề, trao nhẫn cho nhau. Ta lấy danh nghĩa của Chúa tuyên bố các con đã thành vợ chồng. Thượng đế kết hợp bọ họ cùng một chỗ, cho dù là ai cũng không thể chia rẽ. Chúa ở trên cao.....”

“Cha, Chúa thấy con thành tâm cưới cô gái trước mặt này làm vợ, sẽ thông cảm cho tâm trạng vội vàng của con, cho nên, cha, con có thể hôn cô dâu của con chưa?”

Cha sứ liếc mắt nhìn Trình Vũ một cái, cảm thấy không biết phải làm sao, chưa từng gặp một chú rể nóng vội như thế, ở nông thôn nhỏ này, có rất ít người tới đây để kết hôn, không dễ dàng gì mới có cơ hội nhắc lại những câu thoại lâu không được nói, mà lại gặp phải một người trẻ tuổi nóng vội, thôi thì: “Chú rể có thể hôn cô dâu của con rồi.”

Ánh sáng màu vàng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào giáo đường phủ lên hai người đang hôn nhau, cha sứ nhìn từ nhìn đôi nam nữ hạnh phúc này, ánh sáng mặt trời tuyệt đẹp từ phía đông, xuyên qua những đám mây thiếu sức sống tạo nên vô số rặng mây đỏ uốn lượn. Ánh sáng kỳ lạ từ một phía, kéo màn đêm u tối lên, đánh thức mọi vật ở khắp nơi.

Tình yêu cũng có một loại cảm giác, tên là vĩnh viễn. Cha sứ cũng không biết cái gì là vĩnh viễn, nhưng cái chúng ta nắm được trong tay không nhất định là những thứ chúng ta thực sự có được. Những thứ chúng ta không có được cũng không nhất định là những thứ không được khắc sâu trong lòng. Nhìn đôi vợ chồng mới cưới này, mới hiểu được nhiều khi tình yêu cũng cần sự yên lặng.

Người thông minh sẽ hiểu được lúc nào nên buông tay, người có tình cảm chân thành sẽ hiểu được thế nào là hy sinh, người hạnh phúc sẽ hiểu được thoải mái, Lam Tĩnh nằm yên trên giường bệnh màu trắng, làm cách nào cũng không ngủ được, nhưng cô cũng không phải là người không hiểu chuyện, buông tay không dễ dàng như thế, nhưng cũng không khó như tưởng tượng.

Đôi môi Trình Vũ rơi xuống đôi môi đỏ mọng mê người kia, trong lòng bởi vì cô gái này mà càng thêm lưu luyến thế giới này, thì ra hạnh phúc là như thế, trái tim đang yên ổn vì em ấm áp, không có cách nào dừng lại được.

Lucy cũng thờ dài, bắt đầu từ năm sáu tuổi, anh chính là người mà cô mong nhớ ngày đêm, anh chính là người có khả năng biến cô thành người hoàn mỹ trong mắt người khác, Trình Vũ chiếm cứ tư tưởng của cô, không có cách nào kháng cự mà cũng không muốn kháng cự, cô tin chắc sẽ có một phần hoàn mỹ như vậy, vì thế, chờ đợi, rồi chờ đợi, rồi theo đuổi.

Tâm hồn hoà hợp, Trình Vũ tự nhiên nắm tay Lucy, nụ cười của anh, đã sớm nở rộ trong năm sớm, căng đầy mà rực rỡ, vui mừng trong lòng, đôi mắt trong suốt, vô cùng đẹp trai quay mặt lại, nở nụ cười lịch sự tao nhã, đây là người đàn ông của cô, Lucy cũng cười rực rỡ, sáng hôm nay, sẽ mãi mãi dừng lại trong trí nhớ của bọn họ, dần dần lưu lại.

Khoảnh khắc nồng nhiệt nhất năm tháng tốt đẹp nhất, cô yên lặng tiến lại gần.

Câu chuyện vẫn cần tiếp tục, giống như mỗi buổi sáng. Nguyệt Sơ lại bắt đầu trốn nhà một lần nữa, Nguyệt Nặc vẫn còn đang ở trong căn cứ chịu quá trình huấn luyện ma quỷ, Bắc Đường Ly bắt đầu học tập đủ loại chương trình để tiếp quản Tân Lang. Nguyệt Độc Nhất và Trình Trình vẫn ngọt ngào như thế, Bắc Đường Giác và Bối Mễ vẫn đùa giỡn nhua như thế. Cuộc sống cho chúng ta sự chờ mong vô tận, dù cho thời gian có biến đổi như thế nào, cho dù có lựa chọn cách sống nào, lại càng không quan tâm những thứ trong tay nhiều như thế nào, chúng ta nhất định sẽ hướng đến những điều tốt đẹp hơn trong cuộc sống.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Xinh Đẹp Và Con Trai Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.